

इन्द्रोयभाषातो व्याकृतः

धर्मग्रन्थः ।

तस्य प्रथमं खण्डं

यदा

मूससा रचितं ग्रन्थपञ्चकं

यिच्चोष्टयपुस्तकञ्च ।

कलिकातानगरे

ग्रन्थोय मद्राङ्कितोऽभूत् ।

प्रकाब्दा १००० ईं १८८८

इन्द्रोयभाषातो व्याकृतः

धर्मग्रन्थः

तस्य द्वितीयं खण्डं

यद्वा

यिहोऽग्र्यस्य मरणात् परम् इन्द्रोयेलोयलोकानां

पुरावृत्तपुस्तकसङ्ग्रहः ।

कलिकातानगरे

ग्रन्थोऽयं मुद्राङ्कितो ऽभूत् ।

शकाब्दा १७७४ ई १८५२

सूचीपत्रं ।

	४४ ।
विचारयिदकम्भादि ...:.....	१
रूतोपाख्यानं	४६
शिमूयेलस्य प्रथमं पुस्तकं	५६
शिमूयेलस्य द्वितीयं पुस्तकं	१२१
राजावल्याः प्रथमं पुस्तकं	१७७
राजावल्या द्वितीयं पुस्तकं	२४०
वंशावल्याः प्रथमं पुस्तकं	३०२
वंशावल्या द्वितीयं पुस्तकं	३५६
इसाइस्य पुस्तकं	४३१
निह्मियस्य पुस्तकं	४५०
इष्टेरोपाख्यानं	४७१

आदिपुस्तकं ।

मुसालिखितं प्रथमपुस्तकं ।

१ प्रथमोऽध्यायः ।

- १ इयिष्या आकाशस्य च कृतिः १ दीप्ति कृतिः १ ग्रन्थनाथाः कृतिः १ ग्रन्थभूतेः कृतिः
११ दृशादीनां कृतिः १४ चन्द्रकर्म्यादीनां कृतिः १० सीवपक्षिणां कृतिः १४ प्राग्ग्रन्थ-
पञ्चादीनां कृतिः १६ ईश्वरस्य साहस्येन मनुष्यस्य कृतिः १८ तानुषादीनां मन्त्रस्य ।
- १ आदित ईश्वर आकाशं पृथिवीं च ससर्ज । पृथिवीं निर्जनां शून्या
२ चासीत्, अन्धकारश्च गम्भीरजलस्योपरि तस्थौ, तदानीम् ईश्वरस्यात्मा
तोयानि व्याप्यासीत् ।
- १ अगन्तरं, दीप्तिं भवतु, इतीश्वरेणाश्चापिते दीप्तिं बभूव । तदानीम्
४ ईश्वरो दीप्तिमुत्तमां विजोक्त्व तमिश्रात् तां पृथक् कृत्वा दीप्ते नाम
५ दिवसइति, तमिश्रस्य नाम रात्रिरिति कृतवान् । ततः सन्ध्यायां प्रातः-
काले च जाते प्रथमो दिवसो बभूव ।
- १ ततः परं तोयानां मध्ये शून्यत्वमुद्भूय तोयानि भागद्वयेन पृथक् करोतु ।
० ईश्वर इत्यादिदृश शून्यत्वं ससर्ज शून्योद्भिस्थिततोयैश्चः शून्याधःस्थिततो-
२ यानि पृथक् चकार च, ततस्तदृशं बभूव । तदेश्वरस्य शून्यस्य नाम
ग्रमञ्चकार । सन्ध्यायां प्रातःकाले च जाते द्वितीयो दिवसो बभूव ।
- १ पश्चात् ईश्वर इत्याश्रापयामास, ग्रमयाधःस्थितानि सन्ध्यान्मांसि यक्ष-
१ स्मिन् मिलन्तु स्यलक्ष प्रकाशतां; ततस्तथैव बभूव । तदेश्वरः स्यलक्षनाम
पृथ्वीति तोयराशेर्नाम समुद्रइति कृतवान्, ततोत्तमं ददर्श ।
- १ अपरम् ईश्वर आदिदेश, मेदिन्यां दृशानि सवीजौषधयो नामान्ना-
तीयाः सवीजफलदायिनो महीबहाश्च समुत्पद्येरन्; ततस्तथैवाभवत् ;
१ अर्थात् पृथिव्यां दृशानि सवीजनानाजालीयौषधयः सवीजफलदायिनो

नावाविधा वृक्षाश्च जाताः, तदानीमीश्वरस्त्वानि सर्वांस्तुतमानि दृष्ट-
वान् । तथा सन्ध्यायां प्रातःकाले च जाते तृतीये दिवसे बभूव ।

अपरम् ईश्वर आत्मापद्यत्, निश्चालो दिवसं पृथक् कर्तुं दिवस-
वत्सरन्तुं चिह्ननिमित्तं नमोमखले ज्योतिर्गन्ध उत्पद्यतां, तथा वसुन्व-
रायामानोकं कर्त्तुं दीपद्वयं गजकमखले तिष्ठतु; ततस्तादृगभयत् । इत्यम्
ईश्वरो दिवसं प्रांसितुम् महाज्योतिरेकं, कस्यदीक्षं प्रांसितुं ततः क्षुद्र-
ज्योतिरेकं, इमे दृष्टी ज्योतिषी उदुनिवद्वह ससर्ज । ततो धरिणीं
दीपयितुं, दिवारात्री प्रांसितुं, तमिन्नाद् विद्युतिं पृथक् कर्त्तुं ईश्वरस्त्वानि
ज्योतींश्च गजयमखले आपयामास; तानि सर्वांश्चि चेश्वर उत्तमानि
वीक्षाकृते । तथा सन्ध्याप्रातःकालयोः जंघयोः सतोऽस्तुर्यो दिवसी
बभूव ।

तदा यत् सचिचानी मध्ये विहारार्थं नावाविधा जलचराः प्राञ्जि-
नेदिखा ऊर्ध्वं नमोमखले उपयितुं वृक्षा विहाराश्च बाह्यजम् उत्त-
मान्, इतीश्वर आदिष्व दृष्टमीनादीन् नावाप्रकारान् वीनाजचरा-
प्राञ्जिने नावाविद्यकृताश्च कष्टवान् । अनन्तरम् ईश्वर रतान् सर्वान्
पञ्चमां वीक्ष्य वतानाश्रितं सञ्चार, वृषं प्रजावन्तो वृद्धवशाश्च मूल-
परिप्लवतीनां सचिचानि परिपूरयत्, वसुधाया उपदि विहङ्गमाश्च व-
शीभवन्तु । तथा सन्ध्यायां प्रभाते च जाते पञ्चमो दिवसीभवत् ।

तदा परम् ईश्वर आदिरेव, वराणां प्राप्त्वा सन्धाश्च यज्ञे उदो-
जिज्ञो जन्तुप्रभृतयो नावाविधा जन्तवो जावन्तान्; ततश्चयुं बभूव
इत्यम् ईश्वरो नावाविधान् यावद्वत्सपञ्च भूमे नावाजातीवान् उद-
जन्तश्च कृत्वा सर्वांमेवोत्तमान् आनुचक्षे ।

अनन्तरम् ईश्वरो आचिचक्षे, यत् सप्ततिसृणां साहस्येन च आ-
(अर्थात् मनुष्याः) वृक्षाः, ते जलचरमीनां क्षेत्रविहङ्गान् यावत्त-
पञ्च सर्वप्रथिवीं भूमिखितोरुत्तमान् प्राञ्जिचश्च प्रांसतु । ईश्वरं
सचिचक्षुः मनुष्याः सचिचक्षे; ईश्वरस्य प्रतिमूर्त्तैव स तेन कृष्टः; पुत्र-
त्वकीनायाती कष्टैः । तदन्तरम् ईश्वरस्त्वान्मां इत्याश्रितं वदो, य-
प्रजावन्तो वृद्धवशाश्चैव भवतं, पृथिवीं परिपूर्यं वशीभूतां कु-
विद्य सचिचक्षदमीनां क्षेत्रकृमान् भूमिखितोरुत्तमान् च शिष्टं ।

ईश्वरोपरमपि जलजानाश्च, यज्ञतं, विहङ्गपृथिवीयाः सर्वांस्यवी-
वधीः सर्वां सदीपयत्सदाविमो मशीवशाश्च वृक्षायां भोक्तुम् च

१० दाम् । तथा वन्यपशुखेपरखमेभ्यो भूमिस्त्रितसजीवीरूपमजनुभ्यश्च
 ११ भेक्तुं सर्व्वहरितौघधीरहमदाम्; ततस्तथैव बभूव । अनन्तरं ईश्वरः
 खल्लसकणवस्तूनि निरीक्ष्य सर्व्वोच्छ्रित्तमानि ददर्श । तथा सन्धायां
 प्रातःकाले च जाते षष्ठं दिनं बभूव ।

२ द्वितीयोऽध्यायः ।

१ निशानवारस्य निरूपणं ४ खल्लेहंताम् ७ रदनुद्याननिर्माणं १५ तस्य मध्ये मनुष्य-
 म्स्थापनं १८ शिवाः खल्लेहंताम् च ।

- १ इत्थम् आकाशस्य पृथिव्यास्तदुभयस्थानां सर्व्ववस्तूनाश्च खल्लिः सम्भूयां
 २ बभूव । पश्चात् सप्तमे दिने ईश्वरः खल्लतकर्मणि समाप्य तस्मिन् सप्तमे
 ३ दिने खल्लतकर्मणो विश्रान्ताम् । तदा ईश्वरेण सप्तमं दिनं आश्लिष्य
 यविचोदत्तं, यस्मात् तस्मिन् दिने ईश्वरेण खल्लतमिखिजखल्लिकार्यात्
 निशानोऽस्कारि ।
- ४ खल्लिकाके प्रगणधरिवोरियं विदन्ति । तस्मिन् काले प्रभुः परमेश्वरः
 पृथिव्याकाशौ असर्ज, तयोर्मां पृथिव्यां किमपि क्षेत्रियं द्रव्यं नासीत्
 ५ क्षेत्रिया नापीवधिष्व नासीत्, यतः प्रभुः परमेश्वरः पृथिव्यां च तयो-
 ६ मास भूमौ खल्लिकर्म कर्त्तुं मनुष्यां नासीत् । किन्तु पृथिव्यां शिथिलं
 समुत्थाय सर्व्वो भूमिम् अलिखत् ।
- ७ अपरं प्रभुणा परमेश्वरेण कदा ननुष्यं निर्माय तस्य नाकारं
 ८ प्राणवायौ प्रवेशिते स सात्मप्रायी बभूव । अनन्तरं प्रभुः परमेश्वरः
 पूर्व्वदिक्स्थिते रदनुद्यानकदेशे उद्यानमेकं कृत्वा तत्र खल्लं तं मानवं
 ९ स्थापयामास । तत्र प्रभुः परमेश्वरः भूमौ सर्व्वजातीयान् सुदृग्मान्
 सुखाद्यपिजान् पादपान् तस्त्रीद्यानस्य मध्यस्थाने अन्वत् पादपं सदस-
 १० उद्यानदातारं पादपश्च जनवाचकार । उद्यानं सजिजेव सेतुम् कदा
 ११ खल्लन्ती रदनुद्यानात् निर्वाय विभिद्य अनुभुञ्जी भूत्वा प्रोवाह । तस्याः
 पीथोनास्या प्रथमा तटिनी सुखोत्पादिनी हवीषां देहनिवहान्
 १२ वेष्टित्वा प्रोवाह । तस्य देहस्य जातकथम् अतोदीप्तम्, तस्मिन् स्थाने
 १३ रत्नानि वैदूर्यमजयश्च जायन्ते । तथा तस्या जीथोनामिषा द्वितीया
 १४ धुनी समस्तभूषणदेशं वेष्टमाना प्रोवाह । तथा तस्या त्रिदेककवामा
 क्वतीया धुनी अग्निरिवादेशस्य पूर्व्वदिशा प्रोवाह । तथा तस्याः चतुर्थ-
 धुन्वा नाम पदात् ।

ततः परं प्रभुः परमेश्वर आदमं नीत्वा यदनुष्ठितस्योद्यानस्य कर्म १५
 कर्तुं तद्विनुष्य निर्याजयामास । किञ्च प्रभुः परमेश्वरस्तमिच्छादिदेव, १६
 यत्स्योद्यानस्य सप्तकपादपानां फलानि तथा खण्डन्दं भेदकानि ;
 किन्तु सदसञ्चानदानुः पादपस्य फलं मा भुञ्जतां, युता यत्किञ्चिद्दिने १७
 तत् खादिष्यसि तस्मिन्नेव दिने निश्चितं मरिष्यसि ।

अनन्तरं प्रभुः परमेश्वरो जगाद, मनुष्यो यद् यथाकी विष्टेः यन् न १८
 भ्रमं, तस्य साक्षादिव रक्तः सङ्घकारो मया निर्मास्यते । प्रभुवा परमे- १९
 श्वरेण यदा निर्मितानां वन्यपशुखेचरस्रगानां फलानि नामान्यादम् कारि-
 ष्यसीति वेदितुं यदेश्वरः सर्वंप्राणिनस्तस्य समीपमानयामास, तदानीं
 आदमं वक्ष्ये यन्नाम यकार, तस्य तदेव नामाभवत् । तदा आदमं सर्वेषां २०
 पशूनां खेचरस्रगानां वन्यपशूनाञ्च नामानि ज्ञातवान्, किन्तु तेषां मध्यत
 आदमा साक्षादिव रक्तः सङ्घकारी न प्राप्तः । अनन्तरं प्रभुः परमेश्वर २१
 आदमम् अतिनिद्राय तस्यां निद्रायां तस्यैकं पङ्कजं गृहीत्वा क्रथेयं तत्
 ज्ञातव्यं पुरयामास । किञ्च प्रभुवा परमेश्वरेण यः पङ्कज आदमो नीत- २२
 स्तेन स रक्षां क्षियं निर्माय ताम् आदमः सन्निधिमं अग्निनाथ । तदा- २३
 नीम् आदमं आचक्षते, एवैव मदीयाद्वान् अस्थि मदीयमांसस्य मांसं ;
 तद्येषं गरादजनिष्ठ, तस्माद् अस्या नाम गारीति कारिष्यते । यतदर्थं २४
 मानवः जनातापितरो परित्यज्य स्वभार्यायाम् आसंस्यति, तौ तौ
 जनावेकादौ भविष्यतः । तदानीम् आदमस्तद्भार्यायाम् नद्यत्वे श्रिते २५
 तयोदपि अज्जाबोधो नासीत् ।

३ तृतीयोऽध्यायः ।

१ वर्षेण कर्मणं = तेन मानवानां पतनं १४ वर्षेण प्रथमं १६ नारीपुत्रपयोः प्रथमं
 १९ मासां वसं रक्षा उद्यानतो दूरीकरकश्च ।

प्रभुवा परमेश्वरेण स्रगानां भूषणकर्तृनां मध्ये सर्पोऽतीव खल १
 आसीत् । स तां नारीमवदत् अथे अस्योद्यानस्य कस्यचिदपि पादपस्य २
 यत्फलानि भोक्तुं परमेश्वरो युवां व्यसिधत्, किमिदं सत्वं ? ततो नारी सर्पं
 प्रोवाच, आदाम् यत्स्योद्यानस्य सर्वेषां विठपिनां फलानि भोक्तुं शक्नुवः ३
 खेचरान् उद्यानमध्यस्थितस्य पादपस्य फलं प्रतीश्वरेण कथितं, युवाम्
 यतत् फलं मा भुञ्जाथाम् मा स्पृशतश्च, तत् ज्ञात्वा मरिष्यथः । तदा भुञ्जतो ४
 गारीं वभावे, युवां निश्चितं न मरिष्यथः, किन्तु यदा तत् खादिष्यथः, ५

तदा युवयोर्भोगप्रकाशो भविष्यति ; तत इत्थं इव भद्राभद्रायां
 १ लक्ष्मणे, इतीश्वरो जायति । तदा नारी तं महीरुहं सुखाद्ययत्नं चोत्स-
 रङ्गकं ज्ञानकाभाय वाञ्छनीयस्य विधाय तस्य प्रजापि ज्ञातप्रिया
 २ बुभुजे, सुखामित्रे च इदौ सोपिभुक्तवान् । तेन तयोश्चभोगो संय-
 प्रकाशो बभूव, ततश्चैव सुखीयनप्रतां विधाव बटपयसि स्तूता षट्ठी
 बवन्त्यतः ।

- ३ ततो दिवावसने सम्भुपानं गमनाप्रसन्नानिवाः प्रभोः परमेश्वरस्य
 ४ एवं कृत्वा आत्मन् तस्य ज्ञाया च प्रभोः परमेश्वरस्य सुखासात् उदर-
 ५ स्थानां कश्चिनां नयोत्तरदशाने । तदा प्रभुः परमेश्वर आदिसुखात् आह्वय
 ६ बभावे, त्वं कुत्र ? ततः स उवाच, ज्ञानो भवतः इत्थं सुखं तदा तदा-
 ७ आदिसुखात् मीत्वा खमगोप्रथम् । स जगाद, त्वं नपीषीति कश्चात्समोपयत् ?
 ८ यस्य उदरस्य कर्णं भोक्तुं त्वामहं न्यसेधं तस्य उदरस्य कर्णं किं त्वया भुक्तं ?
 ९ तत् आदिसुखात् जदितं, त्वं यां योषितं मन सद्भिनीमकरोः, त्वामहं तस्य
 १० पादपस्य कर्णम् अददात् तन्मया भुक्तं । प्रभुः परमेश्वरो नारीं जगाद,
 ११ त्वया किमिदम् अकारि ? नारी बभावे, सर्पस्य प्रवक्ष्यमयाहं अखादम् ।
 १२ यथात् प्रभुः परमेश्वर उदरं जगाद, त्वमिदं कर्माकरोः, तस्मात्
 १३ प्राण्यन्वयपुत्रुमखात् अधिकाशापयस्यो भूत्वा वक्षसा गमिष्यसि, यावच्छीर्षं
 १४ धूवीः खादिष्यसि च । किञ्च त्वया योषिता च त्वदीयवशेन तस्या वशेन
 १५ च परस्परं वैरितां जनयिष्यामि, तेन स त्वदीयशिर आहनिष्यति,
 १६ तच्च तस्य पादमूले आहनिष्यसि ।
 १७ अतन्तरं स नार्थं कथयामास, त्वदीयप्रसववेदानम् अहम् अतीव
 १८ बर्द्धयिष्यामि, ततस्त्वम् अतिशयकष्टेन सन्तानान् प्रसविष्यसि, तथा
 १९ खामिनो जिह्वीभूय स्थास्यसि स च त्वां शास्यति ।
 २० ततः परं स आदमे कथयामास, यस्य पादपस्य कर्णं भोक्तुं त्वामहं
 २१ न्यसेधं, त्वं योषितः । कथां निश्चय्य तस्य पादपस्य कर्णं अभुङ्क्थाः, तत्-
 २२ कारणात् भूमिरभिप्राता जाता; त्वया यावच्छीर्षं क्लेशं प्राप्य तस्याः
 २३ इत्यादि भविष्यति । तस्यां इदमाकलयत्कानि नानाकलयत्किमुता उत्त-
 २४ स्थाने, तच्च क्लेशस्यैवधोः खादिष्यसि । अपरञ्च यस्या मृत्तिकाया अजा-
 २५ यथा यावत् तस्यां बीजो न भविष्यति तावत् घर्मात्सुखेन भयं भोक्तुः;
 २६ यत्तच्चं मृत्तिका, युनरपि मृत्तिकायां बीजो भविष्यति । अतन्तरं आदम्
 २७ तस्या योषितो नामधेयं इवा (अर्थात् जीवतीति) चक्रे, यतः सा कन्वता

सजीवजीवानां माता । ततः प्रभुः परमेश्वरः चर्म्मन्वो वसनं निष्काम
आदर्शनं तस्य भार्याश्च परिचापयामास ।

ततः परं प्रभुः परमेश्वर उवाच, पश्य, मानवो भद्रमभद्रश्च विद्यायां
अस्मान्मेवैवाभवत् ; इदानीं स वैश्वं प्रसाद्यं अमृतदृष्ट्याय यथा
ज्ञातवित्वा तद् भुक्त्वा अमरो न भवेत् । तदर्थं प्रभुः परमेश्वरस्तम् इदम्
उद्यानात् अपसार्यं तदुत्पादिभ्यां मृत्तिकायां कृपिं कर्तुं तं श्योऽजस्रम्
इत्थं स तं मानुषं दूरीकृत्य अमृततरोः प्रश्यानं रक्षितुं यदन् उद्यानात्
पूर्वस्थां दिशि वृक्षीयमानसेजोमयत्वद्भरान् किञ्चनः स्थापयामास ।

४ चतुर्थोऽध्यायः ।

१ काविलकाविलो वृत्तान्तः ८ काविलो वधान् काविलः जगत् १९ काविलो वंशान्तः
२५ जेता जगत्तव ।

अपरं आदमि स्वजायां इवाम् उपगते सा मभिन्वी भूत्वा काविल
(अर्थात् जाभनामानं) पुत्रमेकं प्रसुतुषे कथयामास च, परमेश्वरात् क्व
पुत्रैकताभो जातः । पश्चात् सा काविलं (अर्थात् अलीकनामानं) वक्ष्य
स होदरं प्रसुतुषे; स काविलं मेवयाजकः, काविलं च कृषीवल् असीत्
कालपरिचामे काविलं शीयकृषिकर्मज्ञः कियत् वक्ष्यन् परमेश्वरमृष्टि
उत्ससर्ज । तथा काविलं स्वपुत्रजस्य कौतपयान् प्रथमजातान् पुष्टपुत्रान्
उत्ससर्ज । परमेश्वरः काविलं तेमोत्सृष्टं वस्तु चान्यग्रहात् क्वि
काविलं तेमोत्सृष्टं वस्तु च नान्यग्रहात्, तत्कारणात् काविलं कृष्ण विद्य
स्ववदने बभूव । ततः परमेश्वरस्तम् उवाच, त्वं कुतः कथ्यसि ? कुतः
विद्यस्ववदने भवसि ? यदि शुभं करोसि, तदा किं नानुग्रहसे ? यदि
शुभं न करोसि, तर्हि पापं वारि तिष्ठति । तत्र आता तव वशीभू
स्थास्यति, त्वश्च तं श्राप्स्यसि । अपरश्च काविलं शीयन्नाया काविला त
संज्ञकाय ; तत्पश्चात् तयोः शीयं मतयोः सयोः काविलं आकृष्य शीयन्ना
तदं काविलं विजयान् ।

तदवगारं परमेश्वरः काविलं पश्यन्, तत्र आता काविलं कु
वतः स प्रसुतुष्य, तत्र आतासि, किमर्थं विद्यस्ववदकः ? तदा
कथयताम्, तदा विद्यवादि ? तत्र आता शीयिवं भूत्वा माम् आ
वति । तयोः सा सुमिदम् उवाच, तत्र आता शीयिवं शीयिवं
तदा भूमौ जगत्तवो भवति । तदा कथिष्यसि तदा कथिषि तदा

१२ शस्यं नोत्पत्स्यते, तथा त्वं धरिण्यां पथ्यटन् भ्रमन् च भविष्यसि । ततः

१४ काबिल् परमेश्वरं बभावे, एतादृशो दख्खो मया न सङ्गः । अद्य यदि त्वं
माम् अस्मात् स्थानाद् अपसारयसि, तर्हि तव समक्षाद् वहि गत्वा
पथ्यटन् भ्रमन् च भविष्यामि तथा कोपि मानुषो मां प्राप्य हनिष्यति ।

१५ तदा परमेश्वरो जगाद, यः कश्चित् काविलं हनिष्यति, तस्य सप्तगुण-
दख्खो भविष्यति; तस्मात् कोपि तं वीक्ष्य यथा न हनिष्यति, तदर्थं पर-
मेश्वरः काविलि चिह्नमेकं निदधौ ।

१६ काबिल् परमेश्वरस्य समक्षात् प्रस्थाय एदनः पूर्वस्थां दिशि नोद्

१७ नामनि देशे न्युवास । अनन्तरं काविलि स्वभार्यामुपगतो सा गर्भवती
भूत्वा हनोकनामानं पुत्रं प्रसुषुवे, किञ्च स नगरमेकं निर्माय स्वपुत्र-

१८ नामानुसारं तस्य नगरस्य नाम हनोक् चक्रे । तस्य हनोका पुत्र ईरद,
ईरदः पुत्रो मिङ्गयायेण, मिङ्गयायेणः पुत्रो मिथुशायेण,

१९ पुत्रो जेमक् । तस्य जेमको द्वे जाये, एकस्या नामधेयम् आदा तदन्याया

२० नाम सिङ्गासीत् । तस्मात् आदाया गर्भे जातो यो यावत्, स दृथ्यगृह्णा-

२१ सिनां पशुपालकानाम् आदिपुरुष आसीत् । अपरं यूवत्नामा तस्यैको

२२ भ्राता वीणावादकानां वंशीवादकानाञ्चादिपुरुष आसीत् । किञ्च

सिङ्गाया गर्भजन्मा तूवल्काबिल्नामा पुत्रः पित्तलस्य लोहस्य च नाना-
विधं कर्म कर्तुं निपुण आसीत्; तस्य तूवल्काविलो नयमा नामिका

२३ भगिन्यासीत् । पश्चात् जेमक् स्वभार्यै अवदत् ।

हे आदे इदं महाकर्म हे सिङ्गे त्वच्च तत् इदं ।

हे मन्त्रार्थो युवाभ्यां मे वाक्चेतो निधीयतां ।

आक्रान्तः सन्नहं पूर्वं हतवान् लोकमेककं ।

आघातः सन्नहं तेन युवान् हतवान् नरं ।

२४ कर्म बधस्य काविलो यदि सप्तगुणं भवेत् ।

मुञ्चितं सप्तसप्तत्या मङ्गलस्य कर्म भवेत् ।

२५ अनन्तरम् आदमि पुनश्च स्वभार्याम् उपगते सा गर्भवती भूत्वा
पुत्रमपरं प्रसुषुवे, तथा काविकाहस्य इति नाम्ना प्रतिनिधिरूपं

पुत्रमपरं ईश्वरो मङ्गं दत्तवान् इति कथयित्वा स्व तस्य नाम प्रोत्

२६ (अर्थात् प्रतिनिधिं) चक्रे । अनन्तरं तस्य प्रेतः पुत्रो जाते स तस्य
कर्म हनोक् चक्रे; तदानीं लोकाः परमेश्वरस्य वाचि भार्यायां कर्तुं
प्रारभन्त ।

५ पञ्चमोऽध्यायः ।

१ आदमे विदिति २ इतो विदिति ८ इतो विदिति ११ इतो विदिति १३
 मन्वन्ते विदिति १५ वेदो विदिति १९ इतो विदिति २३ विदितेभ्यो
 विदिति २५ इतो विदिति ।

आदमे ब्रह्मविदितवन्निर् । यदेवो मनुष्यं लक्षणं, तदा ईश्वर-
 साक्ष्येण तं कुरुवान् । जीमर्षुस्वाभ्यां तात् अक्षयत् ; त्रिषु तयोः कटि-
 दिने शाश्वताम् आश्रितं दत्त्वा आदम् (अर्थात् मनुष्य) इति नाम अक्षार ।
 तत आदम शिष्टदधिकव्रतवत्सदे वयसि तस्य सद्यो पुत्रो च पुत्रे जाते
 तस्य नाम श्रेतं जज्ञे । अथ श्रेतो जन्मनः परम् आदम् अक्षरतानि
 वर्षाणि जीवन् पुत्रान् कन्याश्च जनयामास । साक्ष्येण शिष्टदधिकन-
 व्रतवर्षवयसि सति तस्य मृत्युं बभूव ।

ततः परं श्रेतः पञ्चाधिकव्रतवत्सदवयसि सति इतोऽज्ञाना तस्य
 पुत्रो जज्ञे । तस्य जन्मनः परं श्रेत् सप्ताधिकव्रतवत्सानि वर्षाणि जीवन्
 पुत्रान् कन्याश्च जनयामास । साक्ष्येण द्वादशाधिकनवव्रतवत्सदवयसि
 सति तस्य मृत्युं बभूव ।

इतोऽज्ञाने नवतिवत्सदवयसि सति जैनम् नामा तस्य पुत्रो जज्ञे ।
 तस्य जन्मनः परम् इतोऽप्यष्टाधिकव्रतवत्सानि जीवन् पुत्रान्
 कन्याश्च जनयामास । साक्ष्यतः पञ्चाधिकनवव्रतवत्सदवयसि तस्य
 मृत्युं बभूव ।

तस्य जैननः समतिवत्सदवयसि सति महश्चक्रेणामा तस्य पुत्रो
 जज्ञे । तस्य जन्मनः परं जैनम् अत्वारिंशदधिकव्रतवत्सदान् जीवन्
 पुत्रान् कन्याश्च जनयामास । साक्ष्यतो दशाधिकनवव्रतवत्सदवयसि
 सति तस्य मृत्युं बभूव ।

तस्य महश्चक्रेणो पञ्चवतिवत्सदवयसि सति तस्य वेदनामा पुत्रो
 जज्ञे । तस्य जन्मनः परं महश्चक्रेणं शिष्टदधिकव्रतवत्सानि वर्षाणि
 जीवन् पुत्रान् कन्याश्च जनयामास । साक्ष्येण पञ्चनवदधिकव्रत-
 वत्सदवयसि सति तस्य मृत्युं बभूव ।

वेदो द्विवदधिकव्रतवत्सदवयसि सति इतोऽज्ञाना तस्य पुत्रो
 जज्ञे । तस्य जन्मनः परं वेदो अक्षरतानि वर्षाणि जीवन् पुत्रान्
 कन्याश्च जनयामास । साक्ष्येण द्विवदधिकनवव्रतवत्सदवयसि सति
 तस्य मृत्युं बभूव ।

विचारयित्कर्मणि ।

१ प्रथमोऽध्यायः ।

१ यिद्धदाशिमियोनयोः कर्मकथनं ८ कालेवस्य दुहितुः कथनं १६ नानानगराणां जयकथनं २९ घुषफवर्षस्य विद्येलनगरवशीकरणं २७ मिनशिखंशस्य कर्मकथनं २८ इफयिमवंशस्य कर्मकथनं ३० सिवलूनवंशस्य कर्मकथनं ३१ आशेरवंशस्य कर्मकथनं ३२ नत्रालिवंशस्य कर्मकथनं ३४ दानवंशस्य कर्मकथनं ।

- १ यिहोश्रयस्य मरणात् परम् इस्त्रायेलवंशाः परमेश्वरं वाचमिमां पप्रच्छुः किनानीयानां प्रतिकूलं योद्धुं प्रथमतोऽस्माकं को गमिष्यति ?
- २ ततः परमेश्वर उवाच, यिहदा गच्छतु, पश्यताहं तस्य करे तं देशं समर्प-
- ३ यामि । अनन्तरं यिहदाः स्वभ्रातरं शिमियोनं बभाषे, त्वं ममांशे मया सार्द्धम् आगच्छ, आवां किनानीयैः समं युंध्यावः, अपरम् अहमपि
- ४ तवांशे त्वया समं यास्यामि, ततः शिमियोनस्तेन समं जगाम । अनन्तरं यिहदालोकै र्यात्रायां कृतायां परमेश्वरस्तेषां करेषु किनानीयान् पिरि-
धीयांश्च समर्पयाञ्चकार, ततस्ते वेषके तेषां दशसहस्रलोकान् अबधिषुः ।
- ५ अपरम् अदोनीवेषकं वेषके प्राप्य तेन समं युयुधुः, ततस्तैः किनानीयाः
- ६ पिरिधीयाश्च लोका जप्तिरे । अदोनीवेषकश्च पलायाञ्चके, ततस्ते तस्य
- ७ पश्चाद् धावन्तस्तं धृत्वा तस्य हस्तपादानाम् अङ्गुष्ठान् चिच्छिदुः । ततो ऽदोनिवेषको जगाद, येषां हस्तपादानाम् अङ्गुष्ठाश्चिच्छिन्नास्तादृशाः सप्ततिर्दृष्या मम भोजनासनस्याधः खाद्यं समगृह्णन्, मया यादृशं कर्म कृतम् ईश्वरो मह्यं तदनुरूपं फलमदात्, अनन्तरं स लोकै
- ८ र्यिरूशालमम् आनीतस्तत्र ममार । अनन्तरं यिहदावंशो यिरूशाल-
मविरुद्धं युद्धात् तद् वशीकृत्य खड्गैर्नागरिकान् जघान नगरञ्च वज्रिना दाहयाञ्चकार ।
- ९ अनन्तरं यिहदावंशः पर्वतदक्षिणदेशसमभूमिषु निवासिभिः किना-
नीयैः समं योद्धुम् अवबरोह । ततो यिहदावंशो हित्रोशवासिकिनानीयानां विरुद्धं युद्धयात्रां कृत्वा श्रेष्ठयम् अहिमानं तन्मयञ्च जघान,
- १० पूर्वं तस्य हित्रोशस्य नाम किरियथर्वमासीत् । अनन्तरं तस्मात् ते

• दिवोरनिवासिनां प्रतिकूलं यात्रां चक्रुः, पूर्वं दिवोरस्य नाम किरियत-
सेफरमासीत् । ततः कालिवः क्रथयामासुः यः कश्चित् किरियतसेफरं १२
जित्वा वशीकरियति तमहम् अजानामिकां स्वदुहितरं विवाहयि-
ष्यामि । अनन्तरं कालिवस्य कनियुभ्रातुः किनसस्य पुत्रो ऽनीयेलस्तन्नगरं १३
वशीचकार, ततः स तम् अजानामिकां स्वदुहितरं विवाहयामास ।
अपरं सा कन्या ततसमीपमागता स्वजनकं क्षेत्रं याचितुं भर्तुरनुमतिं १४
ययाचे, ततस्तरुणां खगर्दभाद् अवरूढायां कालिवस्तां पप्रच्छ, त्वं
किमिच्छामि? सा तमब्रवीत् माम् आशिष्यं वदतु, भवान् मङ्घ्यं १५
दक्षिणदिक्स्थितां भूमिं दत्तवान्, इदानीं तोयप्रसवणानि मङ्घ्यं ददातु,
ततः कालिव उर्द्धस्थान्धःस्थानि च प्रसवणानि तस्यै ददौ ।

अनन्तरं मूससः श्वशुरस्य कनीयस्य वंशो यिद्धदावंशेन समं तालवृक्ष- १६
नगराद् अरादस्य दक्षिणदिक्स्थितं यिद्धदाप्रान्तरं जगाम, अपरं तत्
स्थानं गत्वा लोकाणां मध्ये वसतिं चकार । अनन्तरं यिद्धदावंशः स्वभ्रातुः १७
शिमियोनस्य वंशेन समं गत्वा सिफातवासिकिनाबीयान् हत्वा निःशेषम्
उच्छिद्य तस्य नगरस्य नाम हर्मा (निःशेषोच्छेदनमिति) चकार ।
अपरं यिद्धदा असां तस्याः प्रदेशम् अस्त्रिलोनं तस्य प्रदेशम् इक्रोणं तस्य १८
प्रदेशश्च वशीचकार । परमेश्वरो यिद्धदावंशेन समम् आसीत्, अतः १९
कारणात् ते पर्वतनिवासिनो दूरयाश्चक्रुः, किन्तु समभूमिनिवासिनां
भोजनिर्मिता रथा आसन्, तस्मात् तान् दवयितुं नाशक्नुवन् । अन- २०
न्तरं ते मूसस आञ्जानुसारेण कालिवाय हिव्रोणं ददुः, स च तस्माद्
अनाकस्य सुतत्रयं दवयामास । किन्तु विन्यामीनवंशो यिरूशालमनि- २१
वासिनो यिवृधीयान् न दवयामास, ततो यिवृधीया जना अद्यापि
यिरूशालमे विन्यामीनवंशेन समं वसन्ति ।

अनन्तरं यूषफवंशीया वैथेलस्य प्रतिकूलं यात्रां चक्रुः, तत्र परमेश्व- २२
रस्तेः समम् आसीत् । अनन्तरं यूषफवंशीया वैथेलं निरीक्षितुं दृतान् २३
प्रेषयामासुः पूर्वं तस्य वैथेलस्य नाम लूषम आसीत् । तेन अरास्तस्मान्न- २४
गरात् निर्गच्छन्तं नरमेकं वीक्ष्य तं जगदुः, वयं विनयामहे त्वं नगरस्य
प्रवेशमार्गम् अस्मान् दर्शय ततो वयं त्वाम् अनुग्रहय्यामः । ततः स तान् २५
नगरस्य प्रवेशमार्गं दर्शयामास ततस्ते खड्गधारैस्तन्नगरमाजङ्गुः किन्तु
तं मनुष्यं सपरिवारं ररक्षुः । अनन्तरं स हितीयानां देशं गत्वा नगर- २६
मेकं निर्माय तस्य नाम लधं चकार तदद्यापि तेन नामा विख्यातमासीत् ।

- १० अपरं वैतशानं तस्य ग्रामाश्च तानकं तस्य ग्रामाश्च दीरंतस्य ग्रामाश्च यिहियमं तस्य ग्रामाश्च मग्निदुक्तस्या ग्रामाश्च, एतानि स्थानानि मिनश्रेर्वंशे नाधिककार, तेन किनानीयास्तस्मिन् देशे वस्तुं मतिं चक्रुः ।
- १८ अनन्तरम् इच्छायैल्वंशे बलवान् भूत्वा किनानीयान् निःश्रेष्ठं न दूरयित्वा कराधीनान् चकार ।
- १९ अपरम् इफ्रियिमवंशीया गेघरनिवासिनः किनानीयान् न दवयामासुस्ततः किनानीया गेघरे तेषां मध्ये न्यवसन् ।
- १० अपरं सिवूलूनवंशीयाः किटोणस्य नहलोलस्य च निवासिनो न दवयामासुस्ततः किनानीयास्तेषां मध्ये न्यवसन् कराधीनास्त्राभवन् ।
- ११ अपरम् आशेरवंशीया अक्कोः सीदीनस्याहलवस्यात्तीवस्य हिलवा-
- १२ या अफिकस्य रिहोवस्य च निवासिनो न दवयामासुः । तत आशेरीय-
लोका देशनिवासिनः किनानीयान् न दवयित्वा तेषां मध्ये न्यवसन् ।
- १३ अपरं नसालिवंशीया वैतशेमशस्य वैथनातस्य च निवासिनो न दव-
यित्वा देशनिवासिकिनानीयानां मध्ये न्यवसन्, अपरं वैतशेमशस्य
वैथनातस्य च निवासिनस्तेभ्यः करं ददुः ।
- १४ अपरम् इमोरीयलोका दानवंशीयान् निम्नभूमिम् अवरोटुं न दत्त्वा
- १५ बलेन तान् पर्वते रुधुः । तत इमोरीया हेरसपर्वते अयालोने शाल-
- १६ वीमे च न्यवसन्, अपरं यूषफवंशेन जितास्ते करं ददुः । तेषाम् इमो-
रीयाणां सीमा सेलाप्रभृतिस्थानमारभ्य अक्रव्वीमनामानम् ऊर्द्धगामिनं
पश्यान् यावद् आसीत् ।

२ द्वितीयोऽध्यायः ।

- १ वाळीमस्थाने लोकानां निरस्कारिद्रुतस्य कथनं ६ यिहोष्टयस्य मरुतान् परं नूतन-
लोकानां कन्मदुष्टतथाः कथनं १५ तान् प्रति परमेश्वरस्य श्लाघदये १० इच्छायैस्त्व-
वंशस्य परीक्षार्थं रचितस्य किनानीयलोकानां श्रेणस्य कथनं ।
- १ अनन्तरं परमेश्वरस्य दूतो गिलगलाद् वाखीममागत्य जगाद्, अहं
युष्मान् मिसरदेशाद् आनयं, अपरं यं देशं दातुं युष्माकं पितृणां सन्निधौ
श्रपथमकरवं तमेव देशं युष्मान् आनयं, अपरमिदम् अकथयं, युष्माभिः
२ सार्द्धं मम यो नियमस्तमहं कदापि न भङ्ग्यामि । यूयमप्येतद्देशनिवा-
सिभिः समं सन्धिं मा कुर्वत, तेषां सर्वां वेदींश्च भङ्ग । किन्तु युष्माभि
३ र्मम वाचि मनांसि न न्यधीयन्त, यूयं किमिदं कर्म श्रुतवन्तः? तस्मादहं

वदामि, यद्वाक्यं सम्मखाद् यतान् लोकान् न ददयिष्यामि ते युष्माकं
 पार्श्वं कण्टकरूपा भविष्यन्ति तेषां सुराश्च युष्माकम् उन्माद्यरूपा भवि-
 ष्यन्ति । तदानो परमेश्वरस्य द्रुतेनेस्वार्यैः सर्व्ववंशेभ्य इति विच कथि- ४
 तायां लोका उच्चैःखरं रोदितुम् आरेभिरे । ततो हेतोस्ते तस्य ५
 स्थानस्य नाम वीरवीमं (रौदनस्थानमिति) चक्रुः, अपरं ते तत्र परमेश्वरम्
 उद्दिश्य बलीन् ददुः ।

यस्मिन् काले यिहोशय इस्त्रायेलवंशं व्यसृजत् तदा देशम् अधि- ६
 कर्तुम् यत्काले जनः स्वेन भोग्यां भूमिं जगाम । तत्कालमारभ्य यिहोशयस्य ७
 यात्रांशोवनं तथा ये प्राश्च इस्त्रायेलवंशस्य कृते परमेश्वरेण कृताः सर्वा
 महतीः क्रिया वीक्ष्य यिहोशयस्य मरणात् परं जीवन्ताऽतिस्त्रुन् तेषामपि ८
 यावत्जीवनं लोकाः परमेश्वरं सिधेविरि । अपरं नूनसुतः परमेश्वरस्य ९
 सेवको यिहोशये दशाधिकशतवर्षवयस्कः सन् ममार । ततो लोका ९
 गाशपर्व्वतस्यान्तरपार्श्वं इफ्रयिमपर्व्वतस्थे तिस्रतहेरसे तस्य भोग्यभूमेः
 सीधि तस्य प्रशानं चक्रुः । इत्थं तदानोन्तनसर्व्वलोकेष्वपि खखपिटलो- १०
 कानां समीपे संगृह्यतेषु परमेश्वरमधीस्त्रायेलवंशार्थं तेन कृतां सकल-
 क्रियाश्चाध्यनभिञ्जानूतनलोका उत्पन्ना बभूवुः । अनन्तरम् इस्त्रायेलवंशः ११
 परमेश्वरस्य साक्षात् कुकर्म बालदेवानां सेवनञ्च चकार । अपरं यस्तान् १२
 मिसर्देशाद् बहिष्कृत्यानिनाय स्वेषां पेटकं तं प्रभुं परमेश्वरं विहाय
 ते स्वेषां चतुर्दिक्स्थितलोकैः सेवितानाम् इतरदेवानाम् अनुगामिनो
 बभूवुः, तांश्च प्रणोमरित्यं परमेश्वरं क्रोधयामास । ते परमेश्वरं विहाय १३
 बालदेवान् अस्तारोतदेवीश्च सिधेविरि ।

तत इस्त्रायेलवंशस्य प्रतिकूलं परमेश्वरस्य क्रोधं प्रज्वलिते स तान् १४
 लोठकानां करेषु समर्पयामास, ततस्ते तान् लोठयाश्चक्रुः, अपरं स तेषां
 चतुर्दिक्स्थानां रिपूणां करेषु तान् विचिक्राय ततस्ते रिपूणां सम्मुखे
 पुनः स्मिराः स्थानुं न श्रेकुः । अपरं परमेश्वरस्तानधि यद् वाक्यम् अश्वदत् १५
 यश्च शपथमकरेत् तदनुसारेण ते यद्यत् कर्म कर्तुम् उपक्रम्यन्ते तेन
 परमेश्वरस्तेषाम् अमङ्गलं करोतीत्यं तेषाम् अतिक्लेशो भवति । अनन्तरं १६
 परमेश्वरेण कृपां कृत्वा रिपूणां करेभ्यस्तान् मोचयितुं विचारकेषुत्पादि-
 तेषु ते स्वेषां विचारकाणामपि वाक्येषु मनांसि न निवेश्येतरदेवान् १७
 अनुगम्य आभिचरन्ति तांश्च प्रक्षमन्ति, तेषां पूर्व्वपुरुषाः परमेश्वरस्याद्या
 आचरन्तो येन मार्गभागच्छन्, ते तदनुसारादकृत्वा तस्मात् मार्गात्

- १८ शीघ्रं वह्निर्भवन्ति । उपद्रविभ्यः क्लेशकेभ्यश्च तेषां कातरौक्तिं श्रुत्वा पर-
मेश्वरेण कृपां कृत्वा विचारयिट्पूत्यादितेषु विचारकस्य साहाय्ये कृते
१९ च तद्विचारयितु र्थावच्छिन्नं शत्रुभ्य उद्धृता अपि ते तद्विचार-
यितु मरणात् परं पुनः खेषां पूर्वपुरुषेभ्योपि भ्रष्टा भूत्वा इतरदे-
वान् अनुगम्य सेवन्ते प्रणमन्ति च स्वकर्माभ्यः कुमार्गाच्च न परावहतिरे ।
२० तत इच्छायेत्वंशस्य प्रतिकूलं परमेश्वरस्य क्रोधे प्रज्वलिते सोऽ-
कथयत् एतेषां लोकानां पूर्वपुरुषाणां समीपेऽहं यं नियमम् आदिष्ट-
२१ वान् एते तं लङ्घन्ते मम वचसि मनो न निवेशयन्ति । अतो विद्वांसूयेन
मरणकाले ये भिन्नजातीया अवशिष्टास्तेषां कर्मप्येतेषां सम्मुखान्न दव-
२२ यिष्यामि । तेषां पितरो यथा परमेश्वरस्य मार्गेण गच्छन्तस्तस्याच्चा
अष्टह्वान्, ते तादृशं करिष्यन्ति न वेतोच्छायेत्वंशीयान् परीक्षितुं
२३ परमेश्वरस्तान् जातीयान् शीघ्रं वह्निर्न कृत्वा विद्वांसूयस्य करे न
समर्थावशेषयामास ।

३ तृतीयोऽध्यायः ।

- १ इच्छायेत्कीयानाम् अवशिष्टलोकेषु मयितत्वात् कुकर्माकरणं न कृशनरिशियाद्यधि-
साद् अलोयेत्तद्वारा तेषां रक्षणं १९ इग्लोनाम्ना भोयावदेशीयराजत एहदद्वारा
तेषां रक्षणं २१ शम्भरस्य कथनं ।
- १ इच्छायेत्वंशस्य मध्ये ये जनाः किनानदेशीययुद्धानि नावगतास्तान्
२ परीक्षितुं, ये च पूर्व्यं योद्धुं नाजानन् तान् इच्छायेत्कीयवंशान् युद्धं
शिक्षयितुं परमेश्वरेण ये भिन्नजातीया अवशिष्टास्तेषां निर्णयोऽयं ।
३ पिच्छेच्छीयानां पञ्चाधिपा वाल्हर्म्माणपर्वतमारभ्य ह्यमातस्य प्रवेश-
मार्गं यावत् जिवानोनपर्वतनिवासिनः सर्वे किनानीयसीदीनोय-
४ हिष्वीयलोकाश्च । परमेश्वर इच्छायेत्कीयानां पितृलोकान् प्रति मूससा
यद्यद् आच्चापयत्, ते तत्र मर्गासि निवेशयिष्यन्ति न वेति ज्ञानुं तान्
५ परीक्षितुं ते भिन्नजातीया अवशिष्टाः । तत इच्छायेत्वंशाः किनानीय-
हिष्वीय-इमोरीय-पिरिषीय-हिष्वीय-यिवूषीयाणां मध्ये न्यवसन् ।
६ अपरं ते तेषां दुहितृथ्यं वहन् तेषां पुत्रांश्च खेषां दुहितृथ्यं वाहयन् तेषां
७ देवान् असेवन्त च । इत्थम् इच्छायेत्वंशीया परमेश्वरस्य साक्षात्
कुकर्मा चक्रुः खेषां प्रभुं परमेश्वरं विस्मृत्य वाल्देवान् चैत्यदृष्ट्याणि च
सिषेविरि ।

तत इत्यायेलवंशं प्रति परमेश्वरस्य क्रोधे प्रज्वलिते सति सोऽराम-
 नहः यिमीयभूपत्य कृष्णरिशियाद्ययिमस्य करे तान् व्यकीयात् तत
 इत्यायेलवंशीया अष्टवर्षाणि यावत् कृष्णरिशियाद्ययिमस्य भूपते दासा
 असन । अनन्तरम् इत्यायेलवंशीयैः परमेश्वरम् उद्दिश्य प्रार्थनायां ६
 कृतायां परमेश्वरस्तथा कृते कालेवस्य कनियुभ्रातुः किनसस्य पुत्रम् अनी-
 येलं तेषाम उद्धारकं निरूप्य तान् उद्धारयामास । अपरं परमेश्वर- १०
 म्यात्मनि तमधिष्ठिते सति स इत्यायेलवंशं विचारयाञ्चकार, अपरं
 तस्मिन् योद्धुं निर्गतं परमेश्वरोऽरामीयभूपतिं कृष्णरिशियाद्ययिमं
 तस्य करे समर्पयामास, तेन स कृष्णरिशियाद्ययिमं जितवान् । तत- ११
 अथारिशिदवर्षाणि यावद् देशे निष्करकस्तस्थौ, अनन्तरं किनसस्य
 सुतोऽनीयेलो ममार ।

अनन्तरम् इत्यायेलवंशीयाः परमेश्वरस्य दृष्टौ पुनः पापं कुर्वन्ते, अतः १२
 परमेश्वरस्य दृष्टौ तेषां पापकरणत् परमेश्वर इत्यायेलवंशस्य प्रति-
 कृतं मेयावीयराजम् इग्लोनं सबलं चकार । सो उम्मीनीयलोकान् १३
 अथमालेकीयलोकान् स्वसमीपे संगृह्य यात्रां कृत्वेत्यायेलवंशं जित्वा
 तालुदत्तनगरम् अय्यकरात् । तत इत्यायेलवंशीऽष्टादशवत्सरान् यावत् १४
 मेयावीयराजम् इग्लोनं सिधेव । अपरम् इत्यायेलीयलोकः परमे- १५
 श्वरम् उद्दिश्य प्रार्थयाञ्चक्रे, ततः परमेश्वरेण तेषां कृते वामहस्त-
 कर्मकारी विन्वामीनवंप्रीयगेरसः पुत्र एहृद उद्धारको न्यरूप्यत, इत्या-
 येलवंशास्तेन मेयावीयराजस्येग्लोनस्य समीप उपहारं प्राहिन्वन् ।
 तत एहृदः स्वस्य कृते हस्तप्रमाणं दिधारयुक्तं खड्गमेकं निर्माय स्वदत्ति- १६
 गोरौ वस्त्रमध्ये गोपयाञ्चकार । अनन्तरं स मेयावीयभूपतेरिग्लो- १७
 नस्य समीपम् उपहारम् आनिनाय, स इग्लोनेऽतिष्ठुलकायो
 मनुष्य आसीत् । अनन्तरम् उपहारदाने समाप्ते स तदुपहारवाह- १८
 कान् विससर्ज । किन्तु स गिलगलस्थपाषाणाकरात् परादृत्यागत्य १९
 जगाद, हे राजन् भवतः समीपे मम गोपनीयं वच एकम् आस्ते, राजा-
 वदतु मौनीभवत, ततः समीपस्था लोकात्स्य समक्षाद् वहिर् जग्मुः ।
 तदानाम् एहृदः केवलं तस्यार्थं निर्मिते शैत्ये हे समुपविशतो राज्ञः २०
 समीपं गत्वा तं वभाषे भवन्तं प्रतीश्वरस्य वाक्यमेकं ममास्ते, ततः स
 खासनाद् उदतिष्ठत् । अनन्तरम् एहृदः स्ववामहस्तेन दक्षिणोक्तः २१
 खड्गमादाय तस्योदरं तादृग् विद्धवान् येन खड्गेन समं खड्गत्वरपि २२

- कुन्तिं प्रविवेश पृच्छेन स खड्गे वह्निर्बभूव च, अपरं मेदसा तस्मिन् खड्गे
 १२ रुद्धे सति स तं कुन्तितो वह्निर्नाकरोत् । अनन्तरम् रुद्धो ऽस्मिन्
 १४ वह्निर्निर्गत्य शैत्यगृहस्य द्वारं रुद्धा कुञ्जिकया बद्धवान् । अपरं तस्मिन्
 वह्निर्गते नृपस्य भृत्या आगत्य शैत्यगृहद्वारम् अर्गणेन बद्धं वीक्ष्य
 १५ कथयामासुः, शैत्यकोष्ठे राजा किं विश्राम्येत् ? अनन्तरं तेन शैत्यगृहस्य
 द्वारे न मोचिते ते लज्जिता यावद् तावत् विलम्बञ्चक्रुः, अनन्तरं तैः
 कुञ्जिकया द्वारे मोचिते स्त्रियां प्रभु भूमौ पतितो मृतश्च दृष्टो ।
 १६ तेषु विलम्बमानेष्वेकद्वयं पलाय्य तं पाषाणाकारम् अतिक्रम्य सियीरां
 १७ प्राप्नोत् । तत् स्थानं प्राप्य स इन्द्रपृथिमपर्वते तूरो वादयामास, अनन्तरम्
 इच्छायेल्वंशः सह तेन पर्वताद् अवरोहन् ततः स तेषामग्रगामी
 १८ भवन् चलितवान् । अपरं स तान् अवदत्, यूयं मम पश्चाद् आगच्छत
 परमेश्वरो युष्माकं रिपून् मोयावीयान् युष्माकं करेषु समर्पयत, ततस्ते
 तस्य पश्चाद् अवरुह्य मोयावीयानाम् अग्रे यद्दैनस्य घट्टान् वशीचक्रुः
 प्राणिनमेकमपि पारं गन्तुं नानुजङ्घुः ।
 १९ अस्मिन् समये ते मोयावीयानां प्रायो दशसहस्राणि लोकान् अब-
 २० धिषुः, ते वृहत्काया बलवन्तश्च, किन्तु तेषां कापि रक्षां न प्राप । इत्थं
 मोयावीयलोकेष्विच्छायेल्वंशैर्वशीकृतेषु देशेषु ऽशीतिवत्सरान् यावत्
 निष्करण्टकं तस्यौ ।
 २१ ततः परम् अनातस्य सुतः शम्भुर उदतिष्ठत्, स गोचारणदण्डेन
 पिप्लेष्टीयानां घट्टशतानि लोकान् अबधीत्, सोऽपि इच्छायेल्वंशस्य
 उद्धारको बभूव ।

४ चतुर्थोऽध्यायः ।

- १ इच्छायेल्वंशोयानां पापं तेषां विचारयित्वा दिवाराशाः कथनं १० दिवारावार-
 काभ्याम् इच्छायेल्वंशस्याद्धारः १८ यायेल्वोद्धारो सोषिरःसेनापतेर्वधः ।
 १ अनन्तरम् रुद्धस्य मरणात् परम् इच्छायेल्वंश ईश्वरस्य दृष्टौ पुनः
 २ पापं चकार । ततः परमेश्वरो हासिरनिवासिनः किनानीयराजस्य
 यावीनस्य हस्ते तान् व्यक्रोशात् हरोशतगोथिमनिवासी सोषिरास्तस्य
 ३ नृपस्य सेनापतिरासीत् । तस्य नवशतानि लौहयथा आसन्, स
 विंशतिवर्षाणि यावद् इच्छायेल्वंशं भृशं चिक्षेत्, तत इच्छायेल्वंशः
 परमेश्वरमुद्दिश्य प्रार्थनाञ्चकार ।

तदानीं लघोदोतस्य भार्या दिवोरा नामिका भविष्यदङ्गीखायेल्- ४
 वंशस्य विचारं चकार । सा रामतर्वेधेनयोर्मध्य इक्षुयिमपर्वन्ते दिवो- ५
 रा नामकस्य तालवृक्षास्य मूले न्यवसद् इक्षुयेल्वंशस्य विचारार्थं
 तत्समीपम् अगच्छत् । अपरं सा लोकं प्रहित्य नमालिवंशस्यकेद- ६
 शाद् अविनायमस्य सुतं वारकम् आह्वय बभाषे, पश्य, त्वम् इक्षुयेल्-
 प्रभगा परमेश्वरेशोदम् आदिश्यसे, त्वं नमालिसिवृलूनवंशयो र्दशस- ७
 हस्रलोकान् आदाय तावोरपर्वन्तं याहि । अहं यावीनस्य सेनापतिं
 सीधिरसं तस्य रथान् सैन्यनिवहस्य कोशानसुरितस्तटे तव समीपम् ८
 आह्वय तव करे समर्पयिष्यामि । ततो वारकस्तां जगाद, यदि त्वं
 मया सह ग्रास्यसि तदाहं यास्यामि, किन्तु मया सह त्वयि न गते नाहं
 यास्यामि । सा बभाषे, अहमवश्यं त्वया सह यास्यामि, किन्तु युद्धयात्रा- ९
 यामस्यां तव यशो न भविष्यति, यतः परमेश्वरः सीधिरसं स्त्रिया हस्ते
 विक्रम्यति, अनन्तरं दिवोरात्याय वारकस्य समं केदशं जगाम ।

अनन्तरं वारकस्य सिवृलूननमालिवंशयोः केदश आह्वयतयो र्दश- १०
 सहस्राणि पदातिकेन्यानि तस्य पार्ष्णी जग्मुः, दिवोरापि तेन समं
 जगाम । तस्मिन् समये मूससः श्वशुरस्य होववस्य वशोद्भवः केनीयहे- ११
 वरोऽन्यकेनीयवंशात् पृथग् भूत्वा केदशस्य समीपवर्तिनि सानन्नीनाथाने
 स्वदूष्यं स्थापितवान् । अनन्तरम् अविनायमसुतो वारकस्तावोरपर्वन्तम् १२
 आरोहतीति वार्तां प्राप्य सीधिराः स्त्रीसर्व्वरथान् अर्घात् नवश- १३
 तानि जाहरथान् निजसङ्गिनो निखिललोकांश्च संगृह्य हरोशत-
 गोयिमात् कोशानसरितं जगाम । तदानीं दिवोरा वारकम् अवदत्, १४
 उत्तिष्ठ, परमेश्वरोऽद्यैव सीधिरसं तव करे समर्पयति, परमेश्वरः
 किं तवाग्रगामी नास्ति ? ततो वारको दशसहस्रसैन्यैः सहावारोहत् ।
 अनन्तरं परमेश्वरो वारकस्य सम्मुखे सीधिरसं तस्य समन्तरथान् १५
 सैन्यानि च खड्गैराहन् ततः सीधिराः स्वरथाद् अवसृज्य पदत्रजेन
 पलायत । अपरं वारको हरोशतगोयिमं यावत् तस्य रथानां सैन्यानाञ्च १६
 पश्चाद् धावितवान्, ततः सीधिरसः सर्व्वसैन्यानि खड्गधारे व्योपादितानि
 एकमप्यवशिष्टं नातिष्ठत् । किन्तु सीधिराः पदत्रजेन पलायमानः केनीय- १७
 हेवरस्य भार्याया यायेला दूष्यं जगाम यतो यावीननाम्नी हात्सीरोय-
 भूपतेः केनीयहेवरस्य वंशेन सह तदानीम् शैक्यमत्वमासीत् ।

ततो यायेल् सीधिरसं साक्षात् कर्तुं वहिर्भूय तं बभाषे हे मम १८

- प्रभो, अभ्यन्तरम् आगच्छतु मम समीपम् आगच्छतु माविभेतु, ततः स द्रव्यमर्थं तस्याः समीपं गतवान् सा च कम्बलेन तं समाच्छादयत् ।
- १९ तदानो सीधिरास्तां जगाद, विनयेहं पातुं मह्यं किञ्चित् तोयं देहि पिपासितोऽहं, ततः सा दुग्धस्य कूतुं मोचयित्वा पाययित्वा तमाच्छादयत् ।
- २० अपरं सीधिरास्तां पुनर्बभाषे त्वं द्रव्यद्वारे तिष्ठ, यदि कश्चिद् आगत्य स्थानेन कश्चित् पुरुषो विद्यते न वेति पृच्छति तर्हि त्वं वदिष्यसि न हि । अपरं हेवरस्य भार्या यायेत् द्रव्यस्य कौलकमेकं मुद्गरश्च कराभ्यामादाय धीरं धीरं तस्य समीपं गत्वा कर्णमूलं विद्धा तं कौलकं मृत्तिकायां प्रवेशयामास, यतः स आन्तो निद्रितश्चासीत्, इत्थं स ममार ।
- २१ अनन्तरं यायेत् सीधिरसः पश्चाद् धावन्तं वारकं साक्षात् कर्तुं वधिरागत्य तस्मै कथयामास, आगच्छ त्वं यस्यान्वेषणं करोषि तं नरमहं त्वां दर्शयिष्यामि, ततस्तस्मिन्स्य अभ्यन्तरे तस्याः समीपं गते स भूमौ पतितं
- २२ सीधिरसं मृतं तस्य कर्णमूलञ्च कौलकेन विद्धं ददर्श । इत्थं परमेश्वरस्तस्मिन् दिने किनानीयराजं यावीनम् इच्छायेल्वंशस्य साक्षाद् वशीभूतं
- २३ चकार । इच्छायेल्वंश उत्तरोत्तरं बलवान् भूत्वा किनानीयभूपतेर्यावा-
नस्य संहारपर्यन्तं किनानीयभूपतिं यावीनं जिगाय ।

५ पञ्चमोऽध्यायः ।

दिवारावारकयोगीतं ।

- १ अपरं तस्मिन् दिने दिवारा अबोनोयमसुता वारकश्च गीतमिदं जगतुः ।
- २ इच्छायेलोयवंशानां मुख्या यत्नं प्रचक्रिरे ।
नरा अप्युत्सुका जातास्तस्मात् स्तुत परेश्वरं ।
- ३ मनो निधत्त हे भूपाः कर्णान् दत्त नराधिपाः ।
अहमेव हि गास्यामि समीपे परमेशितुः ।
इच्छायेलप्रभुमुद्दिश्य गास्यामि परमेश्वरं ।
- ४ हे परेश्वर सेधिरात् कृते विनिर्गमे त्वया ।
इदोमप्रान्तराद् याने भूमेः कर्मो बभूव ह ।
आकाशादपतद् दृष्टिर्मघास्तोयमवर्षयन् ।
पर्वताः परमेशस्य साक्षादेव द्रवं गताः ।
- ५ इच्छायेलः प्रभोः साक्षात् सीनयात्रिर्द्रवं गतः ।

अनातवप्रजातस्य प्रमगरस्य दिनेषु हि ।	६
याद्येकनामिकायाश्च घोषितः समये तथा ।	
सकला राजमार्गा हि विहीनाः पथिकैर्जनैः ।	
पाश्या वक्रोपमार्गेण समनश्च प्रचक्रिरे ।	
शास्ता नासीत् तदा कोपि यावन्नोत्थितवत्यहं ।	७
दिवोरानामिकेखायेल्वंप्रानां माटरूपिका ।	
तावन्मुख्यजना नासन् इखायेलीयनीदृति ।	
वृत्तेषु नूतदेवेषु गोपुराण्यगमद्दूरगाः ।	८
चत्वारिंशत्सहस्राणामिखायेलसंभुवां तदा ।	
किमेकं फलकं वासीद् अथवा प्रल्यमेककं ।	
इखायेलोद्धिमानां ये लोकानाश्च य उत्सुकाः ।	९
आस्ते तेषु मम प्रीतिर्युयं स्तुत परेश्वरं ।	
हे चित्रगर्दभारूढा उपविष्टाः सुचेलके ।	१०
भ्रमन्तः पथिभिः सर्व्वैर्युयं तमुपगायत ।	
निपानेषु च कामिन्यो लाव्यद्रव्यविभागतः ।	११
यत्र प्रकुर्व्वते नादं सर्व्वैस्तत्र प्रकीर्त्ततां ।	
धर्मकर्म परेशस्य धर्मकर्म च शासितुः ।	
इखायेलीयदेशे यः परेशेन निरूपितः ।	
ततः परेशितुर्लोकैः पुरदारं प्रविश्यतां ॥	
जाग्रहि हे दिवारे त्वं सचैतन्या भव स्वयं ।	१२
प्रगाय तव गीतञ्च त्यमप्युत्तिष्ठ वारक ।	
अवीनायमपुत्र त्वमादाय याहि बन्दिनः ।	
आयातास्तत्र लोकानां ये मुख्याः परिशेषिताः ।	१३
बलवच्छत्रभिर्योद्धुं परेशो माम् उपाकरोत् ।	
एतेषां मध्येतोऽमालिकदंष्ट्रियफ्रथिमप्यभृत् ।	१४
मध्ये तव मनुष्याणां विन्धामीनांऽनुगाम्यभृत् ।	
माखीराद् आयु रथच्छाः सिबूलनाश्च लेखकाः ।	
इषाखरीयमुख्याश्च सार्द्धमासन् दिवोरया ।	१५
अवलम्बनरूपश्च वारकस्य त्विषाखरः ।	
अधावत् समभृमिं हि तेनैव सहितस्तदा ।	
आसीद् गुर्वी मनःपीडा रूवेणसरितां तटे ।	

- १६ रूवेणवश मेघाणां रवं श्रोतुं प्रजस्य वै ।
मेघस्थानस्य मध्ये हि कुतो वासः कृतस्त्वया ।
आसीद् गुर्वीं मनःपीडा रूवेणसरितां तटे ।
- १७ लोका गिलियदीयाश्च यद्दन्पारे विश्रम्भः ।
दाने ये संस्थिता लोकाः पोते तस्यः कुतो हि ते ।
आशरोऽस्यात् तटे सिन्धोः खातेषु स उपाविशत् ।
- १८ नमालिसिवजूनवंशौ संग्रामस्य भृगुस्थले ।
यावत् स्मरणं तावद् अकुर्वाताम् असोः पयं ।
१९ कृतं युद्धं नृपैरेत्य मगिदोस्तोयसन्निधौ ।
किनानटपवर्गेण कृतं युद्धञ्च तानके ।
न हि रूप्यं धनं किञ्चित् तैर्जनैः समलम्भि च ।
- २० अभवद् गगणे युद्धं भानि स्वस्वगमे पथि ।
सीधिरःप्रतिकूलं हि समीकं समकुर्वत ।
- २१ कीशान्सरिश्च प्राचीना भासयित्वाहरश्च तान् ।
मामकीनमनस्वन्तु सबलीभूय संचल ।
- २२ वेगात् सञ्चालिताश्वानां वीरैः खुरमभज्यत ।
- २३ परेऽद्भुत आहृति मेरोसः परिश्रप्यतां ।
तन्निवासिजनेभ्यश्च दत्तं श्रापं कदृत्स्वगं ।
साहाय्यार्थं परेऽशस्य यतस्ते न समागताः ।
बलवच्छत्रुभिर्योद्धुं पक्षीयाः परमेशितुः ।
- २४ केनीयहेवरो भार्थ्या यायेल् धन्यास्ति योषितां ।
द्रव्यसंवासिनारोभ्यो वरप्राप्ता भविष्यति ।
- २५ सीधिरसार्थिते तेःये तया दुग्धमदीयत ।
नृपोपयुक्तपात्रेणानीय क्षीरमदायि हि ।
- २६ आदाय कीलकं हस्ते दत्तहस्ते च मुद्गरं ।
साहन् सीधिरसं तेनाविधत् तस्य च मस्तकं ।
कपोलं तस्य विद्धा च परिभ्रमं चकार सा ।
- २७ स नरः पादयोस्तस्या नमन् पतञ्च लम्बते ।
स तस्याः पादयोर्यत्र नमन्नेव पपात हि ।
तत्रैव स नमस्कृत्य प्रपतन् निधनं गतः ।
- २८ तदानीं सीधिरौमाता गवाक्षेण समीक्ष्य वै ।

- वातायनात् समाह्वय वच एतद् अभाषत ।
 रथस्तस्य समायातुं विलम्बं कुरुते कुतः ।
 तदीयरथचक्राभ्यां विलम्बः क्रियते कुतः ।
 ज्ञानवत्सः सहायास्ता उत्तरं दातुमुद्यताः । १८
 सा चापि निजवाक्यस्य जग्राद स्वयमुत्तरं ।
 लब्धानि यानि वस्तुनि विभज्यन्ते न तानि तैः । १०
 एकैकस्मै पुमांसे किं श्लोककन्या न दीयते ।
 सीधिरसे च वस्त्रं न विचित्रं सूचिकर्मणा ।
 सूचिभिर्निर्मितं वास आहृतं बन्दिकरुतः ।
 परंश रिपवः सर्व्वं तव नश्यन्तु ते तथा । ११
 तव प्रेमहृतः सर्व्वं भवन्तूदितभानुवत् ॥
 अनन्तरं चत्वारिंशद्द्वयाणि यावद् देशो निष्कण्टकं तस्यै ।

६ पष्ठोऽध्यायः ।

- १ पापकारणात् मिदियनीयैरिस्त्रायेल्वंशस्थोपद्रुतत्वं तस्माद् भविष्यदादिज कथनं
 २ मिदियानं प्रति परमेश्वरीयद्रुतस्य कथनं १० द्रुतं प्रति मिदियानस्य निवेदनं
 ३ नैमशस्य १५ वाक्त्रायेत्या भक्षणं १८ लोकानां विवरं पृथस्य कते योयाशस्य विरोधः
 ११ मिदियानमभोप लोकानां भक्षणं १६ मिदियानेन प्रार्थिताचर्चाक्रानां कथनं ।

अनन्तरम् इस्त्रायेल्वंशेन परमेश्वरस्य साक्षात् पापे कृते परमेश्वर- १
 समवर्षाणि यावत् मिदियनीयलोकानां करेषु तान् समार्पयत् । २
 इस्त्रायेल्वंशस्य प्रतिकूलं मिदियनीयलोकाः प्रबला बभूवुरत इस्त्रायेल्व-
 वंशास्तेभ्यो भयात् पर्व्वतस्थेषु खीतोमार्गेषु गुहासु दुर्गमस्थेषु स्थानेषु
 च सेषां वासान् निदधिर । अपरम् इस्त्रायेल्वंशोयैर्वीज उते मिदिय ३
 नीया अमालेकीयाः पूर्व्वदेशीयाश्च तेषां प्रतिकूलम् आगत्य तेषां सम्मुखे ४
 शिविरं स्थापयन्ति, असायाः प्रवेशस्थानं यावद् भूमेरुत्पन्नानि शस्या-
 दीनि सर्वाणि विनाशयन्ति, तथेस्त्रायेल्वदेशे मेघगोमर्द्भादीनां खाद्यं ५
 किमपि वस्तु नावशेषयन्ति च । यतः पशुभिः सहितेषु तेष्वागतेषु बाहु-
 ल्येन शूककोटवत् तेषां द्रव्याणाम् आगमनं भवति ते तेषां महाङ्गाक्षा-
 संख्याः सन्ति ते च देशं विनाशयितुं तं प्रविशन्ति । इत्थं मिदियनीयैरि- ६
 स्त्रायेल्वंशस्यातिदुर्गतिर्जाता तस्माद् इस्त्रायेल्वंशः परमेश्वरमुद्दिश्य
 कातराक्षिं चकार ।

- ० अनन्तरम् इच्छायैल्वंशेन मिदियनीयेभ्यः परमेश्वरम् उद्दिश्य कृत-
 ८ रौत्तौ कृतायां परमेश्वर इच्छायैल्वंशं प्रति भविष्यद्वादिनमेकं प्रेषया-
 मास, सोऽवदत् इच्छायैल्वः प्रभुः परमेश्वर इति वाचं गदति, अहं
 ९ युष्मान् मिसराद् अनयं दासत्वागाराद् अमोचयं मिच्छीयादिभ्यो युष्मा-
 दुपद्राविभ्यश्च युष्मान् उदधारयं युष्माकं सम्मुखात् तान् दृरीकृत्य
 १० तेषां देशं युष्मभ्यमददाश्च । अपरं युष्मान्हमुक्तवान् अहमेव युष्माकं
 प्रभुः परमेश्वरः, यूयं येषां देशे वसथ तेषाम् इमोरीयाणां देवान् माद्रि-
 यध्वं, किन्तु यूयं मम वृचसि मनो न न्यवेशयत ।
 ११ अनन्तरं परमेश्वरस्य द्रुत आगत्य अवीयेप्रीययोयाशेनाधिज्ञतायाम्
 अप्फायाम् अलोनदृक्षास्य मूले समुपाविशत्, तदानीं तस्य सुतो गिदि-
 योना मिदियनीयेभ्यो रक्षितुं द्राक्षापेघणार्थककुण्डमध्ये गोधुमान् अम-
 १२ र्दयत् । तत्र परमेश्वरस्य दृतस्तस्मै दर्शनं दत्त्वा तम् अभाषत, हे
 १३ महावीर परमेश्वरस्तव सहाय आस्ते । ततो गिदियोनः प्रत्यवदत् हा
 हा हे मत्प्रभो परमेश्वरो यद्यस्माकं सहाय आस्ते तर्ह्यस्मान् प्रयेतानि
 कुतो घटन्ति ? परमेश्वरः किमस्मान् मिसरान्नानयदिति वचसास्मत्-
 पूर्वपुरुषैरस्मान् प्रति प्रकाशितानि तस्यास्वर्थककर्माणि कुत्राधुना ?
 १४ परमेश्वरोऽस्मान् विहाय मिदियनीयानां करेषु समर्पितवान् । ततः परमे-
 श्वरस्तं समालोक्य बभाषे त्वं स्वस्य बलेनानेन गच्छ त्वं मिदियनीयानां
 १५ करेभ्य इच्छायैल्वंशम् उद्धारयिष्यसि त्वं किं मया न प्रहितोऽसि ? ततः स
 तमवदत्, हा हा हे मम प्रभो पश्य मिनशैर्वंशमध्ये मम कुलं सर्वस्मात्
 क्षुद्रं, अपरं मम तातस्य निवेशनेऽहं सर्वस्मात् क्षुद्रः, अतोऽहं केन प्रका-
 १६ र्शेयैच्छायैल्वंशम् उद्धारयिष्यामि ? ततः परमेश्वरस्तं जगाद, अहमेव तव
 सहायो भविष्यामि, त्वं मिदियनीयान् मनुष्यैकमिव व्यापादयिष्यामि ।
 १७ सोऽवदत् यद्यहं भवतो दृष्ट्या कृपां प्राप्तवान्, तर्हि भवानेव मां
 १८ सम्भाषत इति चिह्नमेकं मच्छं ददातु । अहं विनये यावदहम् अभ्यन्तरं
 गत्वा नैवेद्यमादाय भवतः साक्षात् नोत्सृजामि, तावद् भवता स्थाना-
 न्तरं मा गम्यतां, ततः स उक्तवान् यावन्न प्रत्यागमिष्यसि तावदहं
 १९ विलम्बिष्यामि । तदा गिदियोनाऽभ्यन्तरं गत्वा कागवत्समेकसु एकैपा-
 परिमितस्य गोधूमचूर्णस्य किण्वशृण्व्यापिष्टकांश्च कृत्वा तन्मांसादीनि
 २० उत्सृज । तत ईश्वरस्य दृतस्तमवदत्, त्वम् एतन्मांसं किण्वशृण्व्यापृपा-

अध्याय पाषाणस्यास्यापरि निधाय यृष्टेण निधिस्रु तदा तेन तथैव कृते परमेश्वरस्य इतः स्वहस्तस्मितदण्डस्यायं विस्तार्य तन्मांसं किरणशून्यम्- ११ पिटृकांश्च पस्पशं ततस्तस्मात् पाषाणाद् वर्ज्जिर्निर्गत्य तन्मांसं पिटृकांश्च ददाह, अनन्तरं परमेश्वरस्य इतस्तत्समीपात् प्रतस्थे । तदा स परमे- १२ श्वरस्य इत एवेति वीक्ष्य गिदियानो बभाषे हा हा हे प्रभो परमेश्वर, परमेश्वरस्य इतः सम्मत्वासम्मत्वी भूतो मया दृष्टः । ततः परमेश्वरस्तम् १३ एवदत् शुभं तव माभेषीः, न मरिष्यसि । अनन्तरं गिदियानस्तत्र १४ परमेश्वरमृदिष्य वेदिभेकां निर्माय तस्या नाम यिद्वावाः-शालोम् (परमेश्वरः शुभकर इति) चकार । अवीयेयीयाणाम् अक्लाद्याम् अथापि सा विद्यते ।

अनन्तरं तस्यां राजन्यां परमेश्वरस्तं व्याजहार त्वं स्वतातस्य युव- १५ बलीवर्दं समनर्घवयस्कं द्वितीयं बलीवर्दश्च गृहीत्वा तव तातस्य वाल- देवादिषा या वेदिमस्ते तां भोगिष तत्समीपस्थं चैत्यवृत्तश्च किन्धि । अपरम् अस्य दृष्टपूर्वतस्य शिखरं निरूपितस्थाने स्वप्रभुं परमेश्वरम् १६ उदिष्य यज्ञवेदिं निर्माह, अपरं तं द्वितीयं बलीवर्दं गृहीत्वा क्रेद- नीयस्य चैत्यवृत्तस्य कार्यजुञ्जधि । ततो गिदियानः स्वभृत्गणाद् दण्ड- १७ नरान् गृहीत्वा परमेश्वरेणादित्यं कर्म चकार, किन्तु स्वतातस्य परि- जनेभ्यो नगरस्थलोकेभ्यश्च भयाद् दिवा तद् अकृत्वा रात्रौ चकार ।

अपरं वालो वेदिर्भया समीपस्थचैत्यवृत्तश्च किन्तो नवनिर्मिताया १८ वेद्या उपरि द्वितीयबलीवर्दं उत्कृष्ट इति नगरस्थलोकाः प्रत्यूष उत्पान- वीक्ष्य परस्परं बभाषिरे कर्मेतत् केनाकारि ? अनन्तरं यत्नेतोऽपु- १९ मन्धानेन बद्धा व्याहरन्, योयाणस्य सुतेन गिदियानेन कृतमेतत् । ततो नगरस्थलोका योयाणं व्याहरन् तव सुतं वहिरानय स बधयोग्या २० यतो वालो वेदिं भगवान् तत्समीपस्थं चैत्यवृत्तं किन्नवांश्च । तदा २१ योयाणः स्वस्य प्रतिकूलं समुत्थितान् सर्वान् जगाद, यूयं किं वालो योडारः ? यूयं वा किं तं जयिनं विधास्यथ ? यो जनस्तस्य कृते युध्यति, यतत्प्रभातसमये तस्यापन्त्युर्भवतु, स यदि देवः स्यात् तर्हि स्वकृते स्वयं युध्यतु यतस्तस्यैव वेदिर्भया । अतः स यस्य वेदिं भगवान् स वाल २२ तेन युध्यन् वचसानेन तद्दिनमारभ्य तस्य नाम यिरुवालो वाल युध्यत्विति चक्रे ।

तदानीं गिदियानीया अमालोकीयाः पूर्वदेशीयाश्च लोका मिलित्वा पारं २३

- २४ गत्वा यिप्रोयेलप्रान्तरे शिविरं स्थापयामासुः । किन्तु गिदियोनः परमे-
श्वरस्यात्मनाविष्टः सन् तुरीं वादयामास तत आवीयेप्रोयलोकास्तस्य
- २५ समीपे मिलिताः । अपरं तेन भिनशिवंशस्य सर्वत्र दृतेषु प्रहितेषु
तदंशीया अपि तस्य समीपे मिलिताः । अनन्तरं तेन आशेरवंशस्य
सिवूलूनवंशस्य नत्रालिवंशस्य च समीपं दृतेषु प्रहितेषु ते वंशीयास्तत्स-
मीपम् आगच्छन् ।
- २६ अनन्तरं गिदियोन ईश्वरं बभाषे, यदि भवान् स्ववाक्यानुसारेण
२७ मम कराभ्याम् इच्छायेल्वंशं मोचयति, तदाहं शस्यमईनस्थाने मेधायां
यानि द्विजलोमानि स्थापयिष्यामि केवलं तेषां लोसामुपरि यदि
शिश्नरस्तिष्ठति सर्वा भूमिश्च शुष्का तिष्ठति तर्हि भवान् स्ववाक्यानु-
२८ सारेण मम कराभ्याम् इच्छायेल्वंशं मोचयिष्यतीति ज्ञास्यामि । तत-
स्तस्मिन्नेव कर्माणि घटिते परदिने स प्रत्यूष उत्थाय तानि लोमानि
२९ निष्पीड्य तेभ्यः पूर्णं कंसमेकं शिश्नरं चिक्षेप । तदा गिदियोन ईश्वरं
व्याजहार, भवान् मद्यं न क्रोतस्यति केवलम् अहं पुनरेकं वचो वदि-
ष्यामि विनयेहं लोमभिः पुनरेकद्वौऽहं परीक्षिष्ये, अद्युना केवलं
३० लोसां शुष्कत्वं भवतु सर्वभूमेरुपरि शिश्नरस्तिष्ठतु । अनन्तरम् ईश्वर-
स्तस्यां रजन्यां तथैव चकार तेन केवलं लोसां शुष्कता बभूव सर्वभूमौ
च शिश्नरः पपात ।

७ सप्तमोऽध्यायः ।

१ गिदियानस्य सैन्यानां न्यूनीकरणं ९ स्वप्नस्य कथां श्रुत्वा गिदियानस्य मनसः
स्थिरता १५ सैन्यं प्रति गिदियानस्याज्ञा १९ अपरं प्रदोषतुराघटेमिदियनीयानां
पराजयः २४ आरवस्य संवस्य च नृपयोर्वंशीकरणं ।

- १ अनन्तरं यिरुव्वालोऽर्थाद् गिदियानस्तस्य सङ्गिनश्च सर्वे लोकाः
प्रत्यूष उत्थाय येनहरोदनामकास्थाने शिविरं स्थापयामासुः, किन्तु
मिदियनीयानां शिविरं तेषामुत्तरदिशि मेरिपर्वतस्य समीपस्थोपत्य-
२ कायाम् आसीत् । अनन्तरं परमेश्वरो गिदियोनं व्याजहार तव
सङ्गिजनानां बाज्जलमधिकं, अतस्तेषां करेषु मिदियनीया मया न
समर्पयिष्यन्ते, समर्पितेषु तेषु वयं स्वबाहुबलैर्जयिनोऽभवामेति वाचं
३ वदन्त इच्छायेल्लोका मम प्रतिकूलं दर्पिष्यन्ति । अतस्त्वं गत्वा लोकाणां
श्रुतिषु कथामिमां घोषय वो जना भयार्तः कम्पमानश्च स प्रत्यूषे मिलि-

यदस्मिन्नेन परावर्ततां ततो लोकानां मध्याद् द्वाविंशति सहस्राणि लोकाः
 परादृष्ट्य गता दशसहस्राणि चावशिष्टाः । अनन्तरं परमेश्वरो गिदियोनं ४
 व्याहरत, लोका अधुनापि अधिकाः सन्ति, त्वं तान् तोयसमीपम्
 जानय, तत्राहं तव कृते तान् परीक्षित्ये ततस्त्वया समम् अयं यास्यतीति
 वापं यमग्नि गिदियामि स एव त्वया समं यास्यति, यश्चाग्नि नादं यास्यतीति
 वदियामि स त्वया समं न यास्यति । ततस्तेन तोयसमीपं लोकेष्वानीतेषु ५
 परमेश्वरो गिदियोनं जगाद ये सारमेयवद् रसनाभिस्तोयं लिहन्ति
 तान् एथक् स्थापय, तथा ये पातुं जानूनि पातयन्ति तानपि एथक्
 स्थापय । ततः शतत्रयसंख्या नरा वदनेषु करान् दत्त्वा तोयं लिहन्तः ६
 पपुः किन्त्वन्धे सर्व्यं पातुं जानूनि पातयामासुः । अनन्तरं परमेश्वरो ७
 गिदियोनं बभाधे, लिहन्तस्तोयपायिनो य एते शतत्रयलोका एतैरहं
 युष्मान् भोर्चायिष्यामि मिदियनीयान् युष्माकं करेषु समर्पयिष्यामि च,
 तदन्वयायाः सर्व्यं स्वस्वस्थानं गच्छन्तु । अनन्तरं ते लोकाः स्वस्वकरै ८
 र्भक्ष्यन्त्याग्नि तुरीश्व जगदुः, अपरं स इच्छायेत्वंशस्यावशिष्टान् सर्व्य-
 जनान् स्वस्वस्थानं विस्तृष्य तान् शतत्रयमनुष्ठान् स्वसमीपं निदधे,
 तदानीं मिदियनीयमन्यानि तस्याध उपत्यकायाम् अतिष्ठन् ।

अनन्तरं तस्या राजन्वा परमेश्वरस्तं व्याजहार, उक्तिष्ठ तेषां शिविरं ९
 याहि यतोऽहं तद् युष्माकं करेषु समर्पयं । यदि त्वं यातुं विभेषि तर्हि १०
 तव दासं पुरसं माङ्गिनं दत्त्वा शिविरं याहि । अपरं सेना यद् वदन्ति ११
 तत् प्रशु ततस्त्वं बलवान् भविष्यसि, अतस्तेषां शिविरं याहि । ततः
 स स्वदासेन पुरसा समं शिविरस्थानां सुसज्जलोकावाम् १२
 जगाम । ते मिदियनीया अमालीकीयाः पूर्वदेशीयाश्च लोका वज्रत्वका- १२
 रखात् अककोटवत् प्रान्तरम् आच्छादयन्, अपरम् उष्ट्रा अपि वज्रत्व-
 कारणात् अलघितटस्थसिकता इव व्यरंख्या आसन् । अनन्तरं गिदियोनं १३
 प्रविष्टे तेषां मध्य एको जनः स्वबन्धवे स्वप्रकथाभिमाकथयत् पश्याहं
 स्वभ्रुपश्यं यद् यवचूर्णं निर्मित एकः पुषो मिदियनीयानां शिविरमध्येन
 लुठन् दृष्यते हसमीपमुपस्थाय तदाहन् तेन दृष्यं न्यजीभृय दिर्घाकरं
 निपपात । ततस्तस्य बन्धुः प्रत्यवदत् तद् इच्छायेत्वंशोयो यो यो- १४
 याशस्तत्सुतस्य गिदियोनस्य खड्गं विनान्यत् किं भवेत् ? ईश्वरो मिदि-
 यनीयलोकां प्रतच्छं शिविरश्च तस्य करे समर्पयत् ।

तदा गिदियोनस्तस्वप्नस्य कथां तस्या अर्थश्च श्रुत्वा प्रणम्य इच्छायेत् १५

- वंशस्य सैन्यानां मध्ये प्रस्वागत्य जगाद् उत्तिष्ठत परमेश्वरो युष्माकं करिषु
 १९ भिदियनीयानां शिविरं समुपययत् । अनन्तरं स तान् शतत्रयलोकाङ्ग-
 चीन् अंशान् कृत्वा सर्वेषां करेव्येकैकां तूरीम् एकैकं शून्यघटं तन्मध्ये
 १७ प्रदीपश्च ददौ । अपरं स तान् अबदत्, यूयं मां प्रति निरीक्ष्य ममेव
 कर्म कुरुत, शिविरस्य प्रान्तप्रान्तेन मया यत् कारिष्यते, युष्माभिरपि
 १८ तदेव कर्त्तव्यं । मया मम सङ्गिभिश्च तूरीषु वादितासु यूयमपि
 शिविरस्य चतुःषु पार्श्वेषु तूरीर्वादयित्वा परमेश्वरस्य गिदियोनस्य च जय
 इति वाचं वदिष्यथ ।
- १९ अनन्तरं मध्यप्रहरस्य प्रथमे नूतनरक्षिणां नियोगात् किञ्चित् परं
 गिदियोनस्तस्य सङ्गिन एकशतलोकाश्च शिविरस्य प्रान्तं प्राप्य तूरीर्वाद-
 २० यामासुः स्वस्वहस्तस्थितान् घटांश्च बभञ्जुः । इत्थं व्यशा लोकास्तूरीर्वा-
 दयामासुः घटांश्च बभञ्जुः, अपरं वामकरेषु प्रदीपान् दक्षिणकरेषु
 च वादनोयास्तूरीर्जगृह्युः, अपरं परमेश्वरस्य गिदियोनस्य च खड्गायेति
 २१ वाचम् उच्चैः कथयामासुः । तेषाम् एकैको जनः शिविरस्य चतुर्दिक्षु
 स्वस्वस्थानेऽतिष्ठत् ततो रिपूणां सर्वसैन्यान्याटाद्यन्त शब्दायमानानि
 २२ च पलायन्त । यतस्तैः शतत्रयलोकास्तूरीषु वादितासु परमेश्वरः शिविर-
 स्थान् सर्वस्वखड्गधारिणः परस्परं योधयामास ततः सैन्यानि सिरे-
 दास्यवैतशिष्टां टव्यतश्च यावद् आवेलमिहेलायाः सीमादिशं पलाया-
 २३ ष्चक्रिरे । अनन्तरं नप्ताल्याशेरमिनशिवंशीया इखायेज्जलोका मिलित्वा
 भिदियनीयानां पश्चाद् धावन्तो जग्मुः ।
- २४ अनन्तरं गिदियोन इफ्रयिमपर्वतस्य सर्वत्र प्रेरितै रूतै र्वाचमिमां
 घोषयामास यूयं भिदियनीयानां प्रतिकूलम् अवरुद्ध्यगच्छत तेषामग्रे च
 वैतवारां यावद् घट्टान् यद्दननदीश्च वशीकुरुत, तत इफ्रयिमीयाः सर्वे
 २५ लोका मिलित्वा वैतवारां यावद् घट्टान् यद्दननदीश्च वशीचक्रुः । अपरं ते
 ओरेवसेवनामानौ भिदियनीयद्वयौ धृत्वा ओरेवनामकशैल ओरेवं जग्मुः
 सेवनामकस्य द्राक्षापेघणकुण्डस्य च समीपे सेवं जग्मुः । अनन्तरं ते
 भिदियनीयानां पश्चाद् दधावुः किन्त्वोरेवस्य सेवस्य च शिरसी यद्द-
 नस्य पारे गिदियोनस्य समीपम् आनिन्युः ।

८ अष्टमोऽध्यायः ।

- १ इफ्रयिमलोकाङ्गं प्रति गिदियोनस्य कथनं ४ गिदियोनं प्रति रुद्धोतीयानां पितृ-

येल्लोधानाञ्च लोकानां तिरस्कारकथनं १० सेवहसलमुद्रयोर्धृतत्वं ११ सुक्कोतपिन्-
थेल्लोकानां शक्तिः १८ इथा चपया वधः १९ राजत्वं कर्मम् अनिच्छता गिदि-
थोनेन लब्धैर्लोहितकुण्डलैरेपोदनिर्माणं २८ गिदियनीयानां पराजयः २९ गिदि-
थोनस्य सन्ततेर्हत्याय कथनं ३९ इसायेलवशस्याकृतज्ञता ।

अनन्तरम् इफ्रयिमलोका गिदियोनाय कथयामासुः, त्वं गिदियनीय- १
लोकैः सह योजुं गमनकाले यदस्मान् नाङ्गयोऽस्मान् प्रति त्वया कुत २
इदृग् व्यवहृतम् इति वाचा तैस्तेन समं भृशं व्यादि । ततः स ३
तान् व्यवदत् युष्माकं कर्मवद् अधुना किं कर्म मया कृतं? अवीयेधरस्य ४
सकलद्राक्षाफलानां चयनाद् इफ्रयिमस्यादशिष्टद्राक्षाफलानाम् उच्छ्वनं ५
किं श्रेयो नहि? ईश्वर आरेवसेवनामानौ गिदियनीयानां द्वौ राजानौ ६
युष्माकमेव करतलीकृतवान् युष्माकं कर्मवत् मया किं कर्म कर्तुं शक्ये? ७
एतादृशि वचने कथिते तं प्रति तेषां क्रोधो निवहते ।

गिदियोनस्तस्य सङ्गिनः शतत्रयलोकाश्च आन्ताः सन्तोऽपि पश्चाद् ४
धावन्तो यद्दैनमागव्य पारं गताः । ततः स सुक्कोतस्थलोकान् व्यवदत्, ५
ययं मम पश्चाद्गामिभ्यां लोकेभ्यां भक्ष्यद्रव्याणि दातुम् अर्हथ यतस्ते ६
आन्ता अभवन्, अर्हं सेवहसलमुद्रनाम्नोर्मिदीयनीयानां राज्ञोः पश्चाद् ७
धावामि । ततः सुक्कोतस्याधिपा अकथयन्, सेवहसलमुद्रयोः सेन्यानि ८
किमिदानीं तव वशे सन्ति यद् वयं तव सेन्येभ्यां भक्ष्याणि दातुम् ९
अर्हामः? ततो गिदियोनेऽवदत् यदेश्वरः सेवहसलमुद्रौ मम वश्या १०
करिष्यति तदाहं काननस्य पट्टगालकालिकगटकैर्युष्माकं मांसं क्त्व्यामि । ११
अनन्तरं स तस्मात् पिन्थेलेन प्रगव्य तत्रस्थलोकानपि तादृशं ज १२, १३
ततः सुक्कोतस्थलोका यादृगवदन् पिन्थेलेस्थलोका अपि तादृशं जगदुः । १४
तदा स तान् पिन्थेलेस्थलोकानपि व्याजहार, मया कुण्डलेनागमन- १५
काले युष्माकं दुर्गमिदं भङ्घते ।

तस्मिन् काले सेवहसलमुद्रौ कर्कोर आस्तां ताभ्यां समं पूर्वदेशीय- १०
लोकानां सर्वसेन्यानामवशिष्टाः सर्वसेना अर्धतः पश्चदशसहस्राणि ११
लोका आसन् यतो विंशतिसहस्राधिकं लक्षम् अस्त्रधारिणो लोका १२
जाङ्गरे । अनन्तरं गिदियोने नेवहस्य यग्विहस्य च पूर्वस्यां दिशि १३
दृष्टनिवासिनां मार्गशोर्द्धं गत्वा सेना व्याजघ्नान यस्मात् ताः सेना १४
निष्कण्टकम् अवसन् । अनन्तरं सेवहसलमुद्रौ पलायितौ स च तयोः १५
पश्चाद् धावन् सेवहसलमुद्रनामानौ तौ गिदियनीयराज्ञौ दधार तयोः १६
सर्वाः सेनाद्वेजयाश्चकार ।

- १२ अनन्तरं योयाशस्य सुतो गिदियोने हेरसाख्येनोर्द्धगाभिन्तर्गेख
 १४ युद्धान् पराद्वयागत्य सुक्कोतनिवासिनमेकं तरुणं धृत्वाएच्छत् ततः स
 १५ तत्कृते सुक्कोतस्याध्यक्षाणां संसाधिकसप्ततिनामानि लिलेख । अनन्तरं
 स सुक्कोतीयलोकानां समीपमुपस्थाप्य जगाद, सेवहस्य सल्लमुद्रस्य च
 सैन्यानि किमिदानो तव वशे सन्ति तत्कृते किं वयं तव ज्ञान्त-
 लाकेभ्यो भक्त्याणि दातुम् अर्हाम इति वाचा यूयं यावधि मां तिरस्कृत-
 १६ वन्तस्तेो सेवहसल्लमुद्रो पश्यत । अपरं स तस्य नगरस्य प्राचीनान् धृत्वा
 काननस्य करण्डकैः षट्गालकोलिभिश्च तान् सुक्कोतीयलोकान् शिक्षया-
 १७ मास । अनन्तरं स पिनूथेलस्य दुर्गं भङ्गा तस्य नगरस्य लोकान्
 अबधीत् ।
 १८ अनन्तरं स सेवहं सल्लमुद्रश्च जगाद, तावोरे युवाभ्यां हता लोकाः
 कीदृशाः ? ततस्तौ प्रत्यवदतां भवान् यादृशस्तपि तादृशाः, सर्वे राज-
 १९ पुत्रा इवासन् । ततः स कथयामास ते मम सहोदराः, नित्यजीविनः
 परमेश्वरस्य नाम गृहीत्वाहं कथयामि यदि युवां तेषां प्राणान् अरक्षि-
 २० य्वां तर्हि युवामहं नाह्निष्यं । अनन्तरं स स्वज्येष्ठसुतं येषरं जगाद
 त्वमुत्थाय तौ जहि किन्तु स बालक एतत्कारणाद् भयात् स्वखड्गं
 २१ न वहिश्चकार । ततः सेवहसल्लमुद्रौ कथितवन्तौ, भवान् उत्थायावां
 हन्तु, यतो यो यादृशः पुरुषस्तादृशमेव तस्य वीरत्वं, अनन्तरं गिदियोन
 उत्थाय सेवहसल्लमुद्रौ जघान, अपरं तयोर्महाङ्गानां करण्डानां सर्वान्
 वज्रहारान् जग्राह ।
 २२ अनन्तरम् इस्त्रायेलवंशा गिदियोनं जगद्, त्वं पुत्रपौत्रादिपरम्पर-
 यास्माकमाधिपत्यं कुरु यतस्त्वमस्मान् मिदियनीयानां करेभ्यो रक्षित-
 २३ वान् । ततो गिदियोनोऽवदत्, अहं युष्माकम् अधिपतित्वं न करिष्यामि
 मदीयसुतोपि युष्माकम् अधिपतित्वं न करिष्यति, यतः परमेश्वरो
 २४ युष्माकं अधिपतिरस्ते । अनन्तरं गिदियोनः कथयामास, युष्मानहं
 निवेदयामि यूयं स्वखलोठितं कर्णकुण्डलं मद्यं दत्त, यतो हतानाम्
 २५ इस्त्रायेलीयलोकानां सौवर्णानि कर्णकुण्डलान्यासन् । ततस्ते प्रत्यवदन्
 वयं तान्यवश्यं दास्यामः, अनन्तरं तैर्वसनमेकं पातयित्वा स्वखलोठि-
 २६ तानि स्वर्णकुण्डलानि तत्र निष्पानि । ततः करण्डभ्रूवाः कर्णपुष्पाणि
 मिदियनीयवृत्तीनां परिधेयानि कापिकरङ्गवस्त्राणि तेषां महाङ्गानां
 करण्डभरणानि विना तेन प्राचिर्कर्णकुण्डलानां परिमाणं सप्तशता-

धिपस्युच्छ्रेकस्त्वर्थाणि बभूव । अनन्तरं गिदियोनस्तेनैकम् शपोदं २९
निर्माय स्ववसतिपुत्र्याम् अप्प्रायां तत् स्थापयाश्चकार, तेन सर्व्व इच्छा-
येल्वंशस्तस्मिन् स्थाने तस्य पश्चाद् अभिचारी बभूव तच्च गिदियोनस्य
तस्य परिज्वस्य चोन्मायरूपं बभूव ।

इत्थम् इच्छायेल्वंशस्य सम्मुखे पराजिता मिदियनीयाः खं खं शिरः २०
पुनश्चतोलयितुं न श्रेकुः अनन्तरं गिदियोनस्य समये चत्वारिंशद् वत्स-
रान् वावद् देशे निष्करुटक आसीत् ।

अनन्तरं योयाशस्य सुतो यिरुव्वालो निजगृहं गत्वा न्यवसत् । तस्य २१
गिदियोनस्यौरसपुत्राः सप्ततिरासन् यतस्तस्य वज्जीा जाया आसन् । २०
श्रिखिमे तस्य या उपपत्त्यासीत् सापि तस्य सुतमेकं प्रसुषुवे, अपरं तस्य २१
नाम अवीमेलक इति चकार ।

अनन्तरं योयाशस्य सुतो गिदियोनोऽति वृद्धावस्थायां ममार, २२
अवीयेत्रोयाशाम् अप्प्रायां स्वस्य पितुर्योयाशस्य भ्रमशाने तस्य भ्रमशानं
बभूव । अनन्तरं गिदियोने मृत इच्छायेल्वंशाः पुनर्वाल्देवानाम् २२
अनुगमनेन अभिचारिणो भवन्तो वाल्विरीतं खेषाम् इष्टदेवं चक्रिरे ।
ते त्तुर्दिक्स्थरिपूणां करेभ्यः खेषाम् उद्धारयितारं प्रभुं प्ररमेस्वरं २४
विसस्मरुः । तथा यिरुव्वालो ऽर्धतो गिदियोन इच्छायेल्वंशं यादृशम् २४
उपाकरोत् इच्छायेल्वोकास्तदनुसारेण तस्य वंशं न तादृशं प्रत्युपचक्रुः ।

८ नवमोऽध्यायः ।

१ आह्वयणं इत्वा अवीमेलकस्य राजत्वकरणं ० योथमस्य दृष्टान्तः २२ अवीमेलकस्य
विरुद्धं गालस्य कुमन्तणा १० सिवुलस्य तत्प्रकाशनं २४ यद् अवीमेलकस्य जयः
४६ वाल्विरीतदेवस्य दुर्गदहनं ४० तेवचनगरे स्त्रीनिर्घ्नतपापाणेनावीमेलकस्य
बधः ४६ योथमस्य वाक्यस्य सफलत्वं ।

अनन्तरं यिरुव्वालस्य सुतो ऽवीमेलकः श्रिखिमे निजमातुलानां १
समीपं गत्वा तान् स्वमातामहस्य सर्व्वपरिजनांश्च वाचम् इमां वभाये
निवेदयामि यूयं श्रिखिमस्थानां सर्व्वगृहस्थानां कार्यगोचरे कथामिमां १
कथयत, यिरुव्वालस्य सर्व्वेषां सुतानाम् अर्थात् सप्ततिजनानाम् अधिप-
तित्वं किमेकस्य जनस्याधिपतित्वम्, योर्मध्ये युष्माकं भद्रतरं किं ?
अपरमहं युष्माकम् अस्थिमांसस्वरूप एतदपि स्मरत । ततस्तस्य मातुल- २
गलेन श्रिखिमस्य सर्व्वगृहस्थानां कार्यगोचरे तत्कथायां कथितायाम्

- अवीमेलकस्यानुगामिनो भवितुं तेषां सम्मतिर्बभूव, यतश्चे बभ्रासिरे,
 ४ असावस्माकं आता। अपरं तैर्वाणविरीतस्य मन्दिरात् तस्मै सप्ततिरूप्य-
 मुद्रासु दत्तास्वीमेजको वातुजेभ्य आभस्माधिभ्यश्च लोकेभ्यो वेतनार्थं ता
 ५ रूप्यमुद्रा अददात् ते च तस्य पार्थिव्याहिणो बभूवुः। अनन्तरं सोऽप्रायां
 स्वपितुर्निवेशनं गत्वा यिरुव्वालस्य सुतान् स्वसप्ततिभातृन् पाषाणै-
 कोपरि जघान, किन्तु योधमनामा यिरुव्वालस्य कनिष्ठः सुतो गृह-
 ६ मानोऽवाशिष्यत् । अनन्तरं शिखिमस्य सर्वं गृहस्था वैतमिङ्गस्थाः सर्वं
 लोकाश्च मिलित्वा शिखिमस्थितस्तम्भस्य समीपवर्तिन एलोनृदत्तस्य
 सविधं गत्वा तमवीमेलकं राजानं चक्रुः ।
 ७ अनन्तरं लोकैर्योधमाय वार्त्तायां दत्तायां स गत्वा गिरिघोमपर्व-
 तस्य शिखरे तिष्ठन् उच्चैस्तेभ्य इमां वाचं कथयामास, हे शिखिमस्य
 सर्वे लोका मम कथायां मनोनिवेशयत ततः परमेश्वरो युष्माकं कथायां
 ८ मनो निवेशयिष्यति । पादपराज्ये राजानं नियोज्जुं प्रवर्त्तमानाः पादपा
 ९ जितवृत्तं बभाषिरे, त्वमस्माकं नृपो भव । ततो जितवृत्त उवाच
 मम यस्मात् तैलाद् देवा मनुजाश्च माम् आद्रियन्ते तस्मान्निवृत्य किमहं
 १० शिखिनामुपर्युन्नतमूर्द्धा भवितुं प्रवर्त्तिष्ये? अनन्तरं पादपा उडुम्बरतरुं
 ११ बभाषिरे त्वमागत्यास्माकं नृपो भव । तत उडुम्बरतरुः प्रत्युवाच किमहं
 स्त्रीयमिच्छताया उत्तमफलत्वाच्च निवृत्य तरुणामुपर्युन्नतमूर्द्धा भवितुं
 १२ प्रवर्त्तिष्ये? अनन्तरं पादपा द्राक्षावल्लीं बभाषिरे त्वमागत्यास्माकं
 १३ नृपो भव । ततो द्राक्षावल्ली जगाद मम येन रसेन देवा मनुजाश्च
 १४ वृष्यन्ति तस्मान्निवृत्य किमहं तरुपर्युन्नतमूर्द्धा भवितुं प्रवर्त्तिष्ये?
 १५ अनन्तरं पादपाः कण्टकतरुं बभाषिरे त्वमागत्यास्माकं नृपो भव । ततः
 १६ कण्टकितरुणान्यतरवो भाषिताः, युष्माभिर्मम राज्याभिषेको यदि सत्य
 तया क्रियेत तदा यूयमागत्य मम क्वायाम् आश्रयत, किन्तु तद् यदि
 न भवेत्, तर्हि कण्टकतरौर्वङ्गिर्निर्गत्य जिवानोनीयान् शरसतरुन्
 १७ दहतु । पश्यताधुना अवीमेलकस्य राज्याभिषेको यदि सत्यं याद्यार्थ-
 चाचरद्भिर् युष्माभिः हतः स्यात्, यदि च यिरुव्वाहं तस्य वंशश्च प्रति
 भद्रम् आचरद्भिर् युष्माभिस्तस्य कर्मणः प्रतिफलं तस्मै दीयेत, तर्हि भद्रं ।
 १८ मम यो जनको युष्माकं हते युङ्क्त्वान् स्वप्राणान् पञ्चीकृत्य मिदियनीयानां
 १९ करेभ्यो युष्मान् उद्धृतवाश्च यूयमद्य तस्य मञ्जनकस्य वंशस्य प्रति-
 २० कूलम् उत्थाय पाषाणैकोपरि तस्य सप्ततिघृतान् हत्वा तस्य दासीसुतम्

अकीमेककं खेषां भाटत्वात् शिखिमीयगृहस्थानाम् उपरि नृपमकुरुत ।
 अतो यिरुव्वालं तस्य वंशश्च प्रति युष्माकम् अद्यतनाचरणं यदि सत्त्वं १८
 न्याय्यश्च भवेत् तर्हि यूयम् अवीमेलकम् अभिनन्दत यूयान्
 अभिनन्दन्तु । किन्तु यदि न तथा भवेत् तदावीमेलकात् वङ्गिर्निर्गत्य १०
 शिखिमीयगृहस्थान् मिल्लोः परिजनांश्च ददतु, तथा शिखिमीयगृह-
 स्थेभ्यो मिल्लोः परिजनेभ्यश्च वङ्गिर्निर्गत्यावीमेलकं ददतु । अनन्तरं ११
 योधमः पलाय्य वरं गत्वा स्वभ्रातुरवीमेलकस्य भयात् तत्र न्यवसत् ।

अनन्तरम् अवीमेलक इच्छायैवंप्रसोपरि वर्धयथं यावद् राजत्वं १२
 चकार । ततः परं यिरुव्वालस्य सप्ततिसुतान् प्रति हतस्य निर्दय- १३
 कार्यस्य फलं यद् आगच्छेत् तेषां रुधिरपातापराधश्च यत् तेषां
 हन्तृस्तेषां भ्रातुरवीमेलकस्य मूर्द्धि तथा स्वभाटवधे तस्य सहकारिणां
 शिखिमीयगृहस्थानां मूर्द्धपु वर्त्तत, तदर्थम् अवीमेलकस्य शिखिमीयगृह- १४
 स्थानाश्च मध्य ईश्वरेण दुर्बुद्ध्याम् उत्पादितायां शिखिमीयगृहस्था अवी-
 मेलकं प्रति विश्वासघातकत्वं चक्रुः । अपरं शिखिमीयगृहस्थास्तदहते १५
 यर्व्यतशिखरेषु गोपनेन लोकान् उपवेद्ययामासुः, ततो यावन्तो लोका-
 स्तेषां समीपमार्गेण गच्छन्ति तेषां द्रव्याणि ते लोठयित्वा गृह्णन्तीति
 वाग् अवीमेलकस्य कर्णगोचरीबभूव । अनन्तरम् एवदस्य सुतो गाले १६
 स्त्रीयभाटभिः सार्द्धम् आगत्य शिखिमं प्रविष्टे शिखिमस्य गृह-
 स्थास्तम् आश्रयन् । अपरं तैः क्षत्रं गत्वा द्राक्षाक्षेत्रस्थफलानां चयने १७
 मर्द्दने च समाप्ते यदा प्रमोदोऽक्रियत तदानो ते स्वदेवस्य मन्दिरं
 गत्वा भोजनं पानञ्च कुर्वन्तोऽवीमेलकं श्रेपिरे । विशेषत एवदस्य सुतो १८
 गालः कथयामास, अवीमेलकः कः ? शिखिमश्च कः ? वयं कुतोऽमुं
 संवामहे ? असौ किं यिरुव्वालस्य सुतो न हि ? अपरं सिवूलः किं
 तस्य सेनापतिर्न हि ? यूयं शिखिमस्य पितुर्हमारस्य लोकान् सेवध्वं,
 किमर्थं वयम् अमुं सेवामहे ? हा हा लोकोऽस्मिन् मम वशीभूतेऽहम् १९
 अवीमेलकं दवयिष्ये, अनन्तरं सोऽवीमेलकम् उद्दिश्य जगाद त्वं स्वकीयां
 बद्धसेनाम् आदाय नृहरागच्छ ।

अनन्तरं नगराधिपतिः सिवूल एवदसुतस्य गालस्य तानि वाक्यानि २०
 निशम्य क्रोधेन प्रजज्वाल । गोपनेन चावीमेलकस्य समीपं दृतान् २१
 पश्चिन्धावदत् पश्य, एवदस्य पुत्रो गालस्तद्भ्रातरश्च शिखिमम् आगता
 अपरं पश्य ते तव विरुद्धं नगरे कुप्रवृत्तिं जनयन्ति । अतस्त्वं स्त्रीय- २२

- १२ सङ्गिभिर्लोकैः समं रजन्यामुत्थाय क्षेत्रे गुप्तस्तिल । अनन्तरं प्रसक्तकाले
द्वयोदय एवोत्थाय नगरमाक्राम्य ततः पश्य तस्मिन् तत्सङ्गिषु लोकेषु
च तव विरुद्धं वह्निर्गतेषु त्वं तान् प्रति यत् कर्तुं शक्नोषि तदेव कुरु ।
- १४ अनन्तरम् अवीमेलकस्तस्य सङ्गिनश्च लोका रजन्यामुत्थाय चत्वारः
१५ संघा भूत्वा शिखिमस्य विरुद्धं गुप्ता अतिष्ठन् । अपरम् एवदस्य
पुत्रो गालो वह्निर्गत्वा नगरस्य द्वारप्रवेशस्थानेऽतिष्ठत् तदावीमेलके
१६ तस्य सङ्गिलोकेषु च गोपनाद् उत्थितवत्सु गालो लोकान् दृष्ट्वा सिवूलं
जगाद, पश्य पर्वतशृङ्गेऽस्यै जना अवरुद्धागच्छन्ति, ततः सिवूलस्तम-
१७ वदत् त्वं पर्वतानां छायां लोकनिवहमिव पश्यसि । अनन्तरं गालः
पुनरुवाच पश्य भृगुस्थानाल्लोका अवरुद्धागच्छन्ति अपरैकसंघो भियो-
१८ निनीयनाम्न एलोनतरोरागच्छति । ततः सिवूल उवाच, अवीमेलकः कः ?
कुतो वयं तं सेवामहे ? वाचमिमां त्वं येन वदनेनावदस्तव तद्वदनमधुना
कुत्र ? त्वं यान् अतुच्छय एते किं ते लोका न हि ? विनयेहं त्वमिदानीं
१९ वह्निर्भूय सार्द्धमेतै र्युध्य । ततो गालः शिखिमीयगृहस्थानामग्रगामी
२० भवन् वह्निर्गत्वावीमेलकेन समं युयोध । ततोऽवीमेलकेन विद्रावितः स
तत्सम्भावात् पलायाञ्चक्रे, अपरं द्वारप्रवेशस्थानं यावद् बहवो लोका
२१ हता अपतन् । अपरम् अवीमेलक आरुमायां न्यवसत् सिवूलश्च
२२ गालं तस्य भाटगणश्च शिखिमनिवासाद् दवयामास । परदिने लोका
२३ वह्निर्भूय क्षेत्रं गच्छन्तीति वार्त्तां प्राप्यावीमेलको लोकान् आदाय
त्रिं सङ्घान् कृत्वा क्षेत्रे गुप्तस्तस्यै, अनन्तरं लोका नगराद् वह्निर्भूया-
२४ गच्छन् इति निरीक्ष्य स तेषां विरुद्धम् उत्थाय तान् आजघान । अपरम्
अवीमेलकस्तस्य सङ्गिसङ्घश्च द्रुतं गच्छन्तो नगरद्वारस्य प्रवेशस्थानेऽति-
२५ ष्टन् इतरौ द्वौ सङ्घौ च क्षेत्रस्थानां सर्वलोकानां विरुद्धमुत्थाय तान्
२६ अवधिष्टां । अपरम् अवीमेलकस्तत् कृतस्त्रं दिनं तरय नगरस्य विरुद्धं
युद्धा नगरं वशीचक्रे तन्मध्यस्थितान् लोकान् अवधीच, अपरं नगरम्
उच्छिद्य तस्य स्थाने लवणं विचकार ।
- २७ अनन्तरं शिखिमस्य दुर्गस्थिताः सर्वे गृहस्था इति वार्त्तं निश्रम्य
२८ विरितदेवस्य मन्दिरस्थं दृष्ट्वाभं प्रविविशुः । अनन्तरं शिखिमस्य
दुर्गस्थिताः सर्वे गृहस्था अमिलन् इति वाच्यवीमेलकस्य कर्णगोचरी-
२९ भूतायाम् अवीमेलकस्तत्सङ्गिनश्च सलमोनपर्वतम् आरुह्य, अवीमेल-
कश्च कुठारमेकं करेणादाय दक्षशखामेकां कृत्वा खस्त्रान्धे निधाय

स्वीयशक्तिलोकान् जगद, यूयं यत् कुर्वन्तं मां पश्यथ तदनुसारं शीघ्रं कुरुत । ततः सर्वे लोकास्तद्गीत्यनुसारेण शाखाशिक्षादाय अवीमेलकस्य ४८ पञ्चात् चक्षिताः, अनन्तरं दुर्गस्य समीपे ताः शाखा निधाय तत्र वस्त्रं ददुः ततः शिखिमस्य दुर्गस्थाः सर्वे लोका अर्धतो नार्थः पुरुषाश्च प्रायः सहस्रलोका निधनं गताः ।

अनन्तरम् अवीमेलकस्तेषां गत्वा तस्य विरुद्धं शिखिरं स्थापयित्वा ५० तद् वशीचक्रे । किन्तु तस्य नगरस्य मध्ये दुराक्रमं दुर्गमेकमासीत् तस्मात् ५१ पुरुषा नार्थश्च नगरस्य सर्वे गृहस्थलोकास्तदुर्गमाश्रित्य द्वारं रुद्धा दुर्ग-पृथमारुरुद्धः । अनन्तरम् अवीमेलकस्तस्य दुर्गस्य समीपमुपस्थाय तस्य ५२ विरुद्धं युयोध वज्रिना दुर्गद्वारं दाहयितुं तस्य समीपं जगाम च । ततः काचिद् योषित् पेशयथाः खण्डमेकम् अवीमेलकस्य शिरसि निक्षिप्य ५३ तस्य शिरसः कपालं बभञ्ज । ततः स तूर्णं निजास्त्रवाहकं युवान- ५४ माह्वय जगद स नार्था मारित इति वाचं यल्लोका मामधि न वदेयु-स्तत्क्षते त्वं खड्गं निष्कोष्य मां जहि, ततस्तेन यूनाहतः स ममार । अनन्तरम् अवीमेलको मृत इति दृष्ट्वा इच्छायैल्वंशीयाः सर्वे स्वस्थानं ५५ प्रति प्रतस्थिरे ।

इत्थम् अवीमेलको निजसप्तभिभातृणां बधेन स्वतातस्य विरुद्धं ५६ यत् कुकर्माकरोत् तस्य समुचितो दण्डः, शिखिमसा गृहस्थाश्च यद्यत् ५७ युयुमानुर्वन्, तेषामपि समुचितो दण्ड ईश्वरेणादायि यिरुवाल्-सुतस्य योधमस्य शापश्च तान् प्रति सफलो बभूव ।

१० दशमोऽध्यायः ।

१ तालयनाम्ने विचारयितुः कथनं २ याथीरनाम्ने विचारकर्तुः कथनं ३ पाप-कारणात् इच्छायैल्लोकानां दुःखं १० परमेश्वरं प्रति निवेदनम् ईश्वरस्यानरश्च १५ लोकाणां पापाङ्गीकारस्थानं प्रतीश्वरस्य दया च ।

अवीमेलकस्य मरणात् परम् इच्छाखरवंशीयो दोदयस्य पौत्रः पूयसः १ पुत्रस्तोलय इच्छायैल्वंशस्य रक्षणायोदपद्यत, स इन्द्रियमपव्यतस्ये शमीरनगरे न्यवसत्, त्रयोविंशतिवत्सरान् यावद् इच्छायैल्लोकान् १ विचारयाञ्चकार च ततः स ममार शमीरे च तस्य शप्तानं बभूव ।

ततः परं गिलियदीये याथीर उत्पन्नः सन् द्वाविंशतिवत्सरान् १ यावद् इच्छायैल्वंशस्य विचारं चकार । त्रिंशद् गर्दभारोहिण्यस्तस्य ४

- त्रिंशत्पुत्रा आसन्, तेषाञ्च हवीतयाधीरनाम्ना विख्यातानि नगरा-
 ५ ण्यासन् तान्यद्यापि गिलियददेशे विद्यन्ते। अनन्तरं यायोरे मृते कामेने
 ६ तस्य भ्रमणानं बभूव। ततः परम् इखायेल्वंशः परमेश्वरस्य साक्षात्
 पुनर्वारं पापं चक्रुर्वाल्देवान् अस्तारोतदेवीररामीयदेवान् सीदानी-
 यदेवान् मायावीयदेवान् अम्मोनवंशीयदेवान् पिलेष्टीयदेवांश्च सिधे-
 विरे, ते परमेश्वरम् असेवमानास्तत्त्वजः ।
- ७ तत इखायेल्वंशस्य प्रतिकूलं परमेश्वरस्य क्रोधे प्रज्वलिते स पिलेष्टी-
 ८ यानाम् अम्मोनवंशीयानाञ्च करेषु तान् यक्रीणात्। ततस्तं वत्सर-
 मारभ्याष्टादशवत्सरान् यद्दनपार इमोरीयाणां गिलियदाख्यप्रदेश-
 ९ वासिनः सर्वे इखायेल्वंशास्तेः क्लिष्टा उपद्रुताश्च। तदन्यद् अम्मोन-
 वंशीया यिज्जदाविन्वामीनेफ्रथिमवंशीयैः समं योद्धुं यद्दनस्य पारम्
 आजगमुस्तत इखायेल्वंशो भ्रष्टं क्लेशं प्राप ।
- १० अनन्तरम् इखायेल्वंशः परमेश्वरमुद्दिश्य प्रार्थनामिमां चकार,
 वयं निजेश्वरं त्यक्त्वा वाजसुरान् असेवामहीति कर्मणा तव प्रतिकूलं
 ११ पापमकुर्महि। ततः परमेश्वर इखायेल्वंशाय कथयामास मिखांथ
 १२ मोरीयाम्मोनीयपिलेष्टीयलोकेभ्यः किमहं युष्मान् नामोचयं ? तथा
 सीदानीयामालेकीयमायोनीयलोकै युष्मास्रपद्रुतेषु युष्माभि मांमुद्दिश्य
 १३ प्रार्थितं, ततोहं तेषामपि करेभ्यो युष्मानमोचयं । तथापि तृयं मां
 परित्यज्येतरदेवगणं सेवितवन्तस्तस्मादहं युष्मान् पुनर्नीडारयिष्यामि ।
 १४ यूयं गत्वा खैरभिरुचितान् देवान् उद्दिश्य प्रार्थयध्वं ते क्लेशदसमये
 युष्मानुद्धारयन्तु ।
- १५ तत इखायेल्वंशः परमेश्वरमवदत्, अस्माभिः पापमकारि, इदानीं
 त्वं यत् क्षेमं मन्यसे तदेवास्मान् प्रति कुरु, अद्यमात्रमस्मान् उद्धारयेति
 १६ वयं प्रार्थयामहे। अपरं ते स्वेषां मध्याद् इतरदेवान् दवयित्वा पर-
 मेश्वरम् असेवन्त तत इखायेल्वंशस्य दुःखेन तस्य मनो दुःखितं ।
 १७ तस्मिन् समये उम्मोनवंशः सर्वे मिलित्वा गिलियदे शिविरं स्थापया-
 १८ मासुः, इखायेल्वंशाश्च मिलित्वा मिस्थ्यां शिविरं स्थापयामासुः। ततो
 गिलियदस्य मुख्यलोकाः परस्परमवदन् अम्मोनवंशेन सह योद्धुं गमने
 कः प्रथमो भविष्यति? स गिलियदनिवासिनां सर्वेषां राजा भविष्यति ।

११ एकादशोऽध्यायः ।

१ यिप्रहस्य दूरीकरणं ४ नं पुनरानेतुं लोकप्रेषणं १२ इत्यायेलः सेनापतित्वे नियुक्तेन यिप्रहेनाम्नानवंशस्य वृपतेः समीपं दूतप्रेषणं तस्यासम्पत्तिः २९ यिप्रहस्य प्रतिश्रुतिः ३२ तस्य जयः ३४ प्रतिश्रुत्यनुसारेण निजकन्यासमर्पणं ।

तस्मिन् काले गिलियदीयेो यिप्रहेऽतीव धीर आसीत् । स गिलिय- १
दाद् वेष्टाजातपुत्र आसीत् । अपरं गिलियदस्य जायया मुक्षेषु प्रसूतेषु २
तस्य ते जायापुत्रा यौवनप्राप्ताः सन्तो यिप्रहं दवयितवन्तो गदितवन्तश्च
त्वं तातसोपपत्न्याः पुत्रः पिटधनस्याधिकारं न प्राप्यसि । ततो यिप्रहः ३
स्वभ्रातृणां सम्मुखात् पलाय्य टोवदेशे प्रवासं चकार । अपरं कतिपया
दुष्टलोका यिप्रहेन समं मिलित्वा तेन सह गमनागमनं चक्रुः ।

कतिपयकालात्परं अम्मेानवंश इस्त्रायेल्वंशेन समं युयोध । अम्मेान- ४
वंशीया यदा युद्धमारिभिरि तदा गिलियदस्य प्राचीना यिप्रहं टोव- ५
देशाद् आनेतुं गताः । ततस्ते यिप्रहमवदन् त्वम् आगत्यास्माकं सेना- ६
पति भव वयम् अम्मेानवंशेन सह योत्स्यामः । ततो यिप्रहे गिलियदस्य ७
प्राचीनान् अवदत्, अहं किं युष्माभिर् न सम्यतीयितः पैडकनिवेशनाद्
दूरीकृतश्च ? अत इदानीं विपद्ग्रस्ता यूयं मम समीपं कुत आगच्छथ ?
ततो गिलियदस्य प्राचीना यिप्रहमवदन्, त्वम् अस्माकम् असुरो ८
भूत्वा अम्मेानवंशेन सह युद्धा यदस्माकम् अर्थाद् गिलियदनिवासिनां
सर्वेषां लोकानां मुखो भव, एतत्कृते वयम् अधुना पुनस्तव समीपं
प्रत्याटत्यागताः । यिप्रहे गिलियदस्य प्राचीनान् अवदत्, अम्मेानवंशैः ९
समं योद्धुं मयि युष्माभिः पुनः स्वदेशम् आनीते परमेश्वरो यदि मम
करे तान् समर्पयिष्यति तर्हि किमहं युष्माकं प्रधानीभविष्यामि ? ततो १०
गिलियदस्य प्राचीना यिप्रहम् अवदन्, वयं यदि तव वाक्यानुसारेण
न कुर्महे तर्हि परमेश्वरोऽस्माकं विचारं करिष्यति । अनन्तरं यिप्रहे ११
गिलियदस्य प्राचीनजनैः समं जगाम, ततो लोकास्तं स्वेषां प्रधानं
सेनापतिश्च चक्रुः, अपरं यिप्रहे मिरुष्यां परमेश्वरस्य साक्षात् स्वां
समस्तां वाचं निवेदयामास ।

अनन्तरं यिप्रहे अम्मेानवंशस्य वृपतेः समीपं दूतं प्रहित्य जगाद् १२
मया सह तव कः सम्बन्धो यत् त्वं मया सह योद्धुं मम देशम् आगच्छः ?
ततो अम्मेानवंशस्य राजा यिप्रहस्य दूतान् उवाच, इस्त्रायेल्वंशी १३
यदा मिसराद् वहिर्भुयागच्छत् तदा सोऽर्णोनम् आरभ्य यव्येकं

यद्दन्तु यावत् मम भूमिं हतवान्, अत इदानीं निर्विरोधं सा पुन
 १४ देहि । ततो यित्त होऽस्मिन्वंशस्य नृपतेः समीपं पुनर्दूतान् प्रहितवान्
 १५ दूतास्तमूचुः, यिमह इदं वदति मोयावस्य भूमिरस्मिन्वंशस्य च भूमि-
 १६ रिखायेल्वंशेन हता तन्नहि । किन्त्विखायेल्वंशो मिसराद् आग-
 १७ मनकाले सूफसागरं यावत् प्रान्तरस्य मध्येन गत्वा कादेशं प्राप । ततः
 परम् इदामीयन्तपस्य समीपं दूतान् प्रहित्य तं गदितवान् वयं निवे-
 दयामहे त्वं स्वदेशस्य मध्येनास्मान् यातुं देहि, किन्विदोमराजस्तदाकां
 न मेने, अपरं तथैव मेग्यावीयराजस्य समीपमपि दृतेषु प्रहितेषु सोपि
 १८ न मेने तदानीम् इखायेल्वंशः कादेशे न्यवसत् । अनन्तरं ते प्रान्तरस्य
 मध्येन गत्वा इदोमदेशं मोयावदेशञ्च प्रदक्षिणीकृत्य मोयावदेशस्य
 पूर्वपार्श्वेनागत्य अर्गोनस्य पारे शिविरं स्थापयामासुः, किन्तु मोयावस्य
 १९ सीमामध्यं न प्राविशन् यतोऽर्गोनो मोयावस्य सीमासीत् । अपरम्
 इखायेल्वंशो हिववान्भूपालस्येमोरीयराजस्य सीहानस्य समीपं दूतान्
 प्रहित्य तमुवाच त्वं स्वदेशस्य मध्येनास्मान् स्वगन्तव्यस्थानं यातुम् अनृजा
 २० नीहि । ततः सीहानः स्वीयसीमा यातुं दातुम् इखायेल्वंशे न विश्वस्य स्व-
 सर्वलोकान् संगृह्य यद्वसे शिविरं स्थापयित्त्वखायेल्वंशेन सह युयोध ।
 २१ तत इखायेलः प्रभुः परमेश्वरः सीहानं तस्य सकललोकान्स्वेखायेल-
 वंशानां करेषु समर्पयामास ततस्ते तान् आजगुः, इत्थं यस्मिन् देशे
 २२ इमोरीया न्यवसन् स कृत्वो देशे इखायेल्वंशेऽधिकचक्रे । ते ऽर्गोनम्
 आरभ्य यत्वेकं यावत् प्रान्तरञ्चारभ्य यद्दन् यावद् इमोरीयाणां सर्वं
 २३ सीमानम् अधिकचक्रुः । इत्थम् इखायेलः प्रभुः परमेश्वरः स्वलोकस्येखायेल-
 वंशस्य सम्मुख इमोरीयान् अधिकारात् च्युतान् चकार, इदानीं त्वं किम्
 २४ अस्मान् अधिकारात् च्युतान् करिष्यसि ? तव किमोशुदेवेन दत्ता भूमि-
 क्वया भोग्या, अस्माकञ्च प्रभुणा परमेश्वरेणास्माकं सम्मुखाद् दृरीकृतानां
 २५ जातीनां भूमिरस्माभिर्भोग्येति किं सत्यं नहि ? मोयावीयन्तपतेः सिष्यो-
 रस्य सुताद् वालाकात् किं त्वं श्रेष्ठः ? इखायेल्वंशस्य प्रतिकूलं स किं
 २६ व्यवदत् ? तेषां विरुद्धं स किं युयोध ? हिववाने तदीयग्रामेषु तथा-
 रोयरे तदीयग्रामेषु अर्गोनतटसमीपस्थेषु सर्व्वनगरेषु च शतत्रय-
 वत्सरान् इखायेल्वंशो वसति, तद्दीर्घकालमध्ये युयं कुतस्तानि न
 २७ पुनर्गृह्णीतवन्तः ? अतस्तव किमपि मया नापराद्धं, किन्तु मया
 सह योधानात् त्वं मां हिंसि ! इखायेल्वंशस्यास्मिन्वंशस्य च मध्ये

विचारयिता परमेश्वरोऽद्य विचारयतु । तथाप्यम्मेनवंशीयो राजा २८
यिप्तहेन प्रेषितवाक्येषु मनो न निदधे ।

ततः परमेश्वरस्यात्मनाविष्टो यिप्तहेऽं गिलियदमिनप्रदेशाभ्यां २९
गिलियदस्यमिस्पीं जगाम, अपरं गिलियदस्य मिस्पीता ऽम्मेनवंशस्य
समीपं जगाम । अपरं तस्मिन् काले यिप्तहः परमेश्वरम् उद्दिश्य प्रति- ३०
श्रुत्य जगाद त्वं यद्यम्मेनवंशं मम हस्ते समर्पयसि, तदाम्मेनवंशात् ३१
मम कुशलेन प्रत्यागमनकाले मां साक्षात् कर्तुं मम निवेशनद्वारात्
निर्गन्ता परमेश्वराय भविष्यति परमेश्वरमुद्दिश्य च होमबलिस्वरूपञ्च
मयोत्सृज्यते ।

अनन्तरम् अम्मेनवंशीयैः सह योजुं यिप्तहे तेषां समीपं पारं गते ३२
परमेश्वरस्तान् तस्य कर्मे समर्पितवान् । ततः सो ऽरायेरम् आरभ्य ३३
मिन्नीत उत्तरयां यावद् आवेलकिरामीमञ्च यावद् विंशतिनगराणि
वशीकृत्य तान् महानिहनेन जघान, इत्यम् अम्मेनवंश इस्त्रायेल्-
वंशस्य साक्षात् नम्नी बभूव ।

अनन्तरं मिस्र्यां खनिवेशने यिप्तहस्यागमनकाले तस्य दुहिता मुरज- ३४
वाद्यन्त्यकारिणीभिर्वेष्टिता सती तं साक्षात् कर्तुम् आजगाम यिप्तहस्य
सैव सन्ततिरासीत् तदन्यः सुतः सुता वा नासीत् । तदा स खदुहितरं ३५
दृष्ट्वा वस्त्रं कृत्वा बभाषे हा हा हे मम सुते त्वं मां भर्ष दुःखिनम्
अकार्षीः, मम क्लेशदायकानां मध्ये त्वमप्येकाभूः, यतोहं परमेश्वरम्
उद्दिश्य प्रतिश्रुतकथामकथयम् अद्युना तामन्यथा कर्तुं न शोमि ।
ततः सा तमवदत् हे मत्तात त्वं यदि परमेश्वरमुद्दिश्य प्रतिश्रुतमकरो- ३६
स्तर्हि निजप्रतिश्रुतवाक्यानुसारेण मां प्रति व्यवहर, यतः परमेश्वरस्तव
रिपुभ्याऽम्मेनवंशीयिभ्यस्तवेष्टं समुचितम् अदात् । अनन्तरं सा निज- ३७
तातं जगाद मदर्थं कर्मैकं त्वया क्रियतां मासद्वयार्थं मां विश्जज ततोऽहं
पर्वतेषु गमनागमने कुर्वती निजानूढात्वमधि सखीभिः सह विलपामि ।
ततः स याहीति वदन् मासद्वयार्थं तां व्यसर्जत् तदा सा पर्वतोपरि ३८
गत्वा निजानूढात्वमधि ससखीभिः समं विललाप । अपरं मासद्वये गते ३९
सा स्वपितुः समीपं प्रत्यागमत्, ततः स खल्लतप्रतिश्रुत्यनुसारेण तां प्रति
व्यवजहार, सा केनापि पुरुषेण नोपभुक्ता । तदारभ्य इस्त्रायेलीय- ४०
कन्या गिलियदीपयिप्तहस्य कन्यामधि वत्सरमध्ये चत्वारि दिनानि
विलपितुं प्रतिवत्सरं यान्ति व्यवहारोयम् इस्त्रायेल्देश उदपादि ।

१२ द्वाद्शीऽध्यायः ।

१ यिप्रचेन समम इफ्रियमलोकानां विवादः ७ यिप्रहस्य भरषं ८ इप्पनस्य कथनं
११ एलोनस्य कथनं १२ अन्देनस्य कथनञ्च ।

- १ अनन्तरम् इफ्रियमवंशीयाः सर्व्वे समाहृता उत्तरदिशं गत्वा यिप्रहं
बभाधिरे त्वया सह गन्तुम् अस्मान् अनाह्वय त्वम् अम्भानवंशेन सह
- २ योद्धुं कुतः पारमगमः ? अतो वयं तव गृहं वङ्गिना दाहयिष्यामः । ततो
यिप्रहस्तान् अवदत्, अम्भानवंशेन समं मम मदीयलोकानाञ्च महाविरोधे
रामुपस्थिते युष्मानहम् आह्वयं किन्तु यूयं तेषां करेभ्यो मां नोद्धारित-
- ३ वन्तः । अनन्तरं युष्माभिरहं नोद्धारित इति वीक्ष्याहं स्वप्राणान् करे
कृत्वाम्भानवंशस्य प्रतिकूलं पारमगमं ततः परमेश्वरो मम करे तान्
समार्षयत्, अतो यूयम् इदानीं मया समं योद्धुं कुतो मम समीपमा-
- ४ गच्छथ ? अनन्तरं यिप्रहो गिलियदस्य सर्व्वलोकान् संगृह्णन् इफ्रियमवं-
शीयैः समं युयोध गिलियदीयलोकास्त्रेफ्रियमलोकान् आजघ्नः, यतस्ते
ऽवदन् यूयम् इफ्रियिमात् पलायिता लोका गिलियदीया इफ्रियिमभि-
- ५ नश्यामिश्चिता लोकाः । अनन्तरं गिलियदीयलोका इफ्रियिमवंशस्याये
गत्वा यद्दैनस्य सर्व्वघट्टान् वशीकृतवन्तः, तत इफ्रियिमीयानां पलायि-
तेन लोकेन मां पारं गन्तुं देहीति वचसि कथिते गिलियदीयलोकास्तं
- ६ पप्रच्छुः, त्वं किम् इफ्रियिमीयो नरः ? तेन नाहमिति गदिते तेऽवदन्
त्वं शिब्वालत् शब्दमुच्चारय ततः स यथार्थम् उच्चारयितुम् अशक्तः
सिब्वालदित्युवाच, ततः परं ते तं हृत्वा यद्दैनस्य घट्टे ऽबधिषुः । तस्मिन्
काले इफ्रियिमवंशस्य दिचत्वारिंशत् सहस्राणि लोका अहन्त्यन्तः ;
- ७ स गिलियदीयो यिप्रहः घड्वत्सरान् यावद् इखायेल्वंशं प्रासित्वा
ममार, ततो गिलियदस्य नगरैकस्मिन् तस्य भ्रमशानं बभूव ।
- ८ अपरं वैतलेहमीय इप्पन इखायेल्वंशस्य विचारयिता बभूव, तस्य
- ९ त्रिंशत् सुतास्त्रिंशत् कन्याश्चासन्, अपरं स तं कन्यागणं विवाहयित्वा
स्वसुतेभ्यस्त्रिंशत् कन्या जग्राह, स सप्तवत्सरान् यावद् इखायेल्वंशम्
- १० अश्रिषत् । अनन्तरम् इप्पने प्रमीते वैतलेहमे तस्य भ्रमशानं बभूव ।
- ११ अनन्तरं सिब्वलूनवंशीय एलोन इखायेल्वंशस्य विचारयिता बभूव
- १२ स दशवत्सरान् यावद् इखायेल्वंशम् अश्रिषत् । अनन्तरं सिब्वलून-
वंशीय एलोनो ममार, ततः सिब्वलूनदेशस्य अयालौने तस्य भ्रमशानं
बभूव ।

अनन्तरं हिक्केलस्य सुत अद्भाननामा पिरियाथोनीय एको जन १२
इसायेलवंशस्य विचारकर्त्ता बभूव । तस्य चत्वारिंशत् पुत्रास्त्रिंशत् १४
पौत्राश्चासन् ते सप्ततिगर्हभान् आरिहन्ति स्म । सो ऽष्टवर्षाणि यावद्
इसायेलम् अश्लिषत् । अनन्तरं पिरियाथोनीये हिक्केलसुते ऽद्भाने मृते १५
अमालेकोयपर्वत इफ्रयिम्देशस्थे पिरियाथोने तस्य श्मशानं बभूव ।

१३ त्रयोदशोऽध्यायः ।

१ इसायेलवंशस्य पापकरणं ९ मानोहस्य भार्या प्रति दूतस्य दर्शनं ८ मानोहं
प्रति दूतस्य दर्शनं १५ मानोहस्य नैवेद्योत्सर्जनं दूतस्यान्तर्धानं १४ शिशुराजस्य
अश्लकथनं ।

अनन्तरम् इसायेलवंशीयेः परमेश्वरस्य साक्षात् पुनः पापे समा-
चरिते परमेश्वरश्चत्वारिंशद् वर्षाणि यावत् तान् पिलेथीयानां
करेषु समर्पयामास ।

दानवंशस्य सरियनिवासी मानोहनामा मनुष्यैक आसीत् तस्य
जाया बन्धा निरपत्या चासीत् । अनन्तरं परमेश्वरस्य दूतस्तस्यै स्त्रिये
दर्शनं दत्त्वा तां बभाषे पश्य त्वं बन्धा निरपत्या चासे, किन्तु त्वं गर्भं
धृत्वा पुत्रं प्रसविष्यसे । अतस्त्वामहं विनये त्वं सावधाना भव द्राक्षारसं
सुरां वा न पिव किञ्चनाशुचि वस्तु मा भुञ्ज्व । पश्य त्वं गर्भं धृत्वा यं पुत्रं
प्रसविष्यसे तस्य शिरः क्षुरेण न स्पृश्यते यतः स बालको गर्भस्थितिमार-
भ्येश्वराय नासरीयो भविष्यति, अपरं पिलेथीयानां करेभ्य इसायेल-
वंशम् उद्धारयितुं स आरप्यते । अनन्तरं सा नारी समागत्य स्वपतिं
बभाषे, ईश्वरस्य लोक एको ममान्तिकम् आगच्छत्, तस्य वदनम् ईश्व-
रीयदूतस्य वदनमिपातिभयङ्करं किन्तु स कस्मादागच्छद् इत्यहं तं
नाएच्छं, अपरं सोपि स्वनाम मच्छं नाकथयत् । स मामवदत् पश्य त्वं
गर्भं धृत्वा पुत्रमेकं प्रसविष्यसे तस्मात् कश्चन द्राक्षारसं सुरां वा न पिव
किञ्चनाशुचि वस्तु मा भुञ्ज्व यतः स बालको गर्भस्थितिमारभ्य मरणदिनं
यावद् ईश्वराय नासरीयो भविष्यति ।

ततो मानोहः परमेश्वरम् उद्दिश्य विनीय कथयामास हे प्रभो त्वया
पहित ईश्वरस्य लोक आवयोः समाप्तं पुनरागच्छतु तं भाविबालक-
मथावाभ्यां यत् कर्त्तव्यं तच्छिद्यतु च । तदानीम् ईश्वरो मानोहस्य
वाक्यं श्रुत्वा तजान् अनन्तरं सा योषित् क्षीत्र उपविशत्येतस्मिन् समय

- ईश्वरस्य दूतः पुनस्तस्याः समीपम् आजगाम किन्तु तस्याः पतिर्मानोह-
 १० स्तया सह नासीत् । ततः सा नारी तूर्णं धावती निजपतिं वार्त्तां जगाद,
 पश्यान्वस्मिन् दिने यो लोको मम समीपम् आगच्छत् स पुनर्मह्यं दर्शनं
 ११ दत्तवान् । ततो मानोह उत्यार्यं स्वजायायाः पश्चाद् गत्वा तस्य लोकस्य
 समीपं प्राप्य तमवदत्, इमां स्त्रियं यो लोकः सम्भाषितवान् स किं
 १२ भवान्? स उवाच, अहमेवास्मि । अनन्तरं मानोह उवाच भवतो
 वाक्ये सफले सति बालकमधि केन नियमेनावभ्याम् आचरितयं?
 १३ ततः परमेश्वरस्य दूतो मानोहमवदत् इमां स्त्रियं यद्यत् मयादिष्टं तदधि
 १४ सा सावधाना तिष्ठतु । सा द्राक्षाफलजातं किमपि वस्तु मा भुंक्तां
 तथा द्राक्षारसं सुराश्च मा पिवतु नाशुचिद्रव्यं भुङ्क्तं, तामहं यद्यत्
 समाप्तापर्यं सा तत्सर्वम् आचरतु ।
 १५ अनन्तरं मानोहः परमेश्वरदूतम् उवाच भवान् अस्मदनुरोधतः
 १६ किञ्चिद् विलम्बतां भवतः कृतं आवां क्वागवत्समेकं पश्यावः । तत
 ईश्वरस्य दूतो मानोहमवदत् यद्यपि त्वं मां विलम्बयसे, तथापि तवान्नं
 नाहं भक्षिष्यामि, यदि च होमबलिं दातुम् इच्छसि तर्हि स
 परमेश्वराय दातव्यः, किञ्च स परमेश्वरस्य दूत इति मानोहो नाज्ञा-
 १७ सीत् । अनन्तरं मानोहः परमेश्वरस्य दूतम् अवदत् भवतः किन्नाम?
 १८ भवतो वाक्ये सफले सत्वावां भवन्तं समादरिष्यावहे । ततः पर-
 मेश्वरस्य दूतस्तमवदत् त्वं कुतो मम नाम पृच्छसि? मम नामाश्चर्यं ।
 १९ अनन्तरं मानोहस्तं क्वागवत्सं तदीयनैवेद्यञ्च गृहीत्वा तत्रस्थपावा-
 योपरि परमेश्वरमुद्दिश्य निवेदयामास ततो मानोहस्य तज्जायायाश्च
 २० दृष्टिगोचरे तेन दूतेनाश्चर्यरूपमाचरितं । यतो यदा यज्ञवेद्या अग्नि-
 शिखा गगणदिशम् उदगच्छत्, तदा मानोहस्य तज्जायायाश्च दृष्टि-
 गोचरं परमेश्वरस्य दूतो यज्ञवेद्याः शिखाम् आश्रित्वाङ्घ्रिं जगाम,
 २१ ततस्तौ मृत्तिकायां न्युञ्जीभूय पपततुः । इतः परं परमेश्वरस्य दूतो
 मानोहं तस्य जायाश्च स्वं पुनर्नादर्शयत् तदा स परमेश्वरस्य दूत इति
 २२ मानोहो ज्ञातवान् । अनन्तरं मानोहः स्त्रीयां जायां जगाद आवाम्
 २३ ईश्वरं अदर्शव तत्कारणाद् अवश्यं मरिष्यावः । किन्तु तस्य जाया तं
 बभाषे, परमेश्वरो यद्यावां हन्तुम् ऐषिष्यत् तर्हि स आवयोः करतो
 होमं नैवेद्यञ्च नायहीष्यद् एतानि चावां नादर्शयिष्यत् किञ्च समये
 ऽस्मिन् यानि कथितवान् तान्यपि नाकथयिष्यत् ।

अनन्तरं सा नारी पुत्रं प्रसूय तस्य नाम शिमशोन इति चकार २५
 किञ्च स बालको वर्द्धितुमारंभे परमेश्वरश्च तस्मै वरं ददौ । अपरं परमे- २५
 श्वरस्यात्मा सरियस्तेष्टायोत्स्य च मध्ये दानीयशिविरे प्रथमं तस्मिन्
 व्याविर्बभूव ।

१४ चतुर्दशोऽध्यायः ।

१ पिलेष्टीयानां कन्येकस्याः शिमशोनस्य विवहनेच्छा ५ तिस्राधायां गमनकाले भिन्ने
 २५ ८ तिस्राधायां द्वितीययात्रायां भिन्नेस्य कुणपं मधुलाभः १० शिमशोनस्य विवा-
 दभाजे १२ राजनसमये शिमशोनस्य प्रहेलिकाकथनं १९ प्रहेलिकाकथनफलं ।

अनन्तरं शिमशोने तिस्रायां गते तत्र पिलेष्टीयां कन्यामेकां वीक्ष्य १
 प्रत्यागत्य निजपितरौ वार्त्तामिमां बभाषे मया तिस्राधायां पिलेष्टीया २
 कन्येका दृष्टा, अतस्तामानीय मां विवाहयतं । ततस्तस्य पितरौ जगदतुः ३
 तत्र भ्रातृणां मध्ये ऽस्मदीयसर्वलोकानाञ्च मध्ये किं कन्या नास्ति यत् त्वम्
 अश्चिद्गतवचां पिलेष्टीयानां कन्यां विवोढुं यास्यसि ? शिमशोनः
 स्वपितरं बभाषे, त्वं गदर्थं तामेवानय मम दृष्ट्या सा मनोहरा । किन्तु ४
 स यत् पिलेष्टीयानां प्रतिकूलं क्विद्रं प्राप्तुं चेष्टेत तदर्थं परमेश्वरादिदं
 भवतीति तस्य पितरौ न विविदतुः । तदानीं पिलेष्टीया इत्यायेल्वंश-
 स्याधिपतित्वं चक्रः ।

तस्मिन् काले शिमशोनस्तस्य पितरौ च तिस्राधायाम् अगमन् तेषु ५
 तिस्राधास्थानि द्राक्षाक्षेत्राणि प्राप्तेषु तत्रैको युवसिंहो गर्जन् शिमशो-
 नस्यान्तिकम् आगमत् । तदा परमेश्वरस्यात्मनाविष्टः शिमशोनः शून्य- ६
 हस्तोऽपि सन् क्रागवत्सवत् तं सिंहं चिच्छेद, किन्तु ७ तत् कृतवा-
 निति स्वपितरौ न जगाद । अनन्तरं शिमशोनेन गत्वा तथा कन्यया ८
 मिथः संलापे कृते सा तस्य दृष्ट्यै मनोहरा बभूव ।

अनन्तरं कस्मिंश्चित् समये गते यदा स तां कन्यां विवोढुं तत् स्थानं ९
 पुनरगच्छत् तदा तस्य सिंहस्य कुणपं द्रष्टुं मार्गात् जगाम, तत्र तत्- १०
 सिंहकुणपमध्ये मधुमल्लिकायूथं मधुकौषधं दृष्ट्वा स्वहस्तेनादाय मधु ११
 भदान् जगाम, किञ्च पित्रोः समीपम् उपस्थाय ताभ्यामपि किञ्चिद्
 ददौ ततस्तां तद् बुभुजाते, किन्तु सिंहकुणपात् मधु गृहीतमिति ताभ्यां
 स न कथयामास ।

अनन्तरं तस्य ताले तस्याः कन्यायाः समीपं गते शिमशोनस्तत्र स्थाने १२

- ११ भोज्यमासादितवान्, यतो वराणां तादृशो व्यवहार आसीत् । अनन्तरं तं दृष्ट्वा पित्रेष्टीयलोकान्तस्य समीपे स्थातुं त्रिंशत् सहस्ररान् आनिन्युः ।
- १२ अनन्तरं शिमशोनस्तान् जगाद युष्मानहं प्रहेलिकामेकां एष्यामि यदि यूयम् अस्य महस्य साऽदिनमध्ये तस्या अर्थं निश्चित्य मद्भ्यं कथयितुं शक्नुथ तर्हि युष्मानहं त्रिंशद् उत्तरासङ्गान् त्रिंशद् वस्त्रयुगानि च दास्यामि । किन्तु यदि तस्या अर्थं वक्तुं न शक्नुथ तर्हि यूयं मद्भ्यं त्रिंशत् प्रावारान् त्रिंशद् वस्त्रयुगानि च दास्यथ, ततस्ते जगदुः, तव प्रहेलिकां ।
- १४ त्वं ब्रूहि वयं प्रदग्मः । स उवाच,

निरगाद् भक्तकाद् भक्ष्यं मिच्छन्न बनिनस्तथा ॥

- १५ ततस्ते त्रिभिर्दिनैस्तस्याः प्रहेलिकाया अर्थं कथयितुं नाशक्नुवन् । अनन्तरं सप्तमे दिवसे ते शिमशोनस्य जायाम् अवदन् त्वं निजं स्वामिगं स्वप्रहेलिकाया अर्थं कथयितुं प्रवर्त्तय नोचेत् वयं त्वां तव पित्रनिवेशनश्च वङ्गिना दाहयिष्यामः; अस्माकं सम्पत्तिम् अपहृत्तुं किं यूयम् अस्मान्
- १६ निमन्त्रितवन्तः? ततः शिमशोनस्य जाया तस्य साक्षाद् रुदती बभाषे त्वम् अवश्यं माम् षट्तीयसे किञ्चिदपि मयि न प्रीयसे, यतस्त्वं मम लोकान् प्रहेलिकामेकामवादीः किन्तु मां नावादीः । ततः स उक्तवान् पश्याहं तां कथां स्वपितरावपि नावदं तर्हि किं तुभ्यं तां कथयिष्यामि? ततस्तस्य जाया महीयसप्ताहस्य श्रेष्ठदिनं यावत् तस्य साक्षात् तादृग् रुदितवती, ततः स तया व्यग्रः सन् सप्तमे दिवसे तस्यै कथयामास, ततः सा योषित् स्वलोकेभ्यः प्रहेलिकाया अर्थं कथयामास । अनन्तरं सप्तमे दिवसे सूर्योऽस्तमगते तन्नगरस्थमनुष्यान्तम् उचुः,

मधुतः किं भवेन्मिच्छं बलवान् को मृगेन्द्रतः ॥

ततः स तान् अवदत्,

नाभोत्स्यध्वं मम श्लोकं चेन्नाक्रक्ष्यत मे गवा ॥

- १८ अनन्तरं परमेश्वरस्यात्मनि तस्मिन् अधिष्ठिते सोऽस्मिन्नोन्नतं गत्वा तत्रत्यान् त्रिंशत् जनान् हत्वा तेषां वस्त्राणि गृहीत्वा प्रहेलिकार्थं कथकेभ्यः पूर्वोक्तानि वस्त्राणि ददौ, किन्तु तस्य क्रोधस्य प्रवृत्तनात् तत्स्थानात् स्वपितुर्निवेशनं जगाम । अनन्तरं शिमशोनस्य यः सहस्रर आसीत् तस्मै तस्य जायादीयत ।

१५ पञ्चदशोऽध्यायः ।

१ आयायाः समीपं गन्तुं शिमश्रीनस्य निषेधः सैनस्यस्य शस्यस्य दासः २ तस्य जाया-
 चरारकोर्वाचः शिमश्रीनेन बद्धसोक्तचननं ९ यिद्धदोयसोक्तस्य बद्धत्वं समर्पित-
 मस्य १० तद्वत्स्य इत्या सचसोक्तानां वधः १८ पिपासानिवारणार्थं तोयपानश्च ।

अनन्तरं श्रेष्ठमश्रयकर्त्तव्यत्वात् शिमश्रीनश्चागवत्समेकं गृहीत्वा स्व-
 जायां साक्षात् कर्तुं गत्वा जगदा स्वजायायाः समीपं अन्तःपुरमश्नं
 यास्यामि, किन्तु तस्याः पिता तमन्तरं गन्तुं नानुजञ्चौ । किञ्च तस्या
 जनको जगदा त्वं ताम् ऋतीयितवान् इति निश्चित्य मया सा तव सह-
 चराय दत्ता, तस्याः कनिष्ठभगिनी किं तस्याः सुन्दरो नहि? अहं
 निवेदयामि त्वं तस्या विनिमयेन तां गृह्णाथ । ततः शिमश्रीनोऽवदत्
 अहमिदानीं पिलेष्टीयान् हिंसित्वापि तेभ्योऽधिकं निर्दोषो भविष्यामि ।
 अनन्तरं शिमश्रीनो गत्वा चीयि शतानि श्रद्दगालान् धृत्वा बद्धत्वा ।
 आनीय द्वौ द्वौ श्रद्दगालौ योजयित्वाकैकाम् उष्कां तेषां पुच्छयुगेषु बन्धत्वा ।
 अनन्तरं तासूष्कासु वज्रं दत्त्वा पिलेष्टीयानां शस्यक्षेत्रेषु तान् त्यक्त्वा ।
 बद्धशस्यमुष्टीन् अच्छिन्नशस्यानि जितवृद्धोद्यानानि च दाहयामास ।

तदानीं पिलेष्टीया अपृच्छन् कर्मैतत् केन कृतं? लोका अवदन् ।
 तिम्राधीयस्य आमात्रा शिमश्रीनेनेदं कृतं यतस्तस्य जायापहृता तस्य
 सहचराय दत्ता, ततः पिलेष्टीया आगत्य तां स्त्रियं तस्याः पितरश्च
 वज्रिणा दाहयामासुः । ततः शिमश्रीनस्तान् अवदत्, यदि आभिरे-
 तादृशं कर्म क्रियेत तर्हि युष्मभ्यं तन्फलमदत्त्वा नाहं क्षीयामि । ततः
 परं स सर्वथा महाघातेनाहत्य तान् अबधीत्, अनन्तरम् ऐटमपर्व-
 तस्य गङ्गरं गत्वा न्यवसत् ।

तदानीं पिलेष्टीया गत्वा यिद्धदाप्रदेशे शिविरं स्थापयित्वा शिर्षो
 यावद् व्याप्य तस्युः । ततो यिद्धदाया लोका अपृच्छन् यूयम् अस्माकं
 प्रतिजूषं कुत आगच्छत? ते कथयामासुः शिमश्रीनोऽस्मान् प्रति यद-
 करोत् तं प्रति तद्दत् कर्तुं तं बन्धुश्च वयं समागताः । तदानीं यिद्धदाया-
 स्त्रीयि सहस्रायि लोका ऐटमपर्वतस्य गङ्गरं गत्वा शिमश्रीनाय कथ-
 यामासुः, पिलेष्टीया अस्माकम् अधिपतय इति किं त्वं न जानासि?
 त्वमस्मान् प्रति किं कृतवान्? स कथयामास ते मां प्रति यदकुर्वन्
 अहमपि तान् प्रति तद्दत्करवं । ते तस्मै कथयामासुः, वयमिदानीं त्वां
 बद्ध्वा पिलेष्टीयानां करेषु समर्पयितुम् आगताः । शिमश्रीनस्तान्

- ११ अथदत्तं वयं मां न हनिष्यथेति मम समीपे शपथं कुरुत । ततस्तैऽव-
दन्, न, वयं केवलं त्वां दृढं बद्ध्वा तेषां करेभु समर्पयिष्यामः किन्तु
निष्कार्त्वां त्वां न हनिष्यामः । अनन्तरं ते नूतनरज्जुद्वयेन तं बद्ध्वा तस्मात्
प्रसन्नतात् तमादाय गताः ।
- १२ अनन्तरं तस्मिन् जिह्वीं प्राप्ते तस्य प्रतिकूर्णं पिलेष्टीया उच्चैः शब्दं
चक्रुः किन्तु परमेश्वरस्यात्मनि तस्मिन्नधिष्ठिते तस्य बाहुस्थिते रज्जु
बद्धिना दग्धशय्या इव बभूवतुस्तस्य बन्धनानि च तस्य हस्तद्वयाग्निपेतुः ।
- १३ अनन्तरं स आर्द्रां गर्दभहनुमेकां दृष्ट्वा करं विस्तार्यादाय तद्द्वारा
१४ सहस्रं लोकान् अबधीत् । तदानीं शिमशोनः कथयामास,
एको राशिर्द्वितीयश्च हतौ हन्वा खरस्य हि ।
तहस्रं मम शत्रूणां हतं हन्वा खरस्य हि ॥
- १० अनन्तरं कथां समाप्य हस्ताद् हनूं निक्षिप्य तत्स्थानस्य नाम रामत-
लिह्वी (हनूनिक्षेप इति) चकार ।
- १८ अनन्तरं सोऽतोव दृष्ट्वात्सौ भूत्वा परमेश्वरस्य समीपे प्रार्थनां चकार
त्वं खदासं महेन्द्रारकर्मैर्दं कारितवान् इदानीं किमहं दृष्ट्वाथा मरि-
१९ ध्यामि चाच्छिन्नत्वचां वशी भविष्यामि ? ततः परमेश्वरेण जिह्वीस्थिते
कुण्डाकारे क्तिरे सृष्टे तस्मात् तोयं निर्जगाम तदा स तोयं पीत्वा प्राञ्जान्
प्राप्य सचेतन्यो बभूव तस्मात् स तत्स्थानस्य नाम ऐनहक्कोरि (प्रार्थ-
१० कस्य प्रखवणमिति) चकार, तत्स्थानम् अद्यापि जिह्वीं विद्यते । पिले-
ष्टीयानां काले शिमशोनो विंशतिवत्सरान् यावद् इच्छायैकवंशस्य
विचारयितासीत् ।

१६ षोडशोऽध्यायः ।

१ शिमशोनस्यासागमनं ४ दिल्लीलायां प्रेसासक्तता तस्य गुणकथां ज्ञातुं दिल्लीलायाः
सह्यो शिमशोनस्य न प्रकाशनं १५ गुणकथाप्रकाशनात् तस्य बन्धनानि ११ तस्य
कारायां बन्धनं पिलेष्टीयैः सह तस्य मरणं ।

- १ तदानीं शिमशोनोऽसां गत्वा तत्र वेष्टामेकां वीक्ष्य तस्या गृहं प्रावि-
२ शत । ततः शिमशोन एतत्स्थानम् आगच्छद् इति श्रुत्वा असातीयास्ताद्
वेष्टयित्वा कृत्स्नां रजनीं तत्कृते नगरद्वारे गुप्ता अतिष्ठन्, यतः
प्रातःकाले दिने जाते तं वयं हनिष्याम इति मदित्वा ते कृत्स्नां रजनीं
१ नुष्णीभूय तस्युः । अपरं शिमशोनो मध्यरात्रिं यावत् श्रयित्वा मध्यरा-

चाहुत्वाय नगरद्वारस्य सार्गसौ कवाटी स्तम्भद्वयञ्च गृह्णीत्वा प्रतस्थे किञ्च
 क्कन्थे कृत्वा हि प्रोक्ताभिमुखस्य पर्वतस्य शिखरे तानि निदधौ ।

अनन्तरं सेरेकोपत्यक्त्वावासिनी दिलीलानामिका या स्त्री स तस्यं ५
 ऐन्द्रा ससङ्गे । ततः पिलेष्टीयानाम् अधिपतयस्तस्या वीधितः समी- ५
 पम् आगत्य तां बभाषिरे, त्वं तं परिवक्ष्यस्व केन तस्य महापराक्र-
 मोऽयं जायते केन वा वयं तं जित्वा क्षेपणार्थं बन्धुं शक्नुमस्तन्निश्चिन्तु
 ततो वयं प्रत्येकत एकदशशतानि रूप्यमुद्रास्तुभ्यं दास्यामः । अनन्तरं ५
 दिलीला शिमशोनम् अवदत्, विनयेऽहं तवायं महापराक्रमः केन
 जायते केन वा त्वं परेषा बद्धा क्षेप्यं शक्यसे तन्मां वद । ततः शिम- १०
 शोनस्तस्यै कथयामास सप्तभिर्नवीनैरनुष्कैर्वैचै यद्यहं बध्ये तदा
 दुर्बला भवन् अन्यलोकस्य सदृशो भविष्यामि । अनन्तरं पिलेष्टी- ८
 यानाम् अधिपतयः सप्तानुष्कनवीनवैत्राण्यानीय तस्यै ददुस्ततः सा तस्मै
 बबन्ध । तदानीं तस्या अन्तरागारे लोका गुप्ता आसन् अनन्तरं सा ५
 तमवदत्, हे शिमशोन पिलेष्टीयास्त्वामाक्राम्यन्ति ततो वक्षिस्व्युत्तशाम-
 राणाणि यथा क्षिप्रन्ते तथा तानि वैत्राणि तेन क्षिप्रानि, इत्थं तस्य वक्तव्य
 तस्ये न ज्ञातः । अनन्तरं दिलीला शिमशोनाय कथयामास, पश्य त्वं मां १०
 परिवक्ष्य मया गदितवान्, विनयेऽहं केन त्वं बन्धुं शक्यसे तन्मां
 वद । ततः स तस्यै कथितवान् याभिः किञ्चन कर्म नाकारि तादृशीभिः १०
 नूतनरज्जुभि यद्यहं बध्ये तदाहं दुर्बला भवन् अन्यलोकस्य सदृशो
 भविष्यामि । ततो दिलीला नूतनरज्जुरानीय ताभिस्तं बबन्ध तदा तम् १०
 अन्तरागारे लोका आसन् सा तस्मै कथयामास हे शिमशोन पिले-
 ष्टीयान्वाम् आक्राम्यन्ति ततः स निजबाहुतः सूत्रागोत्रं प्राक्किञ्चिद् ।
 अनन्तरं दिलीला शिमशोनाय कथयामास त्वम् इदानीमपि मां परि- १०
 हस्य मया वाचमवादीः । केन त्वं बन्धुं शक्यसे तन्मां वद । स
 कथयामास, यदि त्वं मम शिरसः सप्तकेशरज्जूः सूत्रैः सह वस्त्रवद्
 वपसि तर्हि तत् शक्यं भविष्यति । ततः सा कीलेन ता बद्धा तस्मै १४
 कथयामास हे शिमशोन पिलेष्टीयास्त्वाम् आक्राम्यन्ति । ततः स निद्रातो
 जागरित्वा सूत्रैः समं व्युतं कीलञ्चापजहार ।

अनन्तरं दिलीला तस्मै कथयामास, मां प्रति तव मनो नास्ति तर्हि १५
 त्वयहं भीये यथ इदं कथं वक्तुं शक्नोषि ? पश्य वारत्रयं त्वं मां परिवक्ष्य
 केन तव महापराक्रमो जायते तन्मह्यं नाकथयः । इत्थं सा प्रतिदिनं १६

- वाक्यैस्तमाक्राम्यत्, ततः स व्याकुलो भूत्वा जीवनेऽपि विरक्तो ऋभूव ।
- १० ततः स स्वमनोवाक्यं व्यक्तीकृत्य तस्यै कथयामास, मम शिरः, कदापि क्षुरेण न स्पृष्टं यतोऽहं गभस्त्रितिमारभ्येश्वराय नासरोयोऽस्मि, यद्यहं शिरो मूढयामि तर्हि मम बलं मां त्यक्त्यहश्च दुर्बलो भवन् अन्यलो-
- १५ कस्य सदृशो भविष्यामि । अनन्तरं तेन स्वमनोवाक्यं व्यक्तीकृतम् इति बुद्ध्या दिक्खिला द्रुतं प्रहित्य पिलेष्टीयानाम् अधिपतीन् आह्वय कथयामास, इदानीं यूयम् आगच्छत यतः स स्वमनसः सर्व्वं वाक्यं मद्भ्यं कथितवान्, ततः पिलेष्टीयानाम् अधिपतयः स्वहस्तैर्मूढा आदाय तस्याः
- १६ समीपम् आगच्छन् । अनन्तरं सा निजजानूपरि तं निद्राण्य जनमेकमाह्वय तस्य शिरसः सप्तकेशरञ्जुः क्षौरयामास ततः परं सा यदा
- १७ तं क्षेपयितुम् आरभत तदा स बलहीन आसीत् । अर्थतः सा कथयामास हे शिमशेन पिलेष्टीयास्त्वाम् आक्राम्यन्ति ततः स निद्रातो जागरित्वा मनसि कथितवान् अन्यसमय इव वहिर्गत्वाहम् आत्मानं मोचयिष्यामि, किन्तु स परमेश्वरेण त्यक्त इति स नाजानात् ।
- १८ अनन्तरं पिलेष्टीयास्तं धृत्वा तस्य चक्षुषी वहिष्कृत्य तम् असापुरी-मानीय पित्तलनिगडैर्बबन्धुः, अनन्तरं स कारागारे शस्थान्यपिनट् ।
- १९ तथापि तस्य शिरोमूढनानन्तरं तस्य शिरसः केशाः पुनर्वर्द्धितुमारो-
- २० भिरे । अपरं पिलेष्टीयानाम् अधिपाः स्वेषां सुरस्य दागोनस्य समीपे महानैवेद्यं निवेदयितुम् आनन्दितुश्च सर्व्वे मित्रिता यतस्ते कथयामासुः,
- २४ अस्माकं देवोऽस्माकं रिपुं शिमशेनम् अस्माकं करगतमकरोत् । अपरं तं वीक्ष्य प्रजाः स्वेषां देवं प्रशंसुः किञ्च कथयामासुरस्माकं देवोऽस्मद्देश-
- २५ नाशकं बज्जलोकघातिनश्चास्माकं रिपुं करेऽस्माकं समारपयत् । अनन्तरं ते हृष्टचित्ताः सन्तः कथितवन्तः शिमशेन आह्वयताम् अस्माकं साक्षात् कौतुकं करोतु च ततो लोकाः कारागृहात् शिमशेनम् आह्वयानीय
- २६ स्तम्भानां मध्ये तमस्थापयन् स च तेषां साक्षात् कौतुकं चकार । अनन्तरं शिमशेनः स्वहस्तधारिणं बालकमवादीत् मां त्यज यस्य स्तम्भद्वयस्यो-परि गृहस्य भार आस्ते तद् द्वयमहं स्पृशानि, तत्र भारं दत्त्वा
- २७ तिष्ठानि च । तदानीं स्त्रीभिः पुरुषैश्च तद्गृहं परिपूर्णमासीत् पिलेष्टी-यानां सर्व्वे अधिपतयोऽपि तत्रासन्, किञ्च स्त्रियः पुरुषाश्च सङ्घ
- २८ त्रयलोका गृहघटेऽतिष्ठन् ते सर्व्वे शिमशेनस्य कौतुकमदर्शन् । ततः शिमशेनः परमेश्वरमुद्दिश्य प्रार्थनां कुर्वन् जगाद हे प्रभो परमेश्वर

विक्रयेषु मां स्मरं हे इन्द्र विनयेऽहं केवलमेकवारमात्रं मां बलिनां कुर्वे, अथ चक्षुर्दययोः परिशोधार्थं पिलेष्टीयेभ्यः समुचितं ददानि । अपरं १८ मध्यस्थितयो रथयो रथयो स्तम्भयोरपरि गृहस्य भार आसीत् शिमशानो नतः सन् तयोरेकं दक्षिणबाहुनान्यच्च वामबाहुना परिगृह्य स्वस्य भारं ददात् । अनन्तरं पिलेष्टीयैः समं मत्तः प्राणाः वियुज्यन्तामिति वाक्य- १० मुक्त्वा शिमशानो निजसकलबलेन भारमदात्, ततस्तद्गृहम् अध्वक्षाणां तन्मध्यस्थितमन्वेलाकानाश्चापरि पपात, ततो जीवनकाले तेन ये हृतास्तेभ्योऽधिका लोका मरणाकाले ऽह्वन्यन्त । अनन्तरं तस्य भ्रातरः ११ पिष्टवर्षीयाश्चागत्स तमादाय सरियेष्टीयोलथोर्मध्यस्थाने तत्पितृमौनो- ह्वस्य भ्रमशाने तस्य भ्रमशानं चक्रुः, स विंशतिवत्सरान् इक्ष्वायेष्वंशस्य विचारयितासीत् ।

१७ सप्तदशोऽध्यायः ।

१ मीखादेज रूप्यधौर्ष्यं भूर्भुवनिर्माणं ० भूर्भुवभवाय याजकनिर्माणम् ।

इफ्रियमपर्वन्ते मीखायनामा लोक एक आसीत् । स स्वमातरं जगाद १ चोरितं यत् शताधिकसहस्रशकलपरिमितं रूप्यमधि त्वया शाप उक्त्वा २ मम कर्षे आवितम्ब तद् रूप्यं मया गृहीतं मत्समीपे विद्यते, ततस्तस्य माता बभाधे, हे मम पुत्र त्वं परमेश्वरस्याग्निषं प्राप्नुहि । अनन्तरं स ० तत् शताधिकसहस्रशकलरूप्यं स्वमात्रे पुनर्ददात् तदा तस्य माता कथ- यामास, अहं निधिक्लामेकां मूर्तिं तक्षिताक्षैकां मूर्तिं निर्मापयितुं क्षुपु- त्तस्य मङ्गलाय तद् रूप्यं परमेश्वरायोदहजं तदर्घ्येदानीं तुभ्यं पुनर्ददात् । तथापि तेन स्वमात्रे तस्मिन् रूप्ये पुनर्दत्ते सा शतदशशकलरूप्यं ४ गृहीत्वा निर्मात्रे ददात् ततः स तेन निधिक्लामेकां तक्षिताक्षैकां मूर्तिं निर्मातवान् ते मूर्तिं मीखायस्य गृहे तस्थतुः । तस्य मीखायस्यैका ५ देवालय आसीत्, अपरम् एकम् शफोदस्वम् एका पुत्तलिका च तेन निर्माता तया स्त्रीयपुत्राणामेकः पवित्रीकृतः स च तस्य याजको बभूव । तस्मिन् काले इक्ष्वायेष्वंशे कोपि राजा नासीत् यो यत् ६ लोमम अभन्यत् स तदेवाकरोत् ।

तदानीं भिह्वदादेशस्त्वैतलेहमयिह्वदानगरीयो जेवीय एकस्तर्हणस्तत्र ७ पावसत् । स यत्र तत्र प्रवासं कर्त्तुं वैतलेहमयिह्वदानगराभिर्गत्य ८ यात्रा कुर्वन् इफ्रियमपर्वन्ते मीखायस्य निवेशनम् आजगाम । ततो ९

- मीखायस्तं पप्रच्छ त्वं कस्माद् आगतोऽसि ? स प्रत्यवदत् लेवीयोऽहं
 १० वैतलेहमयिहृदाया आगतोऽस्मि यत्र तत्र प्रवक्तुं पर्यटामि । ततो
 मीखायस्तं बभाषे त्वं मया सार्द्धं तिष्ठ मम पुरोहितः पिढरूपश्च भव
 मया संवत्सरे तुभ्यं दशशकन्त्रजतं वस्त्रयुग्मं तव भक्ष्यद्रव्याणि च
 ११ दायिष्यन्ते । ततः स लेवीयस्तस्य गृहं गत्वा तेन सार्द्धं वक्तुं मतिं चकार,
 १२ इत्थं स तरुणस्तस्य पुत्रैकैव बभूव । अनन्तरं मीखायस्तं लेवीयं
 पवित्रं चकार, ततः स तरुणस्तस्य पुरोहितो भूत्वा मीखायस्य निवेशने
 १३ न्यवसत् । ततो मीखायः कथयामास परमेश्वरे मम मङ्गलं करिष्यती-
 त्वहम् इदानीम् अजानां, यतो लेवीयलोको मम पुरोहितोऽभवत् ।

१८ अष्टादशोऽध्यायः ।

- १ अधिकारम् अनुभव्यातुं दानवंशस्य पञ्चजनप्रेषणं ७ लुथिशानुभव्यान्स्य कथनं ११
 पट्टप्रतानि लोकानां तदाक्रमितुं गमनं १४ पथिमध्य मीखायस्य विपश्चादिषैष्यं
 १९ मीखायस्य कथाम् अटहीत्वा ते लुथिशं गत्वा तस्य सङ्गतकरणं ३० तत्र स्थाने
 विपश्चात्पथनं ।
- १ तस्मिन् काले इस्त्रायेल्वंशे कोपि राजा नासीत् । तदानीं दानवंशः
 स्ववासाथम् अधिकारणीयं देशमचेष्टत, यतस्तद्दिनं यावद् इस्त्रायेल-
 २ वंशानां मध्ये तेनाधिकर्तव्या भूमिर्न प्रापि । अतो दानवंश्रीयाः स्वेषां
 प्रदेशाद् अर्थात् सरियेष्टायोलेभ्यः स्ववंशस्य पञ्चवीरान् देशं पर्यटितुं
 ३ वीक्षितुश्चेदं कथयित्वा प्रेषयामासुः, यूयं गत्वा देशं निरीक्षध्वं, ततस्त
 ४ इपुथिमपर्वते मीखायस्य गृहमागत्य तत्र यामिनीं यापयामासुः । ते
 यदा मीखायस्य परिजनैः सार्द्धम् आसन् तदा तं लेवीयतच्छयम् उच्चा-
 ५ रणेन परिचित्वाभ्यन्तरं गत्वा तं पप्रच्छुः, त्वाम् एतत्स्थानं क्व आनयत् ?
 ६ स्थानेऽत्र त्वं किं कर्म करोषि ? अपरं स्थानेऽत्र तव किं किमास्ते ? ततः
 स तेषुः कथयामास मीखायो मया सार्द्धम् अमुकरूपं व्यवहृत्य मङ्गलं
 ७ वृत्तिं दातुं प्रतिश्रुतवान् अतोऽहं तस्य पुरोहितोऽभवम् । ततस्ते ऽक-
 ८ थयन् वयं विनयामहे, अस्माकं गन्तव्ये पथि शुभं भविष्यति न वेति
 ९ त्वम् ईश्वरस्य समीपे पृच्छ । ततः पुरोहितस्तान् अवदत् यूयं कुशलेन
 गच्छत, युष्माकं गन्तव्यः पथ्याः परमेश्वरस्य गोप्यर आस्ते ।
 १० अनन्तरं तैः पञ्चभिर्जनै र्याथां कृत्वा कथिष्ये कथ्ये तत्र निवासिनो
 लोकाः सिदानीयलोकानां रीढनुसारेण निर्भया निश्चिन्ताः सन्तो

निष्कारणं निवसन्ति किञ्च तत्र देशे तान् दमयितुं कोपि शास्ता नास्ति
ते मोक्षान् दृष्ट्वाः किञ्च भिन्नलोकैः समं तेषां सम्बन्धो नास्ति
तेरिति दृष्टं । अनन्तरं सरियेष्टायोजनयोः स्वभावात्समीपं प्रत्यागत्य
तः का वासति पृष्टे ते कथयामासुः, उच्छिद्यत वयं तेषां विरुद्धम् उत्थाय
याम यतः स देशोऽतीवोत्तम इति वयं दृष्टवन्तः, यूयं कुतो निष्कर्मण्य
स्याम्भे ? तं देशं गन्तुं प्रविश्याधिकर्तुञ्च नाकस्यं कुरुत । युष्माभिस्तत्र
गमने कृते निश्चिन्तं निवसन्तो लोका लप्यन्ते, स देशश्च विस्तारितः,
तत्र पृथिवीजातस्य कस्यापि वस्तुनोऽभावो नास्ति युष्माकं करेषु तं
देशम् ईश्वरः समर्पयिष्यति ।

अनन्तरं सरियेष्टायोजनयोः दानवशीयाः षट् शतानि लोका युद्धास्त्रैः ११
सुसज्जमाना यात्रां चक्रुः । ते गत्वा विह्वलादेशस्ये किरियतयिया १२
रीमं शिविरं स्थापयाम्बुक्तस्मात् कारणाद् अद्यापि तस्य स्थानस्य
महानदान (दानस्य शिविरमिति) नामास्ते तत् किरियतयियारीमस्य
पथात् म्रियतं ।

अपरं तैस्तस्माद् इफ्दिमपर्वतं गत्वा मोखायस्य निवेशने प्राप्ते १३
अथिषदेशं निरीक्षितुं गन्तारः पञ्चजनाः स्वजातीयान् अवदन्, अस्मिन् १४
निवेशने एकम् एषोद्भवस्त्वं पुत्तलिका निषिक्ता मूर्त्तिस्तद्विज्ञाता मूर्त्तिश्च
वियन्ते तत् किं यूयं जानीथ ? अत इदानीं युष्माभिः किं कर्तव्यं तद्
धित्विष्यतां । ततस्तेऽभ्यन्तरं गत्वा मोखायस्य निवेशनस्य लेवीयतरुणस्य १
वासं प्रविश्य तस्य कुशलं पप्रच्छुः । अपरं युद्धास्त्रैः सुसज्जमानाः षट्
शतानि दानवशीयलोका गोपुरप्रवेशस्थाने स्थिताः । अनन्तरं दे १०
निरीक्षितुं गन्तारः पञ्च जना उत्थायाभ्यन्तरं गत्वा तां तद्वितमूर्त्तिम्
एषोद् पुत्तलिकां निषिक्तमूर्त्तिश्च जगृह्युः किन्तु तदानीं पुरोहितो
युद्धास्त्रैः सुसज्जितानां षट् शतानां लोकानां सन्निधौ गोपुरप्रवेशस्थाने
समुत्तिष्ठमान आसीत् । इत्यवसर इमे मोखायस्य निवेशनं प्रविश्य १५
तां तद्वितमूर्त्तिम् एषोद् पुत्तलिकां निषिक्तमूर्त्तिश्चानिन्युः । तदा
पुरोहितस्तान् अवदत्, यूयं किं कुरुथ ? ततस्ते प्रत्यवदन् त्वं निःशब्दो १६
भव निजवदने करं दत्त्वास्माभिः समम् आगच्छास्माकश्च पितृस्व-
रूपः पुरोहितो भव । एकस्य परिजनस्य तव पुरोहितत्वम् इच्छायेल
एकस्य वंशस्य तव पुरोहितत्वञ्चैतयोर्मध्ये किं भद्रं ? ततः स पुरोहितो १०
मनेहर्षं गत्वा एषोद्पुत्तलिकातद्वितमूर्त्तिरादाय तेषां लोकानां मध्ये

- ११ जगाम । ततः परं ते प्रवृत्ता यावां चक्रिरे किञ्च बालकान् पशून् भारींश्च खेषाम् अयसरान् चक्रुः ।
- १२ तेषु मीखायस्य निवेशनात् क्रियदूरं गतेषु मीखायस्य निवेशन-समीपस्थगृहनिवासिनां लोका मिलित्वा दानवंशीयानां पश्चाद् दधावुः ।
- १३ अपरं ते दानवंशीयान् प्रति प्रोचैः स्वरे कृते ते वदनानि परावर्त्तं मीखायमवदन् तव किं जातं ? त्वं लोकनिवहम् आदाय कुत आग-
१४ च्छसि ? ततः स जगाद् यूयं मन्निर्मितदेवगणं पुरोहितश्चापहृत्स्व गच्छथ मम श्रेष्ठं किमास्ते ? अतस्तव किं जातमिति मां कुतः पृच्छथ ?
- १५ दानवंशीयास्तं जगदुः, अस्मान् त्वया शब्दे मत् आव्यतां, आविते क्रोधिलोका युष्मान् आक्रमिष्यन्ति तेन तव प्राणास्तव परिजनानाञ्च
१६ प्राणा विनश्यन्ति । अनन्तरं दानवंशीयाः स्वमार्गेण जग्मुः किञ्च मीखा-
यस्तान् स्वस्माद् अधिकबलवतो विज्ञाय पराक्षेप्य स्वनिवेशनं जगाम ।
- १७ अनन्तरं दानवंशीया मीखायस्य निर्मितवस्तु पुरोहितश्चादाय निश्चिन्तं निष्करगटकं वसतां लोकानां प्रातिकूल्येन लयिष्यं गत्वा खड्गैस्तान् अवधिषुः
१८ नगरञ्च वज्रिना दाहयामासुः । तस्य रक्षिता कोपि नासीद् यतस्तत् सोदोनाद् दूरमासीद् अन्यलोकैश्च समं तत्रत्यानां सम्बन्धो नासीत् किञ्च तद् वृत्तिहेतवस्य समीपस्थोपत्यकायाम् आसीत्, अनन्तरं ते तन्न-
१९ गरं पुनर्निर्माय तन्मध्ये न्युषुः । खेषां पूर्वपुरुषस्य इच्छायेक्षुप्तस्य दानस्य नामानुसारेण तन्नगरस्य नाम दानमिति चक्रुः किन्तु पूर्वं तस्य नगरस्य नाम लयिष्यम् आसीत् ।
- २० अनन्तरं सा तद्वितमूर्तिं दानवंशीयैः स्वार्थं स्थापिता तथा तद्देशस्य लोकानां बन्दीभवनपर्यन्तं भिनशेः पौत्रो गर्भामस्य पुत्रो योनाधन-
२१ स्तस्य वंशश्च दानवंशस्य पुरोहिता बभूवुः । अनन्तरम् ईश्वरस्यावासेः यावत् श्रीलावतिष्ठत् तावत् मीखायेन निर्मिता तद्वितमूर्तिः संस्थाप्य सेविता ।

१६ जनविंशोऽध्यायः ।

- १ उपपत्तीं यद्योतुं लोबीयस्य वैतलेचमनगरे मसनकथनं । १ प्रत्यागमनकाले गिविया-
नगरे तथाः कस्यचिद् दृढलोकस्य गृहे ऽतिथिभवनं १२ गिवियाया लोकेषु उप-
पत्त्या सरणं यावद् बलात् करणं १६ उपपत्त्याः श्रवं द्वादशखण्डाकृत्य तनेषा-
येला द्वादशवंशान् प्रति प्रयच्छं ।
- १ तस्मिन् काले इच्छायेक्षुप्तस्य मध्ये राजा नासीत्, अपरम् इक्षुविम-

पर्वतस्य पार्श्वं प्रवासी कश्चिद्विद्यो वैतलेहमयिहृदात् उपपत्नीमेकां
 जग्राह । किन्तु सोपपत्नी तस्य विरुद्धं वेष्याचारं कृत्वा तं विहाय १
 वैतलेहमयिहृदायां स्वपितुर्निवेशनं गत्वा तत्र चतुरो मासान् तस्थौ ।
 अनन्तरं तस्या उपपत्तिः स्वदासं द्वा गर्दभौ च समादाय प्रीतिपूर्वकं २
 तां सम्भाषितुं पुनरानेतुञ्च तस्याः पश्चात् जगाम ततः सा तं स्वता-
 तस्य निवेशनम् आनिनाय तस्या युवत्याः पिता च तं दृष्ट्वा तस्यागमनाद्
 आनन्द । तदानीं स अशुरेणार्थात् तस्या युवत्याः पित्रावलम्बित- ४
 स्तन सह दिनत्रयम् उषितवान्, अपरं ते भोजनपाने कृत्वा तत्र
 स्थाने रात्रिं यापयन्नासुः । अपरं चतुर्थदिवसे तेषु प्रस्थातुम् अतिप्रलूषे ५
 समुत्थितेषु योषितः पिता जामातरं जग्राद त्वं किञ्चिद् अन्नं भुक्तान्तः-
 करणं सुस्थिरं कुरु पश्चात् स्वमार्गेण गच्छ । ततस्तावुपविश्य मिलित्वा ६
 भोजनपाने चक्रतुः, अनन्तरं तस्या योषितः पिता तं जग्राद निवेदया-
 ष्यहं त्वं रात्रिं यापयित्वा स्वमनस्तुयं कर्तुम् अर्हसि । किन्तु तस्मिन् ७
 गन्तुमुत्थिते तस्य अशुरस्तं अयं चकार तेन स विलम्ब्य तां यामिनीमपि
 यापयामास । अनन्तरं पञ्चमे दिने तस्मिन् गन्तुं प्रलूष उत्थिते योषितः ८
 पिता योषितवान् निवेदयामि निजान्तःकरणं सुस्थिरं कुरु तेन ते
 दसीयप्रहरं यावद् विलम्बिरे तौ द्वा जनी च भोजनं चक्रतुः । अन- ९
 न्तरं तस्मिन् षष्ठे तस्योपपत्त्यां दासे च गन्तुम् उत्थितेषु तस्य अशुरो-
 ऽर्थतन्त्र्या युवत्याः पिता तं बभाषे, पश्याधना दिवावसानं जातं वि-
 नयेऽहं यूयमत्र रजनीं यापयत, पश्य दिवाशेषोऽभूत्, अतन्वमत्र रा-
 यापय स्वान्तःकरणं हृष्टं कुरु च, श्वे मार्गेण यातुं प्रलूष उत्थाय स्वऽहं
 यास्यसि । किन्तु स लोकस्तां यामिनीं विलम्बितुम् अनिच्छन् उत्थाय १०
 यात्रां कृत्वा यिवृषस्यार्थतो यिरुशालमस्य सम्मुखमाश्रित् तं समं
 मञ्जमानो द्वा गर्दभौ तस्य उपपत्नीं चासीत् । यिवृषस्य सम्मुखं तेषूप- ११
 स्थितेषु दिवावसानं बभूव, तेन तस्य दासः स्वप्रभुमवदत् निवेदयामि
 आगच्छ, अयं धिवृषीयाणाम् एतन्नगरं प्रविश्य यामिनीं यापयाम ।
 अनन्तरं तस्य प्रभुमवदत्, इच्छायैल्लवंशान्यजातीयानां नगरमिदं वयं १२
 न प्रवेक्षामः, वयम् अयं गत्वा गिवियां यामः । अनन्तरं स स्वदासम् १३
 अवदत्, आगच्छ वयं निकटवर्तिं किञ्चन स्थानं गत्वा गिवियायां
 वारामायां रात्रिं यापयाम । अनन्तरं तेषु गत्वा स्वपथेन जम्मुः, १४
 अनन्तरं विन्वामीनदेशस्थगिवियायाः समीपं तेषुपस्थितेषु सूर्योऽस्तं

- १५ गतः । तदा ते तत्र यामिनो यापयितुं गिवियां प्रविश्य नगरस्य सृष्टिवेश उपविंविशु र्यतः स्निवेशने यामिनो यापनार्थं कोपि तेषामातिथ्यं न चकार ।
- १६ अनन्तरं सन्धासमये वृद्ध एकः क्षेत्रस्य कर्मण आगच्छत् स इफ्र-यिमपर्वतीयो लोकः कित्तु गिवियायां प्रावसत् किञ्च तन्नगरीयलोका
- १७ विन्यामीनवंशीया आसन् । अनन्तरं स ऊर्द्धदृष्टिं कृत्वा नगरस्य सन्निवेशे तं पथिकं दर्शं ततो वृद्धः पृष्टवान् त्वं कुत्र यास्यसि कुतो
- १८ वागतोऽसि? सोवदद् वयं वैतलेहमथिहृदात् इफ्रयिमपर्वतस्य पार्श्वं गच्छामः, अहं तत्स्थानस्य मानुषो वैतलेहमथिहृदाम् अगच्छम् इदानीं परमेश्वरस्यावासं गच्छामि कोपि स्वगृहे स्थानं दातुं ममातिथ्यं न
- १९ करोति । अस्माभिः सह स्वीयगर्दभयो भक्ष्यदृशानि धान्य नि चासते, अपरं भवतो दासस्य समीपे मम कृते भवतो दास्या मत्परिचारकस्य च
- २० कृते पूषा द्राक्षारसाश्च सन्ति कस्यापि द्रव्यस्याभावा नास्ति । ततः स वृद्धो बभाधे स्वागतोऽसि तव यत्र यत्र प्रयोजनं तदहं दास्यामि त्वमत्र
- २१ सन्निवेशे रात्रिं मा यापय । अनन्तरं स वृद्धस्तं स्निवेशनम आनीय तस्य गर्दभभ्यां दृशानि ददौ ते च पादान् प्रक्षाल्य भोजनपानं चक्रुः ।
- २२ अनन्तरं तेषु हृष्टचित्तेषु सत्सु तन्नगरीया क्षम्पटलोकास्तन्निवेशनं वेष्टयित्वा द्वारम् आह्वय निवेशनस्याधिपतिं तं वृद्धं जगदुः, तव निवेशनं यः पुरुष आगमत् तं वहिरानय वयं तमुपगमिष्यामः ।
- २३ ततो निवेशनाधिपतिः स नरो वहिर्भूय तेषां समीपं गत्वा जगाद् हे मम भ्रातरो नहि नहि विनयेहम् यतादृशं दुष्टाचरणं मा कुरुत स पुरुषो मम निवेशनेऽतिथिरभूत् तस्मात् तं प्रति नैतादृशं त्रपायाः कर्म कुरुत ।
- २४ पश्यत मनानूढां कन्यां तस्योपपत्नीञ्च वहिरानयामि वृयं ते उपगच्छत ते प्रति युष्माकं यथा वाञ्छा जायते तथवाचरत किन्वेतं पुरुषं
- २५ प्रतोदृशीं दुष्टक्रियां मा कुरुत । तथापि तैस्तस्य वाक्ये न गृहीते स पुरुषः स्वोयान् उपपत्नीं धृत्वा तेषां समीपं वहिरानयत् ततस्तं तामुप-जग्मुः प्रभातपर्यन्तं सकलां रात्रिं तां प्रत्यव्याचारं कृत्वा प्रभाते सति
- २६ तां परित्यज्य जग्मुः । अपरं सा स्त्री सूर्यादयात् पूर्वमागत्य पत्युराति-थ्यकारिणा वृद्धस्य निवेशनद्वारसन्निधौ पतित्वा सूर्यादयपर्यन्तं तत्रैव
- २७ तस्थौ । अनन्तरं प्रातःकाले तस्याः पतिरुत्थाय यदा गृहद्वारं मोचयित्वा मार्गण गमनार्थं वहिरागमत् तदा गृहस्य द्वारसमीपे तस्योपपत्नी

यतिना शिला च तस्याः कराभ्याम् अर्पितेति ददर्श । तदानीं स कथ- १८
यामास, उचिष्ठ वयं यात्रां करवाम किन्तु सा न प्रत्यवदत्, अनन्तरं
स पुरुषो गर्दभोपरि तां निधाय स्वस्थानं जगाम ।

अनन्तरं स खनिवेशनम् आगत्यास्त्रं गृहीत्वा ताम् उपपत्नीं धृत्वा २९
सास्थिकां द्वादशखण्डीकृत्येखायेलः सर्व्वप्रदेशं प्रेषयामास । ततस्तद्गृहा ३०
सर्व्वेकथयन् इखायेल्वंशस्य मिसर्देशाद् वहिर्गमनदिनमारभ्याद्य
यावद् एतादृशं कर्मस्वायेल्वंशमध्ये कदापि नाक्रियत नादृश्यत च,
विषयेऽस्मिन् विविच्य मन्वयित्वा किं कर्त्तव्यं तद्वदत् ।

२० विंशतितमोऽध्यायः ।

१ सभायाः कथनं ८ सभानिरूपणं १२ इखायेल्वंशेन समं विन्यामीनवंशस्य युद्धं कर्त्तुं
सज्जमानत्वं १७ प्रथमयुद्धे इखायेल्वंशानां द्वाविंशति सहस्रलोकानां हतत्वं २२
द्वितीययुद्धे तेषाम् अष्टादशसहस्रलोकानां हतत्वं २६ तृतीययुद्धे विन्यामीनवंशस्य
सर्व्वथा पराजितत्वं ।

अनन्तरं गिलियददेशस्थलोकैः समं दानमारभ्य वैर्षवां यावद् १
इखायेलः सर्व्वे वंशा एकमानघइव मिर्याम् आगत्य परमेश्वरस्य
साक्षात् समाजे मिलिताः । ततः सर्व्वलोकानाम् अर्धत इखायेलः २
सर्व्ववंशानाम् अधिपतयस्त्वारि लक्षाण्यस्त्रधारिणः पदातयस्त्रैश्वर्य्यस्य
लोकानां समाजम् उपस्थितवन्तः । तदानीम् इखायेल्वंशा मिर्यां गता ३
इति वार्त्तां विन्यामीनवंशः श्रुत्वा, अनन्तरम् इखायेल्वंशया अ-
दन् एषा दृष्टता केन प्रकारेण जाता तत् कथ्यतां । ततस्तस्या हताया ४
योषित उपपति लेवीयपुरुषः कथयामास, अहं मदुपपत्नी च यामिनीं
यापयितुं विन्यामीनदेशस्थां गिवियामगच्छावः । ततो गिवियाया ५
गृहस्था मम प्रतिकूलम् उस्थाय यामिन्यां गृहस्य चतुर्दिशं वेष्टयामासुः,
ते मां हन्तुम् उद्यता मदुपपत्नीसु प्रति बलात् कुकर्म कृतवन्तस्ततः सा
ममार । अनन्तरम् अहम् उपपत्नीं धृत्वा खण्डखण्डीकृत्येखायेल्वंशेना- ६
धिष्ठितं सर्व्वदेशं प्रहितवान् यतन्त इखायेलीयेषु तादृशं त्रपाकरं
कम्पटलं धक्कः । पश्यत एयं सर्व्वे इखायेल्वंशाः समागता अत एतस्मिन् ७
विषये रुमन्त्य कर्त्तव्यत्वं निश्चिनुत ।

ततः सर्व्वे लोका एकजनइवोत्थाय जगदुः, वयं केपि स्वस्ववासस्थानं ८
न गमिष्यामः स्वस्वपरिवारं पुनर्न यास्यामः किन्त्वधुना गिवियायाः ९

- १० प्रतिकूलं गुटिकापातेन कर्मदं करिष्यामः । लोकाणां कृते भक्ष्य-
द्रव्याणां नेतुम् इत्यायेनः शतलोकानां मध्याद् दशनराः सहस्राणां
मध्यात् शतं नरा दशसहस्राणां मध्यात् सहस्रं नरा अस्माभिर्निर्णी-
यन्तां, तेषु पुनरागतेषु विन्यामीनदेशस्थगिवियामाक्रमेणायेनयेषु कृतस्य
११ तत्रत्यानां सकलकुकर्म्मणः फलं दीयतां । अतः सर्वे इत्यायेल्वंशा एक-
मनुष्य इव संयुज्य तस्य नगरस्य प्रतिकूलं मिलिताः ।
१२ अनन्तरम् इत्यायेल्वंशा विन्यामीनवंशस्य सर्वत्र दृष्टान् प्रहित्य
१३ जगद्, युष्माकं मध्ये किमिदं कुकर्म्म कृतं? यूयं गिवियानिवांसिनस्तान्
लस्यटल्लोकान् समर्पयत वयं तान् हनिष्याम इत्यायेनः कलङ्कं दूरी-
करिष्यामश्च, किन्तु विन्यामीनवंशः स्वभातृणाम् इत्यायेल्वंशानां कथां
१४ ग्रहीतुं न समीयेष । अनन्तरं विन्यामीनवंशीया इत्यायेल्वंशः समं
१५ योद्धुं खनगरेभ्यो वह्निर्भूय गिवियायां मिलिताः । तदानीं विन्यामीन-
वंशस्य नगरेभ्य आगता अस्त्रधारिणो लोका गगनया षड्विंशति
सहस्राख्यासन् तदन्या गिवियानिवांसिनः सङ्ख्या सप्त शतान्यभिरु-
१६ चितलोका आसन् । तेषां सर्वलोकानां मध्ये वामहस्तेन योधिनः सप्त
शतान्यभिरुचितलोका आसन् ते सर्वेऽग्रमक्षीपकगुणो न प्रस्तरचालनैः केशं
भेदितुं समर्थाः ।
१७ विन्यामीनवंशाद् अन्येत्यायेल्वंशानाम् अस्त्रधारिणो गगनया लक्षं
१८ लोका आसन्, ते सर्वे योद्धार आसन् । अनन्तरम् इत्यायेल्वंशा
उत्थाय वैधेलं गत्वेश्वरस्य समीपे जिज्ञासाञ्चक्रिरे विन्यामीनवंशेन समं
योद्धुम् अस्माकं कः प्रथमं यास्यति? ततः परमेश्वरः कथयामास
१९ प्रथमं यिद्धदावशो यास्यति । अनन्तरम् इत्यायेल्वंशाः प्रातरुत्थाय
२० गिवियायाः समूहे शिविरं स्थापयाञ्चक्रिरे । इत्यायेल्लोके विन्यामीन-
वंशेन समं योद्धुं वह्निर्भूय गमने कृते गिवियायाञ्च युद्धार्थं सैन्यानां
२१ श्रेण्यां रचितायां विन्यामीनवंशा गिवियाता वह्निरागत्य तद्विस
इत्यायेल्वंशानां द्वाविंशतिसहस्राणि लोकान् संहृत्य भूमा पातयामास ।
२२ अनन्तरम् इत्यायेल्वंशीयाः खान् आश्रय्य प्रथमदिवसे यत्र स्थाने
२३ सैन्यानां श्रेणीं रचितवन्तः पुनर्वारं तत्रैव स्थाने व्यूहं चक्रुः । अपरम्
इत्यायेल्वंशा उत्थाय गत्वा सन्ध्याकालं यावत् परमेश्वरस्य साक्षात्
चक्रन्दुः परमेश्वरम् इदं वाक्यं पप्रच्छुश्च वयं स्वभावा विन्यामीन-
वंशेन समं योद्धुं पुनर्वारं किं यास्यामः? ततः परमेश्वरः कथयामास,

तस्य प्रतिकूलं यात । अनन्तरम् इक्ष्वायुर्वंशेषु द्वितीयदिवसे विन्ध्यामीन- १४
वंशस्य प्रतिकूलम् उपस्थितेषु विन्ध्यामीनवंशा द्वितीयदिवसे पुनर्वारं १५
तेषां प्रतिकूलं गिवियाता निर्गच्छेत्सः खड्गधारकान् अष्टादश-
सहस्रलोकान् संहृत्य भूमौ पातयामास ।

अनन्तरम् इक्ष्वायुः सर्वे वंशाः सर्वे लोकाश्च वैशेलं गत्वा तत्र सन्धां १६
यावत् परमेश्वरस्य सम्मुख उपविष्टाः क्रन्दनेनोपवासेन च तं दिवसं
यापयित्वा परमेश्वरस्य साक्षाद् हेमार्थकान् मङ्गलार्थकांश्च बलीन्
उत्सृज्युः । तस्मिन् काले तत्र स्थाने परमेश्वरस्य नियममङ्घ्रासीत् १७
ह्यारोग्यस्य पौत्र इलियासरस्य पुत्रः पीनिष्ठसस्य तदा तत्सम्मुखे तस्य
परिचर्याम अकरोत् । अपरम् इक्ष्वायुर्वंशास्तेन परमेश्वरम् इति १८
यापं पप्रच्छुः, वयं स्वभावा विन्ध्यामीनवंशेन समं योद्धुं किं पुनर्वारं
यास्यामः ? किं निवर्त्तय्यामहे ? ततः परमेश्वरः कथयामास, गच्छत
श्वे मया युष्माकं कर्मेषु ते समर्पयिष्यन्ते । अनन्तरम् इक्ष्वायुर्वंशा १९
गिवियायाश्चर्दिक्षु लोकान् लुक्कारितान् स्थापयामासुः । अपरं तृतीय- २०
दिवसे इक्ष्वायुर्वंशा विन्ध्यामीनवंशस्य प्रतिकूलं गत्वा पूर्वोक्तानु-
सारेण गिवियाया विरुद्धं सैन्यश्रेणीं रचयाञ्चक्रुः । अपरं विन्ध्यामीन- २१
वंशाया लोकानां विरुद्धं वहिरागत्य नगराद् दूरं प्रावर्त्तन्त राजमार्ग-
दोषार्थतो न्येयं गन्तरि मार्गं प्रान्तरस्यगिवियां गन्तरि मार्गं च
पूर्ववत् लोकान् व्याप्तुन् अमास्यंश्चेत्यस्य इक्ष्वायुर्वंशानां प्रायेण त्रिंशत्
जनान् अग्नौ । यत इमंस्माकं सम्मुखे पूर्ववत् पराजयन्त इति विन्ध्या २२
मीनवंशीया बुबुधरे किन्विक्ष्वायुर्वंशा अवदन् वयं यत्नात्वा २३,
इमं राजमार्गं यावद् अस्माभिर्नगराद् वहिराक्रियन्तां । अनन्तरम् २४
इक्ष्वायुर्वंशीयाः सर्वे लोका स्वस्वस्थानाद् उत्थाय काल्तामरे खडा
सैन्यानि रचयाञ्चक्रुः इक्ष्वायुर्वंशस्य लुक्कारिता लोकाश्च स्वस्वस्थानाद्-
र्थतो गिवियायाः प्रान्तरात् निरगच्छन् । इक्ष्वायुः सर्ववंशानां दश- २५
सहस्राण्यभिरुचितास्त लोका गिवियानगरस्य प्रतिकूलं वहिराजग्म-
न्तो धारतरः संयामो जातः, किन्तु वयं विपदं गन्तुम् उद्यता इति
विन्ध्यामीनवंशीया नाजानन् । अनन्तरं परमेश्वर इक्ष्वायुर्वंशानां २६
सम्मुखे विन्ध्यामीनवंशं पराजिगाय, तस्मिन् दिवसे विन्ध्यामीनवंशस्य
प्रनाधिकप्रश्चद्विंशतिकुहखाण्यसुप्रारिणा लोका इक्ष्वायुर्वंशीयैर्जग्मिरे ।
ततो वयं पराजिता इति विन्ध्यामीनवंशा ददर्श, यतो गिवियायाः २७

- समीपे स्थापितेषु लुक्कायितलोकेषु विश्वसोखायेल्वंशोयै र्यदा विन्या-
- १७ मीनवंशस्य समीपाद् अयायात्, तदा लुक्कायितलोका धावन्तो गिविया-
नगरम् आक्रम्यास्त्रधारेण नगरस्थान् सकललोकान् आहृन्तुं प्रावर्तन्त ।
- १८ लुक्कायितलोकैर्नगराद् ऊर्द्धगामिधूममेघत्रिंशद्धार्यम् इखायेल्वंशोयान्
- १९ दर्शयिष्यत इति मन्त्रणा तैरकारि । अनन्तरं संयाम इखायेल्वंशेष्वपया-
तवत्सु विन्यामीनवंशः प्रायस्तेषां त्रिंशत् जनान् आहृत्य मारयांसास
प्रथमगुडवद् एतद्वा एमपीमे सम्मुखेऽस्माकं पराजीयन्त इति वबुधे
- २० च । इत्यनन्तरं स्तम्भाकृति धूममेघो नगरात् समुदतिष्ठत् विन्यामीन-
लोकाश्च तेषां पश्चात् निरीक्ष्य कृत्स्नं नगरम् अप्तिवं प्राप्य अन्यम्
- २१ उद्गीयत इति ददृशुः । अपरम् इखायेल्वलोकेषु पुनः परावृत्तेषु वयं
- २२ विपद्गुस्ता इति वीक्ष्य विन्यामीनवंश उद्विज्ज । अनन्तरं त इखायेल्व-
वंशानां सम्मुखे प्रान्तरस्य मार्गदिशं परावृत्तिरे ततस्तस्मिन् स्थानेऽपि
- २३ संयाम उपस्थिते नगरेभ्य आगता लोकास्तन्मध्ये हताः । विन्यामीन-
वंशश्चतुर्दिक्षु ते वैक्षिता विद्रावितो ऽनायासं गिवियायाः सम्मुखे
- २४ सूर्यादयदिशि निपातितश्च । इत्थं विन्यामीनवंशस्याष्टादशसहस्राणि
- २५ योद्धवोरा आह्वयन्त । अनन्तरम् अवशिष्टेषु प्रान्तरस्य दिशं परावृत्त्य
रिम्भोगपर्वतं पलायमानेषु तेषामपि पञ्च सहस्राणि लोका राजमार्गेषु
हताः शत्रवश्च गिदिशेभ्यं यावत् तेषां पश्चाद् गत्वा तेषां द्वे सहस्रे
- २६ लोकान् जप्तुः । ततस्तस्मिन्नेव दिने विन्यामीनवंशस्यास्त्रधारिणः पञ्च-
- २७ विंगतिसहस्राणि लोका निपेतुः, ते सर्व्व एव वीरा आसन् । अपरं घट्ट-
शतानि लोकाः परावृत्त्य प्रान्तरस्थितं रिम्भोगपर्वतम् आश्रित्य तस्मिन्
- २८ रिम्भोगपर्वते चतुरो मासान् ऊयुः । किन्विखायेल्वंशा विन्यामीनदे-
शम् आक्रम्य नगरनिवासिनां लोकान् तेषां पश्चादिसम्पत्तोश्च खड्गधारे-
राजभुक्तेषाश्च यति नगराग्यासन् तानि सर्व्वाणि वज्रिना दाहयामासुः ।

२१ एकविंशोऽध्यायः ।

- १ विन्यामीनवंशमपि लोकानां विलपनं च यावेशगिनिपदीयलोकानां विनाशनात्
चतुःशतकन्यालाभः १६ शोकोऽत्यन्तोः कन्या धर्मं विन्यामीनवंशाय मन्त्रणादानं ।
- १ वयं केपि विवाहार्थं विन्यामीनवंशाय स्वकन्यां न दास्याम इति
- १ शपथो मिरप्याम् इखायेल्वंशैरकारि । अनन्तरं लोका ईश्वरस्यावा-
समागत्य सन्ध्यां यावत् तस्मिन् स्थाने ईश्वरस्य सम्मुखे तिष्ठन्त उच्चैर्वि-

लपन्ते जगदुः, हे ईश्वर्येलः प्रभो परमेश्वर अद्येस्वायेल्वंशानाम् एको १
 लुप्त इस्वायेल्मध्ये कुत ईदृशं घटितं? परदिवसे लोकाः प्रदूष उत्याय ४
 तत्र स्थाने यज्ञवेदिं निर्माय होमार्थकान् मङ्गलार्थकांश्च बलीन् ५
 उत्सृजुः । अपरम् इस्वायेल्वंशा अवदन् ईश्वरस्य समीपं समाजं ५
 नागमद् इस्वायेल्ः सर्व्ववंशानां मध्य एतादृशः क आस्ते? यतो मिरुष्यां ५
 परमेश्वरस्य समीपं यो नागमिष्यति स घानिष्यत इति महाश्रपथेन ५
 स तैरभिष्टः । अनन्तरम् इस्वायेल्वंशाः स्वभातु विन्यामीनवंशस्य कृते ६
 अनृतप्य जगदुः, अद्येस्वायेल्वंशाद् एको वंशः कृत्तः । इदानीं तस्या- ७
 वशिष्ठलोकानां विवाहार्थम् अस्माभिः किं कर्त्तव्यं? वयं तेषां विवाहार्थं ७
 स्वकन्यां न दास्याम इति कथयित्वा वयं परमेश्वरस्य नाम गृह्णन्तः ७
 श्रपथम् अकुर्म ।

अपरं तैरुक्तं मिरुष्यां परमेश्वरस्य समीपं नागमद् इस्वायेल्वंशानां ८
 मध्य एतादृशः को वंश आस्ते? अपरं पश्यत यावेशगिलियदस्य लोक ८
 एकोपि शिविरस्थां समन्यां नागमत् । यतो निखिललोकेषु गणितेषु ८
 यावेशगिलियदनिवासिनाम् एको जनस्तस्मिन् स्थाने नासीत् । ततः १०
 समाजः श्रेष्ठबलिनां मध्याद् द्वादश सहस्राणि लोकान् तत्स्थाने प्रेषण- ८
 काल इत्याज्ञापयत्, यूयं गत्वा यावेशगिलियदनिवासिनस्तेषाम् आवा- ८
 लवनिताश्चास्तेराहत् । अपरं कर्मेतत् कुरुत, सकलपुरुषान् पुरुषाभि- ११
 गता योषितश्च निःशेषं मारयत । अनन्तरं ते यावेशगिलियदनिवा ११
 सिनां मध्ये पुरुषेर्नाभिगतास्तुःशतानि अनूज्युवतीः प्राप्य ८ तां ११
 किनानदेशस्थं शिविरं ता आनयन् । अनन्तरं सर्व्वसमाजीया रिम्भोण- १२
 पर्व्वतस्थितेन विन्यामीनवंशेन समं दृतेरालप्य सन्धेः कथां जगदुः । १२
 तदानीं विन्यामीनवंशः पुनराजगाम ततस्ते यावेशगिलियदस्या याः १४
 कन्या अजीवयन् ता भार्य्यार्थं तेषां ददन् तथापि तेषां न्यूनत्वं बभूव । १४
 अनन्तरं परमेश्वर इस्वायेल्वंशानां मध्ये एकं वंशं लुप्तवान् इति १५
 कारणात् लोका विन्यामीनवंशमध्यन्वतप्यन्त ।

अनन्तरं समाजस्य प्राचीना अवदन् विन्यामीनवंशस्य स्त्रियो हता १६
 अतः प्रेषाणां विवाहाय किम् अस्माभिः कर्त्तव्यं? इस्वायेल्वंशानाम् १७
 एको वंशो यत्र लुप्येत तदर्थं विन्यामीनवंशस्य श्रेष्ठलोकेभ्योऽधिकारो १७
 दातव्यः । किन्तु तेषु स्वकन्या दातुम् अस्माभिर्न शक्यं, यतो यो विन्या- १८
 मीनवंशाय कन्यां दास्यति स श्रपयन्त इतीस्वायेल्वंशः श्रप्तवान् । १८

- १८ अपरं ते ऽवदन् शीलौ वैद्येकस्योत्तरदिशि वैद्येजात् शिखिमगामिणे
मार्गस्य पूर्वदिशि शिवोमाया दक्षिणदिशि च परमेश्वराय वार्षिको
१० महे भवति । ततस्ते विन्यामीनवंशम् आदिशन् यूयं गत्वा द्राक्षाक्षेत्रेषु
११ गुप्ता वोक्षध्वं शीलैः कन्या नृत्यन्त्यो वहिरागच्छन्तीति दृष्ट्वा यूयं द्राक्षा-
क्षेत्रेभ्यो वहिर्भूय शीलैः कन्यानां मध्यात् खलजायां घृत्वा विन्यामीन-
१२ देशं नयत । अनन्तरं तासां पितरो भ्रातरौ वावेदयितुं यद्यस्माकं
समीपभागच्छन्ति तर्हि वयं तान् वदिष्यामः, यूयम् अस्मत्कृते तान्
अनुगृह्णीत, यतो युद्धकाले वयं सर्वेषां जाया न प्राप्ताः, इदानीं ता
१३ युष्माभिर्न दत्ताः किमपि वा नापराजं । ततो विन्यामीनवंशास्तदेव
कुर्वन्तो नृत्यकाले योषितोऽपहरन्तः खेपां संख्यानुसाराद् भार्या
अलभन्त, अनन्तरं खदेशं गत्वा नगराणि पुनर्निर्माय तन्मध्य ऊषुः ।
१४ अनन्तरम् इक्ष्वायेलीयानामपि वंशाः परिजनाश्च तस्मात् प्रस्थाय
१५ खलदेशं प्रत्याजग्मुः । तदानीम् इक्ष्वायेल्वंशे कोपि राजा नासीत्
यो यत् क्षेमम् अमन्यत, स तदेवाकरोत् ।

दूतोपाख्यानं ।

१ प्रथमोऽध्यायः ।

- १ दुर्भिक्षकारणाद् इलीमेलकस्य नयमीनामिकायास्तस्य योषितः पुत्रयोश्च मोयाव-
देशगमनं मोयावीयकन्यया विवह्रनं ६ नयम्याः खदेशगमनकाले पुत्रवधुहयोर्न
यातुं विनयनं १४ अपर्यायास्तदङ्गोकरणं कृतायास्तस्याः सङ्गात्यजनं १६ नयमो-
हतयोर्बैतलेक्ष्म उपस्थानं ।
- २ विचारयितृणां शासनकाले देशे दुर्भिक्षे जाते वैतलेक्ष्मयिद्धदाया
३ एको जनस्तस्य जाया द्वौ सुतौ च मोयावदेशे प्रवस्तुं जग्मुः । तस्य नरस्य
नामासीद् इलीमेलकस्तस्य जायाया नाम नयमी तस्य द्वयोः सुतयो
नामनी महलोचनः क्लियोगश्च, सर्वे एते वैतलेक्ष्मयिद्धदानगरनि-
४ वासिन इक्ष्वाधीयकोक्ताः, इमे मोयावदेशं गत्वा तत्र प्रोषुः । अनन्तरं
५ नयम्याः पताविलीमेलके मृते सा तस्या द्वौ सुतौ च शोषा अतिलुप्त ।
अपरं तौ अपर्याख्यानानामिके द्वे मोयावीयकन्ये शृङ्गा दशवत्सरान् यावत्

तत्र स्थाने प्रोषतुः । अनन्तरं महिलानकिलियोनावपि ममस्तुस्ततो नयमी ५
पतिपुत्रैर्विहीनावशिष्टा ।

अपरं परमेश्वरः खलोकानां दशामं अवस्थे तेष्यो भक्ष्यवस्तूनि दत्त- १
वान् इति वाचं सा मोयावदेशे निश्चयं स्वपुत्रवध्वौ गृहीत्वा मोयाव-
देशात् पुनर्गन्तुम् उक्तस्यौ । सा तस्याः पुत्रवध्वौ च स्ववासस्थानाद् ०
वह्निर्भूय यदा विह्वलादेशं प्रत्यागन्तुं मार्गेण गच्छन्ति, तदा नयमी द्वे ८
पुत्रवध्वौ जगाद युवां स्वस्वमातुर्निवेशनं पराहृत्य यातं, मृतौ प्रति मां
प्रति च युवाभ्यां यादृशी प्रीति र्थवहारि परमेश्वरेण युवां प्रति तादृशी
प्रीति र्थवह्नि यतां । परमेश्वरो युवाम् अनुगृह्य युवाभ्यां स्वस्वपत्यु ८
र्निवेशने विश्रामं ददातु, अनन्तरं सा ते चुचुम्बे ततस्तेऽपि प्रोचैरुदतुः ।
अनन्तरं ते तां बभाषाते, आवां त्वया समं तव लोकानां समीपं गमि- १०
ष्यावः । नयमी जगाद, हे मम कन्ये युवां पराहृत्य यातं, मया समं ११
कुतो गमिष्यथः? युवयोः पती भविष्यतस्तादृशौ सन्तानौ किमिदानीं
मम जठरे विद्येते? हे मम कन्ये पराहृत्य यातं यतोऽहं वृद्धा पत्या १२
ग्रहीतुं न शक्नो; अपरं मम प्रत्याशास्त इत्युक्त्वा यद्यद्य यामिन्यां पतिं
गृहीत्वा सती प्रसूयेऽहं, तर्हि युवां किं तयो र्यौवनप्राप्तिं यावद् विल- १३
म्बिष्ये ततस्तते च पती ग्रहीतुं निवर्त्तिष्ये? हे मम कन्ये तन्नर्हि मम
क्षेत्रो युवाभ्यामसङ्घो यतः परमेश्वरेण स्वकराभ्याम् अहं निगृहीता ।

अनन्तरं ते पुनरुच्चैश्चकन्दतुरपरम् अर्पा स्वधर्मं चुम्बित्वा जगाम १४
किन्तु रूता तां न जहौ । ततः सा बभाषे तव देवरस्य पत्नी रूता- १५
कानां स्वदेवानाश्च समीपं पराहृत्य गता त्वमपि स्त्रीयदेवरस्य वत्प्रायाः
पश्चात् पराहृत्य याहि । रूता जगाद, त्वां विहाय तव पश्चाद्गमनात् १६
निवर्त्तितुं मां मा विनयस्व त्वं यत् स्थानं गमिष्यस्यहमपि तत् स्थानं
यास्यामि, अपरं त्वं यत्र वत्स्यासि, अहमपि तत्र वत्स्यामि, तव जातिरेव
मम जातिस्तवेश्वर एव ममेश्वरश्च भविष्यति । अपरं त्वं यत्र स्थाने १७
मरिष्यासि तत्रैव स्थानेऽहमपि मरिष्यामि तत्र स्थाने भ्रमशानं प्राप्यामि
मृत्युतोऽन्येन केनापि यदि त्वत्तां मम विच्छेदी जायते तर्हि परमेश्वर-
स्तदनु रूपं ततोधिकश्च प्रतिफलं मह्यं ददातु । अनन्तरं रूता मया साकं १८
गन्तुम् एकमना आस्त इति वीक्ष्य सा तां प्रति कथयितुं निवहते ।

अपरं ते हे वैतलोहमप्राप्तिपर्यन्तं जग्मतुः, यदा वैतलोहमं प्राविशतां १९
तदा तयो र्विषये हस्तानगरे जनरवो जातो योषितश्च पप्रच्छुः किमियं

- २० नयमीति? तदा सा प्रत्यवाच मां नयमीं (सुखिनीं) मा वदत. किन्तु
 मारां (क्लिष्टाम्) इत्युक्त्वाऋयत यतः सर्वशक्तिमान् मां प्रति बद्धदुःख-
 २१ मघटयत् । अहं सम्युक्ता सती प्रातिष्ठे किन्त्वधुना परमेश्वरो रिक्तहस्तां
 मां परावर्तयानयत् परमेश्वरो माम् अक्लिष्यत् सर्वशक्तिमान् मां
 २२ दुःखिनोमकरोत्, अतो यूयं कुतो मां सुखिनीति वदथ? इत्थं नयमी
 मोयावीया रूतानाम्ना तस्याः पुत्रवधूश्च मोयावदेशात् परावृत्तागच्छतां
 ते यवशस्यच्छेदनारम्भकाले वैतलेहमं प्रापतुः ।

२ द्वितीयोऽध्यायः ।

- १ वीथसस्य क्षेत्रे कृतायाः शस्यधंप्रदहणं ४ तां परिवर्षित्य वीथसस्थानपदहणं १८ शत्रुः
 समीपं सकलशस्यनयनं ।
 १ तस्या नयम्याः स्वामिन इलीमेलकस्य वंशीयो वीथसनामा धनवानेको
 २ ज्ञातिरसीत् । अनन्तरं मोयावीया रूता नयमीभवदत्, अहं क्षेत्रं
 गत्वा यस्य दृष्टावनुग्रहं प्राप्नोमि तस्य पश्चात् शस्यकृषिशान्युष्कानि, ततः
 ३ सा बभाषे हे मम कन्ये याहि । अनन्तरं सा गत्वा क्षेत्रं प्राप्य शस्य-
 च्छेदकानां पश्चात् शस्यानि सङ्ग्राह्य घटनात् इलीमेलकस्य वंशीयस्य
 वीथसस्य भूमिखण्डे सोपतस्यौ ।
 ४ अनन्तरं वीथसो वैतलेहमाद् आगत्य शस्यच्छेदकान् अवदत् परमे-
 श्वरो युष्माकं सङ्गी भवतु ते प्रत्यवदन् परमेश्वरस्तुभ्यम् आश्रयं ददातु ।
 ५ अपरं वीथसः शस्यच्छेदकानाम् अर्धक्षेत्रं निजभृत्यं पप्रच्छ, एषा युवती
 ६ कस्य? तदा शस्यच्छेदकाध्यक्षी भृत्यो जगाद, इयं सा मोयावीया
 ७ युवती या नयम्या साकं मोयावदेशाद् आगमत् । इयं मामवदत् विनये-
 ऽहं शस्यच्छेदकानां पश्चात् मुष्टीनां मध्ये संग्रहीतुं माम् अनुजानीहि,
 ततः सा प्रातःकाल आगत्य तदारम्भाधुना यावद् अत्र तिष्ठति, निवेशने
 ८ तस्याः स्थितिरल्पिका । अनन्तरं वीथसो रूतां जगाद हे मम कन्ये त्वं
 प्रदुःख, त्वं संग्रहीतुम् अन्यक्षेत्रं मा गच्छ, स्थानान्तरं मा याहि, किन्त्वत्र
 ९ मम दासीभिः समं तिष्ठ । शस्यकर्त्तका यत्र स्थाने शस्यानि ह्यन्तन्ति
 तन्निरीक्ष्य तेषां पश्चाद् गच्छ तव स्पर्शनात् तरुणाः किं मया न निवा-
 रिताः? अपरं त्वं यदि पिपासिष्यसि तर्हि पात्राणां सन्निधिं गत्वा
 १० तरुणैरुत्तोलितं तीर्थं पिब । ततः सा न्युज्जीभूय भूमौ पतित्वा तं व्याहरत्,

भवान् विदेशिनीं मां परिचितवान् एतावन्तमनुग्रहं कुतोऽहं प्राप्नवं ?
 वीयसस्तां बभाषे तव स्वामिनो मरणात् परं तव श्रुं प्रति त्वया यत् ११
 सदृत्तम् आचरितं यच्च स्वपितरौ जन्मदेशश्च विद्यायाञ्जातपूर्वजाति-
 समीपमागतम् एतत् सर्वमहं श्रुतवान् । परमेश्वरस्तव कर्मणः फलं १२
 ददातु त्वं यस्येखायेलः प्रभोः परमेश्वरस्य पक्षाध आश्रयितुमागता स
 त्वां सम्पूर्णं कर्मफलं ददातु । ततः सा व्याहरत्, हे मम प्रभो भवतो १३
 दृष्टावनुग्रहमहं प्राप्ता भवताहं सान्विता च सहं भवतो दासीतुल्या
 नास्मि तथापि भवान् स्वदासीं प्रीत्या सम्भाषितवान् । वीयसोऽवदत् १४
 भोजनकाले त्वमेतत् स्थानमागत्य पूयं भुञ्ज्य अपरं स्वभक्ष्यम् अस्तरसे
 मञ्जय तदा तस्यां शस्यकर्त्तकानां पार्श्वं उपाविष्टायां स भृष्टशस्यान्यानीय
 तस्यै दत्तवान् ततः सा भुक्त्वा तृप्तिं गता तथा किञ्चिद् अवाशिष्यत् ।
 अनन्तरं तस्यां चेतुम् उल्लिखितायां वीयसो निजतरुणान् आदिशत् १५
 मुष्टिमधोऽपि चयन्तीम् एनां मा व्रीडयत । अपरम् अस्याः दृते गुच्छत १६
 आह्वय कतिपयानि युष्माभिरवशेषितव्यानि तान्यनया चीयन्तां यूयम्
 एनां मा तिरस्कुहत । ततः सा सन्ध्यां यावत् तस्मिन् क्षेत्रे चिकाय, अन- १७
 न्तरं सञ्चितशस्येषु मर्दितेषु तस्याः प्राय ऐफैकपरिमिता यवा बभूवुः ।
 अनन्तरं सा तान् गृहीत्वा नगरं जगाम, अपरं स्वसञ्चितशस्यानि १८
 श्रुं दर्शयामास तथा तप्तेः परं यदवशिष्टं तद् वह्निष्कृत्य तस्यै ददौ ।
 तेन तस्याः श्रुस्तां पप्रच्छ त्वमय कुत्राचिधीः ? कुत्र वा कर्माकार्थीः ? १९
 यस्त्वां पर्याचिधीत् स धन्यो भवतु तदा सा यस्य समीपे कर्माकार्थीत् तं
 श्रुं आपयन्ती बभाषे यस्य समीपेऽय कर्माकार्थं स नाम्ना वीयसः ।
 ततो नयमी स्वपुत्रवधुं जगाद स परमेश्वरस्याशिशं लभतां, स जीव- २०
 द्भ्यो मृतभ्यश्च स्वीयानुग्रहं न निवर्त्तयति, नयमी पुन व्याहरत् स
 मन्योऽस्माकम् आसन्नसम्बन्धीयोऽस्माकं स्वजनानाम् एको जनः । मोया- २१
 वीया रूतावदत् स माम् इत्यपि प्रोक्तवान् मम सकलशस्यकर्त्तनसमार्तिं
 यावत् त्वं मम तरुणलोकाणां सङ्गं मा त्यज । ततो नयमी स्वपुत्रवधुं २२
 हतां बभाषे, हे मम कन्ये तस्य दासीभिः समं गमनं तव भङ्गं लोकाः
 कुचिद् अन्यलोके त्वां न पश्यन्तु । अतो यवगोधूमशस्यानां कर्त्तन- २३
 समार्तिं यावत् सा चिन्वती वीयसस्य दासीभिः समं तस्या स्वीयश्रुत्वा
 समं न्युवास च ।

३ तृतीयोऽध्यायः ।

१ नयन्या उपदेशेन वायसस्य पदयो रूताया आश्रयत्वं मध्यरात्रौ वायसेन चमत्-
करणं स्वजनस्य कर्त्तव्यं कर्त्तुम् अङ्गीकरणं १५ षट् पात्राणि यवान् दत्त्वा गेहं
प्रपश्य ।

- १ अपरं तस्याः श्वश्रू नयमी तां बभाषे हे मम कन्ये तव यत् क्षेमो
- २ जायते तत्कृते किमहं तव विश्रामं न चेष्टिष्ये? त्वं यस्य वायसस्य
दासीभिः सममासीः स किमस्माकं ज्ञातिर्गृह्णि? पश्य सोऽप्य यामिन्यां
- ३ शस्यमर्द्दनस्थाने यवान् प्रस्फोटयिष्यति । अतस्त्वं खाहि तैलं मर्दय
स्ववस्त्रे परिधाय शस्यमर्द्दनस्थानं व्रज किन्तु तेन मनुजेन भोजनपानयोः
- ४ समापने न हते त्वम् आत्मानं न परिचायय । अनन्तरं स यदा
शयिष्यते तदा तस्य शयनस्थानं वीक्ष्य तत्स्थानं व्रजित्वा तस्य पादावपा-
- ५ द्यत् शयिष्यसे, ततस्त्वया किं कर्त्तव्यं तत् सद्य एव त्वां वदिष्यति । ततः
- ६ सा प्रतिजगाद त्वं यद् भाषसे तत् सर्वमेवाहं करिष्ये । अनन्तरं सा
- ७ शस्यमर्द्दनस्थानम् इत्वा स्वश्वश्रा यद् आदिष्टं तत् सर्वं चक्रे । अपरं
वायसो भोजनपाने कृत्वा हृष्टचित्तः सन् शस्यराशेः प्रान्ते शयितुं वव्राज,
अनन्तरं रूता धीरमागत्य तस्य पादावपाद्यत् शयितवती ।
- ८ अनन्तरं मध्यामिनीकाले स पुरुषः शरीरं परिवर्त्य चमत्कार
- ९ यतस्तस्य पदयोः समीपे घोषिदेका शयिता । तदानीं स प्रपञ्च, का त्वं ?
सा प्रत्यवादीत् भवतो दासी रूताहं भवान् मद्भ्यम् आश्रयं ददातु
- १० यतो भवान् मम स्वजनः । ततः स जगाद हे मम कन्ये त्वं परमेश्वरे
धन्यासि यतस्त्वं पूर्वसद्भावात् श्रेष्ठोऽधिकं सद्भावं दर्शयन्ती धनिनं दरिद्रं
- ११ वा कश्चन युवानं जानुगतवती । ततो हे कन्ये मा भैषीः, अहं त्वत्कृते
त्वयोक्तं सर्वं साधयिष्यामि यतस्त्वं साध्वीत्यस्मन्नगरद्वारगामिनः सर्वे
- १२ जानन्ति । अहं तव स्वजन इति सत्यं किन्तु मत्तोपि तव समीप-
- १३ सम्बन्धीयोऽपर एकः स्वजन आस्ते । अयं यामिन्यां तिष्ठ प्रातःकाले स
यदि स्वजनस्य कर्त्तव्यं कर्म चिकीर्षति तर्हि भद्रं स तत् कर्म करोतु,
किन्तु यदि स त्वां प्रति स्वजनस्य कर्त्तव्यं कर्त्तुं नेच्छति तर्हि परमे-
श्वरस्य नाम्ना शपथं करोमि त्वां प्रति स्वजनस्य कर्त्तव्यं कर्म्मार्हं करि-
ष्यामि त्वं प्रातःकालं यावत् श्रेष्व ।
- १४ ततो रूता प्रातःकालपर्यन्तं तस्य पादसमीपे शयाना तस्मै तत एक-

शिमूयेलस्य प्रथमं पुस्तकं ।

१ प्रथमोऽध्यायः ।

१ द्वाभ्यां स्त्रीभ्यां समं शीलौ भजनं कर्तुम् इल्कानाहस्य वर्षं वर्षं गमनं ४ हद्नापिनि-
द्नयोर्विरोधकथनं ८ पुत्रार्थं हद्नाया ईश्वरे प्रार्थनं १९ हद्नां प्रत्येलेः कथनं १८
हद्नायाः पुत्रप्रसवाद् गृहे स्थितिः २४ प्रतिश्रुत्यनुसारात् परमेश्वराय पुत्रदानं ।

इफ्रयिमपर्वतस्थरामाययिमसोपीमनिवासील्कानाहनाम्ना कश्चित् १
जन इफ्राथीयलोक आसीत् स सूफस्य वृद्धप्रपौत्रः तोहोः प्रपौत्र
इलीहोः पौत्रो यिरोहमस्य पुत्र आसीत् । तस्य द्वे भार्य्ये आस्ताम् २
एकस्या नाम हद्ना, अन्याया नाम पिनिन्ना पिनिन्नाया अपत्यान्यजायन्त
किन्तु हद्ना निरपत्यासीत् । स नरः शीलौ सैन्याध्यक्षं परमेश्वरम् ३
आराधयितुं तस्मै बलीन् दातुञ्च प्रतिवर्षं निजनगराद् अगच्छत् तत्र
स्थान एलेहो पुत्रौ इफ्रयिमीनिहसौ परमेश्वरस्य याजकावास्तां ।

अनन्तरम् इल्कानाहो यज्ञकरणकाले स्वजायायै पिनिन्नयै तस्याः ४
सकलपुत्रकन्याभ्यस्वांशान् ददौ । तथा हद्नायै द्विगुणांशं ददौ यतः पर- ५
मेश्वरेण तस्या गर्भे वृद्धेऽपि स हद्नायामेवाप्रीयत । परमेश्वरेण तस्या ६
गर्भस्य वृद्धत्वात् तस्याः सपत्नी तां दुःखयितुं निन्दयाक्लिन्नात् । ७
प्रतिवर्षं परमेश्वरस्य मन्दिरे गमनकाले पत्या सत्कृता सपत्या च ८
सा क्रन्दन्ती किमपि न भुङ्क्ते । तेन तस्याः पतिरिल्कानाहस्तां वदति ९
हे हद्ने त्वं कुतः क्रन्दसि ? कुतश्च न भुङ्क्ते ? तव मनः शोकाकुलं कुतः ?
तव समीपे दशभ्यः पुत्रेभ्योपि किमहं नात्तमः ?

एकदा शीलौ भोजने पाने च कृते हद्ना प्रोत्थाय तस्थौ तदा ९
एलियोजकः परमेश्वरस्य मन्दिरद्वारसमीप आसन उपविष्ट आसीत् ।
एवं काले हद्ना दुःखितमनाः सती परमेश्वरमुद्दिश्य प्रार्थयमाना बद्ध १०
रुदोद् । अपरं व्रतं कुर्वन्ती जगाद्, हे सैन्याध्यक्ष परमेश्वर यदि त्वं ११
स्वीयदास्याः दुःखं निरोक्ष्य मां स्मरसि स्वदासीम् अविस्मृत्य स्वीयदास्यै
पुत्रमेकं ददासि, तर्हि तस्य यावज्जीवनमहं तं परमेश्वरमुद्दिश्य निवे-
दयिष्यामि तस्य द्वारः क्षुरेण न स्पृश्यते ।

- १२ परमेश्वरस्य साक्षाद् दीर्घकालं प्रार्थयमानायास्तस्या बदनम् इल्लिना
 १३ याञ्जनेन समदृश्यत । यतो मनसि प्रार्थयमानाया हृद्गाया श्लोकावच्छतां
 १४ कापि वाक् नाश्रूयत तत्कारंखाद् एलिस्तां मत्तां विवेद । अपरम्
 एलिस्तां बभाषे त्वं कियत् कालं मत्ता सती स्थास्यसि? तव द्राक्षारसं
 १५ त्वत्तो दूरय । ततो हृद्गा प्रत्यवदत् हे मम प्रभो तन्नहि, अहं दुःखित-
 मना नारी द्राक्षारसं घृतां वा नापिवं, किन्तु परमेश्वरस्य साक्षाद्
 १६ अहं मनोऽभिप्रायं व्यक्तोक्तव्य कथितवती । त्वं स्वीयदासीं दुष्टां योषितं
 मा ज्ञासी मम चिन्ताश्लोकयो बाँडल्यात् तदारभ्य मया वचोऽवादि ।
 १७ तत एलिः प्रत्यवदत्, त्वं कुशलेन याहि, इच्छायेन ईश्वरमुद्दिश्य त्वया
 १८ यद् अर्पयितं तत् स तुभ्यं ददातु । अनन्तरं भवान् स्वदृष्ट्या स्वदासीम् अन्-
 गृह्णात्वित्युक्ता सा स्वपथेन गत्वा बुभुजे तस्या मुखे पुनर्विघ्नं न बभूव ।
 १९ अनन्तरं ते प्रत्यूष उत्थाय परमेश्वरं प्रथम्य परादृत्य रामतं
 निजनिवेशनम् आजग्मुः, अनन्तरम् इल्लकानाह्ने स्वभार्यां हृद्गाम्
 २० उपगते परमेश्वरस्तां सस्मार । ततो हृद्गा गर्भे धृत्वा काले पूर्णे पुत्रं
 प्रसूषुव; अपरं परमेश्वरात् तमयाचत तत्कारणात् तस्य नाम शिमू-
 २१ देल (ईश्वरदत्त) इति चकार । अनन्तरम् इल्लकानाहः सपरिवारः
 २२ परमेश्वराय वार्षिकं बलिं दातुं प्रतिश्रुतं निवेदयितुञ्च जगाम । किन्तु
 हृद्गा न जगाम यतः सा स्वस्वामिनमवदत् बालकेन स्तन्यपाने त्यक्तं
 ऽहं तमादाय गमिष्यामि, ततः स परमेश्वरं साक्षात्कृत्य तत्र स्थाने
 २३ सर्व्वदा स्थास्यति । ततस्तस्याः स्वामील्लकानाहस्तां जगाद त्वं यत् स्तेमं
 मन्यसे तदेव कुरु तस्य स्तन्यपानत्यागपर्य्यन्तं विलम्बस्व परमेश्वरः केवलं
 स्वीयवाक्यं चिरस्थं करोतु । ततः सा स्त्री तिष्ठन्ती बालकस्य स्तन्यपान-
 त्यागं यावत् तं स्तन्यं पाययामास ।
 २४ अनन्तरं तेन स्तन्यपाने त्यक्ते सा चीन् दृषभान् शेफापरिमितं गो-
 धूमचूर्णं द्राक्षारसपूर्णकुतुञ्च समादाय शीले परमेश्वरस्यावासं तम्
 २५ आनिनाय तदा बालको ऽल्पवयस्क आसीत् । अनन्तरं तो दृषभान्
 २६ मारयित्वा बालकम् एलेः समीपम् आनिन्यतुः । अपरं हृद्गा बभाषे, हे
 मम प्रभो भवतः प्राधानां श्रपयं कृत्वाहं कथयामि हे मम प्रभो, स्थाने-
 ऽत्र परमेश्वरम् उद्दिश्य प्रार्थयमाना या नारी भवतः सम्मुखे समुद-
 २७ तिष्ठत् सैवाहं । बालकमेनमहं याचितवती परमेश्वरस्य समीपे यदह-
 २८ मयाचे स तत् मन्त्रमदात् ततो हेतोरहं तं यावष्ठीवनं परमेश्वराय

न्यवेदं यतः स परमेश्वरस्य ज्ञाते मया याचितः । अगन्तरं बालकस्तत्र
स्थाने परमेश्वरं प्रथयाम ।

२ द्वितीयोऽध्यायः ।

१ हन्नाया गीतं ११ गृहगमनम् एलेः पुत्रयोः पापाचरणं १८ शिमूयेलस्य कर्म २०
एलेर्वरेण हन्नायाः पुनः पुत्रप्रभवः २२ स्वपुत्रयोरेलेस्तिरस्करणं २७ एलेर्वशस्य
विरहमभिशापकथनम् ।

अगन्तरं सा हन्ना प्रार्थयमाना बभाषे ।

समाह्लादं समायाति परमेशात् मनो मम ।
भाग्यञ्च मे परेशेन संप्रयाति समुन्नतिं ।
समक्षमेव शत्रूणां मदक्षुञ्च प्रसीदति ।
त्रायेन त्वत्कृतेनैव प्रहृषामितरामहं ।
परमेशस्य तुल्यो हि पवित्रो नहि कश्चन ।
विना तमीश्वरः कश्चिदपरो नहि विद्यते ।
अस्माकमीशतुल्यस्य ह्यचलो नास्ति कश्चन ।
मनःसमुन्नते वा वाक् श्रूयतां न पुनः पुनः ।
युष्माकं वदनेभ्यो न निर्यातु निर्युरं वचः ।
यत्परेषो हि सर्वज्ञः परिमाता स कर्मणां ।
प्रभज्यते च तेनैव वीरस्यापि शरासनं ।
प्रदीयते स्वलदूभ्यश्च प्रदुःखं बलरूपकं ।
विक्रीयन्ति निजान् भक्ष्यै र्ये पुष्टा मनुजास्तु ते ।
कल्याणं परिगच्छन्ति ये क्षुधार्त्ता नराः पुरा ।
दृते सप्तसुतान् बन्धा क्षीयते बद्धपुत्रिका ।
मृत्युजीवनयोर्दाता स एव परमेश्वरः ।
नयेत प्रेतलोकं स ध्यानयेच्च पुनस्ततः ।
अपहृत्ता च दाता च सम्पत्तः परमेश्वरः ।
निपातस्योन्नतेष्वपि स एवैकाधिपः स्मृतः ।
धूलेरुन्नम्य दीनांश्च भिक्षुंश्चोत्थाप्य सारतः ।
वासयेत् स श्वपैः सार्द्धम् स्वदत्ते ज्योतिरासने ।
एषिष्या भिक्षिमूलानि परमेशस्य सन्ति हि ।
तेषामुपरि तेनैव स्थापितं सकलं जगत् ।

- २ स्वीयपूतमनुष्याणां चरञ्चौ स हि रक्षति ।
 पदेषा निधनं यान्ति वीरो जयति नो बलैः ।
- १० ते तु भद्रा भविष्यन्ति रिपवो ये परेशितुः ।
 स्वर्गं स्थित्वा स तेष्वेव गर्जनं कारयिष्यति ।
 आभृम्यन्तं परेशो हि करिष्यति विचारयं ।
 स स्वकीयाय भूपाय बलञ्च परिदास्यति ।
 अवस्थां स्वाभिषिक्तस्य प्रोन्नताञ्च करिष्यति ।
- ११ अगन्तरम् इलकानाष्टौ रामतनगरे स्तनिवेशनं जगाम किन्तु स बालकः
 १२ एके याजकस्य सम्मुखे तिष्ठन् परमेश्वरं परिचरितुम् आरेभे । एकेः
 १३ सुतौ दुष्टस्वभावौ तौ परमेश्वरं नामन्येता । तौ याजकौ लोकान् प्रतीत्यं
 १४ यवाहरतां केनचित् जनेन बलौ दास्यमाने तस्य मांसपाकसमये याज-
 १५ कस्य दासस्त्रिशूलं हस्तेनादायागच्छत् । अपरं भ्राष्ट्रे कटाहे खेदन्याम्
 १६ ऋर्जाषे वा निहितेन त्रिशूलेन यति मांसम् उदह्वयत तदेव याजकः
 १७ स्वस्य कृतेऽऽकृत् तत्र शीलावागतान् सर्वान् इच्छायेन्वृषीयान् प्रति
 १८ ताभ्याम् इत्यम् आचारि । मेदोदाहात् पूर्वमेव याजकस्य दास आगन्तव्य
 १९ यजमानम् अकथयत् याजकाय श्रुत्यमांसं देहि यतः स त्वत्तः सिद्ध
 २० मांसं न जिष्टच्छति किन्त्वामं जिष्टच्छति । तेन मेदोऽधुनैव ध्वस्यते,
 २१ तस्मिन् दग्धे सति त्वं स्वमनोभिलाषानुसारेण ग्रहीतुं शक्यस्येति वाच्य-
 २२ क्तायां त्वम् इदानीमेव देहि नाचेदष्टं बलेन ग्रहीष्यामीति स प्रत्यवदत् ।
 २३ अतः परमेश्वरस्य साक्षात् तयोस्तत्रायोरतीव पापं वदधे, यतो लोकः
 २४ परमेश्वरस्य नैवेद्यम् ऋतीयितुं प्रावर्त्तन्त ।
- २५ तदानीं शिमूयेलो बालकः कार्यासनिर्मितम् एषोदं परिधाय पर-
 २६ मेश्वरं पर्यचरत् । तस्य माता प्रतिवत्सरं निजपतिना समं वार्षिकं बलिं
 २७ दातुं यदागच्छत् तदा तस्य कृते गात्रायं क्षुद्रवस्त्रं निर्मायानोय तस्मै
 २८ प्राददात् ।
- २९ अगन्तरम् एलिरिकानाष्टं तस्य जायाश्चेत्याश्रिषं जगाद, परमे-
 ३० श्वरस्य कृते तवानथा भार्यया याचितस्य बालकस्य विनिमयेन परमेश्व-
 ३१ रस्तुभ्यम् अस्या अपरान् सन्तानान् ददातु । अगन्तरं तयोः स्वस्थानं
 ३२ गतयोः परमेश्वरो हृदाया दशाम् अवेष्याञ्चके तेन सा गर्भवती भूत्वा
 ३३ क्रमेण त्रीन् पुत्रान् द्वे कन्ये प्रसूयुवे, तदानीं शिमूयेलो बालकः परमे-
 ३४ श्वरस्य साक्षाद् वर्द्धितुमारभे ।

तदानीम् एलिरतिशयस्थविर आसीत्, अनन्तरम् इस्त्रायेलः सकल- १९
वंशान् प्रति स्वपुत्रयो र्थवहारं समाजावासद्वारसमीपम् आगतानिः
परिचारिकाभि र्थाविद्धिः समं तयोः शयनस्य वार्त्ताश्च श्रुत्वा तौ व्याह-
रत्, सकललोकानां प्रमुखाद् युवयो र्दुर्दत्ते वार्त्तां श्रुत्वा, युवां कुत २०
एतादृग् दुर्दत्तम् आचरथः ? हे मम पुत्रौ नहि नहि मया या २४
ख्यातिः श्रूयते सा न भक्ता युवां परमेश्वरस्य लोकान् आत्ता लङ्घ-
येथे । मनुजेन यदि मनुजस्य किमप्यपराध्यते तर्हीश्वरस्तं विचा- २५
रयति, किन्तु परमेश्वरस्य येनापराध्यते तत्कृते को विनेष्यते ? तथापि
तौ स्वपितु र्वाचि मनो न निदधाते यतःमौ विनाशयितुं परमेश्वरस्य
मतिरासीत् । अपरम् उत्तरोत्तरं वर्द्धमाने शिमूयेजे बालके परमेश्वरो २६
मनुजाश्चातुष्यन् ।

अनन्तरम् ईश्वरस्य कश्चित् लोक एकेः समीपम् आगत्य जगाद पर- २७
मेश्वर इति वाचं वक्ति, यस्मिन् काले तव पूर्वपुरुषा मिसरदेशे
फिरौणो राष्ट्र आसन् तदानीमहं तान् प्रति दर्शनमदां, मम यज्ञवेद्या २८
उपरि बलिन् उत्सृष्टुं सुगन्धिधूपं ज्वालयितुं मम साक्षाद् एकोदं
परिधातुषु ते यथा मम याजकत्वं कुर्येयुस्तदर्थम् इस्त्रायेलः सर्व्ववंश-
भक्ते मयाभिरुचिता इस्त्रायेल्वंशीयानां वरिष्ठताः सकलीपहाराश्च
तव पित्र्वंशाय मया दत्ताः किमिति न सत्यं ? अतोऽहं स्त्रीयावासे २९
यानि बलिनैवेद्यान्युत्सृष्टुम् आत्तापयं यूयं तानि कुतः पदैरभ्याहृथ ?
त्वं मम लोकस्येस्त्रायेल्वंशस्य श्रेष्ठनैवेद्यैः स्वान् पुत्रान् कर्त्तुं मं पि
स्त्रीयपुत्रावधिकं सम्मन्यसे । अत इस्त्रायेलः प्रभुः परमेश्वरो जदति, ३०
तव वंशस्तव पूर्वपुरुषाणां वंशश्च सर्व्वदा मां साक्षात् परिचरिष्यति
वाक्कामिदमहम् उक्तवान्, किन्त्वधुना परमेश्वरः कथयति तत् मम
समीपाद् दूरीभवतु मत्सम्मानकारिणो मया सम्मंस्वन्तो मत्तुच्छकारिया-
श्चावज्ञास्यन्ते । पश्याहं यस्मिन् काले तव त्वत्पित्र्वंशस्य च बाड्जच्छेदं ३१
करिष्यामि तव वंशे स्थविर एकोपि न स्थास्यति स समय आयाति ।
स्वरिपुं ममावास इस्त्रायेल्वंशाय महत्ते सर्व्वमङ्गले च नियोजितं वीक्षि- ३२
ष्यसे तदा तव वंशे कदापि स्थविर एकोपि न स्थास्यति । अपरम् अहं ३३
स्वयञ्च वेदितस्तवयं मनुजं नाक्केत्यामि स तव षत्तुःक्षयहेतुक आन्तरिक-
शाकहेतुकश्च भविष्यति, तव वंशोद्भवाः सर्व्वे लोकास्तारुण्यकाले मरि-
ष्यन्ति । अपरं हप्निपीनिहसारौ तव दौ पुत्रौ प्रति यद् घटिष्यते तत् ३४

- १४ तवैकं चिह्नं भविष्यति तौ द्वौ जनावेकस्मिन्नेव दिने मरिष्यतः । अहमेकं विन्वास्यं याजकम् उत्पादयिष्यामि स ममाभिमतम् इहश्च समाचरिष्यति, तस्मात् अहम् एकं चिरस्थायिवंशम् उत्पादयिष्यामि, स सर्वदा
- १६ ममाभिविक्तं साक्षात् परिचरिष्यति । अपरं तव वंशस्यावशिष्ट एकैको जन आगत्यैकरोप्यमन्त्रार्थम् एकखण्डपूपार्थश्च तं प्रणम्य वदिष्यति, विनयेऽहं येन खण्डैकं पूषं भक्षितुं प्राप्नोमि तादृशे कस्मिंश्चिद् याजकत्वपदे मां नियोजय ।

३ तृतीयोऽध्यायः ।

- १ शिमूयेलं प्रति परमेश्वरस्याज्ञानं ११ शिमूयेलं प्रति एले वंशस्य विनाशनस्य प्रकाशितत्वं १५ एलेः समीपे शिमूयेलेन तस्य प्रकाशितत्वं शिमूयेलस्य यशोवर्द्धय ।
- १ अनन्तरं शिमूयेलो बालक एलेः साक्षात् परमेश्वरं पर्यचरत् तस्मिन् काले परमेश्वरस्य वाक्यं दुर्लभमासीत् प्रायेण प्रकाशितं दर्शनं नासीत् ।
- २ अपरं क्षीणदृष्टित्वाद् एलेर्दृष्टिशक्तिं नासीत् । एकराजावीश्वरस्य
- ३ प्रदीपे न निर्वाणे स्वस्थान एलिश्शेत शिमूयेलश्चेश्वरस्य मङ्गला यत्र
- ४ स्थान आसीत् तत्र परमेश्वरस्यावासमध्ये अशेत । तत्काले परमेश्वरः शिमूयेलम् आह्वयत्, ततोऽत्राहम् इत्युक्त्वा स एलेः समीपं धावित्वा जगाद, अत्राहमस्मि भवान् किं माम् आह्वयति? ततः स उक्तवान् नाहमाह्वयत्वं पुनः श्रेष्व तदा स गत्वा श्रयितवान् । अनन्तरं परमेश्वरः पुनराह्वयत् ह शिमूयेल, ततः शिमूयेल उत्यायैलेः समीपं गत्वा व्याहरत्, अत्राहमस्मि भवान् किं माम् आह्वयति? स वभाषे हे मम पुत्र
- ५ नाहमाह्वतवान् त्वं पुनः श्रेष्व । तदानीं शिमूयेलेन परमेश्वरस्य शब्दो न परिचितः परमेश्वरस्य वाक्यमपि तस्य समीपे न प्रकाशितं । अनन्तरं परमेश्वरस्तृतीयवारं शिमूयेलम् आह्वयत्, ततः स उत्यायैलेः समीपं गत्वावदत् अत्राहमस्मि भवान् किं मामाह्वयति? तदानीं परमेश्वरेण
- ६ बालकोऽयम् आह्वयत इत्येति विज्ञाय शिमूयेलं वभाषे, त्वं गत्वा श्रेष्व, स यदि पुनर्वारं त्वमाह्वयति तर्हि हे परमेश्वर कथयतु, तव दासः
- १० श्रेयोतीति वाचं वद, ततः शिमूयेलो गत्वा स्वस्थाने शिष्ये । अनन्तरं परमेश्वर आगत्य तिष्ठन् पूर्ववद् आह्वयत् हे शिमूयेल हे शिमूयेल, ततः शिमूयेलः प्रतिजगाद कथयतु तव दासः श्रेयोति ।
- ११ तदानीं परमेश्वरः शिमूयेलं जगाद, परशाहम् इत्यायेलमध्ये कर्मैकं

कारिष्यामि तद् यः कश्चन श्रेयस्यति तस्य कार्यद्वयं शब्दायिष्यते । एलेः १९
परिवारेषु मया यद्यद् उक्तं तान्यारभ्यैकस्मिन्नेव दिने निःश्रेयं सम्पाद-
यिष्यामि । तस्य पुत्रौ धर्माद् भ्रष्टाविति सोऽवगतः सन् तौ नादाम्यद् १९
एतदपराधकारणाद् अहं तस्य वंशं सदा दण्डयिष्यामीति वाक्यं तम-
वोचं । अपरं बलिदाननैवेद्यैरपि तस्य वंशस्यापराधः कदापि मया न १४
क्षमिष्यत इति प्रथममहम् एलेः परिवारमधि कृतवान् ।

अनन्तरं शिमूयेलः पुनरश्नेत, ततः परं प्रभाते जाते परमेश्वरावासस्य १५
कवाटौ मुमोच, किन्तु शिमूयेल एलेः समीपे तद्दर्शनं प्रकाशयितुं भीतः ।
अनन्तरम् एलिः शिमूयेलम् आह्वय जगाद हे मम पुत्र शिमूयेल, १६
ततः स प्रतिजगाद, अहमेवः । तदानीम् एलिः पप्रच्छ तव समीपे तेन १७
किं वाक्यं व्याहारि ? अहं विनये तत् मह्यं मापङ्गुष्व त्वां प्रतीश्वरेण
यद्यद् अवाचि तस्यैकमेव वाक्यं यदि मह्यम् अपङ्गुषु तर्हि सोऽमुकं
तदधिकश्च फलं तुभ्यं ददातु । तदानीं शिमूयेलस्तस्मै सर्वाणि कथया- १८
मास किमपि नापङ्गुषु । तत एलि व्याजहार स परमेश्वर एव स्वीय-
दृष्ट्या यत् क्षेमं मन्यते तदेव करोतु ।

अनन्तरं शिमूयेलस्य वयसि वर्द्धिते परमेश्वरस्तेन सार्द्धं तिष्ठन् तस्य १९
किञ्चन वाक्यं व्यर्थं भवितुं न ददौ । ततः शिमूयेलः परमेश्वरेण २०
निश्चिता भविष्यद्गता इति दानमारभ्य वर्षेषां यावद् इस्त्रायेलीयैः
सर्वैरश्नायत । अतः परमेश्वरः शीलौ पुनरात्मदर्शनं दातुम् अ- २१
यतः परमेश्वरः स्वीयवाक्येन शिमूयेलस्य समीपे शीलौ स्वं प्राक- यत्,
ततः शिमूयेलस्य वाक्यं सर्वान् इस्त्रायेलीयान् प्रति प्रबभूव ।

४ चतुर्थोऽध्यायः ।

१ एवमपरश्याने इस्त्रायेलवंशस्य पराजितत्वं २ शीलौमा नियमसङ्घायाः शिविरं
आजयन् ३ पुनः पराजितत्वम् एलेः पुत्रद्वयस्य जन्तत्वं ४ तत् शीलौ एलेमेरुणं ५
तस्य पुत्रवध्याः प्रथमं मरणम् ।

अनन्तरम् इस्त्रायेलवंशाः पिलेसीयैः समं योजुं निर्गत्य एवनेघरे १
शिविरं स्थापयामासुः पिलेसीया अप्यफेके शिविरं स्थापयामासुः ।
अनन्तरं पिलेसीया इस्त्रायेलवंशस्य विरुद्धं सैन्यानि रचयामासुः २
तेन युद्धे यामे सति इस्त्रायेलवंशः पिलेसीयानां सम्मुखे पराजित-
स्तस्याः सैन्यश्रेण्याः प्रायेण चतुःसहस्राणि लोकाः क्षीयन्ति ३ ।

- २ अपरं लोकेषु शिविरं प्रविष्टेष्विच्छायेल्वंशस्य प्राचीना अकथ्यमान
परमेश्वरोद्य पिलेष्टीयानां सम्मुखेऽस्मान् कुतः पराजितान् अकार्षीत् ?
४ वयं शीलुतोऽस्माकं समीपं परमेश्वरस्य नियममञ्जूषाम् आनयामहे
५ ततः सोऽस्माकं मध्यमुपस्थाय रिपूयां करेभ्योऽस्मान् रक्षिष्यति । अनन्तरं
लोकाः शीलुं दृतान् प्रहित्य तस्मात् स्थानात् किरूवमध्यवासिनः सैन्या-
ध्यक्षपरमेश्वरस्य नियममञ्जूषाम् आनिन्युः, तदानीं हफ्निपीनि-
हसनामानावेक्षेः पुष्टौ तत्र स्थान ईश्वरस्य नियममञ्जूषया सार्द्धम्
५ आस्तां । अनन्तरं परमेश्वरस्य नियममञ्जूषायां शिविर उपस्थितायाम्
इच्छायेलः सर्वे वंशा महासिंहनादम् अकुर्वन् तेन पृथिवी क्षमिता ।
६ तदानीं पिलेष्टीयास्तस्य सिंहनादस्य ध्वनिं निश्रम्य पप्रच्छुः, इत्रीयाणां
शिविरे महासिंहनादः कुतो जायते ? ततः परमेश्वरस्य नियममञ्जूषा
७ शिविरमानीतेति ज्ञातवन्तः । अनन्तरम् ईश्वरः शिविरम् आगत इति
गदन्तः पिलेष्टीया विभीय पुनरवदन् अस्मान् धिक्, इतः पूर्वं
८ कदापि नैतादृग् अघटत । अस्मान् धिक्, एतस्य पराक्रमिण ईश्वरस्य
हस्ताद् अस्मान् क उद्धारयिष्यति ? अयमीश्वरः प्रान्तरे सर्वप्रकारा-
९ घातैर् मिन्धीयान् जघान । हे पिलेष्टीया बलं प्रकाशयत स्वान् वीरानिव
दर्शयत, इम इत्रीयलोका यद्दद् युष्माकं दासा बभूवुस्तद्दद् यूयं तेषां
दासा न भवत स्वान् वीरानिव दर्शयन्तो युध्यत ।
१० ततो युध्यद्भिः पिलेष्टीयैः पराजितानाम् इच्छायेल्वंशानाम् एकैका
जनः स्वस्वासास्थानं पलायाञ्चक्रे, तस्मिन् महानिहनन इच्छायेल्वंशस्य
११ त्रिंशत्सहस्राणि पदातयो हताः । अपरम् ईश्वरस्य नियममञ्जूषा रिपु-
हस्तगता बभूव, एलेर् दौ पुष्टौ हफ्निपीनिहसावप्यहन्यतां ।
१२ ततः सैन्यश्रेण्याः पलायमानश्चिन्नवस्त्रो धृत्याच्छन्नमूर्द्धो विन्यामीन-
१३ वंशीयो जन एकस्तस्मिन्नेव दिने शीलुम् आगमत् । तस्यागमनसमये
तत्र स्थाने पथपार्श्वे आसने समुपविष्ट एलिः प्रतीक्षितवान्, यतस्त-
स्यान्तःकरणम् ईश्वरस्य मञ्जूषायाः कृते चक्रम्ये तेन मनुजेन नगर-
मध्ये गत्वा तस्यां वार्त्तायाम् उक्तायां नगरस्थाः सर्वे लोका हाहा-
१४ कारं चक्रुः । तदानीम् एलिस्तस्य हाहाकारस्य शब्दं श्रुत्वा पप्रच्छ,
अस्य कलहशब्दस्य किं कारणं ? ततः स लोकः शीघ्रमागत्यैलिं जगद ।
१५ तदानीम् एलिरेष्ठानवतिवत्सखयस्त आसीत् स च क्षीणदृष्टिकार-
१६ षाद् द्रष्टुं न शक्नात् । स मनुष्य एलिं बभामे, सैन्यश्रेण्या आगते

लोकेऽहम् अद्यैव सैन्धवैः पलायित्वागमं, तत एजिः पप्रच्छ हे मम पुत्र का वार्त्ता? स दूतः प्रतिजगाद, इखायेल्वंशीयाः पिलेछीयानां १० सम्मुखात् पलायाच्चकिरे लोकानां महानिहननं जातञ्च हफनिपोनि-हसाख्यौ तव द्वौ पुत्रावपि हतौ तथेश्वरस्य मञ्जूषा रिपुभिरपहृता । तदानीम् ईश्वरस्य मञ्जूषाया नाम्नि तेनोच्चरिते सखेलिरासनात् १८ पश्चाद् गोपुरपार्श्वे निपपात तेन तस्य ग्रीवाभङ्गनात् स ममार यतः स वृद्धो गुरुश्चासीत्, स एजिश्चत्वारिंशदत्वरान् यावद् इखायेल्वंशम् अग्रिषत् ।

तदानीं तस्य पुत्रवधूः पोनिहसस्य भार्या गर्भवती तस्याः प्रसव- १८ काजः सविधश्चासीत्, अत ईश्वरस्य मञ्जूषा रिपुहस्तगता मम श्वशुरः पतिश्च मृताविति वार्त्तां निश्च्य साधोमुखी भूत्वा प्रसुषुवे यतस्तदानीं तस्याः प्रसववेदना समुपातिष्ठत् । तदानीं तस्यां मृत- २० कल्पयां सखां तस्याः रुग्निधाववतिष्ठमाना नार्यस्तां जगदुः, भीति भांति त्वं पुत्रं प्रसूता किन्तु सा न प्रतिजगाद तत्र मनश्च न निदधे । अनन्तरं सा तनयस्य नाम ईखावोदो (निस्तेजा) इति चक्रे तथेश्वरस्य २१ मञ्जूषाया रिपुहस्तगतत्वात् स्वश्वशुरस्य पत्युश्च मरणाच्च बभाषे, इखा-येल्वंशत् तेजो विगतं । ईश्वरस्य मञ्जूषाया रिपुहस्तगतत्वादेव सा २२ जगाद, इखायेल्वंशत् तेजो विगतं ।

५ पञ्चमोऽध्यायः ।

१ दागोनदेवस्य मन्दिरे मञ्जूषानिधानं ० दागोनस्य भद्रप्लम् अपरम् अमदोदस्य गातस्य च लोकानां पीडितत्वं विनष्टत्वं १० इफ्राये मञ्जूषायाः प्रेषणः ।

अनन्तरं पिलेछीयैरपहृतेश्वरमञ्जूषा एवनेघराद् अस्दोदम् व्या- १ नीता । ततः परं पिलेछीया ईश्वरस्य मञ्जूषां गृहीत्वा दागोनदेवस्य २ मन्दिरमानीय दागोनस्य पार्श्वे स्थापयामासुः ।

ततः परदिने अस्दोदीयलोकाः प्रत्यूष उल्याय दागोनदेवं परमे- ३ श्वरस्य मञ्जूषायाः सम्मुखे ऽधोमुखं भूमौ पतितं ददृशुः, ततस्ते दागोनदेवं धृत्वा पुनः अस्थाने स्थापयामासुः । अपरं तस्य परदिवसेऽपि लोकाः ४ पत्युश्च उल्याय दागोनदेवः परमेश्वरस्य मञ्जूषायाः सम्मुखे ऽधोमुखो भूमौ पतित इति दागोनस्य शिरः करदयश्च प्रच्छिन्ने शिलायां

- ५ स्थिते केवलं तस्य मत्स्याकारो देहोऽवशिष्ट इति दृश्यः । यद्यन्ना-
रणाद् दागोनस्य पुरोहिता दागोनमन्दिरगामिनो लोकान् अस्-
६ दोदे स्थितायां दागोनशिलायाम् अद्यापि पादौ न निदधते । पर-
मेश्वरस्तान् अस्दोदीयलोकान् भ्रष्टं क्लिन्नं नाशयामास तथा हि
७ सोऽस्दोदीयलोकान् तच्चतुर्दिक्स्थलोकान्धार्षारोग्याजवान् । अनन्तरम्
अस्दोदीयलोका यतादृशं विलोक्य जगदुः, इच्छायेन ईश्वरस्य मञ्जूषा
नास्माकं समीपे स्थास्यति यतः सोऽस्मान् अस्मद्देवं दागोनञ्च भ्रष्टं
८ क्लिन्नाति । अतस्ते दृतान् प्रहित्य पिलेष्टीयानाम् अधिपतिगणं खेषां
समीपमानीय जगदुः, इच्छायेन ईश्वरस्य मञ्जूषामध्यस्माभिः किं कर-
णीयं ? अधिपतयोऽवदन् इच्छायेन ईश्वरस्य मञ्जूषा गातनगरं नीयतां,
९ ततस्त इच्छायेन ईश्वरस्य मञ्जूषां तत्स्थानं निन्युः । तदा तस्यां तत्र
नीतायां परमेश्वरो महाह्वनेन तन्नगरम् अक्लिन्नाद् अर्धतस्तस्य नगरस्य
क्षुद्रान् महत्तत्र सर्वलोकान् आजघान, तेन तेषां गुह्यस्थानेष्वर्षा-
रोगो बभूव ।
१० अनन्तरम् ईश्वरस्य मञ्जूषा तैरिक्काणं प्रेषिता तत ईश्वरस्य मञ्जूषा-
याम् इक्काणम् आगतायाम् इक्काणनगरीया उच्चैरवदन् अस्माकम्
अस्मल्लोकानाञ्च बधार्थम् इच्छायेन ईश्वरस्य मञ्जूषास्माकं समीपं
११ तंरानायि । ततस्ते दृतान् प्रहित्य पिलेष्टीयानाम् अधिपतिगणं संगृह्य
जगदुः, इच्छायेन ईश्वरस्य मञ्जूषा युष्माभिर्विच्छेद्या पुनः स्वस्थानं प्रति-
गच्छतु सोऽस्मान् अस्मदीयप्रजाञ्च न नाशयतु यतस्तन्नगरस्य सर्वञ्च
१२ महाह्वनं जातं, तच्च स्थानम् ईश्वरेण भ्रष्टमक्लिष्यत । अपरं ये
लोका अजीवन् ते ऽर्षारोग्या पीडितास्ततो नगरीयलोकानाम् आर्षखर
आकाशं यावद् उदतिष्ठत् ।

६ षष्ठोऽध्यायः ।

१ इच्छायेल्लोकानां समीपं मञ्जूषां प्रेरयितुं पिलेष्टीयानां मन्त्रणा १० मञ्जूषाप्रेरकं १८
वैतशमश्रु मञ्जूषायां दृष्टिपातनात् लोकानां मध्ये महाकारीषमुत्पत्तिः ११ किरियत-
यियातीमं प्रति मञ्जूषाप्रेरकं ।

२ परमेश्वरस्य मञ्जूषा पिलेष्टीयानां देशे सप्तमासान् यावत् तस्थौ ।

३ अपरं पिलेष्टीयाः पुरोहितान् गण्यन्त्यास्त्रय आहरन् परमेश्वरस्य

मञ्जुशामधि किं करणीयम् अस्माभिः? वयं केन प्रकारेण तां स्वस्थानं
 पंचयिष्यामः? तद् अस्मान् स्थापयत । ते उवदन् यदि यूयम् इच्छायेन
 ईश्वरस्य मञ्जुषां विष्टजय तर्हि शृण्वीतां तां न विष्टजत किन्तु दोषार्थ-
 कदानानि तस्मै दत्त ततः स युष्मान् निरामयान् करिष्यति, अपरं युष्मान्
 क्रोष्टुं स कुतो न न्यवर्त्ततेदं चास्यथ । तत्र ते पप्रच्छुः, दोषार्थकदानीयं
 वयं किं इच्छं तस्माद्यत्सु श्यामः? ते उवदन् पिण्डेष्टीयाध्यक्षाणां संख्यानु-
 चारान् पञ्च स्वर्गाशांसि पञ्च स्वर्गमूषिकाञ्च दद्धं यतो युष्माकं सर्वेषां
 युष्माद्यक्षाणाञ्चकरूप एव सोऽंशो ज तः । अतो यूयं युष्माकम् अर्शसां
 देशनाशकमूषिकाणाञ्च प्रतिमा निर्मायस्वायेण ईश्वराय ददतस्तं
 समारिष्यध्वे तेन भवितुं शक्नोति स युष्मभ्यं युष्मद्वेवगणाद् देशाञ्च
 क्रोष्टुं निवारयिष्यति । मिथीयलोकाः फिरौन् राजा च यादृशं खैवाम्
 अन्तःकरान्यकठिनयम् यूयमपि तादृशम् अन्तःकरायं कुतः कठि-
 नयथ? तेषां मध्ये तेनास्त्रयुक्तमसु कृतपुं लोकास्तैः किं न विष्टयाः?
 ततस्ते किं न गताः? अतः सम्मतिं यूयं नूतनं शकटमेकं निर्मात यच्च युगं
 कदापि नावहत् तादृशं दुग्धवतीगोद्वयम् आनीय शकटं योजयत
 तयो वत्सा तयोः पश्चाद् गृह्यमानयत च । अपरं परमेश्वरस्य मञ्जुषां
 गृहीत्वा तच्छकटोपरि स्थापयत, अपरं दोषार्थकप्रायश्चित्तस्वरूपाणि
 स्वर्गभरानि पात्रे निधाय तत्पार्श्वे स्थापयत, अनन्तरं तद् यातुं
 विष्टजत । तत् शकटं यदि परमेश्वरस्य सीमाया मार्गेण वैतशेमशं याति
 तच्छकटाकं महदमभूत् तत्रैव कृतं, यदि तु न याति तर्हि न तस्य कश्चि-
 दयम् आहृताः किन्त्वस्मान् प्रति देवी घटनाभवत् इति युष्माभिर्ज्ञेयते ।

अनन्तरं लोकैस्तदेवाकारि दुग्धवतीगोद्वयं गृहीत्वा शकटे योजितं
 तयो वत्सा च गृहे निववन्धाते । अनन्तरं परमेश्वरस्य मञ्जुषा स्वर्गमू-
 षिकाश्च प्रतिमाधारपात्रञ्च शकटोपरि निदधाते । अनन्तरं तद्गवो-
 द्वयम् अजुमार्गेण गच्छत् वैतशेमशस्य दिशं जगाम, तत् शब्दायमानम्
 एकमेवो राजमार्गेणैव जगाम दक्षिणं यामं वा न परावहत्; पिण्डेष्टी-
 यानाम् अधिपतयञ्च वैतशेमशस्य सीमां यावत् तस्य पश्चात् जग्मः ।
 तदानीं वैतशेमशनिवासिनः समभूतो गोधूमं कृन्तन्ति त ऊर्ध्वदृष्टिं
 ज्ञात्वा मञ्जुषां ददृशुस्तां दृष्ट्वा चाजङ्गादिर । तदानीं तत् शकटं वैत-
 शेमशोऽयद्वेष्टुयस्य क्षीणमुपस्थाय स्थगितं बभूव तत्र स्थाने महाप्लर
 एव आसीत् ते शकटस्य काष्ठानि क्षिप्त्वा तद्गवोद्वयं हामवजिरूपेण

- १५ परमेश्वराय ददुः । अनन्तरं लोबीयाः परमेश्वरस्य मञ्जूषां तत्त्वमीपस्य स्वर्गलङ्काराधारपात्रस्वावरोह्यं तस्मिन् महाप्रस्तरे निदधिरे, अपरं वैतशेमशीयलोकास्तस्मिन् दिने परमेश्वरमुद्दिश्य होमार्थकादीन् बलीन् ।
- १६ उत्सृष्टजुः । तद् दृष्ट्वा पिलेष्टीयानां पञ्चाधिपतयस्तस्मिन् दिन इकोषं ।
- १७ प्रत्याजग्मः । अपरं दोषार्थकदानरूपेण पिलेष्टीयैरसदीदस्य निमित्तम् एकम् अस्त्राया निमित्तम् एकम् अस्त्रिजोनस्य निमित्तम् एकं गातस्य निमित्तम् एकम् इकोषस्य निमित्तम् एकश्चैतानि पञ्चस्वर्गार्थांसि, ।
- १८ पिलेष्टीयानां यावन्ति नगराणि, पञ्चानाम् अधिपतीनाम् अधीनान्वासन् (तानि प्राचीरवेष्टितानि नगराणि सामान्ययामा वा स्युः) तावन्ति स्वर्गमूषिकाश्च परमेश्वरमुद्दिश्य तत्रानोयन्त । यस्मिन् महाप्रस्तर ईश्वरस्य मञ्जूषा निरधायि स महाशोकाख्यः प्रस्तरोऽद्यापि वैतशेमशीययिहोश्रयस्य क्षेत्रे विद्यते ।
- १९ अनन्तरं वैतशेमशीयलोकाः परमेश्वरस्य मञ्जूषायां दृष्टिं पातयामासुः, तत्कारणात् स तान् आजघानार्थतस्तेषां सप्तत्यधिकपञ्चसहस्राणि लोकान् विनाशयामासकार परमेश्वर एतेन महाप्रहारेण तान् आजघान ।
- २० ततो हेतो लोका विफलपुः । अपरं वैतशेमशीयलोका अवदन् एतस्य पवित्रस्य प्रभोः परमेश्वरस्य साक्षात् के संस्थातुं शक्नुवन्ति सोऽस्मत्तः कस्य समीपं यास्यति ?
- २१ अनन्तरं लोकाः किरियतयियारीमनिवासिनां समीपं दृष्टान् प्रष्टित्य जग्दुः, पिलेष्टीयाः परमेश्वरस्य मञ्जूषां पुनरानयन् यूयम् इत्वा तां स्वेषां समीपं नयत ।

७ सप्तमोऽध्यायः ।

- १ अवीनादवस्य गेले मञ्जूषानिधानं ॥ मिश्यान् रखायल्लोकानाम् अनन्तरं ८ पिलेष्टीयानां युद्धं कर्तुं संज्जीभवन् ९ शिमूयल्लस्य बलिदानं प्राच्येनच तदानीं महाभक्त्यावातेः पिलेष्टीयानां पराजितत्वं १२ पिलेष्टीयानां बशीभूतत्वं १५ शिमूयल्लस्य विचारसकयनञ्च ।
- १ अनन्तरं किरियतयियारीमीयलोका आगत्य परमेश्वरस्य मञ्जूषां गृह्णन्तः पर्वतस्थितम् अवीनादवस्य निवेशनम् आनयन्, अपरं परमेश्वरस्य तां मञ्जूषां रक्षितुं तस्य पुत्रम् इक्षियासरं पवित्रं चक्रुः ।
- २ परमेश्वरस्य सा मञ्जूषा किरियतयियारीमे दीर्घकालम् अर्थाद् विवर्जित

बल्लहान् यावत् तस्यौ । अनन्तरम् इखायेकीयाः सर्वे विजयन्तः पर-
मेश्वरम् अनुगन्तुम् आरेभिरे ।

ततः शिमूयेल इखायेलः सकलवंशान् अवदत्, यदि यूयं स्त्रीय- १
सर्वान्तःकरणैः समं परमेश्वरं प्रति परावर्तितुम् इच्छथ तर्हि स्त्रियां
मथाः इतरदेवान् अस्तारोतदेवीश्च दवयत परमेश्वरे च मनांसि
निवेश्य केवलं तमेव सेवध्वं तेन स पिलेयीयानां करेभ्यो युष्मान् उच्चा-
रयिष्यति । तत इखायेलः सर्वे वंशाः वालदेवान् अस्तारोतदेवीश्च ४
दवयित्वा केवलं परमेश्वरं सेवितुम् आरेभिरे । तदानीं शिमूयेलो ५

● आहरत् मिर्याम् इखायेलः सकललोकान् संगृहीत युष्माकं कृतेऽहं
परमेश्वरम् उद्दिश्य प्रार्थयिष्ये । ततस्ते सर्वे मिर्यां मिलित्वा तोयानि १
तोलयित्वा परमेश्वरस्य साक्षाद् भूमौ न्यक्षिपन् अपरं तस्मिन् दिने
उपवसन्तस्तत्र स्थाने जगद्, परमेश्वरस्य विरुद्धं पातकमस्माभि-
रकारि । अनन्तरं शिमूयेलो मिर्याम् इखायेल्वंशस्य विचारं चकार ।

अनन्तरम् इखायेल्वंशा मिर्यां मिलिता इति वार्तायां पिलेयीयैः ७
श्रुतायां तेषाम् अद्यत्ता इखायेल्वंशस्य विरुद्धम् आगच्छन् इखायेल्व-
वंशास्तत् श्रुत्वा पिलेयीयेभ्यो बिभ्यः । अपरम् इखायेल्वंशाः शिमूयेलम् ८
अवदन् अस्माकं प्रभुः परमेश्वरः पिलेयीयानां करेभ्यो यदस्मान् उच्चा-
रयेत् तदर्थं तस्य समीपे प्रार्थयितुं त्वं मा विरम ।

तदानीं शिमूयेलो दुग्धपायं मेघवत्सं गृहीत्वा परमेश्वरमुद्दिश्य ९
हस्तबलिं होमबलिरूपेणात्सर्ज, अपरं शिमूयेल इखायेल्वंशस्य १०
परमेश्वरस्य सन्निधौ प्रार्थयामास ततः परमेश्वरस्तस्मै प्रत्युत्तरं ददौ ।
यस्मिन् काले शिमूयेलो होमबलिम् उदखजत् तस्मिन् काले पिलेयीया १०
इखायेल्वंशेन समं योज्यं तस्य समीपम् आगमन्, किन्तु तस्मिन् दिने
परमेश्वरो मेघनादेनातीव गजन् पिलेयीयान् व्याकुलान् चकार,
तेन त इखायेल्वंशेन पराजिता बभूवुः । तदानीम् इखायेल्व- ११
वंशा मिर्या वहिर्भूय पिलेयीयानां पश्चाद् धावन्तो वैतकरस्याध-
स्थानं यावत् तान् आजपुः । ततः शिमूयेलः पाषाणमेकं गृहीत्वा मिस्पी- १२
केजामध्यस्थाने स्थापयामास, परमेश्वरोऽस्मान् एतत् स्थानं यावद् उप-
क्षतवान् इत्युक्त्वा तस्य पाषाणस्य नाम एवनेषरम् उपकारसूचकपाषाण
इति चकार ।

इत्थं पराजिताः पिलेयीया इखायेल्वंशस्य देशं पुनर्नागमन् अपरं १३

- १४ परमेश्वरः शिमूयेलस्य यावज्जीवनं पिलेष्टीयान् अस्तित्रात् । अपरं यानि नगराणि पिलेष्टीयैरिस्त्रायैर्ज्वंशद् अपहृतानि तानि पुनरिस्त्रायेलीयैरधिचक्रिरे, इक्रोणं गातं तयोः सीमाश्च यावत् सर्वदेशः पुनरिस्त्रायेल्वंशेन पिलेष्टीयेभ्य उद्धारयाचक्रे, अपरम् इमोरीयैः समम् इस्त्रायेल्वंशस्य सन्धि बभूव ।
- १५ स शिमूयेलो यावज्जीवनम् इस्त्रायेल्वंशम् अशिषत् । स प्रतिवत्सरं
- १६ वैधेलं गिलगलं मिस्पीच्च पर्यटन् तेषु स्थानेष्विस्त्रायेल्वंशम् अशिषत् ।
- १७ अपरं यत्र स्थाने तस्य निवेशनमासीत् तद् रामतनगरं प्रत्यागत्य तत्र स्थानेऽपिस्त्रायेल्वंशम् अशिषत् स च तत्र स्थाने परमेश्वरमुद्दिश्य वेदिमेकां निर्मितवान् ।

८ अष्टमोऽध्यायः ।

- १ शिमूयेलस्य पुत्रयोरन्यायकारणात् लोकानां राजनीत्यां तेषां राज्ञाणां शिमूयेलस्यातुष्टिः १० भाविराजानां वशेन १६ राजानं नियोजयितुं शिमूयेलं प्रतीचरसाज्ञा ।
- १ अचनन्तरं वार्द्धक्यं प्राप्तः शिमूयेलः स्वपुत्राविस्त्रायेल्वंशस्यापरि विचारयित्पदे न्ययुङ्क्त । तस्य ज्येष्ठपुत्रस्य नाम योयेल इति द्वितीयपुत्रस्य च नामाविय इत्यासीत्; तौ वेशेवायां विचारयितारौ बभूवतुः । किन्तु तस्य पुत्रौ पितुर्मार्गेषु न चलन्तौ लोभानुगामिनौ बभूवतुस्तावत्कोचं गृह्णीत्वा विचारेऽन्यायं कृतवन्तौ । अत इस्त्रायेल्वंशस्य प्राचीना मिलित्वा
- ४ रामते शिमूयेलस्य समीपमागत्य तमवदन् पश्य त्वं वृद्धो जातस्तव पुत्रौ च तव मार्गेषु न चलन्तौऽतस्त्वं भिन्नदेशीयानिवासान् शासितुं राजानमेकं नियोजय ।
- १ अस्मान् शासितुं राजानमेकं नियोजयेति तैरुक्तेन वचसा शिमूयेलो विरेजे, ततः शिमूयेलः परमेश्वरम् उद्दिश्य प्रार्थयाचक्रे । तदार्षो परमेश्वरः शिमूयेलम् अवाचत् एते लोकास्तव समीपे यद्यद् व्याहरन्ति तेषां तत् सर्ववाक्यं त्वं गृह्णाण यतस्तेष्वं न परित्यक्तः किन्त्वहं यत् तेषां राजा न भवेयं तदर्थमहमेव तैः परित्यक्तः । मिसर्देशात् मया तेषाम् आनयनदिनमारभ्याद्य यावत् ते तेषां सर्वकर्मभि र्यथा र मां त्यजन्त इतरदेवान् सेवन्ते तथा त्वां प्रत्यपि व्यवहरन्ति । अधुना

त्वं तेषां वचनानि गृह्णासि किन्तु तान् सुदृढरूपं प्रबोध्य तेषां प्रासन-
कारिणो भाविभूपते रीतिं तान् ज्ञापय ।

अनन्तरं राजप्रार्थकानां समीपे परमेश्वरीयाणि वचांस्येतानि शिमू- १०
येकेनोक्तानि । स व्याजहार युद्धाकमुपरि राजत्वकारिणो राज्ञ एता- ११
दृशी रीतिं भविष्यति स युद्धाकं पुत्रान् गृहीत्वा खरघाश्वारोहिगणेषु
निधास्यति तेषां काञ्चन खरघस्याये धाविनः करिष्यति । स तान् सहस्र- १२
पतीन् पञ्चशतपतीन्श्च करिष्यति, तांश्च स्वीयभूमिं कर्षयिष्यति स्वीयश-
स्यानि ह्येदयिष्यति युद्धास्त्राणि रथसज्जाश्च निर्मापयिष्यति । अपरं स १३
युद्धाकं कन्या गृहीत्वा स्वस्य सृपकाराः रुदा आपृपिकाश्च करिष्यति ।
अपरं युद्धाकम् उत्तमानि शस्यक्षेत्राणि द्राक्षाक्षेत्राणि जितदृक्षाश्च १४
गृहीत्वा स्वभृत्यैश्च दास्यति । अपरं युद्धाकं शस्यानां द्राक्षाणाञ्च दश- १५
मांशं गृहीत्वा राजसभासङ्घो दास्यति । अपरं स युद्धाकं दासान् १६
दासीरुक्तमतदणान् गर्हमाणं गृहीत्वा तैर्निजकार्यं कारयिष्यते । स १७
युद्धाकं मेघाणां दशमांशं गृह्णाथ्यति यूयश्च तस्य दासा भविष्यथ ।
तदानीं यूयं खरभिरुचितस्य राज्ञः कारणाद् विलपिष्यथ किन्तु परमे- १८
श्वरस्तदानीं युद्धाकं वचो न श्रेष्यति ।

तद्यापि लोकाः शिमूयेलस्य वाक्यम् अगृहीत्वा जगद्, नहि नहि, १९
राजकोऽस्माभिः नियुज्यतां, तेन वयं भिन्नजातीयैः समा भूत्वा खराजेन २०
प्रासिष्यामहे स चास्माकमपसरः सन् युद्धं गमिष्यति । तदानीं शिमूयेलो २१
लोकानां सर्व्ववाचं निशम्य परमेश्वरस्य कर्णगोचरे निवेदयामास । त- २२
परमेश्वरः शिमूयेलं बभाषे त्वं तेषां वाक्यं गृह्णासि तेषां राजानमेकं नियुक्त-
य । अनन्तरं शिमूयेल इत्यायेकवंशं जगद् यूयं स्वस्वगतं गच्छत ।

८ नवमोऽध्यायः ।

१ शौकेन पितृमहर्षीनां गणेषु ११ शिमूयेलस्य समीपगमनं १५ शिमूयेलन समं शौकस्य
भाजनं १५ तं विषयं तन भृह् विद्महेमनं ।

तदानीम् अपरीहस्य दृढप्रपौत्रो विबोरतस्य प्रपौत्रः सिरोरस्य १
पौत्रोऽवीयेलस्य पुत्रः कोशनामा विन्यामीनवंशीयः कश्चित् महावीर्य्य-
वान् लोक आसीत् । अपरं शौकनामा तस्य परमसुन्दरस्तद्वधः पुत्र २
आसीत्, इत्यायेकवंशेषु तस्मात् सुन्दरः कोपि पुरुषो नासीत्, स

- १ शिरसा सकललोकेश्यो दीर्घ आसीत् । अनन्तरं तस्य शौकस्थः पितुः
 कीदृशस्य गर्दभीषु हारितासु स निजपुत्रं शौकं जगाद त्वं दासाम्नाम्
 ४ एकं सङ्गिनं कृत्वा गर्दभीर्गवेषयितुं याहि । ततः स इफ्रियिमपर्वतेन
 भूमित्वा शालिश्राप्रदेशं पर्याटत् किन्तु तासाम् उद्देशं न प्राप, अनन्तरं
 ५ तौ शालिमप्रदेशं पर्याटितवन्तौ तत्रापि न प्रापतुरनन्तरं स विन्यामी-
 ६ नदेशं जगाम किन्तु तत्रापि न प्राप । अनन्तरं तयोः सूफप्रदेशं प्राप्तयोः
 ७ शौकः स्वसङ्गिनं दासं जगाद, आगच्छावां परावर्त्तावहै नो चेत् मम
 ८ तातो गर्दभीनां चिन्ताया विरम्यावयोः कृते चिन्तयिष्यति । ततः स
 ९ कथितवान्, पश्य नगरेऽस्मिन् ईश्वरस्य मनुष्य आस्ते सोतीव मान्यस्ते
 १० यद्यद् उच्यते तत् सर्वं सिद्ध्यति तस्माद् आवाम् अधुना तत्स्थानं याव,
 ११ भवेत्तु स गन्तव्यं मार्गम् आवां दर्शयिष्यति । शौको दासमवदत् पश्य
 १२ गमने कृत आवां तस्मै नराय किं दास्यावः ? आवयोः पात्रस्थभक्ष्यस्य
 १३ श्रेष्ठो जातः । ईश्वरस्य लोकाय दातुम् आवयोः पारितोषिकं नास्ति,
 १४ आवयोः किमास्ते ? ततः स दासः शौकं प्रत्यवदत्, पश्यात्र मम हस्ते
 १५ श्रेकलस्य चतुर्थांशं रजतं विद्यते पश्यान् दर्शयितुम् ईश्वरोयलोकाय
 १६ तदेव दास्यामि । ततः शौको व्याजहार, सम्यगुक्तवान् आवां याव । तत-
 १७ क्तावीश्वरीयलोकस्य निवासनगरस्य दिशं जग्मतुः । पूर्वकाल इच्छा-
 १८ येलो मध्ये य ईश्वरस्य समीपे प्रष्टुम् अगच्छन् तै र्वयं प्रदर्शकस्य समीपं
 १९ यामेति वच्चाऽवादि यतः पूर्वकाले भविष्यद्वादिन उपाधिः प्रदर्शक
 २० इत्यासीत् ।
 २१ यदा तावूर्द्धगामिमार्गेण नगरं गच्छतस्तदा तोयमुत्तोलयितुं वहि-
 २२ र्गामिनीः कतिपययुवती दृष्ट्वा पृष्ठवन्तौ स्थानेऽत्र प्रदर्शकः किं विद्यते ?
 २३ ता अवदन् विद्यते पश्य स तवाग्रे विद्यते, शीघ्रं गच्छ सोऽय
 २४ नगरमागतं यत् उच्चस्थाने लोकानाम् अद्य जज्ञो भविष्यति । युवाभ्यां
 २५ नगरं प्रविश्यैव भोजनार्थं उच्चस्थाने तस्य गमनात् प्राक् स मृग-
 २६ यितव्यो यतस्तस्मिन् नागते लोका भोजनं न करिष्यन्ति, यतस्तेन
 २७ जञ्जद्वेषु आशिष्युक्तायां सत्यां निमन्विता भुञ्जते तस्माद् यतस्मिन्नेव
 २८ क्षण उत्थाय यातं यतोऽधुनैव स युवाभ्यां द्रष्टुं शक्यते । तदानीं तयो
 २९ नगरं गत्वा नगरस्य मध्यं प्राप्तयोः शिमूयेक उच्चस्थानं गन्तुं स्वनिवेशनात्
 ३० निर्गच्छन्नेव तौ साक्षात्कार ।
 ३१ तस्य शौकस्योपस्थितेः पूर्वदिक्से परमेश्वरः शिमूयेकस्य कर्षगोचरे

कथितवान्, श्व एतस्मिन् समये मनुष्य एको विन्यामीनप्रदेशात् तव १६
समीपं मया प्रेषयिष्यते मम लोकस्त्रेखायेल्वंशस्य राज्ये स त्वयाभिवि-
द्यतां, स एव पिलेस्त्रीयानां करेभ्यो मम लोकान् उद्धारयिष्यति यतो मम
लोकानां विलापस्य मम कर्णगोचरीभूतत्वात् तान् प्रति मया कृपादृष्टिः
हता । अनन्तरं शिमूयेलेन शैले दृष्टे परमेश्वरस्तमवदत्, अहं यमधि १७
त्वां समभाषे सोऽयमेव नरः, एष पुमान् मम लोकान् शासिष्यति ।
तदानीं शैलो द्वारमध्ये शिमूयेलं प्राप्य पृष्टवान् विनयेऽहं प्रदर्शकस्य १८
भवनं कुत्र मां वद? ततः शिमूयेलः शैलं प्रत्यवदत्, अहमेव प्रदर्शको १९
ममाग्रेऽय उच्चस्थानमागच्छ युवामय मया सह भोक्तव्यः श्वः प्रत्यूषेऽहं
त्वां विखद्दामि अपरं तव मनसः समस्तं वाक्त्वं त्वां ज्ञापयिष्यामि । अथ २०
दिनत्रयं जातं तव या गर्हभ्यो हारितास्तासां कृते मनसि मा चिन्तय
ताः पुनर्लब्धा याताः । इखायेल्वंशस्य परमेश्वरः कं प्रति? किं त्वां तव
सकलपिष्टवंशं प्रति नहि? ततः शैलः प्रत्यवदत्, अहं किं विन्या- २१
मीनवंशीयो नहि? इखायेल्वंशस्य मध्ये विन्यामीनवंशः किं सर्वेभ्यः
क्षुद्रो नहि? अपरं विन्यामीनवंशस्य मध्ये मम गोत्रं किं सर्वेभ्यः
क्षुद्रं नहि? तर्हि भवान् मां कुत इत्थं वचो वदति । अनन्तरं शिमू- २२
येलः शैलं तस्य दासश्च गृहीत्वा भोजनशालाम् आनिनाय, अपरं प्रायेण
त्रिंशत् जनानां निमन्त्रितानां मध्ये तावुत्तमस्थान उपावेशयत् । अपरं २३
शिमूयेलः पाचकं जगाद इदं गोपयेति यत् मांसखण्डमधि तुभ्यं गदित-
वान् तदानय । ततः पाचकेन स्नान्ये तस्योपरि यदासीत् तस्मिंश्चान्ति २४
शैलस्य सम्मुखे स्थापिते च शिमूयेलो बभाषे पश्य त्वं गुप्तमिदं खण्डं
खसम्मुखे निधाय भुञ्ज, यतो मया यस्मिन् काले लोका निमन्त्रितास्तमा-
रभ्य त्वत्कृते रक्षितमिदमास्ते, ततस्तस्मिन् दिवसे शैलः शिमूयेलेन
सार्द्धं भोजनं चकार ।

अनन्तरं तेषूच्चस्थानात् नगरम् अवरूढेषु शिमूयेलो गृहपृष्ठे शैलेन २५
सार्द्धं संललाप । अनन्तरं ते प्रत्यूष उत्थितवन्तो यतोऽरुणोदयसमये २६
शिमूयेलो गृहपृष्ठे स्थितं शैलम् आह्वय जगाद, उत्तिष्ठ त्वं मया विख-
द्यः । ततः शैल उत्थिते स शिमूयेलश्च वह्निर्जग्मतुः । अनन्तरं पथे- २७
नावरोहतीस्तयो नगरस्य प्रान्तभागं प्राप्तयोः शिमूयेलः शैलं बभाषे
तव दासम् आवधोरयेऽपि यातुं वद, किन्तु त्वं क्रियत्कालं तिष्ठ त्वाम-
हम् ईश्वरस्य वाक्त्वं आवबामि । ततो दासो अग्रेऽपि चलितः ।

१० दशमोऽध्यायः ।

- १ शैलस्थानभिन्नात् षट्पञ्चममसये घटनाप्रकाशनं ६ शैलस्थान्यप्रकारमनुसंधयन्
१४ मातुलस्य समीपे शिमूयेलस्य कथाप्रकाशनं १० शैलस्य राजसमनोनीतकं १६
तं प्रति लोकानां प्रेमाप्रेमे ।
- १ अगन्तरं शिमूयेलस्तैलाधारशुद्धमादाय तस्य शिरसि तैलं निविधेयं,
अपरं तं चुम्बित्वा नभाये परमेश्वरः स्वाधिकारोपरि त्वां राजत्वपदे
- २ ऽभिविक्तवानिति किं कथं नहि? त्वमद्य यदा मम समीपाद् गमि-
ष्यसि तदा विन्ध्यामीनप्रदेशस्य सीमास्थिते सेजसद्ये राज्ञेयस्य प्रशासन-
समीपे द्वौ जनौ प्राप्यसि तौ त्वां वदिष्यतः त्वं या गर्हभीरन्वेष्टुं गत-
वान् ताः सर्व्याः प्राप्ताः, अपरं पश्य तव तातो गर्हभीविषयिकां चिन्तां
विहाय पुत्रस्य कृते किं करिष्यामीति वदन् युवयोः कृते शोचति ।
- ३ अगन्तरं त्वयि तस्मात् स्थानादद्यसरो भूत्वा तावोरस्थम् एकोन-
शतं प्राप्ते तत्र स्थाने द्वागवत्सत्रयवाहको जन एकः पूषत्रयवाहको जन
एको ब्राह्मणस्योयुकुतुवाहक एको जनश्च वैशेज ईश्वरस्य समीपगन्तार
- ४ एते त्रयो जनास्वां साक्षात् करिष्यन्ति । ते तव मङ्गलं प्रक्षन्ति तुभ्यं
- ५ द्वौ पूषौ दास्यन्ति च त्वच्च तेषां करेभ्यस्तौ ग्रहीष्यसि । अगन्तरं यत्र
पिण्ठेयीयानां सैन्यदलानि सन्ति तम् ईश्वरपर्वतं प्राप्य त्वं तत्र स्थाने
नगरं प्रविशन् उच्चस्थानाद् अवरोहन्तं मुरजम्दङ्कवशीवीणावाद्येन
सहितं भविष्यद्वादिनां गणं साक्षात् करिष्यसि ते भविष्यद्वाक्यं
- ६ वदिष्यन्ति । तदानीं परमेश्वरस्यात्मा त्वयि अधिस्थास्यति त्वच्च तैः
सह भविष्यद्वाक्यं वदिष्यसि, अन्यप्रकारो मनुजो भविष्यति च ।
- ७ एतेषु सकलकक्षेषु त्वयि घटितेषु त्वं निजोपस्थितप्रयोजनात् करि-
ष्यसि यतः परमेश्वरस्त्वया साङ्गं विद्यते । अगन्तरं त्वं ममाग्रेऽग्रे गिन्-
गलं यास्यसि, पश्चाद् होमबलीन् मङ्गलार्थं कर्त्तव्यं सोऽपि त्वं समीपं
यास्यामि, यावद्दहं तव समीपं न प्राप्नोमि तावत् सप्तदिनानि विजम्बं
करिष्यसि, अपरम् अहं तव कर्त्तव्यं त्वां ज्ञापयिष्यामि ।
- ८ अगन्तरं तेन शिमूयेलस्य समीपाद् यातुं यीवायां परावर्त्ततायाम्
ईश्वरस्तस्य मानसान्तरं चकार, अपरं तस्मिन् दिने तानि सर्व्याणि
- ९ लक्ष्णानि तस्य प्रत्यक्षीवभूवुः । तयोस्तत्र पर्वतम् उपस्थितयो भवि-
ष्यद्वादिनां गणस्तेन साङ्गं मिलितस्तत ईश्वरस्यात्मनि तस्मिन् अधि-
११ स्थिते तेषां मध्ये सोऽपि भविष्यद्वाक्यानि वक्तुमारभे । तदानीं स

भविष्यदादिनां मध्ये भविष्यदाख्यानि वदतीति वोच्य तस्य पूर्वपरि-
क्षितलोकः परस्परं जगदुः, कीदृशसुतस्य किं जातं? शैलौऽपि किं
भविष्यदादिनाम् एको जातः? ततस्तत्रयो जन एकः प्रतिजगाद १९
तेषां जनकः कः? इत्थं भविष्यदादिनां मध्ये शैलोपि किमेको जन इति
वचनं लोकानां मध्ये प्रमाणावाक्यं बभूव । अनन्तरं स भविष्यदाकथ- १९
नाद् विरम्य भृगुस्थानं जगाम ।

अनन्तरं शैलस्य मातुलस्तं तस्य दासश्च पप्रच्छ युवां क्व गतवन्तौ? १५
सोऽवदत् गर्हभी गवेषयितुं किन्तु गर्हभ्यः कुत्रापि स्थाने न विद्यन्त
इति वीक्ष्यावां शिमूयेलस्य समीपं गतवन्तौ । शैलस्य मातुलो बभाषे १५
विनयेऽहं शिमूयेलो युवां किं गदितवान्? तत् मां वद । ततः शैलो १९
मातुलं जगाद सर्वां गर्हभ्यः प्राप्ता इति स आवां स्पष्टमवदत् । किन्तु
राजत्वमधि शिमूयेलेन यद् उक्तं तत् स तस्मै न कथयामास ।

अनन्तरं शिमूयेलो लोकान् मिस्र्यां परमेश्वरस्य समीपम् आह्वये- १०
खायेल्वंशान् जगाद, इखायेलः प्रभुः परमेश्वरो वदति मयेखायेल- १०
वंशो मिस्रदेशाद् वहिष्कृत्यानायि, तथा युधदुपद्रवकारिणां मिखी-
यायां तदन्वेषां नृपाणाञ्च कर्भ्यो मयैव यूयम् उद्धारयाञ्चछुः । किन्तु १९
समस्तदुर्दशाभ्यो दुर्गतिभ्यश्च युधदुद्धर्ता यो युष्माकम् ईश्वरो यूय-
मद्य तम् अट्टहीत्वा वदथ अस्माकमुपरि राजानमेकं नियोजय, अतो
यूयम् इदानीं स्वस्ववंशानुसारेण सखस्वसंधानुसारेण च परमेश्वरस्य
समीपम् उत्तिष्ठत । अनन्तरम् इखायेलः सकलवंशेषु शिमूयेलेन समीप- १०
मानीतेषु विन्यामीनवंशो निरचीयत । अपरं विन्यामीनवंशस्य पारे- १९
नारेषु समीपमानीतेषु मट्टिपरिवारो निरचीयत । अपरं तन्मध्ये
कीशस्य सुतः शैलो निरचीयत, किन्तु गवेषणे कृते तस्योद्देशो
नापापि । तस्मात् ते परमेश्वरस्य समीपे पुनः पप्रच्छुः स किम् एतत्- १९
स्थानम् आगतोऽस्ति? ततः परमेश्वरः कथयामास पश्य स भारताणां
मध्ये कुक्कायित आस्ते । अनन्तरं ते धाकित्वा तस्मात् तमानयामासुः । १९
लोकानां मध्ये ऽवतिष्ठन् सो ऽन्यलोकेभ्यो मस्तकेन दीर्घं आसीत् ।
अनन्तरं शिमूयेलो लोकान् जगाद परमेश्वरेणाभिर्वाचितं पुरुषमेनं १५
वीक्ष्य लोकानां मध्ये तस्य तुल्यः कोपि न विदते, ततो लोका उचैः-
स्वरं बभाषिरे, राजा चिरजीवी भवतु । अनन्तरं शिमूयेलो लोकान् १५
राजनीतिं चापयामास, अपरं तां यत्रो लिखित्वा परमेश्वरस्य साक्षात्

निदधे । अनन्तरं शिमूयेलः सर्वान् लोकान् स्वं स्वं निवेशनं •वान्
विससर्ज ।

- ११ शैलोलऽपि गिवियानगरे स्वनिवेशनं प्रतिजगाम, तद्यन्त्रेण येषां
सैन्यानाम् अन्तःकरणेषु प्रवृत्तिं दत्तवान् तानि च तेन साज्जं
१० जग्मुः । किन्तु पुरुषेणानेन वयं किम् उपकारिष्यामह इति वाचम्
उक्त्वा केचिद् दुष्टलोकान्स्तं तुषीकृत्योपायनं न ददुः ततः स बधिर
इव स्थितवान् ।

११ एकादशोऽध्यायः ।

१ नाहश्चानियमकथनं ४ शैलस्येवायेश्वरस्य च समीपे दूतप्रेषणं तेन रच्यते १५
शैलस्याऽभिप्रेतत्वं ।

- १ अनन्तरम् अम्मोनीयनाहश्चागत्य यावेशगिलियदस्य सम्मुखे
शिविरं स्थापयामास ततो यावेशीयलोकानाहश्चं बभाधिरं त्वमस्माभिः
२ साज्जं नियमं कुरु, वयं त्वां सेविष्यामहे । अम्मोनीयो नाहश्चान् प्रति-
जगाद, अहं युष्माकं सर्वेषां दक्षिणनेत्रमुत्पाटयिष्यामीत्यम् इच्छायेलः
सकलवंशस्य कलत्रं स्थापयिष्यामि युष्माभिः समम् यनं नियमं करि-
३ य्यामि । ततो यावेशस्य प्राचीना अवदन् त्वं सप्तदिनान्यस्मान् प्रति क्षमस्व
वयम् इच्छायेलवंशस्य सकलप्रदेशं दृतान् प्रेषयामः, ततः कोपि यद्य-
स्मान् न रक्षति तर्हि वयं तव समीपं वहिरागमिष्यामः ।
४ अनन्तरं दूताः शैलस्य वासस्थानं गिवियाम् उपस्थाय लोकानां
कर्णगोचरे तां वार्त्तां कथयामासुस्ततः सर्वे लोकान् उच्चैःखरं क्रन्दितु-
५ मारंभिरं । अपरं शैलः क्षेत्राद् दृष्टभागां पश्चाद् आगत्य यप्रच्छ
लोकानां किमभूत् ? ते कुतो वदन्ति ? ततो लोकानां यावेशीयदूतानां
६ वार्त्तां तस्मै कथयामासुः । तद्वाक्तांश्रवणसमय ईश्वरस्यात्मनि शैल-
७ मधिष्ठिते तस्य क्रोधोऽतिशयं प्रजज्वाल । अपरं स दृष्टभयं गृहीत्वा
खड्गखड्गीकृत्य दूतैरिच्छायेलदेशस्य सर्वत्र प्रवृत्त्य जगाद यः कश्चित्
शैलस्य शिमूयेलस्य च पश्चात् नागमिष्यति तस्य दृष्टभान् प्रतीत्यं
कारिष्यते । ततः परमेश्वरात् लोकानां भयं जाते ते सर्वे यको नर इव
८ वहिर् बभूवुः । अनन्तरं वेधके तेषु गणितेष्विच्छायेलवंशस्य त्रीणि सन्धाणि
९ यिहूदावंशस्य च त्रिंशत् सहस्राणि लोकानि आसन् । अनन्तरं त आग-
तान् दृतान् जगदुः, यूयं चः प्रथ्वरौद्रसमय उपकारं प्राप्स्यथेति

वाक्यं यूर्यं गत्वा यावेश्मगिलियदीयलोकान् वदत, ततो दृता आगत्य
यावेश्मीयलोकान् तां वाक्तां जगदुः ततस्तु आनन्दिता बभूवुः । अनन्तरं १०
यावेश्मीयलोका अवदन् श्वो वयं युष्माकं समीपं बहिर्भूय गमिष्यामस्ततो
यूर्यं यद्यद् क्षेमं मंस्यध्वे तद् अस्मान् प्रति कुरुत । परदिवसे शैलः ११
स्वलोकात् त्रिसंघीकृत्य प्राङ्गयामे शत्रुसैन्यमध्यं प्रविश्य प्रचण्डरौद्र-
पर्यन्तम् अस्मीनीश्वान् पराजिग्ये ततस्तेषाम् अवशिष्टलोकानां विक्ती-
र्षताद् ह्ये जनावेकस्थाने न तस्यतुः ।

अनन्तरं लोकाः शिमूयेलं जगदुः शैलः किमस्माकं राजा भवेदिति १२
वाचं क उक्तवान् ? तान् मनुष्यान् आनय, वयं तान् हनिष्यामः ।
ततः शैलोऽवदत्, अद्य वोपि न हन्तव्यो यतोऽयं परमेश्वर इस्त्रायेल- १३
वंशं रक्षितवान् । अनन्तरं शिमूयेलो लोकान् अवदत्, आगच्छत १४
वयं गिलगळं गत्वा तत्र राज्यं पुनः स्थिरीकरवाम । अनन्तरं सर्वे १५
लोका गिलगळं गत्वा तत्र परमेश्वरस्य साक्षात् शैलं राज्ये ऽभिषिषि-
चरपरं तस्मिन् स्थाने परमेश्वरम् उद्दिश्य मङ्गलार्थकान् बलीन् उत-
सष्टजुष्य, ततः शैल इस्त्रायेलः सर्वे मनुष्याश्च तत्र महानन्दं चक्रिरे ।

१२ द्वादशोऽध्यायः ।

१ शिमूयेलस्य निर्दोषत्वं ६ लोकानाम् अकृतज्ञत्वप्रकाशः १६ इस्त्रायेलस्य सप्त
मेषमैजमन तेषां भीतत्वं २० शिमूयेलस्य तस्यः सान्त्वनापदेशदानं ।

अनन्तरं शिमूयेल इस्त्रायेलः सकलवंशान् जगद, पश्यत यूर्यं मां १
यद्यद् अबोचत युष्माकं तानि वाक्यानि श्रुत्वाहं युष्माकमुपरि रा-
जानमेकं नियुक्तवान् । पश्यतायं राजा युष्माकम् अपसरश्चरति, अहश्च २
इहः पक्षकेशश्च जातः, पश्यत मम पुत्रौ युष्माभिः समं स्तः, बाल्यका-
लमारभ्याद्य यावद् अहं युष्माकं समक्षं चरामि । अतोऽधुना यूयं ३
परमेश्वरस्य तेनाभिषिक्तस्य च साक्षात् मामधि साक्ष्यं दत्त कस्य गौ ४
गर्हभो वा मयापहतः ? को वा मया क्लिष्टो वा हिंसितः ? अथवा खनेत्रे
अन्धी कर्तुं कस्य हस्तात् मयात्कोचो श्रुहोतः ? तदहं परावर्त्य युष्मभ्यं ५
दास्यामि । ते अवदन् भवान् अस्मान् न क्लिष्टवान् न वा हिंसितवान् ६
कस्यापि हस्तात् किमपि न श्रुहोतवान् । अनन्तरं स तेभ्योऽकथयत् ७

युष्माकं किमपि त्रय्यं नम करे युष्माभिर्न प्राप्तं, परमेश्वरस्येनाभिहित-
साद्य तस्य साक्षिणौ विद्येते । ते प्रत्यवदन् साक्षिणौ विद्येते ।

- ६ अनन्तरं शिमूयेलो लोकान् अवदत्, परमेश्वरो मूससं हारोत्सव-
न्ययुक्तं स च युष्माकं पूर्वपुरुषान् मिसरदेशाद् बहिष्कृत्यानिनाय ।
- ७ अतो यूयम् इदानीम् अवतिलत, युष्मान् युष्माकश्च पितॄन् प्रति
परमेश्वरेण कृतानि समस्तधर्मकर्मणि परमेश्वरस्य साक्षात् मया
= सह युष्माभिर्विचार्यन्तां । यात्रूनि मिसरदेशमागते यदा युष्माकं
पूर्वपुरुषाः परमेश्वरस्य साक्षात् प्रार्थनां चक्रिरे तदा स मूसोहा-
रोगो प्रहितवान् तौ च मिसरदेशाद् युष्माकं पूर्वपुरुषान् बहिरा-
८ नीय स्थानेऽस्मिन् वासयामासतुः । अनन्तरं तैः स्त्रीप्रभौ परमे-
श्वरे विस्मते स ह्यात्सोरीयसेनापतेः सीथिरसः पिलेयीयानां मोया-
वीयभूपतेश्च करेषु तान् समर्पितवान् ततस्ते तैः साजैर् युद्धं चक्रिरे ।
- १० अनन्तरं वयं परमेश्वरं परित्यज्य वाल्देवान् अस्तारोतदेवींश्चासे-
वामहीति कर्मणा पापम् अकुर्म, किन्तु त्वमधुना शत्रुहस्ताद् अस्मान्
उद्धारय ततो वयं त्वां सेविष्यामहे इति वदन्तो यदा ते परमेश्वरम्
११ उद्दिश्य प्रार्थयन्त, तदा परमेश्वरो यिहव्वालं वारकं यित्तुं शिमूयेलश्च
प्रहित्य युष्माकं चतुर्दिक्स्थानां रिपूणां करेभ्यो युष्मान् उद्धार ततो
१२ यूयं निर्विघ्नम् अवसत । अनन्तरम् अम्मोनवंशीयो राजा नाहशो
युष्माकं प्रतिकूलम् आगच्छतीति दृष्ट्वा युष्मत्परमेश्वरे युष्माकं राजनि
सत्यपि यूयं माम् अवदत न तथा किन्तु राजैकोऽस्मान् श्राक्तु ।
१३ अतो युष्माभिरभिरुचितं याचितञ्च राजानम् एनं पश्यत, परमेश्वरो
१४ युष्माकमुपरि राजानं नियुक्तवान् । यदि यूयं परमेश्वराद् विभीष्य
तर्हि तमेव सेवध्वं तस्याक्षाः समाचरत परमेश्वरस्य निदेशं न कङ्क्षं
१५ यूयं युष्माकं राजा च प्रभुं परमेश्वरम् अनुगच्छत च । किन्तु यदि
परमेश्वरस्याक्षा न समाचरथ परमेश्वरस्य निदेशं कङ्क्षे च, तर्हि
परमेश्वरो युष्मत्पूर्वपुरुषाणामिव युष्माकमपि प्रतिकूलो भविष्यति ।
- १६ इदानीमेव यूयम् अवतिलमाना युष्मत्समस्तं परमेश्वरेण कारिष्यमाणं
१७ न महाकर्म पश्यत । अद्य किं गोधूमशस्यकर्तनस्य समयो नहि ? परमे-
श्वरम् उद्दिश्य मया प्रार्थनायां कृतायां तेन मेघगर्जनवर्षेण प्रेषयिष्येते,
ततो यूयं राजप्रार्थनया परमेश्वरस्य साक्षाद् अतोवापराधिगो जाता
१८ इति यूयं दृष्ट्वा भोत्यध्वे । अनन्तरं शिमूयेलेन परमेश्वरम् उद्दिश्य

प्रार्थनायां कृतायां परमेश्वरस्तस्मिन्नेव दिवसे मेघगर्जनं वर्षाणश्च प्रेष-
यामास, ततः सर्वे लोकाः परमेश्वरात् शिमूयेलञ्च भृशं विभुः । अपरं १८
सर्वे लोकाः शिमूयेलं बभाषिरे वयं यन्न भियामहे तदर्थं त्वं स्वदासानां
कृते स्वप्रभोः परमेश्वरस्य समीपे प्रार्थयस्व, यतो वयं राजप्रार्थनया
पापोपरि पापं वर्द्धितवन्तः ।

अनन्तरं शिमूयेलो लोकान् अवाहत्, यूयं मा बिभीत । यद्यपि सर्वमे- १०
तत् दुष्टत्वम् आचरत तथापि परमेश्वरस्य पश्चाद्गमनात् न निष्टव्य
स्वेषां सर्वान्तःकरणैः समं परमेश्वरं सेवध्वं । यूयम् असारान् सरान् ११
अनुगन्तुं विपद्यगामिनो मा भवत ते कमप्यपकृप्तुम् उद्धारयितुं वा न
शक्नुवन्ति यतस्त असारान् एव । परमेश्वरः स्त्रीयमहानाज्ञोऽनुरोधान् १२
स्वलोकान् न परित्यज्यति, युष्माकं स्वलोकाकरणं परमेश्वराय रोचते ।
अहं परमेश्वरस्य विरुद्धं पञ्च कुर्वन् यद् युष्माकं कृते प्रार्थनातो विर- १३
मामि, नेतादृग् भवतु, अहं युष्मान् उत्तमम् ऋजुं मार्गं दर्शयिष्यामि ।
यूयं केवलं परमेश्वराद् बिभीत स्वेषां सर्वान्तःकरणैः समं सत्वरूपेण १४
तं सेवध्वं, अपरं स युष्माकं कृते यद्यत् महाकर्म कृतवान् तद् आलो-
चध्वं । नाधेद् यदि यूयं दुष्टा भवथ, तर्हि यूयं युष्माकं राजा च १५
विनाशं गमिष्यथ ।

१३ त्रयोदशोऽध्यायः ।

१ महाकर्मवर्षाणां शैलेन वरुणं ५ युद्धं कर्षीं पिलेथीयानां मेलनं ८ शिमूयेलस्य
स्थितौप शैलस्य कामकरणं ११ शैले प्रातः शिमूयेलस्य तिरस्करणं १३ पिले-
थानां संघातवशकथनं १८ इस्त्रायेलो मध्ये कर्मकारस्याभावः ।

शैलो वत्सरमेकं राजत्वमकरोत् । अनन्तरं वत्सरद्वयम् इस्त्रायेल्- १
वंशस्थोपरि राजत्वं कृत्वा शैल इस्त्रायेल्वंशस्य श्रीणि सहस्राणि सैन्यानि २
वव्रे, तेषां हे सहस्रे मिकमसे वैधेलपर्वते च शैलेन सह तस्यतुः, अपरं
सहस्रमेकं विन्धामीनप्रदेशस्थगिवियायां योनाथनेन सादं तस्यै; अपरं
अन्यलोकान् स्वस्ववासस्थानं प्रति त्यक्तवान् । अनन्तरं योनाथनो गेवास्थितं ३
पिलेथीयानां सैन्यदलं जितवान् ततः पिलेथीयैस्तदार्त्तायां श्रुतायां
शैलो देशस्य रुर्वच तूरीवाद्येन घोषयामास इथीयलोकैः श्रूयतां ।
ततः पिलेथीयानां दलस्य शैलेन जितत्वाद् इस्त्रायेल्वंशः पिलेथीयानां ४
एवमास्परं बभूवेति वार्त्ता सर्वे इस्त्रायेल्लोकाः श्रुश्रुवुः । अनन्तरं लोकाः
शैलस्य पश्चाद् गिलगले मिलिता बभूवुः ।

- ५ अनन्तरं पिलेष्टीया इखायेल्वंशेन समं योजुं चिंशत् सहस्राणि रथान् षट् सहस्राणि हयारोहिणः सागरतटस्थसिकतावद् बज्रसं-
ख्यकानि सैन्यानि च संगृह्योतवन्तः, त आगत्य वैधावनस्य पूर्वदिशि
६ मिक्मसे शिविरं स्थापयामासुः । तदा क्लेशकारणाद् इखायेल्वंशाः
खान् विपन्नान् विलोक्य गुहासु स्तम्बेषु पर्वतेषु भृगुस्थानेषु गर्तेषु च
७ खान् गोपयाञ्चक्रिरे । इव्रीयाणां केचिद् यर्दनस्य पारं गत्वा गाददेशं
गिलियददेशश्च जग्मुः । शैलो गिलगलै उवातिष्ठत्, किन्तु तस्य पश्चा-
द्गामिनः सर्वे मनुष्याश्चकम्पिरे ।
- ८ अनन्तरं शिमूयेलेन यः समयो निरूपितस्तदनुसारेण शैलेन सप्त
दिनानि विलम्बे ह्यते शिमूयेलो गिलगलं नागमत् लोकाश्च तस्य समीपाद्
९ विकीर्णा अभगमन् । ततः शैलोऽत्रस्थाने मम समीपं होमबलिं मङ्गलार्थ-
१० कबलींश्चानयतेत्यक्त्वा होमबलिम् उत्सर्जं । होमबलिदानस्य समाप्तिमात्रे
शिमूयेल उपतस्थौ, ततः शैलस्तं नमस्कृतुं साक्षात् कर्तुं च वचिर्जगाम ।
- ११ अनन्तरं शिमूयेलो बभाषे त्वया किं कृतं? शैलो निवेदयामास,
लोका मम समीपाद् विकीर्णा गच्छन्ति निरूपिते समये भवानपि नाग-
१२ मत् पिलेष्टीयाश्च मिक्मसे मिलन्तीति वीक्ष्य मया कथितम्, अप्राप्त-
परमेश्वरप्रसादस्य ममान्तिकं पिलेष्टीया गिलगलम् आगमिष्यन्तीति
१३ भयादहं साहसं कृत्वा होमबलिम् उत्सृष्टवान् ! ततः शिमूयेलः शैलं
व्याहरत् अक्षानेनेव त्वया कर्म कृतं, तव प्रभुणा परमेश्वरेणादि-
१४ द्याक्षा च त्वया लघिता, त्वं यदि तन्नाकरिष्यस्तिर्हि परमेश्वरोऽधुना
१५ इखायेल्वंशस्थापरि तव राजत्वं नित्यस्याय्यकरिष्यत् । इदानीं तव राजत्वं
स्थिरं न स्थास्यति, परमेश्वरः स्वमनाभिलषितं जनमेकं निरीक्ष्य स्वलो-
१६ कानां राजत्वे नियोज्यते, यतः परमेश्वरस्याक्षा त्वया लघिता । अनन्तरं
शिमूयेल उत्थाय गिलगलाद् विन्धामीनीयगिवियां प्रतस्थे, ततः शैलस्य
समीपे विद्यमाना लोकास्तेन गणितान्ते संख्यया प्रायेण षट्शतान्यासन् ।
१७ शैलस्तस्य पुत्रो योनाथनस्तयोः समीपे विद्यमाना लोकाश्च विन्धामी-
नीयगेवायां तस्युः, पिलेष्टीयाश्च मिक्मसे शिविरं स्थापयित्वा तस्युः ।
- १८ अनन्तरं पिलेष्टीयानां शिविराद् विनाशकसैन्यं सङ्गृह्यं निरगमत्
१९ तस्यैकः संघोऽफ्रामार्गिण्य शियालदेशं जगाम । द्वितीयः संघो वैधोरोकस्य
पत्न्यान् प्रति परावहते तृतीयश्च संघः प्रान्तरस्थसिवोयिमोपत्यकाभि-
मुखस्य जनपदस्य पथा जगाम ।

तस्मिन् समय इत्यायेनः सकलदेशे कर्मकारा नासन् यतः पिप्लेष्टीया १८
 अवदन इन्नीयलोकैः स्वेषां कृते खड्गाः शल्यानि च न निर्मायन्तां । अत २०
 इत्यायेनीयाः सर्वे स्वस्वप्राणं कुरिकां कुठारं कुहाणं वा प्राणयितुं
 पिप्लेष्टीयानां समीपम् आगच्छन् । अर्थातः पालस्य वा कुरिकाया वा २१
 त्रिशूकस्य वा कुठारस्य तीक्ष्णत्वे तथा ब्रूशस्यायभागे नष्टे तेऽगच्छन् ।
 एतत्कारणाद् युद्धकाले शैलयोनाथनयोः सङ्गिलोकानां करेषु खड्गाः २२
 शल्यानि वा नासन्, केवलं शैलस्य तत्पुत्रस्य च कर आसन् । अनन्तरं २३
 पिप्लेष्टीयानाम् एकं सैन्यदलं भिक्रमसस्य घट्टं वहिर्भूयागच्छत् ।

१४ चतुर्दशोऽध्यायः ।

१ पिप्लेष्टीयानां सैन्यदलं प्रति योनाथनस्याक्रमणं ४ तदलस्य पराजयः १८ परासल्लो-
 कानां पश्चाद् गन्तं लोकानां संलनं २४ शैलस्य शपथो योनाथनेन च तस्य लङ्घनं
 २१ शोणनेन समं सांभोजनेन लोकानां दोषकथनं २६ लोकैर्धोनाथनस्य रक्षणं
 ४६ शैलस्य नानाकर्मा ४९ शैलस्य वंशवलिख ।

एकस्मिन् दिवसे शैलस्य सुतो योनाथनः स्त्रीयास्त्रवाहकं युवानम् १
 अवदद् आगच्छावां पारं गत्वा पिप्लेष्टीयानां सैन्यदलस्य समीपं याव
 किन्तु स एतत्कथां स्वपितरं न ज्ञापितवान् । तदा शैलो गिवियाथाः २
 प्रान्तभागे मियोगस्थदाडिम्बवृक्षस्य मूल आसीत्, अपरं तेन सह
 प्रायेण घट्टशतानि लोका आसन् । मूला य एलिः शैलौ परमेश्वरस्य ३
 याजक आसीत् तस्य पौत्रस्य पीनिहससुतस्येखावोदस्य भ्रातुरहीट्टस्य
 पुत्रोऽर्हयस्तदानीम् एयोःदवस्त्रधारक आसीत्, अपरं योनाथनो
 वाहर्भूय गत इति लोका नावगच्छन् ।

अपरं योनाथनो येन घट्टेन पिप्लेष्टीयानां सैन्यदलं प्राप्तुम् अचे- ४
 दत् तस्य घट्टस्यैकपार्श्वे एकं शैलघट्टकम् अन्यपार्श्वे चान्यत् शैलघट्टकम्
 आसीत् तयोरेकस्य नाम वात्सेधम् अन्यस्य च नाम सेनिरासीत् ।
 तयोरेकं घट्टं भिक्रमसाभिमुखम् उत्तरस्यां दिशि, अन्यच्च गिविया- ५
 भिमुखं दक्षिणस्यां दिश्यासीत् । अनन्तरं योनाथनः स्त्रीयास्त्रवाहकं ६
 युवानम् अवदत्, आगच्छावां पारं गत्वैतेषाम् अस्त्रिभ्रत्वचां सैन्यदलं
 याव ततो भवितुं शक्नोति परमेश्वर आवाम् उपकुरिष्यति यतो
 वज्रभिरस्यै वा उडारयितुं परमेश्वरस्य कापि बाधा नास्ति । तत- ७
 तस्यास्त्रवाहकस्य अवदत् तव सर्वमनोगतं कुह, अयसरो भव पश्य तव ८

- ८ मनोवाष्कानुसारेणाहं त्वया सार्द्धम् आसे । ततो योनाथनोऽवदत्
 पद्भ्यावां पारं गत्वा लोकागामेतेषां समीपं गच्छन्तौ गिनौ प्रकाश-
 ९ याव । ततस्ते यद्यावां वाचमिमां वदन्ति, यावद् वयं युवयोः समीपं
 नागच्छामस्वावद् विलम्बं कुर्वतं, तदावां स्वस्थाने स्थास्यावस्तेषां समीपं
 १० न यास्यावः । किन्त्वस्माकं समीपम् ऊर्द्धम् आगच्छतमिति यदि वदन्ति
 तर्ह्यावाम् ऊर्द्धं यास्यावो यतः परमेश्वर आवयो हंस्ते तान् समर्पयिष्य-
 ११ त्येतद् आवयोश्चिह्नं भविष्यति । अपरं तौ पिनेष्टीयानां सैन्यदलसमीपे
 स्तौ प्राकाशयतां ततः पिनेष्टीया अवदन् पश्यतेत्रीयलोका येषु गर्तेषु
 १२ लुक्कायिता आसन् तेभ्यो वह्निर्भवन्ति । अनन्तरं सैन्यदलस्य लोका
 योनाथनं तस्यास्त्रवाहिनश्च जगदुः, युवाम् अस्माकं समीप ऊर्द्धम्
 आगच्छतं वयं युवां किञ्चित् शिष्टथिष्यामः । ततो योनाथनः स्त्रीयास्त्र-
 वाहिनं बभाषे त्वं मम पश्चाद् आगच्छ, परमेश्वर एतान् इच्छायेनो
 १३ हस्तगतान् करिष्यति । अनन्तरं योनाथनः करपादैर्ऊर्द्धं जगाम
 तदीयास्त्रवाही च तस्य पश्चाद् वव्राज, ततः केचित् मनुजा
 १४ योनाथनेन पातितास्तदनुगामिनास्त्रवाहिना हताश्च । योनाथनेन
 तदीयास्त्रवाहिना च प्रथमं वृषभद्वयकर्षणयोग्यायां भूमौ प्रायेण
 १५ विंशति जना अह्वन्यन्त । ततः शिविरे क्षेत्रे च कृत्स्नसैन्यदलस्य कम्पो
 जातो नाशकलोका अपि चकम्पिरे, तथा भूमिश्च चकम्पे, इत्यम्
 १६ ईश्वरकृतो महाकम्पो जज्ञे । अपरं रिपुगणो विभीय विकीर्णत्वं याति
 तस्य व्याकुलता बर्द्धते चेति विन्यामीनीयगिवियास्थिताः शैलस्य
 १७ रक्षिणो ददृशुः । तदानीं शैलः स्त्रीयसंगिने मनुजान् अवदत्,
 अस्माकं मध्यात् को गतस्तत् ज्ञातुं गच्छता क्रियतां । अनन्तरं तै गच्छनायां
 १८ ज्ञातायां योनाथनस्तस्यास्त्रवाही च न विद्यते इति ददृशे । तस्मिन्
 समय ईश्वरस्य मङ्गुषेच्छायेकवंशस्य मध्य आसीत् तस्मात् शैलोऽद्विष्यं
 जगद् ईश्वरस्य मङ्गुषामत्राणय ।
 १९ अनन्तरं शैलो यदा याजकं समभाषत तदा पिनेष्टीयानां शिविर-
 मध्य उत्तरोत्तरं लोकाहलोऽवर्द्धत, ततः शैलो याजकम् अवदत् त्वं
 २० कर्मणो विरम । अनन्तरं शैलस्य सङ्गिलोकाश्च मिलित्वा योद्धुं जग्मुः ।
 किन्तु रिपूणां शिविरे लोकाणां परस्परं खड्गघातेन महालोका-
 २१ हलो बभूव । ये सर्व्य इमीयलोकाश्चतुर्दिक्स्थानेभ्यः पिनेष्टीयैः सार्द्धं
 तेषां शिविरमध्यम् आगमन् ते तदा पूर्ववत् पिनेष्टीयानां जज्ञे

तिष्ठन्तोऽपि श्रौलयोगनाथनयोः सङ्गिनाम् इच्छायेलीयानां पक्षिणो
बभूवुः । अपरं य इच्छायेलीयमनुजा इन्द्रियमपर्वन्ते लुक्तायिता आसन् १२
तेऽपि पिलेछीयानां पलायनप्रवृत्तिं निश्चयं योद्धुं तेषां पश्चाद् अघा-
वनम् । तस्मिन् दिवसे परमेश्वरेशोच्छायेल्वंश उदधारि, युद्धञ्च वैधावनं १३
यावद् विस्तीर्य बभूव ।

तस्मिन् दिन इच्छायेल्लोका अतीवाक्लिश्यन्त, यतः श्रौलो मनुजान् १४
एतं प्रथमकारयत्, वैरिभ्यः समुचिते फले मया न दत्ते यः कश्चित्
सायंकालात् पूर्वम् अन्नं भोक्ष्यते स श्नो भविष्यति, तत्कारणात् सर्वे
मनुजाः किमपि भक्ष्यं नाखादयामासुः । एतन्तरं सर्वे काननं प्राप्तवन्तः, १५
तत्र मृद उपरि बह्वनि मधून्यासन् । तत्र स्थाने मधुने बाहुल्ये सत्यपि १६
अरण्यं प्रविष्टानां लोकानां कोपि किमपि करेखादाय वल्लो न ददौ
यतस्ते तस्मात् श्रपथाद् भीता आसन् । किन्तु तस्य तातः श्रपथेन मनुजान् १७
यदाश्चापयत् तस्याश्रवणाद् योनाथनः स्वकरस्य दण्डायं विस्तार्य मधु-
कोषेऽमञ्जयत् ततः करे वल्लम् आनीते तस्य नेत्रे प्रसन्ने बभूवतुः । तदानीं १८
लोकानाम् एकस्तं व्याजहार, तव तातः श्रपथेन लोकान् इत्या-
श्चापयत्, यो जनोऽद्य खाद्यं भोक्ष्यते स श्नो भविष्यति, किन्तु लोकाः
सर्वे क्लान्तः अभूवन् । योनाथनोऽवदत् मम जनको लोकान् अदुःखयत् १९
पश्यताधुनैतस्य मधुन आखादनात् मम नेत्रे कीटक् प्रसन्ने जाते ।
यदि रिपुभ्यो लब्धं लौठितद्रव्यैरद्य लोकानां यथेष्टं भोजनम् अभ- २०
विष्यत्, तर्ह्यधुना पिलेछीयानां निह्वननं किं गुरुतरं नाभविष्यत ।

तस्मिन् दिने ते मिक्मसमारभ्यालोलानं यावत् पिलेछीयान् ताडया- २१
मासुस्ततो लोका अतीव क्लान्ता बभूवुः । अपरं लोका लौठितद्रव्यम् २२
अभिपत्य मेघान् गा गोवत्सांश्च धृत्वा मृद उपरि हत्वा शोषितेन
समं मांसं भोक्तुमारेभिरै । ततः पश्य लोकाः सशोषितं मांसं भुञ्जमानाः २३
परमेश्वरस्य विरुद्धं पातकं कुर्वन्तीति वार्त्तां निश्चयं श्रौलोऽवदत् युष्मा-
भिराश्चालङ्घनं कियते, यूयम् अधुना मम समीपं दृष्ट्वन्तं पाशाखमेकम्
आनयत । श्रौलोऽपरमप्यवदत् यूयं लोकानां मध्यमिता तान् वदत २४
युष्माभिरैकैकस्य गौ मेघो वा मम समीपम् आनीयतां स्थानेऽस्मिन् मार-
यित्वा भुञ्जताश्च सशोषितमांसभोजनेन परमेश्वरस्य विरुद्धं पापं मा
कियतां । ततस्तस्यां रजन्त्याम् एकैको जनः सां सां गां करेखानीय तत्र

- ३५ स्याजे जग्नः । अपरं शैलः परमेश्वराय जङ्घवेदीमेका निर्म्मिने । सा परमेश्वरमुद्दिश्य तेन निर्म्मिता प्रथमा जङ्घवेदिः ।
- ३६ अनन्तरं शैलो जगाद, वयम् अस्यां रजन्त्यां पिलेष्टीयानां पश्चाद् गत्वास्वयोदयं यावत् तेषां अत्याधि लोठयाम, तेषाम् एकजनमपि नावशेषयाम । ततस्ते ऽवदन् त्वया यत् क्षेमं बुध्यते तदेव क्रियतां ।
- ३७ अनन्तरं याजकोऽवदद् वयमत्र स्थाने ईश्वरस्य समीपं याम । अनन्तरं शैल ईश्वरं पृच्छवान्, गया किं पिलेष्टीयानां पश्चाद् गन्तव्यं? त्वं किं तान् इच्छायेल्वंशस्य हस्ते समर्पयिष्यसि? किन्तु तस्मिन् काले स तस्मै
- ३८ नेत्तरं दत्तवान् । तदानीं शैलो व्याहरत् लोकानां मुखाः सर्व्वे समीपम् आगच्छन्तु पापमिदं केन जातं तद् युष्माभिः परीक्ष्य विविच्यतां ।
- ३९ इच्छायेल उडर्त्तुः परमेश्वरस्य नाम्ना शपथं करोमि, स यदि मम पुत्रो योनाथनः स्यात् तर्हि तेनापि मर्त्तव्यं । किन्तु लोकानां मध्ये कोपि
- ४० तस्मै नेत्तरं दत्तवान् । अनन्तरं स सर्व्वान् इच्छायेल्वंशान् जगाद, यूयम् एकदिशि तिष्ठत, अहं मम सुतो योनाथनश्चान्यस्यां दिशि स्थास्यावः । ततो
- ४१ लोकाः शैलम् अवदन् त्वया यद् भद्रं बुध्यते तदेव क्रियतां । अनन्तरं शैल इच्छायेलः प्रभुं परमेश्वरं बभाषे यद्यार्थं गुटिकापातं करोतु,
- ४२ ततः शैलयोनाथनौ निरुचीयेतां लोकास्त्राहीयन्त । अपरं शैलो व्याहरत् मम मतपुत्रस्य योनाथनस्य च विषये गुटिकापातं कुरुत, ततो
- ४३ योनाथनो निरुचीयत । तदा शैलो योनाथनं जगाद त्वया किं कृतं तत् मद्भ्यं कथ्यतां । योनाथनोऽवदत्, अहं कस्मिन्देशेन स्वल्पं मधु गृहीत्वा
- ४४ खादितवान् पश्य तेन मया मर्त्तव्यं । शैलोऽवदत्, ईश्वरो मद्भ्यम् अमुकं
- ४५ दण्डं ततोधिकञ्च ददातु हे योनाथन त्वया मर्त्तव्यमेव । किन्तु लोकाः शैलम् अवदन्, इच्छायेल्वंशस्य येन तादृक् महोद्धारः कृतः स योनाथनः किं मरिष्यति? तन्न भवतु । परमेश्वरो यद्यमरो भवति, तर्हि तस्य शिरस एकः केशोपि मृदि न पतियति, यतोऽय स ईश्वरेण समं कृतकार्या ऽभवत् । इत्थं लोकै रक्षितो योनाथनो न ममार ।
- ४६ अनन्तरं शैलः पिलेष्टीयानां पश्चाद्गमनात् निरुध्व जगाम, पिले-
- ४७ ष्टीया अपि स्त्रीयस्थानं जग्मुः । इच्छायेल्वंशस्य राज्यं लब्ध्वा शैलश्चतुर्दिक्षु सकलशत्रुभिररथते मोयावीयैरम्मोानवंशीयैरिदिदामीयैः सोवाया नृपतिभिः पिलेष्टीयैश्च सह युयोध यं कञ्चनाचक्रमे तमेव पराजिग्ये ।

इत्यं नीयं प्रकाशं तथामालेकीयान् पराजित्य जोठकानां करेभ्य इत्या- ४८
येनवंग्रम् उद्धार ।

बोनाथनो यिष्ट्वि मन्थिकशूयश्चेति नामभिः शैलस्य त्रयः सुता ४९
आसन्, अपरं तस्य द्वे कन्ये ज्येष्ठाया नाम नेरवा कनिष्ठाया नाम
मीखलासीत् । अपरम् अहीनोयमी नाम्नाहीमासस्य सुता तस्य भार्या- १०
सीत्, अपरम् तस्य पित्र्यस्य नेरखावनेरनामा पुत्रस्तस्य सेनाप-
तिरासीत् । शैलस्य जनकस्य नाम कीश इत्यासीद् अवनेरस्य जन- ५१
कस्य नाम नेर इत्यासीत् तयोर्जनकस्य नामावीयेन आसीत् ।
शैलस्य यावज्जीवनं पिनेष्टीयैः समं घोरतरे युद्धे सति शैलेन यः ५२
कश्चन बलवान् पुरुषो वीरो वादृश्यत स तेन खसमीपं समगृह्णत ।

१५ पञ्चदशोऽध्यायः ।

१ अमालेकीयान् प्रति शैलस्य प्रथमं ६ केनीयान् प्रति तस्यानुपदेशे अमालेकीयान् प्रति
निघण्टुः १० शैलमेचराशालकुनं २४ आशालकुनात् शिमूयेलं तस्य दण्डप्रकाशः
२९ आगमस्य जमनं ३४ शिमूयेलस्य गृहगमनं ।

अपरं शिमूयेलः शैलं जगाद परमेश्वरः खलोकानाम् अर्पत इत्या- १
येनवंग्रानां राजत्वपदे त्वाम् अभिवेक्तुं मां प्राहिष्योत्, अत इदानीं त्वं
परमेश्वरस्य वाक्यानि गृह्णाथ । सैन्याध्यक्षः परमेश्वर इति वदति १
मिसराद् इत्यायेकीयानां वहिरागमनकाले अमालेकीयास्तान् भार्ग
आक्रामन् इति कार्यं मया स्मर्यते । त्वं गत्वा तान् अमालेकीयान् आघा- ३
तय, तेषां सर्वस्वं निःशेषं विनाशय, तान् न दयस्व यूयं तेषां मारीपुरु-
षबालकस्तनपायिशिशून् गोमिषान् उपगृहर्भान्श्च मारयत । अनन्तरं ४
शैलो लोकान् आह्वय टिलाथीमे गणयामास ततो द्वे कच्छे पदातय
आसन्, तेषां दण्डसहस्राणि यिष्टदावंशीयलोकाः । अनन्तरं शैलो ५
अमालेकीयानां नगरमागत्य उपत्यकायां लुकायितस्तस्यै ।

शैलः केनीयान् अवदत्, यूयं स्थानान्तरं यात, अमालेकीयानां ६
मध्याद् गच्छत, मेो चेत् तैः सह ययूमपि मया विगच्छथाः, किन्तु
मिसराद् इत्यायेनवंग्रस्यागमनकाले यूयं तं प्रति प्रेमकुचत । ततः
केनीया अमालेकीयानां मध्यात् प्रतस्थिरे । अनन्तरं शैलो हवीशाम् ७
आरभ्य मिसरदेशसम्मुखस्यस्य शूरस्य प्रान्तं यावद् अमालेकीयान्

८ जघान । स अमालेकीयानाम् अगागं राजानं जीवन्तं दधार अपरं
९ सकललोकान् खड्गधारेण निःश्रेषं जघान । किन्तु शैलो लोकास्वागागं
उत्तमान् मेघगोपुष्टपशुमेघश्रावकान् उत्तमवस्तूनि च दधमाना निःश्रेषं
विनाशयितुम् अशिच्छुका अभवन् किन्तु तुच्छनीयम् अकर्मण्यश्च सर्व्वं
द्रव्यं निःश्रेषं नाशयामासुः ।

- १० अनन्तरं परमेश्वरः शिमूयेलं व्याजहार शैलस्य राजकरणात् ममा-
११ नुतापो भवति यतः स मत्तः पराकुलो बभूव मदाक्षां न साधयामास ।
ततः शिमूयेलः शोकात्ततः सन् हात्वा रजनीं परमेश्वरम् उद्दिश्य
१२ प्रार्थयाञ्छते । अपरं शिमूयेले शैलं साक्षात् कर्तुं प्रवृष्य उत्थिते पश्य
शैलः कर्मिलं प्राप्य जयस्तम्भं स्थापितवान् अनन्तरं तस्मात् प्रस्थाप्य
१३ गिलगलं गतवान् इति वार्त्ता शिमूयेलेनाश्रावि । शिमूयेले शैलस्य
समीपम् आगते शैलस्तं जगाद भवान् परमेश्वरेण धन्यो भवतु परमे-
१४ श्वरस्याज्ञा मया साधिता । ततः शिमूयेलो जगाद तर्हि मेघादीनां यत्
क्रन्दनं मम कार्याकुहरम् आयाति यच्च गवां शब्दो मया श्रूयते स किं ?
१५ शैलो ऽवदत्, मनुजा उत्तमान् गोमेघान् अनुकम्प्य तव प्रभुं परमेश्वरम्
उद्दिश्य बलिदानार्थम् अमालेकीयतस्तान् आनयन् अन्ये सर्व्वेऽस्माभि
१६ निःश्रेषं विगष्टाः । तदानीं शिमूयेलः शैलम् अवोचत्, अवतिष्ठ गत-
रजन्यां परमेश्वरो मां यद् अवदत् तदहं त्वां ज्ञापयामि । स उक्तवान्
१७ कथयतु । अनन्तरं शिमूयेलो बभाषे, यत्काले त्वं खट्व्या क्षुद्र आसी-
त्तदा किं त्वम् इखायेल्वंशानां मूर्त्तां नाजायथाः ? अपरं परमेश्वरेण
१८ किम् इखायेल्वंशस्य राज्ये नाभ्यधिचथाः ? अपरं परमेश्वरत्वां युद्ध-
यात्रां कर्तुं प्रह्वित्वादिष्टवान्, याहि पापिष्ठान् अमालेकीयान् निःश्रेषं
१९ विनाशय तेषां लोपं यावत् तैः सह रथं कुह । अतस्त्वं परमेश्वरस्य
तम् आदेशं कुतो न समाचरः ? कुतो लोठितद्रव्याण्यभिपतन् परमेश्व-
२० रस्य साक्षात् पापम् अकार्षीः ? शैलः शिमूयेलं जगाद परमेश्वरस्य
वाक्यमहं समाचरितवान् अपरं यां यात्रां कर्तुं परमेश्वरो मां प्रह्वित-
वान् तां हतवानहम्, अमालेकीयो नृपतिरगागश्च मयानीतोऽमालेकी-
२१ याश्च निःश्रेषं विगष्टाः । किन्तु मनुजा गिलगले तव प्रभवे परमेश्वराय
बलिस्वरूपेण निवेदितानि श्रेष्ठद्रव्याणि दातुं लोकाद्रथमध्याद् उत्तमान्
२२ गोमेघान् आनयन् । ततः शिमूयेलोऽवदत् परमेश्वरीयाऽप्रायश्चित्तेन
परमेश्वरो यथा मुच्यति, तथा स किं होमादिबलिदानैस्तुच्यति ?

०० यथाज्ञापयन् यत्तद् बलिदानेभ्य उत्तमं ।
वाक्ये मनोनिधानञ्च श्रेयो मेघस्य मेदसः ।
पापं गणकतानुत्थं भवेद् आदेशलङ्घनं ।
देवपूजकपाषण्डाविवावाधोऽपि पातकी ।

११

त्वं परमेश्वरस्य कथां दूरीकृतवान् अतः कारणात् स त्वां राजत्वाद्
दूरीकृतवान् ।

अनन्तरं शैलः शिमूयेलम् अवाचत्, अहं लोकेभ्यो भीत्वा तेषां २४
कथार्यां मनो निधाय परमेश्वरस्याज्ञां तव वाक्यञ्च लङ्घितवान् इति
कर्म्मणा मया पापं कृतं । अहमिदानीं विनये मम पातकं क्षमस्व परमे- २५
श्वरस्य भजनं कर्तुं मया समं परावृत्त्यागच्छ । ततः शिमूयेलः शैलम् १६
अवदत् अहं त्वया समं परावृत्त्य न यास्यामि यतस्त्वं परमेश्वरस्य वाक्यं
नाग्रहा अतः कारणात् परमेश्वरत्वाम् इखायेलवंशस्य राजत्वाद्
अयाह्वयम् अकरोत् । तदा शिमूयेले परावृत्त्य गन्तुम् उद्यते शैलस्तस्य १७
वक्रस्याक्षरं धृत्वाकर्षत्, ततस्तत् चिच्छिदे । ततः शिमूयेलस्तं जगाद, १८
परमेश्वरोय त्वत् इखायेलवंशस्य राजत्वम् आच्छिनत् त्वत् उत्तमाय
तव समीपवासिने दत्तवान् । इखायेलो विश्वासभूमिरिश्वरो मृषावाक्यं १९
न वदति नानुत्पत्ति च यतः कोऽनुतापी मनुष्यो न हि । ततः स जगाद २०
अहं पापमकरवम् अधुना विनये मदीयलोकमख्यानाम् इखायेलवंशस्य
च समक्षं माम् आद्रियस्व तव प्रभोः परमेश्वरस्य भजनं कर्तुं मया सह
परावृत्त्यागच्छ । ततः शिमूयेलः शैलस्य पश्चात् जगाम, अपरं शैलः २१
परमेश्वरम् अभजत ।

अनन्तरं शिमूयेलो व्याजहार, यूयं स्थानेऽस्मिन् मम समीपम् अमाजे- २२
कीयानां राजाजम् अगागं आनयत, तस्माद् अगागः स्वच्छन्दं तस्य
समीपम् आगमत् यतो मृत्युयातना निश्चयं गतेत्यगागिनावृथत । अपरं २३
तव खड्गेन योषितो यादृग् अपत्यहीना जातास्तादृग् योषितां मध्ये
तव प्रसुरपि सन्तानहीना भविष्यतीत्युक्त्वा शिमूयेलो गिल्गले परमे-
श्वरस्य साक्षाद् अगागं खड्गखण्डोचकार ।

अनन्तरं शिमूयेलो रामतनगरं जगाम, शैलोऽपि शैलीयगिवियां २४
स्त्रीयनिवेशनं जगाम । तदारभ्य शिमूयेलो मरखदिनं यावत् शैलं २५
पुनर्न साक्षात् चकार, तथापि शिमूयेलः शैलम् अनुशुश्रोच, अपरम्
इखायेलवंशोपरि शैलस्य राजत्वकारणात् परमेश्वरोऽनुत्पत्ताप ।

१६ षोडशोऽध्यायः ।

१ विश्वस्य समीपं शिमूयेकस्य प्रेरुषं ६ विश्वस्य सर्वान् पुत्रान् इडा तेन दायुषोऽभिषिक्तं १४ शौलस्य दुष्टात्मनो दमनार्थं एकद्वारा दायुद आत्मानं १८ राज्ञः साक्षात् तस्योपस्थितिः ।

- १ अनन्तरं परमेश्वरः शिमूयेकं बभाषे इच्छायेलो राजत्वात् मया आवितः शौलः कतिकालं त्वयानुशोचिष्यते? अधुना त्वं स्वीयभद्रं तैलेन पूरयित्वा गच्छ त्वामहं वैतलेहमीयविश्वस्य समीपं प्रेषयामि यतोऽहं
- २ तस्य पुत्राणां मध्याद् एकं राजानं कर्तुं रोचिषितवान् । ततः शिमूयेकोऽवदत्, अहं केन प्रकारेण यास्यामि? वार्त्ताम् इमां श्रुत्वैव शौलो मां हनिष्यति । परमेश्वरः कथयामास त्वं गोवत्सामिकां करेण गृहीत्वा
- ३ परमेश्वरमुद्दिश्य यज्ञं कर्तुम् आगतोऽहम् इति वाचं वद । अनन्तरं यज्ञेन विश्वयं निमन्त्रय ततः परं त्वया यत् कर्तव्यं तदहं त्वां आपयिष्यामि, अहं यमधि त्वाम् आदेक्ष्यामि स एव त्वयाभिषेक्तव्यः । अनन्तरं शिमूयेकः परमेश्वरस्य वाक्यानुसारेण सर्वं कर्म कृतवान् । वैतलेहमे तस्यागमनकाले नगरस्य प्राचीनाः कम्पमानास्तं साक्षात् दृष्ट्वा प्रपञ्चुः
- ४ भवत आगमनस्य कुशलं? सोऽवदत् कुशलम् अहं परमेश्वरमुद्दिश्य यज्ञं कर्तुम् आगमं । ययं स्वान् पवित्रीकृत्य मया समं यज्ञम् आगच्छतेति कथयित्वा स विश्वयं तस्य सुतांश्च पवित्रीकृत्य यज्ञेन निमन्त्रयामास ।
- ५ अनन्तरं तेऽप्यगतेषु शिमूयेक इलीयावं निरीक्ष्य मनसा कथयामास,
- ६ परमेश्वरेणाभिषेक्तव्यस्तस्य गोचरोऽभवत् । किन्तु परमेश्वरः शिमूयेकं बभाषे त्वम् अस्य रूपं दीर्घताञ्च मावलोकाय, अहं तम् अप्याह्वं कृतवान्, यतो मनुष्येण यद् दृश्यते तद् असारं, मनुष्येण वाह्यं रूपमेव
- ७ दृश्यते किन्तु परमेश्वरेणान्तःकरणञ्च दृश्यते । अनन्तरं विश्वयोऽवीनादवम् आह्वय शिमूयेकस्य सम्मुखेन गमयाञ्चकार, ततः शिमूयेको जगद्,
- ८ एष परमेश्वरेण नाभिरुचितः । अनन्तरं विश्वयः शम्भं तस्य सम्मुखेन गमयाञ्चकार ततः स बभाषे, एषोऽपि परमेश्वरेण नाभिरुचितः ।
- ९ इत्थं विश्वयः स्वस्य सप्तपुत्रान् शिमूयेकस्य सम्मुखेन गमयाञ्चकार ततः शिमूयेको विश्वयं व्याह्वरत्, एतेषां कोऽपि परमेश्वरेण नाभिरुचितः ।
- १० शिमूयेको विश्वयं बभाषे, युवलोकाणां किं श्रेयो जातः? स कथयामास केवलं कनिष्ठोऽवशिष्ट आस्ते स मेघान् चारयति । ततः शिमूयेको विश्वयम् अवदत्, त्वं दूतं प्रहित्व तमानय तस्मिन् अनागते वयं भोक्तुं

नोपदेक्ष्यामः । अनन्तरं स दूतेनानिन्ये स ईश्वरकृतवर्षाः सुनयनः सुट- १९
प्रशखासीत् ; तदार्षो परमेश्वरः कथयाञ्चकार, उत्सिष्ठ सोऽयम् एनम्
अभिविञ्च । ततः शिमूयेलस्तैलाधारशुद्धम् आदाय भातृणां मध्ये तम् १९
अभिसिञ्चेत् । अपरं तद्दिनमारभ्य परमेश्वरस्यात्मा दायूदम् अधिततौ ।
अनन्तरं शिमूयेल उवाच रामतं जगाम ।

किन्तु परमेश्वरस्यात्मा शैलं परितत्याज परमेश्वरस्यानुमत्या दुष्ट १४
आत्मा तम् उद्वेजयत् । अनन्तरं शैलस्य दासास्तं जगदुः पश्येश्वरस्या- १५
नुमत्या दुष्ट आत्मा त्वाम् उद्वेजयति, तस्माद् अस्मत्प्रभुरेकं निपुणं १६
वीणावादकं ऋगयितुं भवतः समीपस्थदासान् आक्षापयतु ततो यदे-
श्वरस्यानुमत्या दुष्टात्मा त्वाम् अधितिष्ठति तदा तेन कराभ्यां वादिते
भवान् उपशमं लप्स्यते । अनन्तरं शैलः स्वदासान् आक्षापयत् यूयं १७
निपुणमेकं वीणावादकं गवेषयित्वा मम समीपमानयत । ततो दासा- १८
नाम् एकोऽवदत् प्रश्राहं वैतलेहमीययिश्यस्य सुतमेकं दृष्टवान् स
वीणां वादयितुं निपुणो महावीरो योडा कार्ये तत्परो रूपवान्
परमेश्वरोऽपि तेन समं तिष्ठति ।

अनन्तरं शैलो यिश्यस्य समीपं दूतान् प्रहित्य बभाषे दायूदनामा १९
तव यः सुतेः मेघान् चारयति तं मम समीपं प्रहिणु । ततो यिश्यो २०
निजपुत्रं दायूदं तेन सह गर्दभमेकं तेन वहनीयान् पूपान् द्वाचारसकुतू
हागवत्प्रमेकश्च शैलस्य समीपं प्रेषयामास । अनन्तरं दायूद् शैल २१
समीपमागत्य तस्य परिचर्यां चकार शैलश्च तस्मिन् अतीव २२
तेन स तस्यास्त्रवाहको बभूव । अनन्तरं शैलो दूतेन यिश्यं जगाद् २३
त्वामहं विनये दायूदं मम सम्मुखे स्थातुम् अनुजानीहि, म मम प्रिय-
पात्रमभवत् । यत ईश्वरस्यानुमत्या दुष्टात्मा शैले तिष्ठे दायूद् २४
कराभ्यां वीणां वादयति तेन शैल आप्यायितः सन् उपशान्तिं दुष्टात्मा
च तस्माद् अपसरति ।

१७ सप्तदशोऽध्यायः ।

- १ विलेखीयैः समम् इत्यादेश्लोकानां योद् सञ्जीभवनं ४ आसूताश्चवीरश्चोवावेल्-
सैम्यानां तुच्छोकरकं १९ सैम्यस्य मध्ये भातृणां समीपे दायूदो ममनं २० राज्ञः
पारसोपिककथाचरणं २८ सक्तुदधातुः कथाचरणं ३० राज्ञः समीपे आनीतम्
योद् स्त्रीकरकश्च ३२ राज्ञः साक्षात् कथाकथनं ३८ वीरेण समं युद्धा तस्य
अथनं ४२ विलेखीयलोकाणां जननं ४४ शैलस्य समीपे पुनराजीतम् ।

- १ अनन्तरं पिलेथीया योद्धुं खेषां सैन्यानि सङ्गृह्य यिह्जदाप्रदेशस्य-
सोर्गो मिलित्वा सोख्रसेकयोर्मध्य एफसदम्भोमे शिविरं स्थापयामासुः ।
- २ अपरं शौल इखायेल्लोकाश्च मिलित्वा पिलेथीयानाम् अद्यत एजाथ्यो-
३ पत्यकायां शिविरं स्थापयामासुः । ततः पिलेथीया एकस्यां दिशि
गिराचिन्नायेल्वंशोयाख्यान्यस्यां दिशि गिरौ तस्युक्तेषां मध्ये जेापत्यकौ-
वासीत् ।
- ४ अनन्तरं पिलेथीयानां शिविराद् एको मध्यस्यो वहिर्बभूव, गातीयो
५ जाकृत इति तस्य नाम, स सार्द्धषड्विंशत्तदीर्घ आसीत् । तस्य शिरसि
पित्तलमयं शिरस्त्रमासीत्, अपरं स पञ्चसहस्रश्रेकलपरिमितेन पित्त-
६ लवर्म्मणा सञ्चित आसीत् । अपरं तस्य पादौ पित्तलपत्रैरावृतावास्तां
७ तस्य स्कन्धे पित्तलमयं क्षुद्रशल्यमासीत् । तस्य महाशूलस्य दशहस्तन्तु-
वायस्य तन्तुदण्डतुल्य आसीत् तच्छूलस्यायं घटशतश्रेकललौहस्यासीत् ।
- ८ अपरं तस्याग्रेऽय एकः फलकपाणिश्चलितवान् । अनन्तरं सोऽवतिष्ठमान
इखायेल्वंशस्य सैन्यश्रेणीः सम्बोध्य प्रोचैर्जंगाद यूयं योद्धुं सैन्यं रचयितुं
कुतो वहिरागच्छत? अहं किम् एकः पिलेथीयो नहि? अपरं यूयं किं
शौलस्य दासा न भवत? यूयं खेषां मध्यात् जनमेकं दृग्ध्वं स ममा-
९ न्तिकम् आगच्छतु । स यदि मया सह युद्धा मां पराजित्य हन्ति तर्हि
वयं युद्धाकं दासा भविष्यामः, किन्तु यद्यहं तं पराजित्य हन्मि तर्हि
१० यूयम् अस्माकं दासा भूत्वा अस्मान् परिचरिष्यथ । स पिलेथीयो
ऽपरमपि जगाद, अद्याहम् इखायेल्वंशान् स्पृष्टयं, यूयं नरमेकं दत्त
११ सोऽहञ्च परस्परं युद्धं कुर्वः । तदा शौलः सर्वं इखायेल्वंशाश्च पिले-
थीयस्य तानि वाक्यानि श्रुत्वा निराशा अतीव भीताश्च बभूवुः ।
- १२ वैतलेहमयिह्जदानिवासी य इफ्राथीययिश्यनामको दायूदह्यात
आसीत्, तस्यायै सुता आसन् अपरं स शौलस्य समये लोके
१३ र्दङ्गणमध्येऽगच्छत । अपरं यिश्यस्य ज्येष्ठपुत्रत्रयं शौलस्य पश्चाद्
योद्धुम् अगमत्, तस्य तत्संयामगामिनां चयाणां पुत्राणां ज्येष्ठस्य नामे-
लीयावो द्वितीयस्य नामावीनादवस्तृतीयस्य नाम च शम्भ आसीत् ।
- १४ अपरं दायूद् कनिष्ठ आसीत् ज्येष्ठास्त्रयो जनाः शौलस्यानुगामिनो
१५ बभूवुः । किन्तु दायूद् स्वतातस्य मेघान् चारयितुं शौलस्य समीपाद्
१६ वैतलेहमं गमनागमने छतवान् । अपरं स पिलेथीयो नरखत्वारिण्ड्
दिनानि यावत् प्रातःकाले सन्ध्याकाले च तेषां समीपे खं दर्शयामास ।

तदानीं यिश्शयो निजपुत्रं दायूदं जगाद त्वम् अधुना निजभाटगकार्यम् १०
इदम् एकैकाभ्युदयस्यं दशपूपांश्च गृहीत्वा युद्धस्थाने भ्रातृणां समीपं
तूर्णं गच्छ । एतान् दश दधिभवपूपांश्च गृहीत्वा तेषां सहस्रपतये १०
देहि, अपरं तव भ्रातृन् मङ्गलं पृष्ट्वा तेषां चिह्नमेकं गृह्याण ।

तदानीं शैलो यिश्शयस्य पुत्राः सर्वे इखायेल्वंशस्य एकाखोपत्य-
कायां तिष्ठन्तः पिलेष्टीयैः सह योद्धुम् उद्यता आसन् । अनन्तरं दायूद्
प्रत्येष उल्याय मेघगणम् अन्यरत्नकर्म्यं करे समर्प्य यिश्शयस्याज्ञान्- ११
सारेण तद् भारं गृहीत्वा जगाम । अपरं यस्मिन् काले सैन्यानि
श्रेणीभूय वहि यान्ति संग्रामाय सिंहनादं कुर्वन्ति च तदानीं दायूद् १०
परिखायाः समीप उपतस्थौ । इखायेल्वंशः पिलेष्टीयाश्च परस्परं सम्भु- ११
खासम्मुखीभूय सैन्यश्रेण्यौ रचयाञ्चक्रुः । अनन्तरं दायूद् भाररत्नकस्य ११
करे निजभारं निधाय सैन्यश्रेण्या मध्यं धावन् निजभातृणां समीपम्
आगत्य तेषां मङ्गलं पप्रच्छ । अपरं तैः साङ्गं तस्य संलपनसमये ११
पिलेष्टीयानां श्रेणीमध्यात् स गातीयजालूताख्यः पिलेष्टीयो नरो मध्यस्थ-
रूपेणागत्य पूर्ववद् वाचं वक्ति स्म ताञ्च दायूद् शुश्राव । तं पुरुषं
वीक्ष्य इखायेल्वंशस्य सर्वे लोका अतीव भीत्वा तस्य सम्भुखात् १४
पलायाञ्चकिरे । अनन्तरम् इखायेल्वंशस्य मनुजाः परस्परम् उचिरे १४
योऽयं मनुज आयाति एनं किं यूयं पश्यथ ? एष इखायेल्वंशं सर्ज-
यितुम् आगतम् । एनं यो जनो हनिष्यति राजा तं विपुलधनैर्घातन्तं
करिष्यति निजदुहितरश्च विवाहयिष्यति तस्य पितृवंशमपीह १५
मध्ये निष्कारं करिष्यति । अनन्तरं दायूद् स्वसमीपे तिष्ठतो मनुजान् १५
पप्रच्छ, अस्य पिलेष्टीयस्य हननेन यो जन इखायेल्वंशम् अपमानात्
मोचयिष्यति तं प्रति किं कारिष्यते ? कोऽयम् अस्मिन्त्वक् पिलेष्टीय- १०
लोको यद् अमरेन्धरस्य सैन्यश्रेण्यौ निर्न्देत् ? ततो मनुजाः पूर्ववद्
उचुः, तस्य हन्ने तत् फलं दास्यते ।

अपरं तैर्लोकैः समं तस्य संलपनं निश्चय्य तस्य ज्येष्ठो भ्रातेष्ठीयावो १६
दायूदो विहङ्गं क्रोधेन प्रज्वल्य बभाषे, त्वं कुतोऽत्रागतोऽसि ? तेष्वपमेघाः
प्रान्तरमध्ये कस्य समीपे त्वया समर्पिताः ? अहं तव प्रगल्भतां मनोदुष्ट-
ताञ्च जानामि त्वं युद्धं द्रष्टुमागतोऽसि । दायूद् अवदत्, मया किम् १६
अपराद्धं ? एतत् किं वाङ्मात्रं नहि ?

अनन्तरं स तस्माद् अन्यस्य कस्यचित् समीपं पराहृत्य तथैव पप्रच्छ, १०

- ११ अतस्ते लोका अपि तस्मै पूर्णवद् उत्तरं ददुः । तदानो दायूदा यद्यद् उक्तं तस्य किंवदन्त्यां शौलेन श्रुतायां शौलेन च समीपम् आगन्तुम् अनुजज्ञौ ।
- १२ अपरं दायूद् शौलेन अवदत्, तस्य कृते कस्यापि मानसं निराशं
- १३ न भवतु । भवत एष दासो गत्वा तेन पिनेष्टीयेन समं योत्स्यति । ततः शौलो दायूदम् अवदत्, त्वं तं पिनेष्टीयम् आक्रुष्य तेन समं योऽनु
- १४ न शक्नोषि यतस्त्वं बाणः स च बाल्यकालमारभ्य योऽडा । दायूद्
- १५ शौलं बभाषे, भवत एष दासोऽहं मत्तातस्य मेघान् अपचारयं, तन्मध्ये सिंहभक्षूनावाजम्भतुस्तयोरैकेन व्रजमध्यात् भेषवत्से हृतेऽहं तस्य पश्चाद् गत्वा तं मारयित्वा तस्य मुखात् तं बन्धुम् उदधारयं, अनन्तरम् अन्यस्मिन् मम विरुद्ध उत्थितेऽहं तस्य भ्रमशु च्छत्वा तं लाडयन् व्यापा-
- १६ दितवान् । इत्थं भवता दासेन सिंहभक्षूको व्यापादितौ, अमरेश्वरस्य सेन्यश्रेणीनां निन्दको योऽयम् अष्णिन्नत्वञ्च पिनेष्टीयः सोऽपि तयोरै-
- १७ कस्य तुल्यो भविष्यति । दायूद् अपरमपि व्याजहार, सिंहभक्षूकयोः करतो ममोऽहं परमेश्वरोऽस्य पिनेष्टीयस्य करतोऽपि माम् उच्चारयिष्यति । ततः शौलो दायूदम् अवदत् याहि परमेश्वरस्तव सङ्गी भवतु ।
- १८ अनन्तरं शौलो निजसञ्जया दायूदं सञ्जयन् तस्य शिरसि पित्तक-
- १९ मयं शिरस्त्रं निदधे तस्य गात्रे वर्मं च ददौ । अपरं दायूद् तत्सञ्जोपरि खड्गं बद्ध्वा गन्तुमुद्यतः, किन्तु दायूद् पूर्वं तस्याः परीक्षाया अपकरणात् शौलमवदत्, अनया सञ्जया नाहं गन्तुं शक्नोमि यतो
- २० मया तस्याः परीक्षा नाकारि तस्माद् दायूद् तां विमुञ्चे । अपरं स निजयष्टिं करेण जयाह खोतसञ्च पञ्च मार्जितपाधाखान् कृत्वा मेघपालकयोग्ये स्त्रीयपात्रे ऽर्पितः सम्पुटे निदधे, अपरम् अप्रसन्नेपक-
- २१ गुर्वां करेणादाय तस्य पिनेष्टीयस्यायं जगाम । ततः पिनेष्टीयोऽयं गच्छन् दायूदः समीपवर्ती बभूव, तस्य फलकवाही च तस्याग्रेऽग्रे चक्षितवान् ।
- २२ अपरं पिनेष्टीयेन चतुर्दिशं निरीक्ष्य दायूदे सन्दृष्टे स तं तुच्छं बुभुधे
- २३ यतः सोऽल्पवयस्क ईषद्रक्तवर्णः सुन्दरवदनश्चासीत् । अनन्तरं स पिनेष्टीयो दायूदं जगाद, किमहं कुक्करो यत् त्वं दण्डं गृहीत्वा मम समीपम् आगच्छसि? अपरं स पिनेष्टीयः स्वदेवानां नामानि वदन्
- २४ दायूदं शशाप । पिनेष्टीयो दायूदम् अपरमपि जगाद, त्वं मम समीपम् आगच्छाहं तव मांसं खगेभ्यः प्रान्तरस्य पशुभ्यश्च ददामि ।
- २५ ततो दायूद् तं पिनेष्टीयं जगाद, त्वं खड्गं शृणुं शक्यश्च गृहीत्वा मम

समीपम् आगच्छसि किन्त्वहं त्वया निन्दितस्य सैन्याधिपस्य प्रभोः पर-
 मेश्वरस्यार्थत इखायेलः सैन्यश्रेणीनाम् ईश्वरस्य नाम्ना तव समीपम्
 आगच्छामि । अद्य परमेश्वरत्वां मम इह स्तगतं करिष्यति तेनाहं त्वामा- ४६
 ह्वय तव शिरश्च्छेदं करिष्यामि पिलेथीयानां सैन्यानां शवांश्चात्
 खगेष्ये वनप्रशुभ्यश्च दास्यामि, तेनेखायेलः सहाय एक ईश्वर आस्त
 इति पृथिवीनिवासिनः सर्व्व आस्यन्ति । अपरं परमेश्वरो न खङ्गश्रुते ४७
 जेतैत्वपि समागता इमे लोका आस्यन्ति यतो युद्धं परमेश्वरस्यैव तेन
 च यूयम् अस्माकं करेषु समर्पयिष्यध्वे । अनन्तरं तस्मिन् पिलेथीय ४८
 उत्थाय दायूदा सह मेलितुं समुपस्थिते दायूद् शीघ्रं पिलेथीयेन समं
 मेलितुं सैन्यश्रेण्याः सम्मुखेन दधाव । अनन्तरं दायूद् खसम्पुटके करं ४९
 दत्त्वा पाषाणमेकं वहिष्कृत्याभ्रक्षेपकगुणेन परिक्षिप्य तस्य पिलेथीयस्य
 भाले तादृग् आजघान येन स पाषाणस्तस्य भालं प्रविवेश तेन स भूमा-
 वधोमुखीभूय निपपात । इत्थं दायूद् गुणपाषाणाभ्यां तं पिलेथीयं ५०
 जित्वाह्वय मारयामास किन्तु दायूदः करे खङ्गे नासीत् । अनन्तरं ५१
 दायूद् धावन् तस्य पिलेथीयस्य पार्श्वं तिष्ठन् तस्य खङ्गं गृहीत्वा कोषाद्
 वहिष्कृत्य तं हत्वा तस्य शिरश्च्छेद । अनन्तरं पिलेथीयाः खेषां
 वीरस्य मरणं वीक्ष्य पलायाञ्चक्रिरे ।

तत इखायेलो विह्वलायाश्च लोका उत्थाय जयनादं कृत्वा समभूमेः ५२
 प्रान्तम् इक्रोगस्य गोपुराणि च यावद् पिलेथीयानां पश्चाद् दधाव ततः
 पिलेथीयानां हतलोकाः शारथिमस्य वर्त्मनि गातस्यैक्रोगस्य च समीपे नि-
 पेतुः । अनन्तरम् इखायेल्वंशीयाः पिलेथीयानां पश्चाद् गमनात् पराट- ५३
 त्यागत् तेषां शिविरं जेठयामासुः । अनन्तरं दायूद् तस्य पिलेथीयस्य ५४
 शिरो गृहीत्वा विरूशालमम् आनिनाय तस्य सज्जाञ्च निजदूष्ये निदधे ।

तस्य पिलेथीयस्य विरुद्धं दायूदो निर्गमनकाले शैलस्तं विलोक्य ५५
 निजसेनापतिम् अवनरं पप्रच्छ, हे अवनर, एष युवा कस्य सुतः ?
 अवनरोऽवदत्, हे राजन् अहं तव जीवनस्य शपथं कृत्वा वदामि,
 तदहं न जानामि । ततो राजा जगाद, अयं युवा कस्य सुत इति ५६
 त्वं पृच्छ । अनन्तरं पिलेथीयस्य हननाद् दायूदः प्रत्यागमनकाले अ- ५७
 नरः पिलेथीयस्य शिरः करेण वहन्तं दायूदं शैलस्य समीपम् आनि-
 नाय । तदा शैलस्तं पृष्टवान्, हे युवन् त्वं कस्य सुतोऽसि ? दायूद् ५८
 प्रत्यवदद् अहं भवतो दासस्य वैतलेहमीययिप्रयस्य सुतोऽसि ।

१८ अष्टादशोऽध्यायः ।

१८.

१ दायुदं प्रति योनाथनस्य प्रीतिः ५ शैलस्येधा १- दायुदं हन्तुं चेष्टा १९ भोतत्वं
१० अष्टकन्यां दातुं स्त्रीकारः २० कनिष्ठकन्याश्च दातुं स्त्रीकरणं २८ दायुदः सत-
कार्यताकारणात् भोतिष्टद्विच ।

- १ अपरं शैलेन सह तस्य कथायां समाप्तायां योनाथनस्य प्राणानां
दायुदः प्राणः सह मिलितत्वाद् योनाथनः स्त्रीप्राणतुल्यं तस्मिन् प्रेम
२ कर्तुंभारेभे । अपरं शैलस्तस्मिन् दिवसे तं गृहीत्वा तस्य तातस्य निवे-
३ श्नं गन्तुं न ददौ । अपरं योनाथनो दायुदि स्वप्राणतुल्यं प्रेम कुर्वन्
४ तेन समं नियममेकं चकार । अपरं योनाथनो निजगात्रस्थं वसनं
सज्जां खड्गं धनुः कटिवन्धनञ्चापि स्वस्माद् विनोच्य दायुदे दत्तवान् ।
५ अनन्तरं शैलो दायुदं यद्यत् कर्म कर्तुं प्रहितवान् दायुद् गत्वा
तदेव सफलं चकार. ततः शैलो योद्धुगाम् अधिपतित्वपदे तं न्ययुङ्क्त,
६ अपरं सर्वलोकाः शैलस्य भृत्याश्च तस्मिन् अगुध्यन् । अनन्तरं पिण-
७ थियं वीरं हत्वा दायुदः प्रत्यागमनकाले लोकेषूपतिलुमानेषु योषितो
मुरजध्वनिना हर्षनादेन त्रितन्वीवाद्येन च द्रव्यं गानञ्च कुर्वन्त्यः शैल-
८ राजं प्रत्युद्यातुम् इच्छायेत्त्वंशस्य सकलनगरेभ्यो वर्हिर्भूयाजग्मः । अपरं
वाद्यवादनकाले योषितः परस्परम् उचिरे,

शैलेनारिसहस्राणि हतानि समराङ्गने ।

दायुदापि विपक्षायामयुतानि हतानि च ॥

- ८ तदाक्योनासन्तुष्टः शैलो भृशं क्रुद्धा जगाद ता दायुदम् अयुतानां मां
केवलं सहस्राणाम् जेतारमवदन्, एतेन राजत्वं विना तस्यापरं किम्
९ अलभ्यं? तं दिवसमारभ्य शैलो दायुदं प्रति कुट्टिष्टं चकार ।
१० परदिवस ईश्वरस्यानुमत्या दुष्ट आत्मनि शैलमाश्रिते स गेहमध्ये
प्रलापवाक्यानि वक्तुमारभे, अपरं दायुद् प्रतिदिनं यथाकरोत् तथा
११ कराभ्यां वादयामास ; तदानीं शैलस्य करे शूलकम् आसीत् शैल-
स्तच्छूलं लक्ष्ये निक्षिप्य जगाद, अहं दायुदं भित्त्वा समं व्यत्यामि किन्तु
दायुद् वारद्वयं तस्य समीपाद् अपससार ।
१२ अपरं परमेश्वरः शैलं विहाय दायुदा साङ्गे तस्थौ तेन शैलो
१३ दायुदे विभयाश्चकार । ततः शैलः स्वसमीपात् तं दृश्यित्वा सहस्रसे-
नापतिपदे नियुक्तवान् ततः स लोकानाम् अयसरो भूत्वा गमनागमने
१४ चकार । अनन्तरं दायुद् स्त्रीयसकलयात्रासु सतकार्येषु बभूव परमे-

श्वरश्च तेन समं तस्मै । ततो दायूद् कृतकार्यं एवेति दृष्ट्वा शैलस्तस्माद् १४
विभयाश्चकार । किन्त्विखायेनो विद्धदायाश्च सर्व्वे वंशा दायूदि १५
पिप्रियिरे यतः स तेषाम् अग्रसरो भूत्वा गमनागमने कृतवान् ।

अनन्तरं शैलो दायूदं जगाद, मेरवानामिकां मम व्येष्टां दुहितरं १७
पश्य, अहं तां भार्य्यार्थं तुभ्यं दास्यामि, त्वं मम पक्षे वीर्य्यवान् भूत्वा
परमेश्वरस्य कृते संग्रामं कुरु । यत एष मम करेण न हन्तव्यः पिले-
थीयानां हस्ते हन्यतामिति वाचं शैलो मनसा बभाषे । दायूद् शैलम् १८
उक्त्वान् अहं कः, मम प्राणाश्च के, इखायेल्वंशमध्ये मम पिटवंशश्च कः
यदहं नृपस्य जामाता भवेयं? अपरं शैलस्य दुहितु मेरवाया दायूदं १९
प्रति दानसमय उपस्थिते सा मिहोलातीयाद्रोयेलाय भार्य्यार्थम् अदाधि ।

अनन्तरं शैलस्य कन्या मोखला दायूदि प्रेमाकरोत्, ततः शैल- २०
स्तदासौ श्रुत्वा समतुष्यत् । अनन्तरं शैलः कथयामास, अहम् एनां २१
दुहितरं तस्मै दास्यामि सा तस्योन्माद्यो भवतु पिलेथीयैः स हन्यतां ।
अतः शैलो द्वितीयवारं दायूदम् अवदत् तमद्य मम जामाता भव ।
अनन्तरं शैलो निजभृत्यान् आदिदेश, यूयं गुप्तं दायूदा समम् २२
आणय्येदं वदत. पश्य राजा त्वयि तुष्यति तस्य सर्व्वं भृत्या अपि त्वयि
प्रीयन्ते अतस्त्वं नृपस्य जामाता भवितुम् अर्हसि । ततो दायूदः कर्ण- २३
गोचरे शैलस्य भव्यैस्तादृक्षु वाक्प्रेक्षुषु दायूद् अवदत् राजजामातृत्वं
किं युष्माभिर् नघु बुध्यते? अहं दरिद्रोऽल्पमान्योऽस्मि । अनन्तरं २४
शैलस्य भृत्यास्तं तद्दत्तान्तं ज्ञापयामासुः, दायूद् तानि वाक्यानि वक् ।
ततः शैलः कथयामास, युष्माभिर् दायूदे कथंवा कथ्यतां, राजा त्वत्तः २५
किञ्चन पश्य न याचते केवलं नृपस्य शत्रुप्रतीकारार्थं पिलेथीयानां शतं
लिङ्गायत्वचो याचते. यतः शैलः पिलेथीयानां करैर् दायूदं निपातयितुं
मत्तिसकार । अनन्तरं राजभृत्यैस्तानि वाक्यानि ज्ञापितो दायूद् २६
राजजामाता भवितुं भद्रं मेने । तदानीं विवाहस्य समयेऽनुपस्थिते २७
दायूद् तस्य मनुजाश्च गत्वा पिलेथीयानां द्वे शते लोकान् जघ्नः स च
तेषां लिङ्गायत्वच आनिनाय तासु राजजामातृत्वस्य पश्यरूपं राज्ञे
दत्तासु शैलः खदुहितरं मोखलां तस्मै ददौ ।

अनन्तरं परमेश्वरो दायूदा सममान्त इति शैलेन चाक्षुषं दृष्टं, २८
शैलस्तु दुहित्वा मोखला च तस्मिन् अधीयत । अतो जितोः शैलो दायूद- २९
मधि पूर्णस्मादधिकं विभयाश्चकार ततः शैलो यावज्जीवनं दायूदः शत्रु-

१०. सख्यौ । अनन्तरं पिलेष्टीयानाम् अधिपतयो वहिरगच्छन् अपरं यति वारान् वहिरगच्छन् तति वारान् शैलस्य सकलभृत्यानां मध्ये दायुद् कृतकार्या बभूव तेन तस्य नामातीव मान्यं बभूव ।

१६ जनविशोऽध्यायः ।

१. दायुदा साहं योनाथनस्य संलपनं ४ दायुदमधि पितुः समीपे निवेदनं ८ दायुदं प्रति शैलस्य द्वेषस्तं जन्तुं तस्य गेहं लोकप्रेषणं १५ दायुदः पलायनं १८ रामते शिमूयेकस्य समीपे गमनं ।
१. अनन्तरं शैलो दायुदं हन्तुं निजपुत्रेण योनाथनेन सकलभृत्यैश्च समं मन्त्रणां चकार । किन्तु शैलस्य पुत्रो योनाथनो दायुदि भ्रष्टम् अप्रीयत । अतो योनाथनो दायुदं जगाद, मम तातः शैलस्त्वां हन्तुं चेष्टते तस्मादहं विनये त्वं प्रातःकाले सावधानो भूत्वा गुप्तस्थानम्
२. आश्रित्य कृप्रस्तिष्ठ । अपरं त्वं यत्र क्षेत्रे स्थास्यसि तत्र स्थाने वहिर्भयाहं गत्वा निजतातस्य पार्श्वे तिष्ठन् त्वामधि निजतातं सम्भाषिष्ये, यच्च द्रक्ष्यामि तत् त्वां ज्ञापयिष्यामि ।
३. अनन्तरं योनाथनः स्वतातस्य शैलस्य समीपे दायुदमधीति सहाक्यानि व्याजहार, राजा निजदासस्य दायुदः प्रतिजूलं पातकं न करोतु, यतस्तेन भवतः किमपि नापराद्धं तस्य कर्मभिश्च भवान् अती-
४. वापहतः । स स्वप्राणान् निक्षिप्य तं पिलेष्टीयम् अवधीत् ततः पर-
मेश्वरेणोखायेकवृणस्य महोद्दारे कृते भवान् तद् दृष्ट्वानन्दितवान् ।
अत इदानीं भवान् कुतो दायुदं हत्वा निर्दोषस्य शैलितपातेन पातको
५. भविष्यति? ततः शैलो योनाथनस्य वचसि मनो निधाय शपथं कृत्वा
६. व्याहरत् परमेश्वरो यद्यमरोऽस्ति तर्हि स न घनिष्यते । अनन्तरं योनाथनो दायुदम् आहूय तद्दत्तान्तं तं ज्ञापयामास । अपरं शैलस्य समीपं योनाथनेनानीतो दायुद् पूर्वकालवत् तस्य साक्षात् तस्यौ ।
अनन्तरं पुनश्च रथ उपस्थिते दायुद् वहिर्गत्य पिलेष्टीयैः समं युद्धा तेषां महागिह्ननं कृतवान् ते च तस्य सम्मुखात् पलायाश्चक्रिरे ।
७. अनन्तरं दुष्ट आत्मा परमेश्वरस्यानुमत्या शैलम् आश्रितवान् तदा शूलहस्तः शैलो निजगेह उपविशत् दायुद् अपि कराभ्यां बाधम्
१०. अवादयत् । यतस्मिन् काले शैलः जूलेन दायुदं भिन्त्वा समं वैजुम्

अवर्तत, किन्तु स शैलस्य सम्मुखाद् अपासरत् तेन शूलैर्न भित्ति-
विद्धा ततो दायूद् तस्यां रजन्यां पलाय्य रक्षां प्राप । अनन्तरं ११
शैलो दायूदं निरीक्षितुं प्रातःकाले हन्तुञ्च तद्गृहसमीपं दृतान् प्रेष-
यामास, तदानीं दायूदो जाया मीखला तद्दार्त्तां तं श्रावयित्वा जगाद,
यदि त्वम् अस्यां रजन्यां प्राणान् न रक्षसि तर्हि श्वो घानिष्यसे ।

अनन्तरं मीखला वातायनेन दायूदम् अवरोहयामास, ततः स गत्वा १२
पलायनं कृत्वा रक्षां प्राप । अपरं मीखला पुत्तलिकामेकां गृहीत्वा १३
ग्रथ्यायां श्राययामास तस्याः शिरसि च द्वाग्लोमनिर्मितम् एकं कन्दुकं
निधाय वसनेन तामाच्छादयामास । अनन्तरं शैलेन दायूदं धर्तुं १४
दूतगणे प्रहिते मीखला कथयामास स पीडित आस्ते । ततः शैलो १५
दायूदं वीक्षितुं दृतान् प्रहित्व जगाद तं खड्गया समं मम समीपम्
आनयत तमहं हनिष्यामि । अनन्तरं दूता अभ्यन्तरम् आगत्य खड्गायां १६
पुत्तलिकामेकां तस्याः शिरसि द्वाग्लोमनां गेखुकञ्च ददृशुः । अतः १७
शैलो मीखलां जगाद त्वं मां कुत इत्थं प्रावक्ष्यः ? मम रिपुः कुतस्त्वया
विच्छेद्ये रक्षितश्च ? मीखला शैलम् अवोचत् स कथितवान् त्वं मां
विसर्ज, कस्मादहं त्वां हनिष्यामि ?

अपरं दायूद् पलायनेन रक्षां प्राप्य रामतनगरे शिमूयेलस्य समीपं १८
गत्वा स्वं प्रति शैलेन यद्यत् कृतं तत् सर्व्वं तं ज्ञापयामास, अनन्तरं स
शिमूयेलश्च गत्वा मठेषु न्यवसतां । अनन्तरं पश्य दायूद् रामतन मठेषु १९
विद्यत इति वार्त्तां श्रुत्वा शैलो दायूदं धर्तुं दृतान् प्रेषयामास, ते दूतैः २०
भविष्यदाकांनि कथयतां भविष्यदादिनां गणे तान् अधितिष्ठति शिमू-
येलश्च कन्दुके ईश्वरस्यात्मा शैलस्य तान् दृतान् अधित्थौ, ततस्तेऽपि
भविष्यदाकांनि कथयितुम् आरेभिरे । तद्दार्त्तां श्रुत्वा शैल इतर- २१
दृतान् प्रेषयामास ततस्तेऽपि भविष्यदाकं कथयितुमारेभिरे । अनन्तरं
शैलस्तृतीयवारं दृतान् प्रेषयामास, तेऽपि भविष्यदाकं कथयितुमारे-
भिरे । अतः शैलः स्वयं रामतं गत्वा सेखुस्यं लङ्कूपं प्राप्य शिमू- २२
येलदायूदो कुञ्च विधेत इति पप्रच्छ । ततः पश्य तौ रामतस्थेषु मठेषु २३
विद्यत इति लोकेरुक्तौ शैलो रामतस्थमठान् जगाम ततः परमेश्वर-
स्यात्मा तमेषु धितः ततो रामतस्थमठेषु तस्योपस्थितिं यावत् सोऽपि
गच्छन् भविष्यदाकांनि कथयामास । तथा वस्त्रं मोक्षयित्वा शिमू- २४
येलस्य सम्मुखे भविष्यदाकांनि जगाद कृतस्त्रादिवाराञ्च वस्त्रहीनः

सन् इदित्वा तस्यै । तस्मात् लोका वदन्ति शैलौऽपि किं भविष्यदादि-
नाम् एको जनः ?

२० विंशोऽध्यायः ।

- १ योनाथनदायुदोः कथोपकथनं ११ तयोः स्ववगमनं शपथेन नियमकरण २४ प्रतिपदि
दायुदोः अनुपस्थिते योनाथनं प्रति शैलस्य क्राधकरणं २४ दायुदं प्रति योनाथनस्य
वाचादानं ४१ दायुदोः विसर्जनं ।
- १ अगन्तारं दायुद् रामतस्म्यमठेभ्यः पलाय्य योनाथनस्य समीपमागत्य
जगाद, मया किं कृतं किं वापराद्धं तव पितुः समीपे वा मम पापं किं
२ यत् स मम प्राणान् हन्तुं चेष्टते? ततः स तं बभाषे नैवं भवतु त्वं न मरि-
ष्यसि । पश्य माम् अज्ञापयित्वा मम पिता वृहत् क्षुद्रं वा किमपि कर्म
न कुरुते तर्हि मम तात एतत् कर्म मत्तोऽपङ्गुय कुतः करिष्यति? तद्
३ भवितुं न शक्नोति । ततो दायुद् शपथं कृत्वा पुनरब्रवीत्, अहं त्वया-
नुगृहीत इति तव पिता सम्यक् जानाति, अतः कारणात् स कथयति
योनाथनो यन्न दुःखितो भवेत् तदर्थम् एतन्न ज्ञाप्यतां । अहम् अम-
४ रस्य परमेश्वरस्य तव प्राणानाञ्च शपथं करोमि, मम मृत्योश्चैकपद-
मात्रं विच्छेदं चास्ते । योनाथनो दायुदं बभाषे तव ममो यद् अभिज-
५ षति तदेवाहं करिष्यामि । दायुद् योनाथनं जगाद पश्य श्वः प्रतिपदि
वृषेण समं भोजनाय मयोपवेष्ट्यं, त्वं मां विसर्जं तेनाहं तृतीयदिनस्य
६ सायंकाळं यावत् क्षेत्रे कूर्मस्तिष्ठामि । ततस्त्व तातो यदि ममानुपस्थितेः
कारणं पृच्छति तदा त्वं वदिष्यसि दायुद् निजनगराय वैतण्ड्यमाय
तृष्णं गमनार्थं ममानुमतिं याचितवान् यतस्तत्र स्थाने सकलपरिज-
७ नार्थं वार्षिको यज्ञो भविष्यति । ततस्तेन यदि भद्रमित्युच्यते तर्हि तच्चै-
तस्य दासस्य मङ्गलं भविष्यति, नो चेत् स यदि चोकुप्यते तर्हि ममामङ्गलं
८ निश्चितमिति त्वया ज्ञास्यते । अतस्त्वं निजमेतं दासं प्रति प्रीतिम् आच-
रिष्यसि यतस्त्वं स्वेन समं स्वीयमेतं दासं परमेश्वरस्य नियमेनैकेन बद्धम्
अकरोः । यदि वा मया किञ्चनपराद्धं तर्हि त्वमेव मां जहि, तव
९ तातस्य समीपं मां कुतो नेष्यसि? ततो योनाथनो जगाद, एवं मा
चिन्तय, मम पिता तवामङ्गलं निश्चितवान् इति मया ज्ञाते त्वं किं
१० तद्वास्तां न आवधिष्यसे? दायुद् योनाथनं बभाषे, केन आवधिष्ये? तव
तातश्च त्वां कीदृग् निष्ठुरं कुभाविष्यते ?

अनन्तरं योनाथनो दायूदं व्याहरत्, आगच्छावां क्षेत्रं यावः । ११
 ततस्तौ बहिर्भूय क्षेत्रं जग्मतुः । अनन्तरं योनाथनो दायूदं व्याहृतवान् १२
 इत्यायेकः प्रभुं परमेश्वरं साक्षिणं कृत्वा वदाम्यहं श्व एतस्मिन् समये
 वा परमेशो मया यतित्वा तातस्य मनसि विज्ञाते तव मङ्गलम् आन्त इति
 वीक्ष्याहं तव समीपं दृतं प्रहित्य तदार्त्तां त्वां आवधिष्यामि । यदि १३
 च तवामङ्गलं कर्षं मम पितु मंतिस्तिष्ठति, तर्ह्यप्यहं तदार्त्तां त्वां आव-
 यिष्यामि, नो चेत् परमेश्वरोऽमुकं ततोधिकश्च दण्डं योनाथनाय ददातु ।
 अहं त्वां विच्छेद्यामि त्वं कुशलेन यास्यसि, अपरं परमेश्वरो यथा मम
 तातस्य सहाय आसीत् तथा तवापि सहायो भवतु । यदहं न श्रिये १४
 तदर्थं मम यावर्जीवनं त्वया परमेश्वरम् उद्दिश्य मां प्रति किं प्रीतिरेव
 नाचरितव्या? मम वंशारवि प्रीतिः कदापि त्वया न क्हेदनीया, दायूदो १५
 रिपुगणे परमेश्वरेण भूमण्डलमध्याद् उच्छिन्नेऽपि सा प्रीति न क्हेद-
 नीया । इत्थं योनाथनो दायूदो वंशेन समं नियमं विधाय जगाद, पर- १६
 मेश्वरो दायूदो रिपुभ्यः समुचितं ददातु । अनन्तरं योनाथनो दायूदि १७
 भिमकरककारणात् पुनरपि दायूदं शपथं कारयाश्चकार यतः स निज-
 प्राणेष्विव तस्मिन् प्रेमाकरोत् । अनन्तरं योनाथनस्तमवदत् श्वः प्रति २०
 पद् भविष्यति तत्र त्वदीयासने श्रुतीभूते तवानुपस्थिति र्दिश्यते । त्वं २१
 परश्वः शीघ्रमुत्तीर्य पूर्वार्थस्य समये यत्र स्थाने क्वत्र आसीस्तत्र
 ख्यान एषलाख्यस्य यावत् समीप उपविशन् स्यास्यसि । लक्ष्यवेधनच्छले २२
 नाहं त्रीन् शरान् तस्य पार्श्वं क्षेप्यामि । ततः परं पश्य बालकमेकं प्रहित्य २
 तं बदिष्यामि, त्वं गत्वा शरान् गवेषय । अपरं पश्य शरान्तवेतपार्श्वं
 विद्यन्ते तान् संश्रद्धाकेति यदि स बालको मयादिश्यते तर्हि त्वनागच्छ,
 अमरस्य परमेश्वरस्य शपथं करोमि तव मङ्गलं, कापि कुमन्त्रणा नास्ति ।
 पुनः पश्य बाणास्तवान्यपार्श्वं विद्यन्त इति मयादिष्टं त्वं स्थानान्तरं याहि २२
 यतः परमेश्वरत्वा व्यसर्जत् । पश्यावयोरितत्कथाकथनमधि परमेश्वरः २३
 सर्वदावयो र्दयोः साक्षी भवतु ।

अपरं दायूद् क्षेत्रम् आश्रितवान् । अनन्तरं प्रतिपक्षिचस उपस्थिते २४
 राजा भोक्तुम् उपविवेश । राज्ञि स्वधारानुसारेण भित्तिसमीपस्थे स्वकी- २५
 यासने उपविष्टे योनाथनेऽवतिष्ठमानेऽवन्तरे च शौलस्य पार्श्वं उपविष्टे
 दायूदः स्थानं शून्यं तस्थौ । तथापि शौलस्तस्मिन् दिने किमपि न जगाद, २६
 यतो दैवघटितमिदं सोऽनुचिः, तस्याशौचं भविष्यतीति मनसि चिन्त-

- १७ यामास । परदिवसेऽर्थात् मासस्य द्वितीयदिवसे दायूदः स्थानस्य
 अन्यस्थितिकारणात् शैलो निजसुतं योनाथनं पप्रच्छ यिश्यस्य पुत्रो
 १८ ष्योऽय च भोक्तुं कुतो नागच्छति? योनाथनः शैलं जगाद, दायूद् वैत-
 १९ जेहमाय गमनार्थं ममानुच्चां याचितवान् । स माम् अवदत् अहं विनये
 मां विसर्जतु नगरे ऽस्माकं परिजनानां कृते यच्च शको भविष्यति तत्-
 कारणात् मम भ्राता मां गन्तुम् आजापयत, अतोऽहं विनये यदि भवान्
 मय्यनुग्रहं करोति तर्हि ऋगोऽहं गत्वा निजभ्रात्रादीन् पश्यामि । तस्मात्
 २० स नृपस्य भोजनासनं नागच्छति । ततो योनाथनं प्रति शैलस्य क्रोधे
 प्रज्वलिते स तं जगाद, अरे विपथगामिन् आञ्जालङ्घनकारिन् त्वं
 निजलज्जां मातुरावरणीयलज्जाश्च प्रकाशयितुं यिश्यस्य सुतं वृत्तवान्
 २१ तदहं किं न जानामि? यिश्यस्य तनयो भूमौ यति कालं जीविष्यति
 तति कालं त्वं तव राज्यं वा स्थिरं न भविष्यति, अत इदानीं दृष्टान्
 २२ प्रहृद्य तं मम समीपम् आनय यतस्तेन मत्तथमेव । ततो योनाथनः
 २३ स्वजनकं शैलं बभाषे स कुतो घानिष्यते? तेन किं कृतं? तदा शैलस्तं
 हन्तुं शूलमेकं निचिक्षेप, ततो निजपिता शैलो दायूदं हन्तुं निश्चि-
 २४ तवान् इति योनाथनो बुबुधे । तदानीं योनाथनो महाक्रुद्धो भोज-
 नासनाद् उदतिष्ठत्, मासस्य द्वितीयदिवसे स किञ्चन न बुभुजे यत-
 स्तस्य पित्रा दायूदोऽपमानितत्वात् तस्य मनःपीडा जाता ।
 २५ अनन्तरं योनाथनो दायूदा समं यं समयं कृतवान् तदनुसारात्
 २६ क्षुद्रमेकं बालकं सङ्गिनं कृत्वा वहिः क्षेत्रं जगाम । ततः स्वबालकं
 गदितवान् अहं यान् शरान् निक्षिपामि त्वं धावन् तान् गवेषय । तत-
 २७ स्तस्मिन् बालके धावति स तस्यान्यपार्श्वं शरं निचिक्षेप । अपरं
 योनाथनेन निक्षिप्तस्य शरस्य समीपं बालक उपस्थिते योनाथनो बाल-
 २८ कम् आह्वय जगाद तवान्यपार्श्वं किं वाषो नास्ति? योनाथनः पुनश्च
 बालकमाह्वय बभाषे तूर्णं धावन् गच्छ विलम्बं मा कुरु । तेन योनाथ-
 २९ नस्य स बालकः शरान् संगृह्य निजाधिपस्य समीपम् आजगाम । किन्तु
 स बालकः किमपि न ज्ञातवान्, केवलं योनाथनदायूदौ तत्पार्श्वं
 ३० ज्ञातवन्तौ । अनन्तरं योनाथनो निजधनुर्वाणान् तस्मै स्वसङ्गिने बाल-
 काय दत्त्वा तम् उक्तवान् यतानि गृह्णीत्वा नगरं याहि ।
 ३१ अनन्तरं तस्मिन् बालके गते सति दायूद् दक्षिणदिक्स्थात् स्थानैक-
 स्माद् उत्थाय न्युक्तः सन् पतित्वा वारज्यं प्रब्रूनाम । अपरं तो परस्परं

सुम्भं रोदनञ्च चक्रतुः किन्तु दायूद् अधिकं हरोद । अनन्तरं योना- ४९
धनो दायूद् व्याजहार, तं कुशलं याहि, आवाभ्यां दाभ्यां परमेश्वरस्य
नाम्ना श्रपथोऽकारि, परमेश्वरो मम तवं च मम वंशस्य तव वंशस्य च
नित्यं सहवर्त्ती भवतु । अनन्तरं स उत्थाय प्रतस्थे योनाधनञ्च नगरं
गतवान् ।

२१ एकविंशोऽध्यायः ।

१ अहीमेलकाद् दायूद्ः पवित्रपुत्राभिः ७ तत्र स्थाने दोगेगस्योपस्थितिः ८ दायूद्
प्रिलेखोयजान्तस्य कङ्कप्रतिः १० गानोयथपस्य साक्षात् उन्मत्तवद् व्यवहरणं ।

अनन्तरं दायूद् नेत्यां याजकस्याहीमेलकस्य समीपम् उपतस्थौ ततो १
ऽहीमेलकः कम्पमानो दायूद् साक्षात् कृत्वा पप्रच्छ त्वमेकः कुतः ?
तव सङ्गी कोपि नास्ति कुतः ? ततो दायूद् अहीमेलकं याजकं व्याहरत् २
राजा मां कार्यमेकं कर्तुम् आदिश्य गदितवान्, यत् कर्म कर्तुम्
अहं त्वाम् आदिश्य प्रहिणोमि तस्य किञ्चिदपि कोपि न ज्ञाप्यतां ।
अपरम् अमुकस्थानम् आगन्तं दासनिवहो मया न्ययोजि ।
इदानीं तव समीपे किमास्ते ? पूषपञ्चकं यदि भवेत् यदेव वा भवेत् ३
तदेव मह्यं देहि । ततो याजको दायूद् प्रत्यवदत्, मम करे सामान्यः ४
पूषो नास्ति किन्तु तद्वृषगणो यदि योषितः पृथग् अभवत्, तर्हि
पवित्रपुत्रान् दातुं शक्नोमि । ततो दायूद् याजकं प्रत्यवदत् मम निर्ग-
मनमारभ्य द्वौ त्रीन् वा दिवसान् अस्मत्तो योषितो विच्छेद आस्ते तद-
च तद्वृषलोकाणां वस्त्रादीनि पवित्राण्यासन्, यात्रैषा च यद्यप्यपवि-
भवेत् तथाप्यद्यापि वस्त्रादिभिः पूता भवितुं शक्नोति । ततो याजकः ५
पवित्रपुत्रान् तस्मै ददौ, यतस्तत्र स्थान इतरपूषा नाविद्यन्त, केवलम्
उत्तमपुत्रानां स्थापनसमये ये दर्शनीयपूषाः परमेश्वरस्य साक्षाद् अप-
सारितास्त एवाविद्यन्त ।

तस्मिन् काले शैलस्य भट्टानाम् एकः कयाचिद् बाधया तत्र परमे- ७
श्वरस्य साक्षाद् आसीत्, इदानीयदोगेग इति तस्य नाम, स शैलस्य
पालकानां मुख्य आसीत् ।

अनन्तरं दायूद् अहीमेलकं जगाद, स्थानेऽत्र तव करे शूलं खड्गो वा ८
किमपि किं नास्ति ? राज्ञः कार्यं तूर्णं करणीयम् इति हेतो मया
अस्त्रदायस्त्वामि नानोतानि । ततो याजको गदितवान् पश्य, एषास्थो- ९

पत्न्यायां त्वया हतस्य पिनेलीगजास्य खड्गे वसनेन वेष्टित एकीदस्य पश्चाद् विद्यते, यदि तं जिघृक्षसि, तर्हि गृह्णाण, तं विना स्थानेऽत्रान्बद्धं अस्त्रं नास्ति। ततो दायूद् गदितवान् सोऽनुपम एव, तं मद्धं देहि ।

- १० अनन्तरं दायूद् उवाच तद्विषये शैलस्य समीपात् पलाय्य गातीय-
११ त्वम्याखीशस्य समीपं जगाम । तत आखीशस्य भृत्यास्तम् अबदन् अयं जनः किं देशस्य राजा दायूद् न हि? अपरं,

शैलेनारिसहस्राणि हतानि समराङ्गने ।

दायूदापि विपत्ताग्रामयुतानि हतानि च ॥

- १२ इति वाचं योषिता नृत्यं कुर्वन्त्यः किमेतमधि न जगुः? दायूदस्ता कथां स्वमनसि न्यधित, अपरम् आखीशाख्यस्य गातीयराजस्य कारणात् सोतीव भोत्वा तेषां साक्षाद् आचारान्तरं कृत्वा तेषां समीप उन्मत्त इव व्यवहारं कुर्वन् दारकपाटानि व्यलिखत् निजभ्रमश्रूपरि च लालाम्
१४ अक्षरयत् । तत आखीशः स्वीयभृत्यान् जगाद, पश्यतायं मानुष उन्मत्त
१५ एव, स युष्माभिर्मम समीपं कुत आनायि? मम किम् उन्मत्तानाम् अभाव आस्ते यद् यूयं मम समीपे निजोन्मत्ततां दर्शयितुम् एनम् आनयत? किमेध मम गृहम् आगच्छेत्?

२२ द्वाविंशोऽध्यायः ।

१ अदुक्कमगृहायां दायूदो रक्षाप्रापणं २ मोयावीयराजस्य समीपं पितृसाधाः स्थापनं ३ गादास्यभविष्यद्भक्तु संन्तकया यिहदादेशाय दायूदो गमनं ४ दायूदमधि शैलेन सहसासाक्षात् निरस्करणं ५ शैलेन प्रति दायुगस्य कथनं ६ राजकामं कर्तुं शैलस्य निदेशः १७ तेषां तदीयनगरस्य च नाशनं २० अवियाथरस्य पलायनं ।

- १ अनन्तरं दायूद् तस्मात् स्थानात् प्रस्थाय अदुक्कमारायां गृहाम् आञ्जितवान् ततस्तस्य भातरः पितृपरिवाराञ्च तन्निशस्य तस्य समीपं गतवन्तः ।
२ अपरम् ऋग्निदुःखिविरक्तमानसलोकैषु सर्वेषु तस्य सन्निधौ मिलितेषु स तेषां सेनापति बभूव । इत्थं प्रायेण चत्वारि शतानि लोकास्तस्य सङ्गिनो बभूवुः ।
३ अनन्तरं दायूद् तस्मात् मोयावीयमिस्यीं नगरेण गत्वा मोयावीय-मन्हीपतिं व्याहरत्, अहं विनये, ईश्वरो मां प्रति किं करिष्यति तद् यावन्न वेद्मि तावद् भवतः समीपमागत्य प्रवक्तुं मम पितरं मातरञ्चा-

नुज्जात् । ततस्ते भयावीयमहीपतेः साक्षात् तेनानीतौ, यावच्च ४
दायूद् दुर्गमस्थाने तस्मै तावत् तौ तेन नृपेण साकं न्यवसतां ।

अनन्तरं गादनामा भविष्यद्वादी दायूद् जगाद, त्वं पुनर्दुर्गमस्थाने ५
न तिष्ठ, यात्रां विधाय यिह्वादादेशं याहि । ततो दायूद् प्रस्थाय हेर-
ताख्यवनम आश्रितवान् ।

तदानो दायूदन्तस्य सङ्गिनामप्युद्देशः प्राप्त इति निश्चस्य शैलो ६
गिवियाया रामतस्यवृद्धैकस्याधः शल्यहस्तः सन् उपाविशत् तस्य
भत्याश्च सर्वेऽवतिष्ठमानास्तम् अव्येष्टन् । अपरं शैलो निजचतुर्दिक्ष- ७
वतिष्ठमानान् भत्यान् जगाद, हे विन्धामीनवंशीया नराः, यूयम् आक-
र्षयत, यिश्शयस्य सुतः किं युष्माकम् एकैकस्मै शस्यत्तत्राणि द्राक्षा-
लेत्राणि च दास्यति? स किं युष्माकम् एकैकं स ह्यस्यसेनापतिं शतसेना-
पतिं वा करिष्यति, यद् यूयं सर्वे मम प्रातिकूल्येन कुमन्तव्याम् अकु- ८
रुत? यिश्शयस्य पुत्रेण साकं मम पुत्रो निदमं कृतवान् इति युष्माकं
कोपि मम कर्णगोचरं नाकरोत् । अपरम् अद्य कद्रना मां हिंसितुं मम
किङ्करो मन्मतेन प्रवर्धित इति वार्त्तां मां ज्ञापयितुं युष्माकं कोपि
मां मानुक्यते ।

अनन्तरं शैलस्य भृत्यगणमध्येऽवतिष्ठमान इदोमीयदोयेगः प्रत्य- ९
वदत् अहं भोव्यान् अह्नीट्वस्य पुत्रस्याहीमेलकस्य समीपं गच्छन्तं
यिश्शयस्य पुत्रं दृष्टवान् । स तस्य कृते परमेश्वरं पृष्टवान् तस्मै पाथेय- १०
द्रव्याणि दत्तवान् तथा पिलेथीयजालतस्य खड्गमपि तस्मै दत्तवान् ।

ततोऽह्नीट्वस्य पुत्रम् अहीमेलकं याजकं तस्य सकलं पिदवंशम् ११
अर्धतो भोववासिनो याजकान् आह्वातुं राज्ञा दूतेषु प्रहितेषु ते सर्वे
रुपस्य समीपम् आगताः । अनन्तरं शैलोऽवदत् हे अह्नीट्वस्य पुत्र, १२
अधुना श्रम । स प्रत्यवदत् हे मम प्रभो, अहम् उपस्थित आसे । अनन्तरं १३
शैलस्तं जगाद त्वं यिश्शयस्य पुत्रश्च मम विरुद्धं कुतो राजत्रोहं कृत-
वन्तो? अपरम् अद्य स यत् मां हिंसित तदर्थं त्वं तस्मै कुतो भस्यं खड्गश्च
दत्त्वा तस्य कृते ईश्वरम् अपृच्छः? ततोऽहीमेलको राजानं प्रत्यवदत्, १४
भवतो भृत्यगणमध्ये दायूदिव विश्वास्यो राजजामाता राजमन्त्रणावगतो
भवतो गोहे सम्मानितश्च को भवेत्? तस्य कृत ईश्वरं प्रष्टुम् अहं किम् १५
अथारब्धवान्? तत् मत्तो दूरीभवतु, राजा निजदासं दासस्य परि-
वाराश्च प्रति जेमं दोषम् अर्पयतु । भवतो दास एतदर्थस्य न्यूनाधिकं

- ११ किमपि नावगच्छत् । किन्तु राजा जगद, हे अहीमेलक त्वयीः तव क्त्वन्नेन पिढवंशेन च मत्तन्वमेव ।
- १० अनन्तरं राजा खच्चतुर्दिक्ष्ववतिष्ठमानान् पदातिकान् अवदत् यूयं पराहृत्य परमेश्वरस्य याजकान् हत यतस्तेऽपि दायूदस्य सहाया अभवन् अपरं तस्य पलायनं ज्ञात्वापि मम कर्मगोचरं नाकुर्वन् । किन्तु परमेश्वरस्य याजकान् हन्तुं नृपस्य दासाः करान् विकारयितुं नाङ्गी-
१० हतवन्तः । अनन्तरं राजा दौघेगम् अवदत् त्वमेव पराहृत्य याजकान् जहि । तत इदामीयदौघेगः पराहृत्य याजकान् आक्रम्य तस्मिन् दिवसे
१० कापीमग्ननिर्मितैपोदप्रिधायिनः पञ्चाशीति जगान् जघान । अपरं स नेवनामकं याजकानां नगरं खङ्गेन व्यनाशयद् अर्धाद् योषित्पुरुष-
बालकस्तनपायिशिशून् गोगार्हभमेघांश्च खङ्गेन जघान ।
- १० तस्मिन् काले अविद्याथरनामा अहोद्यूवस्य पौत्रोऽहीमेलकस्य पुत्रो
११ रत्तां प्राप्य दायूदः पश्चात् पलायाच्छकं । शैलः परमेश्वरस्य याज-
११ कान् अवधीदिति वार्त्तां सोऽविद्याथरो दायूदं जगद । ततो दायूद् अविद्याथरं बभाषे, इदामीयदौघेगस्तत्र स्थान आसीत् तस्मात् स शैलं मम वार्त्तां वदिष्यतीति मया तस्मिन्नेव दिने बुद्धं । तव पिढवंशी-
११ यानां बधस्य कारणमहमेवाभवं । त्वं मया साकं तिष्ठ मा भैधीः, मम प्राणनाशम् अवेष्टित्वा कोपि तव प्राणनाशं न चेष्टिष्यते, तव रत्तार्यम् अहमेव तवाश्रयो भविष्यामि ।

२३ त्रयोविंशोऽध्यायः ।

- १ कियोलाया आक्रमणं ७ अधिदायूदं शैलस्य कथनं ८ दायूदं परमेश्वरस्य प्रति-
वदनं ११ दायूदः सोफारण्ये पलायनं योनाथनेन समं भाषाम् करणं १८ शैलं प्रति सोकोथलोकार्नां वार्त्तावदनं दायूदः पश्चाद्गमनान् शैलस्य निर्दोषः ।
- १ अनन्तरं पिलेष्टीयाः कियोलाया समं रणां कुर्वन्ति शस्यमर्दनस्थानानां
१ शस्यानि हरन्ति चेति वार्त्तां श्रुत्वा दायूद् परमेश्वरं पप्रच्छ तान् पिले-
ष्टीयान् आहन्तुं मया किं गन्तव्यं? ततः परमेश्वरो दायूदं बभाषे याहि
१ पिलेष्टीयान् आहृत्य कियोलां रक्ष । ततो दायूदो लोकास्तं जगदुः
पश्यात् यिद्धदादेशे तिष्ठद्भिरस्माभिर्भेतव्यं, तर्हि कियोलायां पिले-
४ ष्टीयसैन्यश्रेणीनां प्रतिकूलं गत्वास्माभिः किं ततोधिकं न भेतव्यं? अनन्तरं दायूद् पुनरपि परमेश्वरं पप्रच्छ, ततः परमेश्वरः प्रत्यवदत्, त्वमृत्याय

कियोलां याहि, अहं पिजेछीयान् तव करे समर्पयिष्यामि । अतो ५
 दायूद् तस्य लोकाञ्च कियोलां गत्वा पिजेछीयैः समं रणं कृत्वा महा-
 हननेन तान् हत्वा तेषां पशून् गृहीत्वा जग्मुः । इत्थं दायूद् कियोला-
 निवासिनो ररक्ष । कियोलायां दायूदः समीपं पलायनसमयेऽही- ६
 मेलकस्य पुत्रोऽविवाधर एकम् एफोदं करेखादायाजगाम । अनन्तरं ७
 दायूद् कियोलां प्राविशदिति वार्त्तां श्रुत्वा शैलो जगाद, तर्हीश्वरो
 मम करे तं समर्पयत् यतो द्वारगर्लयुक्तनगरे प्रवेशनात् सोऽवरुद्धो
 जातः । अनन्तरं शैलो दायूदं तस्य लोकाञ्च रोधयितुं कियोलां ८
 गमनार्थं निजान् किललोकान् रणायाङ्गयत् ।

अनन्तरं शैलो गुप्तं मम हिंसां चिकीर्षतीति दायूद् ज्ञात्वाविवा- ९
 धरं राजकम् अवदत्, एफोदम् अत्रानय । अनन्तरं दायूद् जगाद, १०
 हे इखायेलः प्रभो परमेश्वर विनयेऽहं निजदासस्य प्रार्थनां प्रयोग्यु-
 यतो मत्कारणात् कियोलानगरं विनाशयितुं शैलोऽत्रागन्तुं यतते ।
 कियोलाया गृहस्थाः किं मां तस्य हस्ते समर्पयिष्यन्ति ? भवतो दासेन ११
 यथा श्रुतं तथा शैलः किम् आगमिष्यति ? हे इखायेल ईश्वर तत्
 खदासं ज्ञापयतु । ततः परमेश्वरोऽवदत् स आगमिष्यति । ततो दायूद् १२
 पप्रच्छ, कियोलाया गृहस्थाः किं मां मम नराञ्च शैलस्य हस्ते समर्पयि-
 ष्यन्ति ? ततः परमेश्वरः कथयामास ते समर्पयिष्यन्ति ।

ततो दायूद् तस्य प्रादेग घटशतानि सङ्गिनो मनुजाञ्चोत्थाय कियो- १३
 लायाः प्रस्थाय यत्र तत्र गताः । अनन्तरं दायूद् कियोलातः पला-
 याञ्चक इति वार्त्तां श्रुत्वा शैलो यातुं निवृत्ते । अपरं दायूद् निर्जन- १४
 देशस्य दूराक्रमाणि स्थानान्याश्रित्य सीफाख्यस्य निर्जनदेशस्य पर्वते
 वासं चकार । अनन्तरं शैलेन प्रतिदिनं तस्मिन् गवेषितेऽपीश्वरस्तस्य
 करे तं न समर्पयामास । तथापि शैलो दायूदः प्राणनाशार्थं वहि- १५
 भूयागच्छतीति दायूद् ददर्श । अपरं सीफप्रदेशस्यारख्ये दायूदि तिम्रति
 शैलस्य पुत्रो योनाथन उत्थाय दायूदः समीपं तदनं गत्वा ईश्वरेण तस्य १६
 मानसस्थिरत्वं जनयामास । अपरं तं बभाषे मा भैषीः, मम तातः १७
 शैलत्वां खहस्तगतं कर्तुं न शक्यति । त्वमिखायेलवंशस्य राजा
 भविष्यसि, अहन्तु तव द्वितीये भविष्याम्येतत् मम पिता शैलोऽपि
 वेत्ति । अनन्तरं ताभ्यां परमेश्वरस्य साक्षात् नियमे कृते दायूद् वने १८
 तस्यो योनाथनश्च निजगृहं जगाम ।

- १८ अपरं सीपीयमनुजा गिवियायां शैलस्य समीपं गत्वा कथयामांसः,
दायूद् किम् अस्माकं समिधौ काननस्थेषु दुर्गमस्थानेष्वर्धतो यिशीमो-
- १९ नस्य दक्षिणदिक्स्थस्य ह्यखीलापर्वते कृत्रो न तिष्ठति ? अतो हे राजन्
भवान् स्वमनोभिलाषानुसारादेवागच्छतु भवतो हस्तं तस्य समर्पणम्
- २० अस्माभिः साधयिष्यते । शैलस्तान् अवदत्, यूयं परमेश्वरे धन्या
- २१ यतो माम् अन्तर्मध्ये । अहं विनये यूयं गत्वा तस्य रहःस्थानं कुत्र
तत्र स्थाने च तं को दृष्टवान् इति पुन र्विचिन्वा निरीक्ष्य निश्चिनुत्,
- २२ यतः साऽतीव अनुरताचारीति मयाश्रावि । अतो रहःस्थानानां मध्ये
कस्मिन् रहःस्थाने स तिष्ठति तद्दृष्ट्वा निश्चिनुत्, तत परं मम समीपं
निश्चितवृत्तान्तं गृहीत्वागच्छत, ततोऽहं युष्माभिः समं यास्यामि । स
यदि देशमध्ये तिष्ठेत् तर्ह्यहं यिहूदायाः सहस्राणां मध्ये तस्योदेशं
- २३ प्राप्स्यामि । ततस्त उत्थाय शैलस्यायं सीपं जग्मुः, किन्तु दायूद्
तस्य लोकाश्च यिशीमीनस्य दक्षिणदिशि मायेनाख्यस्य निर्जनप्रदेशस्य
- २४ प्रान्ते तस्यः । अनन्तरं शैलस्तस्य लोकाश्च तं मृगयितुं जग्मुः किन्तु
लोके दायूदे तस्यां वार्त्तायां कथितायां स शैलम् आश्रित्य मायेनाख्य
निर्जनप्रदेशे स्थितवान् । तत् श्रुत्वा शैलो दायूदं मृगयितुं मायेनप्रदेशं
- २५ जगाम । अपरं शैले पर्वतस्यैकपार्श्वं गते दायूद् तस्य लोकाश्च तत्प-
र्वतस्थान्यपार्श्वं जग्मुः, अपरं दायूद् भयात् स्थानान्तरं यातुं त्वरां
चकार किन्तु शैलस्तं तस्य लोकांश्च धत्तुं स्वलोकैः सह वेष्टयन् तस्यौ ।
- २६ तदानीं द्रुत एकः शैलस्य समीपमागत्य भवान् शीघ्रमागच्छतु यतः
- २७ पिलेष्टीया देशमाकामन् इति वार्त्तां तं जगाद् । ततः शैलो दायूदः
पश्चाद् गमनात् परावृत्य पिलेष्टीयानां विरुद्धं जगाम, तत्कारणात्
तस्य स्थानस्य नाम सेलाहम्महलिकोतं (चलाचलपर्वत) इति बभूव ।
- २८ ततो दायूद् तस्मात् प्रस्थाय शेनगिदीस्थेषु दुराक्रमणस्थानेषु न्युवास ।

२४ चतुर्थिगोऽध्याय ।

- १ शेनगिदीस्थगुहाया दायूदा शैलस्य वस्त्रापं किन्वा प्राणरवाकरणं न मेन कथयता
शैलस्य समीपे निकजिदीपत्प्रकाशनं १५ निकजदीपं खोलाय दायूदं प्रपद्यन्त
शैलस्य स्वयंप्रथमम् ।
- २ अनन्तरं पिलेष्टीयानां पश्चाद्गमनात् प्रत्यागतेन शैलेन दायूदः शेन

गिदीनासि निर्जनस्थाने विद्यत इति वार्त्ता श्रुत्वा । ततः शैलः सर्वेभ्य १
इखायेल्वंशेभ्यः सहस्रत्रयस्रोक्तान् रत्नां गृह्णन् वनच्छागानां शैलेषु
दायूदं तस्य लोकांश्च गवेषयितुं जगाम । तस्मिन् वर्त्मनि स्थितानि २
मेघस्थानानि प्राप्य शैलः स्वचरणावाच्छादयितुं तत्रत्यां गुहामेकां
प्रविवेश । तदानीं दायूद् तस्य लोकाश्च तस्या एव गुहायाः प्रान्तःस्थान
उपविष्टा आसन् । अपरं दायूदो मनुजान्तं जगदुः पश्य मया तव ४
रिपुस्त्व हस्ते समर्पयिष्यते तदा त्वं यद् इच्छसि तदेव तं प्रति करि-
ष्यसीति वाचं परमेश्वरो यं दिवसमधि त्वाम् अवदत्, स दिवस एष
एव । ततो दायूद् उत्थाय रघुः शैलस्य वसनायं चिच्छेद । किन्तु ततः ५
परं शैलस्य वसनायच्छेदनात् दायूदो ऽन्तःकरणं विद्धं बभूव । ततः ६
स स्वलोकान् जगाद, परमेश्वरेणाभिधक्तं मत्प्रभुं प्रथेतत्कर्मकरणाद्
अर्घतस्तस्य विरुद्धं करविस्तारणात् परमेश्वरो मां रक्षतु यतः स
परमेश्वरेणाभिधक्तः पुमान् । अपरं दायूद् वाक्त्रे निर्जदासान् ७
तर्जयन् शैलम् आक्रमितुं प्रतिघडवान् । अनन्तरं शैलो गुहातो
निर्गत्य मार्गज्जगाम ।

तदा दायूद् उत्थाय गुहातो निर्गत्य हे मम प्रभो राजन् इत्युक्त्वा ८
शैलमाजुहाव ततः शैलेन पश्चात् परावृत्त्य दृष्टं दायूद् भूमौ पतन्
प्रकृतनाम । अपरं दायूद् शैलं जगाद, दायूद् तव हिंसां चिच्छत इति ९
लौकिकीं वाचं त्वं कुतः प्रयोगिधि ? पश्याय परमेश्वरो गुहाया मध्ये त्वां १
मम करे समापयत् तदा केनचित् त्वां हन्तुम् आदित्योऽप्यहं त्वाम्
अनुकम्प्य कथितवान् निजप्रभोः प्रतिकूलं नाहं करं विस्तारयिष्यामीति
यतः स परमेश्वरेणाभिधक्तः पुमान् । हे मम तात पश्य, मम करे ११
स्थितं तवैतदक्षरीयवसनायं निरीक्ष । मया तवान्क्षरीयवसनायस्य
क्षेदनसमये त्वं न हत एतेनाहं हिंसां द्रोहं वा न समाचरामि तव
विरुद्धं पापं वा न करोमीति त्वया विविच्य दृश्यतां तथापि त्वं मम
प्राणनाशाय मां मृगयसे । परमेश्वरो मां त्वाच्चाधि विचारयिष्यति १२
मम हते तुभ्यं समुचितं दास्यति, किन्त्वहं त्वयि करं नार्पयिष्यामि ।

क्रिया तु या भवेत् दुष्टा सा दुष्टेन विधीयतां । १३

इति प्राचीनेवक्ता नीतिकथा, अतोऽहं स्वकरेण त्वां न स्पृश्यामि ।
इखायेलो राजा कस्य पश्चाद् बहिर्गतः ? भवान् कं धर्तुं धावति ? १४
किं मृतं कुकुरं वा मशकमेकं ? परमेश्वरो विचारयिता भवन् १५

मां त्वाच्चाधि विचारयिष्यति, स मां प्रति दृष्टिं विधाय मम पक्षपाती भवन् तव करात् मामुद्धारयिष्यति ।

- १६ शौलेन समं दायूदन्तदाणापि समाप्ति शौलः पप्रच्छ हे मम पुत्र
 १७ दायूद्, किमयं तव स्वरः? इत्युक्त्वा शौल उच्चैः खरोद दायूदश्च जगाम,
 मत्तापि त्वं धार्मिकोऽसि यतो मयापकृतोऽपि त्वं माम् उपकृतवान् ।
 १८ परमेश्वरेश मयि तव करे समर्पितोऽपि त्वं मां नावधीरनेनाद्य मां
 १९ प्रति तव हिताचरणं त्वया प्रकाशितं । यतो मनुष्यः स्वरिपुं प्राप्य
 किं तं कुशलेन विसर्जति? अथ मां प्रति यत् कृतं तत्कारणात् परमे-
 २० श्वरन्तव समुचितं मङ्गलं करोतु । पश्य त्वं राजा विष्यसि तव हस्त
 २१ इच्छायैकवंशस्य राज्यं स्थिरं स्यास्यति च तदहं जानामि । अतस्त्वं
 मम पश्चात् मम वंशं न लोप्यसि मम पिढ्वंशादपि मम नाम
 २२ नोच्छेत्स्यसि परमेश्वरस्य नाम गृह्णन् इमं शपथं कुरु । ततो दायूद्
 शौलस्य समीपे शपथं चकार । अनन्तरं शौलः स्वगृहं जगाम,
 किन्तु दायूद् तस्य कोकाश्च दुराक्रमस्थानम् आश्रितवन्तः ।

२५ पञ्चविंशोऽध्यायः ।

- १ शिमूयेलस्य स्वरुं ९ नावलस्य तस्य भार्याया अबोगयिलायाश्च कथनं ४ नावलं
 प्रति दायूदा कृतप्रथमं १० तस्य निन्दाकारणात् नावलं हन्यं दायूदः सञ्जा-
 भवन् १४ अबोगयिलाये दामस्य वाचोदानं १८ द्रव्यादि समासाद्य दायूदः समा-
 प्तम् अबोगयिलाया गमनं ३२ दायूदा तस्या अनपहृषणं ३६ नावलस्य स्वरुं ३९
 दायूदा समम् अबोगयिलाया विवाहो दायूदा भार्याया मोखलाया अन्यपु-
 षाय दानं ।
- १ तदानीं शिमूयेलो ममार तत इच्छायैकः सर्व्वं वंशा मिलित्वा तम-
 ध्यनुशुश्रूच रामतस्ये तस्य निवेशने तस्य प्रमशानं चकृश्च । अनन्तरं दायूद्
 उत्थाय पारखास्यं निर्जनप्रदेशं जगाम ।
- २ माथेनप्रदेशनिवासी कर्मिलाधिकारी महान् रको मनुष्य आसीत्,
 ३ तस्य अज्ञि सहस्राणि मेघाः सहस्रमेकं क्रागाश्चासन् । तस्य नाम
 नावल इति तस्य जायाया नाम चावीगयिलेति सा नारी सुबुद्धिमतो
 सुवदना आसीत् किन्तु स पुमान् निष्ठुरो दुर्दृष्टश्च स कालेववंशज
 आसीत् स कर्मिले निजमेघाणां लोमानि कर्त्तयितुं प्रावर्त्तत ।
- ४ अपरं नावलो निजमेघाणां लोमानि कर्त्तयिष्यतीति वाचां प्रान्तरमध्ये

दायूद् श्रुत्वा निजदण्डयूनः प्रेषयामास तान् जगाद च, यूयं कर्मिणे ४
 नावलस्य समीपं गत्वा मम नाम्ना तस्य कल्याणं पृच्छत, तस्मै वाच-
 मिमाञ्च कथयत, भवान् चिरजीवी भवतु भवतो भवत्परिवारस्य ५
 भवत्सर्वस्वस्य च सर्व्वदा मङ्गलं भूयात् । भवतो लोमच्छेदका आ- ६
 गता इति मयाश्रावि, परन्तु भवतो मेघपालका यावत्कारणं कर्मिण
 आसन तावद् अस्माभिः सार्द्धम् आसन ते चास्माभिर्न ऋषिता-
 स्तोषां किञ्चन वा न हारितं । भवान् स्वयूनः पृच्छतु ते तदेव वदिष्यन्ति । ८
 तस्मात् तदुक्त्वा इमं भवतानुपृच्छन्तां यतो वयं शुभदिवस आगच्छाम,
 अतो भवतः करे ब्रह्मिण तस्य किञ्चित् निजदारुभ्यां निजसुताय दायूदे
 च दीयतां । ततो दायूदे युवानो गत्वा दायूदे नाम्ना नावलसमीपे ९
 तांनि वाक्कांनि निवेदयित्वा नीरवा बभूवुः ।

अनन्तरं नावलो दायूदे दासान् अवदत् दायूद् कः ? यिप्रयस्य १०
 पुत्रो वा कः ? समयेऽस्मिन् बहवः क्रिडुराः स्वस्वं स्वामिनं विहाय
 बभूवन्तः । इदानीम् अहं किं मम पूषान् तोयानि मदीयलोमकर्त्त- ११
 काना कृतं कृतानां पशुनां मांसानि च गृह्णन् अज्ञातस्थानाद् आगन्तुक-
 काकभ्यां दास्यामि ? ततो दायूदे युवानो निजपथेन परावृत्य तत्समी- १२
 पमागत्य तं लक्ष्मणं तस्मै कथयामासः । ततो दायूद् निजलोकान् १३
 अवदत्, ययं सर्व्वं स्वखड्गान् बभ्रौत, ततस्ते सर्व्वं स्वं खड्गं बबन्धु दायू-
 दपि निजं खड्गं बबन्ध । अनन्तरं प्रायेण चतुःशतं लोका दायूदम्
 अनुजग्म द्रव्यादिरस्तांश्च ते शतं लोकान्तस्युः ।

तस्मिन् काले एकस्तस्मै दासो नावलस्य भार्यायै अवीगयिष्य २४
 कथयामास, पश्य दायूद् अस्माकं प्रभुं नमस्कृतुं प्रान्तराद् दतान्
 प्रहितवान् ततोऽस्माकं प्रभुस्तान् अभिगर्जितवान् । ते मनुजा अस्माकं २५
 महोपकारिण आसन् प्रान्तरेऽस्माकम् अवस्थितिकाले यावत् तैः साकम्
 अतिष्ठाम तावद् वयं तैर्न ऋषिता अस्माकं किमपि वा न हारितं ।
 वयं मेघान् चारयन्तस्ते समं यावत्कालं न्यवसाम तावत् ते दिवानि २६
 शम् अस्माकं चतुर्दश पाचीरस्वरूपा आसन् । अत इदानीं तव किं २७
 कर्त्तव्यं तद् आलोच्य ब्रूयतां यतोऽस्माकं प्रभोस्तस्य सकलपरिजनाना-
 श्चामङ्गलं निश्चितमेव स चेतादृशो दुश्चरित्रो यत् केनापि तं सम्भावितुं
 न शक्यते ।

तदनन्तरम् अवीगयिष्या तूष्णीं वै शते पूषान् द्राक्षारसपूर्वं द्वे कुत्वा २८

- पञ्च दग्धा मेघाः पञ्चद्वीपा भृष्टकलाया एकं शतं शुष्कदाक्षाफलशुष्का
 हे शते शुष्कोडुम्बरशुष्का एतानि सर्वान्यादाय गर्हभानामुपरि निदधे ।
- १८ अपरं निजदासान् अवदत्, यूयं मदग्नेऽपि चलत पश्यताहं युष्माकं
 पश्चात् पश्चाद् यामि किन्वेतत् सा निजस्वामिनं नावलं नाञ्जापयत् ।
- १९ अनन्तरं सा गर्हभमारुह्य पर्वतस्य रक्षोवर्त्मना यातवती तदन्तरे
 दायुद् तस्य लोकाश्च ममाभिमुखम् आगच्छन्ति तस्मात् ते मया साक्षात्
 २० कर्त्तव्या इति ददर्श । पूर्वं दायुद् कथयामास, एतस्य जनस्य प्रान्तः-
 क्षिप्तं सकलं वस्तु रक्षितवानहं तस्य सर्वेषां द्रव्याणां किञ्चिदपि न
 हारितमभूत् कर्मदं मम वृथा जातं स उपकारस्य विनिमयेन ममा-
 २१ प्रकारं चकार । यद्यहं सूर्यादयपर्यन्तं तस्य कृत्स्नपरिवारस्यैकमपि
 पुगांसम् अवशेषद्वयं तर्हीश्वरो दायुदः शत्रुभ्याऽमुक्तं तदधिकश्च फलं
 २२ ददातु । अनन्तरम् अवीगयिका दायुदं वीक्ष्य गर्हभात् तृणमवरुह्य
 २३ दायुदः सम्मुखं भूमौ पतित्वा प्रणमाम । अपरं तस्य चरणयोः पतित्वा
 कथयामास हे मम प्रभो, अयमपराधो मम जातः, निजदासीं स्वकर्ण-
 २४ गोचरे कथां कथयितुम् अनुजानातु निजदास्या वाचं शृणोतु । भवान्
 तं दुर्हृत्तपुरुषं नावलं लब्धाय न मन्यतां, यादृशं तस्य नाम तादृशस्तस्य
 स्वभावः । नावली (मूर्ख) इति तस्य नाम मूर्खता च तस्यान्तरे विद्यते ।
 २५ किन्तु भवत इयं दासी मत्प्रभुणा प्रेरितान् यूने नापश्यत् । तथापि
 हे मम प्रभो, परमेश्वरस्यामरताया भवतः प्राणानाश्च शपथं कृत्वाऽहं
 वदामि शोणितपातार्थम् आगमनात् निजकरेणापमानस्य प्रतिकर-
 २६ णाश्च परमेश्वरो भवन्तं निवर्त्तयति, किन्तु भवतो रिपूणां मत्प्रभो-
 २७ रक्षितैषिणाश्च दशा नावलस्य दशैव भवतु । मत्प्रभोः समीपे भवतो
 दास्या आनीतम् इदम् उपायनं भवतोऽनुगामिभ्यो युवभो दीक्षतां
 २८ भवतो दास्या अपराधः क्षम्यताश्च । परमेश्वरो मत्प्रभो धर्मं चिरस्थायिर्न
 करिष्यति यतो मत्प्रभुः परमेश्वरस्य रिपुभिः सह योत्स्यति यावज्जीवनं
 २९ निर्दाधो भविष्यति च । मनुजेनात्प्राय भवतस्ताडने प्राणनाशार्थं कृत्यं
 च कृते मत्प्रभोः प्राणा भवतः प्रभुणा परमेश्वरेण स्वसमीपे जीवन-
 ३० समुत्के बद्धा गोपिष्यन्ते, किन्तु भवतो रिपूणां प्राणा अग्रमक्षीपकगुणेन
 ३१ परिहितप्रस्तरा इव भविष्यन्ति । परमेश्वरेण मत्प्रभुमधि यद्यत् प्रतिश्रुतं
 तस्मिन् मङ्गले साधिते सति यदा भवान् इच्छार्थैर्लवणानां राज्ये तेन
 ३२ नियोज्यते, तदानीम् अकारणशोणितपातस्य स्वकरेण समुचितदानस्य

च फलस्वरूपो शोकमनस्तापौ मत्प्रभुणा न भोक्तव्यौ । किन्तु यदा परमेश्वरो मम प्रभो मङ्गलं करिष्यति तदानीं भवत एतां दासो स्मरिष्यति भवान् ।

अनन्तरं दायूद् अवीगयिलां जगाद त्वमद्य मां साक्षात् कर्तुं येन १९
पहिता स इस्त्रायेलः प्रभुः परमेश्वरो धन्यः । अपरं तव विवेचना १९
धन्या त्वमपि धन्या यतः शोणितपातार्थम् आगमनात् निजकरेण समु-
चितफलदानाच्चाहम् अद्य त्वयैव रक्षितः । तव हिंसनात् मन्निवर्त्तको २४
य इस्त्रायेलः प्रभुः परमेश्वरस्तस्यामरतायाः प्रपथं कृत्वा कथयामि यदि
त्वं मां साक्षात् कर्तुं युगं नागमिष्यन्तिर्हि नावलस्य गेह एकोपि पुमान्
प्रभासं यावद् नावाश्लथत । अनन्तरं दायूद् तयानीतान्युपायन- २५
इत्यागि तस्याः कराद् गृहीत्वा तां जगाद त्वं कुशलैः स्वनिवेशनं याहि
पश्य तव कथायां मनो निधायाहं त्वाम् अनगृहीतवान् ।

अनन्तरम् अवीगयिला यदा नावलस्य समीपम् आगच्छत् तदा २६
राजभोज्ययत् तस्य भोज्यसति स हृष्टमना अतीवमत्तश्चासीत् तस्मात्
सा सूर्यादयात् पूर्वं तस्या घटनायाः काश्चनापि वार्तां तं न जगाद ।
प्रातःकाले नावलस्य मत्ततायां निश्चयायां तस्य जाया तं तत्सर्व्वलान्तं २७
आपयामास, ततस्तन्तान्तरस्य हृद्यं मृतकन्यं देहश्च पाषाणवद्
बभूव । इतो दण्डिनभ्यः परं परमेश्वरैणाहती नावलो ममार । २८

अनन्तरं नावलो मृत इति वार्तां शिगस्य दायूद् कथयामास परमे- २९
श्वरो धन्यो यतः स नावलैः कृतस्य समापमानस्य समुचितं फलं ददौ
निजदासश्च कुकर्मिणा ररक्ष । नावलस्य दुष्टतायाः समुचितं फलं तेनैव
नावलाय दत्तं । अनन्तरं दायूद् अवीगयिलां विवोढुम् इच्छन् तां
सम्भाषितुं इतान् प्रेषयामास । ततो दायूदो दासाः कर्मिणोऽवीगयि- ४०
लायाः समीपं गत्वा तां जगदुः, दायूद् त्वां विवोढुम् इच्छन् तव
समीपम् अस्मान् प्रहितवान् । ततः सा प्रोत्याय भूमिष्ठा सती व्याज- ४१
हार पश्यत भवतो दासो मम प्रभो दासानां पादप्रक्षालिका दास्येव
भवतु । अनन्तरम् अवीगयिला त्वारतमुत्थाय गर्दभमारुह्य निज- ४२
पश्चान्चारिणीभिः समं दायूदो इतानां पश्चाद् गत्वा तस्य जाया बभूव ।
तां विना दायूद् थिप्रियेनीयाम् अहिनायमाश्च कूटवान् ततो दे इमे ४३
तस्य जाये बभूवतुः । किन्तु शौलो मोखलानामिकां निजसुतां दायूदो ४४
जायां गृहीत्वा गल्लीमनिवासिनो लयिणस्य पुत्राय पल्टये दत्तवान् ।

२६ षड्विंशोऽध्यायः ।

..

- १ दायूदः पशान् शैलस्य हखीलापर्वताय गमनं ४ शैलात् प्रुलं पानपात्रापाहृत्य तस्य बधाकरणं १६ अवनेरं प्रति दायूदालिरस्कारः २१ दायूदं प्रति शैलस्य कथनं ।
- १ अनन्तरं सीफीयलोका गिवियायां शैलस्य समीपं गत्वा कथयामासुः
- २ दायूद् किं यिशीमोनस्य सम्मुखे हखीलापर्वते कन्नो न तिष्ठति ? ततः शैलं उत्थायेस्वायेकवृक्षस्य त्रीणि सहस्राण्यभिरुचितलोकान् सङ्गिनः
- ३ कृत्वा दायूदं गवेधयितुं सीफार्थं निर्जनप्रदेशं जगाम । शैलः पथ-
पार्श्वीये यिशीमोनसम्मुखे हखीलापर्वते शिविरं स्थापयामास ।
तस्मिन् काले दायूद् निर्जनप्रदेशे न्यवसत् । अपरं शैलो मम पश्चात्
- ४ निर्जनप्रदेशम् आगच्छतीत्यनुमाय दायूद् चारान् प्रेषयित्वा शैलो
निश्चितमागतवान् इति ज्ञातवान् ।
- ५ अनन्तरं दायूद् उत्थाय शैलस्य शिविरस्थानम् आगत्य शैलस्य
तस्य सेनापते नैरसुतस्यावनेरस्य च शयनस्थानं निरीक्षितवान् । तदानीं
शैलो रथप्राकारमध्येऽभित मनुजाश्च तस्य चतुर्दिक्षु समावृता आसन् ।
- ६ अनन्तरं दायूद् हित्तीयाहामेलकं सिरूयायाः सुतं योयावस्य भ्रातरम्
अवीशयसोक्तवान् शिविरे शैलस्य समीपं मया साकं को यास्यति ?
- ७ ततोऽवीशयः प्रत्यवाच, अहं त्वया सह यास्यामि । अनन्तरं रजन्तां
दायूद् अवीशयश्च लोकनिवहस्य समीपम् आगमतां । तदानीं शैलो
रथप्राकारस्य मध्ये शयानो निद्रितश्चास्ते तस्य शिरसः समीपे तस्य शूलं
भूमिं विद्धा विद्यते, अपरम् अवनेरः सर्वे लोकाश्च चतुर्दिक्षु शयानाः
- ८ सन्तीति ताभ्याम् अदर्शि । तदानीम् अवीशयो दायूदं बभाषे, इंश्व-
रोऽद्य भवतो रिपुं भवतो हस्तं समार्ययत् । अत इदानीं निवेदयामि,
एकेन शूलाघातेन भूम्या साकं तं वेद्रुम् आदिशतु, नाहमेनं वारहयम्
- ९ आहनिष्यामि । ततो दायूद् अवीशयं जगाद एनं मा विनाशय पर-
मेश्वरेणाभिघक्तस्य प्रतिकूलं हस्तं प्रसार्य को निरपराधो भविष्यति ?
- १० परमेश्वरस्यामरतायाः शपथं कृत्वाऽहं वदामि परमेश्वरन्तम् आहनि-
ष्यति, यदा तस्य चरमदिन उपस्थिते स मरिष्यति यदा स संग्रामं गतो
- ११ घनिष्यते । किन्तु परमेश्वरेणाभिघक्तस्य विरुद्धं मत्करप्रसारणात्
परमेश्वरो मां रक्षतु । त्वं तस्य शिरःसमीपस्थे शूलजलपात्रे गृही-
- १२ त्वागच्छ, आवां यावः । अनन्तरं शैलस्य शिरःसमीपात् तस्य शूलजल-

पात्रघा दीयृदा गृहीतयोस्तौ प्रतस्थान्ते, तत्कर्म केनापि न दृष्टं न वा ज्ञातं कोपि न जागरितवान् सर्वे निद्रायास्तस्य यतस्ते परमेश्वरेण घोरं निद्रापिताः ।

अनन्तरं दायूद् पारं गत्वा तदन्यपर्वतस्य प्रङ्गे दूरं तस्थौ तयोर्मध्ये ११ ब्रह्मस्थानं व्यवहितमासीत् । तदानीं दायूद् जनतां नेरस्य सुतम् १५ अवनरेखाह्वय कथितवान् हे अवनरे त्वं कुत उत्तरं न ददासि ? ततो ऽवनरः प्रत्यवदत् कस्त्वं यद् राजानम् आह्वयसि ? अनन्तरं दायूद् १५ अवनरं जगाद् त्वं किं वीरो न भवसि ? इत्याद्येत्वंशे कस्तव सदृशः ? तर्हि त्वं निजप्रभुं राजानं कुतो न रक्षसि ? तव प्रभुं राजानं विना-प्रयितुमेको जन आगमत् । तवेदं कर्म न भद्रं । परमेश्वरस्यामरतायाः १६ शपथं कृत्वाऽहं वदामि, यूयं बधदग्राह्यं यतो यूयं परमेश्वरेणाभिषिक्तं निजप्रभुं नारक्षत । त्वमस्य शिरोनिकटस्थे शृङ्गजलपात्रे कुञ्च तत् पश्य । तदा शौला दायूदः खरं विज्ञाय जगाद्, हे मम पुत्र दायूद् १७ किमयं तव खरः ? ततो दायूद् कथयामास सत्यं प्रभो राजन् ममेव खरोऽयं । सोऽपरमपि जगाद् मत्प्रभुं निजदासस्य पश्चात् पश्चात् १८ कुतो धावति ? किमहं कृतवान् ? मम को दीपः ? इदानीं विनयेऽहं १९ तं मम प्रभो राजन् निजदासस्य वचांसि पृच्छोतु, भवान् मां क्लेशं यदि परमेश्वरेण प्रवर्तितस्तर्हि स एकं नैवेद्यं गृह्णातु । अपरं यदि भवान् मनुष्यैः प्रवर्तितस्तर्हि ते परमेश्वरस्य सात्ताद् व्यभिचर्यन्तां यतस्त्वं गच्छन् इतरदेवान् सेवस्वति वदन्तस्तेऽद्य परमेश्वरेणाधिकृतानां आक्रान्तां सङ्गात् मां दवयन्ति । यद्यपि पर्वते धावन्तं तित्तिरपह्निष्य २० मिव मणिकैकस्वरूपकं मां मृगयितुम् इत्यादौ राजा वहिरामश्चकत्, तथापि मम शोणितं परमेश्वरस्य दृष्टं ईरस्यभृश्यां न पततु ।

ततः शौलाऽवदत् हे मम पुत्र दायूद्, अहं पापं कृतवान्, त्वं २१ परावर्त्तस्व । तवाहितं पुनर्न करिष्यामि, यतस्त्वमद्य मम प्राज्ञान् ब्रह्मन्त्यान् अमन्यथाः । अहं वातुल इव कर्माकार्थं महाभ्रान्तिमांश्चा-भवं । दायूद् प्रत्यवदत् इदं पश्य त्वमस्य शृङ्गं तस्मान्नाभ् एकः पारमा- २२ गत्य शृङ्गमिदं गृहीत्वा यातु । परमेश्वर एकैकस्मि जनाय तद्दुर्मविश्व- २३ क्ततयोः फलं ददातु । सोऽद्य त्वां मम करे समर्पितवान् किन्त्वहं परमे-श्वरेणाभिषिक्तस्य विरुद्धं करं प्रसारयितुं नारहीकृतवान् । पश्चादाहं २५ यथा भवतः प्राज्ञान् ब्रह्मन्त्यान् अमन्ये तथा परमेश्वरो मम प्राज्ञान्

- १५ ब्रह्ममूल्यान् मत्वा समस्तलोकात् माम् उद्धारयिष्यति । अनन्तरं शैलो दायूद् वभाषे, हे मम पुत्र दायूद् त्वं धन्वः, त्वं कर्मभूरः कृतकृत्यश्च भविष्यसि । अनन्तरं दायूद् निजपथेन जगाम शैलोऽपि पुनः कल्याणं जगाम ।

२७ अन्नविंशोऽध्यायः ।

- १ पिण्डेष्टीयानां देशाय दायूदो जमनं ५ चिक्कननगरे दायूदो वसनं ० अन्यदेशोपरि दायूद आक्रमणं ।
- १ अनन्तरं दायूद् मनसा चिन्तितवान् इत्थं कस्मिंश्चिद् दिनेऽहं शैलस्य करतो विनंष्यामि पिण्डेष्टीयानां देशाय पलायनं विना ममापरः कश्चिदुपायो नास्ति । तथा कृते शैल इच्छायेनः प्रदेशे मम गवेषणं कृत्वा ज्ञात्वा निराशो भविष्यति, अपरं तस्य हस्तादहं रक्षां प्राप्स्यामि ।
- २ अनन्तरं दायूद् तस्य घट्टशतानि सङ्गिनस्त्रोत्थाय मायोक्तस्य पुत्रस्या-
- ३ खीशाख्यस्य गातीयन्टपस्य समीपं जम्मुः । अपरं दायूद् तस्य सर्व्वं लोकाश्च सपरिवारा गात आखीशेन साकम् उचितवन्तः, विश्लेषतो दायूद् विप्रियेणीयाह्रीनेयमा मृतस्य नावणस्य जाया कस्मिंसीया-
- ४ वीगयिणा चैताभ्यां जायाभ्यां समं न्यवसत् । अनन्तरं दायूद् पलाय्य गातं गतवानिति वार्त्तां शैलो निश्चस्य पुनस्तं न गवेषयामास ।
- ५ अनन्तरं दायूद् आखीशं जगाद, यद्यहं भवतो दृष्ट्यानुष्ठहीतोऽस्मि तर्हि जनपदस्यैकस्मिन् नगरे मम वासार्थं स्थानं ददातु यतो भवतो दासो भवता समं राजधान्यां कुतो निवस्यति ? तत आखीशस्तस्मिन् दिने सिक्कगनगरं तस्मै दत्तवान् अतः कारणात् तन्नगरेऽपि विश्वदीय-राजवर्गस्याधिकारोऽस्ति ।
- ६ तस्मिन् पिण्डेष्टीयानां देशे दायूद् चतुर्मासाधिकवत्परैकप्रमाशं
- ७ कालम् उवास । तस्मिन् समये दायूद् तदीयलोकाश्च गत्वा गिशू-दीयगेषरीयामाजेकीयान् लोकान् आचक्रामिरे यतः पूर्वं त एव भूरं
- ८ मिसरश्च यावत् तत्र देशे न्युषुः । दायूद् यं जनपदम् आक्राम्यत् तन्मध्ये जीवनं कमपि पुरुषं स्त्रियं वा नावाश्लेषयत्, अपरं मेघ-जोगईभोष्ट्रान् वस्त्राणि चापहृत्वाखीशस्य समीपं पराहृत्वागच्छत् ।
- १० अनन्तरं युष्माभिरद्य को देश आक्रान्त इत्याखीशेन पृष्टे दायूद्

कथयामास, दाद्विगात्वा यिहूदीयानां यिरूहमेलीयानां केनीयानाञ्च
देशाः । किन्तु दायूद् यतादृशं कर्म कुरुत इति वार्त्तास्मान् अधि ११
केनापि न प्रकाशयताम् इति चिन्तयन् दायूद् गाते वार्त्तानेतारं
कश्चन पुरुषं स्त्रियं वा जीवन्तं नावाशेषयत् ; स यावत् पिलेष्टीयानां
देशे प्रावसत् तावद् यतादृशं व्यवहृतवान् । अनन्तरम् आखीशो १२
दायूदि श्चम्बत्, यतः सोऽचिन्तयत् दायूद् निजलोकस्थेस्त्रायेल्वंशस्य
समीपे खं घृणास्यदं कृतवान् अतो हृताः सर्वदा मम दासः स्यास्यति ।

२८ अष्टाविंशोऽध्यायः ।

१ आखीशस्य दायूदि विद्यमानं ७ शिमूयेलस्य सरणं यन्निभूतज्ञानां दूरोकरणं ४
पिलेष्टीयस्य शौलस्य भोक्तृत्वं ७ भूतजायाः स्त्रियः समीपे शौलस्य गमनं शिमूयेलस्य
७ स्त्रायेल्वंशस्य आश्रादानं १५ शौलं प्रति शिमूयेलस्य कथनं तेन यद्यनेन शौलस्य
वाचः ।

अनन्तरं पिलेष्टीया इस्त्रायेल्वंशेन समं योद्धुं सैन्यानि संजगदुः । १
आखीशस्तदा दायूदं जगाद त्वया तव मनुजैश्च युद्धाय मया समं
गन्तव्यमिति ज्ञायतां । ततो दायूद् आखीशं बभाषे निजदासेन यद्यत् २
कर्म साधयिष्यते तद् भवता ज्ञास्यते । आखीशो दायूदम् उक्त्वान्
अहं त्वां नित्यं मष्किरोरत्तणपदे नियोक्ष्ये ।

तत्कालात् पूर्वं शिमूयेले मृत इस्त्रायेलीयलोकान्तर्द्वये शौकं कृत् ३
रामतनासि तस्य नगरे तस्य प्रमगानं चक्रुः । अपरं शौलो भृतज्ञान्
देवज्ञाश्च लोकान् देशाद् दूरोकृतवान् ।

अनन्तरं पिलेष्टीया एकत्र मिलित्वागच्छन्नेमे शिविरं स्थापयामासुः ४
शौलोऽपि सर्वान् इस्त्रायेलीयान् संगृह्य गिल्वाये शिविरं स्थापयामा-
मास । किन्तु शौलः पिलेष्टीयानां सैन्यानि निरीक्ष्य विभयाच्चकार ५
तस्य हृद् अतीव चकम्पे च । ततः स परमेश्वरं पप्रच्छ, किन्तु परमेश्वरः ६
स्वप्नेन वा उरीमेन वा भविष्यद्वादिभिः किञ्चनोत्तरं तस्मै न ददौ ।

ततः शौलो निजभृत्यान् आश्रापयामास युयं भृतज्ञां स्त्रियमेकां ७
गवेषयत तस्याः समीपं गत्वाहं तथा भावि विविदिषिष्यामि । अनन्तरं
तस्य भृत्या ऊचुः पश्य रेन्दारे भृतज्ञा योषिदेका विद्यते । ततः शौल- ८
श्चद्रवेषार्थम् इतरवसनानि परिधायामरो हौ जनी सङ्गिनावादाय

- यात्रासुकार । अपरं रजन्यां तस्या योषितः समीप उपस्थाय वीभाषे
 अहं विनये त्वं मत्कृते भौतिकं मन्त्रं पठ यस्य नाम मया कथ्यते
 १८ तम् उत्याप्यानय च । ततः सा नारी तमुक्तवती पश्य शैलो भूतश्चान्
 दैवज्ञाञ्च देशमध्याद् उच्छिन्नवान् तेषां प्रातिकूल्येन यदिदं व्यवहृत-
 वान् तत् त्वं जानासि । त्वम् इदानीं मां घातयितुं मम प्राणानां विरुद्धं
 १९ कुत उन्माथं योजयसि? ततः शैलः परमेश्वरस्य नाम गृहीत्वा
 तस्याः समीपे प्रपथं कुर्वन् जगाद, परमेश्वरो यद्यमरो भवेत् तर्हि
 २० कार्येऽस्मिन् तव काचिदपि विपद् न घटिष्यते । तदानीं सा योषित्
 प्रपच्छ अहं तव समीपं कमत्याप्यानयामि? ततः स उक्तवान् शिमू-
 २१ येलमुत्याप्यानय । अनन्तरं तया योषिता शिमूयजे दृष्ट उच्चैः शब्दं कृत्वा
 २२ शैल उक्तः, त्वं शैलः, कुतो मां प्रतारितवान्? राजा जगाद मा
 भेषीः, त्वया किं दृष्टं? सावदत्, अहं विचारयितारं भूमित उत्तिष्ठ-
 २३ न्तम् अदशे । शैलः प्रपच्छ, तस्याकारः कोदृशः? सावदत्, एकः स्थविरो
 मानुष उत्तिष्ठति स व्याप्रपदीनेनाच्छादित आस्ते । ततः स शिमूयेल
 एव इति विज्ञाय शैलो भूमिष्ठः सन् प्रणनाम ।
 २४ अपरं शिमूयेलः शैलं पृथवान् त्वं कुतो माम् उत्यापयन् क्लिञ्चासि?
 ततः शैलोऽवदत् अहम् अतोवादिमोऽस्मि, यतः पिलेष्टीया मया
 सह युध्यन्ति, ईश्वरोऽपि मामत्यजद् भविष्यद्वादिभिः स्वप्ने वा मद्यं
 किञ्चनोत्तरं न ददाति, अतो जेतो मया किं कर्तव्यं तद् भवान् यन्मां
 २५ वदेत् तदर्थमहं भवन्तम् आहूतवान् । शिमूयेलो ऽवदत् परमेश्वरस्त्वां
 २६ परित्यज्य यदि तव रिपु जातकर्त्तृं मां कुतः पृच्छसि? परमेश्वरो
 मया यदवदत् तदेव कृतवान् स तव कराद् राज्यम् अपहृत्य तव समी-
 २७ पवासिने दायूदे दत्तवान् । यतस्त्वं परमेश्वरस्य वचनम् अवमत्यामा-
 लेकीयलोकान् प्रति तस्य प्रचण्डदोषं सफलं न कृतवान् एतत्कारणाद्
 २८ अद्य परमेश्वरस्त्वां प्रति कर्मतत् कृतवान् । अपरं त्वया समम्
 इच्छायैक्यंशोऽपि परमेश्वरेण पिलेष्टीयानां करे समर्पयिष्यते । शब्दया
 तव पुच्छे मम सङ्गिभिर्भवितव्यम् इच्छायेलः सैन्यान्वपि परमेश्वरेण
 पिलेष्टीयानां करेषु समर्पयिष्यन्ते ।
 २९ ततः शैलस्तत्क्षणाद् भूमौ दण्डवत् निपपात, अपरं शिमूयेलस्य वाचः
 श्रुत्वातीव भीतो बलहीनश्च बभूव, यतः स गतं कृत्वा दिवाराचं
 ३० किमपि न भूतवान् । अनन्तरं सा नारी शैलस्य समीपमागत्य तम-

तोर्वं व्याकुलं वीक्ष्य बभावे, पश्य भवतो दासीयमहं भवत आशां
 गृहीत्वा प्राखपयोगेन भवदुक्ते वचसि मनो न्यदधे । अतो विनयेऽहम् १२
 अधुना भवतो दास्या वचो भवतापि गृह्यतां । भवतः सम्मुखे किञ्चिद्
 भक्ष्यम् आनयेऽहं ततो यात्राकरणार्थं भवतः शक्तिं यद् भवेत् तत्कृते
 तद् भुङ्क्तां । किन्तु सोऽनुररीकुर्वन् जगद, नाहं भोक्ष्ये । अनन्तरं १३
 सा गारी तस्य भत्याश्च बह्व विनीतवन्तस्ततः स तेषां वाक्यानि गृहीत्वा
 भूमित उत्थाय खट्वायाम् उपविवेश तदानीं तस्या गृहे यः पुष्ट- १४
 गोवत्स आसीत् सा तं तृणं मारयित्वा गोधूमचूर्णानि गृहीत्वा
 मर्दयित्वा किण्वशून्यपूपान् आसाद्य शौलस्य तस्य भत्यानाश्च सम्मुखम् १५
 आनिनाय ते च भुङ्क्त्वन्तः । ततस्ते तस्यां रजन्यामुत्थाय यात्रां चक्रिरे ।

२६ ऊनत्रिंशोऽध्यायः ।

१ दायूदो युद्धाय गमनं पिजेष्टीयस्यपर्यगसासकृष्टिः १ दायूदं प्रगंशाखीशस्य विसर्जनं ।

तस्मिन् काले पिजेष्टीयाः स्वेषां कृत्स्नं सेनागणम् अफेके संजगृह्युः । १
 अपरम् इच्छायेलीयमनुजा यिप्रियेकस्यस्य प्रखवयस्य समीपे शिविरं
 स्थापयामासुः । अनन्तरं पिजेष्टीयानाम् अधिपतयः शतं शतं सहस्रं २
 सहस्रं सैन्यान्धानीयाजमुत्ततः सेनानां पश्चाद् आखीशेन साकं दायूद्
 तस्य कोकाशागताः । ततः पिजेष्टीयानाम् अधिपतयः पप्रच्छुः, इमे ३
 इन्नीयमनुजा अत्र किं कुर्वन्ति? आखीशः पिजेष्टीयानाम् अधि-
 पतीन् प्रखवदत्, इच्छायेलीयस्यस्य शौलस्य दासो दायूद् किनेष
 नहि? स वर्षैकं वर्षद्वयं वा मम सन्निधौ प्रवसति, अपरं यद्दिने मम
 पक्षोऽभवत् तदारभ्याद्य यावत् तस्य कोपि दोषो नादर्शितव्यः ।
 तेन पिजेष्टीयानाम् अधिपतयस्तस्मै शुक्रेषुः । अपरं पिजेष्टीयानाम् ४
 अधिपतयस्तनूषुः, त्वं तं परावर्त्य प्रेषय स परादत्त्वं त्वया निरूपितं
 निजस्थानं यातु नास्माभिः साकं युद्धायागच्छतु रथे चास्माकं रिपुर्न
 भवतु, यतः स यतेषां मनुजानां शिरांसि विनापरेषु क्षेत्रेन पारितो-
 विकेन निजप्रभुणा समं सन्धिं करिष्यति? अपरं, ५

शौकेनारिसहस्राणि हतानि समराङ्गने ।

दायूदापि विपश्चात्सामयुतानि हतानि च ॥

इदं गीतं योचितो समधि समगायन् स दायूद् किमयं नहि ?

- १ तदानीम् आखीशो दायूदम् आश्रय जगाद, परमेस्वरस्यामरतायाः प्रपद्यं कुर्वन् अहं वदामि त्वं सरणताम् आचरसि, अपरं सैन्यमध्ये मया सह तव गमनागमनेऽहं भद्रे मन्ये यतो मम समीपे तवागमनदि-
नमारम्भाद्य यावत् तव कोपि दोषो मया न प्रापि, तथापि ऋषवर्ग-
० स्वयि न तुष्यति । अतस्त्वं पिलेष्टीयवृषाणाम् असन्तुष्टिम् अहत्वा
= कुशलेन पराहृत्य याहि । दायूद् आखीशं प्रतिजगाद, किम् अपराजं
मया ? यद्दिने भवतः समक्षम् आगच्छं तदारम्भाद्य यावद् भवतो
दासस्य को दोषो भवता प्रापि यन्मत्प्रभो ऋषस्य शत्रुभिः समं योद्धुं मया
८ न गन्तव्यं ? तत आखीशो दायूदं प्रत्यवदत्, त्वम् ईश्वरस्य दूतैकइव मम
साक्षात् तुष्टिजनक आसे ममायम् आश्रयः, किन्तु पिलेष्टीयवृषा वदन्ति,
१० अस्माभिः समं तेन रणाय न गन्तव्यं । अतस्त्वं त्वया सहागतास्त्व
११ प्रभो दासाश्च प्रत्यूष उत्थायाजोके जाते यात्रां कुरुध्वं । ततो दायूद्
तस्य लोकाश्च प्रत्यूष उत्थाय प्रातःकाले पिलेष्टीयानां देशं पराहृत्य गताः
पिलेष्टीयाश्च त्रिप्रियेकं जग्मुः ।

३० त्रिंशोऽध्यायः ।

- १ अमालेकीयेः सिक्लगनगरस्य स्त्रावनं १ तदसि दायूदस्यलोकानाञ्च दुःखं ८ अमा-
लेकीयानां पञ्चाङ्गमनं वासांप्रापणं १८ रिपूणां वेधो स्त्रावितद्रथाणां पुनर्यज्ञं
१९ स्त्रावितद्रथाणां विभजने व्यवस्थास्थिरीकरणं २१ बन्धुसमीपं दायूदो स्त्रावित-
द्रथाणां प्रेषणं ।
१ अनन्तरं दायूद् तस्य लोकाश्च तृतीयदिवसे सिक्लगनगरमुपगत्युः
किन्तु तदन्तरम् अमालेकीयलोका दक्षिणां दिशं सिक्लगच्छाक्रम्य सिक्लगं
१ निहत्य वक्रिणा दाहयामासुः । अपरम् आवाकतइवनिमितमनुजान् न
हत्वा वन्दीहृत्य नीतवन्तः स्वमार्गंश्च गतवन्तश्च ।
२ अनन्तरं दायूद् तदीयलोकाश्च नगरमुपस्थाय नगरं भस्मराशिं स्वेधां
४ नारीसुतदुहितरश्च वन्दीहृत्य दूरं नीता इति ददृशुः । तदानीं दायूद्
५ तस्य लोकाश्च रोदितुं यावच्छक्ताक्तावद् उच्चै ररदुः । तस्मिन् काले
त्रिप्रियेकीयाहीनोयमा कर्मिणीयावीगथिना च मृतस्य नावकस्य जाया
१ दायूद् इमे दे भार्थ्येऽपि वन्दीत्वं गते । अपरं सर्वलोकानां मर्णाचि
खपुत्रकन्यानां कृते शोके मघ्नानि ततस्ते दायूदं पाषाणाघातेन चन्तुं
कथितवन्तः, तेन दायूद् अतीव आक्रुणो बभूव, किन्तु निजप्रभो पर-

मेश्वरं आत्मानम् आश्वासितवान् । अनन्तरं दायूद् अहीमेजकस्य सुतम् ०
अवियाथरम् अवदत्, विनयेऽहं त्वम् एफोदम् अत्रानय । ततोऽविया-
थरो दायूद्ः समीपम् एफोदम् आनिनाय । तदानो दायूद् परमेश्वरं ८
पप्रच्छ, एतस्य सेनानिवहस्य पश्चात् मया किं धावितव्यं? तं प्राप्तुं मया
किं शक्यते? ततः स उक्तस्त्वं तस्य पश्चाद् याहि तं प्राप्तुं शक्यसि सर्वा-
ण्युद्धारयिष्यसि च ।

अनन्तरं दायूद् तस्य सङ्गिनः घट्टप्रतलोकाश्च गत्वा वियोरारख्य- २
खेतखतीवीरं प्रापुः केचिच्च तत्रावशिष्टास्तस्युः । अपरं दायूद् तस्य १०
सङ्गिनश्चत्वारि शतानि मनुजा रिपूणां पश्चात् जग्मुः किन्तु द्वे शते
लोकाः क्लान्तिकारणाद् वियोरखेतखत्याः पारं गन्तुम् अशक्नुवन्तस्त-
स्मिन् स्थानेऽवतस्थिरे । अपरं क्षेत्रमध्ये लोकैरेकस्मिन् मिखीयमनुजे ११
प्राप्ते ते तं दायूद्ः समीपम् आनीय पृष्ठान् खादयामासुः पानीयञ्च पाय-
यामासुः । अपरं स तैर्दत्तम् उडुम्बरगुच्छस्य खण्डमेकं शुष्कद्राक्षादयश्च १२
भुक्त्वा चेतनां प्राप यतः स त्रीणि दिवारात्राण्यन्नं न भुक्तवान् तोयञ्च
न पीतवान् । अनन्तरं दायूद् तं पृष्टवान् त्वं कस्य मानुषः? कस्माद् १३
आगतोऽसि? स कथितवान् अमालेकीयस्यैकस्य दासो मिखीयतरुयो-
ऽहं दिनत्रयं यातं मम प्रभुः पीडितं मां परिच्यज्य गतवान् । वयं १४
किरेथीयानां दक्षिणप्रदेशं यिह्वदाधीनं कालेवाधीनञ्च दक्षिणप्रदेशम्
आक्रान्तवन्तः सिल्लगनगरं वज्जिना दाहितवन्तश्च । अनन्तरं दायूद् १५
तं प्रपच्छ त्वं तस्य निवहस्य समीपं मां नेतुं शक्नोषि? स उक्तवा ५
मां न हनिष्यसि नम प्रभो र्जस्तगतञ्च न करिष्यसि एतद् यदि परमेश्व-
रस्य आज्ञा शपथे तर्हि तस्य संघस्य समीपं त्वां नेष्यामि ।

अनन्तरं तेन दायूदि तेषां समीपम् आनीति ते पिलेथीयानां यिह्व- १६
दीयानाञ्च देशाद् बज्जलोठितस्थानयनकारणाद् बज्जभूमौ विस्तीर्णाः
सन्तो भुञ्जते पिवन्ति नृत्यान्ति चेति दृष्टं । ततो दायूद् सूथ्यादयमारभ्य १७
परदिनस्य सन्ध्याकालं यावत् तान् आजघान ततस्तेषां केवलां चत्वारि
शतानि तरुणा उयुरोहणेन पलायमाना रक्षां प्रापुः, अपरेषाम्
एकोऽपि रक्षां न प्राप । अनन्तरम् अमालेकीया यानि यानि गृह्णन्तो १८
गतास्तानि सर्वाणि दायूदा पुनः प्राप्तानि विशेषतो दायूदो द्वे भार्थ्ये
ऽपि मोचिते । तैरपहृतानां पुत्रपुत्रीणां लोठितद्रव्याणाञ्च क्षुद्रं मद्दद् १९
वा किञ्चिदपि न्यूनं नाभूत् सर्वाण्येव दायूदा पुनर्जन्वानि । अपरं २०

दायूदा गोमेषु ऋहीतेषु लोकास्तं पशूनां व्रजम् अये कृत्वा गच्छन्तः
कथयामासः, एतानि दायूदो लोठितद्रव्याणि ।

- ११ अनन्तरं क्लान्तिकारणाद् दायूदः पश्चाद् गन्तुम् अक्षमा ये हे इते
लोका वियोरखेतस्वत्यास्तटे स्थातुं तैः समादिष्टास्तेषां समीपं दायूदि
समुपस्थिते ते दायूदं तस्य सङ्गिने लोकांश्च साक्षात्कर्तुं वहिरागत-
१२ वन्तः ; ततो दायूद् तेषां समीपमुपस्थाय तान् कुशलं पप्रच्छ । किन्तु
दायूदः सङ्गिनां मध्ये ये दुस्वरित्रा दुष्टाश्च मनुजास्त ऊचिरे, इमेऽ-
स्माभिः समं न गतवन्तस्ततो हेतो र्वयम् एतेभ्यो लब्धलोठितद्रव्याणां
१३ तान् नीत्वा ते गमिष्यन्ति । ततो दायूद् प्रत्यवदत् हे मम भ्रातरः, यः
परमेश्वरोऽस्मान् रक्षित्वास्माकं प्रतिकूलगामिनोः सेना अस्माकं करेषु
समर्पितवान् सोऽस्मभ्यं यानि वस्तूनि दत्तवान् तान्यधि यूयम् अविहितम्
१४ आचरथ । युष्माकं वचः को ग्रहीष्यति ? योऽङ्गं गमनकारिणो याट-
शोऽंशे भाराणां समीपस्थायिनोऽपि ताटशोऽंशे भविष्यति तौ समा-
१५ नांशिनौ भविष्यतः ; अपरं दायूद् इच्छायेल्वंशस्य कृते यमेतं विधिं
व्यवस्थाञ्च स्थापयामास स तं दिवसमारभ्य यावदद्य चलति ।
१६ अनन्तरं दायूद् शिक्लगम् उपस्थाय वैधेलं दक्षिणरामतं यत्तीरम्
१७ अरोयेरं सिफ्मेतम् इष्टिमोयं राखलं यिरहमेलीयनगराणि केनीय-
१८ नगराणि हर्मा कोराशनम् अथाकं हिव्रोणश्चेत्यादीनि यानि यानि
२० स्थानानि दायूद् तस्य लोकाश्च पर्यटवन्तस्तत्रत्यानां यिहूदाप्रदेशस्य
२१ प्राचीनानां निजबन्धुनां समीपं लोठितद्रव्यमध्याद् दातव्यानि प्रहित्व
कथयामास, परमेश्वरस्य रिपुभ्यो लोठितद्रव्यमध्याद् एतानि पातितो-
षिकानि भवद्भिर्ऋह्यन्तां ।

३१ एकत्रिंशोऽध्यायः ।

- १ शैलस्य तस्य पुत्राणाञ्च मरणं ७ इस्त्रायेलो त्यक्तेषु नगरेषु पिलेष्टीयानां निवस्यमानं ८
शैलस्य तस्य पुत्राणाञ्च शवानाम् अपमानितत्वं ११ यावेगोपलोकैसोपां शवानां
हरणं प्रशानं स्थापनञ्च ।
- १ अनन्तरम् इच्छायेल्वंशेन समं पिलेष्टीयेषु युध्वात्सु इच्छायेल्वंशः
पिलेष्टीयानां सम्मुखत् पलायाञ्चके गिलवायपर्वते च लोकास्तै-

राहताः सन्तो निपेतुः । अपरं पिजेष्टीयाः शैलं तस्य पुत्रांश्च प्राप्य १
 योनाथनो ऽयोनादवो मल्लिभूयश्चेतिनामकान् शैलस्य पुत्रान् जघ्नुः ।
 अपरं शैलमधि चौरतरे संग्रामे जाते धनुर्धारिषु च तं प्रति शरान् २
 निक्षिपत्य स धनुर्धारिभिरतीव क्षताङ्गहतः । ततः शैलो निजास्त्र- ४
 वाहिनं जगाद, त्वं स्वखड्गं निष्कोषं कृत्वा मां किञ्चि नो चेद् अष्मिन्न-
 त्वच्च रत आगत्य मां विद्धा ममापमानं करिष्यन्ति । किन्तु तस्यास्त्रवाही
 अतीव भीतत्वकारणात् तत् कर्तुम् ऊरुरी न चकार, तस्मात् शैलः
 खड्गं गृहीत्वा स्वयं तदुपरि निपपात । ततः शैलो ममारति वीक्ष्य ५
 तस्यास्त्रवाहकोऽपि निजखड्गोपरि निपतन् तेन समं ममार । अनेन ६
 प्रकारेण तस्मिन् दिने शैलस्तस्य त्रयः पुत्रा अस्त्रवाही चेमे सर्वे
 युगपद् अमृत्यन्त ।

अनन्तरं समभूमेः पारस्या यद्दनस्यान्यपारस्याश्च य इस्त्रायेल्वंशा- ०
 स्त इस्त्रायेलीयानां पलायनं शैलस्य तस्य पुत्राणाञ्च मरणमपि वीक्ष्य
 सर्व्वेनगराणि परित्यज्य पलायाञ्चक्रिरे, ततः पिजेष्टीया आगत्य तेषां
 मध्ये न्यवसन् ।

परदिवसे पिजेष्टीया हतमनुध्यायां वस्त्रादीन्यपहर्तुम् आगत्य ८
 गिज्वोयपर्व्वते शैलस्य तस्य त्रयाणां पुत्राणाञ्च देहान् प्राप्य तस्य ९
 मस्तकं किञ्चा तस्य सज्जादि मोचयित्वा खेषां देवाण्येषु लोकानां समीपे
 च वार्त्तां घोषयितुं पिजेष्टीयानां देशस्य चतुर्दिशं दूतान् प्रेषयामासुः ।
 अपरं ते तस्य सज्जाम् अस्तारोतदेव्या मन्दिरे निदधिरे तस्य दे- १०
 वतशानस्य भित्ताबुद्धम्वयामासुः ।

अनन्तरं शैलं प्रति पिजेष्टीयानां तस्यापकारस्य वार्त्तायां यावेश्मि- ११
 लियदनिवासिभिर्लोकैः श्रुतायां सर्व्वे बलवन्तो लोका उत्याय तां हस्त्यां १२
 रजनीं व्रजित्वा शैलस्य तस्य पुत्राणाञ्च शरीराणि वैतशानस्य भित्तितो
 यावेश्मं आनीय दाहयामासुस्तेषाम् अस्थीनि च गृहीत्वा यावेश्मस्य
 कस्यचित् तरोर्मूले भूमौ पोषयामासुः । अनन्तरं ते सप्तदिनानि यावद् १३
 उपवासं चक्रिरे ।

शिमूथेनस्य द्वितीयं पुस्तकं ।

१ प्रथमाऽध्यायः ।

- १ शैलस्य योनाथनस्य च मरणवार्तायां कथितायां कस्मिंश्चिद् अमालेकीयस्य मरणं
१० शैलस्य योनाथनस्य च मरणस्य गीतमानं ।
- १ शैलस्य मरणकाले दायूद् अमालेकीयानां निहननात् प्रत्यागत्य
२ शिल्लोगनगरे दिनद्वयम् उधितवान् । ततः परं तृतीयदिवसे छिन्नवस्त्रो
धूलोलिप्तमस्तकश्चैको जनः शैलस्य शिविराद् दायूद् समीपम् आगत्य
३ भूमिष्ठः सन् तं प्रणनाम । ततो दायूद् तं पप्रच्छ, त्वं कुत आगतो-
४ ऽसि ? स कथितवान् इस्त्रायेलः शिविरात् पलाय्याहम् आगच्छं । दायूद्
पप्रच्छ, त्वां विनयेऽहं तत्र किं जातं ? तत् मद्भ्यं कथय । ततः स कथित-
वान् मनष्या रथात् पलायाश्चकिरे बहवो निपत्य पञ्चत्वं प्राप्ताश्च
५ विशेषतः शैलस्तस्य पुत्रो योनाथनोऽपि मृतवन्तौ । दायूद् तं वार्त्ता-
वह्तां तरुणं पप्रच्छ शैलस्तस्य पुत्रो योनाथनश्चाभ्येताम् इति
६ त्वं केन प्रकारेण ज्ञातवान् ? ततः स वार्त्तावादी तरुणस्तं जगाद,
घटनाक्रमेण गिज्जवोयपर्वतमुपस्थितोऽहं शृजावलम्बदेहं शैलं तस्य
७ पश्चाद् बहून् रथान् हयारोहिणश्च तुमूणीभूतान् अपश्यं । तदा स
पश्चाद् अवलोक्य मां वीक्ष्याह्वतवान् ततोऽत्र स्थानेऽहम् इति मया
८ निगदिते स मां पृष्टवान् कस्त्वं ? अहमुक्तवान् अमालेकीयोऽहम् ।
९ अनन्तरं स माम् अवदत्, विनयेऽहं त्वं मम सन्निधिमागत्य मां जहि
१० यतोऽहं मूर्च्छापन्नोऽस्मि तथापि मम प्राणा न यान्ति । ततोऽहं तस्य
समीपे तिष्ठन् तं हतवान्, अतस्तत्पतनात्परं स पुनर्जीवितुं न शक्नो-
तीत्यहं निश्चितं वेद्मि । अनन्तरम् अहं तस्य शिरसः किरीटं हस्ताद्
११ बलयश्च गृहीत्वा निजप्रभोः समीपम् एतत् स्थानम् आनयं । ततो
दायूद् निजवस्त्राणि धृत्वा छिन्नवान् अपरं तस्य सङ्गिनः सर्वेऽपि
१२ तथैव हतवन्तः । अपरं शैलस्तस्य पुत्रो योनाथनश्च परमेश्वरस्य
लोकास्त्रेखायेजवंशाश्च खड्गैर्निहतास्तत्कारणात् ते सन्ध्यां यावत् शोक-
१३ विलापोपवासैर्दिनं यापयामासुः । अनन्तरं दायूद् तं वार्त्तावादिनं

तखं पप्रक्ष, त्वं कुत्रथो मनुजः? स व्याहरत्, अहं प्रवासिनोऽमा-
नेकीयस्य कस्यचित् सुतः । तं दायूद् ऊचे त्वं परमेश्वरेणाभिषिक्तस्य १४
रुमनाय निजं करं प्रसारयितुं किं नाभैषीः? ततः दायूद् तरुणमेकम् १५
आह्वयादिदेश, त्वम् यन्मं आकाम्य जहि । ततस्तेनाहृतः स ममार ।
अपरं दायूद् तं बभाषे तव शोणितपातापराधम् त्वयैव तिष्ठतु, यतो- १६
ऽहं परमेश्वरेणाभिषिक्तम् अवधिमम् इति प्रमाणां त्वदीयत्रदनेन तव
विरडम् अभिहितम् ।

अनन्तरं दायूद् शोणं तस्य पुत्रं योनाथनश्चाधि कोदण्डगीतनामकं १७
विलापगीतमिदं रचयित्वा यिद्धदावंशं शिष्ययामास । तद् याशेरपुस्तके १८
लिखितमास्ते ।

इच्छायेलवंशं ते व्याघ्रा उच्चस्थानेषु जग्निरि । १८

वा हा त्वदीयशूरास्तु कीदृङ्निधनतां गताः ॥

वार्त्ता नाख्यायतां गातेऽस्त्रिलोनाख्यासु नोच्यतां । १९

ना चेन्नन्दिष्यते नूनं पिलेष्टीयावलाजनैः ।

तथास्त्रिल्लवचां स्त्रीभिर्गर्वावाक्यं वदिष्यते ॥

गिल्वेवायपर्वताः सर्व्वे युष्मान् प्रति पुनर्नहि । २०

तुधारपतनं वधे भूयात् क्षेत्रञ्च शस्यहत् ।

यतो युष्मासु वीराणां निपेतुः फलकास्तदा ।

तेलनानभिषिक्तस्य फलको निपतेद् यथा ।

तथैव चर्म शैलस्य तत्र न्यक्षिप्यताशुभं ॥

अलब्धेऽहजि योऽङ्गाम् अप्राप्ते शूरमेदसि । २१

योनाथनस्य कोदण्डं न कदापि न्यवर्त्तत ।

न च शैलस्य खड्गेऽपि परावर्त्तत निष्फलं ॥

प्रियो मनोहरावाक्तां जीवत्काले परस्परं ।

शैलयोनाथनावेतौ विभिन्नौ न मृतावपि । २२

कुरराद् वेगिनौ तौ तु सबलौ च मृगेन्द्रतः ॥

इच्छायेलङ्गनाः शैलो युष्माभिरेव शुच्यतां । २३

यतो लोहितवासांसि रम्याख्याभरणानि च ।

तेन दत्तानि युष्मभ्यं तेनैव वः सुचेककाः ।

धिञ्चिताः सर्व्वजातैश्च नानाविधविभूषणैः ॥

वा हा रथस्थले शूराः कीदृङ्निधनतां गताः । २४

- १४ हा हा योनाथनस्यैव निहृतस्तव पर्व्वते ।
हे योनाथन मद्भ्रातृस्त्वत्पुत्रे पीडितोऽस्म्यहं ।
मदीयमनसो रत्नं त्वमेवैकः समस्थिथाः ।
श्रेयः प्रेम तवामन्ये प्रेमतो योषितामपि ।
- १५ हा हा शूराः कथं पेतु र्नेसु र्थुद्बलानि च ॥

२ द्वितीयोऽध्यायः ।

- १ ईश्वरस्य निदेशाद् द्वित्रोषं गत्वा दायूदो राजत्वकरणं ५ यावेशगिलियदीयमनुजान् प्रति दायूदः प्रशंसनं ८ ईश्वरयोशतस्य इस्त्रायेलो स्वपतीकरणं ११ योयावाबनेरयो-
सकणलोकानां योधनं १८ असाहेलस्य सरणं २५ अबनेरस्य वचनाद् योधावस्य
परावर्जनं ३१ असाहेलस्य यज्ञशाने स्थापनं ।
- १ अनन्तरं दायूद् परमेश्वरं पृच्छवान् किमहं यिद्धदायाः काश्चन नगरीं
यास्यामि ? परमेश्वरः कथयामास, याहि । अनन्तरं दायूद् पप्रच्छ,
२ मया किं स्थानं गन्तव्यं ? स कथयामास हित्रोषं ब्रज । ततो दायूद्
यिप्रियेलीदाहीनोयमा मृतस्य कर्मिनीयनावलस्य जायावीगयिला
३ चेतनामिके तस्य भार्य्यं च तन्नगरं जग्मुः । अपरं दायूद् सपरिवारान्
निजसङ्गिणो जनानप्यानीतवान् ते च हित्रोषप्रदेशस्य नगरेषु न्यवसन् ।
४ अनन्तरं यिद्धदीयमनुजा आगत्य तत्र स्थाने दायूदं यिद्धदावंशोपरि
राज्यपदेऽभिधिषिचुः ।
५ अनन्तरं यावेशगिलियदीयमनुजाः शैलं प्रशशाने निहृतवन्त इति
वार्त्तायां दायूदा श्रुतायां दायूद् यावेशगिलियदीयलोकानां समीपं
द्रुतान् प्रहिष्य तान् जगाद, यूयं परमेश्वरे धन्या यतो यूयं निजप्रभुं
६ शैलं प्रति करुणामिमां कृत्वा तस्य देहं प्रशशानेऽस्थापयत । अतो हेतोः
परमेश्वरो युष्मान् प्रति सत्यताम् अनुग्रहश्चाचरिष्यति ; अपरं
युष्माभिरेतत्कर्माकारि तत्कारणाद् अहमपि युष्मान् सत् करिष्यामि ।
७ इदानीं युष्माकं हस्ता बलिना भवन्त यूयश्च शूरा भवत यस्माद् युष्माकं
प्रभौ शैले पक्षत्वं गते यिद्धदावंशीयाः स्वेषां राजत्वपदे मामभि-
धिषिचुः ।
८ अनन्तरं शैलस्य सेनापति नैरस्य तनयोऽबनेरः शैलस्य सुतम् ईश्व-
९ रयोशतं गृहीत्वा महानयिमम् आनीय गिलियदाशूरियियियेलेप्रियिम-
१० विन्यामीनादीनाम् इस्त्रायेलवंशानां राजानं चकार । शैलस्य सुतः

स ईश्वरीशतस्रत्वारिंशद्वत्स्रवयवीखायेलो राजत्वं जमे स द्वौ वत्स्रौ
राजत्वं चकार केवलं यिद्धदावंशो दायूदः पत्नीयो बभूव । ततो दायूद् ११
हित्रेणो घन्नासाधिकान् सप्तवत्स्रान् यिद्धदावंशस्य राजत्वं चकार ।

अनन्तरं नेरस्य सुतोऽवनेरः श्रौणसुतस्येश्वरीशतस्य दासाश्च मङ्गन- १२
यिमाद् गिवियोनं जग्मुः । तथा सिख्यायाः सुते योयावे दायूदो १२
दक्षिणु च बहिर्भूतेषु गिवियोनस्यपुष्करिण्याः समीप उभये लोकाः
सम्मिलिताः पश्चात् संघ एकः पुष्करिण्याः प्रतीरे तदन्यः संघश्च
पुष्करिण्याः पारे तस्थौ । अपरम् अवनेरो योयावम् ऊचे, इदानीं १५
तरुणा उत्थायास्माकं सम्मुखे क्रीडन्तु ततो योयावोऽभिदधे त
उत्तिष्ठन्तु । अनन्तरं श्रौणस्य सुनोरीश्वरीशतस्य पत्नीया विन्या- १५
मीनीया द्वादशजनास्तथा दायूदो दासानां द्वादशजना उत्थाय सञ्ज्ञा-
नुसारतः पारं गतवन्तः । अपरं तेषाम् एककेन जनेन स्वप्रति- १६
योद्धुः शिरो धृत्वा कक्षः खड्गेन विद्वन्त उभयपत्नीया मनुजा युग
पन्निपेतुः, अतो हेतो गिवियोनस्यं ततस्थानं हिलकत्-हसुरिम् खड्ग-
क्षेत्रमिति नाम्ना प्रसिद्धं बभूव । अनन्तरं तस्मिन् दिने महति १७
घोरतरे संघामे जाते ऽवनेर इखायेलो मनुजाश्च दायूदः सेनानिदइस्य
सम्मुखे पराजिगिरे ।

तस्मिन् स्थाने योयावावीशयासाहेलक्षेतनामकाः सिख्यायाः सुता- १८
स्त्रय आसन् । असावसाहेलो वन्यमृगइव चरणाभ्यां द्रुतगन्तासीत् ।
असाहेलोऽवनेरस्य पश्चाद् अथावद् अवनेरस्य पश्चाद्गमनाद् दक्षिणं
वामं वा न परावहते । अनन्तरम् अवनेरः पश्चाद् वीक्ष्य पप्रच्छ १९
त्वं किम् असाहेलः ? स प्रत्यवदत्, अहं स एव । ततोऽवनेरस्तं २१
बभाषे, त्वं दक्षिणं वामं वा परावह्य तरुणानामेकं धृत्वा तस्य सञ्जां
लोठय । किन्वसाहेलस्तस्य पश्चाद्गमनात् निवर्त्तितुं नैच्छत् । अनन्तरम् २२
अवनेरोऽसाहेलं पुनरपि जग्माद्, त्वं मम पश्चाद्गमनात् निवर्त्तस्व
नाचेद् यद्यहं त्वाम् आह्वय भूमौ निपातयामि तर्हि केन प्रकारेण तव
भातरं योयावं महदगं दर्शयिष्यामि ? तथापि स निवर्त्तितुं नैच्छत् । २३
तस्माद् अवनेरो निजश्रुलायेण तस्य कुक्षिम् इत्थं विद्ववान् यत् श्रुत्वं
तस्य पृष्ठमपि विद्धा निरक्रामत् तेन स तस्मिन् स्थाने पतन् तत्रैव
ममार । अपरं यावन्तो मनुजा असाहेलस्य पतनमरणयोः स्थानम् उपत-
स्थिरे ते सर्वएव तत्रावतस्थिरे । अनन्तरम् अवनेरस्य पश्चाद् धावन्तौ २४

योयावावीश्रयो सूर्यास्तसमये श्रिवियोगसमीपस्थनिर्जनप्रदेशमाभिर्नो
मार्गस्य पार्श्ववर्तिनो मीहस्य सम्मुखस्यम् अम्भास्यपर्वतं प्रापतुः ।

- १५ अथनन्तरं विन्ध्यामीनवंशीयजोका अवनरेस्य समीपे मिक्षित्वा एकसंधी-
१६ भूय कस्यचित् पर्वतस्य शिखरे तस्युः । तदानीम् अवनरेो योयावम्
आह्वय व्याजहार खड्गः किं निरन्तरं हनिष्यति ? श्रेषे तिक्षतां गमिष्यति
किमेतत् त्वं न जानासि ? त्वं निजभ्रातृणां पश्चाद्गमनात् निर्वाप्तुं निज-
१७ मनुजान् कतिकालं न निर्दिष्यसि ? ततो योयावः कथयामास, त्वया यदि
किमपि नावदिष्यत, तर्हि मनुजाः प्रातःकाल एव निजभ्रातृणां पश्चाद्गम-
१८ नात् न्यवर्त्तिष्यन्त । अथनन्तरं योयावस्तूरो वादयामास, तेन सर्वे मनुजाः
१९ स्थगिता बभूवुः पुनरिखायेकः पश्चान्न दधावू रणञ्च न चक्रुः । ततोऽवनरे-
स्तस्य मनुजाश्च तां कृत्स्नां रजनीं प्रान्तरस्थवर्त्मना व्रजित्वा यदंन-
२० तटिन्याः पारं गत्वा कृत्स्नविश्रेणेन महनयिमम् उपतस्थिरे । अपरं
योयावेनावनेरस्य पश्चाद्गमनात् पराटत्य सर्वमनुजेषु संगृहीतेषु
दायूदो दासानां मध्य ऊनविंशति जनानाम् असाहेलस्य चाभावो
२१ बभूव । किन्तु दायूदो मानुषे विन्ध्यामीनीयानाम् अवनरेस्यानुचराणाश्च
मध्ये षष्ठीक्षत्रतत्रयं मनुजा मारिताः ।
२२ अथनन्तरं मनुजा असाहेलस्य देहं गृहीत्वा वैतलेहमस्यो पैटकप्रशाने
निहितवन्तः । अपरं योयावस्तस्य मनुजाश्च तां कृत्स्नां रजनीं व्रजन्तः
प्रत्येषे हित्रोणम् उपतस्थिरे ।

३ तृतीयोऽध्यायः ।

- १ दायूदो बलवृद्धिः ९ तस्य पुत्राणां नामानि ६ ईश्रयोश्रतं प्रति विरक्तस्यावनरेस्य
दायूदं प्रति गमनं १३ अवनरेण साकं नियमकरणे निजभाष्यायः मीहलाया
वाचनं १७ अवनरेण समं भोज्यभोजनं तस्य विसर्जनं २९ क्रुद्धेन योयावेनावने-
रस्य वजनं २९ दायूदो योयावस्य शपथं ३९ अवनरे प्रति दायूदो विलपनं ।
१ अथनन्तरं शैलस्य दायूदश्च वंशयोर्मध्ये बह्वतिथकालं रणमभवत् ।
ततो दायूद् उत्तरोत्तरं बलवृद्धिं जगाम शैलवंशश्चात्तरोत्तरं क्षीण-
तां जगाम ।
२ अपरं हित्रोणे दायूदः पुत्राः प्रसुपुविरे । यिप्रियेकीयाहीनीय-
३ माया गर्भजातोऽग्निनामा तस्य ज्येष्ठः पुत्रो बभूव । अपरं मृतस्य

कर्मिणीयनावलस्य जायाया अवीगयिलाया गर्भजातः किलावनामा
द्वितीयः पुत्रो बभूव ; अपरं शिशूरीयन्दपस्य तल्मयस्य दुहितुर्माखायाः
गर्भजातोऽवशालोमनामा तृतीयः पुत्रो बभूव । अपरं हृगीताया गर्भ- ४
जातोऽदोिनियनामा चतुर्थः पुत्रो बभूव । अपरम् अवीटलाया गर्भजातः
सिफटियनामा पञ्चमः पुत्रो बभूव । अतरं दायूदो जायाया इग्लाया ५
गर्भजातो यिनियमनामा षष्ठः पुत्रो बभूव । इमे सर्व एव दायूद
अौरसपुत्राश्चित्रोऽजायन्त ।

यतिकालं शैलवंशस्य दायूदवंशेन समं योधनमासीत् ततिकालम् ६
अवनेरः शैलवंशे समासक्त आसीत् । अनन्तरम् अयाया दुहिता रिस्से- ७
ति नाम्ना शैलस्यापपत्न्येकासीत् तामधीश्वोशतोऽवनेरं जगाद त्वं मम
पितुरुपपत्नीं कुत उपगतवान् ? ततोऽवनेर ईश्वोशतस्य कथातोऽतीव ८
कुपितो भवन् कथितवान्, सारमेयकपालः किम् अहं ? तव पितुः
शैलस्य वंशं आढरणं बन्धुगणश्च प्रत्यद्यापि सद्भावम् आचरन् दायूदः
करे त्वं न समापयं योऽहम् अहं किं यिद्धदापत्नीयोऽस्मि ? तत्कृते ९
त्वम् यतां संमन्तिनीमधि मय्यद्य दोषमारोपयसि ? परमेश्वरो दायूद- ९
मधि यथा शपथं कृतवान्, तदनुसारेण यद्यहं शैलवंशात् राजत्वं १०
गृहीत्वा दानमारभ्य वर्षां यावत् सर्वेषाम् इखायेलीयानां यिद्धदी-
यानाञ्चापरि दायूदः सिंहासनं न स्थापयामि तर्हीश्वरोऽवनेराया-
मुक्तं ततोऽधिकश्च फलं ददातु । ततः सोऽवनेराय पुनरेकामपि कथां
कथयितुं न शक्नोति यतो हेतोः स तस्माद् विभयाञ्चकार ।

अनन्तरम् अवनेरोऽविलम्बं दायूदः समीपं दृतान् प्रहित्य जगाद, ११
अयं देशः कस्य ? यदि भवान् मयः सह नियमं करोति, तर्हि पश्ये-
खायैल्वंशं भवतः पक्षम् आनेतुं भवतः साहाय्यकारी भविष्याम्यहं ।

ततो दायूद् अवदत्, भद्रं मया त्वया साकं नियमः करिष्यते किन्तु १२
मया त्वत् सकं कार्यं याचितव्यं तद् ब्रवीमि, यदा त्वं मां साक्षात् कर्तुम्
आगमिष्यसि तदा शैलस्य कन्यायां मीखलायां प्रथमं नानीतायां मां
साक्षात् कर्तुं त्वया न शक्यते । अनन्तरं दायूद् शैलस्य पुत्रस्येश्वोश- १४
तस्य समीपं दृतान् प्रहित्य जगाद, अहं पिनिथीयानां शतं च्छिन्नत्वचा
दत्त्वा यां धूढवान् त्वं मम तां जायां मीखलां देहि । तत ईश्वोशतो १५
लोकं प्रहित्य तस्याः स्वामिनो लयिणस्य पुत्रात् पल्टियेलात् मीखलां
जयात् । ततस्तस्याः स पतिः क्रन्दन् क्रन्दन् वज्जरीमं यावत् तस्याः १६

पश्चात् जगाम । अनन्तरम् अर्वनेरस्तं जगाद् याहि परावृत्त्य याहि,
ततः स परावृत्त्य गतवान् ।

- १० अनन्तरम् अर्वनेर इखायेलवंशस्य प्राचीनैः समम् इत्थं मन्त्र्याणां
१८ चकार, पूर्वं यूयं दायूदं खेषां राजानं कर्तुं चिन्तितवन्तः । इदानीं
तदेव कुरुत यतोऽहं खदासस्य दायूदः कराभ्यां निजलोकम् इखायेल-
वंशं पिलेष्टीयानां करेभ्यः सकलरिपूषां करेभ्यश्च मोक्षयिष्यामीति
१९ परमेश्वरो दायूदमधि प्रतिश्रुतवान् । अपरम् अर्वनेरो विन्यामीन्-
वंशीयानां कर्णगोचरेऽपि तदेव बभाषे । अनन्तरम् अर्वनेर इखा-
येलवंशस्य इत्खविन्यामीन्वंशस्य च मनोऽभिलाषं दायूदः कर्णगोचरे
२० कथयितुं हित्रेणां जगाम । अतोऽर्वनेरो विंशतिं लोकान् सङ्गिनः
कृत्वा हित्रेणो दायूदः समीपम् उपस्थितवान्, ततो दायूद् अर्वनेरस्य
२१ तत्सङ्गिनाश्च कृते भोव्यम् आसादयामास । अनन्तरम् अर्वनेरो दायूदं
बभाषे, अहमुत्थायेखायेलः सकलवंशान् मम प्रभो राज्ञः समीपे सङ्गृहीतुं
गच्छामि, ततस्तैर् भवता समं नियमे स्थिरीकृते भवान् निजमनोवाक्कान्-
सारेण तेषां राजत्वं करोतु । अनन्तरं दायूदा विष्टोऽर्वनेरः कुशलेन
प्रस्थानं चकार ।
२२ अनन्तरं दायूदो दासा योयावश्च युडयात्रायाः परावृत्त्य बह्वनि
भोठितत्रयाणि समानयन्त आजग्मुः । तदानीम् अर्वनेरो हित्रेणो
दायूदः समीपे नाविद्यत यतो हेतोर् दायूदा विष्टः स कुशलेन गमन-
२३ मकरोत् । अपरं योयावे तस्य सङ्गिषु सैन्येषु चागतेषु मनोज्ञा योया-
वम् अज्ञापयन् नेरस्य पुत्रोऽर्वनेरो नृपतेः समीपम् आगच्छत् नृपेण
२४ च विष्टः स कुशलेन गतवान् । तदानीं योयावो नृपतेः समीपं गत्वा
न्यवेदयत् भवता किं कर्माकारि ? पश्यावनेरो भवतः समीपमागत-
२५ वान्, स भवता विष्टः कुतः कुशलेन गतवान् ? नेरस्य पुत्रोऽर्वनेरः
कीदृशस्तत्किं न जानासि ? त्वां वक्षयितुं तव गमनागमने ऽनुसन्धातुं
२६ त्वया यद्यत् क्रियते तत्सर्वं ज्ञातुश्च स आगतवान् । अनन्तरं योयावेन
दायूदः समीपाद् वृष्टिर्गत्वावनेरस्य पश्चाद् दृताः प्रेरितास्ते सिरा-
ण्यकूपस्य समीपात् तं परावर्त्तयन्, किन्तु दायूद् एतत् न ज्ञात-
२७ वान् । अपरम् अर्वनेरे हित्रेणां परावृत्त्यागते योयावस्तेन साकं रश्च
आलापं कर्तुं गोपुरस्य मध्ये तं नीत्वा गतवान् अपरं निजभ्रातुरसा-
हेलस्य बधकारणात् तस्यैदरं विव्याध तेन स मृतवान् ।

अनन्तरं दायूद् तां वार्त्तां निश्चय्य गदितवान् नैरपुत्रस्यावनेरस्य १८
 बधमिममधि परमेश्वरस्य साक्षात् मम मदीयराज्यस्य च निर्दोषता
 सदा स्थास्यति । अयमपराधो योयावस्य तस्य समस्तपितृवंशानाश्च १९
 शिरःसु फलतु । अपरं योयावस्य वंशे प्रमेधी वा कुली वा दण्डे समव-
 लम्बी वा खड्गविद्धो वा भक्ष्यहीन एतादृशां मनुजानाम् अभावो कदाच
 न भूयात् । इत्थं शिवियोनोयरणे तयो भ्रातुरसाहेलस्य बधकारणाद् २०
 योयावस्तस्य भ्रातावीश्वयञ्चावनेरं जघ्नतुः ।

अनन्तरं दायूद् योयावं तस्य सङ्गिनः सर्व्लोकांश्च जगाद, यूयं २१
 खेषां वस्त्राणि कृत्वा शनजं वसनं परिधद्मस्वनेरमधि शोचत च ;
 अपरं दायूद् नृपतिश्च श्वस्य खडायाः पश्चात् पश्चात् चलितवान् ।
 अनन्तरं ते हित्रोयोऽवनेरस्य देहं भ्रमशाने निदधिरे राजा चावनेरस्य २२
 भ्रमशानसमीप उच्चैः स्वरं रुदितवान् तथान्ये सर्व्वे मनुजाश्च हरदुः ।
 अपरम् अवनेरमधि राजा विलापम् अगायत् । २३

हावनेरो वत किं मूढनरवत् निधनं गतः ।

बद्धौ नास्तौ करौ द्वौ ते न बद्धौ निगडे पदौ । २४

नरघातकलोकस्य समक्षं यादृशं जनः ।

कश्चित् पतति तादृक् त्वं पतनं समुपेयिवान् ॥

ततः सर्व्वे मनुजाः सूर्यास्तगमनात् किञ्चित् पूर्वं दायूद् भोजयितुम् २५
 आगताः । तदा दायूद् इमं शपथं चकार, सूर्य्ये नास्तं गते यद्यहं
 पूषम् अन्यत् किमपि वाखादामि तर्हीश्वरो मल्लम् अमुकं ततोऽधिकम्,
 फलं ददातु । ततः सर्व्वे लोकास्तस्यां वाचि मनो निदधिरे तुष्टु- २६
 वुश्च, राजा यद्यत् हतवान् तत्रैव सर्व्वे लोकाः सन्नुष्टा बभूवुः । अनन्तरं २७
 नैरस्य पुत्रोऽवनेरोऽहन्यत तद् राज्ञ आदेशात् न जातमिति सर्व्वे
 मनुजाः सर्व्वे इस्त्रायेल्वंशाश्च तस्मिन्नेव दिने बुबुधिरे । अनन्तरं २८
 राजा निजभत्यान् अवदत्, अद्य इस्त्रायेल अधिपतिरेको मह्नापुरुषः
 पतितवान् एतत् किं यूयं न जानीथ ? अपरम् अद्याहं राज्याभि- २९
 धिक्षोऽपि सन् दुर्बलो जातोऽस्मि, सिरूयायाः सन्तानाविभौ पुरुषौ
 ममावाधौ, किन्तु परमेश्वरः कुकर्मकारिणे तत्कर्ममनुरूपं फलं
 दास्यति ।

४ चतुर्थोऽध्यायः ।

- १ अश्वमेधस्य सरणाद् ईश्वरोऽश्वतस्य गृहः १ वानाश्वरेखवयो मिफीवोऽश्वतस्य च कथन
४ वानाश्वरेखवाभ्याम् ईश्वरोऽश्वतस्य वधः ८ दायुदा तयो र्देवतम् ।
- १ अश्वमेधस्य अश्वमेधो द्वित्रोऽश्वतस्य गृहे मृत इति वार्त्ता यदा शैलस्य
पुत्रेण श्रुता तदा तस्य हस्ता दुर्बला बभूवन्तुः सर्वं इच्छायेत्वंशाश्च
व्याकुला बभूवुः ।
- २ एतस्य शैलपुत्रस्य द्वौ संघपती आस्तां प्रथमस्य नाम वानाश्व इति
द्वितीयस्य नाम रेखव इति चासीत् तौ विन्यामीनवंशजातस्य वेरोतीय-
२ रिम्भोणस्य पुत्रौ । तद् वेरोतं विन्यामीनप्रदेशमध्येऽगच्छत्, किन्तु वेरो-
४ तीया शक्तियिम् पलाय्याद्ययावत् तत्र स्थाने प्रवसन्ति । अपरं शैल-
पुत्रस्य योनाधनस्य मिफीवोऽश्वतनामा दाभ्यां चरणाभ्यां खल्ल एकः पुत्र
आसीत् । यदा यिप्रियेलात् शैलयोनाधनयो र्मरणवार्त्ता समागच्छत्
तदानीं तं पञ्चमवर्षीयं बालकम् आदाय तस्य धात्री पलायाश्चक्रे तदा
पलायनस्य शीघ्रमतेरसौ बालकः पतन् खल्लो बभूव ।
- ५ अश्वमेधं वेरोतीयरिम्भोणस्य पुत्रौ रेखववानाश्वौ गत्वा मध्याह्नकाल
ईश्वरोऽश्वतस्य निकेतनं प्रविशितुः । तदानीं मध्याह्नयोष्मात् स खट्वायां
४ शयितवान् । ततस्तौ गोधूमयह्यच्छलेन निकेतनस्य मध्यस्थानं यावद्
गत्वा तस्योदरम् आजघ्नतुः; अश्वमेधं रेखवस्तस्य आता वानाश्व
७ पलायाश्चक्रे । तयो र्गोश्वप्रवेशनसमये स गर्भागारे खट्वायाम् अश्वेत
तदा तौ तम् आहत्यावधिष्ठां तस्य शिरश्चित्वा तच्छिर आदाय कृत्वा
= रात्रिं प्रान्तरेण जग्मतुः । अश्वमेधं तावीश्वोऽश्वतस्य शिरो द्वित्रोऽश्व
दायुदः समीपम् आनीय राजानं न्यवेदयतां भवतः प्रायणाश्वेच्छुको यो
दिपुत्रस्य शैलसुतस्येऽश्वोऽश्वतस्य शिर एतत् पश्य । परमेश्वरः प्रभो-
रस्माकं भूपतेः कृते शैलाय तस्य वंशाय चाद्य समुचितं फलं दत्तवान् ।
- ८ अश्वमेधं दायुद् वेरोतीयरिम्भोणस्य पुत्रं रेखवं तस्य भ्रातरं वाना-
श्वमेधं प्रत्यवदत् सर्वविपत्तितो मत्प्रायणा मोचयितुः परमेश्वरस्या-
१० मरतायाः शपथं कृत्वा कथयामि । यो जनः शैलस्य मृत्युवार्त्तां मत्तं
कथितवान् स मङ्गलवार्त्तावाद्यहमित्यमन्यत किन्तु स सिक्रगे मया
११ धृतो हतश्च । तस्मै यद्यहम् एतादृशं पुरस्कारम् अददां तर्हि निजगेहे
खट्वायां शयानो धार्मिकः पुरुषो वै मरितकृतदण्डान् पातकानां प्रति

मया किं कर्तव्यं ? तस्य शोणितस्य परिशोधः किं युवाभ्यां न गृहीतव्यः ? युवां किं एषिवीतोऽपि मया नापसारयितव्यो ? अतो दायूदा समादिष्टै- १९
कस्य तर्क्यस्तौ इतौ तयोः कराः पादाच्चं किन्ना द्वित्रोणस्यपुष्करिष्ठा-
लीर उद्बन्धित्यरे किन्वीश्वोशतस्य शिरस्तैः गृहीत्वा द्वित्रोणस्यवर्णेरस्य
भ्रमशाने स्थापितं ।

५ पञ्चमोऽध्यायः ।

१ सर्भारखायल्लोकै दायूदोऽभिषेचनं ६ यिवूषीयेभ्यः सियोनदुर्गस्य वशीकरणं ११
वीरमेघ दायूदः समीपं दूतप्रेषणं १२ यिरूशात्मने जातानां दायूदः पुत्राणां
नामानि १३ बाष्पराशोमस्थाने पिल्लोयानां दायूदा जयकरणं १९ रिफायिमो-
पत्यकायां तेषां पुनः पराजयः ।

अनन्तरम् इखायेलः सर्वे वंशा द्वित्रोणे दायूदः समीपम् आगत्य १
निवेदयामासुः पश्य वयं तव कीकशमांसानि । अपरं पूर्वं यदा शैलो- २
ऽस्माकं राजासीत् तदापि त्वमेवेखायेणं वहिरभ्यन्तरे च गमनागमने
ऽकारयः । अपरं ममेखायेल्लोकानां पालकेनायगण्येन च त्वया भवि-
तव्यमिति त्वं परमेश्वरयोगात् । इत्यम् इखायेलः सकलप्राचीनलोकेषु ३
द्वित्रोणे राज्ञः समीपम् आगतेषु दायूदा नृपेण द्वित्रोणे परमेश्वरस्य
साक्षात् तैः साकं नियमोऽकारि तै च दायूदम् इखायेणो राज्येऽभि-
सिद्धिषुः । दायूद् चिंशवत्सरवयसि राजत्वं लब्ध्वा चत्वारिंशद्वत्सरं ४
यावद् राजत्वं चकार । स द्वित्रोणे यिह्वावंशस्थोपरि घग्मासाधिकान् ५
सप्तवत्सरान् राजत्वं चकार ततः परं यिरूशात्मने समस्तस्येखायेणां
यिह्वादायाश्चोपरि त्रयस्त्रिंशद्वत्सरान् यावद् राजत्वं चकार ।

अनन्तरं राज्ञा तस्य मनुजैश्च देशात्पन्नयिवूषीयानां विद्वजं यिरू- ६
शात्मनं प्रति यात्रायां कृतायां ते दायूदम् ऊचुः, एतत् स्थानं प्रवेष्टुं
त्वया न शक्यते यतः स्थानम् एतद् दायूदा न प्रवेष्टव्यमिति वाचं
वदन्तोऽन्धाः खड्गाश्चैव त्वां दवयिष्यन्ति । किन्तु दायूद् सियोनात्वं ७
दुर्गं वशीचकार तस्य दुर्गस्य दायूद्नगरमिति नामान्तरमास्ते । तस्मिन् ८
दिने दायूद् कथयामास यो जनः यिवूषीयान् निहृत्य प्रजाकीं दायूदा
एषितं खड्गान्घग्माकमिष्यति, स प्रधानसेनापति भविष्यति । तत्त्वा-
रखाद् अन्धेन खड्गेन वा राजनिकेतनं न प्रवेष्टव्यमिति लोकैश्चक्रेते ।
अतो दायूद् दुर्गं उषितवान् तस्य दायूद्नगरमिति नाम कृतवान् । ९

अपरं दायूद् प्राचीरेख मिक्षमारभ्याभ्यन्तरस्थानं यावत् तद् वेष्टयामीस ।

१० अनन्तरं दायूद् क्रमशो वर्जमानो महान् बभूव सेनाध्यक्षः परमेश्वरस्य तस्य सहायकस्यौ ।

११ अनन्तरं सोरीयराजो हीरमो दायूदः समीपम् शरसकाष्ठानि सूत्रघटान् स्वपतीन् लोकांश्च दूतैः प्रेषयामास ततस्ते दायूदः हृते

१२ प्रासादं निर्म्ममिरे । ततः परमेश्वर इच्छायेशो राजत्वपदे मां संस्थापितवान् तथा निजेच्छायेश्वंशस्यानुरोधात् मम राज्यस्योन्नतिं कृतवान् इति दायूद् ब्रुवधे ।

१३ अपरं दायूद् हिम्रोखाद् आगत्य यिरूशालमेऽन्यजाया उपपत्नीश्च

१४ जयाह, ततो दायूदोऽपरे पुत्राः दुहितरश्चाजायन्त । यिरूशालमे

१५ शम्भूयः श्राववो नाथनः सुजेमान् यिभर इजीशूयो नेफगो याफिय

१६ इजीशामा इलियादा इलीफेजटश्चेतिनामानस्तस्य पुत्रा आजायन्त ।

१७ अनन्तरं सर्वैरिच्छायेश्वंशेणैर् दायूद् इच्छायेशो राज्येऽभिविक्त इति

१८ वार्त्तां श्रुत्वा सर्वे पिजेछोयाः दायूदं गवेषयितुम् आजग्मः । अपरं दायूदि तत् श्रुत्वा दुर्गे गतवति पिजेछोया आगत्य रिफायिमसमभूमौ

१९ विस्तीर्णा बभूवः । अनन्तरं दायूद् परमेश्वरं पृष्टवान् पिजेछोयानां विवृद्धं मया किं गन्तव्यं ? त्वं किं मम करे तान् समर्पयिष्यसि ? ततः

परमेश्वरो दायूदं जगाद, याहि मयावृद्धं पिजेछोयास्तव करे सम-

२० र्पयिष्यन्ते । अपरं दायूद् बाल्पिरासीमम् आगत्य तान् पराजित्वा जगाद परमेश्वरो मम सम्मुखे मम रिपून् खोतोभङ्गवद् बभञ्ज । तस्मात्

तस्य ख्यानस्य नाम बाल्पिरासीमं देवताभङ्गस्थानमिति कृतवान् ।

२१ अनन्तरं ते स्त्रेषां प्रतिमास्तत्र परित्यज्य गता दायूद् तस्य सङ्गिजोक्षाश्च ता गृहीत्वा जग्मः ।

२२ अनन्तरं पिजेछोयाः पुनरागत्य रिफायिमसमभूमौ विस्तीर्णा बभूवः ।

२३ ततो दायूदा परिपृष्टः परमेश्वरः कथितवान् त्वम् इदानीं मा गच्छ, तेषां पश्चाद् व्याघ्रस्थागत्य वाक्कास्थानस्य सम्मुखे तान् आक्रमिष्यसि ।

२४ वाक्काया उच्छस्थानेषु गमनशब्दे त्वया श्रुते त्वम् उद्यमं करिष्यसि यतस्तदा परमेश्वरः पिजेछोयानां सैन्यं विनाशयितुं तत्रापसरौ भविष्यति ।

२५ अनन्तरं दायूद् परमेश्वरस्याज्ञानुसारेण कर्म कुर्वन् गोवातो गेषरमुपस्थितिं यावत् पिजेछोयान् अवधीत् ।

६ षष्ठोऽध्यायः ।

१ दायूदः परमेश्वरस्य मञ्जूषामयनं १ उपस्थापितो मञ्जूषाया ओवेदेदोमस्य गेहे स्थापनं १२ बलिदानं नृत्यञ्च विधाय दायूदः परमेश्वरस्य मञ्जूषाया आनयनं १० आवासे तस्याः स्थापनं १० दायूदं प्रति मोक्षलाया निन्दावचनं ।

अनन्तरं दायूद् इच्छायैवंप्रशस्य त्रिंशत्सहस्राणि हतमनुजान् संज- १
याह । अपरं दायूद् निजसङ्गिनः सकललोकान् गृह्णन् उत्याय किरू- १
बयोर्मध्ये निवासिनः सैन्याधिपपरमेश्वरस्य नाम्ना विख्यातां मञ्जूषां
बाकीयिहदात आनेतुं यात्रां चकार । अनन्तरं त ईश्वरस्य नियम- २
मञ्जूषां नूतनं शकटम् आरोह्य पर्वतस्थाद् अवीनादवस्य वेष्मनस्तां
वह्निश्चक्रुः । अपरम् अवीनादवस्य पुत्रावुघोऽह्वियश्च तत् नूतनं शकटं
आलयामासतुः । अपरं ताभ्यां पर्वतस्थाद् अवीनादवस्य भवनाद् ४
ईश्वरस्य मञ्जूषया साकं तस्मिन् आनीते ऽह्वियो मञ्जूषाया अग्नेऽग्ने
चकितवान् । अपरं दायूद् इच्छायैः सकलवंशाश्च परमेश्वरस्य ५
सम्मुखे देवदारुकाष्ठनिर्मितान् वल्लकीशुषिरमुरजान् जयप्रदङ्गाणि
भेरीश्च वादयन्तो जयध्वनिम् अकुर्वन् ।

अनन्तरं तेषु नालेनस्य शस्यमर्दनस्थान उपस्थितेषु गावावबाधे ६
जाते तत उघो हस्तां विस्तार्थेश्वरस्य मञ्जूषां दधार । तत उघं प्रति ०
परमेश्वरस्य क्रोधे प्रज्वलिते तस्य भ्रमकारणाद् ईश्वरस्तस्मिन् स्थाने तम्
आहतवान्, ततः स ईश्वरस्य मञ्जूषायाः समीपे ममार । परमेश्वर १
उघम् आहतवान् इति कारणाद् दायूद् असन्तुष्टो बभूव, अपरं २
तस्य स्थानस्य नाम परसुघम् उधाघातस्थानमिति हतवान् अद्यापि तस्य
तन्नाम विद्यते । अपरं दायूद् तस्मिन् दिने परमेश्वराद् भीत्वा ऋषया- ८
मास तर्हि परमेश्वरस्य मञ्जूषा केन प्रकारेण मम समीपम् आगमि-
ष्यति? अनन्तरं दायूदनगरं निजसमीपं परमेश्वरस्य मञ्जूषाम् आनेतुम् १०
अनिच्छन् दायूद् पथपार्श्वस्थं गातीयस्यैवेदेदोमस्य निवेशनं तां नीत्वा
स्थापयामास । ततः परमेश्वरस्य मञ्जूषायां गातीयस्यैवेदेदोमस्य निवे- ११
शने चीन् मासान् स्थितायां परमेश्वर ओवेदेदोमस्य तस्य सकलपरिज-
नस्य च क्षेमं चकार ।

अनन्तरं परमेश्वरो निजमञ्जूषायाः कारणाद् ओवेदेदोमस्य तस्य १२
सर्वस्यस्य च क्षेमम् अकुर्वदिति वार्तां श्रुत्वा दायूद् गच्छन् ओवेदेदोमस्य
निवेशनाद् आनन्देन परमेश्वरस्य मञ्जूषां दायूदनगरम् आनिनाय ।

- १९ अपरं परमेश्वरस्य मञ्जूषावाहिसु षट्पदानि प्रगतेषु स गावं पृष्टपशुमे-
 १० कश्च जुहाव । अपरं दायूद् कार्पाससूत्रनिर्मितम् एफोदं परिधाय
 ११ परमेश्वरस्य सम्मुखे यथाशक्ति ननर्त्त । इत्थं दायूद् इच्छायेणः सर्वे
 वंशाखानन्दध्वनिना तूरीध्वनिना च परमेश्वरस्य मञ्जूषाम् आनिभ्युः ।
 १२ अनन्तरं परमेश्वरस्य मञ्जूषाया दायूद्नगरप्रवेशकाले शौलस्य दुहिता
 मीखला वातायनेन निरीक्षमाणा परमेश्वरस्य साक्षाद् उल्लम्पयन्तं
 दृत्वात्तच्च राजानं दायूदं वीक्ष्य मनसा तं तुष्ठीपकारः ।
 १३ अनन्तरं मनुजाः परमेश्वरस्य मञ्जूषाम् अन्वन्तरम् आनीय खड्याने
 ऽर्थाद् दायूद् तस्या निमित्तं यद् दृश्यम् आसादितवान् तस्य मध्ये ख्याप-
 यामासुः, अपरं दायूद् परमेश्वरस्य साक्षात् होमबलीन् मङ्गलार्थक-
 १४ बर्षीञ्च प्रोत्ससर्ज । अपरं होमबलीनां मङ्गलार्थकबलीनाञ्चोत्सर्गं
 समाप्य दायूद् सैन्याधिपपरमेश्वरस्य नाम्ना लोकोभ्य आश्लिषं ददौ ।
 १५ अपरं सकलप्रजानां मध्ये ऽर्थाद् इच्छायेणवंशसमूहमध्ये प्रतिपुरुषं प्रति-
 नारि चैकं पृषम् एकं पात्रं प्राक्षारसम् एकम् उडुम्बरखण्डञ्च परिवे-
 धितवान् । अनन्तरं सर्वे लोका निजं निजं स्थानं प्रतस्त्रिये ।
 १६ अनन्तरं दायूदि निजपरिजनेभ्य आश्लिषं दातुं परावृत्त्यागते शौलस्य
 दुहिता मीखला दायूदं साक्षात् कर्तुं वहिरागत्य बभाषे, इच्छायेणो
 राजाय सन्धक् महिमाम्बितो ऽभूत् यतः कश्चित् कापुरुषो यादृग्
 विवस्त्रो भवति, तादृक् सोऽपि खभृत्यानां दासीनां साक्षाद् विवस्त्रो-
 १७ ऽभूत् । तदानीं दायूद् मीखलां जगाद, परमेश्वरस्य लोकस्येकार्येणो
 राजत्वपदे मां नियोजयितुं यस्तव तातात् सकलपितृवंशाच्च मां वृत्त-
 वान् तस्य परमेश्वरस्य साक्षात् तत् कृतवानहं परमेश्वरस्य साक्षात्
 १८ वृत्तवानहं, एतस्मादपि लघिष्ठो निजदृष्टौ न्यक् च भविष्यामि, तथापि
 १९ त्वया यासां दासीनां वाक्यम् उक्तं ताभिरादरञ्चोयो भविष्यामि । अतः
 शौलस्य दुहिता मीखला मरुञ्चं यावत् निरपत्या तस्मै ।

७ श्रममोऽध्यायः ।

१ मन्दिरं निर्मातुं दायूदोऽभक्षायः नाथनस्य सम्पत्तिः ४ परमेश्वरसादेवात् नाथ-
 नस्य तस्य वारश्च १९ दायूदवर्षं परमेश्वरस्य प्रतिज्ञानं १८ दायूदः प्राथमप्रव्रजने ।

१ अनन्तरं परमेश्वरेण राज्ञश्चतुर्दिक्क्षेत्रेषु रिपुषु दमितेषु स यदा
 २ निजगोहे न्यवसत् तदा राजा भविष्यदादिनां नाथनं जगाद, पशु

मवैरसकाष्ठे निर्मिते प्रासाद उच्यते किन्तु परमेश्वरस्य मञ्जूषा यव-
निकानां मध्ये वसति । ततो नाथनो राज्ञे कथयामास भद्रं त्वं १
निजमनोगतं साधय परमेश्वरस्तव सहाय आस्ते ।

अपरं तस्यां रजन्यां परमेश्वरस्य वाक्यमिदं नाथनस्य निकटं समा- ५
गच्छत्, त्वं गत्वा मम दासं दायुदं वद परमेश्वर इति वाचं वक्ति त्वं किं ५
मम वासायं मन्दिरमेकं निर्मास्यसि? इत्यायेकवंशस्य मिसरदेशात् ९
ममानयनदिवसमारभ्याद्य यावत् मन्दिरे मया न न्युच्यते, केवलं दूष्य
आवासे च भ्रम्यते । तथापीत्यायेकवंशानां मध्ये मम भ्रमणकाले मम ७
पाकस्थेऽत्यायेकलोकस्य पाककल्पपदे नियुक्त इत्यायेकीयानां कश्चिद् वंशः
कदापि किं मया पृष्ट इदं, युष्माभिर्भक्तैः कुत एरसकाष्ठमयं गृहं न ८
निर्मायते? इदानीं त्वं मम दासं दायुदं वद, सेनाधिपः परमेश्वर ८
एतां वाचं वक्ति मम लोकानाम् इत्यायेकवंशीयानां राजानं कर्तुमहं
त्वां मेघस्थानकात् मेघाग्राम् अनुचरयाच गृहीतवान् । अपरं त्वं यद्यद् ८
उपकर्मितवान् तत्सर्वस्मिन् अहं तव सहायो भवन् तव सम्मुखे तव
सकलशत्रून् उच्छिन्नवान् अपरं चक्रवर्तिनां महतां लोकानां नामवत्
तव महानाम च कृतवान् । तदन्यत् मया निजलोकानाम् इत्यायेकवंशी- १०
यानां कृते स्थानमेकं निश्चितं ते तस्मिन् स्थाने समस्थाप्यन्त, ते तत्र स्वस्थाने
निवसन्ति पुनश्चाजिता न भविष्यन्ति । पृथ्वीकाले यदाहं मदीयेत्यायेक- ११
वंशान् प्राप्सितुं विचारयितुं त्वयोर्जयं तदा च यादृशं ते दृष्टे मां-
वैरस्तिशक्त तादृशं पुन न श्लेष्यन्ते । सकलरिपुभ्यश्चाहं तुभ्यं विन्वा-
दत्तवान् । परमेश्वरस्वतकृते वंशमेकं स्थापयिष्यतीति वाचमपि परमे-
श्वरस्यां प्रापयति ।

अपरं त्वयि सम्पूजायुधि सति निजपितृलोकैः समं महानिद्रां गत- १२
वति चाहं तव पश्चात् तवैरसवंशं स्थापयिष्यामि तस्य राज्यं स्थिरी-
करिष्यामि च । स मम नामार्थं मन्दिरमेकं निर्मास्यति, अहञ्च तस्य १२
राजसिंहासनम् अगन्तकालं यावत् स्थिरीकरिष्यामि । अहं तस्य पिता १४
भविष्यामि स च मम पुत्रो भविष्यति; यदि सोऽपराधी भवति तर्ह्यहं
मनुष्याणां दृष्टे मांनवसन्तानां प्रहारैस्तं दण्डयिष्यामि । किन्तु १५
मया तव साक्षात् दूरीकृतो यः शीघ्रस्तस्माद् यादृशेन्यज्ञोऽपसारि-
तस्तादृक् ततो ममानुष्यो नापसारिष्यते । तव सम्मुखे तव वंशस्तव १६
राज्यस्थानकालं यावत् स्थिरो भविष्यति तव सिंहासनमप्यनन्तकालं

- ० यावत् स्थिरं भविष्यति । अनन्तरं तानि सकलवाक्यानि तच्च दर्शनं यथातथ्यं नाघनेन दायूदे कथयाञ्चकिरे ।
- ८ ततो राजा दायूद् अभ्यन्तरं गत्वा परमेश्वरस्य सम्मुख उपविश्य कथयामास हे प्रभो परमेश्वर कोऽहं मम वंशश्च काः, यत् त्वं माम् एतत्पर्यन्तम् उद्गामितवान्? तथापि हे प्रभो परमेश्वर त्वम् एतदपि खट्वैः क्षुद्रं कार्यं मत्वा निजदासस्य सुदीर्घाय भाविवंशायापि मङ्गलं प्रतिश्रुतवान् । हे मम प्रभो परमेश्वर किमयं मानुषस्य धर्मः? एतदन्वत् दायूद् किमपरं निवेदयितुं शक्नोति? हे मम प्रभो परमेश्वर त्वं निजदासं वेत्सि । त्वं निजवाक्यकारणात् निजमनोभिन्नाघाञ्चैतादृशं माहात्म्यं विदधत् खदासं सर्वमेतत् ज्ञापितवान् । अतो हे प्रभो परमेश्वर त्वं महान् अस्माभिः स्वकर्तव्यं यद्यत् श्रुतं तत्सर्वस्मिन् तव सदृशः कश्चिदपि नास्ति त्वां विना परः कश्चिद् ईश्वरो नास्ति । अपरं तवेच्छायेणोक्तस्य तुल्या का जातिरास्ते? एवम्भूतैकापि जाति भूमयज्ञे किं विद्यते यस्या मोक्षनेन स्वकीयजातिं लब्धुं महायज्ञो यद्यीतुश्च स्वयम् ईश्वर उपागतवान्? मिसरदेशाद् भिन्नजातीयेभ्यो लोकैभ्यो देवेभ्यश्च भवतैव मुक्ताया जाताः समीपे भवदर्थं महायज्ञः प्रकाशितं खदेशे च भयङ्कराणि कर्माणि कृतानि । यतस्त्वेषायेणवंशो यद् अनन्तकालं यावत् तव जाति भवेत् तदर्थं त्वं स्वार्थं तं समस्थापयस्तथा हे परमेश्वर त्वमेव तेषाम् ईश्वरोऽभवः । इदानीं हे प्रभो परमेश्वर खदासमधि तस्य वंशमधि च त्वया प्रतिश्रुतं वाक्यम् अनन्तकालं यावत् स्थिरीक्रियतां, त्वया यदुक्तं तदेव क्रियतां । सेनाधिपः परमेश्वर इच्छायेणवंशस्येश्वर इति तव यन्नामास्ते तद् अनन्तकालं यावद् महद् भवतु तव दासस्य दायूदे वंशश्च तव साक्षात् स्थिरो भवतु । हे इच्छायेणः प्रभो सेनाधिप परमेश्वर तव वंशमहं वर्द्धयिष्यामीति वाक्यं त्वयैव तव दासस्य कर्षगोचरीकृतं ततो हेतोस्तव समीपे प्रार्थनामिमां निवेदयितुं तव दासस्य मनस्युत्साहो जायते । हे मम प्रभो परमेश्वर त्वमेव स्वम् ईश्वरस्तव वचनानि च सत्त्वानि त्वं निजदासाय शुभमिदं प्रतिश्रुतवान् । अतो हे प्रभो परमेश्वर तव दासस्य वंशो यथानन्तकालं यावत् तव समक्षं स्थिरो भवेत् तथा तमध्याश्रिप्तं बह्वं त्वमेवाहंसि, यतस्त्वमेव तत् प्रतिश्रुतवान् तवाश्रीर्वादेन च तव दासस्य वंशोऽनन्तकालं यावद् आश्रीःप्राप्तो भविष्यति ।

८ अष्टमोऽध्यायः ।

१ पिनेथीयमेयावीयलोकानां दायूदा दमनं १ हृददेशरस्यारामीयलोकानाच्च परा-
जयः २ दायूदः समीपं तोयित्पस्य पुत्रप्रेषणं १४ हदोमदेशे दुर्गस्थापनं १६
दायूदः पारिपदानां नामानि ।

अनन्तरं दायूद् पिनेथीयान् पराजित्य नम्नो चकार तेषां करेभ्यः १
प्रधाननगरस्य नायकत्वम् अपजहार च । अपरं स मेयावीयान् परा- २
जित्य भूमौ पातयित्वा रज्जुभिः परिभ्रमे ऽर्थाद् रज्जुद्वयप्रमाणात् बधार्थं
सम्पूर्णरज्जुप्रमाणांश्च जीवनार्थं परिभ्रमे ततो मेयावीया दायूदो वशी-
भूय करदायिनो बभूवुः ।

अनन्तरं पराततटिन्याः समीपस्थदेशे निजकर्तृत्वं पुनः संस्थापयितुं १
सोबाया राशि रिहोवस्य पुत्रे हृददेशे गते दायूद् तं पराजित्य
तस्य सप्तशताधिकं सङ्घं ह्यारोहिणो विंशति सङ्घस्त्राणि पदातिकान् ४
निजयाह स्युहयानां पादशिरास्त्रिच्छेदं च किन्तु तेषां मध्ये शतं रथान्
अवशेषयामास । अनन्तरं दम्भेशकस्यारामीयेषु सोवान्दपस्य हृद- ५
देशस्य साहाय्यं कर्तुमागतेषु दायूद् अरामीयानां द्वाविंशतिसङ्घ-
स्त्राणि लोकान् अवधीत् । अपरं दायूद् अरामीयदम्भेशकप्रदेशे ६
सैनिकाः स्थापयामास, ततोऽरामीया दायूदो वशीभूय करदायिनो
बभूवुः । अनेन प्रकारेण दायूद् यद्यद् उपाकामत् तत्सर्वस्मिन्
परमेष्ठुरस्तं जयित् चकार । अपरं दायूद् हृददेशस्य दासानां गा- ७
स्थानि सर्गापककानि गृहीत्वा यिरुशलमम् आनिनाय । अपरं ८
दायूद् राजा हृददेशस्याधीनाभ्यां बेटहं वेरोथाश्चेतिनामकाभ्यां नग-
राभ्यां भूयिष्ठानि पित्तकान्यानिनाय ।

अनन्तरं दायूदा हृददेशस्य सर्वानि सैन्यानि पराजितानीति ९
वार्तां निश्चस्य तोयिनामा हमातीयन्तपति दायूदः कल्याणं प्रष्टुं १०
युधता तेन हृददेशस्य पराजितत्वकारणात् दायूदो धन्यवादं
कर्तुञ्च स्वपुत्रं योरामं राज्ञो दायूदः समीपं प्रेषयामास, यतो हृद-
देशेण सार्द्धं तोयिनामोऽपि युद्धम् आसीत्, अनन्तरं स दुर्बलस्य
सुवर्बस्य पित्तकस्य च पात्राणि गृहीत्वाजगाम । ततो ऽराममेयावा- ११
म्नोनपिनेथीयामालेकप्रभृतयो याः सर्वा ज्ञातयो दायूदा पराजिता-
स्ताभ्यः सोवान्दपात् रिहोवस्य पुत्राद् हृददेशराजं जौठितानि यानि १२

- दुर्वर्गसुवर्णानि दायूदा समुत्सृष्टानि तैः सह तानि सर्व्वाण्यपि परमे-
 १२ श्वरमुद्दिश्य समुत्सृष्टजिरे । अपरं दायूद् नवखात्यायाम् उपत्यका-
 याम् अष्टादशसहस्राण्यरामीयलोकान् हत्वा प्रत्यागमनकाले महतीं
 ख्यातिं जेभे ।
 १४ अपरं दायूद् इदमे सैनिकाः स्थापयामास, स इदोमदेशस्य सर्व्वत्रैव
 सैनिकाः स्थापयाश्चकार, इदोमीयाश्च सर्व्वे दायूदे दासा बभूवुः ;
 अपरं दायूद् यद्यत् स्थानं जगाम तत्सर्व्वस्थाने परमेश्वरस्तं जयिन्
 १५ चकार । इत्थं दायूद् इस्त्रायेलः सकलवंशेषुपरि राजत्वं कुर्व्वन् निज-
 सकललोकान् प्रति सुविचारं न्यायश्ववहारश्चाचचार ।
 १६ तस्मिन् काले सिरूयायाः पुत्रो योयावः प्रधानसेनापतिरासीत् ।
 १७ अशीलूदस्य पुत्रो यिहोशाफटस्त्रेतिहासलेखक आसीत् । अशीटूवस्य
 सुतः सादोकोविद्याधरस्य सुतोऽहीमेलकश्च याजकावास्तां सिरायश्च
 १८ लेखक आसीत् । यिहोयादस्य सुतो विनायः किरैथीयानां पिनेथी-
 यानाश्चाध्यक्ष आसीत् तथा दायूदः पुत्रा राजसभासद आसीत् ।

९ नवमोऽध्यायः ।

- १ शैलवंशमधि दायूदे जिञ्जासा ४ दायूदः समीपे मिफीवाशतस्थानयन् ७
 मिफीवाशतस्य निजभाजनसने स्थानदानं शैलस्य सकलभूमिदानं ८ मिफीवा-
 शतस्य भृत्यस्य सायस्य कथा ।
 १ अनन्तरं दायूद् पृष्टवान् अहं योनाथनस्य कृते यं प्रति प्रेमाचरितुं
 २ शक्नोमि शैलवंशमध्ये तादृशः कोपि किम् अवशिष्ट आस्ति ? ततः सीव
 इतिनामा शैलस्य परिजनानां य एको दास आसीत् तस्मिन्
 दायूदः समीप आनीते राजा तं पप्रच्छ त्वं किं सीवः ? सोऽवदत् अहं
 ३ भवतः स दास एव । अनन्तरं राजा पृष्टवान् अहं यं प्रतीश्वरस्य
 नास्ति प्रेमाचरितुं शक्नोमि शैलस्य वंशे तादृशः कश्चित् किम् अवशिष्ट
 ४ आस्ति ? ततः सीवो नृपतिं स्थापयामास, उभयचरखाभ्यां खड्गो घोना-
 ५ धनस्यैकः सुतोऽवशिष्ट आस्ति । तदा राजा तं पप्रच्छ स कुत्र ? सीवो
 राजानं यथापयत्, पश्यतु स जोदिवारे ऽम्मीयेकसुतस्य माखीरस्य
 निवेशन आस्ति ।
 ५ अपरं राजा दायूद् जोदिवारं द्रुतं प्रहित्वाऽम्मीयेकसुतस्य माखीरस्य
 ६ निवेशनात् तम् आनाययामास । तदानीं शैलस्य पौत्रो योनाथनस्य

पुत्रो मिफीवोशतो दायूदः समीपम् आगत्य न्युञ्जः सन् तं प्रणनाम् ।
ततो दायूद् अवदत् हे मिफीवोशत । स प्रत्यवदत् भवतो दास उप-
स्थित आस्ते ।

अनन्तरं दायूद् तं जगाद, भयं माकार्षीः, अहं तव पितु र्योनाथनस्य ०
कृते त्वां प्रति सद्भावम् आचरिष्यामि तव पितामहस्य शौलस्य सर्वा
भूमीश्च तुभ्यं परावर्त्य दास्यामि, अपरं त्वं नित्यं मम भोजनासने
भोष्यसे । ततः स दण्डवद् भवन् बभाषे भवतो दासोऽहं को व्रत् ८
मृतकुक्कुरतुल्यं मां प्रति भवता सदृष्टिः क्रियते ?

अनन्तरं राजा शौलस्य दासं सीवम् आह्वय जगाद शौलस्य तस्य ८
वंशस्य च यद्यद् आसीत् तत्सर्वम् अहं तवाधिपतेः पुत्राय दत्तवान् ।
अतस्त्वया तव सुतेश्च तव दासैश्च तस्या भूमेः द्वाधिकर्म कृत्वा तवाधि- १०
पते भोक्तार्यं तदुत्पन्नं द्रव्यमानोय दास्यते, किन्तु तवाधिपतेः पुत्रो
मिफीवोशतो मम भोजनासने भोजनं करिष्यति । तस्य सीवस्य
पञ्चदशपुत्रा विंशति दासाश्चासन् । अनन्तरं सीवो महीपतिं जगाद ११
मम प्रभुया नृपेण यद्यद् आह्वयितं तत्सर्वं भवतो दासेन करि-
ष्यते । राजा व्याजहार मिफीवोशतो राजपुत्र इव मम भोजनासने
भोजनं करिष्यति । मिफीवोशतस्य मोखानामक एकः शिशुपुत्र ११
आसीत् । अपरं सीवस्य गृहवासिनः सर्वे लोका मिफीवोशतस्य दास
बभूवुः । किन्तु मिफीवोशतो यिरूशालमे न्यवसत् यतो भूपते ११
नासने स नित्यं समन्नात्, स उभाभ्यां पादाभ्यां खञ्ज आसीत् ।

१० दशमोऽध्यायः ।

१ हानून प्रति दायूदा प्रेषितानां कृतानाम् अपमानितत्वं ६ अश्वोनीयानाम् अरा-
नीयोश्च पराजितत्वं १५ अन्यारानीयैः समं शोवकस्य हतत्वं ।

ततः परम् अम्मोनवंशस्य राज्ञि मृते तस्य पुत्रो हानूने राज्यपदं १
प्राप । ततो दायूद् अवदत् हानूनस्य पिता नाहशो मां प्रति यादृशं १
सद्भावम् आचरद् अहमपीदानीं हानूनं प्रति तादृशं सद्भावम् आच-
रिष्यामि । अतो दायूद् तस्य पितरमधि तं सान्त्वयितुं स्वदासान् प्रेषय-
मास । दायूदस्तेषु दासेष्वम्मोनवंशीयानां देशमुपस्थितेष्वम्मोनवंशीयानां १
मुखाः स्वप्रभुं हानूनं जगदुः, दायूदा तव समीपं सान्त्वयितादो
जनाः प्रहिता इति कर्म तव पितुः सम्मानार्थं तेन कृतं त्वं किमित्यं

- बुध्यसे? दायूद् नगरं निरीक्ष्यानुसन्धाय च नाशयितुम् इच्छतेति
 ४ हेतोः स निजदासान् प्रहितवान् इति किं नहि? ततो हानूमे
 दायूदी दासान् धृत्वा तेषां श्मश्रूणामर्द्धमर्द्धं क्षौरयित्वा नितम्बपथ्यन्तं
 ५ तेषां वस्त्राणि छित्त्वा च तान् विखलवान् । अनन्तरं तैर् दायूदम् एत-
 द्दार्त्तायां आपितायां तेषाम् अतीव अपाकारखाद् राजा तान् साक्षात्
 कर्तुं लोकान् प्रहित्वेदम् आदिदेश, यावद् युष्माकं श्मश्रूणि न बर्द्धन्ते
 तावद् यूयं धिरीहो तिष्ठत पश्चात् परावृत्त्यागच्छत ।
- ६ अनन्तरं वयं दायूदः सम्मुखे छ्वाहा आभवामिति वीक्ष्याम्भो-
 वंशीया दृतान् प्रहित्व वेतनम् अङ्गीकृत्य वैतरिहावस्थानां सोवा-
 स्थितागारामीयाणां विंशतिः सहस्राणि पदातिकान् माखाया राक्ष
 एकसहस्रं लोकान् टोवदेशीयान् द्वादशसहस्राणि लोकांश्चानिन्युः ।
 ७ तां वार्त्तां निश्रम्य दायूद् योयावं बलवन्ति सर्वसैन्यानि च तत्र
 ८ प्रेषयामास । ततो ऽम्भोवंशीया बहिरागत्य गोपुरप्रवेशस्थाने सैन्यानि
 रचयाञ्चक्रिरे तद्भिन्नाः सोवातो रिहोवाआगता अरामीयाः टोवात्
 ९ माखातआगता लोका अपि क्षेत्रे व्यूहं रचयाञ्चक्रिरे । इत्थम् अय-
 दिशि पश्चाद्दिशि च द्वयोर्दिशो मंदिरद्वं युद्धं जायत इति दृष्ट्वा
 योयाव इच्छायेलः सर्वेभ्यः परीक्षितलोकैभ्यो लोकान् धृत्वा स्वयम्
 १० अरामीयाणां विरुद्धं व्यूहं रचयामास । अवशिष्टलोकेषु च निजभातर्थ्यं
 वीश्ये तेन समर्पितेषु सोऽम्भोनीयानां विरुद्धं व्यूहं रचयाञ्चकार ।
 ११ अपरं योयावस्तं जगाद, अरामीयाश्चेत् मत्तो बलवन्तो भवन्ति
 तर्हि त्वं मामुपकरिष्यसि, अम्भोनीयाश्च चेत् त्वन्तो बलवन्तो भवन्ति
 १२ तर्ह्यहं गत्वा त्वामुपकरिष्यामि । त्वं प्रबलो भव वयं खलोकान-
 नामि अम्मदीश्वरस्य नगराणाञ्च कृते पुरुषत्वं प्रकाशयिष्यामहे परमे-
 १३ श्वरो यत् क्षेमं मन्यते तदेव करिष्यति । अनन्तरं योयाव तस्य सङ्घि-
 लोकेषु चारामीयैः समं युद्धं प्रगतेषु ते तस्यायेऽग्रे पलायाञ्चक्रिरे ।
 १४ अपरम् अरामीयाः पलायन्त इति दृष्ट्वा अम्भोवंशीया अबीश्रयस्याये
 १५ ऽग्रे पलायन्त नगरं प्रविविशुः । ततो योयावोऽम्भोवंशीयानां समीपात्
 परावृत्त्य विरुद्धानामम् आगमत् ।
- १६ अनन्तरं वयम् इच्छायेल्वंशीयैः पराजिता इति वीक्ष्यारामीया
 १७ अभिचन् । अपरं परातनद्याः पारस्था अरामीया हृददेशरेख
 दृतान् प्रहित्व बहिष्कृताः सन्तो खेपमम् आगच्छन् तस्य हृददेश-

रस्य सेनापतिः शोवकश्च तेषाम् अयगामी बभूव । अनन्तरं दायूद् १०
 तां वार्तां निशम्येखायेलः सकलवंशान् संगृह्य यदनेनतन्त्याः पारं
 गत्वा हेनमम् उपतस्थे । ततोऽरामीयलोका दायूदे विरुद्धं व्यूहं रच-
 यित्वा तेन साकं युयुधुः । अपरम् अरामीया इखायेलवंशस्य सम्मुखात् १८
 पलायाश्चक्रिरे ततो दायूद् अरामीयाणां सप्तशतानि रथान् चत्वारिंशत्
 सहस्राणि ह्यारोहियश्च नाशयामास अपरं तेषां सेनापतिः शोव-
 कोऽपि तत्राहतः सन् ममार । अनन्तरं वयम् इखायेलवंशीयैः परा १८
 जिता इति वीक्ष्य हृददेशरस्थाधीनाः सर्वे नृपतय इखायेलवंशैः समं
 सन्धिं कृत्वा तेषां वंशं बभूवुः । अतोऽरामीया अम्भोनवंशीयान्
 पुनरपकर्तुं विभयाश्चक्रुः ।

११ एकादशोऽध्यायः ।

१ रक्षाया अपरोधम् १ वतश्रवया भूमं दायूदे कश्चिद्वरुणं १ ऊरियेण समं दायूदे
 अरुणं १० ऊरियश्च वधार्थं दोशावस्य समीपे पत्रप्रेषणं १८ ऊरियश्च इतल-
 वार्ताया दायूदं प्रति प्रेषणं १९ याथावत् प्राप्तं दायूदं ऊनरं २१ वतश्रवया दायूदा
 विषयम् ।

अनन्तरं तस्मिन् बत्सरे गते सति राज्ञां युद्धगमनसमये दायूद् १
 योयावं तेन समं निजदासान् सर्वान् इखायेल्लोकांश्च प्रेषयामास
 ततस्त अम्भोनवंशीयदेशं नाशयित्वा रब्बानगरीम् अवलुब्धुः । किन्तु
 दायूद् यिरुशालमे तस्थौ ।

अपरम् एकस्मिन् दिवसे सन्ध्याकाले दायूद् खडात् उत्थाय राज- १
 प्रासादस्य एते विहरतीत्यन्तरे प्रासादपृष्ठात् परमसुन्दरी योवि- १
 देकां खान्तीं वीक्ष्य दायूद् तस्यास्तत्त्वं ज्ञातुं लोकां प्रेषयामास । ततः स १
 जगाद सा इलियामस्य दुहिता हित्तीयस्तोरीयस्य आया वतश्रैवा १
 किं नहि ? तदानीं दायूद् दूतान् प्रहित्य ताम् आनाययत् अपरम् ४
 तस्याम् आगतायां दायूद् तया समं श्रयितवान् तदानीं सा ऋतुखा- ४
 तासीत्, अनन्तरं सा निजनिवेशनं पराहत्त जगाम । तदानीं सा ४
 नारी गर्भधारणाद् दूतेन दायूदं वार्तामवदत् अहं गर्भवती जातेति ।

अनन्तरं दायूद् दूतेन योयावम् आश्रययामास त्वं हित्तीयम् १
 ऊरियं मत्समीपं प्रेषयेति । ततो योयावो दायूदः समीपम् ऊरियं १
 प्रेषयामास । अपरम् ऊरिये दायूदः समीपम् आगते दायूद् तं ०

- ८ योयावस्य मङ्गलं लोकाणां मङ्गलं युद्धस्य मङ्गलञ्च पप्रच्छ । अपरं दायूद् उरियं जगाद त्वं स्वगेहं गत्वा निजपादौ प्रक्षालय । ततो राज-
निवेशनाद् वहिर्गतस्योरियस्य पश्चाद् राक्षो निकटात् कतिपयानि
९ भक्ष्यद्रव्याणि प्रेषितानि । तथाप्युरियो राजप्रासादस्य द्वारप्रवेशस्थाने
स्वप्रभो र्दासगणैः सह शिष्टे स्वगेहं न जगाम । अत उरिय निजनिवे-
१० शनं नागमद् इति वार्त्तां लोका दायूदं श्लापयन् । ततो दायूद् उरियं
बभाषे त्वं किं यात्रात आगतो नासि ? तर्हि कुतः स्वगेहं न गच्छसि ?
११ उरियो दायूदं प्रतिजगाद, परमेश्वरस्य मञ्जुष्येस्त्रायण्वंशीयै र्यिद्धदा-
वंशीयै लोकेषु दृश्येषु उच्यते मम प्रभु योयावोऽपि मम प्रभो र्दासाश्च
प्रान्तरे शिविरे वसन्ति, तथा सति भोजनपानार्थं जायया सह
शयनार्थञ्च मया किं स्वगेहं गमिष्यते? भवतो भवञ्जीवनस्य च शपथं
१२ कृत्वाहं वदामि, यतादृशं कर्म मया न करिष्यते । ततो दायूद्
उरियं बभाषे त्वम् अद्यापि स्थानेऽस्मिन् तिष्ठ श्वरूपां विश्वक्षामि ।
१३ तत उरियन्तद्दिनं परदिनञ्च यिरूशालमे तस्थौ । अपरं दायूदा निम-
न्वितः स तस्य साक्षाद् भोजनपाने कृतवान् तेन च मत्कीकृतोऽपि ।
सन्ध्याकाले स वहिर्गत्य निजप्रभो र्दासैः साकं निजशय्यायां शयितवान्
किन्तु निजगृहं न जगाम ।
१४ अपरं प्रातःकाले दायूद् पत्रमेकं लिखित्वोरियेण योयावस्य समीपं
१५ प्रेषयामास । तस्मिन् पत्रे लिखितमेतदासीत् एष उरियो युष्माभि-
स्तुमुजयुद्धस्य सम्मुखे नियुज्यतां ततः परं तस्य पश्चाद् अपसक्तं
१६ ततः स आहृतो मरिष्यति । अनन्तरं योयावो यदा नगरम् अवे-
ष्टयत् तदा यत्र स्थाने बलवन्तो लोकाः सन्ति तद् वीक्ष्य तत्रैवोरियं
१७ नियुक्तवान् । अनन्तरं नगरस्था लोका वहिर्भूय योयावेन साकं युद्ध-
वन्तः, ततो दायूदो दासानां मध्ये कतिपया जना हतास्तेषां मध्यं स
द्वितीयोरियोऽप्यहन्त ।
१८ अपरं योयावो दूतेन युद्धस्य वार्त्तां दायूदं श्लापयामास । स तं
१९ दूतम् इदम् आदिदेश, राक्षः समीपे युद्धवार्त्तानिवेदने त्वया समा-
२० पिते राजा कोपं गत्वा, यूयं कुतो योद्धुं नगरसन्निधिं गतवन्तः ? प्राची-
२१ रात् पौरैर्वाखा निक्षेप्यन्त इति यूयं नाजानीत ? यिरूशालतस्य सुतो-
ऽवीमेजकः केन हतः ? एकया स्त्रिया प्राचीरात् पेषबीखखं निक्षिप्ते
स तेवेवे ममारैति किं सत्त्वं नहि ? तर्हि यूयं कुतो नगरसन्निधिं

मत्वन इति चेद् वदेत्, तर्हि भवतो दासो यो द्वितीयोरियः सोऽपि
इत इति त्वया वक्तव्यं ।

ततः स द्रुतो गत्वा दायूदं प्राप्य योयावेनादिष्टां वार्त्तां जगाद । १९
स द्रुतो दायूदं व्यज्ञापयत् ते लोकाः प्रबला भूत्वा प्रान्तरैऽस्माकं २०
समीपं वहिरागच्छन् तदानीं वयं द्वारप्रवेशस्थानं यावत् तैः साकं
रथम् अकुर्म । ततो धनुर्द्धराः प्राचीराद् भवतो दासान् प्रति २५
शरान् अक्षिपन् ततो भूपतेः कतिपया दासा अहहन्त तेषां मध्ये
भवतो दासो द्वितीय ऊरियोऽप्यहहन्त । तदानीं दायूद् तं द्रुतं २५
जगाद त्वं योयावायेदं कथय त्वमेतेन नासन्त्ये भव यतः खड्ग एकं
यद्दत् तादृग् अन्यमपि विनाशयति, त्वं नगरस्य प्रतिकूलं पुन दृढं युद्धा
तद् वशीकुरु, इत्थं तम् आम्वासय ।

अनन्तरम् ऊरियस्य जाया स्वपतेरूरियस्य मरणावार्त्तां निश्चय्य २६
स्वामिन् शुशोच । अपरं शोकदिवसेषु व्यतीतेषु दायूद् द्रुतं प्रहित्य तां २७
निजनिवेशनम् आनाययत्, ततः सा तस्य जाया भूत्वा तस्य पुत्रमेकं
प्रसुषुवे किन्तु दायूदा हतं कर्मदे परमेश्वरस्यातुष्टिकरं बभूव ।

१२ दादशोऽध्यायः ।

१ नाथमेन मेघस्य दृष्टान्तकथनं दायूदं प्रति भर्त्सनञ्च १५ दायूदः शिशो मरणकथनं
१५ दुर्लभनो जन्म २६ रथानगरस्य वशी रथं ।

अनन्तरं परमेश्वरो दायूदः समीपं नाथनं प्रेषयामास स ज्ञागत्य १
तस्मै कथयामास, एकस्मिन्नगरे धनवानेको दरिद्रस्त्रीको द्वावास्तां ।
तस्य धनिनोऽतीव बहवो गोमेघत्रजा आसन् । अपरं तस्य दरिद्रस्त्रीका २
क्षुद्रां मेघवत्सां विनान्यत् किमपि नासीत्, स तां क्रीत्वापालयत् ३
सा च तेन तद्दालकैश्च सह वसती क्रमेणावर्द्धत सा तस्य स्वभक्ष्यद्रव्यम्
अभुङ्क्त तस्य पात्रेऽपि वक्ष तस्य वक्षःस्थले ऽश्रुत तस्य कन्यैव आसीत् ।
अपरम् एकस्मिन् पथिके तस्य धनवतो ऽष्टेऽतिथौ भूते सोऽतिथये ४
तस्मै पक्त्वं निजगोमेघादीनां व्रजेभ्यः किञ्चिद् यर्हानुम् अनिच्छन् ५
तस्य दरिद्रस्य मेघवत्सां ऽर्हत्वा तामेव तदतिथये पक्त्वान् । ततो ५
दायूद् तं धनवन्तं प्रति महाक्रोधेन प्रज्वलन् नाथनं जगाद, परमे-
श्वरस्यामरतायाः शपथं कृत्वा वदाम्यहं तत्कर्मकारो लोकोऽवश्यं

- ६ घानिष्यते । तस्या मेघवत्सायाश्चतुर्गुणं तेन परावर्धं दातव्यं यतः स दयाम् अकृत्वा तादृशं कर्म चकार ।
- ७ तदा नाथनो दायूदं जगाद त्वमेव स मनुष्यः । इच्छायैकः प्रभुः परमेश्वर इति वाचं वक्ति, त्वम् इच्छायैकत्वंशस्य राजा भवितुं मयाभिषिक्तः
- ८ शैलस्य हस्ताद् उद्धृतश्च ; अपरं तव प्रभोः परिजनगणो मया तुभ्यं दत्तस्तस्य जायागणस्तव वक्ष्यते समर्पितश्च तथेच्छायैकत्वंशो विह्वदा-
वंशश्च मया तव वशीकृतः । अपरं सर्वमेतत् कार्यं यद्यत्पम् अभविष्यत्
- ९ तर्ह्यहं तुभ्यं पुनरमुकम् अमुकं वस्त्वप्यदास्यं । इदानीं त्वं परमेश्वरस्य साक्षात् पापं कृत्वा कुतस्तस्याक्षां तुच्छामकरोः ? त्वं हित्तीयम् ऊरियं खड्गेनावधीस्तस्य जायां निजजायामकरोस्तच्चाम्मो नवंशीयानां खड्गे-
- १० नाघातयः । अतः खड्गस्तव निवेशनात् कदापि नापसरिष्यति यत्तत्त्वं
- ११ माम् अघञ्चारियस्य जायां निजजायाम् अकार्षीः । परमेश्वर एनां वाचं वदति, पश्याहं तव परिवारत एव तवामङ्गलम् उत्पादयिष्यामि तव साक्षात् तव भार्यागणं गृहीत्वा तव सहवासिने दास्यामि च ततः स एतस्य सूर्यस्य साक्षात् तव जायाभिः सह श्रियिष्यते ।
- १२ एतत् त्वया गोपने कृतं किन्तु तत्कार्यं सर्वेषाम् इच्छायैकीयानां सूर्यस्य
- १३ च साक्षादेव मया कारिष्यते । ततो दायूद् नाथनं बभाषे परमेश्वरस्य विरुद्धं मया पापमकारि । ततो नाथनो दायूदम् अघदत्, परमेश्वरस्तव
- १४ पापं दूरीकृतवान् एतेन त्वं न मरिष्यसि । किन्तु त्वम् एतेन कर्मणा परमेश्वरस्य रिपून् अतीवानन्दय इति कारणात् तवैरसोऽयं पुत्रो मरिष्यति । अनन्तरं नाथनो निजगृहं प्रतस्थे ।
- १५ अनन्तरम् ऊरियस्य जायाया गर्भजाते दायूदः पुत्रे परमेश्वरेणा-
- १६ हते सोऽतीव पीडितो बभूव । ततो दायूद् बालकस्य कृत ईश्वरस्य समीपे प्रार्थयाच्चक उपोवास च गेहं प्रविश्य कृतस्नानं भूमौ निपत्य
- १७ तस्थौ च । ततस्तस्य गृहस्य प्राचीनान्तं परिदृश्य भूमित उत्पापयितुं प्रयेतिरे, किन्तु स नाङ्गीचकार तैः समं भोजनमपि न चकार ।
- १८ अपरं सप्तमे दिवसे बालको ममार, ततो बालकोऽस्मियतेति वार्त्तां दायूदं वक्तुं तस्य दासा विभयाश्चक्रुः, यतस्ते गदितवन्तः पश्यत बालको सजीवे सति सोऽस्माभिवं ऊ गदितोपि नास्माकं वाक्यान्वगृह्णात् तर्हि बालकोऽस्मियतेति वार्त्तां तं गदितुं कथं शक्नुमः ? तेन सोऽहितं कर्म
- १९ करिष्यति । किन्तु दासाः परस्परं प्रति वाचं प्रजपन्तीति दायूद् ददर्श

ततोऽ बाणको मृत इति बुद्ध्या दायूद् दासगणं पप्रच्छ, बाणकः किं मृतः ?
 त ऊचुः स मृत इति । तदानीं दायूद् भूमित उख्याय खात्वा गात्र- १०
 मार्जनं कृत्वा वस्त्राणि परिवर्त्य परमेश्वरस्यावासं प्रविश्य भजनं चकार,
 अनन्तरं खण्डहम् आगतेन तेन समाक्षापितास्ते तत्सम्मुखे भक्ष्यद्रव्याणि
 परिवेषयाञ्चक्रिरे ततः स बुभुजे । एतेन तस्य दासास्तं बभाषिरे भवता ११
 किमिदं क्रियते ? बाणके जीवति भवान् तस्य कृत उपोषितवान् रोदि-
 तवांश्च, बाणके मृते भवान् समुख्याय खाद्यं भुङ्क्ते । ततः स कथयामास १२
 बाणके जीवति सति को जानाति परमेश्वरश्चेत् मां प्रति प्रसन्नो भवेत्
 तर्हि बाणको जीविष्यतीति विज्ञायाहम् उपावक्ष्यम् अरोदञ्च । इदानीं स १३
 मृत एव किमर्थम् उपवत्स्यामि ? तं पुनरानेतुं किं मया शक्यं ? अहं
 तस्य समीपं यास्यामि किन्तु स मम समीपं पुन नैगमिष्यति ।

अनन्तरं दायूद् निजजायां वतश्रवां सान्त्वयित्वा तस्याः समीपं १४
 गत्वा तया साकम् अश्रेत ततः सा पुत्रमेकं प्रसूय तस्य नाम सुलेमानं
 भ्रान्तिदायकं चकार । अपरं परमेश्वरस्तस्मिन् अप्रीयत । अनन्तरं १५
 तेन प्रेषितो नाथगे भविष्यदादौ परमेश्वरस्य प्रेमकारणात् तस्य नाम
 यिदीदियः परमेश्वरस्य प्रिय इति चकार ।

अनन्तरं योयावोऽम्मेनदेशस्यरब्वायाः प्रतिकूलं युध्यन् राजपुरीं १६
 वशीकृत्य दायूद् समीपं द्रुतान् प्रहित्य ज्ञापयामास, अहं रब्वाया समं १७
 रथं कृत्वा जणपुरीं वशीकृतवान् । इदानीं मया नगरे वशीकृते मम १८
 नाम यद् विख्यातं न जायते, तदर्थं त्वम् अवशिष्टसैन्यानि संगृह्य
 नगरस्य समीपे शिविरं स्थापयित्वा तद् वशीकुरु । ततो दायूद् १९
 सर्वाणि सैन्यानि संगृह्य रब्वां गत्वा तस्या विरुद्धं रथं कुर्वन् तां वशी-
 चकार । अपरं रत्नसुवर्णानां किङ्करैकपरिमाणं तदेशीयराजमुकुटं २०
 राज्ञो मस्तकाद् आददात् तच्च दायूदो मस्तकेऽदीयत अपरं स तस्मात्
 नगराद् बहूनि षोडशद्रव्याणि वह्निष्कृत्यानिनाय । अनन्तरं दायूद् २१
 तत्सम्भवतिनो जोकान् वह्निष्कृत्यानोय कर्त्तनीनां लोहमयानां लोह-
 प्लानां कुठाराणाञ्च कर्मसु न्ययुङ्क्त, इष्टकपाकस्थानेषु च गमनागमने
 कारयामास । सोऽम्मेनवंशस्य सक्कनगराणि प्रति तादृशं चकार ।
 अनन्तरं दायूद् तस्य सर्वं जोकाञ्च विरुशाश्वमं पराहृत्य अग्नः ।

१७ त्रयोदशोऽध्यायः ।

- १ अस्मानस्य निजभगिन्यां तामरायाम् अनुरक्तिः १ क्लृप्तं कृत्वा सस्य पीडितत्वदर्शनं भगिन्या बलात्करत्वं १४ अनन्तरं तां अतोयित्वा दुरीकरत्वं ११ अवशालोमस्य कथनं १२ अवशालोमस्य भेषलोमच्छेदनकथनं १८ अस्मानस्य अन्नं १० दायूदः समीपे वार्त्तिककथनं १० अवशालोमस्य पञ्चायनं ।
- १ दायूदः पुत्रस्यावशालोमस्य तामरानामिका परमसुन्दरी सहोदरै-
 २ कासीत् तां प्रति दायूदः पुत्रोऽस्मिन् कामासक्त आसीत् । निजभगि-
 न्यास्तामरायाः कृते व्याकुलत्वात् सोऽस्त्रस्यो बभूव यतः सानृजासीत्
 ३ तथाप्यस्मिन्नस्तां प्रति किञ्चित् कर्तुं दुष्करं वृणुधे । अनन्तरं दायूदो
 ४ भ्रातुः शिमियस्य पुत्रो योनादवनामकोऽस्मिन्नस्यैको बन्धुरासीत् स
 ५ योनादवोऽतीव चतुरः । सोऽस्मिन् पप्रच्छ त्वं राजपुत्रोऽपि सन्दिनं
 दिनम् एतादृशः क्लृप्तः कुतो भवसि तन्मां किं न ज्ञापयिष्यसे? ततो
 ६ स्मिन्नस्तं बभाषे निजभ्रातुरवशालोमस्य भगिनीं तामरां प्रति कामा-
 ७ तुरोऽहमासे । ततो योनादवस्तम् उवाच त्वं निजखट्वायां शयित्वा
 पीडितत्वं क्लृप्तं कुरु, ततस्तव पितरि त्वां वीक्षितुम् आगते त्वं तस्मै
 कथामिमां कथय, विनयेऽहं मम भगिनी तामरा मम समीपम् आगत्य
 मङ्गं खाद्यं ददातु वीक्ष्याहं यत् तस्याः करात् तद् भुञ्जे तदर्थं सा मम
 साक्षादेव तत् खाद्यं पचतु ।
- ८ अनन्तरम् अस्मिन् पीडितत्वस्य क्लृप्तं कृत्वा शयितवान् ततो रात्रिं तं
 वीक्षितुम् आगतेऽस्मिन् राजानम् उक्तवान् अहं विनये मम भगिनी
 तामरागत्य मम साक्षाद् द्वौ पिष्टकौ पचतु ततोऽहं तस्या हस्ताद्
 ९ भोक्ष्ये । तदा दायूद् तामरायाः समीपे गर्भागारं लोकं प्रविश्य तां
 १० जगाद, विनयेऽहं निजभ्रातुरस्मिन्नस्य गृहं गत्वा तस्मै किञ्चित् पथ्यं
 ११ पक्वा देहि । अतस्तामरा निजभ्रातुरस्मिन्नस्य गृहं जगाम तदानीं सो-
 १२ ऽश्रेत् । सा तु सिक्कानि गोधूमचूर्णानि गृहीत्वा तस्य साक्षात् मर्हयित्वा
 १३ पिष्टकान् पपाच, पात्रमेकं गृहीत्वा तस्य सम्मुखे तान् तत्र निदधे च किन्तु
 स भोक्तुं नैच्छत् । अनन्तरम् अस्मिन् उक्तवान् मम समीपात् पुरुषाः
 १४ सर्वे वह्निर्यान्तु ततः सर्वे पुरुषान्तराद् वह्निर्यम् । तदानीम् अस्मिन्-
 १५ स्तामराम् उक्तवान् त्वं भक्ष्यद्रव्यम् एतत् शयनागारम् आनय ततोऽहं
 तव हस्ताद् भोक्ष्ये । ततस्तामरा निजकृतान् तान् पिष्टकान् गृहीत्वा
 १६ निजभ्रातुरस्मिन्नस्य समीपं शयनागारं जगाम । अपरं तथा तं भोज-

यितुं तस्य समीपं तेष्वाग्नीतेष्वग्नेनस्तां धृत्वा जगाद हे मम भगिनि
 एहि मया समं श्रेष्व् । ततः सा प्रत्यवदत् हे ममभ्रातर्नहि नहि मां १९
 बलात् मा जुष यत इच्छायेष्वंशस्य मध्य एतादृशं कर्त्तव्यं नहि, त्वमे-
 तद् दुष्कर्म्म मा कार्षीः । अहं निजकण्ठां कुत्र निधास्ये ? त्वमपीच्छा- २०
 येष्वंशैर्दुष्टलोकानां मध्ये गणयिष्यसे । विनयेऽहं त्वं राजानं सम्भा-
 षस्व स तुभ्यं मां दातुम् अनिच्छुको न भविष्यति । किन्तु स तस्या २४
 वाचं नादृष्टात् किञ्च तस्या बलवान् सन् बलात्कारेण तया साकं शिष्ये ।

अनन्तरम् अग्नेनस्ताम् भृशम् ऋतीयितवान् पुरा तां प्रति १४
 तस्य यः काम आसीत् ततोऽप्यधिका दृष्ट्या बभूव तस्माद् अग्नेनस्ताम्
 उक्तवान् त्वम् उत्याय याहि । सा तं जगाद त्वया पूर्व्वं मम यद् १६
 अपराद्धं ततोऽधिकं मां वहिष्कृत्यता त्वयापराध्यते । किन्तु स तस्या २०
 वचनम् अदृष्टीत्वा स्वपरिचारकं तरुणम् आह्वय गदितवान् एषा
 मम समीपाद् वहिष्कृत्यतां द्वारे चार्गलं दीयतां । तस्याः कन्याया २८
 गात्रे नानावर्णीयं वसनमासीत् यतोऽनुत्ता राजकुमार्यस्तादृशानि वस-
 नानि पर्यदधत । अनन्तरं तस्य दासस्तां वहिष्कृत्य द्वारेऽर्गलं ददौ ।
 तदानीं तामरा निजशिरसि भस्म ददौ स्वगात्रस्यं नानावर्णवसनं २९
 कृत्वा शिरसि हस्तं दत्त्वा रुदती वप्राज च । ततस्तस्याः सहोदरोऽव- २०
 शालोमस्तां पप्रच्छ तव आतामोनः किं त्वाम् उपागमत् ? हे मम
 भगिनि मौनी भव स तव आता त्वम् एतत् मनसि न निधत्स्व । त-
 त्तामरा निजसहोदरस्यावशालोमस्य गेहे ऽनाथा सती तस्यौ ।

अनन्तरं ऋषो दायूद् एतानि सर्व्वानि श्रुत्वा भृशं चुक्रोध । अपरम् २१
 अवशालोमो निजभ्रातरम् अग्नेनं भद्रम् अभद्रं वा किमपि नाभा- २२
 षत, यतो निजसहोदराया तामराया बलात्करणाद् अवशालोमस्तम्
 ऋतीयितवान् ।

सम्पूर्णवत्सरइयात् परम् इफ्रियमसीमास्ये बाल्हात्सोरे ऽवशा- २३
 लोमस्य मेषलोमच्छेदनं बभूव ततोऽवशालोमः सकलान् राजपुत्रान्
 निमन्त्रयामास । अवशालोमो राज्ञः समीपमागत्य निवेदितवान् २४
 पश्यतु भवतो दासस्य मेषलोमच्छेदनं भविष्यति, अतो राजा भवतो
 भ्रत्याश्च भवतो दासेन समम् आगच्छन्तु । ततो ऋषोऽवशालोमं बभाषे २४
 हे मम पुत्र तन्नहि, सर्व्वेषाम् अस्माकं गमनात् तवाधिकव्ययो
 भविष्यति । तथापि स बह्वप्राथंयाश्चक्रे किन्तु राजा गन्तुमनिच्छन्

- १६ तमाशिशं बभाषे । अनन्तरम् अवशालोम उक्तवान् यद्यपि तथा-न भवेत् तर्हि मम भातरम् अज्ञानं मया सह गन्तुम् आश्चापयतु । ततो
- १७ राजा तं जगाद स कुतस्त्वया समं यास्यति ? किन्त्ववशालोमेन बद्ध प्रार्थिते ऋषोऽज्ञानं सकलराजपुत्रांश्च तेन साकं गन्तुं विससर्ज ।
- १८ अपरम् अवशालोमो निजदासान् इत्याश्चापयामास यूयं निरीक्ष-
ध्वम् अज्ञानस्य चित्तं द्राक्षारसेन प्रफुल्लिते यूयम् अज्ञानं मारयतेति
मयादिष्टैर्दुष्प्राभिः स हन्यतां भीतिर्न क्रियतां यतोऽहमेव तद्
- १९ आश्चापये तस्माद्दुष्प्राभिर्भयवर्जितैर्वीरैर्भवितव्यं । अनन्तरम्
अवशालोमस्य दासा अवशालोमस्याज्ञानुसारेणाज्ञानं प्रति तदकुर्वन्
ततो राजपुत्राः सर्वे उत्थाय खं खं खचरम् आरुह्य पलायाश्चक्रिरे ।
- २० अपरं तेषां मार्गयागमनकाले राजकुमाराः सर्वेऽवशालोमेन हतास्ते-
षाम् एकोऽप्यवशिष्टो नास्तीति किंवदन्ति दायूदः समीप उपगच्छत् ।
- २१ ततो ऋष उत्थाय निजवसनानि क्लिप्त्वा भूमौ पपात तस्य सर्वे दासाश्च
- २२ क्लिन्नवसनाः सन्तस्तस्य समीपेऽतिष्ठन् । तदानीं दायूदो भ्रातुः शिमि-
यस्य पुत्रो योनादवो जगाद, राजकुमाराः सर्वे हता इति मत्प्रभु
नानुमन्यतां, केवलम् अज्ञानो जप्ते यतोऽवशालोमस्य सञ्ज्ञेदराया-
स्तामराया अज्ञानेन बलात्करणदिवसमारभ्यावशालोम एतत् निर-
- २३ चिनोत् । अतः सर्वे राजपुत्रा मृता इति चिन्तयन् मम प्रभू राजा
- २४ न प्रोचतु केवलम् अज्ञानो हतः । अनन्तरम् अवशालोमः पलायाश्चक्रे ।
ततः परम् एकस्तव्यः प्रहरी निजनेत्रे उन्मील्य खपश्चात् पर्वतपार्श्व-
- २५ वर्त्मना बहवो लोका आगच्छन्तीति ददर्श । ततो योनादवो राजानम्
उक्तवान् अमी राजपुत्रा आगच्छन्ति पश्य भवतो दासेन यद् उक्तं
- २६ तदेवाजायत । इति तेन गदित एव राजपुत्रा उपस्थाय प्रोक्षैरबहुः
राजापि तस्य सकलदासाश्च भ्रष्टं बहदुः ।
- २७ अनन्तरम् अवशालोमः पलाय्य मिश्रुरीयन्टपस्याम्नीहृदसुतस्य तलम-
यस्य समीपं जगाम, अपरं दायूद् निजपुत्रमधि बद्धदिनां शुश्रोच ।
- २८ किन्त्ववशालोमः पलाय्य मिश्रुरं प्राप्य तत्र स्थाने चीन् वत्सरान् प्रोवांस ।
- २९ अनन्तरं दायूद् राजा मृतम् अज्ञानं प्रति शान्तो भूत्वावशालोमस्य
समीपं गन्तुं ववाप्स ।

१४ चतुर्दशोऽध्यायः ।

१ तिकोयीययोषितो योयावेनामयनं ४ अवशसलोमम् आनाययितुं तस्या योषितो
दृष्टान्तकथनं २१ योयावेनावशालोमस्य चिकृशासम आनायनं २५ अवशसलोमस्य
सौन्दर्यस्य वंशस्य च कथनं २८ त्रिभ्यो बत्वरैभ्यः परं दायूदो नृपस्य समीपम्
अवशासलोमस्य गमनं ।

अनन्तरम् अवशासोमं प्रति नृपते र्मन आह्वयमिति सिन्धुयायाः १
सुतेन योयावेन बुबुधे । ततः स योयावस्तिकोयं द्रुतं प्रहित्य तस्यानात् २
आनवर्तो स्त्रियमेकाम् आनाय्य ताम् अवदत्, विनयेऽहं त्वं कृणेन
शोकाग्निता भूत्वा शोकसूचकं वेशं परिधेहि गात्रे तैश्च न मर्दय किञ्च
नृतस्य कृते बद्धकान् शोककारिणी काचित् योषिदिव भव । अपरं ३
नृपतेः समीपं गत्वा तस्मै कथामेतादृशीं कथय, ततस्तद् वक्तव्यं वचे
योयावस्ताम् आदिदेश ।

अनन्तरं सा तिकोयीया योषित् नृपतिं सम्भाषे । सा न्युज्जीभूय ४
भूमौ पतित्वा प्रणम्य निवेदयामास, हे भूपते मामुपकरोतु । भूपतिः ५
पृष्ठवान् तव किम् अभूत्? ततः सा बभाषे, अहमेका विधवा मम पति
मृतः । अपरं भवतो दास्या वै सुतावास्तां त्त्रे तयोः परस्परं युद्धे जाते ६
निवारकस्याभावाद् एको जनेऽन्यजनम् आहत्य मारितवान् । इदानीं ७
सर्वे परिजना भवतो दास्या विरुद्धम् उत्थाय वदन्ति स आदृघातक-
क्षया प्रदीयतां वयं तेन हृतस्य आतुः प्राणानां परिवर्त्तेन तस्य प्राणा-
यच्छीष्याम उत्तराधिकारिणामपि विनाशयिष्यामहे । अनेन प्रकारेण ८
मम स्वामिनो नाम किमपि वा शेषं यन्न तिष्ठेत् तदर्थं ते ममावशिष्टम्
अङ्गारं निर्व्वापयितुं चेष्टन्ते । तदानीं राजा तां योषितं जगाद ९
त्वं निजनिवेशनं याहि त्वामध्यह्नमाज्ञापयिष्यामि । अनन्तरं सा ९
तिकोयीया योषिद् राजानं व्याजहार हे मम प्रभो राजन् सोऽप-
राधो मम मत्पितृवंशस्य च भवतु किन्तु राजा भवतः सिंहासनञ्च
निरपराधो भवतु । ततो राजा जगाद यः कश्चित् त्वां किञ्चिद् वदति १०
तं मम समीपम् आनाय, स त्वां पुनर्न स्पृश्यति । अनन्तरं सा बभाषे ११
निवेदयाम्यहं महाराजेन खं प्रभुं परमेश्वरं स्मृत्वा पुनर्मानवं हन्तुं
शोषितपातप्रतिहन्ता वार्यतां नेषेत् मम पुत्रो विनाशयिष्यते ।
राजा जगाद परमेश्वरस्यामरतायाः शपथं कृत्वा वदामि तव पुत्रस्य
वेश एकोपि मृत्तिकायां न पतियति । सा योषिद् अवदद् विनयेऽहं १२

- भवतो दासीं मम प्रभो राज्ञः समीपे वाक्यम् एकं वदितुम् अनृणा-
- ११ नातु ; ततो नृपतिरवदत् कथय । अनन्तरं सा योषित् जगाद
ईश्वरस्य लोकांशधि भवान् कुत एतादृशं विचारयति ? एतादृशा
आज्ञायाः कथनाद् देशवह्निष्कृतस्यात्मोयनोक्तस्य पुनरनानयनेन नृपतिः
- १२ स्वयं दोषीव भवति । अस्माभिर्मर्त्तयमेव भूमौ पतितानि यानि
तोयानि पुनः सञ्चेतुं केनापि न शक्यते तत्तुल्यैरस्माभिर्भवितव्यं तथा
चेत्त्रेणापि ममतां प्रकाशय दूरीकृतो नरो यद् दूरे न तिष्ठेत् तदर्थम्
- १३ उपाया निश्चीयन्त इति किं सत्त्वं नहि ? अहम् एतद् वचनं मम
प्रभो राज्ञः समीपे निवेदयितुम् आगमं यतो लोकैर्मम साद्धस उत्पा-
दिते भवतो दास्या गदितम्, अहं नृपतेः समीपे मदीयवाचं निवेदयि-
ष्यामि तेन भवितुं शक्नोति राजा निजदास्याः प्रार्थितं साधयिष्यति ।
- १४ मम पुत्रेण सह मामीश्वरस्याधिकृतदेशाद् उच्छेत्तुं चेष्टकस्य मनुजस्य
- १० करात् निजदासीम् उद्धारयितुं नृपतिश्चेद् अङ्गीकुर्यात्, तर्हि
मम प्रभो राज्ञो वाक्यम् अवश्यं सान्त्वनादायकं भविष्यतीति भवतो
दास्या बुद्धं यतो भद्राभद्रविवेचनामधि मम प्रभु नृप ईश्वरीयदूत-
तुल्यो भवति, अतो भवतः प्रभुः परमेश्वरो भवतः सहायो भवतु ।
- १५ अनन्तरं राजा तां योषितं जगाद, विनयेऽहं त्वां यत् प्रत्यामि
तत् मच्छं मापङ्गस्व । ततः सा व्याजहार, मम प्रभु नृपतिः कथ-
- १६ यतु । नृपतिरवदत् कार्येऽस्मिन् त्वया समं किं योयावस्य मन्वणा
नास्ति ? ततः सा व्याहरत्, हे मम प्रभो राजन्, भवतः प्राणाणां
श्रमयेन वदामि, मम प्रभु भूपतिर्यत् कथयति ततो दक्षिणं वामं वा
परावर्त्तितुं केनापि न शक्यते । भवतो दासो योयाव एव माम् आदिश
- १० सर्वो एताः कथा भवतो दासीमश्रित्यत् । तद्विषयं रूपान्तरीकर्तुं
भवतो दासो योयाव एतत्कर्मं कृतवान् । पृथिवीस्थेषु सर्वकर्म्मसु
मम प्रभुरीश्वरस्य दूत इव ज्ञानवान् आस्ते ।
- ११ अनन्तरं राजा योयावं जगाद त्वया कार्यमिदं साधितम् अतस्त्वं
- १२ गत्वा तं युवानम् अवशाकोमं पुनरानय । ततो योयावो न्युञ्जीभूय
भूमौ पतित्वा प्रथम्य राजानं धन्यं वदन् व्याजहार हे मम प्रभो राजन्
भवताहम् अनृणहीत इत्यद्य भवता स्वदासस्य निवेदनयद्वाद् भवतो
- १३ दासेन मया बुद्धं । अनन्तरं योयाव उख्याय गिर्यूरं गत्वावशाकोमं
- १४ यिरूशालमम् आनिनाय । अनन्तरं राजा व्याहरत्, स परादृक्

निजनिवेशनं यातु मम वदनं तेन न दृष्टव्यं । ततोऽवशाजोमो निज-
निवेशनं परादृत्य जगाम राज्ञो मुखं न ददर्श ।

इच्छायेत्वंशमध्ये सोऽवशाजोम इव रूपेण स्नाध्यः कोपि नासीत् १५
तस्यापादमस्तकं निर्दोषम् आसीत् । स संवत्सरान्ते केशभारात् खण्डितो- १६
ऽमुग्रयत् ततः शिरोमुगडनकाले कचेषु तुलितेषु राजकीयपरिमाण-
ानुसारेण ते श्रेकलशतत्रयपरिमिता अभवन् । तस्यावशाजोमस्य त्रयः १७
पुत्रास्तामरानामिका परमसुन्दरो दुहितैका चासन् ।

अनन्तरम् अवशाजोमः सम्पूर्णवत्सरद्वयं धिरूशालमे वसन् राज्ञो १८
वदनं न दृष्टवान् । अनन्तरं स राज्ञः समीपं प्रेषयितुं योयावं दूते- १९
नाजुञ्जवे, किन्तु स तस्य समीपम् आगन्तुं नैच्छत् द्वितीयवारं दूते
प्रहितेऽपि स आगन्तुं नैच्छत् । अतः स निजदासान् व्याहरत्, पश्यत २०
मम स्थानस्य समीपे योयावस्तु क्षेत्रम् एकमास्ते तत्र स्थाने तस्य ये
यवा आसते ययं गत्वा तत्र वस्त्रं दत्त । ततोऽवशाजोमस्य दासाः क्षेत्रे
वस्त्रं ज्वालयामासुः । अनन्तरं योयाव उत्यायावशाजोमस्य गृहे २१
तत्समीपम् आगत्य तं पप्रच्छ तव दासेर्मम क्षेत्रे कुतो वस्त्रं ज्वलितः ?
ततोऽवशाजोमो योयावं जगद पश्चाहं तव समीपं दूतं प्रहित्व २२
त्वाम् अवदं मम समीपम् एहि, गिञ्चरात् मया कुत आगतं ? अद्यापि
तत्र स्थाने घेदहम् अस्थायं तर्हि मम क्षेमम् अभविष्यत् । इदानीं
राज्ञो वदनं मया दृश्यतां यदि वा ममापराधो विद्यते तर्हि स मां
हन्तु वाचम् एतां राज्ञः समीपे निवेदयितुम् अहं त्वां प्रेषयिष्यामि ।
अनन्तरं योयावेन राज्ञः समीपं गत्वा तदाक्ये निवेदिते राजावशा- २३
जोमम् आगन्तुम् आज्ञापयामास ततः स राज्ञः समीपं गत्वा नृपतेः
सम्मुखे भूमौ पतित्वा प्रथनाम भूपतिश्चावशाजोमं चुचुम्बे ।

१५ पञ्चदशोऽध्यायः ।

१ अवशाजोमस्योद्योगोद्धारो मनेहरणं ७ वतहलेन विज्ञाने तस्य गमनं १० तस्य
राजद्वेषः ११ दायूदस्य पलायनं १२ रत्नस्य दायूदो न त्यजनं १४ चादोका-
वीषाघरयोः प्रत्यावर्तनं १० दायूदो रोदनं ११ अक्षीशोफलम् अथि कथनं १२
रत्नस्य प्रत्यावर्तनं ।

ततः परम् अवशाजोम आत्मकृते रथं हृद्यान् अग्ने गामिनः पश्चात्- १
लोकाच्च न्ययुङ्क्त । अपरम् अवशाजोमः प्रत्युष उत्याय नगरद्वारस्य पथ- १

- पार्श्वे तिष्ठति, अपरं यः कश्चिद् विवादस्य विचारार्थं राज्ञः समीपं जिगमिषत्ववशालोमस्तमाह्वयत्वं कस्मान्नगराद् आगतोसीति पृच्छति । ततो भवतो दासोऽहम् इत्यायेलोऽमुकवंशाद् आगच्छम् इति तेन
- १ प्रतिग्रहितेऽवशालोमस्तं वदति पश्य तव विवादस्य कथा भद्रा
- ४ यथार्थाश्च किन्तु तव वाचं श्रोतुं राज्ञा नियुक्तः कोऽपि नास्ति । अवशालोमोऽपरमपि व्याहरति, यद्यहं देशे विचारयित्पदे न्ययोष्ये तर्हि यस्य कस्यचिद् विवादेो निवेदनं वास्ति तस्मिन् मम समीपम् आगते
- ५ ऽहं तमधि न्याय्यं विचारम् अकरिष्यं । अपरं तं नमस्कृतुं कस्मिंश्चित्
- ६ तस्य समीपम् आगते स करं प्रसार्य तमालिङ्ग्य चुम्बते । इत्यायेलो यः कश्चिद् विचारनिष्पत्त्यर्थं राज्ञः समीपं जिगमिषति तं प्रत्यवशालोम इत्यं करोति । अनेन प्रकारेणावशालोम इत्यायेल्लोकाणां मनांसि जहार ।
- ७ अपरं चत्वारिंशद् वत्सरेषु व्यतीतेष्ववशालोमो राजानं व्याहरत् परमेश्वरमुद्दिश्य मर्याकं व्रतं प्रत्यश्रावि तत् साधयितुं हित्रोयां मां गन्तुम्
- ८ अनुजानातु । अरामदेशस्थे गिर्यरे भवतो दासस्य प्रवासकाले मया व्रतेनेतत् प्रतिश्रुतं यदि परमेश्वरो मां यिरूशालमं पुनरानयेत् तर्ह्यहं
- ९ परमेश्वरं सेविष्ये । ततो राजा जगाद कुशलेन गच्छ । तस्मात् स उत्थाय हित्रोयां प्रतस्थे ।
- १० सर्वेषाम् इत्यायेल्वंशीयानां समीपेऽवशालोमेन चरान् प्रहित्य वार्त्तंवा ज्ञापयाञ्चके तूरोध्वनिं श्रुत्वैव युष्माभिरवशालोमो हित्रोयो
- ११ राजाभवदिति वक्तव्यं । अपरं यिरूशालमाद् दे श्रते निमन्विता लोका अवशालोमेन सहागच्छन् ते किमपि नावगत्य मनःसारल्येन जग्मुः ।
- १२ अनन्तरम् अवशालोमो बलिदानसमये दायूदो मन्विष्यं गीणनीयम् अह्वीयोक्तं दृतेन तदीयनगराद् गीणत आनिनाय तेन महाराज-द्रोहे जातेऽवशालोमस्य पत्नीयलोकाः क्रमशोऽवर्द्धन्त ।
- १३ अनन्तरम् एको जनेो दायूदः समीपम् आगत्य वार्त्तामिमाम् अव-
- १४ दत्, इत्यायेल्लोकानाम् अन्तःकरणान्यवशालोमस्य पदो भवन्ति । ततो दायूद् यिरूशालमस्थान् निजनिःकटवर्त्तिनो भूत्वान् जगाद वयमुत्थाय पलायामहे नोषेद् अवशालोमस्य कराद् अस्माकं रक्षा न भविष्यति, शीघ्रं गच्छत नोषेत् स तृर्षाम् अस्मान् प्राप्य विपन्नान् करिष्यति खड्गधा-
- १५ रेण च नगरं विनाशयिष्यति । ततो राज्ञो भृत्या राजानम् अवदन् पश्यत्वस्माकं प्रभो भूपतेरभिलषितं कर्म कर्तुं भवतो दासा उद्यताः ।

अनन्तरं राजा तत्पश्चात् तस्य सकलपरिजनाश्च पद्भिः प्रवव्रजुः । १६
 रक्षार्थं दशोपपत्न्यो राज्ञाहीयन्त । अनन्तरं राजा सर्वलोकान्च पद्भिः १७
 व्रजन्तो वह्निर्गत्य वैतहम्मिर्हके तस्युः । तस्य सर्वभृत्याः क्षिरेथीयाः १८
 पिणेथीयाश्च सर्वे लोका अपि च गातीया लोका अर्धाद् गातनग-
 राद् दायूदा समम् आगताः घट्शतानि लोका राज्ञः सम्मुखेऽव्रजन् ।

अनन्तरं राजा गातीयम् इत्तयं जगाद, अस्माभिः सह त्वमपि कुतो १९
 यासि? त्वं पराहृष्य गत्वा राज्ञा समं तिस्र यतस्त्वं विदेशी स्वदेश-
 च्युतश्च लोकः । ह्यो मात्रम् आगतोऽसि, अथास्माभिः सह किं २०
 मया भामयिष्यसि? अहं यत्स्थानं गन्तुं शक्नामि तत्स्थानं गमि-
 ष्यामि त्वं पराहृष्य याहि निजम्नातुनपि गृहीत्वा गच्छ, अनुराहः
 सत्यता च तव सहवर्त्तिनी भवतां । तत इत्तयो राजानं प्रत्यवदत्, २१
 परमेश्वरस्यामरताया निजप्रभो राज्ञः प्राणानाश्च श्रपयं कृत्वा वदाम्यहं
 जीवने मरणे वा मम प्रभू राजा यत्र स्थाने स्थास्यति भवतो दासेऽपि
 तत्रैव स्थास्यति । अनन्तरं दायूद् इत्तयं जगाद, त्वम् अयसरो भव । २२
 ततो गातीय इत्तयस्तस्य सर्वे लोकाश्च तस्य सङ्गिनः सर्वे बालका-
 खायसरा बभूवुः । सर्वलोकानाम् अग्रगमनकाले देशीयाः सर्वे प्रोचै २३
 बहदः । अपरं प्रान्तरगामिनं मार्गं प्राप्तुं नृपतिः किन्नागलोतस्त्रत्याः
 पारं जगाम तस्य सकललोकाश्च पारं जग्मुः ।

सादोक्तस्तत्र सह सर्वे लेवीयलोकाश्चेश्वरीयनियममङ्गुषां वहन्त २४
 तत्रासन् अपरं नगराद् आगच्छतां सकललोकानां पारगमनं याद्
 ईश्वरस्य मङ्गुषा तैरवारोप्यत ततोऽवीयाथर आररोह । अनन्तरं २५
 राजा सादोक्तं जगाद त्वम् ईश्वरस्य मङ्गुषां नगरं पराहृष्य नय,
 यदि परमेश्वरो माम् अनुगृहीयात् तर्हि स मां पुनराणोय तां निज-
 निवासश्च दर्शयिष्यति । किन्तु त्वयि मम तुष्टिर्नास्तीति यदि स वदेत् २६
 तर्हि पश्याहम् उपस्थित आसे स यत् क्षेमं मन्यते तदेव मां प्रति
 करोतु । अनन्तरं राजा सादोक्तं याजकं जगाद पश्य त्वं कुशलेन नगरं २७
 प्रति पराहृष्य याहि तव पुत्रोऽहीमासोऽवीयाथरस्य पुत्रो योनाथनश्च
 युवथोरिमौ द्वौ युवावपि युवाभ्यां सार्द्धं गच्छतां । पश्य युवयोः समी- २८
 पाद् यावत् निश्चिता वार्ता नागच्छति तावदहं प्रान्तरस्य निर्जनस्थानेषु
 विनमिष्ये । ततः सादोक्तावीयाथरावीश्वरस्य मङ्गुषां परावर्त्त्य विह- २९
 शाचमं नीत्वा तत्र स्थाने तस्यतुः ।

- १० अनन्तरं दायूद् जितवृक्षाणां मार्गं खासरोह, ऊर्द्धगमनसमये स्त्रि-
ऽकन्दद् व्याच्छन्नमस्तकोऽनाहतपदस्य सन् अप्रजत् तस्य सङ्गिनो लोका
अपि सर्वे खं खं शिर व्याच्छायोर्द्धगमनसमये खदन्तोऽप्रजन् ।
- ११ अपरम् अवशालोमस्य सङ्गिनां राजद्रोहिणां मध्येऽहीघोषकोऽपि
बिद्यत इति वार्त्तायां दायूदा श्रुतायां स जग्राद हे परमेश्वर विनयेऽहं
त्वम् अहीघोषणस्य मन्त्रणां मूढीकुरु ।
- १२ यत्र स्थाने लोकैरीश्वरः प्राग्वस्यत तत् पर्वतशृङ्गं दायूद् यदोपा-
तिष्ठत् तदाकीर्या हृश्यश्रिद्धवस्त्रो धूलोन्मत्तितमस्तकस्य सन् दायूदं
- १३ साक्षात्कर्तुम् आजगाम । ततो दायूद् तं बभावे यदि त्वं मया समं गच्छसि
१४ तर्हि मम भारश्च भविष्यसि । किन्तु त्वं नगरं पराहृत्य गत्वा हे राजन्
अहं भवतो दासो भविष्यामि पृथ्वीं यथा तव पितु दास आसं तथा
भवतो दासो भविष्यामीति वाक्यम् अवशालोमं यदि वदेस्तर्हि मम हते
- १५ ऽहीघोषणस्य मन्त्रणां व्यर्था कर्तुं शक्यसि । तत्र स्थाने सादोक्तावीया-
घरी याजकौ किं त्वया समं न स्यास्यतः ? तस्मात् त्वं राजश्रेष्ठे यं
काञ्चित् वार्त्तां श्राव्यसि तां सादोक्तावीयाघरी याजकौ वदिष्यसि ।
- १६ अपरं पश्य तत्र स्थाने ताभ्यां सह सादोक्तस्य पुत्रोऽहीमासोऽवीयाघ-
रस्य पुत्रो योनाथनश्च तयारेतो पुत्रावासाते युष्माभि र्यां काञ्चिद्
- १७ वार्त्तां आविष्यते सा ताभ्यां मम समीपं प्रेषयिष्यते । ततोऽवशालोमस्य
शिरुशालमप्रवेशकाले दायूदो बन्धुं हृश्योऽपि नगरम् आगच्छत् ।

१६ षोडशोऽध्यायः ।

- १ उपहारं मिथ्यापवादेन च गोवस्य निजप्रभोः सम्पत्तिप्राप्तिः ४ दायूदः शिमि-
यिना जपनं ८ दायूदः महिष्यत्वं १४ अवशालोमस्य समं हृश्ययस्य कथाकथनं १०
अहीघोषणस्य मन्त्रणा ।
- १ अनन्तरं पर्वतशृङ्गे दायूदातिक्त्रान्ते मिमीवोद्यतस्य दासः सीवः
सज्जितगर्हभइयोपरि हे श्रुते पृथान् शतं युष्काद्राक्षाफलाणि शतम्
उडुम्बरपिष्टकान् एकां कुतुं द्राक्षारसश्चारोप्य तेन समं मिजित-
- २ वान् । अनन्तरं राजा सीवम् अवदत्, एतानि किमर्थं ? ततः सीवः
कथयामास, गर्हभौ राजपरिजनानां वह्नार्घम् अपरं ऽप्यनानि
यूनां भोजनार्थं द्राक्षारसाश्च निर्जनस्थाने क्लान्तलोकानां यानार्थं भवि-
- ३ ष्यन्ति । अनन्तरं श्रुपति जग्राद तव प्रभोः पुत्रः कुत्र ? सीवो राजानम्

अवदत् स यिरूशाजमेऽवातिष्ठत् यत् इच्छायेकवंशो ऽय मम पैतृकं
राज्यं मद्द्वयं परावर्धं दास्यतीति स बुध्यते । ततो राजा सीवम् अवदत्, ५
मिथीवोऽवदत्स्य सर्वस्वं तव भवतु । सीवोऽवदत् हे मम प्रभो राजन्,
प्रत्यय निवेदयामि भवान् माम् अनुग्रहातु ।

अनन्तरं दायूदं बह्वरीमं प्राप्ते शौकवंशसम्भवो गेराः पुत्रः ५
शिमियिनामा कश्चित् पुरुषो वह्निर्भूयागच्छन् आगच्छन् श्रेपे । स ६
दायूदं प्रति दायूद्राजस्य समस्तदासांश्च प्रति तस्य दक्षिणे वामे च
व्रजतो लोकान् वीरांश्च प्रति पाषाणान् निचिक्षेप । शिमियिः शपमान ७
इदं आजहार, हे शोणितपातिन् हे नारकिन् त्वं दूरीभव दूरीभव ।
त्वं यस्य विनिमयेन राजत्वम् अकार्षीत्स्य शौकवंशस्य सकलशोणित- ८
पातस्य कर्त्तुं परमेश्वरस्तुभ्यम् अवदात्, स च परमेश्वरस्तव पुत्रस्यावशा-
जोमस्य हस्ते राज्यं समाप्यत, शोणितपातित्वात् त्वं विपन्नोऽभवः ।

ततः सिरूयायाः पुत्रोऽवीशयो राजानं जगाद, अयं मृतः आ कुतो ९
मम प्रभुं राजानं शपते ? विनयंऽहं तस्य शिरश्चेदनार्थं पारं गन्तुं
माम् अनुजानीहि । राजा जगाद हे सिरूयायाः पुत्रो युवाभ्यां १०
समं मम कः सम्बन्धः ? स मां शपतां यतो दायूदं शपसेति स
परमेश्वरेण प्रोक्तः, अतस्त्वं कुत यतादृशं कर्म करोषीति तं प्रष्टुं केन
शक्नते ? अपरं दायूद् अवीशयं निजसकलदासांश्च जगाद पश्यत मम ११
शरीराग्निर्गतः पुत्रो मम प्राणान् गवेधयति तर्हि विन्यामिनीयो
लोकोऽयं किं न करिष्यति ? यूयं तं त्यजत स शपतां यतः परमेश्वर-
समाज्ञापयत् । भवितुं शक्नोति ममाशुपातम् आलोक्य परमेश्वरो १२
ऽय तद्दृष्ट्वापस्य विनिमयेन मम मङ्गलं करिष्यति । अनन्तरं दायूद् १३
तस्य लोकान् वर्त्मना व्रजन् । स शिमियिरपि तदभिमुखोऽपि पर्वतपार्श्वेन
व्रजितवान् अपरं व्रजन् व्रजन् अशपत पाषाणान् निरक्षिपत् धूलो-
भिलान् आच्छादयच्च । अनन्तरं राजा तस्य सङ्गिनो मनुजाश्च आन्ता १४
भूत्वा तत् स्थानं प्राप्य तत्र विद्यन्मसुः ।

अनन्तरम् अवशाजोमस्तेन सार्द्धम् अवीशोपल इच्छायेकवंशीव- १५
लोकान् सर्वे सिरूशाजमं प्रविबिभुः । अनन्तरं दायूदो बह्वरीवी १६
हृशयोऽवशाजोमस्य समीपम् आजगाम । स हृशयोऽवशाजोमं जगाद,
राजा चिरं जीवतु चिरं जीवतु । ततोऽवशाजोमो हृशयं जगाद तव १७
मित्रं प्रति तव किमीयं प्रीतिः ? त्वं स्वमित्रेण समं कुतो न व्रतोऽसि ?

- १८ ब्रह्मयोऽवशालोमं जगाद तन्नहि परमेस्वर एते लोका इच्छायेकः सर्वे
 १९ वंशाश्च यं कृषते तस्यैवाहं भवामि तेनैव समं तिष्ठामि च । अपरम्
 अहं तदन्यं कं परिचरिष्यामि ? तस्य पुत्रं किं नहि ? यादृगहं तव
 तातं पर्य्यचरं तादृग भवन्तमपि परिचरिष्यामि ।
 २० अनन्तरम् अवशालोमोऽहीघोषकं पृष्टवान् इदानीम् अस्माभिः किं
 २१ कर्त्तव्यं ? तदधि युष्माभि मन्त्रया प्रोच्यतां । ततोऽहीघोषकोऽवशालोमं
 जगाद, तव तातो ऋद्धरक्षार्थं या उपपत्नी विहाय गतवान् त्वं ता
 उपगच्छ तस्मात् सर्वैरिच्छायेल्लोकैस्तत् श्रुत्वा त्वं स्वतातेन दृष्टितोऽभव
 २२ इति भोक्ष्यते तव सङ्गिनां सर्वेषाञ्च वलं वर्द्धिष्यते । अनन्तरं प्रासा-
 दपृष्ठे लोकैरवशालोमस्य कृते दृष्ट्ये संस्थापितेऽवशालोमः सर्वेषाम्
 २३ इच्छायेल्लोकानां साक्षात् निजपितुर्दपत्नीरुपजगाम । तन्नाजेऽही-
 घोषकेन या मन्त्रया प्रोच्यत सा ईश्वरीयवचनमिवागच्छत, दायुदा यथा
 तथावशालोमेनाप्यहीघोषकस्य सर्वा मन्त्रया तादृगगच्छत ।

१७ सप्तदशोऽध्यायः ।

१ अहीघोषकस्य मन्त्रयाया विद्वद् ब्रह्मस्य मन्त्रया १५ मन्त्रकामपि दायुदे वार्ता-
 कथनं २२ अहीघोषकस्य लक्ष्मोद्भवनं २४ दायुदः पारममनम् अवशालोमेना-
 मासायस्य सेनापतिकरणं २७ महर्षिसमनगरे दायुदा भव्यप्राप्तिः ।

- १ अनन्तरम् अहीघोषकोऽवशालोमम् अपरमपि जगाद इदानीं
 दादृगसहस्राणि लोकान् कृत्वाहमद्य निशायामुत्थाय दायुदः पश्चाद्
 २ धाविष्यामि । ततो मया आनो दुर्भलश्च प्राप्तः स चासयिष्यते तस्य
 सङ्गिनः सर्वे लोकान्च पनाययिष्यन्ते तेनाहं केवलं राजानम् आह्वनि-
 ३ ष्यामि । इत्थमहं सकललोकान् तव समीपम् आनेष्यामि यतस्त्वं वं
 गवेषयसि तस्यानयनं सर्वेषामानयनस्य समानं तेन सर्वे लोकाः
 ४ शान्ता भविष्यन्ति । सा तु मन्त्र्यावशालोमस्येखायैकः सकलप्राचीना-
 ५ नाश्च तुष्टिकारिणी बभूव । तथाप्यवशालोमेो बभावे, इदानीम् अहीघो-
 ६ ब्रह्मयोऽप्याह्वयतां स किं बदिष्यति तद् अस्माभिः श्रूयतां । ततो ब्रह्मवे-
 ७ ऽवशालोमस्य समीपमागतेऽवशालोमस्तं पप्रच्छ, अहीघोषक इतादृशीं
 मन्त्र्याम् अददात् इदानीं तस्य मन्त्र्यान्सारेखास्माभिः कर्त्तव्यं नवेति
 ८ त्वं वद । ततो ब्रह्मयोऽवशालोमं मदितवान् अहीघोषकेनादित्थैवा

मन्त्राणां न भद्रा । ऋषयोऽपरमपि जगाद त्वं निजपितरं तस्य लोकांश्च
 जानासि ते वीराः श्चेत्ते हृतवत्या भस्त्रुकीव निष्ठुरमनसश्च तव पिता
 च महान् योद्धा स लोकैः सार्द्धं राज्ञी न विलम्बिष्यते । पश्येदानीमेव
 स कस्मिंश्चिद् गर्ते रक्षःस्थाने वा कृमस्तिष्ठति । प्रथमे यदि तव लो-
 कानां कस्मिद् हन्येत तर्हि केनचित् तन्निशम्यावशालोमस्य पश्चाद्गामि-
 लोकाणां निहननं जातमिति गदिते सिंहवदभयहृदयो यो वीरः १०
 सोऽपि नितान्तं गणितबलो भविष्यति, यतस्तव पिता वीरस्तस्य
 सङ्गिनो मनुजाश्च वीर्यवन्त इति सर्वे इच्छायेल्लवंशा जानन्ति । अतो ११
 ममैषा मन्त्रणा, दानमारभ्य वेर्षेवां यावत् सर्वं इच्छायेल्लोकाः सामु-
 त्सिकतावद् बद्धसंख्या भूत्वा तव समीपं मिलन्तु ततः परं त्वं स्वयं
 रथं गच्छ । ततो यत्र कुत्रापि स्थाने स विसृते वयं तत्रैव तम् आक्रम्य १२
 भूमौ शिशिरपतनवत् तस्य विबद्धं सम्पत्तिस्थामस्तेन स तत्सहाय-
 लोकाणाम् एकोऽपि नावशेष्यते । यदि वा स किमपि नगरम् आश्रयेत्, १३
 तर्हि सर्वैरिच्छायेल्लोकैस्तस्य नगरस्य समीपे रक्ष्व आनिष्यन्ते तश्चा-
 स्माभिराक्रुष्य सरिति निक्षेप्यते यावत्खण्डम् एकमपि तत्र नावशे-
 ष्यते । अनन्तरम् अवशालोम इच्छायेकः सर्वे लोकाश्चावदन्, अहीषो- १४
 षकस्य मन्त्रणात् अर्कौयहृदयस्य मन्त्रणा सूक्तमा, यतः परमेन्दुरोऽवशा-
 लोमं प्रथमकृत्वा घटयितुम् अहीषोषकस्योत्तमां मन्त्रणां निरर्घकां कर्तुं
 निश्चितवान् ।

अनन्तरं ऋषयः सादोकावीयाघरौ याजकाववदत्, अहीषोषको- १५
 ऽवशालोमायेच्छायेकः प्राचीनगणाय च मन्त्रणामिमां ददौ क्लिप्तहं
 मन्त्रणामितां दत्तवान् । अतो युवां तूर्थं दूतं प्रहित्य दायुदं वदतं, १६
 त्वमद्य प्रान्तरक्षेषु निर्जनस्थानेषु यामिन्धां न विलम्बस्व, तूर्थं पारं याहि,
 नो चेद् राज्ञा तस्य सङ्गिनां निवहेन च यत्सिष्यसे । तदानीं योनाघ- १७
 नाहीमासावैनरोगेणे स्थितवन्तो तत एकया बालिकया गत्वा वार्त्तां
 आप्तिता तौ वार्त्तागदनार्थं राज्ञो दायुदः समीपं गन्तुम् उद्यतौ, यतस्ती
 केनापि यत्न दृष्टेयाद्यां तदर्थं ताभ्यां नगरं न प्रवेशितव्यं । तथापि बालक १८
 एकस्तौ वीक्ष्यावशालोमं वार्त्तां जगाद, किन्तु तौ तूर्थं व्रजित्वा बडरी-
 मनिवासिनः कस्यचित् मनुष्यस्य निवेशनं प्रापतुस्तस्य प्राङ्गणे कूप एक
 आसीत् तौ तु तत्कूपमध्यमवदददतुः । अनन्तरं गृह्णन्ती कूपस्य १९
 मुखम् आवरणेनाच्छाद्य तस्योपरि मर्हितशस्यानि विस्तारयामास तेन

- १० केनापि किमपि ज्ञातुं नाशक्यत । अनन्तरम् अवशाजोमस्य दासाणां योषितः समीपे निवेशनमध्यम् आगत्य पप्रच्छुः, अहीमासयोनाथनो कुत्र १ सा नारी तानवदत् तौ जलक्षोतःपारं गतौ । अनन्तरं ते मृग-
- ११ यित्वा तयोददेशं न प्राप्य यिरूशालनं प्रत्यागत्य गताः । अपरं राज-
दासेषु गतेषु तौ जूपमध्यादुत्याय गत्वा दायूदं राजानं बार्नामिमां
जगदुः, अहीयोफलो भवती विद्वद्भ्यम् एतां मन्त्रणां दत्तवान् अतो
- १२ यूयम् उत्तिष्ठत श्रीभ्रं नदीपारं गच्छत । ततो दायूद् तस्य सङ्गिनो
लोकाश्चोढ्याय यद्दैननद्याः पारं गताः प्रभाते यद्दैननद्याः पारम्
अगतस्तेषाम् एकोऽपि जनो नावशिष्यत ।
- १३ अपरं निजमन्त्रणा नाऽऽहतेति दृष्ट्वाहीयोफलो निजगर्हभं सञ्च-
यित्वा प्रस्थाय निजनगरस्थं स्वगेहं जगाम, अपरं ऽहस्य सर्वस्वमधि
समाञ्चाप्य स्वयम् उद्बन्धनेन मृत्वा पैष्टकप्रशाने निदधे ।
- १४ अनन्तरं दायूदि महनयिमम् आगते सर्वैरिखायेक्तोक्तैः समम् अव-
शाजोमो यद्दैनसरितः पारं जगाम । अपरम् अवशाजोमो योयावस्य पदे
अमासायं प्रधानसेनापतिं चक्रे सोऽमासायो यिजनाम् इखायेकीयलोकस्य
पुत्र आसीत् स यिजो योयावस्य मातुः सिरूयाया भगिनी नाहस्यस्य
- १५ दुहितरम् अवगीयित्वा उपगतवान् । अनन्तरम् अवशाजोम इखा-
येकवंशाच्च गिलियददेशे शिविरं स्थापयामासुः ।
- १६ अपरं दायूदि महनयिमम् उपस्थिते लोकाः प्रान्तरे बुभुक्षिताः
पिपासिताः आन्ताश्च विद्यन्त इति चिन्तयित्वाम्मेनवंशीयदेशस्वरम्बा-
नगरनिवासी नाहस्यस्य पुत्रः श्रावि र्जीदिवारनिवास्यम्मीयेकस्य पुत्रो
- १७ माखीरो रोगिलीमनिवासी गिलियदीयो वर्षिष्ठयश्चेम आगत्य दायू-
दस्य सङ्गिनां लोकानाञ्च हते शय्याः पाकपात्राणि मृत्पात्राणि तेषां
- १८ भोजनार्थं गोधूमयवानि चूर्णानि भृष्टानि च शय्यानि शिम्बीर्मरुदान्
भृष्टकलायान् मधूनि नवनीतानि मेघान् गोः शुष्कक्षीरांश्चानित्युः ।

१८ अष्टादशोऽध्यायः ।

- १ दायूदः मैन्वानां प्रेषकं इखायेकलोकानां पराजयत् २ अवशाजोमस्य जननम् १८
अवशाजोमस्य सप्तस्य कथनं १९ दायूदं इखाजोमस्य मरकवापादानं दायूदे
विक्षेपनम् ।
- १ अनन्तरं दायूद् निजसङ्गिनो लोकान् मन्त्रयित्वा तेषामुपरि सङ्घ-

पत्नीन् व्रतपतीन् च न्ययुङ्क्त । अपरं दायूद् घोषावस्य हस्ते लोकाणां १
 द्वितीयांशमेकं घोषावस्य भ्रातुः सिन्धुयाषाः पुत्रस्यावीशयस्य हस्ते द्विती-
 यांशमेकं मातीयेत्तयस्य हस्ते च द्वितीयांशमेकं समर्प्य प्रेषयामास ।
 अपरं राजा लोकान् अवदत् अहमपि युष्माभिः समं वहिर्वास्यामि ।
 मनुजा अवदन् त्वं वहिर्मां गच्छ यतो यदि वयं पनायेमहि तर्हि तै २
 र्जाभः प्राप्त इति न गच्छयिष्यते, अस्माकम् अर्द्धलोकानां मृत्युरपि तै
 र्जाभमध्ये न गच्छयिष्यते किन्तु त्वमस्माकं दशसहस्राब्धिव तै र्गच्छसे, अतो
 ऽस्माकम् उपकारार्थं तव नगरे स्थितिः श्रेयसी । ततो राजा जगाद् ५
 युष्माभि यंत क्षेमं बुद्धते तदेवाहं करिष्यामि । अतो नरपति क्षीरपात्रे
 तस्यौ लोकाश्च सर्वे व्रतं व्रतं सहस्रं सहस्रं सङ्गीभूय वहिर्निर्गम्युः ।
 तदानीं राजा घोषावम् अवीशयम् इत्तयश्च जगाद् यूयं ममानुरोधेन ५
 तं तद्वचम् अवशालोमं प्रति शोभकं व्यवहरत । अवशालोममधि सर्वान्
 सेनापतीन् प्रति राज्ञः स आदेशः सञ्चरेव मनुजैरश्रूयत ।

अनन्तरम् इच्छायेण्वंशस्य प्रतिकूलं लोकेषु वहिर्भूय समरस्थलं १
 मतेष्विफायमारुध्ये समरो बभूव । तत्र स्थान इच्छायेलोका दायूदो ०
 दासानां सम्मुखे पराजिग्यिरे तस्मिन् दिने च महानिहने जाते तेषां
 विंशतिसहस्राणि लोका जग्निरे । यतस्तत्कृत्स्नप्रदेशे युद्धेन व्याप्ते तस्मिन् ३
 दिने खड्गे र्ये लोका विनष्टास्ततोऽपि बहूतरा वनदृष्टौ र्थनश्यन् ।

अपरम् अवशालोमो दायूदो दासैः प्राप्तः । अवशालोमः खचरमेक ८
 आरूढवान् तत एकस्य महत रजातरैः शाखाधस्तस्य खचरस्य
 गमनसमयेऽवशालोमस्य मस्तकं तस्य तरैः शाखासु बबन्धे ततस्तस्या-
 धःखखचरस्य प्रस्थानात् स आकाशएथियो र्मध्य उल्लम्बितस्तस्यौ ।
 अनन्तरम् एको मनुजस्तं निरीक्ष्य घोषावं जगाद्, अवशालोमम् एक- १०
 स्मिन् एषादृष्ट उल्लम्बितं दृष्टवानहं । घोषावस्तं वार्त्तावादिनं जगाद् ११
 तं दृष्ट्वैव त्वं कुतस्तं तत्र भूमौ निपातयन् न हतवान् ? तथाकृतेऽहं
 नुभ्यं दशशेकपरिमाणं रूप्यं कटिबन्धनमेकस्यैदास्यं । अनन्तरं स १२
 पुरुषो घोषावं प्रतिजगाद् यद्यहं सहस्रशेकजमानानि रूप्याणि
 खचरे ऽतुल्यिष्यं तथापि तस्य राजपुत्रस्य प्रतिकूलं हस्तं न प्राप्ता-
 रयिष्यं, यतोऽस्माकं कर्षगोचरे नृपतिस्वाम् अवीशयम् इत्तयश्चेदम्
 आद्यापयत् मत्कृते युष्माभिरवशालोममधि सावधानै र्भविष्यं । यद्यहं १३
 तद् अकरिष्यं तर्हि निजप्राधान् खनाशयिष्यं यतो राजतः किञ्चन कर्म

- १७ ह्यं न तिष्ठति अपरं त्वमपि मम प्रतिजूलोऽभविष्यः । ततो योज्ज्वलो जगद् तव सम्मुखे मया न विकल्पितस्य तवः स हस्ते प्रत्यक्षं गृहीत्वा
- १४ निक्षिप्यावशाजोमस्य हृदयं विज्वान् । किन्त्वेषावृष्टस्य मध्येऽवशाजोमे जीवति तिष्ठति योयावस्यास्त्रवाहका दशतदद्या अवशाजोमं वेदुवन्त
- १५ आहृत्य मारयामासुः । अनन्तरं योयावेन तूर्थां वादितायां जोका इच्छायेष्वंशस्य पश्चाद्मनात् प्रत्यावृष्टिरे वतस्ते योयावेन नियताः ।
- १० अपरं तेऽवशाजोमं गृहीत्वा काननस्ये वृष्टति खाते निक्षिप्य तदुपरि मन्त्रान्तं पाषाणराशिं चक्रुः किन्त्वेषायेकोयमनुजाः सर्वे खं खं वासस्थानं पलायाश्चक्रिरे ।
- १८ अवशाजोमे जीवत्काजे निजाद्यं राज्ञ उपत्यकायां क्षम्भमेकम् अस्थापयत् यतः स जगद् मम नाम रक्षितुं मम पुत्रो नास्ति, तत्-कारणात् तस्य नामानुसारेण तस्य क्षम्भस्यावशाजोमस्तम्भ इति नाम बभूव तस्य तन्नामाद्यापि विद्यते ।
- १२ अपरं सादीकस्य पुत्रोऽहीमासो जगद्, परमेस्वरः केन प्रकारेण वृपते रिपून् दण्डितवान् एतस्य शुभवार्त्तां राजानं वेदयितुं मां
- २० धावितुम् अनुजानीहि । ततो योयावन्तमवदत् अद्य त्वं शुभवार्त्तावादी न भविष्यसि, अन्यस्मिन् दिवसे शुभवार्त्तां वदिष्यसि किन्त्वद्य त्वया
- २१ वार्त्ता न गदितव्या यतो राजपुत्रो ममार । अनन्तरं योयावः क्रुशिम उक्तवान् त्वया यद् दृष्टं तद् गत्वा राजानं ज्ञाप्यतां । ततः क्रुशि
- २२ योयावं प्रब्रूय दधाव । अनन्तरं सादीकस्य पुत्रो अहीमासः पुनर्वारं योयावं जगद्, यद्भवेत् क्रुशेः पश्चाद् धावितुं मामप्यनुजानीहि । ततो योयावः कथयामास, हे वत्स तव वदन्त्या ज्ञापित् वार्त्ता न विद्यते त्वं
- २३ कुतो धाविष्यसि ? स उक्तवान् यद्भवेत् मां धावितुं अनुजानीहोति तेन प्रतिगदिते स उक्तवान् धाव । ततो ऽहीमासः समभूमे मर्मैश्च
- २४ धावन् क्रुशेरये जगाम । तदानीं दायुद् इयो हारयोर्मध्यवर्त्तनि स्थान उपाविशद् एतस्मिन् समये रक्षो गोपुरस्य एष्टे प्राचीरोपरि जमना-गमने कुर्वन् चतुर्दशीस्य जनशक एकान्धो धावन् आयातीति ददर्श ।
- २५ ततः स रक्षक उच्चैःस्वरेण राजानं तत् ज्ञापयामास, ततो राजा जगद् स यदि एकक आयाति तर्हि शुभवार्त्तां वदिष्यति । इत्यवसर
- २६ आगच्छति तस्मिन् निष्कटवर्त्तनि भूते रक्षी द्वितीयं जनं धावन्तं दृष्ट्वा दौर्गन्धिकम् उच्चैःस्वरेण ज्ञापयामास पश्चापर कश्चित् मनुज एकको

धावन् आगच्छति । ततो राजा जगद, सोऽपि शुभवार्त्तामानयति । अनन्तरं रत्नी व्याहरत्, अग्रगामिनः पुरुषस्य धावनं सादोक्तपुत्रस्या- १० हीमासस्य धावनं बुद्ध्यते । राजा कथितवान् स सज्जनो मङ्गलवार्त्ता गदितुम् आगच्छति । तदानीम् अहीमासो राजानम् उच्चैर् व्याहरत् १० भवतो मङ्गलं भवतु, अपरं स भूमौ न्यूज्जीभूय पतन् राजानं व्यज्ञापयत् तव प्रभुः परमेश्वरो धन्यो भवतु यतो मम प्रभो नरपतेः प्रातिकूल्येन ये नराः स्वहस्तान् प्रसारितवन्तस्ते तेन दमिताः । अनन्तरं राजा १६ पप्रच्छ तदग्रोऽवशालोमः किं कूशली विद्यते? ततोऽहीमास उक्तवान् योयावो यदा महाराजस्य दासं मास्य व्यसर्जय् तदा महान् कलहो जात इति दृष्टवानहं किन्तु किं जातं तन्न ज्ञातवान् । अनन्तरं राजा १० समदिशत् त्वं पार्श्वं गत्वा स्थानेऽस्मिन् तिष्ठ ततः स पार्श्वं गत्वा तिष्ठत् । ततः कूशिरागत्य व्यज्ञापयत्, हे मम प्रभो राजन् मङ्गलवार्त्ता, ११ परमेश्वरोऽद्य भवतः प्रतिकूलं समुत्थितान् सकलान् दण्डितवान् । राजा ११ कूशिं पप्रच्छ तदग्रोऽवशालोमः किं कूशली विद्यते? ततः कूशिरव- दत् मम प्रभो नरपतेः सर्वे रिपवो यावन्तो नराश्च भवतोऽमङ्गलार्धं भवतः प्रातिकूल्येनोत्तिष्ठन्ति ते सर्वे तस्य तदग्रस्य सदृशा भवन्तु ।

ततो नरपतिरतीव आकुलो भवन् गोपुरोपरि स्थितं द्यौमं गत्वा ११ बरोद, अपरम् इतस्ततो गच्छन् गच्छन् व्याहरत् हा हा मम पुत्र अवशालोम, हा हा मम स्वकीयपुत्र अवशालोम, यदि तव विनिमये- नाहम् अमरिष्यं । हा हा अवशालोम, हा हा मम पुत्र मम पुत्र ।

१६ जनविशोऽध्यायः ।

१ हाहूदः शोकक्य योयावेन निवारण ए राजानं पुनरानेतुं रत्नायेकीयलोकानां यतनं ११ चिह्नदात्रस्य ममः प्रवर्णयितुं राजानां प्रवर्णं १६ विनिये हो। चक्षमं १४ निपीये। जतस्य कथनं ११ वर्षिकयस्य विवर्जनं तस्य पुत्रस्य किमप्यस्य समन्वीये स्यापयं ४१ राजानम् अथि चिह्नदोपानाम रत्नायेकीयानाश्च विवदन् ।

अनन्तरं पश्य, अवशालोमस्य कृते राजा रोदिति शोचति चेति १ वार्त्ता योयावेन शुश्रुवे । राजा निजपुत्रमधि व्यथत इति लोकैस्तस्मिन् १ दिवसे अते तस्य दिवसस्य जयः सर्वलोकानां शोकदो बभूव । अपरं १ रत्नस्थात् पलायमाना लोका घाटक् लज्जमानाश्चौरवद् व्रजन्ति तादृक् लोकैस्तस्मिन् दिवसे नगरप्रवेशकाले चौरवद् ववजुः । राजा ४

- निजवदनम् आच्छाद्य हा हा मम पुत्र अशालोम, हा हा ममपुत्र
 ५ अशालोम, हा हा मम पुत्र इत्युच्चैःस्वरेण आहरत् । अनन्तरं शोथोवा
 निवेशनमध्ये राज्ञः समीपं गत्वा जगाद त्वं निजरिपुषु प्रीयसे निजा-
 त्मीयलोकान् ऋतीयसे च तस्मात् तव प्राणास्तव पुत्राणां कन्यानाञ्च
 प्राणास्तव जायानां प्राणास्तवोपपत्नीनां प्रणाश्चाद्य धेररच्छन्त तव ते
 ६ दासा अद्य त्वया लज्जायुक्ता बभूवुः, यतस्त्वं सैन्यपतीन् दासाञ्च लब्धाय
 न मन्यस इत्यद्य प्रकाशितवान् यतोऽयं ययवशालोमोऽजोविष्यत् वयं
 ७ सर्वे चामरिष्याम तर्हि त्वम् अतोद्य इति मयाद्य बुद्धं । त्वमिदानीम्
 उत्तिष्ठ वहिर् गत्वा निजदासान् मधुरवचोभिरालप । परमेश्वरस्य
 नाम्नाहं शप्रथं कृत्वा वदामि यदि त्वं वहिर् न गच्छेत्सर्हि रजन्यामस्यां
 त्वया साकं जन एकोपि न स्यास्यति, अपरं तव बाल्यावस्थामारभ्य
 यावदेतत्कालं यावन्ययुभानि त्वाम् आक्रामन् तेभ्यः सकलेभ्योपि तवे-
 ८ दम् अमङ्गलम् गुरुतरं भविष्यति । ततो नरपतानुत्थाय गोपुरं उप-
 विष्टि सकललोकैर्वात्सीयम् अत्र्यावि, पश्यत राजा गोपुरं उपविष्ट
 आस्ते तेन सर्वे लोका राज्ञः सम्मुखम् आजग्मः किन्त्विष्यायेकीयलोकाः
 सर्वे खं खं वासस्थानं पलायाञ्चक्रिरे ।
- ९ अनन्तरम् इस्त्रायेलः सकलवंशानां लोकाः विचारयन्तो जगद्, रिपूणां
 हस्तभ्योऽस्माकम् उद्धारयिता पिलेसीयानां करेभ्यश्चास्माकं मोक्षयि-
 तानीं यो राजा स इदानीम् अवशालोमस्य भयाद् देशात् पलायित-
 १० वान् । अपरम् अस्माभी राज्याभिषिक्तो योऽवशालोमः स रणेऽहन्यत ।
 तस्माद् यूयं राजानं परावर्त्तानेतुं कुतो मौनिनो भवत ?
- ११ अपरं दायूद् नरपति योजकयोः सादोकावीयाधरयोः समक्षं दूतं
 प्रहिष्यावदत्, युवां यिह्दावंशस्य प्राचीनान् वाचमिमां वदतं सर्व-
 १२ स्त्रेन्नायेलवंशस्य निवेदनं राज्ञः साक्षाद् गृह् उपतिष्ठत, अतो यूयं
 राजानं निजगृहं परावर्त्तानेतुं कुतोऽन्यलोका भवथ ? यूयं मम
 १३ भ्रातरौ ममाश्रिमांसरूपा अतो राजानं परावर्त्तानेतुं यूयं कुतोऽन्य-
 लोका भविष्यथ ? युवाम् अमासायश्चेदं वदतं त्वं किं ममाश्रिमांसरूपा
 नामि ? यदि त्वं निखं मम साक्षाद् थोयावस्य विनिमयेन प्रधान-
 १४ सेनापतिर् न भवसि तर्ह्येश्वरो मङ्गलम् अमुकं दण्डं ततोऽधिकञ्च ददातु ।
 अनन्तरम् एकजनस्यैव यिह्दावंशस्य समस्तलोकानां हृदयेषु तेजानतेषु
 ते लोकं प्रहिष्य राजानम् अवदन् भवान् भवतो दासाश्च सर्वे पुनरा-

गच्छन्तु । ततो राज्ञि पराहृत्य यर्दनस्य समिधिम् आगते यिहूदीयलोका १५
राजानं साक्षात् कर्तुं तं यर्दनस्य पारं नेतुञ्च गिल्गलाम् आगच्छन् ।

अपरं विन्यामीनवंशस्य बञ्जरोमनिवासी गेराः पुत्रः शिमियिस्तूथे १६
दायूदं नरपतिं साक्षात् कर्तुं यिहूदीयलोकैः सार्द्धम् आजगाम ।
अपरं विन्यामीनवंशस्य सहस्रं लोकाः तेन सार्द्धमासन् शैल- १०
वंशस्य दासः सीवस्तेन सैमं तस्य पञ्चदशपुत्रा विशतिर्दासा अपि
राजानं साक्षात् कर्तुं यर्दनस्य पारं गताः । अपरं नृपतेः परिजनान् १५
पारं कर्तुं तेनाज्ञापितं कर्म कर्तुञ्च नै गमनागमनेऽकरोत् ।
अनन्तरं राजनि यर्दनस्य तीरमागते गेराः पुत्रः शिमियि नरपतेः
सम्मुखे नृञ्जीभृय पतन् राजानमवदत् मम प्रभु ममापराधं क्षमतां, १८
यस्मिन् दिने मम प्रभु यिरूशालजाद् वहिरागच्छत् तस्मिन् दिने
भवतो दासोऽहं यं विरुद्धाचारम् अकरवं तं भवान् स्मरणाद् दृरी-
ह्यत् मनसि न दधातु । भवतो दासोऽहं पापमकरवं तत् जानामि, २०
तत्कारणात् मम प्रभुं नरपतिं साक्षात् कर्तुम् अद्याहं घृष्टफवंशी-
यानां सर्वेषाम् अय्ये समागमं । ततः सिरूयायाः पुत्रोऽपीशयः प्रत्य २१
वदत् योऽसौ शिमियिः परमेश्वरस्याभिधिकृतम् अभिशप्तवान् स तत्-
कारणात् किं न हन्तव्यः ? ततो दायूद् जगाद् हे सिरूयायाः पुत्रो २२
युवयोः समं मम कः सम्बन्धः ? युवाभ्याम् अद्य कुतो मां प्रति विपक्षता
क्रियते ? इस्त्रायेलवंशीयः कोपि जनः किमद्य हन्तव्यः ? अद्याहम
हस्त्रस्त्रेखायेलो नृपतिरभवं तस्मिन् न जानामि ? अनन्तरं नरपतिः २३
शिमियिं बभाषे त्वं न घानिष्यसे । ततो नृपतिः शपथं कृत्वा तदवाचत् ।

अपरं शैलस्य पौत्रो मिफीवीशतौ राजानं साक्षात् कर्तुम् आज- २५
गाम । स नृपते विगमनदिनमारभ्य कुशलैः प्रत्यागमनदिवसं यावत्
पादसेवनं प्रश्रयणां क्षौरश्च न चकार वस्त्राणि च धातानि न चकार ।
राजानं साक्षात् कर्तुं यिरूशालमनिवासिलोकेऽगतेषु राजा तं २५
जगाद् हे मिफीवीशत त्वं कुतो मया समं न गतवान् ? स प्रत्यवदत् २६
ह मम प्रभो नरपते मम दासो मां वक्ष्यादके भवतो दासोऽहं श्लो-
ऽस्मि ततो हेतोरहं गर्हभं सञ्चयित्वा तमारुह्य नरपतेः समीपं यास्या-
मीति मम वाक्शासीत् । किन्तु स मम प्रभो नरपतेः साक्षात् माम् २७
अपावदत् किन्तु मम प्रभु नरपतिरीश्वरीयदृतस्य सदृशोऽस्ति भवता
यत् क्षेमं बुध्यते तदेव क्रियतां । मम प्रभो नरपतेः साक्षात् मम कृत्वा २८

- पिष्टवशी बधार्हं आसीत्, तथापि भवतो भोजनानसने भोज्यभिः
समम् उपवेश्य मर्द्धं ख्यानं भवान् दत्तवान्, अतो नृपतये पुनरावेदनं
१८ कर्तुं मम कोऽधिकारः ? ततो नृपतिस्तं बभाषे त्वं पुन मर्द्धं निज-
वाक्यानि निवेदयसि कुतः ? त्वं सीवस्वोभौ तां भूमिं विभण्य गृह्णीत
१९ गित्यहमवोचं । अनन्तरं मिफीवीशतो राजानम् उक्तवान् तेन सर्वमेव
गृह्णीतां यत इदानीं मम प्रभु नरपतिः कुशलेन स्वगृहं प्रत्याटव्या-
गतवान् ।
- २० अपरं गिलियदीयो वर्धिस्लयो रोगिणीमाद् आगम्य यर्दनस्य पारं
२१ यावद् राजानम् अनुव्रजितुं तेन समं यर्दनस्य पारं जगाम । स वर्धि-
स्लयो ऽशीतिवत्सरवयस्कोऽतीव वृद्ध आसीत् राजा च यावत् मह-
नयिमेऽतिष्ठत् तावत् तेनैवापृष्यत यस्मात् सोऽतीव धनवान् आसीत् ।
- २२ अनन्तरं नरपतिर्वर्धिस्लयं व्याहरत् त्वं मया समं पारं गच्छ त्वामहं
२३ यिरूशालमे मम सन्निधौ सम्प्रेक्ष्यामि । ततो वर्धिस्लयो नरपतिं व्याज-
हार, समापरं कथायुरास्ते यदहं नरपतिना समं यिरूशालमं
२४ यास्यामि ? अद्याहमशीतिवत्सरवयस्कोऽभवं भद्राभद्रयोर्विशेषं
बोद्धुं किं मया शक्यते ? यद्गच्छे यच्च पिबामि तव दासोऽहं किं तयो-
रास्तरं बोद्धुं शक्नोमि ? गाथकगाथिकानां स्वरं किं श्रानुं शक्नोमि ?
२५ भवतो दासोऽहं कुतो मम प्रभो नरपते भार इव भविष्यामि ? भवतो
दासो यर्दनस्य पारं गत्वा नरपतिना समं स्तोत्रं वर्त्म यास्यति, किन्तु
२६ नरपतिः कुतस्तस्यैतादृक् पुरस्कारिष्यति ? विनयेऽहं भवतो दासं
प्रत्याटव्यं गन्तुम् अनुजानातु । अहं निजनगरे मम पित्रोः प्रशान-
समीपे मुर्मर्षं । किन्तु भवान् स्वदासं किमहमं प्रति दृष्टिं करोतु स
मम प्रभुना नरपतिना समं पारं गच्छतु भवता च यद् भद्रं बुध्यते तं
२७ प्रति तदेव क्रियतां । ततो नरपतिः प्रत्यवाच, किमहमः पारं गत्वा मया
समं यास्यति त्वया यद् भद्रं बुध्यते मया तदेव तं प्रति कारिष्यते मत्तः
२८ प्राप्तुं त्वं यद् अभिलषसि त्वत्कृते तदेव मया कारिष्यते । अनन्तरं
सर्वे मनुजा यर्दनसरितः पारं गताः । अपरं नृपतिः पारं प्राप्य वर्धि-
स्लयं चुम्बितवान् स च तस्मै आशिषं दत्त्वा निजस्थानं प्रत्याटव्यं जगाम ।
२९ अपरं नरपतिः पारं गत्वा गिन्मगलम् इयाय, तेन समं किमहमोऽपि
वव्राज । अपरं यिद्धदावशीयाः सर्वे मनुजा इच्छाद्येकवंशानाम् अर्द्ध-
मनुजाश्च नरपतिम् अनुवच्य नीतवन्तः ।

अनन्तरम् इक्षार्येण्वंशानां सर्वे लोका भूपतिमुपजिगमिषुवो भूत्वा ४१
 राजानं व्याहरन्, अस्माकं भ्रातरौ यिद्धदावंशीया मनुजा भवन्तमप-
 हृत्य भवन्तं भवतः परिजनान्श्च यर्दनसरितः पारं कुत अग्निषुः? तदानीं
 दायूदः सर्वे लोकास्तेन समम् व्यासन् । ततो यिद्धदावंशीयलोका ४२
 इक्षार्येण्वंशीयलोकान् प्रत्यवदन् राजास्माकं निकटकुटुम्बः, यूयम् एतत्-
 कार्याय कुतः क्रुध्यथ? वयं किं राज्ञः किञ्चन द्रव्यमभुञ्जामहि? स
 वा किमस्मभ्यं किञ्चन दानमदत्त? अनन्तरम् इक्षार्येण्वंशा यिद्धदा- ४३
 वंशं व्याहरन् राजन्यस्माकं दशमांशाः सन्ति दायूदि युष्माकं योधिकार-
 तास्माद् अस्माकम् अधिकोऽप्यान्ते यूयम् अस्मान् तुच्छोक्तवास्माकं
 भूपतिं परावर्षान्तुं प्रथमं कुतास्माकं मन्त्रणा नाऽऽह्नीत? तत इक्षार्येण्वंशानां वाक्यतो यिद्धदावंशस्य वाक्यम् अधिकनिष्ठुरं बभूव ।

२० विंशतिनमोऽध्यायः ।

१ इक्षार्येणः कल्लरे श्रेयस्य कथनं २ दायूदः पुनर्दशमसं ३ अनामायस्य देनापते
 र्थायानम जतत्वं ४ अवेन्ननगरस्थावरोधनं ५ स्त्रीद्वारा यथावाक्य श्रेयस्य मसक-
 दानं ६ राज्ञः विशेषाणाम् अध्यायानां नामानि ।

तस्मिन् समये विन्यामीनवंशीयो विखेः पुत्रः श्रेवनामक एको दुष्टः १
 लोकस्तत्र स्थान आसीत् स तुरीं वादयन् अवदत् दायूदि कश्चाना-
 षोऽस्माकं नास्ति यिश्शयस्य पुत्रे वा नास्माकमधिकारोऽस्ति, हे इक्षार्येण्वंशा यूयं सर्वे स्वं स्वं वासस्थानं गच्छत । तत इक्षार्येलीयाः सर्वे २
 लोका दायूदोऽनुगमनात् परालत्य विखेः पुत्रस्य श्रेवस्यानुगामिनो
 बभूवुः किन्तु यिद्धदावंशीया लोका यर्दनमारभ्य यिरुशाकमं यावत्
 खेधा राजन्यासक्तास्तस्युः ।

अनन्तरं दायूद् यिरुशालमे निजगृहम् आजगाम ततः परं राजा ३
 लीया या दशोपपत्नी गृह्णेरुच्छार्थं विहाय गतवान् ता गर्भागारे रुद्धा-
 पोषयत् तासां समीपं पुनर्न जगाम ततस्ता मरणदिवसं यावद् रुद्धा
 विधवा इव तस्युः ४

अनन्तरं नरपतिरमासाषम् अवदत् त्वं दिग्भयमध्ये यिद्धदावंशी- ५
 यान् सकललोकान् मम सन्निधौ संगृह्णाद्य त्वमपि स्थानेऽत्र समुपतिष्ठ ।
 ततो ऽमासाये यिद्धदीयान् सकललोकान् संगृहीतुं गते निरूपितसम- ६
 यात् तन्नाधिकां विलम्बो बभूव । ततो दायूद् अवीशयं व्याहरत्, ७

- इदानीं विखेः पुत्रः शैवाऽवशालमतोऽस्माकम् अधिकक्षतिं करिष्यति, त्वमेव निजप्रभो दासान् गृहीत्वा तस्य पश्चाद् धाव को चेत् स
- ० प्राचीरवेष्टितानि नगराण्याश्चिद्यास्माकं करेभ्यो रक्षां प्रापयति । ततो योयावस्य लोकाः किरिथीयलोकाः मिलिथीयलोकाः सर्वं बलवन्तो मनुजाश्च तस्य पश्चाद् वह्निर्भूय विखेः पुत्रस्य शैवस्य पश्चाद् धावितुं
- ८ यिरूशालमात् प्रतस्थिरं । अनन्तरं तेषु गिवियोनस्थस्य महाप्रस्तरस्य समीपमुपस्थितेषु अमासायस्तान् साक्षात् कर्तुम् आजगाम, तदानीं योयावस्य वसनं तस्य परिधानमासीत् तच्च येन कटिबन्धेन बद्धम् आसीत् तन्मध्ये कटिदेशे कोषिणं कृत्वा खड्ग एकं आसीत्, किन्तु
- ९ गमनात् स निष्पपात । ततो योयावोऽमासायम् अवदत् हे मम भ्रात-
स्त्व किं मङ्गलम् आप्ते ? अनन्तरं योयावस्तं चुम्बितुं दक्षिणकरेण
- १० तस्य भ्रमश्रृङ्गि दधार । किन्तु योयावस्य करस्थितात् चन्द्रहासाद् अमा-
सायस्य सावधानताभावात् स तेन तस्य कुट्टिं विदीर्णवान् तेन तस्य नाडीगणे वह्निर्भूय पतिते पुनराघातं विनैव स ममार । अनन्तरं योयावस्तस्य भ्रातावीशयश्च विखेः पुत्रस्य शैवस्य पश्चाद् दधावनुः ।
- ११ अनन्तरं योयावस्य दासानाम् एकः कृष्णपस्य समीपं तिष्ठन् व्याजहार यो जने योयावे प्रीयते दायुदः पक्षश्च भवति स योयावस्य पश्चात्
- १२ दानु । तथापि राजवर्त्ममध्ये शोणिते क्षुडितस्यामासायस्य समीपं सर्वं लोकास्तिलन्तीति वीक्ष्य स जनेऽमासायं मार्गात् क्षेपं नीत्वा तस्य गात्रं वसनेनाच्छादयामास यतो यावन्तो मनुजास्तस्य समीपेन
- १३ यान्ति ते सर्वं तत्र स्थाने तिष्ठन्तीति स ददर्श । तदानीम् अमासायं राजमार्गाद् वह्निष्कृतं लोका विखेः पुत्रस्य शैवस्य पश्चाद् धावनायं योयावम् अनुजग्मः ।
- १४ अनन्तरं शैव इखायेलः सकलवंशानां वीर्यलोकानाश्च मध्येनावे-
लवैतमाखां यावत् जगाम ततो मनुजा मिलित्वा तम् अनुजग्मः ।
- १५ अनन्तरं लोका आवेलवैतमाखायां तं वेष्टयित्वा नगरस्य समीपं सेतुं निर्म्ममिरे । इत्थं नगरे वेष्टिते योयावस्य सङ्गिना लोकाः प्राचीरं भूमिसात् कर्तुं तद् भङ्गुमारेभिरे ।
- १६ अनन्तरं नगरस्य मध्याद् एका बुद्धिमती योषिद् उच्चैःस्वरेण व्याज-
हार प्रदग्धत प्रदग्धत विनयेऽहं योयावं सम्भाषिये तत्कारणात् तमेतत्
- १७ स्थानमगन्तुं वदत । अनन्तरं योयावे तस्याः समीपं गते सा योषिद्

अप्रोक्षीत् त्वं किं योयावः ? स प्रत्यवदत्, अहमेव । ततः सा योषित् जगाद भक्तान् स्वदास्या वाक्यानि निश्रामयतु । स प्रत्यवदत्, प्रदोषामि । अनन्तरं सा योषिद् व्याजहार, प्राक् सम्भाषणं क्रियताम् अर्धत १० आबेलनिवासिनः परिपृच्छन्तां ततस्तव कार्यं सेत्स्यति । इस्त्रायेलो १० मध्येऽहम् अविरोधिनी विश्वास्या च नगरी किन्तु त्वम् इस्त्रायेलो माद- स्वरूपां नगरीं नाशयितुं चेष्टसे परमेश्वरस्याधिकारं कुतो यत्सिध्यति ? ततो योयावः प्रतिजगाद यसनं नाशनं वा मत्तो दूरे तिष्ठतु दूरे तिष्ठतु १० तन्नहि किन्तु विद्येः पुत्रः शेवनामको य इफ्रयिमपर्व्वतीयो जनो ११ दायूदो नरपतेः प्रतिपूणं हस्तां प्रासारयत् केवलं स एव युद्धाभिः प्रदीयतां ततोऽहं नगरात् प्रस्थास्ये । तदानो सा योषिद् योयावं व्याहरत्, पश्य प्राचीरात् तस्य शिरस्तव समीपं निक्षेप्यते । अनन्तरं १२ सा योषित् निजबुद्ध्या सकललोकानां समीपं जगाम, ततो मनजा विद्येः पुत्रस्य शेवस्यात्तमाङ्गं कृत्वा योयावस्य समक्षं न्यक्षिपन् ततस्तं न तूर्था वादितायां तस्य सकललोका नगरं त्यक्त्वा त्वं स्वं वासस्थानं प्रतिस्थिरे, योयावश्च यिरूशालमे नरपतेः समीपं प्रतिजगाम ।

तस्मिन् समये योयाव इस्त्रायेलः सकलवंशानां प्रधानसेनापति- १३ रासीत्, यिहोयादस्य पुत्रो विनायश्च क्रिरीथीयानां पिजेथीयानाश्चा- धिपतिरासीत् । अदोरामश्च कराध्यक्ष आसीत्, अहीलूदस्य पुत्रो १४ यिहोशाफुटश्च पुरादत्तरक्षक आसीत्, सिरायश्च लेखक आसीत्, सादोकोऽवीयाघरश्च याजकावास्तां । यार्थीरीय ईरा अपि दायूदः १५ सभासद् आसीत् ।

२१ एकविंशोऽध्यायः ।

१। गविशानीगल्लोकाद् वधकरणाद् वत्सरत्रयं दुर्भिक्षं भवनं शैलस्य पुत्रयोस्तासां वधः १० इतलोकात् प्राप्तं रिस्त्यासः अनुपदः शैलयानाथनधारस्यां प्रशानं स्थापनं १४ पिसेथीयैः समं वारचघरणस्य कथनं ।

अनन्तरं दायूदोऽधिकारसमये क्रमेण वत्सरत्रयं दुर्भिक्षं जाते दायूद १ तदधि परमेश्वरं पप्रच्छ ततः परमेश्वरस्तं प्रतिजगाद, शैलस्तस्य शोषितपातको वंशश्च मूलमेतस्य यतः स गिवियोनीयलोकान् अव- धीत् । ततो राजा गिवियोनीयान् आह्वय सम्भ्राजे । ते गिवि- १ योनीयलोका इस्त्रायेलवंशसम्भवा नहि त इमोरीयाणाम् अवशि-

- १ शानां मध्याया इच्छायैकवंश्रीयान्तान् जीवयितुं श्रपथं चक्रिरे किन्तु
 शौल इच्छायैकपिद्ददावंशयो निर्मितं निजोद्योगेन तान् हनुमु अचे-
 २ दत् । अतो दायूद् गिवियोनीयान् अवदत्, युष्माकं कृते मया किं
 कर्त्तव्यं? यद्यं यत् परमेश्वरस्याधिकारम् आशिवं मदेत तत्कृते मया
 ३ किं प्रायश्चित्तं कर्त्तव्यं? गिवियोनीयमनुजाः प्रत्यवदन् वयं शौलस्य
 तस्य वंशस्य वा समीपात् किञ्च रजतं काञ्चनं वा न ग्रहीष्याम इच्छा-
 ४ येकवंशानां मध्ये वा कमपि न हनिष्यामः । अनन्तरं स जगाद्
 ५ युष्माभिः किम् उच्यते? मया युष्माकं कृते तदेव कारिष्यते । ततस्ते
 राजानं याजङ्गुः, यो मनुष्योऽस्माकं दायमकरोत् यद्वयम् इच्छायैकः
 ६ कुत्रापि प्रदेशे न तिष्ठाम एतदर्थम् अस्मान् विनाशयितुं कुमन्त्वयाम-
 ७ करोत्, तस्य वंशस्य सप्त पुमांसोऽस्मात् समर्प्यन्तां वयं परमेश्वरेखा-
 भिरुचितस्य शौलस्य गिवियायां परमेश्वरम् उद्दिश्य तान् उद्बन्धनेन
 ८ हनिष्यामः । ततो राजा कथयामास दास्यामि किन्तु शौलस्य पुत्रेण
 ९ योनाथनेन समं दायूद्ः परमेश्वरीयश्रपथ आसीत् तत्कारणात् नृपतिः
 १० शौलस्य पौत्रं योनाथनस्य पत्नं मिफीवोशतं ररत् । किन्त्वयाया दुहितृ
 रिस्याया गर्भं शौलाद् यावर्म्मोगिमिफीवोशतनामानौ द्वौ पुत्राव-
 ११ जायेतां तौ मिहेनातीयवर्धिञ्जथम् पुत्रस्यामीयेलस्यौरसजाता ये पञ्च-
 १२ पुत्राः शौलस्य कन्यया मीखलयापुष्यन्त तानपि राजा गृहीत्वा गिवि-
 योनीयानां करेषु समर्पयामास ततस्ते परमेश्वरस्य सम्मुखे शिलोचये तान्
 उद्बन्धुः ते सप्त जना युगपत् पपतुः । ते प्रथमशस्यकेदनसमये यवच्छे-
 १३ दनारम्भकाले उद्बन्धन्त ।
 १४ अनन्तरम् अयाया दुहिता रिस्या शशवसनं गृहीत्वा शिलोचयो-
 परि विस्तार्य आ शस्यच्छेदनारम्भकालात् तेषामुपर्याकाशीयजलवर्षणं
 १५ यावत् तत्र तिष्ठती दिवा शून्यस्य पक्षिगणात् निशायां बन्धपशुगणाच्च
 १६ तान् ररत् । अपरम् अयाया दुहिता रिस्या शौलस्योपपत्नी कर्मेदं
 करोतीति वाग् दायूदे नृपतये कथिताभूत् ।
 १७ अपरं पिलेसीये गिल्वोयगिरौ शौलस्य हननकाले वैतशानस्य
 सन्निवेशे तैरुद्बन्ध स्थापितौ शौलस्य तत्पुत्रस्य योनाथनस्य च श्रवौ ये
 १८ यावेशगिलिवदीयमनुजेस्तस्मात् स्थानाद् अपहृता दायूद् गत्वा तेभ्य-
 १९ स्तयोरस्मीनि जयाह । स तस्मात् स्थानात् शौलस्य तत्पुत्रस्य योना-
 थनस्य आस्थीन्वाग्निनाथ ; अपरं जोर्केवाम उद्बन्धनकालाम् आश्विषु

सङ्गृहीतेषु शैलस्य तत्पुत्रस्य योनाथनस्य चास्थीनि विन्ध्यामीनदेशस्थ- १४
सेनायां तस्य तातस्य कीशस्य ऋशानुमध्ये स्थापयाञ्चक्रिरे । नृपतेः
सकलादेशस्तैः साधयाञ्चक्रे ततः परम् ईश्वरो लोकानां प्रार्थनां गृह्णीत्वा
देशं प्रथानुकूल्यं चकार ।

अनन्तरं पिलेष्टीयैः समं पुनर्वारम् इच्छायैवंप्रस्य समरे समुपस्थिते १५
दायूद् तदीयदासाश्च तत् स्थानं जग्मुस्ततः पिलेष्टीयलोकैः समं तेषां
युद्धकाले दायूद् ज्ञान्तो बभूव । ततः शतत्रयशकलपरिमित्वापत्तल- १६
मयशक्तिधारी विश्वविनोवनामा लहत्कायवंशीय एको मनुजो नूतन-
खड्गेन सुसज्जितो भूत्वा दायूदं हन्तुं मतिं चकार । किन्तु सिख्यायाः १७
पुत्रोऽवीशयस्तम् उपकुर्वन् आघातेन तं पिलेष्टीयं जघान । तदानीं
दायूदो मनुजास्तस्य साक्षात् प्रपथं कृत्वा कथयामासुः, त्वमस्माभिः समं
रुणाय पुनर्न यास्यसि नो चेद् इच्छायैलः प्रदीपो निर्वास्यति । अनन्तरं १८
गोवे पिलेष्टीयैः समं पुनः संयाम उपस्थिते ह्यशातीयः सिख्विखयो
लहत्कायवंशीयं सफम् अवधीत् । पुनर्वारं पिलेष्टीयैः समं गोवे रण १९
आरब्धे तत्र यार्थारिगोमस्य पुत्रो वितलेष्टमीय इल्लहाननो तन्तुदण्डनि-
भमहाशक्तिधारिणं गातीयजालूतस्य भ्रातरम् अवधीत् । अनन्तरं गति २०
पुनर्धुञ्जे जाते प्रातश्कलं प्रतिपदश्च घट् घट् अकुल्यः साकल्येन चतुर्विं-
शत्यकुल्यो यस्यासन् एवम्भूत एको लहत्कायो नरस्तवासीत् साऽपि तद्-
लहत्कायवंशीय एको जनः । स इच्छायैकीयलोकान् स्पृष्टयामास, ततः २१
दायूदो भ्रातुः शिमियस्य पुत्रो योनाथनस्तमवधीत् । गातीयलहत्काय- २२
वंशीया एते चत्वारो जना दायूदा तस्य दासैश्च जन्निरे ।

२२ दार्विगोऽध्यायः ।

रक्षासं नामादिधानुपचारैश्च परमेश्वरं प्रति दायूदा कृतं प्रशंसागीतं ।

यदा परमेश्वरः स्वदासं दायूदं सर्वरिपूणां शैलस्य च हस्तेभ्य उद्धृत- १
वान् तदा दायूद् परमेश्वराय यद्गीतम् अकरोत् तद्गीतमिदं ।

त्वं मे गिरिश्च दुर्गश्च रत्नकश्च परेश्वर । २

ईश्वरश्चाचला मे त्वं त्वश्च विश्वसितो मया । ३

फलकं बलवांस्त्राता दुर्गमुच्चं मयाश्रितं ।

त्वम् उद्धारयिता मे सन् रक्षसि माम् उपदधात ।

- ४ स्तवनीयेश्वरं प्रार्थ्यं प्राप्ता रक्षा द्विवे मया ।
 ५ वेष्टितो मृत्युरञ्जुभिस्त्रासितः प्रजयोर्भिर्भिः ।
 ६ बद्धो नारकपाशेन मृत्युजालेन संवृतः ।
 ७ अहमित्यं व्यथित्वाहृतवान् परमेश्वरं ।
 ईश्वरो यो मदीयस्तम् अहमाहृतवान् तदा ।
 मदीयार्त्तस्त्रोऽन्नावि तेनैव निजमन्दिरे ।
 तत्कार्यगोचरीभूतं तदाङ्गानं मया कृतं ।
 ८ धरणी तस्य कोपेन कम्पित्वा चकित्वाभवत् ।
 मूलानि चान्तरीक्षस्य कम्पित्वापगतानि च ।
 ९ तदीयनासिकारन्धाद् धूम उद्गतवांस्तदा ।
 जयास सकृत् वक्रिस्तदीयमुखनिर्गतः ।
 अङ्गारा ज्वलितास्तवत् निक्षिप्तास्तेन सर्वतः ।
 १० अनामितेन चागच्छत् स स्वयं सुरवर्त्मना ।
 विस्तार्य पदयोर्निम्ने वस्त्रं तिमिरनिर्मितं ।
 ११ ततः किरुवमारुह्य तूर्णमुडुयते स्त सः ।
 नभस्तपक्षयो युग्मश्चाश्रित्य दर्शनं ददौ ।
 १२ तमोमयीं चतुर्दिक्षु स्त्रां तिरस्कारणीं दधे ।
 वारिवाहसमूहैश्च पयोदमालयापि हि ।
 १३ प्रजज्वलुस्तदाङ्गारास्तस्यायवर्त्तितेजसा ।
 १४ प्रजगर्ज स आकाशे तदानीं परमेश्वरः ।
 सर्वेषामपरिस्थो यो घोरशब्दं चकार सः ।
 १५ निक्षिप्तै र्यकिरद् वागैस्तडिङ्गिश्वाभ्यहनं रिपून् ।
 १६ हृद्धारोश्च परेशस्य निश्चासपवनेन च ।
 रत्नाकारस्य पात्राणि गतानि दृश्यतां तदा ।
 धरण्या अपि मूलानि प्रादुर्भूतानि सर्वतः ।
 १७ ऊर्द्धात् प्रसार्य हस्तौ द्वौ सोऽरुक्षत् स्वयमेव मां ।
 बद्धकीनाकमध्यान्माम् उद्धरन् निर्गृहीतवान् ।
 १८ बलवद्दैरितो मां स परिरक्षितवान् स्वयं ।
 यतस्ते वैरिणः सर्वे मत्तोपि बलवत्तमाः ।
 १९ यदा ते मां समाक्राम्यन् आशङ्गाजनके दिने ।
 तदानीं परमेशोऽभुन्ममाशम्भनयच्छिका ।

आनीतवान् सुविस्तीर्णं स्थानमेकं सरथ मां ।	१०
तुष्टत्वाभ्यां तस्यैव मां सुसुद्धतवांस्तदा ।	
मम धर्मानुसाराभ्यां सत्कृत्वां परमेश्वरः ।	११
मेधत्वात् करयो भङ्गं दत्तवान् उचितं फलं ।	
यतोऽहं परमेशस्य पदव्याः पथिकोऽभवम् ।	१२
प्रतिकूलं निजेशस्य पापञ्च न कृतं मया ।	
आसन् तदीयराजाज्ञा मदीयेन्द्रियगोचरे ।	१३
न वा हि विधयस्तस्य मया त्यक्ताः कदाचन ।	
अहं साधुसभावस्वाभवं तद्दृष्टिगोचरे ।	१४
अहमात्मार्थपार्थभ्य आत्मानं परिगुप्तवान् ।	
गोचरे तस्य पुण्यं मे पूतत्वञ्च यथाभवत् ।	१५
तथैव सुफलं मङ्गं दत्तवान् परमेश्वरः ।	
अनुराहिमन्येषु करोमि त्वमनुराहं ।	१६
सदाचारिमन्येषु सदाचारं करोमि च ।	
पूताचारिमन्येषु पूताचारं करोमि च ।	१७
विरुद्धाचारिलोकेषु त्वं विरुद्धं करोमि च ।	
दीमान् रक्षामि चाहंयून पातनार्थं निरीक्षसे ।	१८
भवानेव प्रदीपं मे मत्प्रभो परमेश्वर ।	१९
मदीयमन्यकारं त्वं ज्योतीरूपं करोमि च ।	
त्वत्साहाय्येन शक्नोमि सैन्यमध्येन धावितुं ।	२०
ममेश्वरस्य साहाय्यात् प्राचीरक्षोद्गतं भवे ।	
स ईशो निर्मलाचारो वाक्यं तस्य परीक्षितं ।	२१
तदाश्रितमनुध्याया स स्वयं फलकं भवेत् ।	
ईश्वरो विद्यते को हि तस्मादन्यः परेश्वरात् ।	२२
अस्माकमीश्वरादन्यः कोऽचलो परिविद्यते ।	
एवम्भूतो य ईशः सोऽभवद् दुर्गं दृष्टं मन ।	२३
पदवीं मामकीनाञ्च निर्व्विग्रामकरोत् स तु ।	
पादो मदीयो तेनैव अग्रपादसमौ कृतौ ।	२४
तथा संस्थापयामास प्रोक्षस्थाने स एव मां ।	
स मदीयो करौ सम्यग् युद्धं कर्षुमशिक्षयत् ।	२५
तेनैव मम बाहुभ्यां भर्षं तावमयं धनुः ।	

- १६ परित्रःशस्त्ररूपं त्वं फलकं मे प्रदत्तवान् ।
तव नम्रतयाहृष्ट प्रोन्नतः परिजातवान् ।
- १७ मत्पादन्यसनाधाय शस्त्रं स्थानं छतं त्वया ।
ततो हेतो न कुत्रापि स्थलनं जायते मम ।
- १८ परिधावन् द्विषां पश्चादहं तांस्तु व्यनाशयं ।
असंहार्यं समूलञ्च न पराहृतवांस्तदा ।
- १९ आहृतास्ते मया लोका न्यपतन् पादयोरधः ।
पतित्वा पुनरुत्थातुं न शक्तास्ते कदाचन ।
- २० योधनार्थं त्वया बद्धा विक्रमेण कटि मम ।
इत्थं रिपुगणः सर्वस्त्वया मम वर्शाहृतः ।
- २१ शत्रवो मे त्वया सर्व्यं छता मत्तः पराङ्मुखाः ।
ये ये मां समृतीयन्ते ते जनाः संहृता मया ।
- २२ परितस्ते व्यलोकन्त न कोऽपि तानुपाकरोत् ।
लोकितस्तेः परेऽपि न प्रादात् किञ्चनोत्तरं ।
- २३ अचृणयं तदाहं तान् भूम्याच्छादकधूलिवत् ।
रथास्यकर्द्धमं यदत् मृदित्वा तान् अवाकिरं ।
- २४ स्वजातीयरिपुभ्यो मां त्वमेवाद्भुतवानसि ।
अन्यजातीयलोकानाम् अकरो मां शिरोमणिं ।
- २५ लोकाश्च मदविज्ञाता जाता मे परिचारकाः ।
परवंशा विदेशीया मानवा मां स्तुवन्ति च ।
- २६ पालयन्ति मदीयाञ्चां श्रुत्वा वचनं मम ।
मया परिधिता नो ये क्षीयतां प्राप्नुवन्ति ते ।
- २७ वेपमानाः स्वकीयेभ्यो दुर्गेभ्यो निःसरन्ति च ।
धन्यः पर्वतरूपो मे सोऽमरः परमेस्वरः ।
- २८ मत्तारकाचलो भूयात् स ईशः सर्वदोन्नतः ।
ईश त्वं मम शत्रुभ्यः प्रादाः समुचितं फलं ।
- २९ मन्निमित्तं त्वया नाना मनुजा मदश्रीकृताः ।
मम वैरिसमूहात्त्वं मां समुद्भूतवानसि ।
- ३० अकाशीबद्धतिं त्वं मे मद्दिपक्षगणादपि ।
दुर्लभेभ्यो मनुष्येभ्यस्त्वमेव माममोचयः ।
- ३१ अतोऽहं सम्मुखे तिष्ठन् भिन्नदेशनिवासिनां ।

स्तुवंस्वां परिग्रास्यामि तव नाद्धि परेश्वर ।
 चायं महत्त्वेन कृतस्य राज्ञः कृत्वाभिधिस्तोऽपि च दायूदाख्ये । ५१
 तदीयसन्तानगणे त्वयैव कारिष्यतेऽनुग्रह एव नित्यं ॥

२३ त्रयोविंशोऽध्यायः ।

१ दायूदः शेषकथा न तस्य प्रधानलोकानां नामानि विद्वत्तिष्ठ ।

दायूदः शेषकथा ।

यिश्शयस्य सुतो दायूद् इतिनाम्ना तु यो नरः ।
 उन्नतिं शोभ ईशाब् याकूबस्याभिषेचनं ।
 मधुरस्वरगाता स इच्छायेलः प्रभाषते ।
 मामकीनेन वक्त्रेण वक्त्रात्मा परमेशितुः । १
 वचनानि तदीयानि जिज्ञासे मम सन्ति हि ।
 इच्छायेलो य ईशाऽस्ति प्रोक्तवान् माम् इदं स हि । २
 इच्छायेलोऽचलेनैव वाक्यमेतदकथ्यत ॥
 भवितः नरलोकस्य राजैकोऽतीव धार्मिकः ।
 ईशात् स साध्वसं कुर्वन् राजत्वं प्रकरिष्यति ।
 उदेष्यति तथा यद्दत् प्रभाततेजसा रविः । ३
 अहर्मुखीय आकाशे मेघहीने सुनिर्मले ।
 भूमावलङ्घितायाश्च नवीनैर्दृष्टिजैस्तृणैः ॥
 मदीयवंश ईशस्य समस्तं किं स्थिरो नहि । ४
 सुनिश्चितश्च सर्वत्र विश्वास्तो नित्य एककः ।
 आकारि नियमस्तेन सहितेन मया पुरा ।
 मामकं यदिदं चायं सर्ववाक्शाप्रसाधकं ।
 विधास्यते किमेतद्धि तेनैव सफलं नहि ॥
 दुर्जना दबयिष्यन्ते सर्वे हि कण्ठकानि व । ५
 यतो हेतोः कदांस्तेषां कोपि घर्त्तुं न पारयेत् ।
 अतो यो मनुजस्तेषां स्पर्शमेव करिष्यति । ६
 स ते लोकेन शक्तेश्च दखेन व्यस्यते तदा ।
 किन्तु वासव्यसे कोकास्ते धस्यन्ते हि वङ्गिणा ॥

- ८ दायूदो बलवतां लोकानां नामानि । वीराणां मध्ये तखमेगुनीयो योशेव्वशेवतो मुख्य आसीत् सोऽष्टानां शतानां लोकानां विरजं श्रूयं
- ९ छत्वा तान् युगपद् अबधीत् । अपरम् अहोहीयस्य दोदयस्य पुत्र इलियासरो द्वितीय आसीत् । यदा इन्हायेकीयलोका अनागता आसन् तस्मिन् काले मिलितान् पिलेष्टीयान् अस्पृहन्त ये दायूदः सङ्गि-
- १० नस्त्रयो वीरास्तेषां मध्येऽयमेको जन आसीत् । स उत्थाय यावत् तस्य हस्तः आन्तो नाभवत् तावद् हस्ते संहतेन खड्गेन पिलेष्टीयान् मारयामास । तस्मिन् दिने परमेश्वरो महाजयं कारयामास, तदा
- ११ लोका लोठनार्थमेव तस्य पश्चाद्गामिनो बभूवुः । अपरं हरातीयस्या-गेस्तनयः शम्भक्तृतोय आसीत् ; एकस्य मस्तरक्षीत्रस्य समीपे पिलेष्टीयेषु
- १२ सङ्घीभूतेषु यदा लोकाः पिलेष्टीयेभ्यः पञ्चयन्त, तदानां शम्भक्तृतोत्र-मध्ये तिष्ठन् तद् रक्षितवान् पिलेष्टीयांश्च निहतवान् ततः परमेश्वरो
- १३ महाजयं कारयामास । त्रिंशत्प्रधानलोकानां मध्ये त्रयो जना एते
- १४ शस्यच्छेदनसमयेऽदुक्कमगुहायां दायूदः समीपम् आगच्छन्, तदा पिले-ष्टीयानां निवहो रिफायीमतलभूमौ शिविरं स्थापयाच्चकार वैतले-
- १५ हेमरेऽपि पिलेष्टीयानां सैन्येऽन्दम् एकमासीत् । अपरं दायूद् दुराक्र-मणस्थाने वसन् पिपासितः सन् जगाद हा हा वैतलेहमस्य गोपु-
- १६ रसमीपस्यस्य प्रहेः पानीयमानीय मच्छं पातुं को दास्यति? ततस्ते त्रयो जराः पिलेष्टीयानां शिविरमध्येन गत्वा वैतलेहमस्य गोपुरनिकट-स्थस्य प्रहेः पानीयमुत्तोष्य गृहीत्वा दायूदः समीपम् आगच्छन्, किन्तु
- १७ दायूद् तत् पातुं नैच्छद् ईश्वरमुद्दिश्य ततोयं निक्षिप्तवान्, वाक्यमिदं बभाधे च, हे परमेश्वर एतादृशं कर्म नाहं करिष्ये, तोयमेतत् प्राणपण्येन गतवतां मानवानां शोचितमेव । अतः स तत् पातुं नैच्छत् ।
- १८ ते तु त्रयो बलिनो जनास्तत्कर्म चक्रुः । अपरं सिरहयायाः पुत्रस्य योयावस्य सहोदरोऽवीश्रयोऽन्येषां त्रयाणां जनानां मध्ये मुख्य आसीत् । स शतत्रयाणां लोकानां विरजं श्रूयं छत्वा तान् विनाशय
- १९ त्रयाणां मध्ये लब्धनामा बभूव । स किं तेषां त्रयाणां मध्ये मान्यो नहि? तस्मात् स तेषां सेनापति बभूव, तथापि स प्रथमत्रयाणां
- २० तुल्यो नहि । अपरं अक्सेलीयस्यैत्रस्य बलिनः पौत्रो यिहोयादस्य पुत्रो विनायोऽनेककार्यकर्तासीत् ; स सिंहतुल्यो वै मोयावीयलोकी-अघान, तदन्तत् स हिमानीसमये गत्वा गर्तमध्ये सिंहमेकं मारया-

मासः ७ अपरं उत्तमबलवन्तं मिखीयमेकम् अबधोत्, तस्य मिखीयस्य ११
हस्ते शूलमेकमासीत् किन्त्वस्य हस्ते दगडु एक आसीत्, ततः स गत्वा
मिखीयस्य हस्तात् शूलम् आच्छिद्य तस्यैव शूलेन तं जघान । यिहोयाः- ११
दस्य पुत्रो विनाय यतानि कर्माणि चकार, ततः स (द्वितीयानां)
त्रयाणां पराक्रमिणां मध्ये लब्धनामा बभूव । स तेभ्यस्त्रिंशच्चनेभ्यो १२
विख्यात आसीत् किन्तु प्रथमत्रयाणां समतां न प्राप, अपरं स दायूदा
खरक्षसैन्यस्य सेनापतिं नियुक्तो बभूव । अपरं त्रिंशतो मध्ये योया- १५
वस्य सहजोऽसाहेजो मुख्य आसीत्, अपरं दोदयस्य पुत्रो वैतले-
हमीय इल्हाननः, हरोदीयः शम्मः, हरोदीय इलीकाः, पर्वतीयो १५
हेलसः, इक्कोशस्य पुत्रस्तिकोयीय ईराः, अनाथोतीयोऽवीधेयरः, ह्रशा- १७
तोयो मिचुन्नयः, अहोहीयः शल्मीनः, निटोफातीयो महूरयः, १८
वानाहस्य पुत्रो निटोफातीयो हेलदः, विन्यामीनवंशीयदेशस्य त्रिविया- १८
निवासिरीवयस्य पुत्र इत्तयः, पिरियाथोनीयो विनायः, गाशीयस- १०
रितो निकटवासी हिर्यः, अर्व्वतीयोऽवीयल्वोनः, वहरूमियोऽस्मा- १२
वसः, शालवीय इलियहवाः, याशेनस्य पुत्रो योनाथनः, हरारीयः १९
शम्मः, साखरस्य पुत्रो हरारीयोऽहीयमः, अपरं माखातीयस्य पौत्रो १४
ऽहसवयस्य पुत्र इलीफेलटः, अहीथोफलस्य पुत्रो गिलोनीय इलीयामः,
कर्म्मिणीयो हिर्ययः, अर्व्वीयः पारयः, नाथनस्य पुत्रः सोवानिवासी १९
यिगालः, गादीयो वानिः, अम्मीनीयः सेलकः, सिख्यायाः पुत्रस्य योया- ७
वस्यास्त्रवाहको वेरोतीयो नहरयः, यित्रीय ईराः, यित्रीयो गारेवः, १८
द्वितीय ऊरियथेमे साकल्येन सप्तत्रिंशच्चना आसन् । १८

२४ चतुर्विंशोऽध्यायः ।

१ लोकान् गणयितुं दायूद आत्मा ५ लोकानां गणनं १० तिभूतां विपदाम् एकं
वरोतुं परमेश्वरस्य निदेशान् दायूदो महामार्या वरणं १५ महामारिणो यिहशा-
लमस्य रश्मिः १८ हरोकाहस्य शस्यमर्दनस्थानं क्रीत्वा दायूदा तत्र स्थाने वेदि-
निर्माणम् ।

अनन्तरम् इच्छायेजो वंशं प्रति परमेश्वरस्य क्रोधाग्निः पुनर्वारं प्रज- १
ज्वाल तस्माद् इच्छायेज्वंशस्य यिहदावंशस्य च गणनां कुर्वतेत्याज्ञा-
पयितुं तेषां विहङ्गं दायूदः प्रवृत्तिं र्जये । अनन्तरं राजा खसमीपस्यस्य १
सैन्यस्य पतिं योयावम् आह्वापयामास, यूयं दानमारब्धं वेर्जेवां यावद्

- इसायेलः सर्व्ववंशानां देशान् भ्रमन्तो लोकान् गणयत, अहं खेफ़ानां
 २ सङ्घां विविदिषामि । ततो योयावो भूपतिं जगाद, इदानीं यावन्तो
 लोका आसते तव प्रभुः परमेश्वरस्तान् शतगुणं वर्द्धयतु मम प्रभु नर-
 पतिश्च स्वनेत्राभ्यां तत् पश्यतु, किन्तु कर्मैतत् मम प्रभवे नरपतये
 ४ कुतो रोचेत ? तथापि योयावस्य सेनापतीनाञ्च वचनात् नृपते वचनं
 प्रबलं बभूव, ततो योयावः सेनापतिगणश्चेसायेलीयलोकान् गणयितुं
 राज्ञः समक्षात् जग्मुः ।
- ५ अनन्तरं ते यर्द्दनसरितः पारं गत्वारोयेर उपत्यकाया मध्यस्थितस्य
 नगरस्य दक्षिणे शिविरं स्थापयाञ्चक्रुः परं यासेरीयप्रदेशं गादञ्च
 ६ गणयामासुः । अनन्तरं ते गिलियददेशं तृतीमहदशप्रदेशञ्च जग्मुः ।
 ७ ततः परं दानायानेन गच्छन्तः परिक्रम्य सीदोनम् उपतस्थुः । अन-
 न्तरं सूरस्य दृढदुर्गं हिब्नीयकिनानीयानां नगरैश्च गत्वा यिहूदाया
 ८ दक्षिणदिक्स्थवर्षवां यावत् जग्मुः । अनेन प्रकारेण ते देशस्य
 सर्व्वत्र भ्रमन्तो विंशतिदिवसाधिकं नवमासं यिहूदशालं प्रयाजग्मुः ।
 ९ अनन्तरं योयाव इसायेलवंशस्य बलवताम् अस्त्रधारिणां मनुजानां
 संख्यायै लक्षाणि यिहूदावंशीयानाञ्च संख्या पञ्चलक्षाणीति राजानं
 ज्ञापयामास ।
- १० इत्थं लोकेषु गणितेषु दायूद् निजहृदये महाघातं प्राप, ततो दायूद्
 परमेश्वराय कथयामास, कार्य्यानेन मया महापापमकारि, हं परमे-
 श्वरं विनयेऽहं निजदासस्य पापं क्षमस्व, मयातीव मृदस्य कर्माकारि ।
- ११ अनन्तरं दायूदि प्रवृष उत्थिते दायूदः प्रदर्शकं भविष्यदादिनं गादं
 १२ प्रति परमेश्वरस्येदं वाक्यम् आगच्छत्, त्वं गत्वा दायूदं वद, परमेश्वर
 इमां वार्धं वदति, तव सम्मुखं मया त्रयो दण्डा निर्धायन्ते तेषामेको
 १३ त्रियतां, मया स एव त्वां प्रति कारिष्यते । ततो गादो दायूदः समीपं
 गत्वा तं ज्ञापयन् जगाद तव देशे सप्त वत्सरान् व्याप्य किं दुर्भिक्षो
 भविष्यति ? अथवा त्रीन् मासान् यावत् तव यथाद् धावतां रिपूणाम्
 अग्नेऽग्ने पलायनं करिष्यसि ? यदा त्रीणि दिनानि यावद् देशे महा-
 मारो भविष्यति ? तद् इदानीम् आलाप्य निश्चिन् यतो मत्स्येद्विषे
 १४ मयोत्तरं दातव्यं । ततो दायूद् गादं बभाषे, मम महती मनःपीडा
 जाता, इदानीं परमेश्वरस्य हस्ते पतितुमिच्छामि हं यतस्तस्य कृपा
 १५ प्रचुरा नाहं मनुष्याणां हस्तेषु पतितुम् इच्छामि । अनन्तरं प्रवृषमारभ्य

निरूपितसमयं यावत् परमेश्वर इच्छायेत्वंशं प्रति महामारीं प्रेषया-
मास, तेन दानमारभ्य वेर्षेवां यावत् सप्तसहस्राणि लोकाः पक्षत्वं
गताः । अनन्तरं यिहृशाणमस्य विनाशार्थं तन्नगरोपरि द्रुतस्य हस्त- १९
प्रसारणसमये परमेश्वरस्तस्यै विपदे ऽनुत्पद्य तं लोकमारकं द्रुतं जगाद,
अलमनेन त्वं स्वकारं सञ्जीषय । तदानीं परमेश्वरस्य द्रुतो यिव-
यीयस्यारौणाहस्य शस्यमर्दनस्थान आसीत् । अनन्तरं दायूद् तं लोक- २०
हन्तारं द्रुतं वीक्ष्य परमेश्वरं बभाषे, मयैव पापमकारि ममैव सोऽप-
राधोऽस्ति मेघैरेतैः किमपराहं? विनयेऽहं मम मदीयपितृवंशस्य च
विरुद्धं तव हस्तः प्रसार्यतां ।

तस्मिन् दिने गादेा दायूदः समीपं गत्वा तं जगाद, त्वं गत्वा १८
यिवूयीयस्यारौणाहस्य शस्यमर्दनस्थाने परमेश्वराय यज्ञवेदिमेकां
निर्मापय । अनन्तरं परमेश्वरीयनिदेशानुसारेण गादस्य कथातो दायूदा १९
गमने छतेऽरौणाहो विलोक्य राजा तस्य भृत्याश्च मम सन्निधिम २०
आगच्छन्तीति वीक्ष्य वहिर्गत्वा भूमिष्ठः सन् राजानं प्रणामम् । अपरम् २१
अरौणाहः पप्रच्छ, मम प्रभुं नरपतिं निर्जदासस्य सन्निधिं कुत आग-
मत्? दायूद् अवदत्, लोकानां मध्यात् महामारी यन्निर्वर्तत तत्कृते
परमेश्वराय यज्ञवेदिमेकां निर्मापयितुम् अहं तव सकाशात् शस्य-
मर्दनस्थानम् इदं क्रेतुम् आगमं । ततोऽरौणाहो दायूदं बभाषे, मम प्रभु २२
नरपतिं यद् भद्रं बोधते तदेव गृहीत्वोत्सृजतु, पश्यतु होमबले
निमित्तं वृषा इत्यननिमित्तञ्च मर्दनयन्त्राणि वृषाणां सञ्जाञ्चासते ।
अनन्तरम् अरौणाहो राजैव तानि सर्वाणि राज्ञे ददौ । अरौणाह २३
इदमपि बभाषे तव प्रभुः परमेश्वरस्त्वाम् अनुगृह्णातु । किञ्च नृपति- २४
रदौणाहं जगाद, तन्न भवतु, मूल्येनाहं त्वत्त एतानि सर्वाणि क्रोष्यामि,
नाहं अप्रभवे परमेश्वराय विनामूल्यकम्बान् होमबलीन् उत्सृष्यामि ।
अनन्तरं दायूद् पश्चाद्दृष्टीकणमानरजतैस्तत् शस्यमर्दनस्थानं वृषांश्च २५
क्रीत्वा जगाह । अपरं दायूद् तत्र स्थाने परमेश्वराय यज्ञवेदिं निर्माप्य
होमबलीन् मङ्गलार्थकबलींश्च प्रोत्सृजत् । ततः परमेश्वरेण प्रार्थनां
गृहीत्वा देशं प्रत्यनुकम्पायां क्षतायाम् इच्छायिलो महामारी निवहते ।

राजावन्याः प्रथमं पुस्तकं ।

१ प्रथमोऽध्यायः ।

- १ दायूदो वाईकसमयेऽनोरगायासस्य परिचर्याकरणं ५ राजत्वं प्राप्नुम् अदानीयस्य उद्यमः ११ वतशेवां प्रति नाथनस्य मन्त्रणा १४ दायूदं प्रति वतशवाया निवेदनं १५ दायूदं प्रति नाथनस्य कथनं १८ वतशेवां प्रति दायूदः पुनः शपथकरणं १९ दायूदो निदेशात् सुलसनेऽभिवक्तृत्वं ४१ अदानीयस्य तेन निमन्त्रितायां लोका-
नाञ्च पलायनं ४० अदानीयं प्रति सुलसनः क्षमाकरणञ्च ।
- १ अनन्तरं राजा दायूद् स्यविरः सम्पूर्णवयस्काश्च भूत्वा बडभिर्वस्त्रै-
- २ राष्ठादितोऽपि नोष्ठा बभूव । एतत्कारणात् तस्य दासास्तं बभाषिरे,
अस्माकं प्रभो नरपते निर्मितं यक्राम् अनूढां युवतीं गवेधयामहे, सा
नृपतेः सम्भृतिं तिष्ठती नृपतेः परिचारिका भविष्यति, अपरम् अस्माकं
प्रभो नरपतेर्गात्रं यद् उष्णीभवेत् तदर्थं भवतो वक्षःस्थले शयिष्यते ।
- ३ अनन्तरं त इस्त्रायेजः सर्वस्यां सीमायां सुन्दरीं युवतीं मृगयित्वावि-
- ४ शगानामिकां शुनेमीयां प्राप्य नरपतेः समीपम् आनिन्युः । सा तद्यथी
परमसुन्दरी तत्कारणात् सा राज्ञः परिचारिका भूत्वा तं सिधेवे
किन्तु राजा तां नोपजगाम ।
- ५ तस्मिन् समये हगीताया गर्भजातोऽदानीयोऽभिमानो भूत्वाहं
राजत्वं करिष्यामीति वदन् रथम् अन्धारोद्दिग्ः पञ्चाशच्चार्यागामिन-
- ६ खासादयामास । किन्तु त्वं कुत यतादृशं करोषीति वाचा तस्य तातः
पूर्वं तं कदापि नाक्लेशयत् सोऽवशालोमात परं जातः स्वयमपि परम-
- ७ सुन्दरो युवा चासीत् । अनन्तरं सिरूयायाः सुतेन योयावेन साईं
याजकेनावीयाथरेण च साईं तेन मन्त्रणायां कृतायां तावदानीय-
- ८ स्यान्गता भूत्वा तस्य साहाय्यं चक्रतुः । किन्तु याजकः सादीषो यिहो-
यादस्य सुतो विनायो भविष्यद्वादी नाथनः श्रिमियि रेयिश्च दायूदः
- ९ समीपस्थौ बलवन्तौ लोकौ चेमेऽदानीयस्यान्गता न बभूवुः । अन-
न्तरम् अदानीय ऐनरोगेणस्य पार्श्वस्थस्य सोहेकतास्यपाषाणस्य समीपे
मेघान् दृष्यमान् पृष्टपृष्टञ्च हत्वा स्वसहजान् राजपुत्रान् सर्वान्

विहृदावंग्रीयान् राजभृत्यांश्चाहृतवान् । किन्तु भविष्यदादिनं नाद्यन् १०
विनायं बलिनी जैकांश्च निजन्मातरं सुलेमानश्च न निमन्त्रयामास ।

अतो नाद्यन्ः सुलेमनो मातरं वतशेवां बभाषे, अस्मत्प्रभुना दायूद्- ११
नृपेणाविज्ञातं हृगितायाः सुतोऽदानीयो राजत्वं करोतीति किं त्वया
नाश्यावि? अत आगच्छाहम् इदानीं त्वां मन्त्रणां वदामि तेन त्वं निज- १२
प्रागान् स्वपुत्रस्य सुलेमनस्य प्रागान् रक्षिष्यसि । त्वं गत्वा दायूद् १३
नरपतिम् उपस्थाय वाक्यमिदं निवेदय, हे मम प्रभो राजन् भवता
प्रपद्यं ह्यत्वा निजदास्यै किं प्रतिश्रुतं नहि मम पश्चात् तव पुत्रः सुलेमान्
राजत्वं करिष्यति स एव मम सिंहासन उपवेक्ष्यतीति? तर्हीदानीम्
अदानीयः कुतो राजत्वं करोति? अपरं पश्य त्वैतत्कथनसमये मया १४
तव पश्चाद् गत्वा तव वाक्यं द्रष्टयिष्यते ।

अनन्तरं वतशेवा गर्भगृहमध्ये राज्ञः समीपं जगाम, तदानीं नृपति- १५
रतीव श्वविर आसीत्, अपरं युनेमीयावीशगा राजानम् असेवत ।
ततो वतशेवा दण्डवद् भूत्वा राजानं प्रणमाम, ततो नरपतिः पप्रच्छ, १६
सर्वेच्छा का? ततः सा बभाषे, हे मम प्रभो भवता निजप्रभोः परमे- १७
श्वरस्य नाम गृहीत्वा निजदास्याः समीपे किं शपथो न कृतः, मम पश्चात्
तव सुतः सुलेमानेव राजत्वं करिष्यति मम सिंहासन उपवेक्ष्यति
चेति? किन्तु पश्य साम्प्रतम् अदानीयो राजत्वं करोति, हे मम प्रभो १८
राजन् भवता तन्न ज्ञायते । स बहून् लघुभान् पृष्टपशून् मेघांश्चावधी- १९
समन्तराजपुत्रान् याजकम् अवीयाथरं सेनापतिं योयावम् आहृत-
वाश्च किन्तु भवतो दासं सुलेमानं नाहृतवान् । इदानीं हे मम प्रभो २०
राजन् भवतः परं मम प्रभो मर्हीपतेः सिंहासने केनोपवेष्टव्यं तद्
भवता वयं ज्ञापयिष्यामह इति प्रतीक्ष्य सर्व्वस्येच्छायेत्वंशस्य दृष्टिर्भवन्तं
प्रति विद्यते । भवान् यदि तन्न ज्ञापयति तर्हि मम प्रभो राजनि २१
पिढ्लोकानामिव महानिद्रां गते मम पुत्रः सुलेमान् अहश्च दोषीकृता
भविष्यावः ।

राज्ञा सर्भं तस्या ईदृशः संज्ञापो भवति तदन्तरे भविष्यदादी नाद्यन् २२
आजगाम । ततः कश्चिद् भूपतिं व्यज्ञापयत्, भविष्यदादी नाद्यन् २३
उपतिष्ठति; अनन्तरं नाद्यनो नरपतेः सम्मुखम् गत्वा भूमिदः सन्
राजानं प्रणम्य कथामिमां निवेदयामास, हे मम प्रभो राजन्, मत्तः २४
परम् अदानीयेन राजत्वं कर्त्तव्यं मम सिंहासने चापवेष्टयमिति किमा-

- १४ ज्ञापितं भवता ? यतः सोऽयैव गत्वा बहून् गवादीन् पुष्टपशून् खेषांश्च
 कृत्वा सकलान् राजपुत्रान् सेनापतीन् याजकम् अवीयाथरक्षाकृतवान्
 अपरं पश्यतु ते तस्य साक्षाद् भुञ्जते पिवन्ति च तदन्यद् अदानीया
- १५ राजा चिरजीवी भवत्विति वाचं वदन्ति च । किन्तु भवतो दासो योऽहं
 मां याजकं सादीकं यिज्ञेयादस्य सुतं विनायं भवतो दासं सुजेमानश्च
- १६ नामन्वितवान् । मम प्रभो नरपतेः परं भवतः सिंहासने केनेऽप-
 वेष्टयं तन्निजदासं न ज्ञापयित्वा मम प्रभुं नरपतिरेतत्कर्म कृतवानिति
 किं सत्यं ?
- १७ ततो दायूद् नरपतिः प्रत्युवाच वतश्चिवां मम सन्निधिम् आह्वयान्-
- १८ यत । अनन्तरं तस्यां राज्ञः समीपम् आगत्य तस्य सम्मुखे तिष्ठन्त्यां
 नरपतिरिमं श्रुपथं कृत्वा जगाद, सर्व्वविपद्भ्यो मम प्राणरक्षकः परमे-
- १९ श्वरो यद्यमरो भवेत् तर्हि मत्तः परं तव सुतेन सुजेमनैव राजत्वं
 कर्त्तव्यं मम पदे मम सिंहासने चापवेष्टयामिति तव समीप इच्छायेनः
 प्रभोः परमेश्वरस्य नाम शृहीत्वा मया यः श्रुपथो ऽकारि सोऽयैव
- २० सफलकारिष्यते । तदानो वतश्चिवा भूमिषा सतीं राजानं प्रथमम्
 जगाद मम प्रभु राजा दायूद् चिरजीवी भवतु ।
- २१ अनन्तरं राजा दायूद् जगाद याजकं सादीकं भविष्यद्वादिनं
 नाथनं यिज्ञेयादस्य सुतं विनायश्च मम समीपमाह्वयानयत । अनन्तरं
- २२ तेषु नरपतेः समीपमागतेषु नरपतिकान् आज्ञापयत् ययं निजप्रभोः
 सेवकान् सङ्गिनः कृत्वा मदीयपुत्रं सुजेमानं मम श्रेष्ठम् अश्वतरम्
- २३ आरोह्य गीर्हानं नयत । तत्र स्थाने याजकः सादीको भविष्यद्वादी
 नाथनश्चेखायेन उपरि तं राज्याभिषिक्तं कुरुताम् अपरं ययं सर्व्वं तुरीं
- २४ वादयन्तो राजा सुजेमान् चिरजीवी भवत्विति वाचं घोषयत । अनन्तरं
 स युष्माभिरनुब्रज्यमानो मम सिंहासन उपवेष्टुम् आगच्छतु मम पदे
 राजत्वं करोतु च यत इच्छायेनो यिज्ञेयादस्यापि राजत्वं कर्त्तुं क्ष
- २५ श्व मया निर्णीतः । ततो यिज्ञेयादस्य सुतो विनायो नरपतिम्
 उह्ववान् तदेव भवतु मम प्रभो नरपतेः प्रभुः परमेश्वरस्तदेव कथयतु ।
- २६ यथा परमेश्वरो मम प्रभो नरपतेः सहायोऽभूत् तथा सुजेमनोऽपि
 सहायो भवतु, अपरं मम प्रभो राज्ञो दायूदो राजसिंहासनादपि
- २७ तस्य सिंहासनम् उन्नतं करोतु । अपरं याजकः सादीको भविष्यद्वादी
 नाथनो यिज्ञेयादस्य सुतो विनायः क्रिरेयायाः पित्रधीयाश्च गत्वा

सुलेमानं राज्ञो दायूदोऽश्वतरम् आरोप्य गीहानं निन्दुः । याजकः १६
सादोकश्च पवित्रावासस्य मध्यात् तैलपुण्यं षट्कं गृहीत्वा सुलेमानम्
अभिघोषेच, अनन्तरं तृयीं वादितायां सर्व्वं लोका ऊचुः; राजा सुले-
मान् चिरं जीवतु । अपरं सर्व्वं लोकास्तम् अनन्तरन्तो महानन्देन १७
तादृशं वाद्यम् अवाद्यन् यत् तेन शब्देन पृथिवी विदग्ने ।

अनन्तरं भोजने समाप्ते सद्यदीनीयस्तस्य सङ्गिन आह्वता लोकाश्च १८
तं तूरीध्वनिं श्रुत्वा सुलेमानो योयावत्तूरीशब्दं श्रुत्वा व्याजहार, कृत्स्न-
नगर एतावान् कलरवः कुता जायते ? तस्मिन् इदं पृच्छति सद्य- १९
वीयाद्यस्य याजकस्य सुतो योनाथन आजगाम, तदानीम् अदीनी-
यस्तं जगाद, समीपमागच्छ त्वं भद्रो लोकाऽसि शुभवार्त्तानेतासि ।
तदानीं योनाथनोऽदीनीयम् उक्तवान् सद्यम् अस्माकं प्रभुं नरपति- २०
दायूद् सुलेमानं राजत्वपदे नियुक्तवान् । राजा याजकं सादोकं २१
भविष्यदादिनं नाथनं विहोयादस्य पुत्रं विनायं क्रिरीथीयान् पिने-
थीयाश्च तेन समं प्रहितवान् ते च तं नृपतेरश्वतरम् आरोपितवन्तः,
अपरं याजकः सादोको भविष्यदादी नाथनश्च तं गीहाने राज्यम् २२
अभिघोषितवन्तो ततः परं तेथ्यानन्देन प्रपुष्पेपु तस्मात् स्थानाद् आग-
च्छत्सु कृत्स्नं नगरं हर्षनादिनं पर्य्यपूर्य्यत सश्व निनादो युष्माभिर-
आवि । तदन्यत् सुलेमान् राजकीयसिंहासन उपाविशत् । अपरं २३
नरपते भर्था अस्माकं प्रभुं दायूद् नृपतिम् आशिषम् अवदः २४
इश्वरस्वदीयनामतः सुलेमानो नाम वर्द्धयतु तव सिंहासनाच्च तस्य
सिंहासनं वर्द्धयत्विति । ततः शयनीय उपविष्टो राजा (परमेष्वाय)
प्रणनाम । अपरं नृपतिरपि वरधमिमां व्याहरत्, अद्य मम चक्षुर्गोचरे २५
मम सिंहासन उपवेष्टुं पुत्रमेकं प्रायच्छत् य इच्छायेतः प्रभुः परमेश्वरः
स धन्यः । तत आमानता अदीनीयस्य सङ्गिनस्त्रस्ताः सर्व्वे खं खं २६
स्थानं जग्मुः ।

अपरम् अदीनीयः सुलेमानो भीतः सन् उत्थाय गत्वा होमवेद्या- २७
शुद्धा आशिष्ये । अनन्तरम् अदीनीयो राज्ञः सुलेमानो भयाद् होम- २८
वेद्याशुद्धा आश्रितवान् कथितवाञ्छ राजा सुलेमान् निजदासं खड्गेन
न हनिष्यति मम समीपे ऽथैव शपथमिमं करोत्विति वार्त्तां केनचित्
आपिनो सुलेमान् जगाद स यदि खं भद्रपुरुषं दर्शयति तर्हि तस्य २९
कक्षेकोपि भूमा न पतित्व्यति किन्तु यदि तस्य कश्चिद् अपराधः

५१ प्रकाशते तर्हि तेन मर्त्यमिति । अन्तरं राज्ञा सुलेमना प्रेरिता दृतास्तं वेदितोऽवरोह्यानिन्यः, ततस्तेनागत्य राज्ञि सुलेमनि प्रयते सुलेमान् तं जगाद त्वं निजगृहं याहि ।

२ द्वितीयोऽध्यायः ।

१ सुलेमानं प्रति दायुदः शेषकथा ५ योयावमधि वर्षिष्यस्य पुत्रानधि शिमियमधि च तस्य कथनं १० दायुदो मरणं सुलेमना राजत्वकरणकथनं ११ अदोनोयोऽवीशना विद्यादम् इच्छति सुलेमना तस्य हतत्वं १२ राक्षसत्वावोयाचरस्य पदच्युतत्वं १८ योयावम् वेद्यान्नित्तं २५ योयावस्य पदे विनायम्भ नियोजनम् अयायाचरस्य पद मादाकस्य नियोजनं २६ राज्ञ आज्ञां विना माननगरगमनकारणात् । शमिये-
हतत्वं ।

- १ अन्तरं दायुदो मरणममये सविधे सति स निजपुत्रं सुलेमानम्
- २ इत्यादिदेश, एधिवीक्ष्यैः सर्वै र्येन वर्त्मना गन्तव्यं तेनाहं गच्छामि, त्वं
- ३ बलवान् भूत्वा पुरुषत्वं प्रकाशय । त्वं यद्यत् करिष्यसि यस्मिन् कर्मणि वा प्रवर्तिष्यसे तत्र तत्र यत् कृतार्थं भवेत्तदर्थं निजप्रभोः परमेश्वरस्य विधानं पालयन् तस्य मार्गं गच्छ मुनोयस्यै लिखितानि तस्य विधिव्य-
- ४ वस्याप्रमाणवाक्यानि पालय च । ततस्तव सन्ताना यदि सकलान्तःकरणैः सकलमनाभिश्च मम सम्मुख आचरितुं स्वेषां मार्गं सावधाना भवेय-
स्तर्हि स्वाधिलः सिंहासन उपवेद्युं तव वंशस्याभावा न भविष्यतीति परमेश्वरो मामधि यदिदं वचनं प्रतिश्रुतवान् तत् सिद्धं करिष्यति ।
- ५ अपरं निरूयायाः सुतो योयावो मां प्रति यदकरोत् नेरस्य पुत्रोऽवनेरो येयरस्य पुत्रोऽमासाश्चेमाविस्वायेनो द्वा सेनापतो च प्रति स यदकरोत् तत् त्वमज्ञासोः स तौ हत्वा सन्धिसमये रणसमयवत् शोणितम् अपातयत् तच्छ्रेणितेन च स्वकटिबन्धनं पादस्थिते पादुके
- ६ चालिष्यत् । अतस्त्वं निजबुद्धितस्तं प्रति कुत्र पक्षभेगविशयं तं निर्दिष्टं
- ७ परलोकं गन्तुं मा देहि । किन्तु मिलियदायस्य वर्षिष्यस्य तनयान् प्रति प्रीतिं दर्शय तव भोजनासन उपविष्टानां नराणां मध्ये तेभ्यः स्थानं देहि च यतो यस्मिन् काले तव आतुरवशात्सोमादहं पञ्चायत-
- ८ वान् तस्मिन् काले ते मम सन्निधौ स्थिरा अतिक्रान् । अपरं बहुरीम-
निवासी विन्ध्यामिनीयो गेराः सुतो शिमियरपि तव सन्निधावाक्ते मह-
नयिमे मम गमनदिवसे स मां कटुं शप्तवान् ततः परं मां साक्षात्
कर्तुं तस्मिन् दहनमागते परमेश्वरस्य नाम गृहीत्वाहं शपथमिमं

कृतदानं त्वां खड्गेन न हनिष्यामि । अतस्त्वं तं निरपराधं मा जानीहि, ८
त्वं बुद्धिमान् तं प्रति त्वया यत्कृतं तन्निसिद्धीयतां, पणितं तं गलच्छेदितं
परलोकं प्रेषय ।

अनन्तरं दायूद् निजपिडलोका इव महानिद्रां गत्वा दायूदो नगरे १०
प्रमथानं जन्मवान् । एष दायूद् चित्रेणो सप्तवत्सरान् यिरूशालमे च ११
अयस्त्रिंशद् वत्सरान् साकल्येन चत्वारिंशद् वत्सरान् यावद् इच्छायेल-
यंगोपरि राजत्वं चकार । अनन्तरं सुलेमान् निजतातस्य दायूदः १२
सिंहासन उपविशे तस्य राज्यञ्च स्थैर्यं बभूव ।

अनन्तरं हगीतायाः सुतोऽदानीयः सुलेमनो मातु वतशेवायाः १३
समीपं जगाम तदा सा तं पप्रच्छ त्वं किं कुशलेनागमः ? ततः स उक्त-
वान् कुशलेनेव । अपरमवदत् तव समीपे मम किञ्चिद् वक्तव्यम् अस्ति । १४
वतशेवा कथयामास तत् कथय । अनन्तरं स उक्तवान् राज्यं ममै- १५
वासीत् मया राजत्वं कारिष्यत इतोऽस्त्रायेलः सकलमनुजाः प्रत्येक्षन्त
तत् त्वया ज्ञायते किन्तु राज्यं मत्तो गत्वा मम भ्रातुः करगतम् अभवत्
परमेश्वर एतद् अघटयत् । इदानीं मया तव समीपे कर्मकं याच्यते १६
त्वम् अहृतार्थं मां मा विच्छेज । ततः सा बभाधे तद् वद । अनन्तरम् १७
अदानीयो जगाद, विनयेऽहं युनेमीयाम् अवाशगां मां विवाहयितुं
त्वं सुलेमानं नरपतिं कथय स त्वाम् अहृतार्थं न विच्छेद्यति । ततो वत- १८
शेवा प्रत्युवाच भद्रं तव कृतेऽहं नरपतिं सम्भाषिष्ये । अनन्तरं वत १९
शेवादानीयस्य वाक्यं निवेदयितुं नरपतेः सुलेमनः समीपं जगाम । तदा
राजा तस्याः समक्षम् उत्थाय तस्यै प्रणामम् । अनन्तरं स निजसिंहासन
उपविशे राजजनन्याः कृतेऽप्यासनं स्थापयित्वा तां स्वस्य दक्षिण-
दिश्युपवेशयामास । अपरं सा जगाद क्षुद्रैको वरस्त्वत्तो मया याचि- २०
तथः, त्वं माम् अहृतार्थं मा विच्छेज । ततो राजा जगाद हे मातः
कथय, मया त्वम् अहृतार्थं न विच्छेद्यसे । तदानीं सा कथयाच्चकार, २१
युनेमीयावीशगा विवाहार्थं तव भ्रात्रेऽदानीयाय दीयतां । ततो २२
नरपतिः सुलेमान् खजननीं प्रतिजगाद, अदानीयस्य कृते युनेमीयावी-
शगा कुतस्त्वया याच्यते ? स मम ज्येष्ठो भ्राता, अतस्तस्य याजकस्यावी-
शाधरस्य च सिख्यायाः पुत्रस्य योयाबस्य च कृते राज्यं याच्यतामिति
वरं । अनन्तरं सुलेमान् नरपतिः परमेश्वरस्य नाम श्रुत्वा प्रथमं २३
कुर्वन् जगाद एतद्वाक्यकथनाद् अदानीयो हनिष्यते न चेद् ईश्वरो

- १४ मद्यम् अमुकं दण्डं ततोऽधिकं वा ददातु । निजप्रतिष्ठासुरारोहं माम्
अस्यापयत् मम पितु दायूदः सिंहासने च माम् उपावेशयत् मद्यं
वंशमप्यददात् यः परमेश्वरस्तस्यामरतायाः शपथं कृत्वा वदाम्यहम्
- १५ अदानीयोऽयैव हनिष्यते । तदानीं राज्ञा सुलेमना प्रेषितो विज्ञेया-
दस्य सुतो विनायस्तमाकम्प्य हतवान् ।
- १६ अनन्तरं नृपति र्याजकम् अवीयाथरं जगाद, त्वमपि बधाहोऽसि,
किन्तु पूर्वं मम पितु दायूदः सम्मुखे प्रभोः परमेश्वरस्य मङ्गलाम् अवाह्यत्वं
मम पित्रा समं बह्मकेशं भक्तवाञ्छितत्कारणादहम् अद्य त्वां न हनि-
ष्यामि त्वम् अनाथैतं निजक्षेत्रं याहि । इत्थं सुलेमान् याजकम्
अवीयाथरं परमेश्वरस्य याजनकर्मणो दूरीचकार ततः परमेश्वरेण
शोलावेलिवंशमधि यदुक्तं तत् सिद्धिं गतं ।
- १७ योयावो यद्यप्यवशालोमस्य पक्षपाती नासीत् तथाप्यदानीयस्य पक्ष-
पाती बभूव तत्कारणाद् एतस्यां वार्त्तायां तेन श्रुतायामेव स परमे-
श्वरस्यावासं पलाय्य होमवेद्यास्रुडा आशिश्चिये । अनन्तरं योयावः
परमेश्वरस्यावासं पलाय्य वेद्याः समीपं आस्त इति वार्त्तायां केनचिद्
राज्ञे सुलेमने कथितायां स यिज्ञेयादस्य पुत्रं विनायं प्रहिष्यादिदेश
१८ त्वं गत्वा तम् आक्रमस्व । ततो विनायः परमेश्वरस्यावासं गत्वा तं
जगाद राजा वदति त्वं वहिरागच्छति । ततः स प्रत्युवाच, नहि नहि
मया स्थानेऽस्मिन् मरिष्यते । तदानीं विनायेन तस्यात्तरं राज्ञे विज्ञा-
पितं योयाव एतादृशं वचो वक्ति स एतादृशम् उत्तरं दत्तवान् ।
- १९ तदानीं नृपतिरुक्तवान् तेन यद् उक्तं तदेव त्वया क्रियतां त्वं तत्रैव
स्थाने तं हत्वा भ्रमशाने स्थापय, तत कुर्वन् योयावेन पातितस्य निर-
२० पराधानां शोणितस्य पापं मत्तो मन्पिष्टवंशाच्च दवय । परमेश्वरस्तस्य
शोणितपातरूपमपराधं तमेव प्रति वर्त्तयतु यत इच्छायेनः सेनापति-
नेरस्य पुत्रोऽवनेरो यिद्धदावंशस्य सेनापति र्यथरस्य पुत्रोऽस्मासाञ्चैतो
यो हो नरो तस्मादपि धार्मिकावृत्तमौ चास्तां स मम पित्रा दायूदा-
२१ विज्ञातं तावाकम्प्य खड्गेन हतवान् । तयोः शोणितपातजनितोऽपराधो
योयावं प्रति तस्य वंशं प्रति च सत्त्वंदा वर्त्तिष्यते, किन्तु परमेश्वरात्
दायूदं तस्य वंशं परिजनान् सिंहासनञ्च प्रति शान्तिः सत्त्वंदा वर्त्तिष्यते ।
- २२ अनन्तरं यिज्ञेयादस्य सुतो विनायस्तस्य समीपं गत्वा योयावम् आकम्प्य
जघान, अपरं प्रान्तरस्थिते तस्य निवेशने तस्य भ्रमशानम् आकारि ।

अनन्तरं राजा तस्य पदे विहोयादस्य पुत्रं विनायं सेनापतिं चकार, १४
अवीयाथरस्य पदे च सादोक्तं याजकं चकार ।

ततः परं राजा दृतं प्रहित्य शिमियिम् आनाय्य जगाद त्वं यिरूशा- १५
लमे स्वस्य कृते गेहमेकं निर्मापय तत्रैव च निवस तस्मात् स्थानात्
स्थानान्तरं मा गच्छ । यस्मिन् दिने त्वं वहिर् गत्वा किद्रोयाश्रोतःपारं १६
गमिष्यसि तस्मिन्नेव दिने त्वया मर्त्तव्यमिति निश्चितं जानीहि तव
श्रायितपातजनितो ऽपराधस्त्वामेव प्रति वर्त्तयति । ततः शिमियि नैर- १७
पतिं बभाषे वच इदम् उत्तमं मम प्रभु नैरपति यद् गदितवान् भवतो
दासस्तदनुसारिणैव करिष्यति । अनन्तरं शिमियि बँडदिनानि यावत्
यिरूशालम उवास । त्रिभ्यो वत्सरेभ्यः परं शिमियेर्दा दासो पलाय्य १८
मासाहस्य पुत्र आखीश इतिनाम्नो गातीयन्टपतेः समीपं जग्मतुः ।
ततस्तव दासो गात आसाते इति वार्त्ता लोकैः शिमिये कथिता ;
ततः स उत्थाय गर्हभं सञ्जीकृत्य दासयोर्गवेधणार्थं गातम् आखीशस्य २०
समीपं जगाम । इत्थं शिमियिर्गत्वा गातात् निजदासो समानि-
नाय । अनन्तरं शिमियि यिरूशालमाद् गातमगच्छत् प्रत्यागमच्च २१
वार्त्तामिमां कश्चित् सुलेमने निवेदयामास ततो राजा दृतं प्रेष्य २२
शिमियिम् आनाय्य तं जगाद यस्मिन् दिने त्वं वहिर् गत्वा स्थाना-
न्तरं भ्रमिष्यसि तस्मिन्नेव दिने त्वया मर्त्तव्यमिति निश्चितं जानीहि
परमेश्वरस्य नासा त्वामहं शपथं कारयित्वा किमेतां वायो दृढप्रतिज्ञा
कृत्वा नाकथयं ? ततस्त्वया कथितं मया या वाक् श्रुता सैवेत्तमा ।
तर्हि त्वं परमेश्वरस्य शपथं तुभ्यं दत्तां ममाज्ञाञ्च कुतो नापाकयः ? २३
राजा शिमियिं पुनरवदत् यत् समूहदुष्टत्वं तव मनसि गुप्तं यच्च दुष्टत्वं २४
मम पितरं दायूदं प्रति त्वयाकारि तत् त्वम् अज्ञासिः । अतः परमे-
श्वरात् त्वदीयदुष्टतायाः फलं त्वयि वर्त्तते । किन्तु राजा सुलेमान् २५
आश्रितं प्रापयति, परमेश्वरस्य सम्मुखे दायूदः सिंहासनमपि सर्व्वदा
स्थिरं स्थास्यति । अनन्तरं नृपतिनाञ्जापितो विहोयादस्य सुतो विनायो २६
गत्वा तमाक्रम्य जघाम । इत्थं सुलेमनः करे राज्यं खेळं बभूव ।

३ तृतीयोऽध्यायः ।

१ किरौकः कन्यायाः सुलेमना विषयान् २ अगस्त्याने बलिदानं ३ ज्ञानार्थम ईश्वरस्य
४ भोवे प्रायेण १६ इयोः पुत्रस्या बालकावधि विचारकं मन तस्य दुष्टानिच ।

- १ अन्तरं सुलेमान् नरपति र्मिसरदेशीयराजेन फिरौंगो 'समं मैत्रं विधाय फिरौंगो दुहितरम् उदुवाह यावच्च निजप्रासादं परमेश्वरस्य मन्दिरं यिरूशालमस्य चतुर्दिकस्य प्राचीरश्च न निरमात् तावत् तां दायूद्नगरम् आनिनाय ।
- २ अपरं तत्काले परमेश्वरस्य नास्ते किञ्चन मन्दिरं निर्मितं नासीत्
- ३ तत्कारणात् लोकैर्भृगुस्थानेषु बलिदानम् अकारि । सुलेमान् निज-
तातस्य दायूदो विधीन् समाचरन् परमेश्वरे प्रेम चकारेति सत्यं
- ४ तथापि भृगुस्थानेषु बलिदानान्यकरोत् धूपान् अज्वालयच्च । विशेषतो नरपति बलिदानार्थं गिवियोनम् अगच्छत् यतस्तत्रैव श्रेष्ठं भृगुस्थानम् आसीत् । सुलेमान् तस्यां वेद्यां सहस्रं होमवलीन् उत्ससर्ज ।
- ५ गिवियोने परमेश्वरो रजन्दां स्त्रि सुलेमने दर्शनं ददौ । तदानीम्
- ६ ईश्वरस्तं जगाद मया दातव्यं वरं त्वं प्रार्थयस्व । ततः सुलेमान् जगाद तव दासो मम तातो यो दायूद् सत्यतया धर्मज्ञश्च तव गोचरे सर-
लान्तःकरणेनाचरन्तम् अकरोत् तं प्रति त्वं महतीं दयां व्यदधा विशे-
धतस्तं प्रति महानुग्रहमिमम् अकरो यत् तस्य सिंहासनेऽद्योपवेद्यं
- ७ पुत्रमेकं दत्तवान् । इदानीं हे मम प्रभो परमेश्वर त्वं मम पितु दायूदः पदे निजदासं मां राज्याभिषिक्तमकरोः किन्वहं द्रुक्त्वाद्यो वाहृग-
न्तम् अन्तः प्रवेष्टुश्च न वेद्मि । तवायं दासस्त्वयाभिषिक्तानां त्वदीयानां
येषां लोकानां मध्ये वियते तेऽतीवनाड्युत्थाद् अपरिभेया अगण्यश्च ।
- ८ अतस्त्वदीयानामेतेषां लोकानां विचाराय भद्राभद्रयोर्विशेषज्ञानार्थं
तव दासाय सुबुद्ध्यन्तःकरणं देहि नो चेत् त्वदीयानाम् यतावतां
- ९ लोकानां विचारं कर्तुं केन शक्यते ? तदानीं परमेश्वरः सुलेमन एता-
- १० दृश्या प्रार्थनया सन्तुष्टः सन् बभाषे, त्वं केवलम् एतत् प्रार्थयथाः, दीर्घमायुर्नं प्रार्थयथाः स्वार्थं द्रविणश्च न प्रार्थयथा निजरिपूजां प्राणांश्च न प्रार्थयथाः किन्तु विचाराय स्वार्थं केवलं ज्ञानं प्रार्थयथाः
- ११ पश्य तन्निमित्तम् अहं त्वदाक्यानसारेणैवाकार्यं । पश्य तुभ्यम् एतादृशं ज्ञानवद् बुद्धिमच्चान्तःकरणम् अदां येन तव पूर्वं तव तुल्यः कोऽपि
- १२ नाभवत् परतोपि तव तुल्यः कोपि कदापि न भविष्यति । तदन्यत् त्वया यद्दत्तं सम्मानश्च न प्रार्थि तदपि मया तुभ्यं तादृगदायि येन राज-
- १३ उन्दानां मध्ये यावज्जीवनं शिव समः कोपि न भविष्यति । तव ततिन दायूदो यादृशमाचरन् कृतं तादृक् त्वया यदि ममाज्ञा विधीय पात-

यतः मम मरिगोष्ठाचरणं क्रियते तर्हि मया त्वदीयायुरेधयिष्यति । अन्- १५
न्तरं जाग्रता सुजेमना एष स्वप्न एवेति बुबुधे । अनन्तरं स यिरूशालमं
गत्वा परमेश्वरस्य नियममञ्जूषायाः सम्मुखे निष्ठन् होमबलीन् मङ्ग-
लार्थकबलींश्च समस्तसर्जं स्वक्रोयानां सर्वेषां दासानां कृते भोज्यमेकं
चकार च ।

तस्मिन् काले हे पुंश्चल्यो नृपतेः समीपम् आगत्य तस्य सम्मुखे तस्यतुः । १६
तयोरेका नारी निवेदयामास हे मम प्रभो, अहमेषा चावां स्त्रियो १०
हे एकस्मिन् निवेशने तिष्ठावः । अपरं सममेतया गेहे तिष्ठत्या
मया सन्तानः प्राप्तावि । मम प्रसवतः परं तृतीयदिवस एतयापि १८
प्राप्तावि तदानीम् आवां हे स्त्रियो विना गृहे नान्यः कश्चिद् आसीत् ।
अनन्तरं रजन्याम् एतस्याः स्वबालकोपरि शयनाद् एतस्या बालको १८
मृतः । ततः सा मध्यरात्रावुत्थाय निद्रिताया मम समीपात् मम १०
बाणकं गृहीत्वा निजवस्त्रःस्त्रोऽशाययत् निजं मृतबालकञ्च मम
वस्त्रःस्त्रोऽशाययत् । प्रातःकाले निजबालकं दुग्धं पाययितुं समुत्थित- ११
या मया स मृत इति दृष्टं किन्तु स मया प्रकृता बालको नष्टीति
प्रातः विविच्य दृष्टं । अपरं द्वितीया नारी जगाद तन्नहि जीवत्पुत्रो १२
मम मृतपुत्रस्तव । ततः प्रथमा कथयति नहि नहि मृतपुत्र-
स्तव जीवत्पुत्रो मम, इत्थं हे नार्थो राज्ञः समीपे निवेदयामा-
सतुः । नहीपतिरवदद् एका योषित् कथयति जीवत्पुत्रो मम मृतः १२
पुत्रस्तवेति, तथैवान्या नारी कथयति नहि नहि जीवत्पुत्रो मम मृतः
पुत्रस्तवेति । अनन्तरं नरपतिराज्ञापयत्, मम समीपं खड्गमेकम् १४
आनयत । ततो राज्ञः समीपं खड्गे समानीते राजा जगाद, इमं १५
जीवन्तं बालकं द्विखण्डीकृत्यार्द्धम् एकस्यै दत्तान्यस्यै चार्द्धं दत्त ।
ततो यस्याः पुत्रो जीवन् आसीत् सा योषित् निजपुत्रमभि १६
मर्म्मभेदिनीं पीडां गत्वा राजानं विनयाशुके हे मम प्रभो जीवन्
बालकोऽस्यै दीयतां बालको मा हन्यतां । किन्त्वन्या योषित् कथया-
मास बालक एष मम न भवतु तवापि न भवतु युष्माभिरेव
द्विखण्डीकृततां । तदा नरपतिराज्ञापयत् जीवन् बालकोऽस्यै १७
दीयतां स युष्माभिर्न हन्तव्यो यत एषैव तस्य माता । राजा विचारस्य १८
यम् इमं सिद्धान्मन् अकरोत्, तं निश्चय्य स्वर्वं इच्छायेन्नोक्ता राजानं
समाश्रियन्त यतो न्यायं कर्तुम् ईश्वरदत्तं ज्ञानं तस्यास्तीति ते बुबुधेरे ।

४ चतुर्थोऽध्यायः ।

- १ सुलेमनः प्रधानाधिपतीनां नामानि ० इत्याद्यामायेजनज्ञानं दादशानाम् अधि-
पतीनां नामानि १० निष्कण्ठकं राजत्वकरणकथनं ११ प्रायश्चित्तकथनाणां परि-
भाषकथनं १२ तस्य इयशासनां संख्या १३ तस्य ज्ञानस्य कथनम् ।
- १ इत्थं सुलेमान् सर्वेषाम् इच्छायेकीयानाम् उपरि राजत्वं चकार ।
२ तस्य प्रधानाधिपतीनां नामानि । याजकस्य सादोकस्य तनयो ऽसरियोः
३ सिरायस्य तनयाविकीशोरफाहीयो च लेखका आसन् । अहीनूदस्य
४ तनयो यिहोशाफटः पुराटत्तलेखक आसीत् । यिहोयादस्य पुत्रो
५ विनायः सेनापतिरासीत् सादोकावोयाथरौ महायाजकावास्ताम् । नाथ-
नस्य पुत्रो ऽसरियो प्रदेशाधिपतीनाम् अध्यक्ष आसीत् नाथनस्य तनयः
६ सावूदः सभासत् नरपतेः सहृचासीत् । अहीसारो राजगृहाधिपति-
रासीत् अष्टस्य तनयोऽदीनीरामः कारुशेकीनाम् अधिपतिरासीत् ।
७ अपरं सर्वेषाम् इच्छायेकीयानाम् उपरि सुलेमनो दादश प्रदेशाध्यक्षा
आसन् ते राजानं राजनिवेशनस्याच्चाभोजयन् । तेषाम् एकैको जने
८ वत्सरस्य मास एकैकस्मिन् इत्यायेजनम् अकुर्वत् । तेषां नामानि, इफ-
९ थिमपर्वते शूरस्य तनयः । अपरं माक्से शाल्वीमे वैतशेमश् एकोने
१० वीथानने च देकरस्य तनयः । अपरम् अरुवोते हेघदस्य तनयः सोखो
११ हेफरप्रदेशे च तस्याधिकारित्वमासीत् । अपरं दोरस्य सकलदेशेष्ववी-
१२ नादवस्य तनयः स सुलेमनः कन्यां टाफतां व्यवहत् । अपरं तामके मगिही
सर्तनस्य समीपे यिप्रियेलस्याधो वैतशानमारभ्यावेकमिहोलां यम्मिया-
मस्य पारश्च यावत् सर्ववैतशाने ऽहीनूदीयतनयो यो वानाक्तस्याधिकार
१३ आसीत् । अपरं रामोतगिलियदे गेवरस्य तनयः, मिनशेः पुत्रस्य याथी-
रस्य गिलियदस्या ग्रामा वाशनस्योर्जोवाख्यः प्रदेशश्च साकल्यतः प्राची-
रवेष्टितानि पितृभोज्यागमगुहानि घट्टि र्दृहन्ति नगराणि तस्याधीना-
१४ न्यासन् । अपरं महमयिम इहोः पुत्रोऽधीनादवः । नप्ताकावहीमासः
१५ सोऽपि सुलेमनो दृष्टितरं वाशिमतां व्यवहत् । अपरम् आशरे वाकोते
१६ च इशयस्य तनयो वानाः । इघाखरे पारुहस्य पुत्रो यिहोशाफटः ।
१७ अपरं विन्थामोण एसाः पुत्रः शिमियिः । गिलियददेशे ऽर्थत इमोरीथ-
सीहोनाख्यस्य नृपते वाशनदेशीयराजस्यौगस्य च देशे उरैः पुत्रो गेव-
१८ रश्च । एकैकस्मिन् प्रदेशे एकैकोऽध्यक्षी व्यवसत् ।
१९ तदानीं यिहूदावंशा इच्छायेकवंशाश्च र्दृष्टिं प्राप्य सागरस्य तटस्थानां

मि कृतानामिवागम्या भोजनपानानन्दैः प्रफुल्लास्य बभूवुः । अपरं ११
फरातनदम् आरभ्य पिल्लेष्टीयानां जनपदं मिसरस्य सीमानञ्च यावत्
सकलराष्ट्रीयीयानाम् उपरि सुलेमना राजत्वमक्रियत् तेन तैः सुलेमनो
यावज्जीवनं तस्माद्युपायनं व्यतारि तस्य परिचर्यां चाकारि ।

सुलेमनो नित्यभोजनीयानि त्रयाणि । त्रिंशद्द्वारपरिमितानि सूक्ष्म- १२
गोधूमचूर्णानि षष्टिभारपरिमितानि गोधूमचूर्णानि । अपरं हरिया- १२
न्यगृह्यासारपृष्ठपक्षिभिः सहिता दश पृष्ठगावः प्रान्तराद् आनीता
विंशति गावः शतं मंथाश्च सर्वाख्येतानि तस्यैकदिनस्य भोज्यान्यासन् ।
अपरं तिस्रहम् आरभ्य यावद् असां फराताख्यनदस्य पश्चिमदिशि १४
स्थितानां सर्वेषां नीरुतां नृपतीनाञ्चोपरि स राजत्वं चकार । अपरं
तस्य चतुर्दिक्षु निष्कण्टकत्वात् सुलेमनो यावज्जीवनं दानमारभ्य वेर्षेवां १५
यावत् सर्वं यिह्जदावंशा इखायेलीयवंशाश्च निजनिजद्राज्यालताया
उदुम्बरतरोश्च क्रायांसु निर्विघ्नं न्युयुः ।

सुलेमनः स्यन्दनार्थं चत्वारिंशद् दृश्यशाला दादशसहस्राणि हया- १६
रोहिण्यश्वासन् । अपरं सुलेमनो राजस्तदीयभोजनासने भोजनकारि- १७
णाश्च निमित्तं देशाध्यक्षाणाम् एकैकां जन एकैकस्मिन् मासे राज्ञो भक्ष्य-
द्रव्याणाम् आयेजनं कुर्वन् सुलेमानं राजानम् अभोजयत् कस्यापि
वस्तुनो न्यूनं नाकरोत् । तदन्यद् राजा यस्मिन् स्थाने न्यवसत् तत्र २०
स्थानं हयादीनां पशूनामपि कृते निदेशानुसारेण तेषाम् एकैकेन यवा-
स्तृणानि च समचीयन्त ।

अपरम् ईश्वरः सुलेमने सागरतटस्थसिकतेवापरिमितं ज्ञानं मनोवि- १८
स्तीर्णत्वञ्च ददौ । पूर्वदेशीयलोकेभ्यो मिसीयलोकेभ्योपि सुलेमनोऽधिकं २०
ज्ञानं बभूव । इखाहीय एथनो माहेलस्य सुता हेमनः कल्कोलो १९
दर्शयित्वाऽन्येभ्यः सर्वानरेभ्यश्च स ज्ञानवान् बभूव ततश्चतुर्दिक्षु सकल-
देशेषु तस्य सुख्याति र्यानशे । स चीणि सहस्राणि श्लोकान् कथयामास २२
तत्कृतानि गीतानि च पञ्चाधिकसहस्रमासन् । स जिवानेने जातम् २३
एरसतरुमारभ्य प्राचीरे जातम् एषोवद्वर्णं यावत् सर्ववृक्षान् वर्णया-
ञ्चक्रे तद्दत्तं पशुपक्ष्यरोगमत्स्यानामपि वर्णनं चक्रे । अपरं पृथिवीस्थिता २४
ये ये राजानः सुलेमनो ज्ञानस्य वार्त्ताम् अष्टएवन् तेषां राष्ट्रेभ्यो नाना-
जातीयमनुजाः सुलेमनो ज्ञानवाक्यानि श्रोतुम् आजग्मुः ।

५ पञ्चमोऽध्यायः ।

- १ काष्ठानां कृते हीरमस्य समीपं सुलेमनो लोकप्रेषणं ० हीरमस्य काष्ठप्रेषणं १०
तयोः परस्परं नियमोपकारकरणं ११ सुलेमनः काष्ठेषां भङ्गाच्च ।
- १ स्वतातस्य विनिमयेन सुलेमान् लोकै राज्येऽभ्यर्षेच्च कथामिमां निशम्य
सोरीयराजो हीरमः सुलेमनः समीपं निजदासान् प्रेषयामास यतो
२ यावज्जीवनं दायूदो हीरमस्य च धीतिरासीत् । ततः सुलेमान्
३ हीरमाय वाचमिमां कथयितुं लोकान् प्रेषयामास यावत् परमेश्वरो
मम तातस्य दायूदो रिपून् तस्य वशीभूतान् नाकरोत् तावत् तस्य
चतुर्दिक्षु यद् युद्धमभवत् तत्कारणात् स निजप्रभोः परमेश्वरस्य नास्ते
४ भवनं निर्मातुं नाशक्नोदिति त्वं वेत्सि । किन्त्वधुना मम प्रभुः पर-
मेश्वरश्चतुर्दिग्भ्यो लक्ष्यं विश्रामं व्यतरत् मम विपक्षः कोपि न विद्यते
५ विपङ्कटना च काचन न विद्यते । अतः पश्य मया तव पदे तव यः
सुतः सिंहासन उपवेशयिष्यते स मम नास्ते मन्दिरमेकं निर्माप-
यिष्यति यामिमां वाचं परमेश्वरो मम जनकाय दायूदे प्रत्यष्ट्योत्
तदनुसारेण निजप्रभोः परमेश्वरस्य नास्ते भवनमेकं निर्मातुं मया
६ चिन्त्यते । इदानीं मत्कृते जिवानोनं गत्वा एरसकाष्ठानि क्लृप्तुं
त्वं निजमनुजान् समादिश मदीयदासाश्च त्वदीयदासानां सङ्घिनो
भविष्यन्ति तेषां यथा निर्णयते तदनुसारेण मया त्वदीयदासेभ्यो
वेतनं वितारिष्यते, यतः काष्ठच्छेदने सोदीनोयानामिव विज्ञो-
ऽस्माकं मध्ये कश्चिदपि न विद्यत इति त्वं वेत्सि ।
- ० तदानीं हीरमः सुलेमनो वचो निशम्य भ्रष्टमानन्दितः सन् व्याजहार
महत्या एतस्या जातेरुपरि राजत्वं कर्तुं दायूदे ज्ञानिनं तनयं दत्तवान्
८ यः परमेश्वरः सोऽद्य धन्यः । अनन्तरं हीरमः सुलेमनः समीपं दूतं
प्रहित्वा जगाद त्वं यत्कृते मम समीपं लोकं प्रेषयस्तन्नया बुद्धम्
९ एरसदेवदारुणां काष्ठान्यधि तत्र वाञ्छासिद्धिं करिष्यामि । मम दासै
र्जिवानोनात् तेषु सागरतटं समानीतेषु मयोऽपानि बद्धा सागरेण
त्वया निर्दिष्टं स्थानं प्रेषयिष्यन्ते तत्र स्थाने विमोचयिष्यन्ते च ततस्त्वं
तानि काष्ठानि यद्दीष्यसि । अपरं मम परिजनान् पाकयितुं मदीय-
वाञ्छासिद्धिं करिष्यसि ।
- १० इत्थं सुलेमनो यथाभिलाषं तथा हीरम एरसकाष्ठानि देवदारु-

काष्ठानि च विततार । अपरं सुलेमान् हीरमस्य परिजनानां भक्ष्य- ११
निमित्तं तस्मै विंशतिसहस्रभारपरिमितान् गोधूमान् विंशतिभार-
परिमितानि निर्म्मलकैजानि च विश्राणयामास । इत्थं सुलेमान् प्रति-
वत्सरं हीरमाय विश्राणयामास । अपरं परमेश्वरो निजप्रतिज्ञानु- १२
सारेण सुलेमने ज्ञानं विततार ; ततः परं हीरमसुलेमनौ सन्धिं
नियमञ्च चक्रतुः ।

अनन्तरं राजा सुलेमान् इस्त्रायेलवंशस्य मध्याद् एकां कारनिवहं १३
अर्थात् विंशत्सहस्राणि कारून् संजग्राह । स मासिकपर्यायानुसारेण १४
तेषां दशसहस्राणि जनान् जिवानोनं प्रेषयामास ततस्ते मासैकं यावत्
जिवानोने तस्युर्द्धो मासौ च निजनिवेशनेषु तस्युः ; अदोनीरामस्तस्य
निवहस्याधिपतिरासीत् । अपरं सुलेमनः सप्ततिः सहस्राणि भार- १५
वाहका अशीतिः सहस्राणि छेदकाश्च पर्वत आसन् । तदन्याः कर्म- १६
ज्ञातां मनुजानां त्रीणि सहस्राणि त्रीणि शतानि च प्रमुखाः कर्माध्यक्षा
आसन् । अपरं राज्ञ आज्ञानुसारेण ते तद्धितपाषाणैर् मन्दिरस्य १७
भित्तिमूलं कर्तुं बद्धमूल्यान् महापाषाणान् चक्रुः । अनन्तरं सुलेमनो १८
हीरमस्य च स्थपत्यः पर्वतीया लोकाश्च तान् चिच्छिदुः, इत्थं मन्दिर-
निर्म्माण्येतयाः काष्ठपाषाणास्तैरासादिताः ।

६ षष्ठाऽध्यायः ।

१ मन्दिरस्य निर्माणारम्भः ११ तदधि परमेश्वरस्य प्रतिज्ञा १४ मन्दिरस्य श्लोदीनां
कथनं १७ किरूवयोः कथनं २१ द्वारयोः कथनं २६ प्राङ्गणस्य कथनं निर्माणसम-
यस्य कथनञ्च ।

सन्तत्परम् इस्त्रायेलवंशस्य मिसरदेशाद् आगमनात् परं साश्रुतिक १
चतुःशतवत्सरेषु गतेष्विस्त्रायेल उपरि सुलेमनो राजत्वस्य चतुर्थ-
वत्सरस्य सिवनामके द्वितीयमासे सुलेमान् परमेश्वराय मन्दिरं
निर्म्मानुम् आरभे । सुलेमान् राजा परमेश्वराय यन्मन्दिरं निर्म्ममे २
तद् दैर्घ्यं षष्टिसहस्रप्रमाणं प्रस्थे विंशतिहस्तप्रमाणम् उच्चत्वे च विंश-
हस्तप्रमाणं । अपरं मन्दिरस्याग्रे ऽलिन्द एकस्तेन निर्म्ममे तस्य दैर्घ्यं ३
मन्दिरस्य प्रस्थबद्धं विंशतिहस्तपरिमाणं प्रस्थञ्च मन्दिरस्याग्रे दशहस्त-
परिमाणं । अपरं मन्दिरस्य निमित्तम् ऊर्द्धस्थितानि सङ्कोचितानि ४
वातायनानि निर्म्ममे । अपरं मन्दिरस्य चतुर्दिक्षु कोष्ठानां श्रेणी ५

- चकार । अर्थात् चतुर्दिक्षु मन्दिरस्थेश्वरीयवाक्यस्थानस्य च भित्तिर्मध्ये
 १ कोष्ठानां श्रेणी चकार, इत्थं चतुर्दिक्षु कोष्ठानि निर्ममे । अधःस्था
 कोष्ठश्रेणी पञ्चहस्तप्रस्था मध्यमा कोष्ठश्रेणी षड्हस्तप्रस्था तृतीया
 कोष्ठश्रेणी च सप्तहस्तप्रस्थासीत् यतः काष्ठानि यद् भित्तिर्मध्ये बन्ध-
 नीयानि न भवेयुस्तर्धं स चतुर्दिक्षु भित्तिं सोपानाकारां कृतवान् ।
 ० अपरं प्रस्तराकरात् लम्बैः खनितैः प्रस्तरैर्मन्दिरं निर्ममे, इति हेतो
 म्मन्दिरनिर्मात्रकालेऽयोधनस्य कुठारस्य वा कस्यचित् कौशास्त्रस्य शब्दो
 ८ नाश्रूयत । अपरं मध्यमायाः कोष्ठश्रेण्या दारं मन्दिरस्य दक्षिणदिशमा-
 सीत् ततो वक्रसोपाने मध्यमश्रेणी मध्यमश्रेणीतश्च तृतीया श्रेणी चाग-
 ९ म्यत । इत्थं स मन्दिरनिर्माणं समाप्तवान् अपरम् एरसकौष्ठं गृहकाष्ठैः
 १० पत्रैश्च मन्दिरम् आच्छादयामास । अपरं कृत्स्नमन्दिरस्थोपरि पञ्चह-
 स्तोक्तां कोष्ठश्रेणीं चकार मन्दिरं षड्द्विरेरसकौष्ठं गृहयाश्चकार च ।
 ११ अनन्तरं परमेश्वरस्य षचनमिदं सुजेमनः समीपमुपतस्थौ त्वं मन्दिर-
 १२ मिदं निर्मासि किन्तु यदि मम विधीन् आचरसि मदीयादेशानुसा-
 रात् कर्म करोषि ममाज्ञाः पालयसि च तर्हि मया तव ताताय दायूदे
 १३ यत् प्रतिश्रुतं तत् त्वां प्रति साधयिष्यते । अहम् इच्छायैक्यवशमध्यं
 वक्ष्यामि निजजोकान् इच्छायैकीयवशान् न त्यक्ष्यामि च ।
 १४ अनन्तरं सुजेमान् मन्दिरस्य निर्माणं समापयामास । स गृह-
 १५ स्थाधःस्थानमारभ्य गृहपृष्ठं यावद् एरसकौष्ठोपपत्रैरभ्यन्तरे गृहस्य
 गान्नाण्याच्छादयामास गृहस्य मध्यदेशश्च देवदासकौष्ठोपपत्रैराच्छा-
 १६ दितवान् । तदद् गृहस्य विंशतिहस्तपरिमितं पञ्चाङ्गागम् अधःस्थानम्
 आरभ्य पृष्ठं यावद् एरसकौष्ठोपपत्रैराच्छादयामास । स ईश्वरीय-
 वाक्यस्थानार्थम् अर्थात् महापवित्रस्थानार्थं तम् अनन्तरागारम् आसा-
 १७ दयामास । तस्यायस्थितं घत्वारिंशद्वहस्तपरिमाणं यद् गेहं तदेव
 १८ मन्दिरं बभूव । गृहस्य मध्यस्थितानि तान्येरसकौष्ठानि कनिकाभि
 विंक्षितैः पुष्पैश्च चित्रितान्यासन् कृत्स्नं गेहम् एरसकौष्ठमयं बभूव,
 १९ किञ्चिन्मात्रः प्रस्तरौ न दृश्ये बभूव । अपरम् ईश्वरस्य नियम-
 मद्गूषायाः स्थापनार्थं मन्दिरस्याभ्यन्तरं ईश्वरस्य वाक्यस्थानं निर्ममे ।
 २० ईश्वरस्य वाक्यस्थानस्य दैर्घ्यम् अग्रभागे विंशतिहस्तप्रमाणं प्रस्थं विंश-
 तिहस्तप्रमाणम् उच्चतश्च विंशतिहस्तप्रमाणं कृत्वा निर्मकसुवर्णेन तत्
 २१ खचितवान् एरसकौष्ठोपपत्रैर्वेदीमपि तथैव खचितवान् । अपरं

सुलेमान् अभ्यन्तरे मन्दिरस्य कुड्यं निर्मलस्वर्णैः खचितवान् अपरम् ईश्वरीयवाक्यस्थानस्याये स्वर्णपटकुञ्जैरावुरण्णमेकं चकार सुवर्णेन च तत् खचितवान् । यावत् समाप्तिर्न जाता तावत् सकलमन्दिरं सुवर्णेन १९ खचितवान् अपरम् ईश्वरीयवाक्यस्थानस्य निकटस्थां कृत्स्नधूपवेदीमपि सुवर्णेन खचितवान् ।

अपरम् ईश्वरीयवाक्यस्थाने जितकाष्ठैर्दशदशहस्तप्रमाणौ द्वौ किरूवौ १३ निर्ममे । तयोः अद्यमस्य किरूवस्य पक्षमेकं पञ्चहस्तम् अन्यत् पक्षमपि १४ पञ्चहस्तं चकार, तत एकपक्षस्यायभागाद् अन्यपक्षस्यायभागं यावद् दशहस्ता बभूवुः । अपरं द्वितीयं किरूवं दशहस्तं, द्वयोः किरूवयोः १५ समं परिमाणं सममाकारञ्च चकार । एकः किरूवो यथा दशह- १६ स्तोषोऽन्यकिरूवोऽपि तथैव दशहस्तोच यासीत् । अनन्तरं स तौ १७ किरूवौ गर्भागारे स्थापयामास अपरं किरूवाद्यस्थं विस्तीर्णपट्टी निर्मितौ यद् एकस्य पक्षे एकां भित्तिम् अन्यस्य पक्षेतरां भित्तिं पस्पर्श अपरं गृहमध्यस्थितौ तयोः पट्टी परस्परं पस्पृशतुः । अनन्तरं १८ स तौ किरूवौ सुवर्णैः खचितवान् । अपरं मन्दिरस्य सकलकुण्डानि १९ वहिरभ्यन्तरे च चतुर्दिक्षु किरूवाणां तालवृक्षाणां विकसितपुष्पाणाञ्च खनिताकृतिभिः शोभायचकार ; अपरं गृहस्य मध्यं वहिरभ्यन्तरे च २० सुवर्णेन खचितं चकार ।

अपरम् ईश्वरीयवाक्यस्थानस्य प्रवेशद्वारार्थं जितकाष्ठीयं कवाट- २१ दयं निर्ममे सनासापार्श्वकाष्ठद्वयं तद् द्वारं कुड्यस्य पश्चिमे भागः । तस्मिन् जितकाष्ठमये कवाटद्वये किरूवाणां तालवृक्षाणां विकसित- २२ पुष्पाणाञ्चाकृतिः खनित्वा तत् सुवर्णखचितं चकार विशेषतस्तः किरू- २३ वाकृतीस्तालवृक्षाकृतीश्च स्वर्णेन खचिताश्चकार । अपरं मन्दिरस्य २४ प्रवेशद्वारार्थं कुड्यस्य चतुर्थभागपरिमाणं जितकाष्ठीयं पार्श्वकाष्ठद्वयं चकार । अपरं देवदारुकाष्ठैर्द्वौ कवाटे चकार तयोर्द्वारद्वारेकस्य २५ कवाटद्वयं यादृक् कक्षायां खेचितम् अन्यस्य कवाटद्वयमपि तादृक् कक्षायां खेचितं । अपरं तस्योपरि किरूवान् तालवृक्षान् विकसित- २६ पुष्पाणि च खनित्वा तत्खनितवस्तुनि सुवर्णम् आरोप्य खचितवान् ।

अनन्तरं स खनितपत्तराणां पङ्क्तिव्यञ्जैरसोयानां स्थूलकाष्ठानां २७ पङ्क्तिव्यञ्जया चाभ्यन्तरप्राङ्गणं निर्ममे । चतुर्थवत्सरस्य सिवनामके मासे २८ परमेश्वरस्य मन्दिरस्य भित्तिमूलं निर्ममे । ततः परम् एकादशवत्स- २९

रस्य वृक्षनामके ऽष्टममासे निरूपिताकारानुसारेण सकर्षेणैव मन्थिर-
निर्माणं समापितम् अतस्तस्य निर्माणं सप्तवत्सरान् आनये ।

७ सप्तमोऽध्यायः ।

- १ सुलेमनो राजस्यनिर्माणकथनं २ लिवानोनारण्यस्य निरुज्जायाया ऽष्टस्य च
निर्माणकथनं १३ हरमस्य कथनं १४ तस्य श्वाश्रयनिर्माणकथनं १७ पितृहीय-
चमद्रपाचस्य निर्माणकथनं १७ तस्यापलात्मनस्य कथनं १८ पञ्चाशत्तपायाणां कथनं
४० अन्यपायाणां कथनञ्च ।
- १ अतन्तरं सुलेमना त्रयोदशवत्सरान् आया निरुज्जनिवेशनं निर्मा-
पयता कृत्स्ननिवेशनस्य निर्माणं समाप्तं ।
- २ अपरं स लिवानोनारण्यनाम निवेशनं निर्ममे तस्य दीर्घत्वं शत-
हस्तपरिमितं प्रस्थत्वं पञ्चाशद्दशपरिमितम् उच्यते च त्रिंशद्दशपरि-
मितम् आसीत् । तत् अतस्तस्यम् एरसकासीयस्तम्भानां श्रेणीनाम्
उपरि स्थापितं तेषां स्तम्भानाम् उपर्येवसोयश्टहकाष्ठानि निदधिरे ।
- ३ एकैकस्यां श्रेण्यां पञ्चदश साकल्येन पञ्चचत्वारिंशत् स्तम्भा आसन्
तेषाम् उपरि कोष्ठानि स्थापितानि तदुपर्येवसकाष्ठे ऽष्टैः षष्ठं निर्ममे ।
- ४ अपरं ऽष्टहकाष्ठानां तिष्ठपु श्रेणीषु सतीषु तिष्ठणां वातायनानि
५ परस्परं सममुखानि बभूवुः । अपरं द्वाराणि तदीयकाष्ठवेष्टनानि च
सर्वाणि चतुष्कीर्णानि बभूवुः, अपरं तिष्ठणां श्रेणीनां वातायनानि
६ परस्परं सममुखानि बभूवुः । अपरं स स्तम्भानिन्दमेकं चकार
तस्य दीर्घत्वं पञ्चाशद्दशपरिमाणं प्रस्थत्वं त्रिंशद्दशपरिमाणं तस्याये
७ द्वितीयम् अलिन्दं तदये च देहर्णो चकार । अपरं यस्मिन् सिंहा-
सनालिन्दे विचारमकरोत् तं विचारालिन्दं निर्ममे मध्यदेशस्थीकां
दिशम् आरभ्यापरं दिशं यावत् तम् एरसकाष्ठैराच्छादयामास च ।
- ८ अपरं तस्य वासश्टहम् अलिन्दस्य पश्चात् प्राङ्मुखे तादृक् निर्मितम्
अपरं सुलेमान् पिरैयो यां दुहितरम् ऊढवान् तस्याः कृतेऽपि
९ तदलिन्दवद् ऽष्टं निर्ममे । एतानि भित्तिमूलमारभ्याणि यावद्
वहिर्दिशश्चारभ्य महाप्राङ्मुखं यावत् तद्विषयपाशाणवद् दृष्ट्वा वैचि-
१० रभ्यन्तरे च कर्त्तिकया तद्विषये बञ्जमूल्यैः पाषाणैस्तेन निर्मितम् । अपरं
भित्तिमूलं बञ्जमूल्यैः कृत्वाषाणैरर्थाद् दशहस्तपरिमितैरष्टहस्तप-
११ रिमितैश्च पाषाणैः निर्मितम् । तदुपरि तद्विषयपाशाणवद् दृष्ट्वा बञ्ज-

मूल्यान् पाषाणान् एरसकाष्ठानि चारोपयामास । अपरं महाप्राङ्गस्य १९
परमेश्वरीवमन्दिरस्य मध्यप्राङ्गस्य निजगृहस्याग्निन्दस्य च चतुर्दिक्षु
तद्विषयपाषाणानां तिष्ठः श्रेणीरेरसकाष्ठानाञ्चैकां श्रेणीं चकार ।

अनन्तरं सुजेमान् भूपति द्रुतं प्रहित्य सोरतो ह्यरमम् आनायित- १३
वान् । तस्य ह्यरमस्य माता नम्राणिवंशीयैका विधवा तस्य पिता च १४
सोरनगरीयः कश्चित् कांस्यकार आसीत् । स पिप्पलस्य समस्तकर्मसु
सुखानी बुद्धिमान् निपुणश्चासीत् । स एव सुजेमनो नरपतेः समीपम्
आगत्य तस्य सर्वाणि शिल्पकार्याणि चकार । स पिप्पलस्य द्वौ स्तम्भौ १५
निर्ममे तयोः स्तम्भयोरेकैकस्योच्चत्वम् अष्टादशहस्तपरिमितं, दादशहस्त-
परिमितं सूत्रञ्चैकैकं स्तम्भम् अवेष्टत । अपरं द्वयोः स्तम्भयो र्मस्तकयोरा- १६
रोपणार्थं स सिक्तौ पिप्पलीयौ द्वौ मूर्डानौ चकार तयोरेकस्य मूर्द्धं उच्चत्वं
पञ्चहस्तपरिमितम् अन्यस्य मूर्द्धं उच्चत्वमपि पञ्चहस्तपरिमितं चकार ।
अपरं स्तम्भोपरिस्थयो मूर्द्धोरारोपणार्थं षट्कूलवत् क्रियया गुणिताभौ १७
रञ्जुभिर्जालीनि शिल्पकार्याणि निर्ममे । स तयोरेकस्य मूर्द्धः छते सप्त
जालान्यन्यस्य मूर्द्धः छतेऽपि सप्त जालानि चकार । अपरं स तौ स्तम्भौ १८
निर्माय तदुपरिस्थयो मूर्द्धोराच्छादकजालवत्कार्यस्यैकस्य वेष्टनार्थं
दाडिम्बानां श्रेणीद्वयं चकार द्वितीयस्य मूर्द्धः छतेऽपि ताटक् चकार ।
अपरम् अलिन्दे स्तम्भयोरपरि स्थितौ मूर्डानौ चतुर्हस्तपरिमितशो- १९
शनपुष्पाकृती आस्तां । जालवत्कार्यस्याभ्यन्तरे स्थितस्य अूलदेशस्य
समीप ऊर्ध्वेऽपि तयोः स्तम्भयोरपरि मूर्डानावास्तां । द्वितीयो मूर्द्धं
च दाडिम्बानां शतद्वयेन वेष्टितः । अनन्तरं स तौ स्तम्भौ मन्दिर- २०
स्यालिन्दे स्थापयामास । तयोरेकं स्तम्भं दक्षिणदिशि स्थापयित्वा तस्य
नाम याखीनः (स्थिरकारक इति) चकार द्वितीयञ्च स्तम्भं वाम-
दिशि स्थापयित्वा तस्य नाम वीयसा (वलीति) चकार । अनयो २१
द्वयोः स्तम्भयोरपरि शोशनपुष्पाकृति शिल्पकार्यम् आसीत् । इत्थं
स्तम्भनिर्माणं समाप्तं ।

अनन्तरं स सिक्तधातुना गोलकारं सागररूपं पात्रं चकार । २२
एकम् अयम् आरभ्य द्वितीयम् अयं यावत् तस्य परिसरो दशहस्त-
परिमितस्तस्योच्चत्वं पञ्चहस्तपरिमितञ्च त्रिंशद्धस्तपरिमितं सूत्रञ्च तद्
अवेष्टत । अपरं तस्य चतुर्दिक्षु कर्मस्थाधः प्रतिहस्तं दश दश गोलका- २४
कारा आखन्ते तं सागरम् अवेष्टन्त । पात्रसेचनसमये ते श्रेणीद्वये

- १४ ऽसिच्यन्त । तत् समुद्ररूपं पात्रं द्वादशानां ग्रवाम् उपरि स्थापितं तासां तिस्र उत्तरमुख्यत्विष्वः पश्चिममुख्यत्विष्वो दक्षिणमुख्यत्विष्वश्च पूर्वमुख्यो बभूवुः । अपरं सागरपात्रं तासाम् उपरि तस्यै
- १५ तासां पश्चाद्भागा अन्तरे तस्थिरे । तत्पात्रस्य स्थूलत्वं चतुरङ्गपरिमाणं तस्य कर्णः कंसवत् शोशनपुष्पाकारो हे सङ्घे वाताख्यपरिमाणानि च तेन धृतानि ।
- १६ अनन्तरं स चतुर्हस्तदीर्घानि चतुर्हस्तप्रस्थानि त्रिहस्तोष्णानि पित्त-
१७ जमयानि दश पीठानि निर्म्ममे । तेषां निर्म्मोक्षमित्यमभूत् तेषां
- १८ क्षेत्राण्यासन् तानि क्षेत्रानि च शिराभिर्वेष्टितानि । अपरं शिरामध्य-
स्थितानां क्षेत्राणामुपरि सिंहगोकिरुवाकृतयश्चित्रताः शिराणाञ्चो-
परिभागेऽपि तादृग् आसीत् अपरं सिंहाणां गवाञ्चाधोऽधः सूर्य-
१९ कार्यस्य कति कति खज आसन् । एकैकस्य पीठस्य पित्तजमयानि चत्वारि चक्रानि पित्तजमया अक्षदण्डाश्चासन् चतुर्षु कोशेषु च स्थापि-
तान्यवलम्बनान्यासन् तानि सिक्तान्यवलम्बनानि प्रक्षालनपात्रस्थाधः
- २० स्थापितानि तेषाम् एकैकस्य पात्रे च खज आसन् । मूर्द्धमथ्ये तद्मूर्द्धं च तस्य वदनं हस्तैकपरिमितं तच्च वदनं वर्तुलं स्तम्भाकृतिं सार्द्धं हस्तपरि-
मितञ्च । तस्मिन् वदनेऽपि शिख्यकार्याण्यासन् तदीयक्षेत्रानि वर्तु-
२१ लानि नहि चतुष्कोणानि बभूवुः । अपरं क्षेत्राणाम् अधश्चत्वारि चक्राण्यासन् । तेषां चक्राणाम् अक्षदण्डौ पीठेन समं निर्म्मितावा-
२२ स्ताम् एकैकं चक्रं सार्द्धं हस्ताक्षं । रथचक्रमिव तेषां चक्राणामा-
२३ क्षतिस्तेषाम् अक्षदण्डनेमिनाभिशलाकाः सर्व्वाः सिक्ताः । अपरम् एकैकस्य पीठस्य चतुर्षु कोशेषु स्थापितानि चत्वार्यवलम्बनान्यासन्
- २४ तान्यवलम्बनानि पीठेन समं निर्म्मितानि । एकैकस्य पीठस्य मूर्द्धाङ्ग-
हस्तोष्णो वर्तुलाकारश्च तत्पीठमूर्द्धि तेन समं निर्म्मितान्यवलम्बनानि
- २५ क्षेत्रानि च बभूवुः । अवलम्बनपट्टेषु क्षेत्रेषु च स्वपरिमाणविशिष्टाः
२६ किरुवाः सिंहास्तान्दृष्ट्वाश्च तद्देयकाः खजश्च तेन क्षितिखिरे । इत्थं
स तानि पित्तजमयानि दशपीठान्येकैकेन एकपरिमाणान्नेकाका-
राणि च निर्म्ममे ।
- २७ अनन्तरं स पित्तजमयानि दशप्रक्षालनपात्रानि निर्म्ममे तेषाम् एकैकं पात्रं चतुर्हस्तपरिमितम् एकैकं पात्रं चत्वारिंशद्वावाख्य-
परिमाणानि दधार । एकैकपीठोपरि तेषाम् एकैकं प्रक्षालनपात्रं

निदधे । अपरं स मन्दिरस्य दक्षिणपार्श्वे पञ्चपीठानि वामपार्श्वे च पञ्च १८
पीठानि निदधे अपरं गृहस्य दक्षिणपार्श्वे दक्षिणकोणात् पूर्वदिशि
सागररूपं भाजनं स्थापयामास ।

हरमः प्रक्षालनभाजनानि दूर्वाः कुण्डानि च निर्म्ममे । इत्थं नृपतेः ४०
सुजेमन आज्ञातः परमेश्वरीयमन्दिरस्य कृते हरमेण यावन्ति शिल्प-
कार्याणि कर्त्तव्यानि तानि सर्वाणि समाप्तानि । इत्थं द्वौ क्षम्यौ हयोः ४१
क्षम्योपरि स्थितौ वर्तुणाकारौ द्वौ मूर्दानौ क्षम्योपरिस्थमूर्द्धदया-
ष्कादके द्वे जाले, तज्जालद्वयवेष्टनार्थं चतुःशतानि दाडिम्बाकारा अर्धतः ४२
क्षम्योपरिस्थयो वर्तुणाकारमूर्द्धैराष्कादकजालद्वयस्तैकैकस्य जालस्य
कृते दाडिम्बाकाराणां द्वे श्रेणी, दशपीठानि पीठोपरिस्थानि दश- ४३
प्रक्षालनपात्राणि, सागररूपं पात्रमेकं तत्सागरपात्रस्याधो द्वादशगात्र- ४४
स्तदन्वद् ऋजीषाणि दर्थः कुण्डान्येतानि तदन्यानि च यावन्ति भाज- ४५
नानि सुजेमन आज्ञातः परमेश्वरीयमन्दिरस्य कृते हरमेण निर्म्मि-
तानि तानि सर्वाणि तेजोमयपित्तलैर् निर्म्मितानि । राजा यद्वनस्य ४६
प्रान्तरे सुक्रोतसर्त्तनयो मध्यस्थितायां घनमृदि भूमौ सिक्तधातुना
तानि निर्म्मापयामास । अपरं भाजनानाम् अतिबाहुल्यकारणात् ४७
सुजेमान् तानि ३ मापयामास, ततस्तेषां पित्तलानां परिमाणं न
क्षेयं । अपरं सुजेमान् परमेश्वरीयमन्दिरस्याभ्यन्तरे स्थापनार्थम् एतानि ४८
सकलवस्तूनि चकार स्वर्णवेदी दर्शनीयपुष्पयाहि सुवर्णासनम्, ईश्व-
रीयवाक्यस्थानस्य सम्मुखे दक्षिणे पञ्च वामे च पञ्च निर्म्मलसुवर्णमर्- ४९
दीपदलास्तदीयानि सुवर्णमयानि मुष्पाणि प्रदीपा वर्तिकाच्छेद-
नकर्त्तव्यं च, निर्म्मलसुवर्णमया आसृष्ट्पुरिका ऋजीषाणि खेदन्यो बहिष्पा- ५०
त्राणि च, अन्तःस्थितस्य महापवित्रस्थानस्य मन्दिरस्य कवाटानां कृते
हेममयाः कक्षाश्च । इत्थं परमेश्वरस्य गृहार्थं सकलकार्याणि सुजेमना ५१
समापितानि । ततः परं सुजेमान् स्वतातेन दायुदा पवित्रीकृतानि
सकलद्रव्याणि तन्मध्यम् आनिनाथ । स तानि रजतहेमपात्राणि परमे-
श्वरीयमन्दिरे स्थितेषु धनागारेषु निदधे ।

८ अष्टमोऽध्यायः ।

१ मन्दिरोत्सर्गकरणोत्सवः २ सुजेमन आश्रीर्वचनकथनं ३ सुजेमनः पार्श्वनामकथनं
४ १ बहिर्द्वाराद्युत्सर्जनं ।

- १ अपरं सुलेमान् इत्यायेलीयलोकानां प्राचीनान् वंशानां मुख्यगर्भा-
 स्त्वार्यत इत्यायेलवंशानां प्रधानपितृलोकान् परमेश्वरीयनियममङ्गुषाद्या
 दायुद्नगरात् सियोनात् स्थानान्तरीकरुषार्थं यिरूशालमे राज-
 २ समीपे संजयाह । तत एधानोमनाधि सप्तममास उत्सवसमय इखा-
 ३ येलीयल्लोकाः सर्वे सुलेमनो नृपतेः समीपे मिलितवन्तः । अनन्तरम्
 इत्यायेलीयानां प्राचीनगणै समुपस्थिते याजका मङ्गुषां स्थानान्तरं निन्द्युः ।
 ४ परमेश्वरस्य मङ्गुषा समाजावास आवासस्थान्तःस्थानि सकलपवित्र-
 भाजनानि चैतानि सर्वानि स्थानान्तरं निन्द्ये । याजका जेवियाश्च
 ५ तानि निन्द्युः । ततः सुलेमान् नृपतिस्तस्य समीपे सम्मिलिता इत्याये-
 लीयल्लोकाश्च मङ्गुषायाः सम्मुखं गत्वा बह्वकारणाद् असङ्गकान् अप-
 ६ रिमेयांश्च मेघान् गाश्वोत्सृज्युः । अनन्तरं याजका मन्दिरमध्य ईश्वरस्य
 वाक्यस्थानारण्योत्तिपवित्रस्थाने किरूवयोः पक्षाणामधो निरूपितस्थाने
 ७ परमेश्वरस्य नियममङ्गुषां निदधिरे । तौ किरूवौ स्वपक्षान् मङ्गुषायाः
 स्थानोपरि विस्तारयामासतुरतस्तौ किरूवौ मङ्गुषां तदीयवह्नदग्धौ
 ८ चाच्छादयामासतुः । तयो र्दग्धयो दीर्घत्वाद् तयोर्द्यामीश्वरस्य वाक्य-
 स्थानस्याग्रभागे पवित्रस्थानाद् दृश्यानि बभूवुः किन्तुं वहिर्दृश्यानि
 ९ न बभूवुः, तान्यद्यापि तत्र स्थाने विद्यन्ते । तत्र मङ्गुषायाम् अन्यत्
 किमपि नासीत्, केवलं मिसरदेशाद् इत्यायेलीयवंशानां निर्गमन-
 काले परमेश्वरस्तैः सार्द्धं यं नियमं चक्रिवान् तदीयपत्रयुक्तं प्रस्तरफल-
 कद्वयं तन्मध्य आसीत् यतो जेरेवे मूसास्तत् मङ्गुषामध्ये स्थापित-
 १० वान् । अपरं पवित्रस्थानस्य मध्याद् याजकानां वहिर्गमनकाले पर-
 ११ मेश्वरस्य मन्दिरं पयोदेन तादृक् पर्यपूर्यत यद् याजकाः पयोदात्
 सेवनम् अनुष्ठातुम् असमर्था बभूवुः, यतः परमेश्वरस्य तेजः परमेश्वरीयं
 मन्दिरं पूरयामास ।
 १२ तदानीं सुलेमान् व्याजहार परमेश्वरो घोरान्धकारे वसतीति तेन
 १३ निगदितं । तवाधिष्ठानार्थं मन्दिरमेकं मया निरमायि तव निखवा-
 १४ सार्थं तद्भिवेशनं कृतं । अपरम् इत्यायेलीयानाम् अखिले समाजोऽव-
 तिलुमाने राजा खास्यं पराहत्वेत्यायेलीयानां कृतञ्च समाजम् आधिषं
 १५ जगाद । राजा कथयामास, इत्यायेकः प्रभुः परमेश्वरो धन्यः ; स
 मम पित्रे दायुदे स्ववज्जेव यत् प्रतिष्ठातवान् तत् स्वकरेव साधित-
 १६ वान्, यथा, मम प्रजामञ्च इत्यायेलीयवंशो यस्मिन् दिने मिसरदे-

प्राङ्मया वहिष्कृतस्तद्धिनम् आरभ्याहम् अथ स्थाने मम नामोऽधि-
 ष्ठानार्थं मन्दिरं निर्मातव्यमित्यभिप्रायेणैखायेणीयानां कस्यापि वंशस्य
 किमपि नगरं नाभिरोचितवान् किन्तु मदीयप्रजागणस्यैखायेणीयवंश-
 स्थाधिपतित्वाय दायुदम् अभिरोचितवान् । अपरम् इखायेणः प्रभोः १७
 परमेश्वरस्य नाम्ने मन्दिरमेकं निर्मातुं मत्तातो दायुद् मनो निदधे । १८
 किन्तु परमेश्वरो मम तातं दायुदं वाक्यमिदं जगाद, त्वं मम नाम्ने
 मन्दिरं निर्मातुं मनो निरधत्था इति तव मनोगतं भद्रमेव । तथापि १९
 तन्मन्दिरं त्वया न निर्मातव्यं किन्तु तवैरसेनात्मजेन मम नामार्थकं
 तन्मन्दिरं निर्मातव्यम् इति परमेश्वरेण यद् वचनं प्रतिज्ञातं तदेव २०
 साधितं, ततः परमेश्वरस्य वाक्यादहं निजतातस्य दायुदः पदं प्राप्यैखा-
 येणीयराजसिंहासन उपविशम् इखायेणः प्रभोः परमेश्वरस्य नाम्ने
 मन्दिरम् इदं निरमापयञ्च । परमेश्वरेणास्मत्पूर्वपुरुषाणां मिसरदेशाद् २१
 वहिष्कारणकाले तैः सह यो नियमोऽकारि तदीयपत्रस्याधारो या
 मञ्जूषा तस्याः कृतेऽपि तत्र मन्दिरे स्थानमेकं मया निरूपितं ।

अनन्तरं सुशोभान् इखायेणः कृत्स्नसमाजस्य साक्षात् परमेश्वरस्य २२
 होमवेद्याः समीपम् उपस्थायाकाशं प्रति कर्तुं प्रसार्यं व्याजहार, हे २३
 इखायेणः प्रभो परमेश्वर, ऊर्द्धस्थिते स्वर्गोऽस्थितायां पृथिव्याश्च तव
 तुल्यो नापरः कश्चनेश्वर आस्ते । तव यावन्तो दासाः सर्वान्तःकरणैस्तव
 चक्षुर्गोचरे चरन्ति तान् प्रति स्तनियमं स्वप्नोतिश्च साधयसि । विश्वे- २४
 षतः स्वदासाय दायुदे त्वं यत् प्रकष्टगोस्तद् असाधयः स्ववक्त्रोक्तं
 वचनं स्वकरेण सफलम् अकार्षीश्च । हे इखायेणः प्रभो परमेश्वर, २५
 स्वदासाय मत्ताताय दायुदे भवता यत् प्रतिज्ञातं तदधुना साध्यतां
 यथा, मम चक्षुर्गोचरे त्वं यद् अचरन्तवत् तव सन्तानास्वत् स्वस्व-
 मार्गमधि सावधानाः सन्तो मम दृष्टिगोचरे चरन्ति तर्हीखायेणी-
 यराजसिंहासनोपवेष्टुपुरुषस्याभावस्तव वंशे कदापि न भविष्यतीति ।
 हे इखायेण ईश्वर, स्वदासाय मदीयजनकाय दायुदे भवता यत् २६
 कथितं तत् स्मिरं भवत्विति प्रार्थयेऽहं । किन्वीश्वरः पृथिव्यां निव- २७
 ह्यतीति किं सत्त्वं भवेत् ? पश्य स्वर्गः स्वर्गोपरिस्थः स्वर्गश्च भवन्तं न
 धरति ततो मन्निर्मितं मन्दिरमिदं किं धरेत् ? हे मम प्रभो परमेश्वर २८
 त्वं स्वदासस्य प्रार्थनां निवेदनञ्च शृण्वान् तव दासेनाद्य वा चापूक्तिः
 प्रार्थना च क्विथले सा भवता श्रूयतां । अथ स्थाने मम नाम स्थास्यतीति २९

- वाक्यं यत् स्थानमिदं मन्दिरमिदञ्चाधि भवतोक्तं तत् स्थानं प्रति भवता
- १० स्तनयने उन्मील्येतत्स्थानोद्देश्या भवतोद्देश्यासस्य प्रार्थना श्रूयतां । एतत्-
स्थानम् उद्दिश्य प्रार्थयमानेन भवद्भासेन भवत्प्रजागणैस्त्रैस्त्रायैकीयवंशेन
च या प्रार्थना क्रियते भवान् तां श्रुत्वोतु । त्वं स्वकीयस्वर्गनिवासे तिष्ठन्
तां निश्रामय निश्रम्य क्षमस्व च ।
- ११ केनचित् स्वसमीपवासिनः कस्मिंश्चिद् अपराद्धे लोका यदि श्रयथं
निश्चित्य तेन तं श्रापयन्ति स च श्रयथो यदि मन्दिरेऽस्मिन् तव वेद्याः
- १२ समीपम् उपतिष्ठति तर्हि त्वं स्वर्गान्निश्रम्य कर्त्तव्यं कुर्वन् निजदासान्
विचारयार्थतो दोषिणं सदोषं कृत्वा तस्य कर्मणः समुचितं फलं तस्मै
वितर निर्दोषश्च निर्दोष्य कृत्वा तस्य निर्दोषत्वस्य फलं तस्मै विभ्राणय ।
- १३ अपरं तव विरुद्धं पातककरणाद् रिपुभिः पराजितास्तवेस्त्रायैकीय-
प्रजागणा यदि त्वां प्रति परावृत्य तव नाम स्तुवन्तस्तव साक्षात् मन्दिरे
- १४ ऽस्मिन् विनयन्ते प्रार्थयन्ते च तर्हि त्वं स्वर्गान्निश्रम्य तवेस्त्रायैकीयलो-
कानां पापं क्षमस्व तेषां पूर्वपुरुषेभ्यो यमिमं देशं दत्तवानसि तं देशं
पुनर्वारं तान् स्थानय च ।
- १५ अपरं तव विरुद्धं तेषां पातककरणाद् गगणे रुद्धीभूते यदि वृष्टिर्न
भवति तेन ते यदि स्थानस्थितस्य दिशि प्रार्थयमानास्तव नाम स्तुवन्ति
- १६ त्वया तेषां क्रोशो जात इति विविच्य स्वपापेभ्यः परावर्त्तन्ते च, तर्हि
त्वं स्वर्गान्निश्रम्य तव दासानाम् इस्त्रायैकीयलोकानां पापं क्षमस्व गन्तव्यम्
उत्तममार्गश्च तान् आदिश तव प्रजागणाय यं देशं भोगार्थं दत्तवानसि
तस्मिन् देशे वृष्टिं कारय च ।
- १७ अपरं देशे दुर्भिक्षे जाते मज्जामार्थ्यां वा जातायां शस्यानां वा
शुष्कत्वे स्नानत्वे वा जाते शुक्तादिपतङ्गेषु वा जातेषु देशस्थानगरेषु वा
- १८ रिपुभिरवबुद्धेषु कस्यांश्चित् मार्थ्यां पीडायां वा बलवत्यां तवेस्त्रायैकीय-
प्रजानां मध्ये केनचित् मानवेन निजमनःपीडां बुद्ध्या यदि काचित्
प्रार्थना किञ्चन निवेदनं वा क्रियते मन्दिरस्यास्य दिशि च कारय
- १९ प्रसार्यते, तर्हि त्वं निजनिवासात् स्वर्गान्निश्रम्य क्षमिन्वा कर्त्तव्यं कुर्व,
त्वमेव सर्वमनुजानाम् अदितीयोऽन्तर्ध्याम्यसि ततस्तस्य मनुष्यस्य यम्
आन्तरिकभावं जानासि तदनुसारेण तस्याचरन्त्यस्य समुचितं फलं तस्मै
- २० देहि । तथा कृते त्वं तेषां पूर्वपुरुषेभ्यो यं देशं दत्तवानसि तन्मध्ये
ते वावर्त्तोविद्यन्ति तावत् त्वतो भेद्यन्ति ।

अपरं तव महानाम्नः सबलकरस्य प्रसारितबाहोश्च वार्त्ता भिन्न- ४१
जातीयैरपि निग्रामयितव्या ; स्वस्तवेखायेनीयवशे न जातः कश्चिन्नरो ४२
यदि तव नामार्थं दूरदेशाद् आगत्य मन्दिरस्यास्य दिशि प्रार्थनां कुरुते
तर्ह्यपि त्वया स्ववासस्थानात् स्वर्गाग्निशम्य तस्य भिन्नजातीयस्य नरस्य ४३
प्राथनानुसाराद् यद्यत् कर्त्तव्यं तत् क्रियतां, तथा कृते पृथिवीस्थजा-
तीयः सर्वे तव नाम्ना ज्ञानं लब्ध्वा तवेखायेनीयप्रजागणा इव त्वत्तो
भेष्यन्ति मन्निर्मितमिदं मन्दिरं तव नाम्ना विख्यातमेतदपि ज्ञास्यन्ति ।

अपरं युद्धयात्रार्थं त्वया प्रेषितास्तव लोका यदि रिपुभिः सह योद्धुं ४४
शक्नुवन्ति त्वयाभिरुचितं नगरं तव नामार्थं मया निर्मितं मन्दिरस्यो-
द्दिश्य परमेश्वरस्य साक्षात् प्रार्थनां कुर्वन्ते, तर्हि त्वं स्वर्गोत्तमां प्रार्थनां ४५
विनयञ्च निशम्य तेषां विचारस्य निष्पत्तिं कुरु । अपरं ते यदि तव ४६
विरुद्धं पापं कुर्वन्ति (यतः पापं न करोत्येवम्भूतः कोपि मानवो नास्ति)
त्वया च तेभ्यः क्रुद्धा रिपूणां करेषु समर्पितास्ते यदि विजेट्भिर् दूरस्थं
निकटस्थं वा रिपुदेशं नीयन्ते, ततः परं यस्मिन् देशे ते नीतास्तत्र यदि ४७
मनसि खदशां चिन्तयित्वा परावृत्तं तत्र विजेट्णां देशे त्वाम् उद्दिश्य
प्रार्थयमाना अस्माभिरपराजं पातकं दुष्टत्वञ्च कृतमिति वदन्ति, इत्थं ४८
ते यदि स्वविजेट्णां रिपूणां देशे सर्वान्तःकरणीः सर्वप्राणैश्च सह त्वां
प्रति परावर्त्तन्ते तेषां पूर्वपुरुषेभ्यस्त्वया दत्तं स्वकीयदेशं त्वयाभिरुचितं
नगरं तव नाम्ना मया निर्मितं मन्दिरस्योद्दिश्य तव साक्षात् प्रार्थनां
कुर्वन्ते च, तर्हि त्वं स्ववासस्थानात् स्वर्गात् तेषां प्रार्थनां विनयञ्च निशम्य
तेषां विचारस्य निष्पत्तिं कुरु, तव विरुद्धं कृतपापैस्तव प्रजागणैः ५०
यद्यद् अपराजं तत्सर्वं क्षमस्व तेषां विजैतारश्च यथा तान् प्रति दयां
कुर्युस्तथा तान् कृपणायुक्तान् कुरु च । यतस्तथैव तव प्रजास्त्वया लौह- ५१
कुण्डात् मिसरदेशाद् आनीतास्त्वयोपाजितलोकाश्च । अतो हेतोस्तवा- ५२
यं दासस्तवेखायेनीयप्रजागणश्च यम् अनुनयं कुरुते तस्मिन् भवता
दृष्टिरारोप्यतां याश्च प्रार्थनां भवन्तम् उद्दिश्य कुरुते सा निशम्यतां ।
हे प्रभो परमेश्वर, अस्मत्पूर्वपुरुषाणां मिसरदेशाद् वहिष्करणात् ५३
भवान् खदास्मिन् मूससा यद्द गदितवान् तद्द भवानेवास्मान् स्तोपा-
ज्जितत्वे गियोक्तुं पृथिवीस्थाभ्यः सर्वजातिभ्यो विषेधितवान् ।

सुखेमान् परमेश्वरस्य समीपे कृत्वाम् यतां प्रार्थनां निवेदनञ्च ५४
समाप्य परमेश्वरस्य होमवेद्याः सम्मुखे जानुपातनाद् उखाय गगनस्य

- १४ दिशि हस्तो प्रसार्यावतिष्ठमानः सन् उच्चैःखरेषु वाक्शिरैरैरिच्छायेकी-
 १५ यानां क्लृप्तं समाजम् आश्लिष्यं जगद्, परमेश्वरो धन्यो भवतु, यतः
 स यदत् कथितवान् तद्देव स्वकीयायेच्छायेकीयप्रजागणाय विश्रामं
 व्यतरत् । स खदासेन मूससा यावन्ति मङ्गलवाक्यानि गदितवान् तेषां
 १६ सर्वेषां मध्य एकमपि निष्कलं नाभवत् । अस्माकं प्रभुः परमेश्वरो
 यादृग् अस्मत्पूर्वपुरुषाणां सहाय आसीत् तादृग् अस्माकमपि सहायः
 १७ भवतु सोऽस्मान् न जहातु न वा त्यजतु । किन्वस्मत्पूर्वपुरुषास्तेन
 यान्वाज्ञाविधिविधानान्यादिष्टान्तानि वयं पालयन्तो यत् तस्य सर्व-
 मार्गेश्वरेण तदर्थम् अस्माकम् अन्तःकरणानि स्वसमीपम् आकम्
 १८ परमेश्वरस्य सम्मुखे यागीमानि वाक्यानि मया निवेदितानि तानि
 दिवानिष्टम् अस्मत्प्रभोः परमेश्वरस्य सन्निधौ तिष्ठन्तु तेन च खदा
 सस्यैतस्य स्वकीयायेकीयप्रजागणाय च विचारः प्रतिदिनं यथा कर्तव्य-
 १९ कथं च साध्यतां । ततः परमेश्वर एवाद्वितीय ईश्वरस्तदन्वः कोपी-
 २० श्वरो नास्तीति पृथिवीस्थैः सर्वजातीयैश्चास्यते । वयञ्चायेव सर्व्वदा
 यथा तस्य विधीन् आचरेम तस्याज्ञाञ्च पालयेम तथास्मत्प्रभुं परमेश्वरं
 प्रत्यस्माकं मनांसि स्मिराणि स्थास्यन्ति ।
 २१ अगन्तरं राजा तेन समं सर्व्व इच्छायेकीयलोकाञ्च परमेश्वरस्य
 २२ सम्मुखे बलिदानम् अन्वृतस्युः । सुलेमना ह्यविंशतिसहस्राणि गावो
 विंशतिसहस्राधिकं लक्षं मेघाञ्च मङ्गलार्थं कबलिरूपेण परमेश्वराया
 २३ दीयन्त, इत्थं राज्ञेच्छायेकीयलोकैश्च मन्दिरं पानितं । तस्मिन् दिवसे
 परमेश्वरीयमन्दिरस्य सम्मुखे प्राङ्गणस्य मध्यदेशे राज्ञा पवित्रीकृतो
 यतो होमार्थका बलयो निवेदितवन्तानि मङ्गलार्थकबलीनां मेदांसि च
 तत्रैव तेनात्पृष्टानि यतो हेतोः परमेश्वरस्य सम्मुखे स्मिता पितृकर्मयो
 यज्ञवेदिः क्षुद्रत्वात् होमबलीन् निवेदितवन्तानि मङ्गलार्थकबलीनां
 २४ मेदांसि च धर्तुं नाशक्रीत् । तस्मिन् समये सुलेमान् तेन सह हमातस्य
 प्रवेशस्थानमारभ्य भिसरदेशीयां सीमास्थसरितं यावत् सर्व्वेषाम् इच्छा-
 येकीयलोकाणां महासमाजञ्च सप्ताहद्वयम् अर्थतत्सत्तुर्दशदिनानि
 २५ यावत् स्वप्रभोः परमेश्वरस्य साक्षाद् उटजोत्सवं चक्रे । अगन्तरम्
 अष्टमे दिने लोका राज्ञा विच्छेष्टान्तम् आश्लिष्यं जगद्दुः । ततः परं
 परमेश्वरेण खदासं दायुर्दं स्वप्रजामखम् इच्छायेकीयवंशश्च प्रति यद्यत्
 मङ्गलं कृतं तेन प्रपुङ्गचित्ता हर्षिताञ्च ते खं खं वासस्थानं जग्मः ।

६ नवमोऽध्यायः ।

१ द्वितीयदर्शने जाते सुलेमना भार्दन् ईश्वरस्त्री नियमः १० सुलेमनहीरमयोः परस्परम् उपायनदानं १५ जानानगराणां निर्माणं २० किमानोद्यप्रभृतीनां दामलस्य कथनं २४ फिरौको दुहितु निर्जगद्वगमनं २५ सुलेमनः सांख्यिकवह्निदानादि २६ तस्य पोतानां कथनं ।

परमेश्वरीयमन्दिरस्य राजप्रासादस्य च निर्माणे तदन्यानि यावन्ति १
निवेशनानि सुलेमनोऽभिजाघात् निर्मितानि तेषामपि निर्माणे समाप्ते २
परमेश्वरो यादृग् गिवियोने सुलेमने दर्शनमददात् तादृग् द्वितीयवारं ३
नि दर्शनं ददात् । परमेश्वरस्तं जगाद त्वं मम साक्षाद् यां प्रार्थनां यच्च ४
निवेदनं कृतवान् तत् मया श्रुतं त्वच्च मदीयनाम्नो निव्यस्थित्यर्थं यन्म-
न्दिरं निरमापयस्तदपि मया पवित्रीकृतं तत्रैव मम दृष्टिं र्मनश्च ५
सर्वदा स्थासति । अपरं तव तातो दायूद् यादृक् चरितवान् तादृक् ६
त्वमपि यदि सिद्धमनसा सारल्येन च मम साक्षात् चरन् मया
यथादियं तथैव कर्म करिष्यसि मम विधीन् आज्ञाश्च पालयिष्यसि ७
च, तर्हीखायेकीयराजसिंहासनापवेष्टुपुरुषस्याभावस्तव वंशे कदापि ८
न भविष्यतीति मया तव ताताय दायूदे यत् प्रतिज्ञातं तदनुगृह्यतात्
तवेखायेकीयराजसिंहासनं सदाव्रतं स्थास्यति । किन्तु यूयं युष्मदंशाश्च ९
यदि मत्तोऽपकृत्य मयादियान् आज्ञाविधीन् न पालयिष्यथ, यदि १०
च विपद्यगामिनो भूत्वैतरदेवान् सेविष्यध्वे प्रणंस्यथ च, तर्हीखायेकीय-
वंशेभ्यो यो देशो मया दत्तस्तस्मात् त उत्पाटयिष्यन्ते यच्च मन्दिरं नम ११
नामार्थं पवित्रीकृतं तदपि मया खट्विगोचराद् दवयिष्यते तेनेखाये-
कीयवंशः सर्वजातीयानां परिभाषणपरिहासयोः रुदाहरणं भविष्यति ।
तता ये लोका एतस्य प्रांशुमन्दिरस्य सन्निधिना त्रिजिष्यन्ति ते चमत्- १२
कृताः सन्तो मिश्रसिष्यन्ति देशमेतं मन्दिरञ्च प्रति परमेश्वरः कुत एता-
दृशं कृतवान्? इति प्रप्यन्ति च । तेन लोकाः प्रतिवक्ष्यन्ति लोकाणामे- १३
तेषां पूर्वपुरुषा येन मिसरदेशाद् वहिरानीता इमे स्त्रेषां तं प्रभुं पर-
मेश्वरं विहायेतरदेवान् आश्रित्य तान् प्राणमन् असेवन्त च तत्कारणात्
परमेश्वरस्तान् इत्थम् आपन्नमङ्गलान् कृतवान् ।

परमेश्वरस्य मन्दिरं राजनिवेशनक्षेत्रे द्वे वेष्मनी निर्मापयता सुले- १०
मना ये विंशतिवत्सरा यापितास्तेषु सोरीयराजो हीरमः सुलेमनो ११
यथाभिवर्धितं तथैव तम् शरसकाष्ठे देवदारुकाष्ठैः सुवर्णैश्चोपकृत-

- वान् ततो हेतोः सुलेमान् हीरमाय गालीलप्रदेशस्थानि किंशुतिं
 १९ नगराणि चञ्चल्ययत् । अतस्तेषु वत्सरेषु गतेषु हीरमः सुलेमना दत्तानि
 तानि नगराणि ब्रह्मं सोराद् आजगाम किन्तु तानि तस्मै नरोचन्त ।
 २० ततः स जगाद् हे मम भ्रातृन्वयैतानि कीदृशानि नगराणि मध्यं
 वितोर्णानि ? तत्कारणात् तस्य देशस्य कावूला (ऽनुष्टिक्कर इति) नाम
 २१ तेन कृतं तस्य तदेव नामाद्यापि विद्यते । हीरमो विंशत्यधिकशतकि-
 क्करपरिमितं हेम राज्ञे प्रेषयामास ।
 २२ अथ सुलेमनः कारनिवहस्य वृत्तान्तोऽयं । स निवहः परमेश्वरीधमन्दि-
 रस्य खनिवेशनस्य मिस्त्रो यिरूशालमीयप्राचीरस्य हात्थोरस्य मगि
 २३ गेघरस्य च निर्माणाथै तेन सङ्गृहीतः । मिसरदेशीयो भूपतिः फिरौन
 युद्धेन तद् गेघरनगरं चण्डिकाय वङ्गिना दाहयित्वा तन्निवासिनः
 किनानीयलोकान् निहत्य च सद्दृष्टिं सुलेमनो जाययै तद् ददिवान् ।
 २४ अतस्तद् गेघरम् अधःस्थितं वैथारिणं बालतं देशमध्यस्थे प्रान्ते स्थितं
 २५ तद्गौरं सुलेमनः काधनगराणि रथनगराण्यश्वारोहिणां नगराणि
 तदन्यद् यिरूशालमे लिवानोने कृत्स्नराष्ट्रे च यद्यन्निर्मापयितुं सुलेमान्
 अभ्यक्षयत् तदपि, सर्व्वांख्यैतानि यथाभिलाषं सुलेमना निर्मापितानि ।
 २६ इखायेलीयवंशाद् अपरवंशोद्भवा य इमारीयश्चित्तीयपरिधीयहि-
 २७ वीययिवृषीयलोका अवशिष्टाः सन्त इखायेलीयवंशे विनष्टं न प्रेकिरे
 तेभ्य उत्पन्नो देशे चावशिष्टो वंशः सुलेमना सङ्गृहीतोऽद्य यावद् दास-
 २८ त्वापन्नकारनिवहो ऽकारि । इखायेलीयवंशोद्भवाः कोऽपि सुलेमना दासा
 न चक्रिरे ते तस्य योद्धारो मन्त्रिणोऽप्युत्ता रथिनो रथाधिपतयो
 २९ ह्यारोहिणश्च बभूवुः । सुलेमनः कर्माध्यक्षाणां मध्ये पञ्चाशदधिक-
 पञ्चशतानि मुख्यनराः कर्मकारिणां कारनिवहम् अग्रियन् ।
 ३० अपरं फिरौनो दुहिता दायूदनगरात् स्रष्टृहमर्थतस्तस्याः कृते
 राजा यन्निवेशनं निरमापयत् तत्राजगाम ततः परं स मिश्रं निर्मा-
 पयाश्कार ।
 ३१ सुलेमान् परमेश्वरस्य कृते यां होमवेदिं निर्मितवान् तस्यां प्रतिवर्षं
 त्रीन् वारान् होमार्थकान् मङ्गलार्थकांश्च बलीन् अर्ह्यदयत् परमेश्वरस्य
 सम्मुखे स्थितायां वेद्याश्च धूपान् अज्वालयत् । इत्थं मन्दिरनिर्माणं तेन
 समापितं ।
 ३२ अपरम् इदोमदेशे सुफाख्सागरस्य तट एतत्स्य पार्श्वे स्थितं यद्

इन्द्रियोगवेरनामकं स्थानं तत्र सुलेमान् पोतान् निर्मापयामास ।
तेषु पोतेषु शीरमः सुलेमनो दासैः सार्द्धं सागरकोविदान् स्वकीयान् १०
निधामकान् दासान् अप्रेषयत् । त श्चीफीरदेशं गत्वा तत्र विश्वथधि- १८
कचतुःशतकिङ्करपरिमितानि स्वर्गानि गृह्णीत्वा सुलेमनः समीपम्
आनयन् ।

१० दशमोऽध्यायः ।

१ शिवादेशीयराज्याः कथनं ११ शीरमस्य राज्ञः कथनं १४ सुलेमना सुवर्णमयफल-
कानां निर्माणं १८ मिहामनस्य वर्षणा २४ तस्य समीपे लोकानां समागमस्य रथा-
नाम् आश्चान्नाश्चानयनस्य कथनं ।

अपरं परमेश्वरस्य नामार्थं सुलेमनः कीर्त्तिः शिवादेशस्य महिष्या- १
भूयत ततः सा प्रवृत्तिकामिच्छं परीक्षितुम् आजगाम । सा सुगन्धिद्रव्य- २
प्रचुरस्वर्गमणिवाहिनां महाकुानां निवृत्तेन महासमारोहेण चाकृता
थिरुशालमम् आगच्छत् सुलेमानम् उपस्थाय च सर्व्वं स्वमनोगतमधि
तं समभाषत । ततः सा यद्यद् अपृच्छत् तत् सर्व्वं सुलेमान् तां जगूद, ३
तन्मध्ये नृपेणागम्यं किमपि वाक्यं नासीत् स तां सर्व्वमेव आपितवान् ।
अतः सुलेमनो ज्ञानं तन्निर्मितं मन्दिरं तस्य भोजनासनस्य भव्यद्रव्याण्य- ४
मात्मानां परिषद् परिचारकानां श्रेणीवेशै पानपात्रवाहिजः पर- ५
मेश्वरस्य मन्दिरे तस्यारोहणक्षेतानि सर्व्वानि दृष्ट्वा सा शिवादेशस्य
महिषी हतघाना बभूव । सा तु राजानं जगूद, भवतः कर्म्मणि ६
ज्ञानश्चाधि या किंवदन्ती स्वदेशे मयाश्रावि सा सत्यैव । किन्त्वहं ७
यावदागत्य स्वनेत्राभ्यां सर्व्वं नापश्यं तावत् तां जनश्रुतिम् असत्त्वाम्
अमन्ये, किन्तु पश्याहंमप्यहं न श्रुतवती । भवतो ज्ञानम् उत्तमत्वञ्च ८
मञ्जुतां किंवदन्तीम् अतिशेते । धन्या भवतो नरा धन्या भवतो भृत्या
यतस्ते नित्यं भवतः साक्षात् तिष्ठन्तो भवतो ज्ञानालापं श्रुण्वन्ति ।
धन्यो भवतः प्रभुः परमेश्वरो यतः स भवति तुष्टेस्वायेलीयराजसिंहा- ९
सने भवन्तम् उपावेशयत् । परमेश्वरो नित्यम् इस्वायेजवंशे प्रीयत
इतिकारणाद् भवान् ब्रह्माणं धर्म्वञ्च समाचरेत् तदर्थं स भवन्
राज्याभिधिकम् अकरोत् । सा तु राज्ञे विश्वथधिकशतकिङ्करपरिमि- १०
तानि सुवर्गानि प्रचुराणि सुगन्धिद्रव्याणि सर्व्वानि ददौ । शिवादेशस्य

राज्ञी सुलेमने नृपतये यादृशानि सुगन्धिद्रव्याण्यददात् तादृशानि सुगन्धिद्रव्याणि नाजल्यरूपेण तत् स्थानं पुनः कदापि नानीतानि ।

- ११ अपरं होरमस्य यैः पोतैर्ऋषीरदेशात् सुवर्णान्धानीयन्त तैः प्रचुराणि मलयजकाष्ठानि मलयख तस्माद् षोषीरदेशाद् आनीयन्त ।
- १२ राजा तैर्मलयजकाष्ठैः परमेश्वरस्य मन्दिरस्य राजप्रासादस्य च निमित्तं क्षुद्रस्तम्भानि ग्रायकानाञ्च कृते वल्लकीः वंश्यादीनि यन्त्राणि च निर्मापयामास । तादृशानि मलयजकाष्ठान्यद्य यावत् पुनर्ऋणीतानि
- १३ न दृष्टानि वा । अनन्तरं शिवाया महिष्याः प्रार्थनातस्तस्याः सर्वामनोरथः सुलेमना राज्ञा साधितस्तदपराख्युपायनान्यपि सुलेमनो राज्ञो वदान्यत्वात् तथा जन्वानि, ततः परं सा स्वभक्त्यगणेन साङ्गं स्वदेशं परावृत्त्य जगाम ।
- १४ अनन्तरं सार्धंवाहगयाद् वाञ्छिजगयाद् वशीभूतनृपगयात् प्रदेशा-
- १५ ध्यक्षगयाञ्च सुलेमान् यानि धनान्यलभत, तानि विना संवत्सरे षट्षष्ट्यधिकषट्षतकिंकरपरिमितानि हेमानि सुलेमनः समीपं समा-
- १६ गतानि । ततः सुलेमान् नरपतिस्ताडितसुवर्णैर्ऋषीरदेशे वरुणकाकारपुष्पकानि निर्मापयामास तेषामकैकस्मिन् फलके षट्षतश्रेकण-
- १७ परिमितं सुवर्णं प्रयुक्तं । अपरं स ताडितसुवर्णैस्त्रीणि शतानि चर्माणि निर्मापयामास तेषामकैकस्मिन् चर्मणि त्रिसेतशपरिमितं सुवर्णं प्रयुक्तं । अनन्तरं राजा जिवानोनारण्ये हेतानि निदधे ।
- १८ अनन्तरं राजा दन्तिदन्तमयं सिंहासनमेकं निर्मापयामास तच्चे-
- १९ त्तमसुवर्णं मण्डयामास । तस्य सिंहासनस्य षट् सोपानान्यासन् सिंहासनस्योर्ध्वभागञ्च पश्चात् वरुणकाकार आसीत् उपवेशनीयस्थानस्य पार्श्वयोश्च हस्ताकारे अवलम्बने आस्तां तयोश्चावलम्बनयोरप्ये द्वौ
- २० सिंहावतिष्ठतां । तेषु षट्सोपानेषु पार्श्वयोर्ऋदश सिंहा अवतिष्ठन्
- २१ यतादृशं सिंहासनं कस्मिंश्चिद् राज्ये न निरमायि । सुलेमनो नृपतेः सर्वाणि पानभाजनानि हेममयान्यासन् तदत् जिवानोनारण्ये हेतानि स्थितानि सर्वाणि भाजनानि निर्मलसुवर्णमयान्यासन् रजतमयं किञ्चन भाजनं नासीत् । सुलेमनो राजत्वसमये रजतानां किमपि
- २२ मूळं नासीत् । यतो होरमस्य पोतैः साङ्गं राज्ञोऽपि तर्षीश्रगामी पोतनिवहः समुद्र आसीत् । वर्षत्रयात् परं वारमेकं स तर्षीश्रगामी पोतनिवह आगत्य हेम रजतम् इभदन्तान् कपोन् प्रिलिखन्वानयत् ।

अनेन प्रकारेण विसृष्टविद्याभ्यां सुलेमान् नरपतिर्भेदिनीस्थानाम् इतरेषां १६ सकलभूपतीनां प्रधानो बभूव ।

ईश्वरेण सुलेमनो मनसि यत् ज्ञानं निहितं तस्य तज्ज्ञानस्य १४ वचांसि श्रोतुं मनुजाः सुलेमानं साक्षात् कर्तुम् अयतन्त । ते च प्रति- १५ वर्षं खं खम् उपायनम् अर्प्यते रजतमयानि हेममयानि च भाजनानि वसनान्यस्त्राणि सुगन्धिद्रव्याणि हयान् अश्वतरांश्च समानिन्युः ।

अनन्तरं सुलेमान् स्यन्दनानि हयारोहिण्यश्च संजग्राह तस्य चतुः- १६ शताधिकसहस्रं रथा दादशसहस्राणि हयारोहिण्यश्चासन् ते च तेन रथनगरेषु यिरूशालमे च राजनिकटे निदधिरे । राजा यिरू- १७ शालमे बाहुल्यकारणाद् रजतानि पाषाणवद् एरसकाष्ठानि च प्रान्त- रस्थोद्गम्यरेन्धनवत् साधारणानि चकार । सुलेमनो हया मिसरदेशाद् १८ आनीयन्त राजवणिजाम् एकैकेन निवहेनैकैको हयनिवहे मूल्येना- लभ्यत । तेन मिसरदेशाद् आनीतस्यैकस्य रथस्य मूल्यं षट्शतानि १९ रजतमुद्रा हयस्यैकस्य च मूल्यं सार्द्धशतं मुद्रा इत्यनेन मूल्येन ते हिचीयानाम् इमेरीयानाश्च भूपतीनां कृते समानिन्यरे ।

११ एकादशोऽध्यायः ।

१ योषिद्धिः सुलेमनो देवतापूजनं ८ तं प्रति परमेश्वरेण तिरस्करणं १४ तस्य रिपो हँददस्य कथनं १९ तस्य रिपो रिपोसस्य कथनं २६ तस्य रिपो थारविद्यासस्य कथनं ४१ सुलेमनो भरककथनञ्च ।

सुलेमान् नरपतिः फिरौगो दुहितरं विना बङ्गीधितरदेशीया १ स्वर्पते मोयावीयाम्मोनीयेदोमीयसीदोनीयहिस्तीयवंशीयासु योषित्व- प्रीयत । युयं तेषां मध्यं मा गच्छत तानपि युष्माकं मध्यम् आगन्तुं मानु- १ जानीत यतो हेतोस्ते युष्माकं मनसि स्वदेवान् प्रत्यवश्यम् आकल्प- न्तीति वाच्यं यानधि परमेश्वरेणोक्तं तादृशेष्वितरजातीयेषु सुलेमान् पेनार्थम् आसन्न्यत । तस्य सप्तशतानि महिव्यस्त्रोणि शतानि उपपन्न्य- २ आसन् तास्तु तदीयं मनो विपद्ये समाकर्षन् । ततः सुलेमनो वार्ड- ४ क्काके तस्य मनसि स्वयोषिद्धिरितरदेवानाम् अनुगमनाय समा- कृष्टे तस्य तातस्य दायूदोऽन्तःकरखं यादृक् स्वप्रभुं परमेश्वरं प्रति सरणमासीत् तस्यान्तःकरखं तादृक् सरणं न तस्यौ । किन्तु सुलेमान् ५ सीदोनीयानाम् अस्तारोताख्याया देव्या अम्मोनीयानां मिल्कमाखस्य

- ६ दृष्टदेवस्य चानुगामी बभूव । अनेन प्रकारेण सुलेमान् परमेश्वरस्य साक्षात् पातकमाचरत् स निजताते दायूद् इव सर्वतोभावेन परमेश्व-
 ७ रस्यानुगामी न बभूव । तस्मिन् काले सुलेमान् मोथावीयानां किमोशा-
 खस्य दृष्टदेवस्य कृते ऽम्मीनीयानां मोलकाख्यस्य दृष्टदेवस्य कृते च
 ८ यिरूशाकमस्य सम्मलख्ये पर्वते भृगुस्थानं निर्मापयामास । तस्य सर्वा-
 साम् इतरजातीययोषितामनुरोधात् तेन तथैव कृते ताः स्वकीयान्
 इष्टदेवान् उद्दिश्य धृपान् अज्वानयन् बलिदानञ्चाकुर्वन् ।
 ९ इच्छार्थेणो यः प्रभुः परमेश्वरो वारुह्यं सुलेमने दर्शनमददात् तं
 १० विहाय तस्य मनो विपद्याकृतमभवत् यस्यादेशेन च स इतरदेवानाम्
 अन्वगमनात् निवारितस्तस्य परमेश्वरस्य तमादेशं स लङ्घितवान्
 ११ यतस्मान् कारणात् परमेश्वरः सुलेमानं प्रति चुक्रोप । अतः परमेश्वरः
 सुलेमानं जगाद कर्मतत् त्वया कृतं मयादिष्टनियमविधाने त्वया
 लङ्घितं चेतिहेतो मया राजत्वं त्वसोऽपहरिष्यते तव दासाय दास्यते
 १२ च । किन्तु तव तातस्य दायूदोऽनुरोधात् तव जीवनकाले तन्मया
 १३ न करिष्यते तव सुतस्य करात् राजत्वम् अपहरिष्यते । अनन्तरं मम
 दास्यस्य दायूदो ममाभिरुचितस्य यिरूशालमनगरस्य चानुरोधान्मया
 कृत्स्नं राज्यं नापकृष्य वंश एकस्तव पुत्राय दास्यते ।
 १४ अनन्तरं परमेश्वरः सुलेमनो विवड्म इदोमीयहृददनामानं वैरि-
 खम् एकम् उदस्थापयत् स राजवंशाद्भव आसीद् इदोमदेशं च न्यव-
 १५ सत् । इदोमदेशे दायूदोऽवस्थितिसमये सेनापति र्थीयावो हतलोकात्
 १६ प्रमशाने स्थापयितुं गत्वेदोमीयानां सर्वपुंसो हतान् । योयाव इच्छार्थ-
 लीयाः सर्वे लोकाश्चेदोमीयानां सर्वपुरुषाणां जननं यावत् यग्नसान्
 १७ तत्रावातिष्ठन्त । किन्तु स हृददस्तेन संहितान्तपातस्य भृत्यानां मध्ये
 कतिपया इदोमीयलोकाश्च मिसरदेशगमनाय पलायन्त तदानीं हृददः
 १८ क्षुद्रो बालक आसीत् । ते तु मिदियनात् प्रस्थाय पारगं प्रापुः ।
 अनन्तरं पारगस्थान् कतिपयान् लोकान् सङ्गिनः कृत्वा मिसरदेशं
 गत्वा मिसरीयराजस्य फिरौखः साक्षाद् उपतस्थिरे स च हृददाय निवे-
 १९ शनं ददौ वृत्तिं निरूपयामास भूमिं विततार च । ततः फिरौन् हृददे
 ऽतीव तुष्टा स्वभार्यायास्तद्वपिनेषाख्याया महिष्या भगिनीं तं विवा-
 २० हयामास । अपरं तद्वपिनेषाया भगिन्यां तस्य गिनुवतनामके पुत्रे
 जाते तद्वपिनेषा फिरौखः प्रासादे तमपाजयत् ततः स गिनुवतः

फिरौयः सुतानां मध्ये फिरौयो निवेशने न्यवसत् । अपरं दायूद् स्वपि- ११
 ळगण इव महानिद्रां गतः सेनापति र्येयावश्च मृत इति वाक्तां मिस-
 रदेशे श्रुत्वा हृदयः फिरौयं जगाद भवान् मां विखजतु मया खदेशो
 गन्तव्यः । ततः फिरौन् तं प्रपञ्च मम समीपे तव कस्यापि वस्तुनोऽभाव १२
 आस्ते यत्त्वं खदेशगमनाय यतसे ? स उक्तवान् कस्याप्यभावो नास्ति
 तथापि भवान् मां विखज्युम् अर्हति ।

अपरम् ईश्वरः सुजेमनो विखज्जम् इलियादस्य पुत्रं रिघोयं वैरिगम- १२
 प्युदस्यापयत् । स स्वप्रभोः सोवाष्टपते हृददेशरस्य समक्षात् प्रजायाश्चक्रे ।
 दायूदा तस्य न्यपते लौकानां हननकाले स पुरुषान् स्वसमीपे संगृह्य दस्यु- १५
 संघस्याधिपति बभूव, ततस्ते दम्भेयकं गत्वा तत्र न्यवसन् दम्भेयके राज-
 त्वञ्चाकुर्वन् । इत्थं हृददस्य विपक्षतां विना तेनापि सुजेमनो याव- १५
 ज्जीवनं इच्छायेलो वैपरीत्येन वैरित्वमकारि, इच्छायेलम् ऋतीयित्वा
 सोऽरामस्योपरि राजत्वं चक्रिवान् ।

इफ्रयिमीयनिवाटस्य पुत्रः सिरेदानिवासी यारवियाम इति नाम्ना १६
 सुजेमन एको दास आसीत् सिखयानामिका तस्य माता विधवा-
 सीत् सोऽपि राज्ञो विपक्षताम् आचचार । राज्ञः प्रातिकूल्येन तस्य १७
 विपक्षताचरणस्य रुत्तान्तोऽयं ; सुजेमान् मिच्छुं निरमापयत् स्वतातस्य
 दायूदो नगरस्य भयस्थानानि च पूनरपूरयत् । स च यारवियामो १८
 वीर्यवान् पुरुष आसीत्, अतः सुजेमान् तं युवानं कर्मशूरं बुद्ध्या
 यूषफवंशीयस्य कृत्स्नस्य कारनिवहस्य कर्तृत्वे नियुक्तवान् । तदानीम् १९
 एकदा यारवियामे यिरूशालमात् वहि गते शीलोनीयाह्वियनामा
 भविष्यदादी परिहितनूतनवसनं तं वर्त्मनि साक्षाच्चकार, तदा तौ द्वौ
 विना क्षेत्रे कोऽपि नासीत् । ततोऽह्वियस्तस्य गात्रस्थितं नूतनवसनं २०
 धृत्वा सञ्चिद्य द्वादशखड्गानि चकार, यारवियामं जगाद च त्वमात्मनः २१
 कृते दशखड्गानि गृह्याण यत इच्छायेलः प्रभुः परमेश्वरो वदति पश्य
 सुजेमनः करात् मया राख्मपक्ष्य दशवंशास्तुभ्यं दास्यन्ते । मम दासस्य २२
 दायूदोऽनुरोधाद् इच्छायेलीयानां सर्ववंशानां मध्ये मयाभिरुचितस्य
 यिरूशालमनगरस्य चानुरोधाद् अवशिष्ट एको वंशस्तस्य स्थास्यति ।
 यतो हेतोस्ते मां विहाय सीदोनोषानां अस्तारोतास्यां देवीं मेघावी- २३
 यानां किमोप्रास्यं देवं अम्मोनवंशीयानां मिष्कमास्यं देवञ्चापूजयन् ;
 तस्य तातो दायूद् इव ममाभिकाषं विध्वाद्याश्च समाचरितुं ते मदीय-

- १४ मार्गेषु न चरन्ति । किन्त्वहं तस्य करात् कृत्स्नं राजत्वं नाकल्पामि,
मदीयादेशविधाक्षरणात् मयाभिव्यक्तस्य मदीयदासस्य दायूदोऽनु-
- १५ रोधाद् अहं तस्य यावज्जीवनं तं नराधिपतित्वे स्थासु करिष्यामि । ततः
- १६ परं तस्य सुतस्य करात् मया राष्ट्रमाकृत्य दशवंशालुभं दास्यन्ते, तस्य
पुत्राय चैको वंशो दास्यते, यतो मम नाम्नः स्थापनार्थं यन्नगरं यिरूशा-
लमं मयाभिव्यक्तं तत्र मम दासस्य दायूदः प्रदीपेन मम साक्षान्नित्यं
- १७ उच्यते । अनन्तरं मयानुगृहीतत्वं यदा यथाभिकाशं राजत्वं कुर्वन्
- १८ इच्छायेलीयभूपति र्भविष्यति, तदा यदि मदीयाक्षा यहीष्यसि मम
मार्गेषु चरिष्यसि मम दासो दायूद् इव मदीयान् आदेशविधीन्
आचरन् ममेककर्माणि करिष्यसि च, तर्हि तव साहाय्यं कुर्वता मया
दायूदो वंश इव तव वंशोऽपि सुस्थिरः कारिष्यते, इच्छायेलीयकोकाश्च
- १९ तुभ्यं दास्यन्ते । तदपराधाद् दायूदो वंशो मया क्लेशिष्यते किन्तु
- २० तन्नित्यं नहि । ततः परं सुजेमनि यारवियामं हन्तुं यतमाने यारवि-
यामो मिसरदेशं पलाय्य मिसरदेशीयं शीशकं राजानम् आश्रित्य
सुजेमनो मरणं यावत् मिसरदेशे तस्थिवान् ।
- २१ सुजेमनोऽवशिष्टं चरित्रं तस्य सर्वकर्माणि ज्ञानक्षैतानि किं सुजे-
- २२ मनश्चरिष्यास्ये यत्रे न लिखितानि ? स सुजेमान् चत्वारिंशद्
वर्षाणि यावद् यिरूशालमे वसन् कृत्स्नैच्छायेल उपरि राजत्वं चकार ।
- २३ अनन्तरं सुजेमान् खपिटगय इव महानिद्रां गत्वा स्वतातस्य दायूदो
नगरे शस्राने स्थापितः । ततस्तस्य पुत्रो रिहवियामस्तस्य पदे राजत्वं
चकार ।

१२ द्वादशोऽध्यायः ।

- १ रिहवियामस्य समीपे लोकानां निवेदनं ६ तदवसन्नितां मन्त्रणया लोकान्
प्रति रिहवियामस्य कठिनोत्तरप्रदानं १६ इच्छायेलो दशवंशानां राजद्रोहकरत्वं
१९ तैः सह योषनाद् भविष्यद्दिव्येन रिहवियामस्य निवारणं २५ दशवंशानाम्
उपरि यारवियामस्य राजत्वं प्रतिमाहयस्थापनञ्च ।
- १ अनन्तरम् इच्छायेलीयवंशेषु सर्वेषु रिहवियामस्याभिवेकार्थं शिखिने
- २ समागतेषु रिहवियामोऽपि शिखिमं जगाम । इत्यनन्तरे मिसरदेश-
प्रवासी निवाटस्य सुतो यारवियामस्तां वार्तां अतवान् । स यार-
- ३ वियामः सुजेमनो दास्यः सम्मुखात् यत्नात् मिसरदेशे प्रावसत् । ततः

परं ह्येतैराहृतः पुनरागतः । स तु यारवियामः सन्मिजिता इहायेकीय-
 लोकाश्च रिहवियामाय वाक्यमेतन्निवेदयामासुः, तव तातेऽस्मासु गुरु
 युगम् आरौपितवान्, कठिनदासत्वरूपं यद् गुरु युगम् अस्मास्मारौपितं
 तद् अधुना त्वया लघुतरं क्रियतां तथा ह्यते वयं त्वां सेविय्यामह इति ।
 ततः स तान् प्रतिजग्माद् वयं गच्छत दिनत्रयात् परं पुन र्ममान्तिकम्
 आगच्छतेति । ततो लोकाः प्रस्थिताः ।

अनन्तरं सुमेमनो जीवनकाणे ये तं पर्यचरन् राजा रिहवियामस्तैः
 प्राचीनैः सह मन्त्रयित्वा तान् पप्रच्छ युष्माकं मन्त्रयया लोका इमे
 मया किं प्रतिगदितव्याः ? ततस्ते तम् ऊचुः भवान् यद्यद्य लोकानाम्
 एतेषां किङ्करो भूत्वा तान् सेवते मधुरवचनैश्च तान् प्रत्युत्तरं वदति
 तर्हि ते सर्वदा भवतो दासा भविष्यन्ति । किन्तु स तैः प्राचीनैर्निवे-
 दितां तां मन्त्र्यां विहाय तस्य समवयस्का ये तरणास्तं पर्यचरन्
 तैः सह मन्त्रयित्वा तान् पप्रच्छ युष्माकं मन्त्रयया लोका इमेऽस्माभिः
 किं प्रतिगदितव्याः ? ते मां व्याहरन्, तव तातेनास्मासु यद् युगम्
 आरौपितं तत् त्वया लघुतरं क्रियतामिति । ततस्तस्य समवयस्कास्त-
 र्णास्तम् ऊचुः, तव पित्रा यद् गुरु युगम् अस्मास्मारौपितं तत् त्वया
 लघुतरं क्रियतामिति वाक्यं यं भवान् उक्तस्तान् इमान् लोकान् प्रति
 भवता यद् उत्तरं कर्तव्यं तदिदं । भवान् तान् वदतु, मम तातस्य
 कठिदेशात् मम कनिष्ठाकुञ्जिरपि स्थूलतरः । अतो मम पिता यद्
 गुरु युगं युष्मास्मारौपितवान् तद् युष्मादीययुगं मया गुरुतरं कारिष्यते
 मम तातेन वयं कक्षाभिर्दण्डिताः किन्तु मया ग्रन्थियुक्ताभिस्ताडनीभि-
 र्दण्डियिष्यध्व इति । अनन्तरं दिनत्रयात् परं युष्माभिर्र्ममान्तिके
 पुनरागन्तव्यं राज्ञ एतस्माद् आदेशाद् यारवियामे सर्वेषु लोकेषु च
 ढतीयदिवसे रिहवियामस्य समस्तम् आगतेषु राजा कठिनवचनै-
 र्भोक्तान् आबभाषे । स प्राचीनैर्निवेदितां मन्त्र्यां विहाय युवां मन्त्र-
 यानुसारेण तान् जग्माद् मम तातेन यद् गुरु युगं युष्मास्मारौपितं
 तन्मया गुरुतरं कारिष्यते, मम तातेन वयं कक्षाभिर्दण्डिताः किन्तु
 मया ग्रन्थियुक्ताभिस्ताडनीभिर्दण्डियिष्यध्व इति । अनेन प्रकारेण
 राजा लोकानां प्रार्थितम् अस्वीकृतं । यतः परमेश्वरो निवाटस्य पुत्रं
 यारवियामं प्रति ह्रीलोकनीयाह्वयेन वद् वाक्यं भाषितवान् अस्त्र तद्-
 वाक्यस्य सिद्धार्थं परमेश्वर एतन्निहृपितवान् ।

- १६ अमन्तरम् अस्माकं निवेदनं राज्ञा न लोकतम् इतीच्छायेकीधैः सर्वे
 दृष्टं । ततो लोका राजानं प्रतिजगदुः, दायूद्यस्माकं कोऽग्र आसीत् ?
 योऽग्रस्य पुत्रेऽस्माकं कोऽप्यधिकारो नास्ति । हे इच्छायेकीयवंशा युष्माभिः
 खं खं गृहं गम्यतां, हे दायूद् इतः परं त्वं स्ववंशस्थैवाध्यक्षो भूः ।
- १७ तत इच्छायेकीयवंशाः खं खं वैश्व जग्मुः । यिद्धदादेशस्थानगरेषु च
 इच्छायेकीयवंशा न्यवसन् केवलं तेषां राजत्वं रिहवियामेन क्वञ्च ।
- १८ अमन्तरं रिहवियामेन राज्ञा प्रेषितः कारनिवहस्याधिपतिरदोराम
 इच्छायेकीयलोकैः प्राणाघातैर् हतः । ततो राजा रिहवियामो यिद्ध-
- १९ शालमं पलायितुं त्वरितं रथं समाररोह । इत्यभिच्छायेकीयवंशा
- २० अद्यवद् दायूद्वंशस्याधीनत्ववर्जिता बभूवुः । अमन्तरं यारवियामः
 पुनरागत इति वार्त्ता निष्पत्त्येच्छायेकीयवंशीयाः सर्वे द्रुतेन तं समा-
 जायाह्वय सर्वेषाम् इच्छायेकीयानां राक्ष्येऽभिसिधिक्षिरे । ततः केवलं
 यिद्धदावंशं विनान्यः कोऽपि वंशो दायूद्वंशस्यानुगामी न तस्मी ।
- २१ अमन्तरं राज्यं यत् सुलेमनः पुत्रं रिहवियामं प्रति पुनर्वर्त्तित
 तत्कृत इच्छायेकीयवंशैः सह योधनार्थं यिद्धदावंशीया विन्वामीनवं-
 शीयाश्च सर्वेऽर्थतोऽशीतिसहस्राधिकलक्षसङ्ख्याका अभिरुचिता योद्धारो
- २२ यिरूशालमं प्रत्यागतेन रिहवियामेन सम्मेलिताः । तत ईश्वरीय-
- २३ लोकं शिमयियं प्रतीश्वरस्यैतद् वाक्यम् उपतस्मी, त्वं यिद्धदादेशीयं
 नृपतिं सुलेमनस्तनयं रिहवियामं यिद्धदाविन्वामीनवंशाववशिष्टान्
- २४ सर्वान् लोकाश्च वद, परमेश्वरो भावते, युष्माभि र्यात्रा न कर्त्तव्या,
 इच्छायेकीयवंशीयै युष्मद्भाटभि न योद्धव्यं किन्तु खं खं गृहं गन्तव्यं,
 यत एतत्सर्वं मत्तोऽभवत् । ततस्ते परमेश्वरस्याद्या गृह्णीत्वा परमेश्वरस्य
 वाक्यानुसारात् पराहत्य गताः ।
- २५ अमन्तरं यारवियाम इन्द्रियमपकर्त्तव्यं शिखिमनगरं पुन निर्माप्य
 तत्र न्यवसत् तस्मात् स्थानात् प्रस्थाय च पिन्डूयेलमपि निर्मापयाश्च-
- २६ कार । ततः परं यारवियामो निजमनसि विवेचयामास, इदानीं
- २७ राज्यं दायूदो वंशं प्रति पुनर्वर्त्तिष्यते । लोका इमे यदि परमेश्वरस्य
 मन्दिरे बलिदानार्थं यिरूशालमं गच्छन्ति तर्हि तेषां लोकानां मनांसि
 स्वप्नो सुलेमनः पुत्रे रिहवियामे पुनरासंस्थान्ते ते च मां हत्वा
- २८ यिद्धदादेशीयराजं रिहवियामं प्रति पुनरावर्त्तिष्यन्ते । ततो नृपति
 र्मन्त्रयित्वा खर्बमयं मोवत्सहयं निर्माप्य तान् जगद, यिद्धदाकमे

यमत्रं युष्मान् क्रोशदं, हे इच्छायेकवंश, पश्य तव यो देवो निसरदेशात्
 त्वां बहिरागयत् सोऽयम् । ततः स तयोरैकं वत्सं वैधेले द्वितीयस्य १८
 दाने निदधे, तत् तु कर्म पातकं बभूव, इच्छायेकीयलोकान्श्च तयोरैकं १०
 साक्षात् कर्तुं दानं यावद् अगच्छन् । स भृगुस्थानीयगृह्णात्यपि निर्म्मा- ११
 पयामास ये च जेवीयवंशोद्भवा नासन् तादृशान् नीचतमान् लोकान्
 याजकत्वे नियोजयामास । अपरं यिद्धदादेशे यादृश उत्सवोऽभवत् १२
 यारवियामोऽष्टममामस्य पञ्चदशे दिने तादृशम् उत्सवम् अकरोत्
 वेद्याश्च बलीन् अददात् इत्थं स खेन निर्मितयोर्वत्सयोः कृते वैधेले
 बलिदानं निरूपयामास, खेन तियुक्तान् भृगुस्थानीययाजकान् वैधेले
 स्थापयामास च । इत्थं यो मासः स्वकीयाभिजायात् तेन निश्चितस्त- १३
 स्थाष्टममासस्य पञ्चदशे दिने स वैधेले खेन कृतायां वेद्यां बलीन्
 अददाद् इच्छायेकीयवंशानां कृत उत्सवं निरूपयामास धूपदहनार्थं
 तां वेदिं समाहरोह च ।

१३ त्रयोदशोऽध्यायः ।

१ यारवियामस्य समीप इन्द्रोपलोकस्य कथनं ११ इन्द्रोपलोकं प्रति प्राचीनमवि-
 श्वदादिनां स्यावदनं १० तद्वचनपदकात् तं प्रतीचरस्थानुयोगः १० तस्य मरु-
 त्प्रदाने स्थापनञ्च ११ वीरवियामस्य भद्रापातकञ्च ।

अनन्तरं धूपदहनार्थं यारवियामे वेद्या उपरि तिष्ठति सति परमे- १
 श्वरीयवाक्ययुक्त एक इन्द्रोपलोको यिद्धदादेशाद् वैधेले उपतस्थौ
 स तु परमेश्वरस्य वाक्येन तद्देवा विरुद्धं वाच्यीम् एताम् घेययामास, २
 हे वेदि हे वेदि परमेश्वर एतद् वदति दायुर्दशे जनिष्यमाशो योऽश्र-
 यनामक एकः कुमारस्तवोपरि धूपदाहकान् याजकान् तवोपरि
 कृदयिष्यति तवोपरि लोका मनुष्याणाम् अस्योनि दाहयिष्यन्ति च ।
 अपरं स तस्मिन् दिने जज्ञायं निश्चित्य जगाद् परमेश्वरेण प्रकाशितं ३
 जज्ञायमिदं, पश्य वेदिरेवा भंश्यते तदुपरिस्थितं भस्म च भूमौ निपा-
 तयिष्यते । ततो वैधेलेस्यवेद्या विरुद्धम् इन्द्रोपलोकान् घेयितं तद् ४
 वाक्यं निश्चय्य यारवियामो राजा तत्सत्ताद् वेदितः करं प्रसार्य, एनं
 धरतेति व्याजहार, किन्तु तस्य विरुद्धं प्रसारितस्तस्य करः युष्कल गत्वा
 पुनस्तेन रुद्धोच्चयितुं नाशक्यत । परमेश्वरस्य वाक्येनेश्वरीयवाक्येन यत् ५
 जज्ञायं निश्चितं तदनुसाराद् वेदिरपि भस्मा भस्म च वेदितो निपातितः ।

- १ ततो ऋषिरीश्वरीयजोक्तमुवाच त्वं स्वप्रभं परमेश्वरम् प्रसादय मम करो यन्मां प्रति परावर्त्तित मदर्शमेतत् प्रार्थयस्व च । तत ईश्वरीयजोक्तेन परमेश्वरे प्रसादिते ऋषतेः करुणं प्रति पराहृत्य पूर्ववद् बभूव ।
- २ अपरं ऋषिरीश्वरीयजोक्तं बभाषे भवान् मया सह मम गृहं गत्वा
- ३ ष्यत्तु मत्त उपायनं गृह्णातु च । किन्वीश्वरीयजोको ऋषतिं प्रतिजगाद, भवान् यद्यपि मङ्गलं खनिवेशनस्यार्द्धं दद्यात् तथाप्यहं भवता सह तन्न
- ४ प्रवेक्ष्यामि स्थानेऽस्मिन् भक्ष्यं न भोक्ष्ये तोयं न पास्यामि च । यतः परमेश्वरस्य वाक्शोनाहमिदमादिष्टः, त्वया भक्ष्यं न भोक्तव्यं तोयमपि
- ५ न पातव्यं येन मार्गेश गमिष्यसि तेन च न प्रत्यागन्तव्यं । ततः परं स हृत्तरेण मार्गेश प्रस्थितः, येन मार्गेश वैशेणमागतवान् तदन्वेन पराहृतः।
- ६ तदानो वैशेण श्लो षडो भविष्यद्वादी न्यवसत् तस्य पुत्रो गृह-
मागत्य तस्मिन् दिन ईश्वरीयजोकेन कृतानि कर्माणि राज्ञे कथितानि वाक्यानि च वर्णयामास । ततः स्वपुत्रैस्तत्सर्वं ज्ञापितः पिता तान्
- ७ प्रपञ्च स केन मार्गेण गतवान् ? ततो विहृदादेशादागत ईश्वरीय-
जोको येन मार्गेण गतवान् तस्मिन् पुत्रे निश्चिते पिता तान् जगाद युयं मदर्थं गर्हभं सञ्जयत । ततः परं तं गर्हभे सञ्चिते स तमारुह्येश्व-
रीयजोक्तस्य पश्चाद् गत्वा कस्यचिद् एकाहृत्तस्मात् उपविष्टं तं प्राप्य
- ८ श्याजहार, य ईश्वरीयजोको विहृदादेशाद् आगतः स किं त्वमसि ?
- ९ स उवाच, अहमेव । स तु तं जगाद त्वं मया सह मद्रुहमागच्छान्नं
- १० भुञ्ज च । स प्रत्यवाच, अहं त्वया सह पराहृत्य तव वैशं प्रवेशुं तत्र
- ११ स्थाने त्वया साङ्गं भक्ष्यमत्तं तोयं पातुञ्च न शक्नामि । यतः परमेश्वरस्य वाक्शोनाहमिदमादिष्टः, तत्र स्थाने त्वयान्नं न भोक्तव्यं तोयमपि न पातव्यं
- १२ यन मार्गेश च गमिष्यसि तेन न परावर्त्तितव्यमिति । अपरं स जगाद अहमपि त्वत्तद्देशे भविष्यद्वाद्यस्मि दृत एकत्र परमेश्वरस्य वाक्शेन मामिदमादिष्टद् अतो त्वया परावर्त्तं तव गृहमानीयतां तत्रान्नं भुञ्जी
- १३ तोयं पिबतु च । तन्तु तेन ऋषा वचोऽभाषि । ततः स तेन साङ्गं पराहृत्य तस्य गृहे ऽन्नमभङ्ग तोयञ्चापिवत् ।
- १४ भोजनासने तयोः प्रवेशनसमये तत्परावर्त्तकं भविष्यद्वादिनं प्रति
- १५ परमेश्वरस्य वाक्शे उपस्थिते स विहृदादेशाद् आगतं तम् ईश्वरीयजोक्तं उवाचः खरेखाभाव्य जगाद, परमेश्वरेण वागियमुच्यते परमेश्वरस्याद्या त्वया कथिता तव प्रभुना परमेश्वरेण च त्वं यद् आदिष्टस्तदतिशय

परपुत्रानं कृतं यत् स्थानस्थाध्यहं त्वामाज्ञापितवान् त्वया तन्नामं न ११
भोक्तव्यं तोयश्च न पातयामिति तस्मिन्नेव स्थाने त्वयान्नं भुक्तं तोयश्च पीवं,
ततो हेतोस्तव कुणपस्तव पित्रपुत्रघातां ऋशानं न प्राप्यति ।

अपरं तेनाग्ने भुक्ते पीते च यो भविष्यद्वादी पुनरानीतस्तस्य कृते गर्हभे १२
सञ्जिते च प्रस्थितं तं सिंह एको मार्गं प्राप्य जघान ततस्तस्य कुणपो १०
मार्गं निपतितस्तदन्तिके च गर्हभोऽवतिष्ठत सिंहोऽपि तस्य कुणपस्या-
न्तिकेऽवतिष्ठत । ततः परं मार्गं पतितः स कुणपः कुणपस्यान्तिकेऽवति- १४
ष्ठमानः सिंहश्च कैश्चित् पथिकै र्दृष्टौ तस्य उदस्य भविष्यद्वादिनो
वसतिनगरमागत्य वर्गितौ च । ततो यो भविष्यद्वादी तं मार्गात् १६
परावर्त्तयत् स तां वार्त्तां निश्चय्य जगाद, अतो परमेश्वरीयाज्ञानाङ्गी
स ईश्वरीयलोक एव ; स परमेश्वरेण यथोक्तस्तथैव परमेश्वरेण सिंहस्य
करे समर्पितस्तेन विदीर्षां हतश्च । अपरं स स्वपुत्रान् जगाद यूयं २०
मदर्थं गर्हभं सञ्जयत । ततस्तैर्गर्हभे सञ्जिते स गत्वा वर्त्मनि निपतितं १८
कुणपं तत्कुणपस्यान्तिकेऽवतिष्ठमानो गर्हभसिंहो च प्राप सिंहेन कुणपो
न भक्षितो गर्हभोऽपि न विदार्याः । ततः स भविष्यद्वादी तस्येश्वरीय- १९
लोकस्य कुणपमृत्युप्य गर्हभं आरोप्य परावृत्तः । अपरं स उद्वेगो भवि-
ष्यद्वादी तं विलपितुं ऋशाने स्थापयितुश्च स्वं नगरम् आजगाम ।
अतस्तस्य कुणपे तेन स्वऋशाने स्थापिते लोकान्तं प्रति विलपन्तो व्याहरन् १-
द्वाद्वा भ्रातरिति । ऋशाने तस्य स्थापनात् परं स स्वपुत्रान् जगाद ११
दच स्थान ईश्वरीयलोकोऽसौ निहितः ऋशानस्य तस्मिन्नेव स्थाने
ऽहमपि मरणात् परं यद्वाभि निर्धातव्यस्तस्यास्त्रामन्तिके ममास्त्रीनि
च स्थापितस्थानि । यतो वैथेजस्यवेद्या विबुद्धं शोमिरीकदेशीयनम- १२
रेषु स्थितानां भृगुस्थानीयग्रहाणाञ्च विबुद्धं परमेश्वरस्य वाक्नेन या
वर्षी तेन घ घिता सावश्यं रूपेणा भविष्यति ।

ततः परं यारविद्यामः स्वकीयं कुमार्गं न विहाय पुनर्जीवं लोकानां १३
मध्ये नीक्षतमान् भृगुस्थानानां बाजकत्वपदे न्ययोजयत् । स यमभ्यलक्षत्
तमेव पावायत्वा भृगुस्थानीययाजकम् अकरोत् । किन्तु तत् कर्म १४
यारविद्यामवंशस्य पातकं तस्य कोपजनकं पृथिवीत उच्छिद्यताजवक्ष्य
वभूव ।

१४ चतुर्दशोऽध्यायः ।

१ पुस्तक्य पीडाहेतोरद्विषस्य समीपं यारवियामस्य जायाया गमनं ॥ अद्विषस्य दुःखदायकवार्तावदनं १० अविषस्य मरणं यमशाने निधानञ्च ११ रिव्वियामस्य कुराजलकचयनं १२ मिसरदेशीयश्रीशकराजेन चिह्नदादस्यस्य स्थाठनं १३ रिव्वियामस्य पदविषयस्याभिपत्तलञ्च ।

- १ तस्मिन् काले यारवियामस्य तनयेऽविवे रोगग्रस्ते सति यारवियामः
- २ स्वजायां जगाद, त्वमुत्थायाच्छ्रवणं धर, त्वं यारवियामस्य जायेति केनापि न ब्रूयतां ततः परं शीलं गच्छ ; पश्य मयेतिवां लोकानां राज्ञा भवितव्यम् इत्यहं येनाक्तः सोऽहियनामा भविष्यदादी तच्च
- ३ विद्यते । त्वया स्वहस्ते दशपूपान् कतिपयान् मोदकान् मधुना परिपूर्य भाण्डभेकञ्च गृहीत्वा तस्य समीपं गम्यतां ; ततो बालकस्य का दशा
- ४ भविता तत् त्वं तेन ज्ञापिष्यसे । अनन्तरं यारवियामस्य जाया तथैव कृत्वा प्रोत्थाय शीलं प्राप्याहियस्य निकेतनं प्रविवेश ; तस्मिन् काले बार्डम्बकारणाद् अहियस्य नेत्रयोः क्षीयता जाता तस्मात् स द्रष्टुं नाश्रितः ।
- ५ इत्यनन्तरे परमेश्वरोऽहियं बभाषे पश्य यारवियामस्य जाया निज-पुत्रस्य भाविदशां त्वां प्रष्टुम् आयाति यतः स रोगग्रस्तः, अतस्त्वयै-तानि वाक्यानि तस्यै कथितव्यानि, अधिक्त्वा पश्य साच्छ्रवणं धृत्वा-
- ६ गच्छति । अपरं द्वारेण प्रविशन्त्यान्तस्याखरखयोः शब्दं निश्चम्या-हियस्तत्पत्न्याद् व्याजहार ह्ये यारवियामस्य जाये त्वमागच्छ ; कुत आच्छ्रवणं परिहृतासीः ? अहं कठिनं वार्तां वक्तुं त्वामुप प्रेषितो-
- ७ ऽस्मि । त्वं गत्वा यारवियामं भाषस्व, इच्छायकः प्रभुः परमेश्वरो वाचमिमां वदति, लोकानां मीध्यात् त्वं मयाज्ञामितो मदीयैश्यायेजोष-
- ८ प्रजागम्यसाधिपतित्वे नियुक्तश्च, दायुदंशात् मयाकृष्टं राज्यमपि तुभ्यं दत्तं किन्तु मम यो दासो दायुदं मदीयाज्ञाः समाचरत् क्वचनं मनुष्टि-जनञ्च कर्म कर्तुं सर्वान्तःकरणेन ममानुगम्यभवञ्च त्वं तस्य सद्दृशो
- ९ नाभवः, किन्तु त्वत्पूर्ववर्तिभ्यः सर्वेभ्यो दुष्टाचारी विपद्यगामी च भूत्वा मां कोषयितुं स्वकृत इतरदेवान् सित्तमूर्त्तिञ्च निरमापयो माञ्च
- १० पृष्टतोऽकरोः । अतो हेतोः पश्य यारवियामवन्धं प्रथमकृत्वा मया वर्त्तयिष्यते यारवियामवन्धोवाः सर्वे ममांस इच्छायेजोयदेषे बडा मुक्त्वाञ्च सर्वे मया विनाशयिष्यन्ते, जेष्ठीवावकरा बहवः सर्वतोभावेन

प्रमृश्यन्ते तद्दत्तं यारवियामवंशस्य पश्चात् मया सम्मार्जनं कारिष्यते ।
 यारवियामवंशीयो यः कोऽपि नगरमध्ये मरिष्यति स कुक्कुटैर्भक्षिष्यते ११
 यश्च क्षेत्रे मरिष्यति स विहगैर्भक्षिष्यते यतः परमेश्वर एतदुक्तवान् ।
 अतस्त्वमत्याय स्वग्रहं गच्छ, गोपुरे त्वया पादार्यगमात्रे तव बालको १२
 मरिष्यति । अपरम् इच्छायेलीयलोकाः सर्व्वं तमधि विलप्य भ्रमशाने १३
 निधास्यन्ते, यारवियामवंशमध्ये केवलः स एव भ्रमशानं प्राप्स्यति यतो
 यारवियामवंशमध्य इच्छायेलः प्रभुं परमेश्वरं प्रति तस्यैव सद्भावस्य
 किञ्चिद् दृष्टं । अपरम् इच्छायेलीयानामको नृपतिः परमेश्वरयोत्पादः १४
 यिष्यते स एकस्मिन्नेव दिने यारवियामवंशम् उच्छेत्स्यति तदन्यद्
 अधुनापि किं न घटते? अपरं परमेश्वरो जलस्यं चपलं दृग्भिवे- १५
 छायेलायवंशम् आह्वनिष्यति तस्य पूर्व्वपुरुषेभ्यस्तेन दत्तादुत्तमदेशाद्
 एतस्माद् इच्छायेलीयलोकान् उत्पास्य फरातनदस्य पारे विकरिष्यति
 च यतस्ते स्वकीयचैत्यलसेवया परमेश्वरम् अकोधयन् । यारवियामो १६
 यानि पापानि कृतवान् इच्छायेलायवंशस्य कारितवान् तेभ्य इच्छायेलाय-
 वंशं बन्दितावस्थायां समर्पयिष्यति ।

अनन्तरं यारवियामस्य जाया प्रोत्थाय गत्वा तिर्षी प्राप । अपरं गृह- १७
 वारस्य शिक्षायां तस्याः पादे प्रक्षिप्ते स बालको ममार । ततः परमेश्वरः १८
 स्वदासेनाश्रियेन यद् वाक्यम् उक्तवान् तदनुसाराद् इच्छायेलीयलोकाः
 सर्व्वं तं भ्रमशाने निधाय विलगपुः । यारवियामस्यावशिष्टकर्मणां १९
 युद्धराजत्वेषु विवरणम् इच्छायेलीयभूपानां पुराणसप्तपुस्तके लिखित-
 मास्ते । यारवियामो द्वाविंशतिवर्षाणि यावद् राजत्वं कृत्वा स्वपितृ- २०
 लोकाद्भव महानिद्रां लेभे; ततस्तस्य पुत्रो नादवस्तस्य पदे राज्याभि-
 यिक्तो बभूव ।

यिहूदादेशे सुक्रेमनस्तनयो रिहवियामो राजत्वमकरोत् । राज्य- २१
 प्राप्तिसमये स रिहवियाम एकत्रत्वारिंशद् वर्षवयस्क आसीत् तत
 इच्छायेलीयानां सर्व्ववंशानां मध्ये यद्गमरं परमेश्वरेण स्वनामस्थाप-
 नार्थम् अभिवर्षितं तत्र यिहूशाकमे स सप्तदशवर्षाणि यावद् राजत्वं
 अकृतवान् तस्य जनन्या अम्नोनीया नयमेति नामासीत् । अनन्तरं २२
 यिहूदावंशीयाः परमेश्वरस्य साक्षात् कुत्सिताचारिणो भूत्वा यानि
 पापान्यकुर्व्वन् तैः परमेश्वरं स्वपूर्व्वपुरुषेभ्योऽप्यधिकम् अकोधयन् ।
 एकैस्मिन् उच्चगिरावेकैकस्य हरिद्वर्षदत्तस्याधश्च तैरपि भृगुश्यामानि २३

- १४ मूर्त्तयश्चैतदृष्ट्वाश्च निरूपिताः । देवैः पुष्कामिने नरा अप्यविद्यन्त,
इच्छायेजीयलोकानां सम्मुखाद् इतरजातीया ये लोकाः परमेश्वरेण
दूरीकृतास्तेषां दृष्ट्यकर्मणि तैरेपि समाचरितानि ।
- १५ अपरं रिह्विवियामस्य राजत्वस्य पञ्चमवत्सरे मिसरदेशीयवृत्तपतिः
१६ श्रीशको यिरूशाकमस्य विबड्ढमागत्य परमेश्वरीयमन्दिरस्य धनानि
राजपुर्याश्च धनानि जहार, सर्वांश्चैव तेन हृतानि । सुलेमना निर्म्मि-
१७ तानि सर्वाणि स्वर्गमयफलक्षान्यपि तेन हृतानि । अनन्तरं तेषां विनि-
मयेन पित्तलीयेफलकानि राज्ञा रिह्विवियामेन निर्म्मोपितानि राज-
पुर्यां द्वारपालकानां पदातीनाम् अथदाणां करेषु समर्पितानि च ।
१८ ततो यतिवारं राजा परमेश्वरस्य मन्दिरमगच्छत् ततिवारं पदातय-
क्षान्यधारयन् अनन्तरं पदातिशाखायां पुन न्येदधुः ।
१९ तस्य रिह्विवियामस्य चरित्रं तेन कृतानि सर्वाणि कर्माणि च यिह्व-
२० दादेशीयभूपतीनां पुराहृतपुस्तके लिखितानि किं न विद्यन्ते? रिह्व-
२१ वियामयारवियामयो मध्ये नित्यं युद्धमासीत् । ततः परं रिह्ववि-
यामः स्वपितृगण इव महानिद्रां गत्वा निजपितृलोकैः समं दायूद्नगरे
प्रमशाने स्थापितः । तस्य जनन्या अम्मोनोया नयमेति नाम आसीत् ।
अनन्तरं तस्य तनयोऽवियस्तस्य पदे राजत्वं प्राप्तः ।

१५ पञ्चदशोऽध्यायः ।

- १ अवियस्य कुराजत्वकथनं ९ तस्य तनयस्यायाः पुराजत्वकथनं १६ तेन साईम् इच्छा-
येनोपवाशाराजस्य युद्धं १९ तस्य मरणं यिशाशाफटनाम्रक्तस्य तनयस्याभिवेषनं
२५ नादवस्य वाशाथ कथनं ।
- १ निवाटपुत्रस्य यारवियामस्याष्टादशे राजत्ववत्सरेऽवियो यिह्वदादेशे
२ राजा बभूव । तेन चीन् वत्सरान् यावद् यिरूशाकमे राजत्वम-
क्रियत् ; अवशालोमस्य माखानामिका दुहिता तस्य मातासीत् ।
३ तस्य पूर्वं तस्य तातो यानि पापानि समाचरत् सोऽपि तानि सर्वाणि
समाचरत् तस्य पूर्वंपुत्रस्य दायूद्दो मन इव तस्य मनः स्वप्रभुं परमे-
४ श्वरं प्रति सरलं नासीत् । तथापि दायूद्दोऽनुरोधत् तस्य प्रभुना पर-
मेश्वरेण तस्मै यिरूशाकमे प्रदीपमेकं दत्त्वा तस्य परं तस्य वंश उन्नमितो
५ यिरूशाकमनगरं च संस्थापितं । यतो दायूद् परमेश्वरस्य नुष्टिचरं कर्म
समाचरत्, हितीयोरियस्य कथां विनान्येन केनापि कर्मणा यावज्जी-

बन्धीश्वरीयादेशं नाजङ्घत । यारवियामस्य यावज्जीवनं तस्य रिह- १
वियामवंशस्य च परस्परं युद्धमासीत् । तस्यावियस्य चरित्रं सर्वकर्मणि ०
च यिह्दादेशीयनृपतीनां पुरातनग्रन्थे लिखितानि किं न विद्यन्ते ?
अवियथारवियामयोः परस्परं युद्धमासीत् । अनन्तरम् अवियः स्वपि- ८
टगण इव महानिर्घां गतो लोकैर्दायूद्नगरे भ्रमशाने स्थापितश्च, तस्य
पुत्र आसाश्च तस्य पदे राजा बभूव ।

इन्धायेलीयभूपते यारवियामस्य विंशे राजत्ववत्सर आसा यिह्द- ८
दादेशस्य राजत्वं प्राप्तवान् । तेन यिरूशालम एकचत्वारिंशद्वर्षाणि १०
यावद् राजत्वमक्रियत ; अवशालोमस्य माखानामिका दुहिता तस्य
पितामह्यामीत् । स आसाः स्वपूर्वपुरुषो दायूद् इव परमेश्वरस्य ११
तुष्टिकरं कर्म समाचरत् । पुत्रानिनां लोकास्तेन देशाद् वहिष्कृता- १२
स्तस्य पूर्वपुरुषाश्च यानि घणार्हवस्तून्स्थापयन् तानि सर्वाण्यपि
तेन दत्तानि । तस्य पितामह्या माखया चैत्यदत्तस्य मूले प्रतिमायां १३
स्थापितायां सापि राज्ञोपदात् तेन भंगिता तस्याः प्रतिमा च भग्ना
किञ्चित्तिनीतटे दग्धा च । किन्तु भृगुस्थानानि न लुप्तानि तथाप्यासा १४
यावज्जीवनं परमेश्वरं प्रति सरणमना आसीत् । तस्य जनको यद् यत् १५
पावितवान् स स्वयश्च यद् यत् पावितवान् तत्सर्वं दुर्वर्गसुवर्गपात्रं
परमेश्वरस्य मन्दिरे तेन निहितं ।

इन्धायेलीयराजेन वाशा सार्द्धम् आसा यावज्जीवनं युद्धं बभूव । १६
विशेषतः कश्चिभिर्गत्य यिह्दादेशीयभूपतेरासाः पक्षीयो भवितुं यन्न
यारयेत् तदर्थम् इन्धायेलीयनृपति वाशा यिह्दादेशस्य विरुद्धं गत्वा
रामतपुरीं दृढीकर्तुम् उपचक्रमे । तत आसाः परमेश्वरीयभवनस्य १८
भाग्यगारेष्ववशिष्टानि रजतहेमानि राजनिवेशनस्य धनानि चादाय
स्वभृत्यानां करेषु समर्पयामास । अपरम् आसारारेजेन प्रेरितान्ते
हिवियोशस्य योत्सं टन्निमीशस्य पुत्रं विन्हदद इतिनामानं दम्भे-
कनिवासिनम् अरामीयनृपतिं जगदुः, त्वया सह मम त्वत्पित्रा च १८
सह मत्पितुर्नियमो विद्यते तस्मात् पश्चाद्दम् उपायनाथं रजतहेमानि
तव समीपं प्रहिषोमि ; अत इन्धायेलीयनृपति वाशा यन्मत्तोऽपसरेत्
तदर्थं तेन सह तव यो नियम आस्ते स त्वया भव्यतां । ततो विन्हदद १०
आसाराराजस्य वाक्चं गृहीत्वा निजबलानाम् अध्वत्तान् इन्धायेलीय-
देशस्यनगराणां विरुद्धं प्रहिन्तेयानं दानम् आवेकवैतमाणां किन्नेरतास्यं

- ११ क्त्वं प्रदेशं क्त्वं नमालिदेशश्च वशीचक्रे । वार्त्ताभिर्मा निश्चय वाशा
- ११ रामतनिर्माणात् निश्चय तिसायां वसतिं चक्रे । अनन्तरम् आसा
नरपति यिद्धदादेशीयान् सर्वान् आह्वयत् कमपि नात्यजत्; ततो
निर्माणाद्यं वाशाराजेन सञ्चितान् रामतनगरस्य पाषाणान् काष्ठानि
च ते स्थानान्तरं निन्युः । अपरम् आसाराजस्त्रैव पाषाणादिभि
र्विन्यामीनदेशस्त्रगोवां मिस्याच्च निर्मापयामास ।
- १२ तस्यासा अवशिष्टं सर्वचरित्रं सर्वकर्तृत्वं सर्वकर्माणि च तेन
निर्मितानां नगराणां नामानि च यिद्धदादेशीयराजानां पुराहृत-
पुस्तके लिखितानि किं न विद्यन्ते? वाङ्मयं गतस्य तस्य पादरोगो
१४ बभूव । अपरं स आसाः स्वपितृगणइव महानिद्रां गत्वा स्वपितृगणस्य
समीपे निजपूर्वपुरुषस्य दायूदो नगरे प्रसन्नानि निदधे; अनन्तरं तस्य
पुत्रो यिष्टोशाफटस्तस्य पदे राजा बभूव ।
- १५ यिद्धदादेशीयस्यासानाम्नासो नरपते र्द्वितीये राजत्ववत्सरे यारविया-
मस्य सुतो नादव इच्छायेलदेशस्योपरि राजत्वं कर्तुम् आरभ्य वत्स-
१६ रत्रयम् इच्छायेल उपरि राजत्वं चकार । स परमेश्वरस्य साक्षात्
कुत्सिताचारं कुर्वन् स्वतातस्य मार्गम् अर्थतः स इच्छायेलं यानि पापानि
१७ कारितवान् तान्येवाचचार । अनन्तरम् इशाखरवंशीयोऽहि्यस्य पुत्रो
वाशास्तस्य विरुद्धं कुमन्वणां विधाय पिजेष्टीयानां गिब्बियोनास्थ-
नगरस्य समीपे तं जघान; यतस्तदानीं नादव इच्छायेलीयजोकाश्च
१८ तद् गिब्बियोनम् अवाबन्धन् । यिद्धदादेशीयस्यासान्कृतीये राजत्ववत्सरे
१९ वाशा नादवं निहृत्य तस्य पदे राजत्वं प्राप । राजत्वं प्राप्यैव स क्त्वं
यारवियामवंशम् उदञ्चिनत् तदंशीयम् एकमपि प्राणिनं नावाशेषयत्,
२० यतो यारवियामो यानि पापानि कृतवान् इच्छायेलवंशं कारितवाञ्च
यैः क्रोधजनकैः कर्मभिरिच्छायेलः प्रभुं परमेश्वरं क्रोधितवाञ्च तत्-
कारणात् परमेश्वरः शोकोनीयाहि्यनासो निजदासेन तदिनाशदूचकं
२१ बाष्कं प्रोक्तवान् । तस्य नादवस्यावशिष्टं चरित्रं तस्य कर्माणि चेद्या-
२२ येनीयभृपतीनां पुराहृतपुस्तके लिखितानि किं न विद्यन्ते? आसा-
राजस्येच्छायेलीयवाशाराजस्य च यावज्जीवनं तयोर्मध्ये समरो बभूव ।
२३ यिद्धदादेशीयस्यासान्कृतीये राजत्ववत्सरेऽहि्यस्य सुतो वाशान्तिसायां
२४ क्त्वंस्येच्छायेलीयवंशस्य राजा भूत्वा चतुर्विंशतिवर्षाणि यावद् राजत्वं
२५ चकार । स परमेश्वरस्य साक्षात् कुत्सिताचारं कुर्वन् यारविया-

मस्य मार्गम् अर्थतः स चेन्नायेलीयवंशं यानि पापानि कारितवान्
तान्याचचार ।

१६ षोडशोऽध्यायः ।

१ वाशा विरुद्धं येष्टोर्भविष्यद्वाक्यं ८ निवेर्विश्वासघातित्वं ११ येष्टो भविष्यद्वाक्यस्य
सिद्धिः ११ अथ राव्याभिपिक्तत्वं सिद्धेर्दग्धत्वं २१ अचिषा तिवनेः पराजितत्वं १०
नम ग्रेसिरोणस्य निर्घाणं तस्य कुराजत्वकरणं मरणञ्च २८ अथः सुतस्याश्वावस्य
राव्यप्राप्तः कुराजत्वकरणञ्च २४ यिरोशः पुनर्निर्घाणञ्च ।

अनन्तरं वाशा विरुद्धं हनानेः पुत्रं येऽं प्रति परमेश्वरस्येदं वाक्य- १
मुपतस्थौ, त्वं मया धूलैर्मध्याद् उत्थापितो मम प्रजागणस्येन्नायेलीयवं- २
शस्य राजत्वे नियुक्तश्च, किन्तु त्वं यारवियामस्य मार्गं चरसि ममेन्नाये-
लीयवंशास्य यत् स्वपापैर् मां कोपयेयुस्तदर्थं तान् पापानि कारयसि च ।
अतः पश्याहं वाशां तदीयवंशञ्च लोप्यामि, निवाटसुतस्य यारविया- ३
मस्य वंशमिव तस्य वंशमपि करिष्यामि च । वाशावंशीयो यः कश्चित् ४
नगरमध्ये मरिष्यति स कूक्कुरैर् भक्षिष्यते यश्च क्षेत्रे मरिष्यति स खचरै-
र् भक्षिष्यते । तस्य वाशा अवशिष्टानि चरित्रकर्मकर्मत्वानि किम् इन्नाये- ५
लीयभूपतीनां पुरावृत्तपुस्तके लिखितानि न विद्यन्ते ? अनन्तरं वाशाः ६
स्वपितृगण इव महानिद्रां गत्वा तिसीयां भ्रमशाने स्थापितस्ततस्तस्य पुत्र
एकाहस्तस्य पदे राजा बभूव । स वाशाः परमेश्वरस्य साक्षाद् यं ०
कुत्सिताचारं कुर्वन् स्वक्रियाभिक्षमकोपयत् यारवियामवंशस्य तुल्यो-
ऽभवच्च तस्मात् कुत्सिताचारात् तद्वंशस्य हननाच्च वाशा विरुद्धमपि
हनानेः पुत्रेण येऽंना भविष्यद्वादिना परमेश्वरस्य वाक्यं प्रकाशितं ।

अपरं यिहूदादेशीयस्यासाः षड्विंशे राजत्ववत्सरे वाशाः सुत एकाह ८
इन्नायेलीयवंशस्य राजा भूत्वा वर्षद्वयं यावद् तिसीयां राजत्वं चकार ।
ततः परं तस्यैको दासोऽर्पितो रथानाम् अर्द्धस्याधिपतिः सिन्निस्तस्य वि- ९
रुद्धं कुमन्मणां चकार । राशि तिसीयां तत्रत्यराजपूर्व्या अर्धस्तस्यासंस्थ
निकेतने मद्यपानेन मत्ततां गते सिन्निरागत्य तं धृत्वा जघान । यिहूदा- १०
देशीयस्यासाः सप्तविंशे राजत्ववत्सरे स तै हत्वा तस्य पदे राजा बभूव ।

ततः परं राजसिंहासन उपवेशनकाले स वाशाः कृत्स्नं वंशं जघान ११
तस्यैकमपि पुमांसं ज्ञातिं बन्धुं वा नावशिष्यमास । वाशास्तस्य पुत्र ११
एकाहञ्च यानि पापानि कृतवन्ताविन्नायेकः प्रभुं परमेश्वरम् असाह-

- ११ देवपूजया कोपयितुंस्त्रेखायेलीयवंशं यानि पापानि कारितवन्तौ,
तत्कारणात् परमेश्वरो येहो भुविष्यद्वादिनो वदनेन वाग्ना विरुद्धं यद्
वाक्यम् उक्तवान् तदनुसाराद् वाग्नाः कृत्स्नो वंशः सिद्धिगोष्णिङ्गः ।
- १४ तस्यैलाहस्यावशिष्टं चरित्रं सर्वं कर्म च किम् इच्छायेलदेशीयद्वप-
तीनां पुरावृत्तपुस्तके लिखितं न विद्यते ? ●
- १४ यिह्वादादेशीयस्यासाः सप्तविंशो राजत्ववत्सरे सिम्बिस्तिर्सायां सप्ताहं
यावद् राजत्वं चक्रे । तदानीं सैन्यानि पिलेष्टीयानां गिन्विथोननगरम्
१६ अवारन्धन् । अतः सिम्बिणा कुमन्तुगा कृत्वा राजा हत इति वार्तायां
तत्र शिविरस्थमेनाभिः श्रुतायां तस्मिन्नेव दिने तत्र शिविर इच्छाये-
लीयसैन्यनिवहस्याधिपतिरग्निः सर्वं रिखायेलीयलोकै राजत्वे नियुक्तः ।
- १७ ततः सोऽग्निस्तेन सह सर्वं इच्छायेलीयलोकैश्च गिन्विथोनात् प्रस्थाय
१८ तिस्राम् अवरोद्धुम् उपचक्रमिरे । ततः परं नगरं तै वंशीकृतमिति
दृष्ट्वा सिम्बो राजपुत्र्या गर्भागारं गत्वा स्त्रोपरिस्थितं राजवेश्म
१९ वङ्गिना दाहयित्वा निधनं गतः । स परमेश्वरस्य साक्षात् कुत्सि-
ताचारं कृत्वा यारवियामस्य मार्गम् अर्पितः स इच्छायेलीयवंशं यानि
पापानि कारितवान् तान्याचरितवान् तेषां पापानां कारणात् स
२० विनाशं गतः । सिम्बेरवशिष्टं चरित्रं तेन कृतो राजद्रोहस्त्रेखायेलीय-
भूपतीनां पुरावृत्तपुस्तके लिखितं किं न विद्यते ?
- २१ तदानीम् इच्छायेलीयवंशे द्विसङ्घोभूतेऽर्द्धलोका गीनतस्य सुतं तिव्निं
राजानं कर्तुं तस्यानुगामिनो बभूवुस्तदन्येऽर्द्धलोकाश्चाम्बेरनुगामिनो
२२ बभूवुः । श्रेष्ठेऽम्बेरनुगामिभिर्लोकैस्तिव्नेरनुगामिषु पराजितेषु तिव्नि
पञ्चत्वं जगामान्निश्च राजा बभूव ।
- २३ यिह्वादादेशीयस्यासा एकत्रिंशो राजत्ववत्सरेऽग्निरिच्छायेलदेशस्य राजा
भूत्वा दादशवत्सरान् यावद् राजत्वं चकार । स षड्वत्सरान् तिस्रायां
२४ राजत्वम् अकरोत् । ततः परं शोमराय शतद्वयक्रिक्करपरिमितं रूप्यं दत्त्वा
शोमिरोब्बाख्यं शिलोच्चयं क्रीत्वा तदुपरि नगरमेकं निर्मापयामास तस्य
पर्वतस्थाधिकारिणः शोमरस्य नामानुसारात् स्त्रेन निर्मापितस्य तस्य
२५ नगरस्य शोमिरोब्बमिति नाम चकार च । सोऽग्निः परमेश्वरस्य साक्षात्
कुत्सिवाचारं कुर्वन् निजपृथ्वीर्षिभ्यः सर्वानृपेभ्यो द्रुष्टतरो बभूव ।
- २६ निवाटस्य सुतो यारवियामो यस्मिन् मार्गं चरन् असारदेवपूजयेन्ना-
येकः प्रभुं परमेश्वरं कोपयितुम् इच्छायेलीयवंशं पापानि कारितवान्,

तस्मिन्नेव मार्गे सोऽपि चकार । तस्यान्नेरवशिष्टं चरित्रं कर्तुं तच्च किम् १०
इत्यायेलीयभूपतीनां पुराट्टपुस्तके लिखितं न विद्यते ? ततः परम् १८
अग्निः स्वपिङ्गाय इव महानिद्रां गत्वा श्रोमिरीयो अशशने स्थापित-
स्तस्य सुत आहावो राजा बभूव च ।

यिद्धदादेशीयस्यासा अष्टत्रिंशो राजत्ववत्सरेऽन्नेस्तनय आहाव इत्या- १८
येनवंशस्य राजा भूत्वा द्वाविंशतिवर्षाणि यावत् श्रोमिरीयो राजत्वं
चकार । अन्नेः सुतः स आहावः परमेश्वरस्य साक्षात् स्वपूर्ववर्तिभ्यः १०
सर्व्वेभ्योऽधिकं कुत्सिताचारं चकार । स निवाटपुत्रस्य यारवियामस्य ११
पापमार्गं गमनं लघुं मत्वा सीदानीयटपतेरित्वालो दुहितरम् ईधेवलं
व्यूह्य वालदेवस्यानगामी भूत्वा तम् अपूजयत् श्रोमिरीयो च वालम्- १२
न्दिरं निर्माप्य तन्मध्ये वालः क्षते वेदिमेकां चकार । स आहावस्त्वै- १३
दक्षमपि रोपयाञ्चके । इत्यायेनः प्रभुं परमेश्वरं कोपयितुं स आहावः
पूर्व्ववर्तिभ्य इत्यायेलीयटपतिभ्यः सर्व्वेभ्योऽधिकानि कुकर्माणि चकार ।

तस्य राजत्वसमये वैधेयीया ह्यीयेलो यिरीऊनगरं पुन निर्म्ममे, १४
ततो नूनस्य पुत्रं यिहीशूरां प्रति परमेश्वरेण यद्दत् उक्तं तद्वत् सोऽवी-
रामाख्येन ज्येष्ठपुत्रेण पयोने भित्तिमूलं स्थापयामास, सिगूवाख्येन
कानिष्ठपुत्रेण पयोने च नगरद्वाराणि स्थापयाञ्चकार ।

१७ सप्तदशोऽध्यायः ।

१ किरीताप्यजस्तसोतस्तद एलियस्य गमनं तत्र काकैसस्य पालितत्वं ८ सारिफत-
निवासिन्या कस्याश्चिद् विधवायाः समीपे तस्य प्रेषितत्वं १० तस्या विधवाया
पुत्राय ज्योवनदानं १४ तस्या विधवाया विश्वास्य ।

तदानो गिलियददेशनिवासिनां मध्ये तिस्रोय एलिय इतिनामा नर १
एक आसीत् । स आहावं जगाद, अहं यम् इत्यायेनः प्रभुं परमेश्वरं
परिचरामि स यद्यमरः स्यात् तर्द्धतेषु कतिपयवत्सरेषु मदीयमुखनि-
र्मताम् आह्वां विना शिशिरदृष्टी न भविष्यतः । अनन्तरं परमेश्वर- २
स्तेदं वाचं तस्य सन्निधावुपातिष्ठत्, त्वम् अस्मात् स्थानात् प्रस्थाय ३
पूर्व्वदिशं गत्वा यद्दैनस्य पारे स्थितस्य किरीताख्यस्य स्तोतसो निकटे
प्रच्छन्नतिष्ठ । तत्र त्वं स्तोतसो जज्ञं यिव तुभ्यं भक्ष्याञ्चि दातुञ्च काका ४
मयादेक्ष्यसे । ततः स त्रजित्वा परमेश्वरेण यद् उक्तं तदेव चकार । स ५

- १ गत्वा यद्दैनस्य पारे किरीतनाम्नः खेतसो निकटे प्रावसत् । ततः प्रति-
प्रभातं काकैस्तत्समीपे पूषमांसान्यानीयन्त प्रतिसन्ध्याकालमपि पूष-
० मांसान्यानीयन्त स च खेतसस्तोयान्यपिवत् । क्षतिपयकाकान् परं देशे
ऽनादृष्टिहेतोस्तत् खेतः शुष्कतां गतं ।
- ८ ततस्तं प्रति परमेश्वरस्येदं वाक्यं समुपातिष्ठत्, त्वं सीदोनदेशस्थं
९ सारिफतनगरं गत्वा तत्र प्रवस पश्य त्वां भक्षयितुं तत्रत्या काचिद्
१० विधवा मयादिष्टा । तत्र तस्मिन् उल्याय सारिफतं गत्वा नगरद्वारं
प्राप्ते काचिद् विधवा तन्नेत्रनानि संगृह्णातीति दृष्ट्वा स ताम् आह्वय
जगाद, भवति, त्वया मदर्थं पात्रेणैकेन किञ्चित् सलिलम् आनीयतां
११ पास्याम्यहं । ततस्तस्यां तदानयनार्थं गच्छन्त्यां स ताम् आह्वय जगाद,
१२ त्वं मदर्थं पूषमेकमपि करेण समानय । ततः सा व्याजहार, तव प्रभोः
परमेश्वरस्यामरतायाः पशुधं कृत्वाहं वदामि ममैकोऽपि पूषो न विद्यते,
केवलम् अलिङ्गरे मुख्योपरिमितं गोधूमघृणीं भाण्डे च किञ्चित् तैलं
विद्यते तस्मान्मयेत्रनानि संगृह्णन्ते, संगृहीतेषु मया गत्वा मम मत्पुत्रस्य
च कृते ते गोधूमर्तले पक्ष्यते, ततः परम् आवां भुङ्क्ता मृत्युं गमिष्यावः ।
१३ एलियस्तां जगाद, मा भैषीः, त्वया यद् उक्तं तदेव गत्वा क्षियतां,
तथापि तेन प्रथमं मदर्थम् एकं क्षुद्रं पूषं पक्त्वा मम सन्निधिम् आनय,
१४ ततः परं गत्वा तव त्वत्पुत्रस्य च कृते पक्तं शक्यसि । यत इच्छायेकः
प्रभुः परमेश्वरो वाक्यमिदं गदति, परमेश्वरो यावत् मेदिन्यां दृष्टिं न
करिष्यति तावत् सोऽलिङ्गरो गोधूमर्तनो न भविष्यति तत् तैलभा-
१५ यदमपि शून्यतां न गमिष्यति । ततः सा व्रजित्वैलियेन यत् कथितं तदेव
चकार । इत्यम् एलियः सा योषित् तस्या परिजनाश्च बहुदिनानि
१६ यावद् आहारं लेभिरे । परमेश्वर एलियेन यत् कथितवान् तदनु-
सारात् सोऽलिङ्गरो गोधूमर्तनो न बभूव तैलभाण्डमपि शून्यतां न गतं ।
१७ अनन्तरं तस्या गृह्णिष्याः पुत्रो रोगग्रस्तो बभूव तस्य रोगश्च तादृशीं
१८ दृष्टिं अगाम यत् तस्य प्राणवियोगोऽभवत् । ततः सा योषिद् एलियं
जगाद भो ईश्वरीयलोक त्वया समं मम कः सम्बन्धः ? त्वं किं ममाध-
राधं स्मारयितुं मम तनयं मारयितुश्च मम समीपम् आगतोऽसि ?
१९ ततः स तां प्रतिजगाद तव पुत्रं मच्छं देहि । अनन्तरं स तस्या बह्वस-
क्तं वाक्यं गृहीत्वा स्वयं यत्र न्यवसत् तत्र गृहपृष्ठस्थिते दौमिनीत्वा
२० सुश्रव्यायां श्रायघामास । अनन्तरं परमेश्वरम् आह्वय वभाषे हे मम

प्रभो-परमेश्वर यया विधवया समं मयोच्यते त्वं किं तस्यास्तनयं मार-
यितुं तस्या अप्यमङ्गलं करिष्यसि ? अनन्तरं स त्रीन् वारान् तस्य ११
बालकस्योपरि स्वशरीरं विस्तार्य परमेश्वरम् आह्वय बभाषे, हे मम
प्रभो परमेश्वर, अस्यान्तरे प्राणाः पुनः सन्तिष्ठन्तां । तत एलियस्य वाक्ये ११
परमेश्वरेण ऋहति तस्य बालकस्यान्तरे प्राणाः पुनः समतिष्ठन्त तेन स
सजीवो बभूव । तदानीम् एलियस्तं बालकं ऋहत्वा ऋहृष्टस्यकोष्ठाद् ११
ऋहमध्यम् आनीय तस्य मात्रे दत्त्वा कथयामास पश्य तव पुत्री जीवति ।

ततः सा योषिद् एलियं बभाषे त्वम् ईश्वरीयलोकं एवासि तव १५
वक्त्रस्थितम् ईश्वरीयवाक्यं प्रकृतमिति मयाधुना बुद्धं ।

१८ अष्टादशोऽध्यायः ।

१ दुर्भिक्षमय आहावस्य समीपम् एलियस्य गमनं ० ओवदियस्य साक्षात्करणं
तथाः कथापकथनञ्च १० आहावस्य साक्षात्करणं तथाः कथापकथनञ्च ११
आकाशतः पतितेन वज्रिणा बले दग्धत्वं बालः पुरोहितानां ब्रूडितत्वञ्च ४१ प्राथ-
नया दृष्टिप्राप्तिराहावस्याप एलियस्य गमनञ्च ।

बहुतिथकाले गते तृतीयवत्सरे परमेश्वरस्य वागियम् एलियस्य १
समीपमुपतस्थौ त्वं गत्वाहावाय दर्शनं देहि यतो मया मेदिन्यां दृष्टिः
कारिष्यते । तत एलिय आहावाय दर्शनं दातुं गतः । तदानीमपि २
शोमिरोणोऽतीव दुर्भिक्षम् आसीत् । अत आहावो निजनिवेशनस्या- ३
धिपतिम् ओवदियम् आह्वयत् । स ओवदियः परमेश्वरस्यातीव भक्तः ।
यस्मिन् काले ईषेवल् परमेश्वरस्य भविष्यद्वादिन उदच्छिन्त तस्मिन् ४
काले स ओवदियः शतं भविष्यद्वादिन आदाय पञ्चाशत् पञ्चाशत् तान् ५
गङ्गरमध्ये ग्रीपयित्वात्रतोयदानेन जीवयामास । आहावस्तम् ओव- ६
दियं जगाद, अस्माकं सर्वे पशवो यद्ग विनश्येयुस्तत्कृते त्वं जनपदस्य ७
सर्वमिषि पयःप्रसवणानि खेतांसि च गच्छ तेन को जानाति वाजि- ८
नाम् अश्वतराणाञ्च प्राणरक्षणायास्माभिस्तृणानि लप्यन्ते । अनन्तरं तौ ९
जनपदं पर्यटितुं तं द्विभागं चक्राथे तत आहाव एकैकी मार्गिकैकेन १०
जगाम, ओवदियश्चैकाकी तदन्यवर्त्मना जगाम । अपरम् ओवदियो ११
यदा यात्राम् अकरोत् तदानीम् एलियस्य साक्षात् प्राप, ततः स तं १२
परिषीय भूमिष्ठः सन् बभाषे, भवान् किं मम प्रभुरेलियः ? ततः स १३
तं प्रतिजगाद, अहमेव । त्वं गत्वा निजप्रभुम् आवेदय, पश्य एकीय १४

- २ आगतः । स प्रथमवदत्, मया को दोषोऽप्यारि रत् त्वं निजदासं मां
- १० चातयितुम् आहावस्य करे समर्पयसि ? मया तव प्रभोः परमेश्वरस्या-
मरत्वस्य श्रपयं कृत्वा निगद्यते मम प्रभुना राज्ञा तवाश्लेषकार्यं यच्च दूता
न प्रेषिता एतादृश एकोपि देश एकमपि राष्ट्रं वा न विद्यते, तेः सर्वे
दूतैरुदितं सोऽत्र नास्ति; अपरं तेषां राष्ट्रानां देशानाञ्च लोकैरपि त्वं
- ११ न दृष्ट एतस्मिन्नपि नृपतिस्तान् श्रपयं कारयामास । इदानीं त्वं मां
- १२ वदसि, एतिय आगत इति वार्त्तां त्वं गत्वा निजप्रभवे निवेदय । तत-
स्तव समीपात् मम गमनात् परं परमेश्वरस्यात्मा यदि मया न विदितं
किञ्चन स्थानं त्वां नयेत् तर्हि मया गत्वाहावाय वार्त्तायां कथितायां
स त्वाम् अप्राप्य मां हनिष्यति । किन्तु तव दासोऽहम् आबाल्यात्
- १३ परमेश्वरस्य भक्तोऽस्मि । ईश्वरणा परमेश्वरस्य भविष्यदादिनां हनन-
काले मया यद् अकारि तत् किं मम प्रभुः केनापि न ज्ञापितः ? अहं
परमेश्वरस्य शतसङ्ख्यानां भविष्यदादिनां पञ्चाशत् पञ्चाशद् गङ्गरे गोप-
यित्वाप्तोयदानेनाजीवयं । इदानीं त्वं मां वदसि पश्य, एतिय आगतो
वार्त्तामिमां त्वं गत्वा निजप्रभुम् आवेदय, तथा कृते स मां हनिष्यति ।
- १४ एतियः कथयाञ्चकार यः सैन्याध्यक्षः परमेश्वरो मया परिचर्यते तस्या-
- १५ मरत्वस्य श्रपयं कृत्वा वदामि, अथैवाहं तस्मै दर्शनं दास्यामि । अन-
न्तरम् श्रोवदिय आहाव साक्षात् कर्त्तुं गत्वा तं वार्त्तां न्यगदत् तत
आहाव एतियं साक्षात् कर्त्तुं यात्रां चकवान् ।
- १६ अनन्तरम् आहाव एतियं विलोक्य व्याहरत्, इच्छायैः कोऽहं त्वं
- १७ किम् आगतोऽसि ? एतिय ऊचिवान् इच्छादेव मया न क्लिष्टः किन्तु
त्वया तव पित्रवंशेन च यतो द्युयं परमेश्वरीयनिदेशान् विहाय वाजो-
- १८ ऽनुगामिनो जाताः । इदानीं त्वं दूतान् प्रहित्य सर्वान् इच्छायैकीय-
लोकान् ईश्वरलो भोजनासने भुञ्जानान् वाजः सार्द्धं चतुःशतानि भवि-
ष्यदादिनश्चैतद्वृत्तस्य चतुःशतानि भविष्यदादिनश्च कर्मिणश्चोपशये
- १९ मम समीपे संश्रुताम् । तत आहावः सर्व्वेवाम् इच्छायैकीयवंशानां
समीपं दूतान् प्राहिषोत् तान् भविष्यदादिनोऽपि कर्मिणश्चोपशये
समश्रुताम् ।
- २० अनन्तरम् एतियः सकललोकानां समीपं समीय प्रोवाच द्युयं कति
कार्त्तं हयो नीवेश्वरलो स्थापयिष्यथ ? विश्वा यदीश्वरोऽस्ति तर्हि
तमेवानुव्रजत यदि च वाज् ईश्वरोऽस्ति तर्हि तमेवानुव्रजत । ततो जोषा

एकमपि वचनं न प्रत्यवदन् । तत एजियो लोकांश्चोचत् परमे- १९
 श्वरस्य भविष्यदादिनाम् एकाक्यहमेवावशिष्टोऽस्मि किन्तु वाजो भवि-
 ष्यदादिनः सार्द्धञ्चतुःशतानि जनाः विद्यन्ते । तैरस्मत्सन्निधिं द्वौ वध- १९
 भावानोयेताम् अपरं खेपां कृते तयोरेकतरो वधभो त्रियतां । ते तं
 ह्रिप्वा काष्ठानाम् उपरि निदधतां किन्तु तत्र वज्रिस्तैर्न दातव्यः ।
 अपरम् अहम् अन्तरं वधभं परिष्कृत्य काष्ठानाम् उपरि निधास्ये
 किन्तु तत्र वज्रिं न दास्यामि । अनन्तरं यूयं स्त्रीयदेवस्य नाम्ना प्रार्थनां १५
 कुर्वन् अहश्च यिहोवा नाम्ना प्रार्थयिष्ये ततस्तयो मध्ये यो वज्रिरूपम्
 उत्तरं दास्यति स एव सत्य ईश्वरो भविष्यति । तदानीं सकललोकाः
 प्रत्यवदन् एषा वागुत्तमा । अनन्तरम् एजियो वाजो भविष्यदादिनो १५
 जगाद, यूयं बहवः म्य तस्माद् यूयम् अग्रे खेपां कृते वधभमेकं कृत्वा
 परिष्कृत्य खेपां देवस्य नाम्ना प्रार्थयन् किन्तु तत्र वज्रिं न
 दत्त । अनन्तरं तेषो यो वधभोऽदीयत तमादाय ते पर्यस्कुर्वन्त । १६
 अपरं हे वाल् अस्मभ्यम् उत्तरं देहीति वाचा प्रातःकालमारभ्य मध्याह्न-
 कालं यावद् वाजो नाम्ना प्रार्थयाञ्चक्रिरे किन्तु कापि वागी किमप्युत्तरं
 वा केनापि नाश्रूयत ततस्ते तस्यां निर्मितायां वेद्याम् उतप्नोतुम् उप-
 चक्रामिरे । अनन्तरं मध्याह्नकाल एजियस्तान् आकारयन् व्याहरत् १०
 यूयम् उच्चैःस्वरम् आह्वयत स देव एव स ध्यायति विहरति वा यात्रां
 करोति वा किं वा भवितुं शक्नोति स निद्रागते युष्माभिर्जागरयि-
 तव्यश्च । अनन्तरं त उच्चैःस्वरं समाह्वयन् खेपां रीत्यनुसारेण शोणित- १
 निःस्वरां यावत् स्थानि शरीराणि कूरिकाभिरस्त्रैश्चाजघ्नः । अपरं १८
 मध्याह्नकालेऽतीतिऽपि ते सन्ध्याकालीयं बलिदानं यावत् प्राणपन्नं तथापि
 कापि वागी किमप्युत्तरं वा केनापि नाश्रूयत मनोनिधायकश्च कोपि
 नासीत् । अनन्तरम् एजियः सकललोकान् व्याहरत्, यूयं मम समीप- १०
 माज्ज्वात, तेन सकललोकेषु तस्य समीपं समीतेषु स परमेश्वरस्य भद्रां
 वर्दिं पुन निर्म्ममे । तव नामधेयम् इच्छायेन् भविष्यतीति परमेश्वरो यं ११
 बाहूवम् उक्तवान् एजियस्तस्य पुत्राणां वंशानां सङ्गानुसारेण दादश-
 पाषाणान् गृहीत्वा तैः पाषाणैः परमेश्वरस्य नाम्ने यज्ञवेदिभेकां निर्म्ममे ।
 अपरं वेद्याश्चतुर्दिक्षु या भारहृयपरिमितानि धान्यानि धारयितुं ११
 शक्नोति तादृशां परिखामेकां चखान । अनन्तरं स इन्धनानि संख्याप्य ११
 वधभं ह्रिप्वा खण्डं खण्डं कृत्वा चैव्यनानामुपरि निधाय बभाषे चतुः-

- १४ कलसान् तोयैः परिपूरयत ह्योपरोन्धनोपरि च तान्धवतारयत । अन्तरम् एलिय उचे द्वितीयवारं तत् कुर्वत ततस्ते द्वितीयवारं तद् अकुर्वन् । अनन्तरं स उक्तवान् तृतीयवारं तत् कुर्वत, ततस्ते तृतीय-
 १५ वारं तद् अकुर्वन् । ततो वेद्याखनुर्दिक् तोयं जगाम खातमपि तैस्त्रोयैः
 १६ पर्यंपूर्यत । अपरं सन्धाकालीयबलिदानसमय एलियो भविष्यद्वादी समीपमेव जगाद, हे इन्द्राहीम इस्हाक इच्छायेणश्च प्रभा परमेश्वर, त्वम् इच्छायेणो मध्य ईश्वरोऽस्य ह्यश्च तव दासोऽस्मि तव वचसा च मया
 १७ कर्माण्यतानि क्रियन्त इदमद्य सर्वं ज्ञायतां । हे परमेश्वर मम वाचं निशामय मम वाचं निशामय, हे यिहोवा त्वमेवेश्वरोऽसीति लोकोर्यै
 १८ ज्ञायतां त्वञ्च तेषां मनांसि परिवर्त्तय । तदानो परमेश्वरीयवक्त्रः पतन् हेमबलिम् इन्धनानि पाषाणान् धूलौश्च प्रददाह परिखास्थितानि
 १९ तोयानि शोषयाञ्चकार च । तदानीम् एतद् विलोक्य सर्वे लोका भूमौ निपत्य प्रणेम् वार्चामिमां जगदुञ्च यिहोवा एवेश्वरोऽस्ति यिहोवा
 २० एवेश्वरोऽस्तीति । अनन्तरम् एलियस्तान् अवदत्, यूयं बाणो भविष्यद्वादिनो धरत तेषाम् एकोऽपि न पलायतां । ततस्तेषु धृतेष्वेलियः कोशान्घोतकस्तटेऽवरोह्य तत्र तान् अवधीत् ।
 २१ अनन्तरम् एलिय आह्वावं व्याहरत् त्वं गत्वा भुंक्त पिव च यतो
 २२ महादष्टेः शब्दो मया श्रूयते । तत आह्वावे भोक्तुं पातुञ्च गत एलियः कर्मिलस्य शिखरम् आरुह्य भूमौ जानुनी पातयित्वा निजशिरो जानू-
 २३ परि स्थापितवान् । अपरं निजदासं जगाद त्वं गत्वा सागरस्य दिश-
 २४ मवलोकय । ततः स त्रजित्वा विलोक्य व्याहरत् किमपि नास्ति ।
 २५ इत्थम् एलियः सप्तवारान् तम् अवोचत्, याहि । अपरं सप्तमे वारे स गदितवान्, पश्य मनुष्यस्य कर इवैकः क्षुद्रो मेघः समुद्राद् उत्प्लुति । तदानीम् एलियः कथयामास, त्वं गत्वाह्वावं ब्रूहि दृष्ट्या यत् त्वं बाध्यां
 २६ न लभसे तदर्थं रथमारुह्य व्रज । इत्यनन्तरे मेघवाताभ्यां गगने दृष्ट्या-
 २७ बर्षे जाते महादष्टिर्बभूव । तत आह्वावो यानमारुह्य यिप्रियेकं नगरं
 २८ जगाम । अपरं परमेश्वर एलिये समधिष्ठिते स कटिदेशं बद्धा यिप्रि-
 २९ येकः प्रवेशस्थानं यावद् आह्वावस्थायेऽपि धावितवान् ।

१६ जनविंशोऽध्यायः ।

एलियस्य पलायनं ४ प्रान्तरे जीवने तस्य विरक्तत्वं स्वर्ग्यदृतेन सान्त्वनाप्राप्तिः ६
हारेवगिरावीश्वरस्य दर्शनम् अपरं हसायुक्तस्य हेरारिलोभायस्य चाभिवेकार्यं
तस्य प्रेषितत्वं १६ इलीशायस्य कुटुम्बादीनां त्यजनम् एलियस्य पञ्चाङ्गमनसः ।

अनन्तरम् एलियेन यद्यत् कृतं सर्व्वं भविष्यद्वादिनश्च यत् खड्गाघा- १
तेन तेन हता इति वार्त्तायाम् आहावेनेषेवले कथितायाम् ईषेवल् २
एलियस्य समीपं दृढमेकं प्रहित्य वाचमिमां तं श्रावयामास, अ एत-
स्मिन् समये तेषाम् एकस्य प्राणानिव तव प्राणान् यदि न करिष्ये तर्हि
देवा मद्यम् अमुकं दण्डं ततोऽधिकश्च दण्डं ददतु । तत एलियस्तद् ४
विज्ञाय प्राणरक्षार्थं प्रस्थाय यिह्नुदादेशस्थां वैश्वाम् उपस्थाय तत्र
स्थाने निजदासं विजज्ञौ ।

अनन्तरं स एकाकी दिनमेकं प्रान्तरेण गत्वा कस्यचिद् रोतमतरो- ४
रध उपविवेश, अपरं मृत्यं प्रार्थयमानो व्याजहार ह परमेश्वर, अलं
जीवनेनेदानो मम प्राणान् गृह्णाण यतोऽहं निजपूर्व्वपुरुषेभ्य उक्तमो
नास्मि । अनन्तरं तस्मिन् रोतमतरोरधः शयित्वा निद्रां गते द्रुत एक ५
आगत्य तं स्पृष्ट्वा बभाषे, उत्तिष्ठ भद्रश्च । ततस्तेन दृष्टो कृतायां निज- ६
शिरःस्थानेऽङ्गारोपरि पक्कः पूष एको भाण्डमेकं तोयश्च विद्यते इति
दृष्ट्वा तस्मात् स भुङ्क्ता पीत्वा च पुनर्वारम् अश्रेत । अपरं परमेश्वरस्य ७
दृतेो द्वितीयवारं तस्य समीपं समेत्य तं स्पृष्ट्वा जगाद त्वयोत्याय
भुज्यतां यतो यः पश्या त्वया गन्तव्यः स त्वयाशक्यः । ततः स उक्त्याय
भोजनपाने चक्रे तस्य भोजनशक्तीया च चत्वारिंशद् दिवारात्रीरीश्वरस्य
शिक्षोषयं हेरेवं याचद् ययौ ।

तत्र स गङ्गरमेकं प्रविश्य यामिनीं यापयामास; तदानीं परमेश्व- ८
रस्य वच इदं तस्य समीपम् उपातिष्ठत्, हे एलिय त्वयात्र किं क्रियते ?
ततः स ऊचे, अहं सेन्याध्यक्षस्य प्रभोः परमेश्वरस्य कृतेऽतोवात्सुको- १०
ऽभवः; यत इच्छायैकीयवंशस्तव नियमं विज्ञाय तव यक्षवधो भद्रा-
स्तव भविष्यद्वादिनः खड्गैर्हताश्च तेषां मध्येऽहम् एकाक्यवशिष्टोऽस्मि;
अपरं ते मम प्राणान् नाशयितुं मामपि मृगयितवन्तः । अनन्तरं स ११
उदितवान् त्वं वहिर्भूय पर्व्वतोपरि परमेश्वरस्य सम्मुखे तिष्ठ, पश्य
परमेश्वरस्तेन स्थानेन गतिं करिष्यति । ततो गिरिभेदकः पाषाणभङ्गकश्च
प्रबलप्रचण्डवायुः परमेश्वरस्याग्ने ययौ तस्मिन् वाते परमेश्वरो नाबिद्यत ।

- वातात् परं भूमिकम्पो बभूव, तस्मिन् भूमिकम्पेऽपि परमेश्वरो नावि-
 १९ द्यत । भूमिकम्पात् परं वज्रं बभूव तस्मिन् वज्रावपि परमेश्वरो नावि-
 १९ द्यत । वज्रेः परम् ईषच्छब्दकारो द्युद्र एकः खरो बभूव । तदानीम्
 एलियस्तं श्रुत्वा वक्ष्ये मुखमाच्छाद्य वर्हिर्गाय गङ्गरस्य दार्ध्यतिष्ठत् ततस्तं
 १९ प्रति वागीयम् उपातिष्ठत् हे एलिय त्वयात्र किं क्रियते ? तेनोदितम्
 अहं सेनाध्यक्षस्य प्रभोः परमेश्वरस्य हतेऽतीवात्मकोऽभवं यत् इखा-
 येलीयवंप्रैस्तव नियमं विहाय तव यज्ञवेद्यो भङ्गान्तव भविष्यदादिनः
 खङ्गे हंताश्च तेषां मध्येऽहम् एकाक्यवशिष्टोऽस्मि, अपरं ते मम प्रायान्
 १९ नाशायितुं मामपि मृगयितवन्तः । परमेश्वरो व्याजहार त्वं प्रान्तरेण
 पराट्य दम्भेष्कं याहि तत्रोपस्थाय हसायेलम् अरामदेशस्य राजत्वे
 १९ ऽभिषिञ्च । अपरं निमग्नैः पुत्रं येऽहम् इखायेलदेशस्य राजत्वेऽभि-
 षिञ्च, अपरम् आवेलमिहेलानिवासिनं शाफटस्य पुत्रम् इलीशायं
 १० तव विनिमयेन भविष्यदादित्वेऽभिषिञ्च । यो जनो हसायेलस्य खङ्गाद्
 रक्षिष्यते स येऽहना हनिष्यते यश्च येहः खङ्गाद् रक्षिष्यते स इलीशयेन
 १० हनिष्यते । किन्तु वालः सम्मुखे यं जानुनी न पातिते येषां वदनैश्च स न
 चुम्बितस्तादृशाः सप्तसहस्राणि मनुजा इखायेलो मध्ये मयावशेषिताः ।
 १९ अनन्तरं स तस्मात् स्थानात् प्रस्थाय शाफटस्य सुतस्येलीशायस्य
 सम्मुखं प्राप, तदानीं तस्यै गवां द्वादशयुग्मानि क्षेत्रम् अकर्षन् तेषां
 द्वादशेन युग्मेन सार्द्धं स खयम् आसात् । अनन्तरम् एलियः समीपं
 १० समीय निजम् उत्तरोयवसनं तस्य गात्रे निचक्षेप । ततः स गा
 विहार्येलियस्य पश्चाद् धावन् बभौ भवान् यद्यन्जानाति तर्ह्यहं
 निजं पितरं मातरश्च चुम्बित्वा भवन्तम् अनुव्रजिष्यामि । ततः स तम्
 १९ अवादीत्, अहं तव किमकार्षं ? त्वं गत्वा पराट्यागच्छ । अनन्तरं स
 तस्य समीपात् पराट्य गत्वा तद् गोयुग्मं गृहीत्वा हृदयामास युगे-
 न्यनैश्च तयो मांसं पपाच तस्मिन् लोकेश्ये वितरिते ते तद् बुभुजिरे च
 अनन्तरं स उत्थार्येलियस्य पश्चाद् गत्वा तस्य परिचारको बभूव ।

२० विंशतितमोऽध्यायः ।

- १ विन्हददेन शोमिरोस्यवावरोधनं १२ भविष्यदादिनो मन्त्रकाराभोयलोकाणां
 जननं १९ भविष्यदास्यानुभाराद् अरामोयलोकाणां पुनरात्मनं २० भविष्यदा-

दिने मन्त्रणयारानीयाणां पुनर्व्यारं हृतत्वं ७१ पराजितेन विन्हददेनोपायन-
दानं १५ आहावं प्रति दृष्टान्कथनं भविष्यद्वचनञ्च ।

अनन्तरम् अरामीयो विन्हददो नृपतिः स्त्रीयसकणसैन्यानि निज- १
सहायान् द्वाविंशद् राजानो हयान् रथांश्च संगृह्य शोमिरोखम् १
अवहन्धन् तद्विह्वलं युयोध । अपरं स इच्छायेलीयनृपतेराहावस्य समीपं १
नगरं दृतान् प्रहित्य जगाद, विन्हदद इमां वाचं वक्ति, त्वदीयानि १
दुर्वर्णसुवर्णानि ममैव तव प्रियतमा जाया बालकाश्च मदीयाः । तत ४
इच्छायेलीयभूपतिः प्रतिजगाद हे मम प्रभो राजन् तव वाक्यानुसाराद् ४
अहमपि भवदीयो मदीयं सर्व्वस्वञ्च भवदीयं । अनन्तरं दृताः पुन- ५
रागत्य बभाषिरे विन्हदद इमां वाचं ब्रवीति त्वं निजं हेम रजतं ५
जाया पुत्राश्च मद्यं देहीत्यहं दृतैस्त्वामाज्ञापितवान् । अतः श्व एतस्मिन् ५
समये मया तव समीपं भृत्याः प्रेषयिष्यन्ते ते तव निकेतनं तव भृत्याणां ५
वेषमानि घानसन्धाय तव मनोरम्यं यद् यद् विद्यते तत् सर्व्वं हस्तैरा- ५
दाय स्थानान्तरं नेष्यन्ति । तत इच्छायेलीयनृपति र्जनपदस्य प्राचीन- ७
मनुजान् सर्व्वान् आह्वय जगाद एष मानुषः कुचेष्टामाचरतीति युष्माभि ७
मुंध्यतां दृश्यताश्च, मम जाया पुत्रा रजतहेमानि चाधि तेन दृतै- ७
राज्ञापितोऽहं नानङ्गीकृतवान् । ततः प्राचीना लोकाश्च सर्व्वे तं जगदुः, ८
तस्याज्ञा त्वया न यहीतव्या नाङ्गीकृतव्या च । अनन्तरं स विन्हददस्य ८
दृतान् जगाद, यूयं स्वप्रभवे राज्ञे कथयत भवतो दृतैरहं प्रथमवारं ८
यद् आज्ञापितस्तत् सर्व्वं साधयिष्यामि किन्वाञ्चामेनां साधयितुं न ८
शक्नोमि । ततस्ते दृताः प्रस्थासं वार्त्तां जगदः । अनन्तरं विन्हददो १०
दृतान् प्रहित्य तं जगाद, एतस्य शोमिरोखस्य धूलयो यदि मम पञ्चा- १०
ङ्गामिनां लोकानां मूढीन् पूरयितुं पारथेयुस्तर्हि देवा मद्यम् अनुक्तं १०
दद्युं ततोऽधिकं दद्युं वा ददतु । तत इच्छायेलीयो नरपतिः प्रत्यब्रवीत्, ११
तस्मै कथयत सञ्जात्यागीव सञ्जायाही न ह्लाघतां । तस्मिन् समये विन्- ११
हददस्तदीयसहाया राजानश्च दृष्ट्विष्यन्ति इत्यनन्तरे स तां वार्त्तां ११
निश्राप्य निजदासान् अब्रवीत् नगरमाक्राम्यत ततो लोकैर्नगरमाक्राम्यत ।

अनन्तरम् इच्छायेलीयाहावस्य नृपतेः समीपम् एको भविष्यद्वादी ११
समेव कथयामास परमेश्वर इमां वाचं वदति त्वं किम् एतद् दृष्ट्वा ११
लोकारदृष्टम् अपश्यः ? मयाय तव हस्ते ते नराः समर्पयिष्यन्ते तेनाहमेव ११
परमेश्वर इति भोक्तव्यं त्वं । आहावी गदितवान् केन तान् समर्पयि- १५

- व्यसि? भविष्यदादी गदितवान् परमेश्वर इति वाचं ब्रवीति मण्डले-
 श्वराणां तद्व्यसिः । ततो राजा पृष्टवान् को युद्धायोपक्रमिष्यति?
 १४ स उक्तवान् त्वमेव । अनन्तरं तेन मण्डलेश्वराणां तद्व्यसि गच्छितेषु
 ते सङ्घ्या दे शते द्वात्रिंशत् जना आसन् ततः परम् इच्छायेलीयवंशानां
 १५ सकललोकेषु गच्छितेषु ते सङ्घ्या सप्तसहस्राणि लोका आसन् । अन-
 न्तरं ते मध्याह्नकाले वह्निरगच्छन् तस्मिन् समये विन्द्वाददेस्तस्य सहाया
 १६ द्वात्रिंशद् राजानश्च द्रुष्येषु मद्यपानेन मत्ता आसन् । अपरं यदा
 मण्डलेश्वराणां तद्व्यसि अग्रे वह्निरगच्छन् तदानीं विन्द्वाददेन द्रुताः
 प्रहितः । त आगत्य वार्तामिमाम् अवदन् शोमिरोयात् कतिपयलोका
 १७ वह्निरगच्छन् । तदानीं स आदिदेश ते यदि सन्धिनिमित्तं वह्निरगता-
 स्तर्हि युष्माभिर्जीवयाहं यहीतव्याः, यदि वा रणनिमित्तं वह्निरगतास्त-
 १८ र्हापि युष्माभिर्जीवयाहं यहीतव्याः । अनन्तरं प्रदेशाधिपतीनां तद्व्यसि
 १९ तेषां पश्चाद्गामिसंन्येषु च नगराद् वह्निरभूतेषु तेषाम् एकैको जनेऽरा-
 मीयाणाम् एकैकं जनम् अवधीत् ततोऽरामीयेषु पलायितेष्विच्छायेलीय-
 लोकास्तेषां पश्चाद् अधावन् । अपरम् अरामीया विन्द्वाददो मही-
 २० पतिर्हयमारुह्य सादिभिः सह पलाय्य रक्षां प्राप । अपरम् इच्छायेलीयो
 राजा वह्निरगत् तेषां वाजिनो रथांश्च पराजयत् । इत्थं तेनारामीयाणां
 महाह्वननं कृतं ।
 २१ अनन्तरं स भविष्यदादी इच्छायेलीयनरपतेः समीपं समीय जगद
 त्वं गत्वात्मानं बलिनं कुरु सावधानो भवन् निजकर्त्तव्यं विवेचय यत्
 २२ आगामिवत्सरेऽरामीयो राजा तव विरुद्धं पुनरागमिष्यति । अनन्तरम्
 अरामीयनरपते भृत्यान्तम् अवदन् तेषां देवाः पर्वतानां देवाः सन्त्य-
 तत्कारणात् तेऽस्मत्ते बलाधिकाः । किन्तु वयं यदि तैः समं समभूमौ
 २३ युष्माम्स्तर्हि तेभ्योऽवश्यं बलवन्तो भविष्यामः । अतस्त्वम् इदं कर्म कुरु
 सर्वान् भूपतीन् खपदेभ्यो दवयित्वा तेषां विनिमयेन सेनापतीन् नियो-
 २४ जय । अपरं तव यावन्ति ह्यरथादीनि बलानि न्यनश्यन् तावन्ति
 ह्यरथादीनि बलानि संग्रहात् वयं समभूमौ तैः समं यास्यामस्ततो
 २५ ऽवश्यं तेभ्यो बलाधिका भविष्यामः । अनन्तरं विन्द्वाददेन तेषां मन्त्र्याणां
 २६ संग्रहीत्वा तदनुसारेण कृतं । अपरं परस्मिन् वत्सरे उपस्थिते विन्-
 द्वाददोऽरामीयान् गच्छयित्वेच्छायेलीयलोकैः समं योद्धुम् अफेकं जगाम ।
 २७ इच्छायेलीयवंशाश्च गच्छिता भूत्वा भक्ष्यप्रथादीनि समादाय तेषां विद-

इमं न्युः । तत इच्छायेलीयलोका अरामीयाणां सम्मुखे शिविरं स्थापयित्वा
छागशावकानां द्वौ क्षुद्रौ ब्रजाविव बभूवुः किन्वरामीयैर्देशो व्याप्तः ।

अनन्तरम् ईश्वरीय एको लोक आगत्येच्छायेलीयं भूपतिं जगाद १८
परमेश्वर इमां वाचं ब्रवीति, अरामीया अवदन् यिहोवाः पर्वतानाम्
ईश्वरः किन्तु समभूमीनाम् ईश्वरो नहीति तत्कारणाद् अहं तं महा-
जननिवहं तव करे समर्पयिष्यामि तेनाहमेव परमेश्वर इति यूयं
वेदिष्यथ । अपरं तेषु शिविरे स्थित्वा सप्तार्हं सम्मुखासम्मुखीभूतेषु १९
सप्तमे दिने युद्धं प्रजघटे तत इच्छायेलीयलोका एकस्मिन् दिनेऽरा-
मीयाणां लक्षं पदातीन् व्यनाशयन् । ततोऽवशिष्टाः सेनाः पलाय्याफे- २०
कनगरं प्रविशिशुः किन्तु तेषाम् अवशिष्टानां सप्तविंशतिसहस्राणां
लोकानाम् उपरि प्राचीरं निपपात । अपरं विन्हददः पलाय्य नगरा-
भ्यन्तरस्थं गर्भागारमेकं प्रविवेश ।

अनन्तरं तस्य भृत्यास्तम् अद्भुवन् इच्छायेल्वंशीया राजानः करुणा- २१
युक्ता इत्यस्माभिः श्रुतं तस्माद् वयं निवेदयामः कटिषु शाणवसनानि
परिधाय करुणांश्च रज्जुभिर्वेष्टित्वास्माभिरिच्छायेलीयमहीपतेः समीपं
गम्यतां, भवितुं पारयति स तव प्राणान् रक्षिष्यति । अनन्तरं ते २२
कटिषु शाणवसनानि परिधाय करुणांश्च रज्जुभिर्वेष्टित्वेच्छायेलीयरा-
जस्य समीपम् एव जगदुः, भवतो दासो विन्हदद आवेदयति, भवान्
मम प्राणान् जीवयितुम् अर्हति । ततः स उदितवान् स किम् इदानी-
मपि जीवति ? स मम आता । तदानीं ते नरास्तद् वाक्यं शुभलक्षणं २३
बुद्ध्वा तूष्णीं तस्य भावम् अनुसन्धाय कथयामासुः, विन्हददो भवतो
आतैव । अनन्तरं स गदितवान् यूयं गत्वा तमानयत । ततो विन्हददे
वहिर्भूय तस्य समीपम् आगते स निजरथे तम् उपवेशयाञ्चकार ।
तदानीं विन्हददस्तम् अब्रवीत् मम जनकेन तव जनकाद् यानि यानि २४
नगराण्यपहृतानि तानि मया परावर्त्तय दायिष्यन्ते, अपरं मम तातेन
शोमिरोखे यादृक् निजकृते रथ्या अक्रियन्त तादृक् त्वया निजकृते
दम्भेक्रे राथ्याः क्रियन्तां । तत आशावेन गदितं मया नियममिमं कृत्वा
त्वं विस्वस्यसे । अनन्तरं तेन समं नियमं विधाय स विसृष्टजे ।

अनन्तरं भविष्यद्वादीनां शिष्याणाम् एको जनः परमेश्वरस्य वचसा २५
निजं सहश्रिष्यम् अब्रवीत् विनयेऽहं त्वं मां ताडय किन्तु स तं ताड-
यितुं नान्वमन्यत । ततः स तमवदत् त्वं परमेश्वरस्य वाक्यं नाग्रहा २६

- अतो मम समीपात् त्वया गमने कृते सिंहे एकस्त्वं हनिष्यति । अनन्तरं
- १० तस्य समीपात् तस्मिन् गते सिंहे एकस्तं प्राप्य जघान । अनन्तरं स
- जनमन्यं प्राप्य जगाद, विनयेऽर्हं मां ताडय ततः स तं ताडयन् विष्ट-
- १८ तवान् । अनन्तरं स भविष्यद्वादो गत्वा प्रच्छन्नवेशार्थम् उष्णीषवस्त्रेण
- १९ चक्षुष्याच्छाय वर्त्मनि राजानं प्रतीक्ष्य तस्थिवान् । अपरं राजनि
- मार्गेशागच्छति स राजानं प्रति प्रोचैःस्वरम् आवेद्य कथयामास तव
- दासे मयि समरं गते पश्य जन एकः पार्श्वीदागत्य मम समीपं पुमांस-
- मेकमानीय गदितवान् स्वनं मनुजं रक्ष, एष यदि केनापि प्रकारेणा-
- प्राप्यो भवेत् तर्हि तस्य प्राणानां विनिमयेन तव प्राणा यास्यन्ति नो चेत्
- २० त्वया किंकरैकपरिमितं रजतं दायिष्यते । किन्तु तव दासे मयि तत
- इतो व्यये सति स गतवान् । अनन्तरम् इच्छायेकीयो महीपतिस्तं
- २१ जगाद त्वं निजदण्डनं निरचिनोः । अनन्तरं तेन तूयं निजचक्षुर्भ्यां
- वस्त्रेऽपसारिते स यद् भविष्यद्वादिनाम् एको जन इतीच्छायेकीयेन नर-
- २२ पतिना परिचितं । अनन्तरं तेन नरपति र्थाजङ्गे परमेश्वर एतां वाचं
- ब्रवीति यो जन उच्छिन्नतायै मया निरूपितः स त्वया निजहस्तात्
- मांचित एतत्कारणात् तस्य प्राणानां विनिमयेन तव प्राणा आदायिष्यन्ते
- २३ तस्य लोकाणाञ्च विनिमयेन तव लोका आदायिष्यन्ते । तत इच्छायेकीयो
- महीपति विर्मर्षाऽसन्तुष्टश्च निजभवनं गच्छन् शोमिरोयं प्रविवेश ।

२१ एकविंशोऽध्यायः ।

- १ नावोतस्य जेवम् अप्रायाहावस्य विमर्षणं ५ ईववजा नावोतस्य हतत्वं १५ नावो-
तस्य चेवाहरणम् आहावेन १७ आहावेचवसो दण्डनस्य भविष्यदण्डनं २५ आहाव-
स्थानुतपनकारणात् तस्य दण्डनस्य चमत्वं ।
- १ एतेषां घटनानां पश्चाद् द्विप्रियेकीयस्य नावोतस्य गोस्तनीक्षेत्रमेकं
द्विप्रियेक्षेत्रमत्र आसीत् तत् शोमिरोयीयभूपतेराहावस्याट्टालिकायाः
- २ पार्श्वे स्थितं । अत आहावो नावोतं जगाद, तव गोस्तनीक्षेत्रं मया
देहि मया तत् शाकक्षेत्रं कारिष्यते यतस्तत् मम भवनस्य सन्निधौ
- तस्य पार्श्वे स्थितं, तस्य विनिमयेन ततोऽप्युत्तममपरं गोस्तनीक्षेत्रमेकं
- तुभ्यं मया दायिष्यते यद्वा यदि तुभ्यं रोचते तर्हि तस्य मूढ्यं रजतं तुभ्यं
- ३ दायिष्यते मया । ततो नावोत आहावम् अत्रवीत् मया तुभ्यं निजपैटका
- ४ भूमिं वितीर्यते परमेश्वरस्तन्नानुमन्यतां । अनन्तरं मया पैटका भूमि-

स्तुभ्यं न वितारिष्यते यिप्रियेणीयस्य नावोतस्यैतेन वचसाहावो विमर्षो
ऽसन्तुष्टश्च भूत्वा निजभवनं गतवान् अपरं शय्यायां निपत्य विवर्य-
वदनश्च भूत्वा किञ्चन भोक्तुं नैच्छत् ।

अनन्तरं तस्य जायेधेवल् तस्य समीपं समीय तम् अपृच्छत् तव ५
मानसम् एतादृग् विमर्षं कुतः ? त्वया किञ्चन न भुज्यते च कुतः ? ततः ६
स तामवदत्, अहं यिप्रियेणीयं नावोतं सम्भाष्य तम् अवदं, रौप्यविनि-
मयेन तव द्राक्षाक्षेत्रं त्वया मङ्गलं दीयतां यद्वा यदि तुभ्यं रोचते तर्हि
तस्य विनिमयेन द्राक्षाक्षेत्रमपरमेकं तुभ्यमहं दास्ये ततः स प्रत्यवदत्
मया निजं गोस्तनीक्षेत्रं तुभ्यं न दायिष्यते । तदानीं तस्य जायेधेवल् ०
जगद् तथा सति त्वया किम् इच्छायैणीयजनपदस्य राजत्वं कारिष्यते ?
उत्तिष्ठ भृश्व त्वदीयं मानसं दृष्टं भवतु यिप्रियेणीयनावोतस्य गोस्तनी-
क्षेत्रं मयैव तुभ्यं दायिष्यते । अनन्तरम् आहावस्य नाम्ना सा पत्राञ्चि ८
लिखित्वा तस्य मुद्राक्षरेण मुद्राङ्कितानि हत्वा नावोतस्य समीपवासिनां
नगरस्य मुख्यानां प्राचीनानाञ्च लोकानां सविधं प्रेषयाञ्चकार । तेषु ९
पत्रेषु लिखितमेतद् वचः, युष्माभिरुपवासो घोष्यतां नावोतश्च लोकानां
मध्य उच्चस्थाने समुपवेश्यतां । अनन्तरं त्वम् ईश्वरं राजानञ्चानङ्गी- १०
कृतवान् तस्य विपरीतम् एतत् साक्षित्वं कर्तुं दुराचारो हौ नरो युष्मा-
भिस्तस्य सम्मुखे स्थाप्येता ततः परं यूयं तं वद्विष्कृत्य पाषाणैर् मारयत ।
अनन्तरम् ईधेवला प्रेषितेषु पत्रेषु यद्यत् लिखितं यद्यत् तयाज्ञापितञ्च १
तदेव तन्नागरिकैर् लोकेरर्थता नगरनिवासिभिः प्राचीनैः प्रधानमनुजै-
कृतं । तदुपवासो घोषितो नावोतश्च लोकानां मध्य उच्चस्थान उपवे- १२
श्रितः । अपरं दुराचारो हौ नरावागत्य तस्य सम्मुख उपविशिश्रुतुः । १३
तौ हौ दुराचारो नरो सकललोकानां समक्षं नावोतस्य विरुद्धं वच
इदं वदन्तौ साक्षित्वं चक्रतुः, नावोत ईश्वरं राजानञ्चानङ्गीकृतवान् ततः
स मनुजैर् नगराद् वद्विष्कृतः पाषाणैर् मारितश्च । अनन्तरं त ईधेवल् १४
समीपं वार्त्तामिमां प्रेषयाञ्चक्रिरे नावोतः पाषाणैराहृतो मृतश्च ।

अपरं नावोतः पाषाणाघातैरन्वित वच इदम् ईधेवल् निशम्याहाव १५
वभाषे, उत्तिष्ठ यिप्रियेणीयनावोतो मुद्रामूल्येन वद् द्राक्षाक्षेत्रं तुभ्यं
दातुं नाभ्यलबत् तद् भृश्व बतो नावोतो न जीवति स मृत एव ।
तदानीं नावोतो मृतो वच इदम् आकस्य आहाव उवाच यिप्रियेणीय- १६
नावोतश्च गोस्तनीक्षेत्रम् अधिकर्तुं जगाम ।

- १० इत्यवसरे परमेश्वरस्य वच इदं तिन्वीयस्त्रैलियस्य समीपम् उपाति-
- १८ सत्, त्वमुत्थाय श्रोमिरोयनिवासिनम् इच्छायेकीयनरपतिम् आहावं
साक्षात् कर्तुं याहि, पश्य स नावोतस्य गोस्तनीक्षेत्रे विद्यते यतस्तद्
- १९ अधिकर्तुं स तत्रागच्छत् । त्वं तस्मै कथय परमेश्वर एतां भारतीं
भावते त्वया किं नरहत्या कृता परसम्पत्तिं क्वंवा च ? पुनरपि तं वद,
परमेश्वरो भाषते श्वानो यत्र स्थाने नावोतस्य बधिरम् अक्षणीकृवन्त-
- २० स्तत्रैव स्थाने श्वानस्तवापि बधिरम् अक्षणीकृवन्ति । तदानीम् आहाव
एकियं गदितवान् हे मम रिपो त्वं किं मां प्राप्नोः ? ततः स उदित-
वान् प्राप्रबं यतस्त्वं परमेश्वरस्य साक्षात् कुत्सिताघारं कर्तुंम् आत्मानं
- २१ व्यक्रोयाः । अतएव (तेन निगद्यते) पश्याहम् अमङ्गलं त्वाम् अभिवर्त्त-
यिष्यामि, तव पश्चात् तव वंशम् उच्छेत्स्यान्वाहाववंशीयान् सर्व्वपुरुषान्
- २२ इच्छायेषो मध्ये मुक्तान् बड्ढांश्च सकलान् विनाशयिष्यामि च । त्वं येन
दुराचारेण माम् अक्षोपय इच्छायेकीयलोकान् पापम् अकारयश्च
तत्कारणाद् अहं निघाटमुत्स्य यारविद्यामस्य वंशमिवाहियसुतस्य
- २३ वाशा वंशमिव च तव वंशं करिष्यामि । अपरं परमेश्वर ईषेवणमधि
वच इदं वदति श्वानो यिम्रियेणस्य प्राचीरसमीप ईषेवणं भक्षिष्यन्ति ।
- २४ आहाववंशीयो यः कश्चिन्नगरे मरिष्यति स कुक्कुरैर्भक्षिष्यते यश्च क्षेत्रे
मरिष्यति स शून्यस्य विह्वले भक्षिष्यते ।
- २५ अपरं निजजाययेषेवणा प्रवर्षितो य आहावः परमेश्वरस्य समक्षं
कुत्सिताघारं कर्तुंम् आत्मानं व्यक्रीडात् तस्य तुल्योऽपरः कोऽपि न
- २६ बभूव । परमेश्वरो यान् इमोरोयान् इच्छायेकीयवंशस्य सम्प्रसात् अद-
वयत् तेषां सकलक्रियानुसारेण स देवानाम् अनुगमनेनातीव छयाहं
- २७ कर्म कृतवान् । स एवाहावस्तानि वंशांस्त्याग्यं निजवसनानि वि-
च्छेद गात्रे प्राशवसनं परिदध उपवसन् प्राशवसने शिश्वे नमस्कृतम्
- २८ आचचार च । ततः परमेश्वरस्य वचनमिदं तिन्वीयस्त्रैलियस्य सविध
- २९ उपातिष्ठत्, आहावो मम समक्षं गम्भीरतपस्या किं तत्र दृश्यते ? मम
समक्षं तस्य नमस्तात्तराक्षकारणाद् अहं तस्य यावज्जीवनम् अमङ्गलं न
वर्त्तयिष्यामि । किन्तु तस्य तनयस्य जीवनसमयेऽमङ्गलं तस्यान्वयम्
अस्मि वर्त्तयिष्यामि ।

२२ द्वाविंशोऽध्यायः ।

१ आह्वावेन नरपतिना मीखायस्य भविष्यद्वादिन आह्वानं १५ मीखायस्य भविष्यद्दचनं
२४ वचनकारणात् तस्य दण्डनं २९ आह्वावेन समं यिह्वादादेशीययिहोशाफटस्य
रूपतेः समरगसमं २४ आह्वावस्य इतलं २७ तस्य प्रशानदानं ४१ यिहोशाफटस्य
विवरणं निधनश्च ५१ आह्वावस्य तनयस्याहधियस्य विवरणश्च ।

अपरम् अरामीयलोकका इच्छायेलीयलोककाश्च वत्सरत्रयपर्यन्तं विश्वस्य- १
मुक्तेषां परस्परं समरं नाभवत् । अनन्तरं तृतीये वत्सरे यिह्वादादेशीयो १
भूपतिर्यिहोशाफट इच्छायेलीयनरपतेः सविधम् अगच्छत् । तदानीम् २
इच्छायेलीयो नरपतिः स्वीयभृत्यान् अब्रवीत् गिलियददेशस्थं रामोत-
नगरम् अस्माकमेवेति किं युष्माभिर्न ज्ञायते ? किन्तु वयम् अरामीय-
भूपतेर्हस्तात् तद् अनपहृत्यालसास्तिष्ठामः । अपरं स यिहोशाफट ४
पप्रच्छ त्वं किं रामोतगिलियदे समरं कर्तुं मया साकं गमिष्यसि ?
ततो यिहोशाफट इच्छायेलीयं भूपतिं जगाद, त्वम् अहञ्च समानौ तव
लोकका मम लोककाश्च समानान्तव तुरगा मम तुरगाश्च समानाः । अनन्तरं ५
यिहोशाफट इच्छायेलीयं भूपतिं गदितवान्, अहं विनये, एतस्मिन्
परमेश्वरस्य का भारती साद्य त्वया पृच्छ्यतां । तत इच्छायेलीयो भूपतिः ६
प्रायेण चतुःशतानि भविष्यद्वादिनः संगृह्य पप्रच्छ युद्धार्थं रामोतगिलि-
यदं किं मया गन्तव्यं किं वा ततो निवर्त्तितव्यं ? तदानीं ते कथितवन्तः
भवता गम्यतां प्रभुर्भूपतेर्हस्ते तत् समर्पयिष्यति । अनन्तरं यिहोशा- ७
फटोऽपृच्छत् योऽस्माभिः प्रष्टुं शक्यते तादृशः परमेश्वरस्यापरः कोऽपि
भविष्यद्वादी किमत्र न विद्यते ? तदानीम् इच्छायेलीयो भूपतिर्यिहो- ८
शाफटं जगाद, वयं येन परमेश्वरं प्रष्टुं पारयामस्तादृशोऽपर एको
जनो विद्यते किन्वहं तम् ऋतीये यतः स मामध्यशुभवचनं विना
शुभवचनं न वदति यिह्वास्य सुतो मीखाय इति तस्य नाम । ततो
यिहोशाफटः कथयामास नरपतिर्नैतादृशं वाक्यं मा गद्यतां । तदानीम् ९
इच्छायेलीयो नरपतिः स्वगृहस्याध्यक्षमेकम् आह्वय निर्दिदेश यिह्वास्य
सुतं मीखायं तूर्णम् अत्रानय । तदानीम् इच्छायेलीयो नरपतिर्यिह्वादा- १०
देशीयो यिहोशाफटो नरपतिश्च राजकीयपरिच्छदान्वितौ शोभिरोऽस्य
गोपुरनिकटस्थे समानस्थाने स्वसिंहासनयोरुपविष्टावास्तां ते सर्वे
भविष्यद्वादिनश्च तयोः सम्मुखे भविष्यद्दचनम् अकथयन् । विशेषतः ११
खिनानाहस्य पुत्रः सिदिकियो लौहमये शूरे निर्माय कथितवान्,

- परमेश्वर एतां वाचं ब्रवीति, एताभ्यां त्वम् अरामीयान् निःश्रेवं श्रावद्
 १२ वितास्यसि । अपरे सर्वे भविष्यद्वादिनोऽपि तथैव भविष्यद्वाक्येनाकथ-
 यन् त्वं रामोतगिलियदं गत्वा कृतार्थीभव, परमेश्वरेण तद् भूपते-
 १३ र्हस्तगतं कारिष्यते । अपरं यो दूतो मीखायम् आह्वातुं गतवान् स तम्
 अत्रवीत् पश्य सर्वे भविद्वादिन एकजन इव नरपतेः शुभवचो गदन्ति,
 अतोऽहं विनये त्वमपि तेषाम् एकजन इव वचो ब्रूहि शुभवाक्यं भाषस्व
 १४ च । ततो मीखायो बभाषे, मया परमेश्वरस्यामरत्वस्य प्रपथं विधाय
 निगद्यते, परमेश्वरो मां यद् आदेक्ष्यति, तदेव मया कथयिष्यते ।
 १५ अनन्तरं राज्ञः सविधं तस्मिन् समीते नरपतिस्तं परिपृष्टवान् हे
 मीखाय, युद्धार्थम् आवाभ्यां रामोतगिलियदं गन्तव्यं किं वा ततो
 निवर्त्तितव्यं? ततः स तमब्रवीत् त्वं गत्वा कृतार्थीभव, परमेश्वरस्तद्
 १६ भूपतेः करे समर्पयिष्यति । अनन्तरं राजा तं जगाद त्वं परमेश्वरस्य
 नाम्ना तथ्यवचो विनापरं किमपि मां न वदिष्यस्येतदधि कतिवारान्
 १७ मया प्रपथं कारयिष्यसे? ततः स बभाषे, अहम् इखायेलः सकल-
 लोकात् अरत्तकान् मेघानिव श्लोच्चयोपरि विकीर्णान् अपश्यं ततः
 परमेश्वर उक्तवान् एतेषां स्वामी नास्ति, एकैको जनः स्वं स्वं निवेशनं
 १८ कुशलेन परावृत्य व्रजतु । अनन्तरम् इखायेलीयो भूपतिर्यिहोशाफटम्
 अभाषत, स मामध्यशुभवचनं विना शुभवचनं न वदिष्यतीत्यहं
 १९ किं पूर्वं तुभ्यं नाकथयं? अनन्तरं मीखायो बभाषे, त्वया परमेश्वरं
 वचो निश्च्यतां । अहं सिंहासनोपविष्टं परमेश्वरं तस्य दक्षिणवाम-
 २० पार्श्वयोर्दण्डायमानं स्वर्गीयं सकलसैन्यश्चापश्यं । परमेश्वर उदितवान्
 आह्वावो यथा रामोतगिलियदं गत्वा पतेत् तथा कस्तं भ्रमयिष्यति ?
 तत्र एको जन एकं प्रकारम् अन्यो जनश्चान्यं प्रकारं कथितवान् ।
 २१ अनन्तरम् एक आत्मा समेत्य परमेश्वरस्य समक्षं तिष्ठन् कथितवान्
 २२ अहं तं भ्रमयिष्यामि । परमेश्वर उदितवान् केन ? स उक्तवान् अहं
 गत्वा तस्य सकलानां भविष्यद्वादिनां वदनेषु म्घावादक आत्मा भवि-
 २३ ष्यामि । तदानीं तेन निगदितं त्वं तं भ्रमयित्वा जयी भविष्यसि वहि-
 २४ निर्याय तदेव कुरु । अनेन प्रकारेण पश्य परमेश्वरस्वदीयानां सर्व-
 भविष्यद्वादिनां वदनेषु म्घाभाषकम् आत्मानं निहितवान् परमेश्वरे-
 श्चैव त्वामध्यमङ्गलं निश्चितं ।
 २५ तदानीं खिनानाहस्य पुनः सिदिक्रियः समीपमागत्य मीखायस्य

मह्यम् आहत्य कथितवान् परमेश्वरीय आत्मा त्वां सम्भाषितुं मम समीपात् केन मार्गेण गतवान् ? मोखाय उदितवान् प्राश्न यस्मिन् दिने १५ त्वं प्रच्छन्नत्वार्यं गर्भागारं प्रवेक्ष्यसि तस्मिन् दिने तद् भोक्तव्यसे । अनन्तरम् इच्छायेलीयरजो भृत्यमेकं समादिशत् त्वं मोखायं घृत्वा नगराध्यक्षस्यामोनस्य राजपुत्रस्य योद्याशस्य च समीपं नय । अपरं ताभ्यां १७ कथय, महीपतिरिति वाचं वदति, एनं कारामारे बध्नीतं यावच्चाहं कुशलेन पराहृत्य नामश्चामि तावद् एनं दुःखरूपम् अन्नं भोजयतं दुःखरूपं तोयं पाययतश्च । ततो मोखायो व्याजहार, यदि त्वं कुशलेन २८ पराहृत्यागमिष्यसि तर्हि परमेश्वरो मया न भाषते । अनन्तरं स कथयामास, हे लोकाः सर्वे यूयम् अत्र मनो निधुङ्गं ।

अनन्तरम् इच्छायेलीयरजो यिहोदादेशीयो यिहोशाफटो राजा च २९ रामोतग्नियदं जग्मतुः । ततः परम् इच्छायेलीयो महीपतिर्यिहो- ३० शाफटं जगाद, अहं कृन्नवेशं धारयन् समरं प्रविशामि त्वच्च निजं परिच्छदं परिधेहि । अनन्तरम् इच्छायेलीयो महीपतिश्कृन्नवेशं धारयन् समरं प्रविवेश । ततः पूर्वम् अरामीयो महीपतिः स्वकीयान् ३१ द्वाविंशतिरथाध्यक्षान् इत्याज्ञापयत्, यूयं केवलम् इच्छायेलीयभूपतिं विना क्षुभ्रेण महता वापरेण केनापि साकं न युध्यत । ततस्ते रथाध्यक्षै ३२ र्यिहोशाफटं निरीक्ष्योक्तम् एष एवेच्छायेलीयो भूपतिरिति, ततस्तेन समं योद्धुम् उपाक्राम्यन्त किन्तु यिहोशाफटेनोच्चैःशब्दे कृते स इच्छा- ३३ येली भूपतिर्नहीति विज्ञाय रथाध्यक्षास्तस्यानुगमनात् निवहतरे ।

अनन्तरम् एकैन जनेन लक्ष्यं विना धनुर्गणम् आह्वय्येच्छायेलीयो ३४ दृपतिर्वर्मणः सन्धिस्थाने शरेणाहतः । ततः स निजं सारथिं बभावे त्वं करौ परावर्त्य सैन्यमध्यात् मां नय यतोऽहं व्यथितोऽस्मि । तस्मिन् ३५ दिवसे समरस्तुमलोऽभवत् नरपतिश्चारामीयाणां विरुद्धं निजे स्यन्दने कूबरम् आलम्ब्यातिष्ठत्, किन्तु सायङ्काले ममार, तस्य द्रतस्य बधिरं स्यन्दनमध्ये पपात च । अनन्तरं रवेरस्तगमनसमय एकैको जनः स्व ३६ स्वं नगरं स्वं स्वं जनपदश्च गच्छत्विति निनादेन श्रिविरं व्याप्तं ।

अनन्तरं नरपतिर्भूतो लोकैः शोमिरोयम् आनीतस्तत्र शोमिरोये ३७ प्रस्राने निहितश्च । ततः परं लोकैर्यदा शोमिरोयस्य पुष्करिण्याः पार्श्वे ३८ स्यन्दनम् अद्याल्यत तदा तस्य सज्जार्थां द्वाजितायां परमेश्वरस्य वचना-नुसारात् सारमेयास्तस्य बधिरं अवबलिङ्गः । एतस्याहवस्य सर्वं ३९

- चरित्रम् अवशिष्टाः क्रियास्तेन निर्मापितं दन्तिदन्तमयं निकेतनं तेन निर्मितानि नगराणि चैतानि सर्वाणि किम् इच्छायेकीयभूपतीनां पुरा-
- ४० वृत्तपुस्तके लिखितानि न विद्यन्ते? आहावे स्वपिष्टगण्डव महानिद्रां समीते तस्य तनयोऽहसियस्तस्य पदे राजा बभूव ।
- ४१ इच्छायेकीयस्याहावस्य नृपते राजत्वस्य चतुर्थवत्सर आसाः सुतो
- ४२ यिहोशाफटो यिहदादेशे राजत्वं कर्तुम् आरेभे । यिहोशाफटः पञ्च-
त्रिंशद्वत्सरवयस्को राजत्वं कर्तुं प्रारभ्य यिरूशालमे पञ्चविंशति वत्स-
रान् यावत् राजत्वं चकार । असूवानामिका शिखे दुर्हिता तस्य प्रसू-
- ४३ रासीत् । स निजजनकस्यासा मार्गेणाचरत् तस्मात् न परावृत्त पर-
मेश्वरस्य साक्षात् सदाचारं चक्रे किन्तु भृगुस्थानानि नोदच्छिद्यन्
- ४४ कोकास्तदानीमप्युच्चस्थानेषु बलिदानं धूपदानञ्चानुर्व्वन् । यिहोशाफट
- ४५ इच्छायेकीयभूपतिना साकं सन्धिं चकार । एतस्य यिहोशाफटस्याव-
शिष्टा क्रिया विक्रमो योधनचैतानि सर्वाणि यिहदादेशीयभूपतीनां
- ४६ पुरावृत्तपुस्तके लिखितानि किं न विद्यन्ते? तस्य जनकस्यासाः समये
ये ये पुत्रामिनो मनुजा अवशिष्टान्ते तेन जनपदाद् व्यापादिताः ।
- ४७ एतस्मिन् समय इदोमदेशस्य कोऽपि भूपतिर्नासीत् एकः प्रतिनिधिः
- ४८ राजत्वम् अकरोत् । अनन्तरं यिहोशाफट औफीरात् महारजता-
नाम् आनयनार्थं तर्शाशीयपोतनिवहं निर्मापयाच्चकार किन्तु स
- ४९ पोतनिवहो न जगाम यत इत्थियोगवरे सर्वेऽभ्यन्त । तदानीम्
आहावस्य तनयोऽहसियो यिहोशाफटं व्याहरत् मम दासेयाः भवतो
दासेयैः साकं पेतैर्यात्रां कुर्व्वन्तु किन्तु यिहोशाफटस्य तस्मिन् मति
- ५० नं बभूव । अनन्तरं यिहोशाफटो निजपिष्टगण्डव महानिद्रां गत्वा
निजपूर्वपुरुषस्य दायूदो नगरे पूर्वपुरुषाणां समीपे भ्रमशाने निदधे
ततस्तस्य तनयो योरामस्तस्य पदे राजा बभूव ।
- ५१ यिहदादेशीययिहोशाफटस्य नृपते राजत्वस्य सप्तदशे वत्सरे आहावस्य
पुत्रोऽहसिय इच्छायेकीयानां राजत्वं कर्तुम् आरेभे स वत्सरद्वयं यावद्
- ५२ इच्छायेकदेशस्य राजत्वं चकार । स परमेश्वरस्य साक्षात् कुत्सिताचारं
चकार किञ्च निजपित्रो मार्गे येनेच्छायेकवंशः पापे प्रवर्त्तितस्तस्य निवाट-
- ५३ पुत्रस्य धारविद्यामस्य मार्गे च चरितवान् । स स्वपितुः क्रियानुसाराद्
वाकः सेवां पूजाञ्च कुर्व्वन् इच्छायेकः प्रभुं परमेश्वरं क्रोधयाच्चकार ।

राजावल्या द्वितीयं पुस्तकं ।

१ प्रथमोऽध्यायः ।

१ निजपोडायाः समयेऽहसियस्य देवसमीपं दूतानां प्रेषणं ५ दूतानां समीपम् ण्लि-
यस्य प्रेषितत्वं ८ एलियं धर्तुं सैनिकद्वयस्य प्रेषितत्वं तेषां विनाशः १३ तृतीय-
सैनिकस्य प्रेषितत्वं तस्य रक्षा १७ अहसियस्य निधनञ्च ।

● आह्वावस्य निधनात् परं मोयावीयमनुजा इस्त्रायेलोऽधीनत्वं तत्त्वजुः । १
अपरम् अहसियः शोमिरोणस्य स्वियोच्चगेहस्य वातायनेनाधः १
पतित्वा रथो बभूव । ततः स दूतान् वाचमिमां गदित्वा प्रेषयामास
अहमेतस्माद् व्याधे रक्षां प्राप्स्यामि नवेति यूयं गत्वैक्रोणीयदेवं वाल-
सिवूवं पृच्छत । किन्तु परमेश्वरस्य दूतस्तिश्रीयम् एलियं व्याजहार, २
त्वमुत्थाय शोमिरोणस्य भूपते दूतान् साक्षात् कुरु तान् इदं वचो ब्रूहि
च, इस्त्रायेलो मध्य ईश्वरो नाख्येतत्कारणाद् यूयं किम् इक्रोणीयदेवं
वालसिवूवं परिप्रष्टुं ब्रजथ? इतिहेतोः परमेश्वर एतां भारतीं गदति ५
त्वं यां श्रथ्याम् आरूढोऽसि तस्याः पुनर्नावरोक्ष्यसि त्वया मर्त्तव्यमेव ।
तत एलियः प्रतस्थे ।

अनन्तरं नृपतेः समीपं परावृत्ता दूतास्तेन पृष्ठाः, यूयं कुतः परा- ५
वृत्त्यागताः? ते प्रत्यवदन् एको जन आगत्यास्मान् साक्षात् कृत्वा गदित- ६
वान् येन राज्ञा यूयं प्रहितास्तस्य समीपं व्याघुञ्च गत्वा गदत परमे-
श्वर इमां भारतीं भाषते, इस्त्रायेलो मध्य ईश्वरो नाख्येतत्कारणात् त्वं
किम् इक्रोणीयदेवं वालसिवूवं परिप्रष्टुं लोकान् प्रहिणोषि? त्वं यां
श्रथ्याम् आरूढोऽसि तस्याः पुनर्नावरोक्ष्यसि त्वया मर्त्तव्यमेव । नरपति- ७
स्त्वान् पपञ्च युष्मान् साक्षात् कर्तुं समीपं येन मनुजेन वच इदमभाषि
तस्याकारः कीदृशः? ते प्रत्यवदन् स लोमशस्तस्य कटौ च चर्मशृङ्खलं ८
बद्धमासीत् । ततो नरपतिरुदितवान् स तिश्रीय एलियः ।

अनन्तरं नृपतिः पञ्चाशत्सोक्तैः सहितं पञ्चाशत्पतिमेकं जनं तस्य ९
समीपं प्रेषयामास । तदानोम् एलिय एकस्य शिलोच्चयस्य शिखरे सम-
पाविशत् । ततः स तस्य समीपम् ऊर्द्धं गत्वा तं व्याजहार, हे ईश्वरीय-

- १० लोक, नृपतिरादिप्रति त्वमवरोह । तत एलियस्तं पञ्चाशत्पतिं प्रत्यव-
दत्, यद्यहम् ईश्वरीयलोको भवेयं तर्हि गगनाद् वज्रिः पतित्वा त्वां
तव पञ्चाशल्लोकांश्च दहतु । तत आकाशाद् वज्रिः पतित्वा तं तस्य
- ११ पञ्चाशल्लोकांश्च ददाह । अनन्तरं नृपतिः पुनर्ब्वारं पञ्चाशल्लोकैः सहि-
तम् अपरम् एकं पञ्चाशत्पतिं प्रेषयामास । ततः स तम् उक्तवान् हे
- १२ ईश्वरीयलोक नरपतिरादिप्रति त्वं तूर्णम् अवरोह्यागच्छ । एलियस्तान्
प्रत्यवादीत्, यद्यहम् ईश्वरीयलोको भवेयं तर्हि गगनाद् वज्रिः पतित्वा
त्वां तव पञ्चाशल्लोकांश्च दहतु । तत आकाशाद् ईश्वरीयवज्रिः पतित्वा
तं तस्य पञ्चाशल्लोकांश्च ददाह ।
- १३ अनन्तरं राजा पुनर्ब्वारं पञ्चाशल्लोकैः सहितं तृतीयम् एकं पञ्चाशत्-
पतिं प्रेषयामास । स तृतीयः पञ्चाशत्पतिं यात्रां विधाय समुपस्थाय
चैलियस्य समक्षं जानुनी पातयित्वा विनयेन बभाषे हे ईश्वरीयलोक
मम प्राणा भवत एतेषां पञ्चाशद्दासानां प्राणाश्च भवतो दृष्टौ बङ्गमूल्या
- १४ भवन्तु । पश्यतु पूर्वम् आकाशाद् वज्रिः पतित्वा द्वौ पञ्चाशत्पती तयोः
पञ्चाशत् पञ्चाशत् सेनाश्च दग्धवान्, अधुना मम प्राणा भवतो दृष्टौ
- १५ बङ्गमूल्या भवन्तु । ततः परमेश्वरस्य दूत एलियं जगाद, सममेतेना-
वरुह्य याहि, एतस्मात् मा भैषीः । ततः स उत्थाय तेन साकं राज्ञः
- १६ समीपं जगाम । अपरं स राजानं व्याजहार, परमेश्वरो वच इदं
ब्रवीति त्वं यं परिप्रष्टुं शक्नोषि तादृश ईश्वरः किम् इच्छायेलो मध्ये
नास्येतत्कारणात् त्वं किम् इच्छोषीयदेवं वाक्सिवृवं परिप्रष्टुं दूतान्
प्राहिणोः ? इति हतोक्तं यां शय्याम् आरूढोऽसि तस्याः पुनर्नावरो-
ह्यसि त्वया मर्त्यमेव ।
- १७ अनन्तरम् एलियेन गदितात् परमेश्वरोयवाक्त्वात् स ममार तस्य
तनयाभावाच्च यिह्वाददेशीयनरपते यिहोशाफटस्य पुत्रस्य थोरामस्य
- १८ द्वितीये राजत्ववत्सरे यिहोरामस्तस्य पदे राजा बभूव । एतस्याहसि-
यस्यावशिष्टं चरित्रं तेन च यद्यत् कृतं तत् सर्वम् इच्छायेलीयनरपतीनां
पुराहृतपुस्तके लिखितं किं न विद्यते ?

२ द्वितीयोऽध्यायः ।

१ एलियेलीशाययो र्थाचारकर्णं नद्याः पारगमनं वाक्यवदनम् एलियस्य स्वर्गारो-

इत्थं १९ इलीशायस्य पुनरागमनं नदीनरुचं भविष्यद्दचनेन समानप्राप्तिः १९
तस्य प्रथमायर्थ्यजिघा २९ द्वितीयम् आश्चर्य्यकर्म्म च ।

अनन्तरम् एलियं घूर्णवायुना स्वर्गं नेतुं परमेश्वर उद्यतवत्खेलिये- १
लीशायौ गिग्ल्गलात् प्रतस्थाते । अपरम् एलिय इलीशायं बभाषे २
त्वयात्रैव स्थीयतां यतः परमेश्वरो मां वैधेलं यावत् प्रहितवान् । तत
इलीशायः प्रतिजगाद यदि परमेश्वरो ऽमरो भवेत् भवतः प्राणाश्च
सजीवा भवेयुस्त्विह मया भवान् न परित्यक्ष्यते । अतस्तौ वैधेलं ३
जग्मिवांसौ । तदानीं वैधेलस्था भविष्यद्दादिनां शिष्या इलीशायस्य ४
सविधं समीय तम् अचदन् अद्य परमेश्वरेण तव समक्षात् तव प्रभु
र्नेष्यते त्वया किमेतत् ज्ञायते ? स उदितवान् मयापि तत् ज्ञायते यूयं
निःशब्दा भवत । ततः परम् एलियेन स न्यगद्यत, हे इलीशाय त्वयात्र ५
स्थानेऽवस्थीयतां यतः परमेश्वरो मां यिरीऊं यावत् प्राहिषोत् । ततः
स उदितवान् यदि परमेश्वरोऽमरो भवेत् भवतः प्राणाश्च सजीवा
भवेयुस्त्विह मया भवान् न परित्यक्ष्यते । तस्मात् तौ यिरीऊं जग्मि- ६
वांसौ । तदानीं यिरीऊस्था भविष्यद्दादिनां शिष्या इलीशायस्य सविधं ७
समेत्वा तं व्याजङ्गुः, अद्य परमेश्वरेण तव समक्षात् तव प्रभु
र्नेष्यते त्वया
किम् एतत् ज्ञायते ? ततः स प्रतिबभाषे मयापि तत् ज्ञायते यूयं
निःशब्दा भवत । अनन्तरम् एलियस्तम् आचष्ट त्वयात्र स्थानेऽवस्थीयतां ८
यतः परमेश्वरो मां यर्हनं यावत् प्राहिषोत् । ततः स प्रत्यब्रवीत्,
यदि परमेश्वरोऽमरो भवेत् भवतः प्राणाश्च सजीवा भवेयुस्त्वि
भवान् मया न परित्यक्ष्यते । अनन्तरं तौ द्वौ जनौ जग्मतुः । अपरं ९
भविष्यद्दादिनां शिष्याणां पञ्चाशज्जना व्रजित्वा किश्चिद् दूरे तयोः
समक्षम् अतिष्ठन् । अपरं यर्हनस्य तटे तौ द्वौ जनावप्यवतस्थाते ।
ततः परम् एलियः स्त्रीयं गात्रीयं वसनं धृत्वा सङ्गोचयित्वा च तोय- १०
माजघान तेन तोयेषु विभिन्नेषु तौ द्वौ जनौ शुष्कमार्गेण पारं जग्मि-
वांसौ । पारं प्राप्यैलिय इलीशायम् अब्रवीत् तव समीपात् मम ११
नयनस्य पूर्व्वं तव हृते मया यत् कर्त्तव्यं तत् त्वया याच्यतां । तत इली-
शायो जगाद त्वदोयात्मनो दावंशौ माम् अधितिष्ठेतां मदीया प्रार्थ-
नैवा । तेन भाषितं त्वया यदप्रार्थि तद् दुर्लभं तथापि यदि तव १०
सविधात् नयनसमये त्वयाहं बोध्यैय तर्हि त्वां प्रति तद् वर्त्तिष्यते
किन्तु मयि न दृष्टे न वर्त्तिष्यते । तौ गच्छन्तौ सम्भाषेते इत्यनन्तरे पश्य ११

वक्रिमय एको रथो वक्रिमयौ ह्यौ च समीय तौ पृथग् अकुर्वन् अप-
रम् एलियो घूर्णवायुना स्वर्गमावरोह ।

- १९ तदानीम् इलीशायस्तद् वीक्षमाणो वत मम तात वत मम तात वत
इच्छायेलो स्यन्दनरथिगणेत्युच्चैर्विललाप ततः परं पुनस्तं न वीक्षाक्षणे ।
- १९ अनन्तरं स निजवसनानि धृत्वा कृत्वा दिख्यद्गानि चकार । अपरं स
एलियस्य गात्रात् पतितं वसनम् आदाय परावृत्य यर्दनस्य तटे तस्थि-
१४ वान् । अनन्तरं स एलियात् पतितं गात्रीयं वसनं धृत्वा तेन तोयान्या-
हृत्य व्याजहार, एलियस्य प्रभुः परमेश्वरः कुत्र ? सोऽवश्यं स एवास्ते ।
- १५ ततस्तेन ताडितेषु वारिषु विभिन्नेखिलीशायः पारं जगाम । तदानीं
यिरीज्जनिवासिनो भविष्यदादिनां शिष्याः सम्मुखस्थानात् तद् वि-
लोक्य बभाषिरे, एलियस्यात्मा इलीशायेऽध्यतिष्ठत् । अनन्तरं ते तं
१६ साक्षात् कर्तुं समीय भूमौ दण्डवद् बभूवुः । अपरं तैः स ऊचे, पश्य
तव दासानां मध्ये पश्चाद्गङ्गलवन्तो मनुजा अप्च स्थाने विद्यन्ते तै
गंत्वा तव प्रभुरन्विष्यतां को जानाति परमेश्वरस्यात्मा तम् उत्याप्य
कस्मिंश्चित् शिलोचये कस्याश्चिद् उपत्यकायां वा निक्षिप्तवान् । स उक्त-
१७ वान् मा प्रेषयत । तथापि तैः पुनः पुनर्याचिन्वा लज्जितः सन् स
व्याचचक्षे तान् प्रेषयत । तस्मात् पश्चाद्गङ्गोकास्तैः प्रेषिताः सन्तो दिन-
१८ त्रयं यावत् तं गवेधयामासुः किन्तु तं न प्राप्य परावृत्य तस्य समीपम्
आजग्मुः । तदानीं स यिरीहावासीत् । ततः स उदितवान् युष्माभि
र्न गम्यतामिति मया किं नाभाषि ?
- १९ अनन्तरं तन्नगरस्य मनुजा इलीशायं व्याचचक्षिरे, पश्यतु भवान्,
एतस्य नगरस्य स्थानं रम्यमित्यस्मत्प्रभुर्वीक्षते, किन्तु तोयानि कुत्सि-
२० तानि भूमिश्चापत्यनाशिका । ततः स व्याजहार, मम समीपं नवीनं
२१ भाजनमेकमानीय तत्र लवणं निधज्जं । अनन्तरं तत् तैरानीतं । ततः
स पानीयस्य प्रखवणं समीय तत्र लवणं निक्षिप्य बभाषे परमेश्वरः
प्राह, मया पानीयमेतद् भद्रम् अकारि, अद्यारभ्य नैतत् निधनजनकम्
२२ अपत्यनाशकं वा भविष्यति । अनन्तरम् इलीशायेन यद् गदितं तदनु-
साराद् अद्य यावत् तन्नौरं भद्रं बभूव ।
- २३ अनन्तरं स तस्मात् स्थानाद् वैथेलेन जग्मिवान् ततस्तस्मिन् वर्त्मना
गच्छति कतिपयाः क्षुद्रबालका नगराद् वहिरागत्य तं निन्दन्तो बभा-
षिरे, हे खल्लोट त्वम् ऊर्ध्वम् आगच्छ, हे खल्लोट त्वम् ऊर्ध्वम् आगच्छ ।

तदानीं स मुखं परावर्त्त्य तान् दृष्ट्वा परमेश्वरस्य नाम्ना शशाप । ततः १४
काननाद् द्वे भल्लून्धौ समागत्य तेषां द्विचत्वारिंशद् बालकान् विदार-
यामास ॥ अनन्तरं स तस्मात् स्थानात् कर्मिणं शिलोच्चयं गतवान् १५
अपरं तस्मात् स्थानात् शोमिरीयं प्रत्याययौ

३ तृतीयोऽध्यायः ।

१ यिहोरामस्य राजत्वकथनं ४ मोयावीयराजेनेखायेलोऽधीनत्वयजनं ५ यिहोरामो
यिहोशाफ्ट इदोमोयनरपतिश्चैतेषु तोयाभावात् क्लिष्टेष्वितीयशायात् तोयस्य जयस्थ
च प्रतिज्ञा लभनं ११ मोयावीयानां पराजितत्वं १६ मोयावीयराजेन निजजन-
यस्य बलिदानम् इखायेलीयलोकानां निजजनपदं प्रति पुनरागमनञ्च ।

यिहदाया भूपते यिहोशाफ्टस्य राजत्वस्याष्टादशे वत्सर आहा- १
वस्य तनयो यिहोराम इखायेल उपरि राजत्वं कर्तुं प्रारभ्य द्वादश-
वत्सरान् यावद् राजत्वं चक्रिवान् । स परमेश्वरस्य साक्षात् कुत्सि- २
ताचारं चकार । स यद्यपि निजपितु मृतुश्च सदृशो न भवन् तातेन
निर्मितं बालः प्रतिमानं दवयामास, तथापि निवाटस्य तनयो यो ३
यारवियाम इखायेलीयवंशं पापम् अकारयत् तस्य पापान्याचचार
तानि न विजहौ ।

मोयावदेशस्य राजा मेशा मेघाधिकार्यासीत् तेनेखायेलीयनरपतये ४
लक्षमेकं मेघवत्या लक्षमेकं सलोममेघाश्च करत्वेनादीयन्त । किन्वा- ५
हावस्य निधनात् परं मोयावीयो भूपतिरिखायेलीयभूपतेरधीनत्वं
पर्यत्यजत् ।

तस्मिन् समये यिहोरामो नरपतिः शोमिरीयात् प्रस्थाय सकलान् ६
इखायेलीयमनुजान् अगणयत् । अपरं यिहदादेशीयनरपते यिहोशा- ७
फ्टस्य सविधं दूतं प्रहित्य बभाषे, मोयावीयो नृपति ममाधीनत्वं
पर्यत्याक्षीत्, अतस्त्वं मोयावीयैः समं समरं कर्तुं किं मया साकं गमि-
ष्यसि ? स प्रत्यवादीत्, अहं यास्यामि त्वम् अहञ्च समानौ तव लोका
मम लोकाश्च समानास्तव तुरगा मम तुरगाश्च समानाः । स पृष्टवान् ८
वयं केन वर्त्मना गमिष्यामः ? ततः स आचष्ट, इदोमदेशीयप्रान्तरस्य
मार्गेण । अनन्तरम् इखायेलीयो नरपति यिहदादेशीयनरपतिरि- ९
दोमीयो नरपतिश्च यात्रां विधाय वक्रमार्गेण सप्तदिनानि जग्मि-
वांसः । तदानीं सैन्यानां तदनुगामिनां पशूनाश्च कृते तोयं नासीत् ।

- १० तत इखायेलीयो नरपति र्वाजहार हा हा मोयावीयलोकानां करेषु समर्पयितुं परमेश्वर इमान् चीन् भूपतीन् एतत् स्थानं समानयत् ।
- ११ किन्तु यिहोशाफटो व्याजहार, वयं येन परमेश्वरं परिप्रच्छं पारथाम-
स्तादृशः परमेश्वरस्य भविष्यद्वादी किम् अत्र स्थाने कोऽपि नास्ति ?
तत इखायेलीयनरपतेरेको भृत्यो बभाषे यो जन रलियस्य करे पानी-
यमसिञ्चत्, शाफटस्य तनयः स इलीशाय एतस्मिन् स्थाने विद्यते ।
- १२ यिहोशाफटो व्याचष्ट, परमेश्वरस्य वचनं तस्यान्तरे विद्यते । तत इखा-
येलीयभूपति र्यिहोशाफट इदामीयभूपतिश्चेलीशायस्य सविधं जग्मि-
- १३ वांसः । तदानीम् इलीशाय इखायेलीयं महीपतिं व्याहरत् त्वया साकं
मम कः सम्बन्धः ? त्वं निजतातस्य भविष्यद्वादिनां खजनन्याश्च भवि-
ष्यद्वादिनां सन्निधिं याहि । तत इखायेलीयो महीपतिरुवाच, मैतद्
वद मोयावदेशीयानां करेषु समर्पयितुं परमेश्वर एतान् चीन् नरप-
- १४ तीन् समानयत् । इलीशाय ऊचिवान् अहं यं सैन्याधिपतिं परमेश्वरं
परिचरामि तस्यामरत्वस्य शपथं कुर्वे यद्यहं यिहदादेशीयनपतिं
यिहोशाफटं नादरिष्ये तर्हि त्वां प्रति दृष्टिं नाकरिष्ये त्वां नाद्रक्ष्ये ।
- १५ इदानीं मम सन्निधिम् एकं यन्त्रवादिनम् आनयत । अनन्तरं तेन
यन्त्रवादिना वीणायां वादितयां परमेश्वर इलीशायम् अध्यतिष्ठत् ।
- १६ ततः सोऽब्रवीत् परमेश्वर एतत् कथयति, इमाम् उपत्यकां खातमयीं
- १७ कुरुत । यतः परमेश्वर इमां भारतीं भाषते, युष्माभिर् वीतो न दर्शि-
ष्यते दृष्टिश्च न दर्शिष्यते किन्तु युष्माकं युष्मदीयानां पशूनां वाहना-
- १८ नाश्च पानार्थम् रघोपत्यका पानीयैः परिपूरयिष्यते । एतदपि परमेश्व-
रस्य दृष्टौ क्षोदिष्टं कर्म स मोयावीयान् युष्माकं करेषु समर्पयिष्यति ।
- १९ युष्माभिः प्राचीरवेष्टितानि नगराण्युत्तमानि नगराणि च जायिष्यन्ते
सर्वे उत्तमा महीरुहाश्च कर्त्तुं सन्ति सर्वे प्रहृष्टो मद्भिः पूरयिष्यन्ते
- २० सर्व्वाण्युत्तमानि क्षेत्राणि खण्डप्रस्तरैर्विनाशयिष्यन्ते च । अनन्तरं
प्रातःकाले बलिदानसमय इदोमजनपदस्य वर्त्मना पानीयं समीप नीष्टतं
परिपूरयामास ।
- २१ इत्यवसरे ते राजानोऽस्माभिः साकं समरं कर्त्तुं समीयुरिति वार्त्तां
निश्रम्य मोयावीयलोकानाम् अस्त्रधारणनिपुणाः सर्वे मनुजा मिलित्वा
- २२ जनपदस्य सीमायाम् अवातिष्ठन्त । अपरं प्रत्यूषे दिवाकरे पानीयोपरि
देदीप्यमाने मोयावीयैः समुत्थाय स्वसम्मुखे शोणितवद् रक्तवर्षानि

तोयान्दृष्टवन्त । ततस्त्रैर्दितं, एतत् शोषितमेव तैर्भूपतिभिः परस्परं ११
विवदमानैः स्वबन्धूनां लोका हता अतो हे मोयावीया यूयं लोकाधि-
गच्छत । अनन्तरं तेष्विच्छायेलीयानां शिविरमुपस्थितेष्विच्छायेलीय- १४
लोका उत्थाय मोयावीयलोकान् तादृशम् आप्नन् यत् ते तेषां सम्मु-
खात् पलायन्त । अनन्तरं देशस्य मध्येऽपि मोयावीयान् आहन्तुं तेषां
पश्चाद् अगच्छन् । सकलनगराणि तैर्भंगानि सर्वाण्युत्तमानि क्षेत्राणि १५
चैकैकेन जनेन निक्षिप्तैः पाषाणैः परिपूरितानि सर्व्वे सजलप्रह्वयश्च
मृद्भिस्तैः पूरिता उत्तमा महीरुहाश्च सर्व्वे तैश्चिन्नाः केवलं कीर्त्तयन्त्यस्य
प्राचीरम् अवाशिष्यत तेनाभ्यक्षेपकयन्त्वधारिणस्तस्य चतुर्दिशं गत्वा
तद् अचक्रमुः ।

अपरं समरो मयानिवार्य्यो भवतीति विलोक्य मोयावीयो भूपति- १६
रिदोमीयभूपतेः समीपं सैन्यानि विभिद्य गन्तुं सप्तशतानि खड्गधारकान्
खेन समं जग्राह किन्तु ते न पारयामासुः । अनन्तरं तस्य मरणात् १७
परं न राज्ञा भवितव्यं स्वस्य तं ज्येष्ठं पुत्रं गृह्णीत्वा स भित्तेरुपरि
बलिमिव ऊतवान् तत इच्छायेलीयानां विरुद्धं महान् क्रोध उदपद्यत ।
अनन्तरं ते तस्य समीपात् प्रस्थाय निजजनपदं परावृत्त्य जग्मुः ।

४ चतुर्थोऽध्यायः ।

१ इक्षीशायेन विधवायासैलवर्द्धनं ८ शूनेमीयायै क्षियै पुत्रवरदानं १८ पुत्रे
सति तस्य पुत्र जीवयनं १८ गिल्लगले प्राणनाशकवृद्धनस्य भद्रकरणं ४९ अत्यल्प-
भक्ष्येण बडलोकानां भोजनञ्च ।

ततः परं भविष्यद्वादिनां शिष्याणाम् एका योषिद् इक्षीशायं प्रोक्षे १
र्याहरत्, तव दासो मम स्वामी मृतः स परमेश्वरस्य भक्त आसीत् तत्
त्वं जानासि, इदानीम् उत्तमर्यो मम दौ पुत्रौ निजदासौ कर्तुम् आग-
च्छति । इक्षीशायः प्रपृच्छ मया तव कृते किं कर्त्तव्यं ? तव गेहे किं ५
विद्यते ? तन्मां वद । सा जगाद भाण्डम् एकं तैलं विना तव दास्या गेहे
नापरं किमपि विद्यते । तदानीं स कथयामास त्वया गत्वा बहिः- १
स्थानाद् अर्धतः स्तीयसमीपवासिभ्यः सर्व्वेभ्यः शून्यभाजनानि याचित्वा-
नीयन्ताम् तान्यल्पानि न भवन्तु । ततः परं पुत्राभ्यां सार्द्धं निजगेहा- ४
भ्यन्तरं गत्वा तस्य द्वारं बद्ध्वा तानि सर्वाणि पात्राणि तैलेन पूर्य्यन्तां

- ५ यद्यद् भाजनं पूर्णं तत् पृथक् निधीयताञ्च । अनन्तरं तस्य सविधाद् गत्वा तथा स्वपुत्राभ्यां सार्द्धं गेहं प्रविष्टं वृद्धञ्च ताभ्याश्चानीतेषु भाजनेषु
- ६ तैलम् अवतारितं । अनन्तरं सर्वेषु भाजनेषु पूर्णेषु सा तयोरेकं पुत्रं वभाषे, त्वम् अपरमेकं भाजनं देहि ततः स जगाद भाजनमपरं नास्ति
- ७ तस्मात् तैलखावो विरराम । अनन्तरं सा गत्वेश्वरीयलोकं वार्त्तां व्याचक्षत् । ततः स उदितवान् त्वं गत्वा तैलं विक्रीय ऋणं परिशोधय अपरं तदवशिष्टेन त्वं त्वदीयतनयौ च जीवत ।
- ८ अपरम् एकदा इलीशाये श्रूनेमं समीते तत्रत्या काचिद् धनवती नारी सविनयं तं भोजनाय निमन्त्रयामास । अनन्तरं स यति वारान् तेन वर्त्मना गतवान् तति वारान् भोजनाय तत् स्थानं गतवान् ।
- ९ अनन्तरं सा नारी निर्जं पतिं व्याचष्ट पश्य योऽयं नरोऽस्माकं सविधेन
- १० नित्यं गतागतं करोति मया बुध्यते स ईश्वरस्य पवित्रो लोकः । अतस्तस्य निमित्तम् आवाभ्यां भित्तेरुपरि च्चुद्रं कोष्ठमेकं निर्म्मीयतां तन्मध्ये पथ्यङ्गो भोजनासनं पीठासनं दीपवत्तञ्च निधीयतां सोऽस्मिन्निवेशनम्
- ११ आगत्य तस्मिन् स्थाने वसतु । एकस्मिन् दिन इलीशायेन तत् स्थानं
- १२ गत्वा तत् कोष्ठं प्रविश्य शयने कृते स निजदासं गेहसिं व्याचष्ट त्वं तां श्रूनेमीयाम् आह्वय । ततस्तेनाह्वतायां तस्यां नार्थ्यां तस्य सम्मुखे
- १३ तिष्ठन्त्याम् इलीशायो गेहसिं व्याजहार, त्वया सा भाष्यतां, पश्य त्वया-वयो निर्मित्तम् एतानि चिन्तितानि, अधुना तव निमित्तम् आवाभ्यां किं कर्त्तव्यं? तव कृते नरपतेः सेनापते वा सविधे किञ्चित् प्रार्थनीयं किं विद्यते? सा भाषितवती, मया निजलोकानां मध्ये सुखम् उच्यते ।
- १४ अनन्तरम् इलीशायो वभाषे तस्याः कृते किं कर्त्तव्यं? ततो गेहसिना
- १५ प्रतिगदितं सा निष्पुत्रा तस्याः पतिश्च वृद्धोऽस्ति । इलीशायः कथया-
- १६ मास त्वं ताम् आह्वय । ततस्तेनाह्वतायां तस्यां द्वारे तिष्ठन्त्याम् इली-शाय उचिवान् एकवत्सरात् परम् एतस्मिन् ऋतौ त्वया तनयः क्रोडे कारिष्यते । किन्तु सा वभाषे हे मम प्रभो हे ईश्वरीयलोक तन्नहि
- १७ तन्नहि, निजदासीं प्रति ऋषाभारतीं न भवान् भाषतां । अनन्तरं सा नारी गर्भिणी भूत्वेलीशायस्य वाक्यानुसारात् संवत्सरात् परं तस्मिन् ऋतौ पुत्रं प्रसृषुवे ।
- १८ अनन्तरं स बालकः क्रमशो वृद्धिं प्राप्यैकस्मिन् दिने निजतातस्य
- १९ समीपे शस्यच्छेदकानां मध्यं जगाम । ततः परं तातम् उद्दिश्य ह्य मम

मन्त्रं वा मम मन्त्रकम् इति तेन विज्ञापिते स तद्वचं दासमेकं
 व्याहरत्, एतस्य मातुः समीपम् एनं वद । अनन्तरं स तेनोदुक्त्वा मातुः १०
 समीपं गतिं मध्याह्नकालं यावत् मातुस्वरौ उपविश्य ममार । तदानीं ११
 सा तं गृहीत्वा गत्वेश्वरीयलोकस्य खट्वायै श्राययित्वा द्वारं बद्ध्वा च
 बहिराजगाम । अपरं इतेन निजं पतिं बभाषे त्वया तरुणानाम् एको १२
 जन एका गर्दभी च मम सन्निधिं प्रेक्ष्यताम् अहम् ईश्वरीयलोकस्य
 समीपं त्वरितं गत्वा पुनरागमिष्यामि । ततः स प्रोवाच, तस्य सविधम् १३
 अद्य त्वया कृतो यास्यते ? अद्यामावास्या नहि विश्रामदिनमपि नहि ।
 सा व्याचक्षते मङ्गलं भविष्यति । अनन्तरं सा गर्दभीं सञ्जयित्वा निज- १४
 दासं जगाद त्वं गर्दभीं चालयन् व्रज मत्तो निदेशमप्राप्य मम गमनं
 शिथिलं मा कुरु । अपरं तस्यां गत्वा कर्मिलपर्वत ईश्वरीयलोकस्य १५
 समीपम् उपस्थितायाम् ईश्वरीयलोकः किञ्चिद् दूरात् तां विलोक्य
 निजदासं गेहसिं जगाद पश्यासौ सा गृणेमीया । त्वं तां साक्षात् कर्तुं १६
 धाव, तव मङ्गलं विद्यते ? तव स्वामिनश्च मङ्गलं विद्यते ? तव बालकस्य
 मङ्गलं विद्यत इत्यापृच्छ । तेन तस्मिन् कृते सा प्रत्यवादीत् मङ्गलं
 विद्यते । किन्तु शिलोच्चय ईश्वरीयलोकस्य सविधम् उपस्थाय सा तस्य १७
 पादौ दधार । ततस्तां दवयितुं गेहसिं निकटं जगाम, किन्त्वोश्वरीय-
 लोक उक्तवान् एनां तद् अनुजानीहि यत एतस्या अन्तःकरणं शोका-
 कुलमास्ते परमेश्वरश्च मन्त्रस्तत् प्रच्छाद्य मां न स्थापितवान् । तदानीं १८
 सा नारी व्याचक्षते मया निजप्रभुतः किं पुत्रो याचितः ? किञ्च स
 न वक्ष्येति मया किं नोदितं ? तदानीम् इलीश्रायेण गेहसिं व्याहृतः, १९
 त्वं बद्धकटिं भूत्वा हस्तेन समैतत् लगुडं गृहीत्वा व्रज केनचित् सा-
 द्धात् कृतस्तं न नमस्कृत केनापि नमस्कृतस्तं किमपि न प्रतिवद तस्य
 बालकस्य वदनेपरि समैतत् लगुडं निर्धेहि च । बालकस्य प्रसूः कथं २०
 यामास परमेश्वरो यद्यमरो भवेत्, भवतः प्राणाश्च यदि सजीवा
 भवेयुस्तर्हि भवान् मया न परित्यज्यते । ततः स उत्थाय तस्याः पश्चात्
 जग्मिवान् । इत्यनन्तरे गेहसिना तयोरयोः गत्वा बालकस्य वदने २१
 लगुडे निहिते शब्दश्चेतना वा तस्य न बभूव, तस्माद् गेहसिना तं
 साक्षात् कर्तुं समीपं स ऊचे, बालको न प्रबुद्ध इति । अनन्तरम् २२
 इलीश्रायेण गेहं प्रविश्य स बालको मृतः स्वस्य शयनीय शयानश्चेति
 दृष्टं । अतः स एकाकी तस्य समीपं प्रविश्य द्वारं संबध्य परमेश्वरस्य २३

- २४ सन्निधौ प्रार्थनां चकार । अपरं शय्याम् आबद्ध्वा बालकस्योपरि शयित्वा तस्य वदनोपरि निजं वदनं तस्य लोचनयोरुपरि निजे लोचने तस्य करयोश्चोपरि निजौ करौ समर्पयन् स्वयं बालकस्योपरि लम्बमानो
- २५ बभूव ततो बालकस्य गात्रे तापो भवितुम् आरेभे । अनन्तरं सोऽ-
वबद्ध्वा कोष्ठस्य तत इतो बभ्राम, पुनराबद्ध्वा च तस्योपरि लम्बमानो
बभूव । ततो बालकः सप्तवारान् क्षुतं कृत्वा लोचने उदमीलत् ।
- २६ तदानीं स गेहसिं समाह्वय व्याचचक्षे त्वं तां शुभेभ्योऽपि आह्वय
ततः सा तेनाह्वता तस्य सविधम् आजगाम, ततः स उदितवान् त्वं
- २७ निजं तनयं गृह्णाण । तदानीं साभ्यन्तरं समीप तस्य चरणयोः पतित्वा
प्रणनाम ततो निजं पुत्रं वहन्तो वहिर्जंगाम ।
- २८ अनन्तरम् इलीशायः पुनर्ब्वारं गिरगलं जगाम । तस्मिन् समये
जनपदे दुर्भिक्षम् आसीत्, अपरं भविष्यदादीनां शिष्येषु तस्य सम्मुख
उपविष्टेषु स निजदासं समादिशत् वृहत् पाकभाजनम् आरोप्यतेषां
- २९ भविष्यदादीनां शिष्याणां कृते भक्ष्यं पच । तदानीं तेषाम् एको जनः
शाकानि संयच्छीतुं क्षेपं गत्वा वन्याम् इवारुहतां प्राप्य तस्याः फले
र्वस्त्रं परिपूर्यानीय तानि खण्डयित्वा पाकस्थाल्यां निदधे किन्तु तानि
- ३० किं तत् ते नाज्ञायत । अनन्तरं लोकानां भोजनार्थं परिवेषणे कृते ते
शाकम् आखाद्योच्चैःस्वरेण व्याचक्षिरे हे ईश्वरीयलोक पाकस्थाल्यां
- ३१ मृत्युरस्ति ततस्ते तद् भोक्तुं नापारयन् । तदानीं स उदितवान् किञ्चिद्
गोधूमचूर्णम् आनयत ततः स पाकस्थाल्यां तन्नित्तिप्य जगाद लोकानां
कृते परिवेषणं कुरु ते तत् भुञ्जतां । ततः पाकस्थाल्यां किञ्चिदपि नाशु-
भम् अतिष्ठत् ।
- ३२ अनन्तरम् एको लोको बालशालिशयाः प्रथमशस्यस्य पूपान् अर्घते
यवस्य विंशतिपूपान् वस्त्रपुटके च शस्यमग्नरीश्वरीयलोकाय दातुम्
आनिनाय तत इलीशाय व्याचक्षे एतानि लोकेश्वो विश्राणय ते
- ३३ भुञ्जतां । ततस्तस्य परिचारक उदितवान् मया किं शतलोकेश्व एतत्
परिवेषयिष्यते ? स पुनर्ब्वारं व्याजहार तानि मनुष्येभ्यो वितर ते
भुञ्जन्तां यतः परमेश्वरेण निगद्यते तेषु भुक्तवत्स्वपि तस्य किञ्चिदव-
- ३४ शिष्टं स्यास्यति । तस्मात् तेन तेषां समस्तं तेषु निहितेषु परमेश्वरस्य
वचनानुसारात् सर्वेषु भुक्तवत्स्वपि किञ्चिद् अवशिष्टं तस्यौ ।

५ पञ्चमोऽध्यायः ।

१ कुष्ठरोगात् मुक्तिं लब्धुं नामानस्य शोमिरोक्षणमनं ८ इलीशायस्य निदेशाद् यद्देन-
सरिति सप्तवारान् सञ्जनं १५ मुक्तिहेतोर्नामानेन दन्त्योपहारस्यैलीशायेनापदपत्रं
१० उपद्वैकनपक्षणाद् गेहसंः कुठीभवनं ।

अरामीयनरपते नामाननामक एकः सेनापतिरासीत् तेन च परमे- १
श्वरोऽरामीयान् जययुक्तान् अकरोत् तत्कारणात् स निजप्रभोः साक्षात्
महान् सम्मानितश्चासीत् स च वीर आसीत् किन्तु कुष्ठरोगवान्
आसीत् । एकस्मिन् समये ऽरामीयलोकानां सैनिकैः समीयेखायेलीय- २
देशात् क्षुद्रायां कस्याश्चिद् वन्दिबालिकायाम् आनीतायां सा नामानस्य
जायायाः परिचारिका बभूव । सा निजस्वामिनो व्याचष्ट हा हा यदि ३
मम प्रभुः शोमिरोक्षणं भविष्यदादिनं साक्षात् कर्तुं शक्नुयात् तर्हि
स तेन कुष्ठरोगात् मोचयिष्यते । अनन्तरं स गत्वा निजप्रभुं गदित- ४
वान् इखायेलीयजनपदाद् आनीता बालिका वच इदं ब्रवीति । ततो ५
ऽरामीयनरपतिस्तं व्याहरत् त्वं तत् स्थानं याहि । इखायेलीयनर-
पतये मया पत्रं प्रेषयिष्यते । तदानीं स निजहस्तेन दशकिंकरपरि-
मितानि रजतानि घट्सहस्राणि स्वर्गमुद्रा दण्डयुग्मानि वसनानि च ६
गृहीत्वा प्रतस्थे । इखायेलीयस्य भूपतेः समीपं तेन यत् पत्रम् आनायि ७
तन्मध्य एतादृशं लिखितमासीत् मम भृत्या नामानस्तव समीपं मया
प्रेषित इत्येतत् पत्रं प्राप्य त्वया बुध्यताम् अतस्तस्य कुष्ठरोगस्त्वयाप- ८
हर्षय इति । अनन्तरम् इखायेलीयो नरपतिस्तत् पत्रं पठित्वा ९
निजवस्त्रं कृत्वा च व्याजहार मारुणे जीवनदाने च समर्थ ईश्वरः
किमहमस्मि यदयं मनुष्य एकजनस्य कुष्ठरोगहरणाय मम समीपं तं
प्रहिणोति ? मया विनीयते दूर्यं विविच्य पश्यत स मम किद्रमेवा-
नुसन्दधाति ।

अनन्तरम् इखायेलीयो नरपतिः स्ववसनम् अस्निन्त् वच इदं ८
निश्चयेऽरामीयलोक इलीशायो राजानं प्रति द्रुतं प्रहित्वा भारतीभिर्मां
बभाषे त्वया कुतो निजं वसनम् अस्नेदि स मम समीपम् आगच्छतु
तत इखायेलो मध्य एकौ भविष्यदादी विद्यत इति ज्ञास्यति । अतो ९
नामानो ह्यरथैः साकम् आगत्यैलीशायस्य भवनद्वारेऽवातिष्ठत् । तत १०
इलीशाय एकं दासं प्रहित्वा तं व्याचचक्षे त्वं गत्वा यद्देनसरिति सप्त-
वारान् आहि तेन तव मांसं नविनीभविष्यति त्वच्च शुचि भविष्यति ।

- ११ ततो नामानः क्रुद्धः सन् प्रस्थाय व्याजहार स वहिरागत्य मम समीपे
तिष्ठन् स्वीयप्रभोः परमेश्वरस्य नाम्ना प्रार्थनां कृत्वा कुष्ठस्थानोपरि कर्त्तुं
- १२ चालयन् कुष्ठं मत्तोऽपहरिष्यतीति मया बुद्धं । दम्भेवकस्ये अवाणा
परंपरा च सरितौ किम् इच्छायेत्देशस्य सकलसरिङ्गा उत्तमे नहि ?
किमहं तयोः स्नात्वा शुचिर्भवेतुं नाशङ्क्यं ? इत्थं कोपं कृत्वा स परा-
- १३ वृत्य जन्मिवान् । अनन्तरं तस्य दासाः सविधमागत्य तं व्याचक्षुः,
हे तात स भविष्यदादी यदि भवन्तं किञ्चन महाकर्म्मज्ञापयिष्यत्
तर्हि भवान् किं तन्नाकरिष्यत् ? अतः स्नात्वा शुचिर्भवेति तेन यद्
- १४ आदिष्टं तद् भवतावश्यं कर्त्तव्यं । तदानीं स गलेश्वरीयलोकस्य निदे-
शानुसारेण यद्नसरिति सप्तवारान् ममञ्ज तेन क्षुद्रबालकस्येव तस्य
नवीनं मांसं बभूव स च शुचिर्बभूव ।
- १५ अनन्तरं नामानो निजानुगामिलोकैः साकं परावृत्तेश्वरीयलोकस्य
समीपमागत्य तस्य सम्मुखे तिष्ठन् उवाच पश्येच्छादिलमथ्यं विना पृथिव्याः
कुत्रापि सत्य ईश्वरो न विद्यत एतद् इदानीं मयाज्ञायि, अतोऽहं
- १६ प्रार्थये निजदासात् क्षुद्रं दानं भवता गृह्यतां । किन्तु स उदितवान्
अहं यं परमेश्वरं परिचरामि स यद्यमरो भवेत् तर्हि मया किञ्चिदपि
न ग्राह्यते ततः स तद् गृहीतुं तं बद्धप्रार्थितवान् तथापि स न
- १७ स्वीकृतवान् । अनन्तरं नामान आचक्षते प्रार्थयेऽहं द्वयोरश्वतरयो
भारं मृत्तिका किं तव दासाय न दायिष्यते ? यतोऽद्यारभ्य तव दासः
परमेश्वरं विना कश्चनेतरं देवम् उद्दिश्य ह्योमं बलिदानं वा न करि-
- १८ ष्यति । केवलम् एतस्मिन् परमेश्वरस्तव दासं क्षमतां मम प्रभुः पूजनार्थं
रिम्भाण्य मन्दिरप्रवेशनसमये यदि मम करम् आलम्बते तर्हि मया
रिम्भाण्यस्य मन्दिरे प्रणामः कारिष्यते ततो रिम्भाण्यस्य मन्दिरे प्रणाममधि
- १९ परमेश्वरः स्वीयदासं क्षमतां । तत इलीशायस्तं व्याहरत् त्वं कुशलेन
याहि । ततः स प्रस्थाय कतिपयपश्यान् जन्मिवान् ।
- २० अपरम् ईश्वरीयलोकस्येकीशायस्य परिचारको गेहसि मंनसि कधि-
तवान् शेषोऽरामीयो नामानो यद् आनीतवान् मम प्रभुस्तस्य हस्तात्
तन्न गृहीतवान् एतेन तं प्रति मृदुताचारं कृतवान् किन्तु परमेश्वरो
यद्यमरो भवेत् तर्हि मया तस्य पश्चाद् धावित्वा तस्मात् किञ्चिद्
- २१ ग्राह्यते । अनन्तरं गेहसौ नामानस्य पश्चाद् गते नामानो निज-
पश्चाद् धावन्तं तं विलोक्य साक्षात् कर्त्तुं रथादवदन्न पप्रच्छ किं

सर्वं मङ्गलं ? ततः स व्याचक्षते सर्वं मङ्गलं किन्तु मम प्रभुर्मां प्रहिय १९
 वच इदं निवेदयति, एतस्मिन्नेव क्षण इत्प्रथिमशिलोच्चयाद् भविष्यद्वा-
 दिनां द्वौ युवशिश्यावागतौ, भवान् ताभ्यां किक्कारमेकं रजतं द्वे युग्मे
 वसनानि च ददातु । ततो नामानो जगाद, त्वं किक्कारद्वयं रजतं यद्द्वी- २२
 तुम् अर्हसि । अनन्तरं स तं पुनः पुनः प्रार्थ्य द्वाभ्यां वसनयुग्माभ्यां
 साकं वस्त्रपुटके किक्कारद्वयं रजतं बद्धा द्वयोर्दासयोः समर्पितवान्
 ततस्तौ गेहसिरयेऽप्ये तद् ऊढवन्तौ । अनन्तरम् उपपर्वतं प्राप्य स २४
 तयोः करेभ्यस्तत् सर्वं गृहीत्वा गेहे निदधे, तेन विस्मृष्टौ तौ लोकौ च
 परादृश्य जग्मतुः । अनन्तरं गेहसिरभ्यन्तरम् इत्वा निजप्रभोः सम- २५
 द्वाभ्यां अतिष्ठत् तत इलीशायस्तं बभाषे हे गेहसे त्वया कुत आगतं ?
 स उक्तवान् तव दासेन किमपि स्थानं न गतं । किन्तु स उदितवान् २६
 स मानवत्वां साक्षात् कर्तुं यदा स्यन्दनाद् अवरुद्धागमत् तदा मम
 मनः किं त्वया साकं नागमत् ? रजतयद्द्वयस्य वसनजिततरुद्राक्षाक्षेत्र-
 गोभिघत्रजदासदासीनां यद्द्वयस्य च किमयं समयः ? तस्मात् नामा- २७
 नस्य स कुष्ठरोगस्तथैव तव वंशे च घिरं तिष्ठतु । ततो गेहसिर्हिमा-
 नीवत् कुष्ठयत्नो भूत्वा तस्य सविधाद् वह्निर्जगाम ।

६ पष्ठोऽध्यायः ।

१ इलीशायेन परशुफालस्य जलाद् उन्मज्जनं ८ इत्यायेलीशराजेनाराभीयनरपः
 मन्त्रणाया निष्कलीभयनं १९ अरामोयमैय्यानाम अयोकरण १८ शोमिरोके तेन ६
 आनयनं पुनस्ततो विमर्जनं २४ दुर्भिक्षं २६ इथा नोय्याः स्त्रीयबालकभक्षणं २०
 इलीशायस्य जननाय राज्ञश्चेष्टा ।

अनन्तरं भविष्यद्वादिनां शिष्या इलीशायं व्याचक्षत्सिरे, इदानीं वयं १
 भवतः सम्मुखे यत्र स्थाने वसाम एतत् स्थानं सद्गीर्णं । अतोऽस्माभि २
 र्यर्हन्स्य तीर्थं गम्यताम् एकैकेन जनेन तस्मात् स्थानाद् एकैकं गेहकाष्ठ-
 मानीयताञ्च तेन वयं स्वेषां हते तत्र स्थाने वासगृहं निर्मातः ; ततः
 स उदितवान् यात । अनन्तरम् एको जनः कथयामास भवान् कृपां ४
 विधाय निजदासैः समं व्रजतु । ततस्तेन कथितं मया यास्यते । तस्मिन् ५
 तैः समं समीते ते र्यर्हन्स्य समीपं गत्वा काष्ठानि चिच्छिदुः । एको ५
 जनो गेहकाष्ठं हिनत्ति तदन्तरे कुठारस्य फालस्तोये निषपात ततः स
 उधैरवदत् हा हा हे प्रभो स परतो मया धारितः । तदानोम् ईश्वरो- ६

- यमनुजः पप्रच्छ तत् कुत्र पतितं ? अगन्तरं तेन तत् स्थानं दर्शित इलीशायः काष्ठमेकं कृत्वा तत्र निचिक्षेप, तेन लौहम् उदमञ्जत् ।
- ७ तदानीम् इलीशायस्तं व्याचक्षते, खसमीपे तं हर ततः स करं प्रसार्य तं जग्राह ।
- ८ तस्मिन् समयेऽरामीयो भूपतिरिस्त्रायेलीयलोकैः साकम् अयुध्यत् अतस्तेन निजदासैर्भन्वयित्वा मुकस्थाने मया शिविरं स्थापयिष्यत इति
- ९ गदित ईश्वरीयलोक इस्त्रायेलीयराजाय दूतेन निवेदयामास, सावधानो भव, अमुकस्थानस्योपेक्षां मा कार्षीः, तत् स्थानम् अरामीया
- १० आगच्छन्ति । तत ईश्वरीयलोको यत् स्थानमधि वार्त्तां प्रहित्व तं सावधानम् अकरोत् तत् स्थानम् इस्त्रायेलीयो नृपतिः सैन्यं प्रहित्वात्मान-
- ११ मरुत्तत्, एतादृशं बह्वारान् अकरोत् । अतस्तत्कारणाद् अरामीय-महीपतेर्मनस्युद्दिष्टे सति स निजभृत्यान् आह्वय व्याचक्षते, अस्मदीयानां मध्य इस्त्रायेलीयमहीपतेः पत्नीया लोकाः क अस्ते तत् किं यूयं मङ्गं न
- १२ कथयिष्यथ ? तदानीं तस्य भृत्य एक उक्तवान् हे मम प्रभो राजन् कोऽपि नास्ति क्विन्विस्त्रायेलीयानां मध्यवर्तिनेलीशायनाम्ना भविष्यद्वा-दिना तव शयनागारस्थमन्त्रणापोस्त्रायेलीयनरपतये निवेद्यते ।
- १३ स व्याचक्षते यूयं समीय तस्य वासस्थानम् अन्विष्यत तेन मया सैन्यं प्रहित्व स आनायिष्यते । ततः परं पश्य स दोषणे विद्यते वच
- १४ इदं केनापि तस्मै कथितं । ततः स वाजिनो रथान् महासैन्यानि च
- १५ तत् स्थानं प्रेषयामास ते च निशायामागत्य तन्नगरं विवेक्षिरे । अगन्तरं प्रत्युष ईश्वरीयलोकस्य दास उत्थाय वहि निर्गत्य वाजिरथमहा-सैन्यानां संघो नगरं वेष्टत इति ददर्श ततः स दासस्तं बभाषे हा हा
- १६ प्रभो अस्माभिः किं कर्तव्यं ? स उदितवान् भयं मा कार्षीः, तेषां सङ्गि-
- १७ लोकेभ्योऽस्माकं सङ्गिनो लोकाः अधिकाः । तदानीम् इलीशायः प्रार्थनां कुर्वन् व्याजहार हे परमेश्वर, एष यद् द्रष्टुं प्राप्नोति तदर्धं तस्य साधने उन्मीलय । ततः परमेश्वरेण तस्य तरुणस्य भोचनद्वय उन्मी-लिते स आलोषेलीशायस्य चतुर्दिक्तं वह्निमयं हयरथैः परिपूर्यं
- १८ शिलोषयं विलोकयामास । अगन्तरं सैन्यसमूहे तस्य सविधं समागत इलीशायः परमेश्वरम् उद्दिश्य प्रार्थनां कुर्वन् उक्तवान् एष सङ्कल्पया-न्धीक्रियतां । तत इलीशायस्य वचनानुसारात् स तान् अन्धीकृतवान् ।
- १९ अगन्तरम् इलीशायस्तान् उदितवान् एष पश्या नहि नगरमेतच्च

नहि मम पश्चाद् आगच्छत यं मनुजं यूयं गवेधयथ तस्य सविधं मया
नेष्यध्वे । अनन्तरं स तान् शोमिरोणं निनाय । तेषु शोमिरोणं प्रवि- १०
ष्ट्विलीशाय आचचक्षे हे परमेश्वर, एतं लोका यद् वीक्षितुं प्राप्नुवन्ति
तदर्धम् एतेषां लोचनान्युन्मीलय । ततः परमेश्वरेण तेषां लोचनेषु-
न्मीलितेषु शोमिरोणस्य मध्ये वयमास्मह इति तैर् दृष्टशे । अपरम् ११
इच्छायेलीयो राजा तान् वीक्ष्येलीशायं जगाद, हे मम तात किमहं
मारयिष्यामि? किमहं मारयिष्यामि? इलीशायः कथयामास ते १२
त्वया न मारयितव्याः । ये लोकाः खड्गधनुर्भ्यां त्वया वन्दीक्रियन्ते ते किं
त्वया मारयितव्याः? एतेषां समीपं पूषान् तायानि च निधत्स्व ते भुक्त्वा
पीत्वा च निजप्रभोः समीपं गच्छन्तु । ततस्तेषां निमित्तं तेन महाभोज्ये १३
कृतं ते बुभुजिरे यमुश्च ततः परं तेन विष्टयाः खेषां प्रभोः सविधं समीयुः ।
ततः परम् अरामीयसैन्यसङ्घा इच्छायेलीयं जनपदं पुनर्नागताः ।

अनन्तरम् अरामीयो विनृहददो नरपतिः स्त्रीयानि सर्वसैन्यानि १४
संगृह्य यात्रां कृत्वा शोमिरोणं नगरम् अवरुहोऽध । तेन शोमिरोणे १५
महादुर्भिक्षं बभूव तेषां नगरावरोधनाद् एकस्य गर्दभस्तकस्य
मूल्यम् अशीतिमुद्रा बभूव, कपोतमलस्य कावाख्यपरिमाणस्य चतुर्थी-
शस्य च मूल्यं पञ्चमुद्रा बभूव ।

एकदा नृपतिः प्राचीरस्योपरि भ्रमति तदनन्तरं एका नारी प्रोचै १६
निवेदयामास हे मम प्रभो राजन् उपकुरु । राजा जगाद, यदि १
परमेश्वरेण त्वं नोपक्रियसे तर्हि मया शस्यमर्दनस्थानात् द्राक्षारसक
गडाहा केन त्वम् उपकारिष्यसे? राजा पुनरुवाच तव किं दुःखं? ततः १८
सा प्रतिजगाद, आवयो भक्त्यार्थम् अद्य तव पुत्रं त्वं देहि शो मम
पुत्र आवाभ्यां भक्षिष्यत इत्यनया नार्थाहम् उक्त्वा । तत आवां मम पुत्रं १९
पक्वाभक्षिष्व, परदिन आवयो भक्त्यार्थं तव पुत्रं त्वं देहि मयोक्तं
किन्तु सा निजपुत्रम् अजगृहत् ।

तदानीं राजा तस्या नार्था वचनं निश्चय्य स्त्रीयं वसनं चिच्छेद, ततः २०
प्राचीरभ्रमणसमये तस्य गात्रे शणवसनं बद्धमिति लोकैर् दृष्टशे । अन- २१
न्तरं स कथितवान्, अद्य यदि शफटपुत्रस्येलीशायस्य शिरस्तस्य
स्त्वन्धे तिष्ठति तर्हि श्वरो मद्यम् अमुकं ततोधिकश्च फलं ददातु । तदा- २२
नीम् इलीशायो निजगृहे समुपविष्ट आसीत् प्राचीनलोकाश्च तेन
समम् उपविष्टा आसन् ततो नृपतिना स्वसमीपाद् दूते प्रहिते तस्या-

गमनात् पूर्वम् इलीशायः प्राचीनान् आचचक्षे, पश्यत मम शिर-
 श्छेदनार्थं तेन हत्याकारिणः सुतेन लोकः प्रहितः । अतः पश्यत तस्मिन्
 दूत आगच्छति यूयं द्वारं रुद्धा तं वहिष्कुरुत तस्य प्रभोः पदयोः शब्दः
 ११ किं तस्य पश्चात् नहि ? स तैः समं सम्भाषत इत्यनन्तरे स दूतस्तस्य
 समीपम् आगत्य राज्ञा कथितम् एतद् वच उदितवान् इदम् अमङ्गलं
 परमेश्वराद् आगतम्, मया परमेश्वरः कुतः पुनरपेक्षिष्यते ?

७ सप्तमोऽध्यायः ।

- १ बङ्गलभक्ष्यभयीलीशायस्य भविष्यद्वचनं २ चतुर्णां कुण्डिलोकानाम् अरामीयाणां
 शिविरगमनं वाचानयनञ्च १२ तेषां वार्त्तां मत्यां विदित्वा लोकैररामीयाणां शि-
 विरलोठनं १७ भविष्यद्वचनेऽविश्वामिन एकस्याधिपते संत्यु ।
- १ तदानीम् इलीशाय आचचक्षे यूयं परमेश्वरस्य वचो निशामयत
 परमेश्वर एतां भारतीं वदति अ एतस्यां वेलायां शोमिरीयाणस्य गोपुरे
 दशश्लोकपरिमितानां सूक्ष्मगोधूमचूर्णानाम् एकश्लोकं मूल्यं भविष्यति
 २ विंशतिश्लोकपरिमितानां यवानाञ्चकश्लोकं मूल्यं भविष्यति । तदानीं
 राजा यस्याध्यक्षस्य करम् आलम्बत तेनेश्वरीयलोक आचचक्षे पश्य
 यद्यपि परमेश्वरेण वियति दाराणि क्रियन्ते तथापि तेन किम् एतत् कर्त्तुं
 शक्यते ? सोऽभिहितवान् पश्य त्वया निजदृग्भ्यां तत् दर्शयते किन्तु
 किञ्चिन्न भविष्यते ।
- ३ तदानीं गोपुरप्रवेशस्थाने चत्वारः कुण्डिनोऽविदन्त । ते परस्परं बभा-
 ४ षिरे, अस्माभिर्निधनं यावत् कुत एतस्मिन् स्थाने उपविश्यते ? अस्माभि
 नंगरं प्रविश्यतामित्युक्ते तत्रापि दुर्भिक्षम् आस्ते तत्रास्माभिर्मरिष्यते ।
 अपरम् अत्रापि तिष्ठद्भिरस्माभिर्मरिष्यते । अत आत्तत वधम्
 अरामीयाणां शिविरं गच्छामः, तैर्जीविता वधं जीविष्यामो मारिताः
 ५ केवलं मरिष्यामः । अतस्तेररामीयाणां शिविरं गन्तुं प्रकृष उत्याया-
 रामीयाणां शिविरस्य प्रान्तभागम् उपस्थितस्तत्र कश्चन नास्तीति ददृशे ।
 ६ यतः प्रभुररामीयान् बहूनां रघिस्यन्दनहयानां शब्दम् अर्धते मन्हा-
 चमूनिवहस्य शब्दं आवयामास तेन ते परस्परं बभाषिरे पश्यतास्माकम्
 आकमणार्थम् इच्छायेलीयो मन्हीपतिर्हिंसीयानां भूपतिहन्दाय मिथी-
 ७ यायां भूपतिहन्दाय च मुद्राः प्राददात् । ततो हेतोस्तैः प्रकृष उत्याय
 पलायाञ्चके ते खेपां पटोटजानि वाजिनो गर्हभान् सर्वशिविरश्च

पूर्वावस्थया विहाय निजान् निजान् प्राणान् अविभक्तुं पलायान्-
क्रिरे । अनन्तरं ते कुलिने लोकाः शिविरस्य प्रान्तभागे पटोटज- ८
मेकं प्रविश्य बुभुक्षिरे पपुञ्च । अपरं तस्मात् स्थानात् सुवर्षदुर्वर्ष-
वसनानि गृहीत्वा गोपयित्वा निदधिरे ततः परं पुनर्वारं समेत्य पटो-
टजमन्यत् प्रविश्य तस्मादपि द्रव्याणि समादाय ब्रजित्वा सङ्कोप्य निद-
धिरे । अनन्तरं ते परस्परम् ऊचिरे, कस्माकम् एतत् कर्म न भद्रम् अथ ९
शुभवार्त्ताया दिनं किञ्च वयं नीरवास्तिष्ठामः । यदि प्रभातं यावद्
विलम्बामहे तर्ह्यवश्यं दग्दनीया भविष्यामः । अत इदानीम् एत वयं
समीय राजमन्दिरे वार्त्तामितां वदामः । अनन्तरं ते गत्वा नगरस्य दौ- १०
वारिकम् व्याङ्ग्य व्याचक्षिरे, वयम् अरामीयाणां शिविरम् अगमाम,
पश्य तत्र कोऽपि न विद्यते मानुषस्य शब्देऽपि नास्ति केवलं बद्धा
वाजिनो बद्धा गर्दभाश्च सन्ति वासः कुशस्य पूर्वावस्थया विद्यन्ते । ततस्तेन ११
दारिण्य आङ्गतास्ते च राजमन्दिरस्याभ्यन्तरे तां वार्त्तां व्याचक्षिरे ।

अनन्तरं नृपतिः क्षणदायाम् उत्थाय निजभृत्यान् व्याजहार, अरा- १२
मीयैरस्मान् प्रति यत् कर्म क्रियते तदहं युष्मान् ब्रवीमि वयं बुभुक्षिता
आस्महे तैरेतद् ज्ञायते, अतस्तेः क्षेत्रे प्रच्छन्नाः स्यातुं शिविराद् वहि-
र्गत्यैषा मन्त्रजाकारि कालेषु नगराद् वहिर्भूतेषु वयं तान् जीवयाहं
यहीष्यामो मध्येनगरं प्रवेक्ष्यामस्येति । ततस्तस्य भृत्यानाम् एको जनः १३
प्रत्यब्रवीत् नगरे ये वाजिनोऽवशिष्टाः सन्ति वयं तेषाम् अवशिष्टानां
वाजिनां पञ्च गृहीत्वा प्रहित्य द्रक्ष्यामः पश्य ते नगरेऽवशिष्टानाम्
इच्छायेलीयानां निवहस्य समानाः, पश्य ते नष्टानाम् इच्छायेलीयानां
निवहस्यापि समाना भवन्ति । अनन्तरं ते द्वियुग्मे हयानां गृहीते १४
युयं गत्वा पश्यतेति कथयित्वा नृपतिररामीयाणां एतनानां पश्चात्
ताम् प्रेषयामास । ततस्तेषु यद्दैनं यावत् तेषां पश्चाद् गतेऽरामीयाणां १५
तूर्णताकारणात् परित्यक्तै र्वसनै र्भाजनैश्च वर्त्म परिपूर्णम् इति ददृशुः ।
तदानां तै र्दृत्तैः पराश्रत्यागत्य राज्ञे वार्त्ता निगदिता । ततः परं लोके १६
वह्निर्भूयारामीयाणां शिविरे जोठिते परमेश्वरस्य वाक्यानुसाराद् दश-
श्लोकपरिमितानि स्रग्गोधुमस्र्गानि श्लोकैकमूल्येन व्यक्रियन्त विंश-
तिश्लोकपरिमिता यवाश्लोकश्लोकमूल्येन व्यक्रियन्त । *

अनन्तरं नृपति र्यस्याधिपतेः करम् आलम्बितवान् तस्मिन् गोपुरम् १७
अविभक्तुं नियुक्ते षोडश गोपुरे चरन्तस्तं विमम्बदुस्तत ईश्वरीयशोकस्य

- सविधे भूपस्य गतिसमये तेन यदभाषि तदनुसारात् स निधनमितः ।
- १८ फलतः च एतस्यां बेलायां शोमिरोलस्य गोपुरे दशश्रेटकपरिमितानि
रूपगोधूमधूर्वाणि शैकलैकमूल्यानि विक्रेष्यन्ते विंशतिश्रेटकपरिमिता
यवाश्च शैकलैकमूल्यानि विक्रेष्यन्ते वचस्येतस्मिन् ईश्वरीयलोकेन राज्ञे
- १९ कथिते सोऽधिप ईश्वरीयं लोकं प्रत्यवदत्, वीक्ष्य च यद्यपि परमेश्वरेण
विहायसि द्वाराणि क्रियन्ते तथापि तत् किं भवितुं पारयति ? तत्
ईश्वरीयलोकस्तम् अवादीत् पश्य त्वया तत् निजनेत्राभ्यां विकीकृत्यते
- २० किन्तु किमपि न भक्षिष्यते । अतस्तस्य तादृशी दशा बभूव गोपुरे
लोकानां चरयि मर्दितः स ममार ।

८ अष्टमोऽध्यायः ।

- १ दुर्भिक्षसमये शृनेसीयाया विहतिः ७ हमाथेलस्य विहतिः १६ योरामस्य कुराजत्वं
२० इदामदेशेन जिवनानगरेण च तस्याधिपतित्वत्यजनं २४ अरधियस्य कुराजत्वं
२८ चतयुक्तं यिहारामं साक्षात् कर्तुं तस्य धिप्रियेले गमनञ्च ।
- १ पूर्वम् इकीशायो यस्या नार्था मृतं पुत्रम् अजीवयत् ताम् अभावत,
परमेश्वर एतं देशं दुर्भिक्ष्याप्तं करिष्यति तत् सप्तवत्सरान् यावद् एत-
स्मिन् जनपदे स्थास्यति, तस्मात् त्वम् उत्थाय परिजनैः समं यस्मिन् स्थाने
- २ प्रवक्तुं शक्नोषि तत् स्थानं प्रवक्तुं व्रज । ततः सा योषिद् ईश्वरीयलोकस्य
वचनानुसारात् परिजनैः समं प्रस्थाप्य पिलेष्टीयानां जनपदे सप्तवत्स-
३ रान् यावत् प्रावसत् । अनन्तरं सप्तसु वत्सरेषु यतीतिषु सा नारी
पिलेष्टीयानां जनपदात् परावत्यागत्य निजनिवेशनस्य भूमेश्च कृते
- ४ भूपतेः सविधे निवेदयितुं वव्राज । तस्मिन्नेव समये भूपतिरीश्वरीयलो-
कस्य परिचारकं गृहसिनं सम्भाषमाणोऽवदत्, इकीशायेन कृतानि
- ५ सकलमहान्ति कर्माणि मम समीपे समाख्याहि । तत् इकीशायो
मृतं शरीरं पुनरजीवयद् एतदाख्याने भूपतये तेन कथ्यमाने यस्या
योषिता मृतः पुत्रो जीवनं प्राप्तः सा नारी निजनिवेशनस्य भूमेश्च
कृते भूपतेरभासे निवेदयितुम् उपतस्थौ तदानीं गृहसिराचक्षते
- ६ हे मम प्रभो राजन् एषैव सा नारी तस्याश्च यं तनयम् इकीशायो-
७ जीवयत् स एषः । तदानीं नरपतिना पृष्टा सा योषित् सर्वं व्याच-
क्षते तेन भूपतिस्तस्याः पक्षेऽध्यस्तमेकं नियोल्य व्याहरत् एतस्या

यत्किञ्चनाविद्यत तत् सर्वम् एषा च यस्मिन् दिने देशमिमं पर्य्यजत्
तद्दिनमारभ्याद्य यावद् एतस्याः क्षेत्रे यत्किञ्चन समुदपद्यत तत् सर्व-
मप्येतस्यै परावर्त्य विवर ।

अनन्तरम् इलीशायो दम्भेकम् आजगाम तदानीम् अरामीयो ०
नरपतिं विन्द्वादेो वस्र् आसीत् तत ईश्वरीयलोक एतत् स्थानम् आग-
मत् एतां वार्तां कश्चित् भूपतये कथयामास । तदा नरपतिं ह्यसायेलं =
जगाद त्वं स्वहस्तेनोपायनम् आदायेश्वरीयलोकं साक्षात् कर्तुं व्रज,
अपरम् एतस्माद् व्याधेरहं किं मोक्षयिष्ये? वचनम् इदं तेन परमेश्वरं
प्रच्छय । अनन्तरं ह्यसायेलस्तं साक्षात् कर्तुं जगाम । स चत्वारिंश- ९
न्महाक्रिंवाट्यानि दम्भेकस्तोत्तमवस्तून्नुपायनार्थं गृहीत्वा समागत्य
तस्य सम्मुखे तिष्ठन् आचक्षते किमहम् एतस्माद् व्याधे मोक्षयिष्ये?
वाचमिमां परिप्रष्टुं तव तनयोऽरामीयभूपतिं विन्द्वादेस्तव समीपं
मां प्राह्वीयत । इलीशायस्तमुवाच त्वं स्वस्यो भविष्यसीति त्वं स- १०
मीय तं ब्रूहि तथापि तेन मर्त्यमेवेति परमेश्वरो माम् अज्ञापयत् ।
तदानीम् ईश्वरीयलोकस्तस्य प्रपासम्भवपर्यन्तं तस्य वदनं प्रति स्थिर- ११
दृष्टिं कुर्वन् बहोद । ततो ह्यसायेलः परिपृष्टवान् मम प्रभुः कुतो १२
रोदिति? स प्रतिजगाद, इच्छायकीयवंशानां या हिंसा त्वया कारि-
ष्यते तामहं वेद्मि त्वं तेषां दुर्गाणि वङ्गिना दाहयिष्यसि तेषां तरुणान्
खड्गेन हनिष्यसि तेषां शिशून् भूमौ विकरिष्यसि गर्भवतीनाम् उद-
राणि विदारयिष्यसि च । ह्यसायेकोऽवोचत् सारमेयतुल्यस्तवैष दासः १
को य एतादृग् गुह्य कर्म तेन कारिष्यते? इलीशाय उदितवान्
त्वम् अरामस्य राजा भविष्यसीति परमेश्वरो मां ज्ञापितवान् । अन- १४
न्तरं स इलीशायस्य सविधात् समीय निजप्रभोः समीपं जगाम । तदा
नरपतिस्तं परिपृच्छ इलीशायस्तां किमवोचत्? स प्रत्यवादीत् त्वं
स्वस्यो भविष्यसि भारतीमिमां स मामवादीत् । परेऽहनि स कम्बलमेकम् १५
आदाय तोये मज्जयित्वा राज्ञ आननस्योपरि विस्तारयामास, ततः
स ममार । अनन्तरं ह्यसायेकस्तदीयपदे राजा बभूव ।

आज्ञावतनयस्येच्छायकीयभूपते यिंहोरामस्य पञ्चमे राजत्ववत्सरे १६
यिह्वादेऽश्वीयनरपते यिंहोःशाफटस्य राजत्वमसये तस्य यिंहोःशाफटस्य
पुत्रो योरामो राजत्वं कर्तुं शारभे । स हात्रिंशदत्सरवयस्कः सन् १०
राजत्वं कर्तुं शारभ्य यिरूशानमेऽष्टवत्सरान् यावद् राजत्वं चकार ।

- १८ स आहावीयवंशवद् इच्छायेलीयभूपतीनां वर्त्मनि चकार यतः स आहावस्य दुहितरं युवाह तेन परमेश्वरस्य साक्षात् कुलिताधारं
- १९ चकार । तथापि परमेश्वरो निजदासं दायूदं प्रति तस्य वंशाय चिर-
कालं प्रदीपदानस्य यां प्रतिक्षाम् अक्षरोत् तन्निमित्तं यिद्गदां विनाश-
यितुं नैच्छत् ।
- २० तस्य राजत्वसमये इदोमीयलोका यिद्गदाया आधिपत्वं विहाय
- २१ खेषामुपरि राजानमेकम् अभ्यसिषिचुः । अतो योरामस्तस्य रथिनश्च
सर्वे सायीरं समीय निशायां तत्रोत्थाय खान् वेष्टकान् इदोमीयान्
तेषां रथिनश्च जप्लस्ततो लोकाः स्वीयं स्वीयं वासस्थानं पलायाश्च-
- २२ क्रिरे । तथापीदोमीयलोका अद्यापि यिद्गदाया अनधीना विद्यन्ते ।
- २३ तस्मिन्नेव समये लिबनाया लोका अपि तस्याधीनत्वं तत्पुत्रः । एतस्य
योरामस्यावशिष्टं चरित्रं तेन कृतानि सर्वाणि कर्माणि च किं यिद्ग-
- २४ दादेशस्य महीपतीनां पुरातनपुस्तके लिखितानि न विद्यन्ते ? अनन्तरं
योरामो निजपितृलोका इव महानिद्रां गत्वा दायूद्नगरे पितृलो-
कानां सन्निधौ प्रशाने निहितस्तत्स्य तनयोऽहसियस्तस्य पदे राजा
बभूव ।
- २५ इच्छायेलीयनृपतेराहावतनयस्य यिहोरामस्य दादशे राजत्ववत्सरे
- २६ यिद्गदादेशीययोरामस्य तनयोऽहसियो राजत्वं कर्तुं आरेभे । राज्य-
प्राप्तिसमये सोऽहसियो द्वाविंशतिवत्सरवयस्क आसीत् स यिरूशा-
लमे वत्सरमेकं राजत्वं चकार । अथलियानामिच्छायेलीयराजस्याम्
- २७ दुहितता तस्य प्रसूरासीत् । स आहाववंशस्य वर्त्मनि चरन् आहावीय-
वंश इव परमेश्वरस्य साक्षात् कुलिताधारं चकवान् यतः स आहा-
वीयवंशस्य जामातासीत् ।
- २८ अनन्तरं स आहावसुतस्य यिहोरामस्य सङ्गां भुत्वारामीयनर-
पतिना हसाथेलेन समं समरं कर्तुं रामोतगिलियदं जग्मिवान् ततो
- २९ इरामीयलोका यिहोरामं हतवन्तः । अनन्तरम् अरामीयमहीपतिना
हसाथेलेन समं योधनसमये रामोतगिलियदे यिहोरामो नृपति यांनि
हृतानि लब्धवान् तेषुः स्वस्थो भवितुं स पराटव्यं यिप्रियेजं जगाम ।
तदानीं यिद्गदादेशीयो महीपति योरामस्य सुतोऽहसिय आहाव-
तनयस्य यिहोरामस्य पीडाकारणात् तं वीक्षितुं यिप्रियेजं जग्मिवान् ।

९ नवमोऽध्यायः ।

१ येशोराम्याभिषेकार्यं भविष्यद्वादिनां कस्यचित् तदणस्येजीश्रायेण प्रेषणं ४ तत्कर्म-
साधनात् परं तस्य भविष्यद्वादिनः पत्न्यायनं ११ नावातस्य क्षेत्रे येशोराम्येण
येशोरामस्य जननं १० अहमियस्यापि जननं १० अहङ्कारिणा ईवेवलो गवाक्षतो
निक्षिप्तत्वं सारमेये भञ्जितत्वम् ।

अनन्तरं भविष्यद्वादीश्राया भविष्यद्वादिनां शिष्यमेकम् आह्वय १
गदितवान् त्वं बडकटि भूत्वा तैलभाग्डम् इदं करेणादाय रामोतगि-
लियदं गच्छ । तत् स्थानं प्राप्य निमग्नः पौत्रं यिशोराफटस्य तनयं २
येज्जं गवेधय, अपरं गेहं प्रविश्य तदीयभातूणां मध्यात् तम् उत्थाप्य
गर्भागारमेकं नय । अपरं तैलभाग्डं गृहीत्वा तदीयशिरसि तैलं निधिच्य ३
तं ब्रूहि परमेश्वरेश वच इदं निगद्यते अहं त्वाम् इच्छायेलो राज्ये
ऽभ्यषिञ्चं । ततः परं त्वं द्वारं विमोच्य पलायस्व मा विलम्बस्व ।

अनन्तरं स भविष्यद्वादी तदख्यो रामोतगिलियदं जगाम । तत्रो- ४
पस्थाय सेनापतीन् विलोक्य तेनोक्तं हे सेनापते त्वया सह मया ५
सम्भावितयं । ततो येज्जः परिप्रपञ्च, अस्माकं मध्ये केन सह ? स
जगाद् हे सेनापते त्वयैव साजं । तदानो येश्रावुत्थाय भवनस्य मध्यं ६
गते स तस्य शिरसि तैलं निधिच्य तम् ऊचिवान्, इच्छायेलः प्रभुः पर-
मेश्वर इमां भारतीं भावते परमेश्वरस्य प्रजा य इच्छायेल्वंशास्तेषाम्
उपरि त्वामहं राजत्वे ऽभ्यषिञ्चं । त्वं स्त्रीयप्रभोराहावस्य वंशम् उच्छे- ८
त्स्यसि, ईधेवलो हस्तेन कृतस्य मदीयसेवकानां भविष्यद्वादिनां रुधिर-
पातनस्य परमेश्वरीयाणां सकलसेवकानां रुधिरपातनस्य च फलं तस्यै
दास्यसि च । आहावस्य सर्वे वंशा विनश्यन्ति, तदंश्रीयाः सर्वपुमांस ८
इच्छायेलो मध्ये मुक्ता बडा वा सर्वजना मयोच्छेत्स्यन्ते । आहावीयवंशं ९
निबाटस्तस्य यारबियामस्य वंशमिवाहियतनयस्य वाशा वंशमिव च
करिष्याम्यहं । ततो धिप्रियेजस्ये क्षेत्रे सारमेया ईधेवजम् अत्स्यन्ति कश्चन १०
तां प्रशान्तं न नेष्यति । वचास्येतान्युक्त्वा स द्वारं विमोच्य पलायाच्छुके ।

अनन्तरं येशो स्त्रीयप्रभो दासानां समीपं वहिरागते कश्चित् तं ११
पृष्ठवान् सर्वं मङ्गलं ? स वातुलस्तव समीपं कुत आगमत् ? ततः स
ऊचिवान् यूयं तं मानवं तदीयभावयच्छ विद । त आचचक्षिरे अलम् १२
अनेन प्रजापेन त्वम् अस्मान् सर्वमेव आहर । स उदितवान् स माम्
एतादृशीं भारतीम् अभावित परमेश्वर इमां वाचीम् आह मया

- १२ त्वम् इच्छायेजो राजत्वेऽभिषिक्तः । तदानीं तेवाम् एकैकेन जनेन तूर्यं खं खं वसनं विमोच्य सोपानोपरि तस्य पदयोरधो निदधे, तूरीक्ष वाद-
- १४ धित्वा कथितं येद्वा राजाभवत् । इत्थं निमग्नेः पौत्रो यिहोशापटस्य पुत्रो येऽहं यिहोरामस्य विरुद्धं मोहं चकार । तदानीं यिहोरामः सकल इच्छायेजीयलोकान्धारामीयनरपते हंसायेनाद् रामोतगिजियदम्
- १५ अरुत्तम् । किञ्चाराामीयराजेन हंसायेनेन समं यिहोरामस्य समरस-मयेऽरामीयलोकास्तस्य यानि क्षतानि क्षतवन्तस्तेभ्यः स्वस्थो भवितुं स यिप्रियेणम् अगच्छत् । तदानीं येऽहं कथयामास यदि युष्माकम् इच्छा जायेत तर्हि यिप्रियेणं वार्त्तां नेतुम् एतस्मात् नगरात् कोऽपि जनेन
- १६ वद्विर्भयं न प्रजायतां । अनन्तरं येऽहं स्यन्दनम् आरुह्य यिप्रियेणं जगाम यतस्तत्रैव यिहोरामः श्रुत्यागत आसीत् । तदानीं यिहोदाया नर-
- १७ पतिरहंसियोऽपि यिहोरामं वीक्षितुं तत् स्थानम् आगमत् । अपरं यिप्रियेणस्यदुर्गोपरि यो रक्ष्यतिष्ठत् स येहोः सङ्गिनं सेनागिवहम् आगच्छन्तं विलोक्य कथयामास मया लोकगिवह एको दृश्यते । ततो यिहोरामो गदितवान् त्वं ह्यारोहिणम् एकं गृहीत्वा तेषां साक्षात्
- १८ प्रेषय ते कुशलेनागच्छन्ति न वेति तेन पृच्छन्तां । अनन्तरम् एको जनेन ह्यारोही तं साक्षात् कर्तुं समीपं जगाद् नरपतिः कथयति किं सर्व्वं मङ्गलं ? ततो येऽहना स उक्तः, मङ्गलेन सह तव कः सम्बन्धः ? त्वं मम पश्चाद् याहि । अनन्तरं रक्षी वार्त्ताभिमाम् उक्त-
- १९ वान स द्रुतस्तेषां समीपं समीपं न प्रत्यागच्छति । अनन्तरं राज्ञा द्वितीये ह्यारोहिणि प्रेषिते स तेषां समीपं समीपं कथितवान् नृपतिर्गदति किं सर्व्वं मङ्गलं ? किन्तु येऽहना स उक्तः, मङ्गलेन सह तव
- २० कः सम्बन्धः ? त्वं मम पश्चाद् याहि । अनन्तरं रक्षी वार्त्ताम् अत्रवीत् स द्रुतस्तेषां समीपं समीपं न प्रत्यागच्छति किन्त्वेतस्य चालनं निमग्ने-
- २१ क्तनयस्य येहोश्चालनवत् प्रकाशते यतः सोऽतिरथेण चालयति । तदानीं यिहोरामो जगाद् स्यन्दने ह्यान् आयुष्मन् ततस्तेन ह्येव्यायुक्तेष्वि-च्छायेजीये यिहोरामो राजा यिहोदादेशीयोऽहंसियो राजा च खं खं स्यन्दनम् आरुह्य येऽहं साक्षात् कर्त्तुं गत्वा यिप्रियेजीयनावातस्य क्षेत्रे
- २२ तं प्रापतुः । तदानीं यिहोरामो येऽहं विलोक्य प्रपञ्च, हे येहो त्वं किं मङ्गलायागच्छसि ? स प्रत्यवदत् यावत् तव जनान्वा ईधेवको अभि-
- २३ चारो माया च तिष्ठति तावत् मङ्गलं किं ? ततो यिहोरामो निजहृत्सो

परावर्धं पलायाश्चक्रोऽहसियं थाजहार च हे अहसिय राजद्रोहो भवति । अनन्तरं येऽः द्वात्सवकेन चापम् आह्वय्य थिहोरामस्य वाऽ- १५ मूलद्वयमध्ये शरम् आजघान ततो वाञ्छस्तस्य हृदयेन निर्जगाम ततः स रथे नतो भूत्वा निपपात । तदानीं येऽः स्त्रीयं रथिनं विदूकरम् १५ आह्वापयत् त्वम् एनं तोकयित्वा थिप्रियेकीयनावोतस्य क्षेत्रे निक्षिप यतो यदा त्वम् अहश्च ह्यारूढौ सन्तौ तस्य पितुराहावस्य पश्चाद् गतवन्तौ तदा परमेश्वरस्तं यदशपत् तत् स्मर । परमेश्वर आह मया १६ ह्यो नावोतस्य रुधिरं तदीयपुत्राणाञ्च रुधिरम् अदृश्यत । परमेश्वरः कथयति, अहम् अस्मिन्नेव क्षेत्रे तुभ्यं समुचितं फलं दास्यामि । अत इदानीं त्वं परमेश्वरस्य वचनानुसारात् तं नीत्वा क्षेत्रेऽस्मिन् निक्षिप ।

तदानीं थिह्वदादेशीयोऽहसियो नरपतिस्तद् विलोक्योद्यानस्थगेहस्य १० पथा पलायाश्चक्रो ततो येऽःस्तस्य पश्चाद् धावन् कथयामास, एन- मपि स्यन्दनस्य मध्ये हत । अनन्तरं ते थिप्रियमस्य समीपस्थे गूराख्य ऊर्द्धगामिमार्गे तम् आजघ्नः । ततः स मगिद्ं पलाय्य तस्मिन् स्थाने ममार । ततस्तस्य दासास्तं स्यन्दनेन थिरूशाकमं नीत्वा दायूद्नगरे १८ तदीयपिट्लोकानां सन्निधौ तस्य निजभ्रमशाने तं निदधिरे । सोऽह- १९ सिय आहावतनयस्य थिहोरामस्यैकादशे राजत्ववत्सरे थिह्वदाया उपरि राजत्वं कर्तुम् आरेभे ।

अपरं येऽः थिप्रियेकम् उपतस्थिवान् तत इधेवल् तन्निप्रभ्य निज- १० लोचनयोरङ्गनम् आयुन्य केशवेशं विधाय वातायनेन समवल्लोके । अनन्तरं येऽौ गोपुरं प्रविष्टे सा कथयासकार निजप्रभुम् अवधीत् ११ यः सिन्धितस्य किं मङ्गलं समभवन् ? ततो येऽः वातायनं प्रति वद- १२ नम् उत्थाप्य जगद् मम पत्नीयः कोऽस्ति ? अनन्तरं द्वित्रा नपुंस- कास्तं प्रत्ववल् लोके । तदा येऽःराह्वापयामास ताम् अधो निक्षिपत् । १३ ततः सा तैरथो निक्षिप्ता तस्या रुधिरेश्च च भित्तिं वाजिनश्चावकीर्षाः स च रथेन तां ममर्द । अनन्तरं येऽःरभ्यन्तरम् आगत्य भुक्त्वा धीत्वा १४ च समीप जगद् यूष्मं गत्वा तां श्रापयस्तां नादीम् आलोक्य भ्रमशाने निदधं यतः सा राजदुष्टिता । ततो लोकेषु तां भ्रमशाने निधातुं गत- १५ वत्सु तस्याः शिरोस्थि पादौ पाखी च विनान्यत् किञ्चन तै न लेभे । अथस्ते पराहन्नागत्य तं वार्त्तां बभाषिरे ततः स ऊषिवान् अनेन पर- १६ मेश्वरस्य वाक्त्वं सिद्धम् अभवत् स निजदासस्य तिर्थायैकियस्य वदनेन

वच इदं व्याहरत् सारमेया यिप्रियेणस्य क्षेत्र ईधेवलः प्रकर्षं खादि-
 १० थ्यन्ति । ईधेवलः कुण्डपं यिप्रियेणस्यक्षेत्रेण आलवालवत् स्थास्यति, तत्
 ईधेवल एधेति वदितुं केनापि न शक्यते ।

१० दशमोऽध्यायः ।

१ येऊनाहावस्य सप्ततिस्तानां शिरश्चेदनं ८ एलियस्य वचनेन येहोः सदीप-
 प्रचालनं १९ अहमियस्य जननं १५ योनादवस्य साक्षात्कृतिः १८ इलेन बालः
 पूजकानां जननं १९ यारवियामस्य पयि येहोश्चरणं १९ इसायेलस्योपद्रुति र्थेहो
 निधनम् ।

- १ शोमिरोय आहावस्य सप्ततिः सुता आसन् तत्कारणात् येऊः शोमि-
 रोयं यिप्रियेणस्य शासकान् प्राचीनलोकान् आहावीयसन्तानपाल-
- २ कांश्च प्रत्येतादृशं पत्रं लिखित्वा प्रेषयामास, युष्माकं प्रभोः पुत्रा
 युष्माकं सन्निधौ सन्ति स्यन्दनानि वाजिनः प्राचीरवेष्टितानि नग-
- ३ रायि युडास्त्रायि चैतान्यपि युष्माकं हस्तगतानि विद्यन्ते । अतः
 पत्रम् एतत् प्राप्य युष्माभिः स्वप्रभोः सुतानां मध्ये य उक्तमो यास्यश्च
 मन्यते स निश्चीयतां तस्य पितुः सिंहासन उपवेश्यताश्च स्वप्रभो वंशस्य
- ४ निमित्तं युद्धं क्रियताश्च । एतेन ते ऽतीव भीत्वा बभाषिरे पश्यत तस्य
- ५ सम्मुखे दाभ्यां राजाभ्यां स्थातुं नाशक्यत तर्ह्यस्माभिः कथं शक्यते? अतो
 गेहाध्यक्षो नगराध्यक्षः प्राचीनलोकाः शिशुपालकाश्च येहोः सविधम्
 इमां भारतीं दूतेन प्राह्वयन् वयं भवतो दासाः, भवता यद् आह्वा-
 पयिष्यामहे तदेव करिष्यामः कमपि राजत्वे न नियोज्यामः, भवता
- ६ यद् भद्रमवगम्यते तदेव क्रियतां । अनन्तरं स तान् प्रति द्वितीयम्
 पत्रं पत्रं प्रेषयामास, तस्मिन् लिखितम् इदं, यदि यूयं मदीया भवि-
 य्यथ मदीयाश्चा गृह्णीष्यथ च तर्हि स्वेषां प्रभोः सुतानां शिरांस्त्यादाय
 च एतस्यां वेद्यायां यिप्रियेणे मम सन्निधिम् आगच्छत । ते राजकुमाराः
- ७ सप्ततिर्जना आसन् नगरस्य प्रधानैः जनैश्च ते प्रत्यपास्यन्त । तस्मिन्
 पत्रे तेषां सविधमुपस्थिते ते सप्ततिं जनान् राजकुमारान् धृत्वा व्यापाद्य
 च तेषां शिरांसि डल्लकेषु निधाय यिप्रियेणे तस्य सन्निधिं प्रेषयामासुः ।
- ८ अनन्तरं दूत एव्य तं वार्ताम् आचक्षते, राजकुमाराणामुत्तमाङ्गानि
 समाणीयन्तेति । ततः स व्याजहार प्रभातं यावत् गोपुरस्य प्रवेश-
 ९ स्थाने दौ राश्री कृत्वा तानि निधत्त । अनन्तरं प्रभाते जाते स वहिः

समीपं विष्ठन् सख्यलोकान् बभामे यूयं धार्मिका लोकाः पश्यत मया
 अग्रभो मेहं विधाय सोऽघानि किन्वेते सर्वे केन हताः ? अत आ- १०
 हावस्य वंशमपि परमेश्वरेण यद्यद् उक्तं तस्य किञ्चन वचो निष्कसं
 न भविष्यत्वेतद् युष्माभिर्ज्ञायतां यतः परमेश्वरः स्वीयदासस्यैलियस्य
 वदनेन यद्यद् अभाषिष्ट तत् सिद्धम् अकरोत् । अनन्तरं येऽहं रिग्नि- ११
 येऽवशिष्टान् आहाववंशस्य सर्वान् लोकान् तस्य प्रधानलोकान्
 ज्ञातीन् याजकांश्च जघान, स तस्यैकं जनमपि नावशेषयामास ।

अपरं स उत्थाय मेहं जग्मिवान् अनन्तरं शोमिरोयं गच्छन् स ११
 वर्त्मनि लोमच्छेदनगेहस्य समीपे यिद्धदाया महीपतेरहसियस्य भ्रातृ- १२
 ङ्गां साक्षाद् बभूव । तदा स तान् पप्रच्छ यूयं के ? ते जगदुः, वयम्
 अहसियस्य भ्रातरो राज्ञो महिष्याश्च सन्तानान् नमस्कृतुं व्रजामः ।
 तदानीं स व्याजहार तान् जीवयाहं गृह्णीत ततो दासास्तान् जीवयाहं १४
 गृह्णीतवन्तः । अपरं लोमकर्त्तनगेहस्यावटसन्निधौ तान् जग्मुः, द्विच-
 त्वादिंश्लोकानाम् एको जनोऽपि नावाशिष्यत ।

अनन्तरं स तस्मात् स्थानात् प्रस्थाय निजसम्मुखाभिर्गामिनो रेखव- १५
 तनयस्य यिहोनादवस्य साक्षाद् बभूव तं नमस्कृत्य प्रोचिवांश्च त्वां प्रति
 मदीयं मने यादृक् सरलं तादृक् मां प्रति तव मनः किं सरलम् अस्ति ?
 यिहोनादव आचचक्षे सरलमेव । तेनोक्तं तथा सति मह्यं करं
 देहि । अनन्तरं तेन तस्यै करे दत्ते येऽहस्तं स्यन्दनम् आरोह्य निजनिकटं
 निनीवान् । अपरं स व्याजहार मया समम् आगत्य परमेश्वर- १६
 निमित्तं ममोद्योगाचारं वीक्षस्व । अनन्तरं स तस्य स्यन्दनेन लोकैश्चा-
 जितः । अनन्तरं शोमिरोयम् उपस्थाय येऽहरेजियं प्रति परमेश्वरस्य १०
 वाक्यानुसारेणाहाववंशस्य सर्वनाशं यावत् शोमिरोयेऽवशिष्टान्
 तदीयान् सर्वान् जनान् जघान ।

अनन्तरं येऽहः सकललोकान् संगृह्य कथयामास, आहावो वालं १७
 खल्पं सेवितवान् किन्तु येऽहस्तं भृष्टं सेविष्यते । अतो युष्माभिर्वालो १८
 भविष्यद्दादिनः सेवका याजकाश्च सर्वे मम सन्निधिम् आह्वयन्तां क्रोध्य-
 नागतो न लिखतु यतो मया वालमुद्दिश्य महायज्ञ एकः कारिष्यते
 तत्र यः कश्चिद् अनुपस्थितो भविष्यति तस्य प्राणा विनश्यन्ति । किन्तु
 वालः सकलसेवकानां विनाशाय येऽहना क्लेशयम् अकारि । अनन्तरं १९
 येऽहराक्षापयामास वालमुद्दिश्य महोत्सवमेकं निरूपयत ततस्ते तं

- ११ घोषयाश्चक्रुः । अपरम् इत्यायेकः सर्व्वत्र वेङ्गना लोकेषु घेषितेषु बालः सकलसेवका आजन्मन्तेषाम् अनागतः कोऽपि नावाशिष्यत । अनन्तरं तेषु बालो मन्दिरं प्रविष्टेषु सीमामेकाभारभ्य स्त्रीमामन्थां यावद् बालो
- १२ मन्दिरं परिपुष्णं बभूव । तदानीं स बस्त्रागारस्थाधिपतिं जगद त्वं बालः सर्व्वसेवकानां कृते वसनानि वहिष्कृत्यामथ । ततः स तेषां कृते
- १३ वसनान्यानिनाय । अनन्तरं येङ्ग रेखवस्य सुतो यिज्ञेनादवच्छ बालो मन्दिरं प्रविश्य बालः सेवकान् बभाषाते बालः सेवकान् बिना परमेश्वरस्य सेवकः कोऽपि यथा स्थानेऽस्मिन् युष्माकं मध्ये न तिष्ठति तथा
- १४ युष्माभिरनुसन्धाय निश्चीयतां । अनन्तरं तेषु बलीन् दातुं हेतुश्चाभ्यन्तरं गतेषु येङ्गरशीतिं जनान् बहिः स्थापयित्वा निदिदेश, एते यावन्तो लोका युष्माकं करेषु मया समर्प्यन्ते तेषाम् एको यदि पलायते
- १५ तर्हि तस्य प्राणानां विनिमयेन युष्माकम् एकेन प्राणान्मृत्याः । अनन्तरं तस्य ह्वने समाप्तिं गते येङ्गः पदातीन् रथिनश्च समादिदेश यूयम् अभ्यन्तरं समीय तान् हत, कमपि वहिरागन्तुं मानुमन्मथ्वं । तदानीं ते खड्गधारेक्षान् अवधिषुः । अपरं पदातये रथिनश्च तान्
- १६ बहिर्निक्षिप्य बालमन्दिरसमीपस्थं शालानगरं ययुः । अपरं ते बालो
- १७ मन्दिरात् सकला मूर्त्तीं वहिष्कृत्य दाहयाश्चक्रुः । विशेषतो बालो मूर्त्तीं बभङ्गरपरं बालो मन्दिरमपि भङ्गा तत्र स्थाने मलगेहमेकं निर्मापया-
- १८ चक्रुस्तद् अद्यापि विद्यते । अनेन प्रकारेण येङ्गरिखायेलो मध्याद् बालम् उचिच्छेद ।
- १९ निवाटस्य तनवो यो यारवियाम इत्यायेलीयवंशं पापं कारयामास तस्य पापमार्गाद् अर्थतो वीथेले दाने च स्थितयोः सुवर्णमयवत्सयोर-
- २० गुगमनाद् येङ्ग न निवहते । ततः परं परमेश्वरो येङ्गम् आचचक्षे ममाभिमर्तं कर्म साधयित्वा त्वया सदाचारः कृत आहावस्य वंशं प्रति मम सर्व्वो मनोरथः सिद्धश्च तत्कारणात् चतुर्थं पुरुषं यावत् तव वंश
- २१ इत्यायेकः सिंहासन उपवेष्टति । तथापि येङ्गः सर्व्वान्तःकरयैः समम् इत्यायेकः प्रभोः परमेश्वरस्य व्यवस्थानुसाराद् आचरितुं न येते किञ्च यो यारवियाम इत्यायेलीयवंशं पापं कारयामास तस्य पापमार्गात् न निवहते ।
- २२ तस्मिन् समये परमेश्वर इत्यायेकवंशं न्यूनीकर्तुम् आरभे । ततो
- २३ यर्दनस्य पूर्व्वदिशि स्थित इत्यायेकीयः कृत्वा जनपदोऽर्थतो ग्रादीय-

एवेधीवमिनधीधानां वा गिनियदाख्यो देव आसीद् अर्धमसदित-
 कष्टे क्लितम् अरोचेरनगरम् आरभ्य स कृत्वा गिनियददेशो वाहन-
 देशश्च ह्यवाधेनेन पराजित्ये । एतस्य ये होरवशिष्टं चरित्रं तेन यद्यत् २४
 कृतं तस्य विक्रमखैवानि सर्वाणि किम् ह्यवाधेनीयभूपतीनां पुराहृत-
 युक्तके निखितानि न विद्यन्ते ? अनन्तरं येऽः स्त्रीयपिट्तोका इव २५
 महाजिज्ञां प्रतो कोकैः शोमिरोखे प्रशाने निहितश्च ततः परं तस्य
 तनवो विहोयाइसस्तस्य पदे राजा बभूव । एव येऽः शोमिरोखेऽष्टा- २६
 विंशतिवत्सुरान् ह्यवाधेनीयानां राजत्वं चकार ।

११ एकादशोऽध्यायः ।

१ योयाइस्य रक्षा ४ विहोयादायेन तस्य राज्याभिषेकः ११ अथलियाया जननं १०
 विहोयादायेन देवमन्दिरस्य भङ्गनं परमेश्वरस्य सेवनाय मनुजैः समं नियम-
 करणम् ।

इत्यनन्तरे ऽहसियस्य जनन्यथलिया निजं पुत्रं मृतं विजोष्कोत्थ्याय १
 निखितं राजवंशं विनाशयामास । किन्तु योरामस्य नृपते दुहितः २
 हसियस्य भगिनी वा विहोयेवा सा जन्यमानानां राजपुत्राणां मध्याद्
 अहसियस्य तनयं योयाइं चोरयित्वा तं तस्य धात्रीश्च श्रथ्यागारे गोप- ३
 यामास तस्माद् अथलियातो गूहितः सन् स न जज्ञे । अपरं स घडव- ४
 त्सुरान् यावत् तस्याः सन्निधौ परमेश्वरस्य मन्दिरे प्रच्छन्नस्तस्मिन्वा न
 अथलिया च देशस्य राजत्वं चकार ।

अनन्तरं सप्तमे वत्सरे विहोयादायो लोकान् प्रहित्वा रक्षिणां व्रतगा- ५
 मिनाश्च सैन्यानां शतपतीन् आह्वय परमेश्वरस्य मन्दिरे स्वसमीपम्
 आनिनाय तैः समं नियमं कृत्वा परमेश्वरस्य गेहे तान् श्रपयित्वा च
 राजपुत्रं दण्डयाचकार च । अनन्तरं स तान् इदम् आदिदेश युष्माभिः ६
 कर्त्तव्यं कर्त्तव्यं युष्माकम् एकेन ढतीयांशेन विश्रामदिने प्रविश्य राज-
 निवेशनं रक्षितव्यं । अपरं ढतीयांशेन सूरुदारे स्थातव्यं शेषेण ढती- ७
 यांशेन च व्रतगामिनां पश्चात् स्थिते द्वारे स्थातव्यम् इत्थं पर्यायानुसाराद्
 युष्माभिर्मेघं रक्षितव्यं । अपरं युष्माकं यौ द्वावंशौ विश्रामवारे वहि ८
 र्गमिष्यतस्तस्यां नृपतेऽतुर्दिक्षु परमेश्वरस्य मन्दिरम् अवितव्यं ।
 तदानीं यूयं सर्वे सङ्ग्रहणाः सन्तो राजानं वेष्टयन् यः कश्चित् श्रेष्ठा ९
 अथनन्तरम् आयास्यति स युष्माभिर्हन्तव्यः अपरं नृपति वंदा वहि १०

- ८ यास्त्यन्वयनारम् आनमिष्यति वा तदानीं द्यूयं तेन समं तिलुतेति । इत्थं
यिहोयादायेन याजकेन यद्यद् आदिष्टं तदेव तैः श्रुतप्रतिभिरकारि ।
तेषाम् एकैको जने विश्वामवारे प्रवेशिनो विश्वामवारे निर्गामिनश्च
खान् खान् जोकान् आदाय विहोयादायस्य याजकस्य समीपम् आज-
१० ग्राम । अपरं याजकः परमेश्वरस्य मन्दिरे स्थितान् दासूदो नरपतेः
११ श्रुतप्रतिभान् तेष्वः श्रुतप्रतिभ्यो ददिवान् । अपरं श्रुतगामिन्ः श्रुतनाः
कर्तुरस्त्राख्यादाय मन्दिरस्य दक्षिणं पार्श्वम् आरभ्य मन्दिरस्य वामं पार्श्वं
वापद् यज्ञवेद्या मन्दिरस्य च समीपे नरपतेःश्रुतदिक्षु तस्थिवन्तः ।
१२ अनन्तरं स राजपुत्रं वहिरानीय तस्य शिरसि शिरोटं निधाय तस्य
हस्ते सास्यपुस्तकं समर्पितवान् ततस्ते तम् अभिषिष्य राजानं चक्रुः
करताव्या च बभाषिरे राजा शिरजीवी भूयादिति ।
१३ ततः परम् अथजिया श्रुतगामिसेनानां जोकानाञ्च जोकाह्वयं निषण्ण
१४ परमेश्वरस्य मन्दिरे जोकानां समीपम् आजग्राम । अपरं राजा
विध्यनुसारेण कर्मस्य समीपे तिष्ठति, अथश्चाक्षुदीवादकाश्च राज्ञः
समीपे विद्यन्ते जनपदस्य सर्वे जोकाश्चानन्दं कुर्वन्ति तूरी वीद-
यन्ति चेति विहोयादायजिया निजं वसनं हित्वा राजप्रोक्षो राज-
१५ प्रोक्ष इत्युच्यते बभाषे । ततो यिहोयादायो याजको वक्षेषु नियु-
क्तान् श्रुतप्रतीनं समादिष्टान् बभाषे, यथा युष्माभिः श्रेणीमथाद् वहि-
ष्कृतयतां, यः कश्चिद् एनाम् अनवजिष्यति स खड्गेन हन्यताचेति वतो
१६ याजकोऽब्रवीत् परमेश्वरस्य जेहमध्ये वा न हन्तव्या । अनन्तरं सा जोकै-
र्हता राजघान्धा हवद्धारं नीता सचैव जग्ने ।
१७ ततः परं जोकाः परमेश्वरस्य प्रजा भविष्यन्ति विहोयादायः परमे-
श्वरेण सह नृपतिं जोकांचैतादृशं नियमं कारयामास नृपतिना सह
१८ जोकानपि नियमं कारयामास । अनन्तरं जनपदस्य सर्वे मनुजा वाको
जेहं गत्वा तद् बभङ्गुक्तस्य वेदीरपि बभङ्गुक्तस्य प्रतिमाञ्च सर्वथा
चूर्णवापद् वेदीनां सम्मुखे वाको वाजकं मत्तनम् अवधिषुञ्च ततः परं
१९ याजकः परमेश्वरस्य जेहे कर्मकारिणो नियोजयामास । अपरं श्रुतप्र-
तिषु दक्षिणु श्रुतगामिषु सैन्धेषु जनपदस्य जोकेषु च तेन समानीतेषु
ते राजानं परमेश्वरस्य जेहाद् श्रुतगामिसैन्धानां द्वारस्य मार्गेषु राज-
२० निवेशनम् आनिव्युक्ततः स राजसिंहासन उपविवेश । ततो जनपदस्य
सकलजोकाश्च आननन्दुं गमरमपि हस्तिरं तस्यौ जेवकम् अथजिया तै

राजनिवेशने खड्गेन जप्ते । स योथाशः सप्तवत्स्रवयस्कः सन् राजत्वं ११ कर्तुम् आरेभे ।

१२ द्वादशोऽध्यायः ।

१ विज्ञेयादायस्य यावज्जीवनं योथाशस्य सुराजत्वं ४ ईश्वरीयमवनस्य जीर्णोद्धारार्थं तदोद्यनिदेशनं १० मुद्राः प्राप्य ज्ञेयायलस्य विक्रशालमतः प्रत्यावर्त्तनं १८ योथाशस्य जतलं तस्य पदे तस्य तनयस्यामत्सियस्याभियेषनञ्च ।

येज्ञे राजत्वस्य सप्तमे वत्सरे योथाशो राजत्वं कर्तुम् आरभ्य यिक्- १
शाकमे चत्वारिंशद् वत्सरान् यावद् राजत्वं चक्षवान् वर्षेवानिवा- २
सिनी सिविया तस्य प्रसूरासीत् । यिज्ञेयादायो याजको यावन्ति ९
दिनानि तम् आदिशत् तावन्ति दिनानि योथाशः परमेश्वरस्य साक्षात् ९
सदाचारम् अकरोत् । किन्तु भृगुस्थानानि नोदक्विचन्त तदानीमपि ९
मानवा उच्चस्थानेषु बलिदानं धूपदाहञ्चाकुर्वन् ।

अनन्तरं योथाशो याजकान् आचष्ट या या मेध्या मुद्राः परमेश्वरस्य ४
मन्दिरम् आनीयन्तेऽर्थतो गणितलोकानाम् एकैकस्य मूल्याय निरूपिता ४
मुद्राः परमेश्वरस्य मन्दिरम् आनीता मुद्रा लोकैः खेच्छया दत्ता मुद्रा खेताः ५
सर्वा याजकानाम् एकैकेन जनेन निजपरिचितलोकानां करतो गृहीत्वा ५
मन्दिरस्य भद्रस्थानानां जीर्णोद्धारः क्रियतां । किन्तु योथाशस्य नृपते- ६
स्त्रयोविंशं राजत्ववत्सरं यावद् याजका मन्दिरस्य जीर्णोद्धारं नाकुर्वन् । ६
ततो योथाशो नृपति र्बिज्ञेयादायं याजकम् अपरान् याजकांश्चाह्वय ७
जगाद् दूयं मन्दिरस्य जीर्णोद्धारं कुतो न कुरुषु? अतोऽप्यारभ्य दूयं ७
परिचितलोकानां समीपात् पुन मुद्रा न गृह्णीत यतो मन्दिरस्य जीर्णो- ८
द्धारार्थं ता बुधाभिर्दातव्याः । ततो याजका लोकानां करेभ्यो मुद्रा न ८
ग्रह्येतुं मन्दिरस्य जीर्णोद्धारं न कर्तुं स्यात्प्रीचक्रिरे । अनन्तरं याजको ९
यिज्ञेयादायो मञ्जूषामेकां गृहीत्वा तस्या आष्वादकषणको हिरमेकं ९
विधाय ज्ञेयमेधाः समीपे परमेश्वरीयमन्दिरस्य प्रवेशस्थानस्य दक्षिण-
पार्श्वे निदधे ततो दाररक्षिणो याजकाः परमेश्वरस्य मन्दिरम् आ-
नीताः सक्कजमुद्रास्तस्या मध्ये न्यदधत् । अनन्तरं मञ्जूषायां प्रभूतमुद्राः १०
सञ्चिता इति तैर्दृष्टे राजनेलको महायाजकश्च समागत्य परमेश्वरस्य १०
मन्दिरे ख्याः सक्कजास्ता मुद्रा पुटकेषु बद्धा परिममाते । अनन्तरं ११
परिमितास्ता मुद्रास्ताभ्यां मन्दिरे निबुक्तानां कर्मकारिणां करेषु सम-

- र्यितास्ते च परमेश्वरीयमन्दिरस्थेभ्यः कारुभ्योऽर्थतः सूत्रधरनिघायक-
- १२ स्थपतिभास्करादिभ्यः परमेश्वरीयमन्दिरस्य जीर्णोद्धारार्थं काष्ठानां
- खनितपाषाणानाञ्च क्रयाय परमेश्वरीयमन्दिरस्य दृढीकरणे प्रयोज-
- १३ नीयाय सर्व्वथयाय च ता विश्राययामासुः । किन्तु परमेश्वरस्य मन्दिरं
- या मुद्रा आनीयन्त ताभिः परमेश्वरस्य मन्दिरार्थं रजतभाष्ट्रा वर्त्तिका-
- १४ ष्टेदन्वो घटाक्षूर्थ्याऽन्यानि सुवर्णमयानि रूप्यमयाणि भाजनानि वा न
- १५ निरनीयन्त । ते परमेश्वरभ्य मन्दिरजीर्णोद्धारार्थं कर्मकारिभ्य एव
- १६ सकलाः मुद्रा ददुः । ते कारुभ्यो वितरव्यार्थं येषां मानवानां करेषु मुद्रा
- १७ ददुस्तेः सह गणनां न चक्रुः, यतस्ते विश्वास्यत्वेन कर्म्मण्यकुर्वन् । अपरं
- दोषार्थकाः पापार्थकाश्च या मुद्रास्ताः परमेश्वरस्य मन्दिरं नानीयन्त
- ता याजकानां बभूवुः ।
- १८ तस्मिन् समयेऽरामीयो राजा हसायेनो गातस्य विरुद्धं गत्वा समरं
- विधाय तन्नगरं वशीकरोत् ततः परं हसायेनो यिरूशालमं गन्तुम् उन्मुखो
- १९ बभूव । ततो यिहूदादेशीयो योयाशो महीपतिः स्वपूर्व्वपुरुषैरर्घ्यतो
- यिहोशाफटो योरामोऽहसियस्वेतिनामकै शिहूदादेशीयभूपतिभिः स्नेन
- च निवेदितानि पवित्रवस्तूनि परमेश्वरीयमन्दिरस्य भागडागारे राज-
- निवेशनस्य भागडागारे च स्थितानि सर्व्वानि सुवर्णानि चादायारामीय-
- भूपते हसायेलस्य समीपं प्रेषयामास ततः स यिरूशालमात् पराहृत्य
- जम्बिवान् ।
- २० एतस्य योयाशस्यावश्लिष्टं चरित्रं तेन च यद्यत् कृतं तत्सर्व्वं किं यिहू-
- २१ दादेशीयभूपतीनां पुराहृतपुस्तके लिखितं न विद्यते? अनन्तरं तस्य
- द्वौ दासावत्याय त्रैहं विधाय सिखाया मार्गे स्थिते मिल्कनामके भवने
- २२ तं अज्जतुः । शिमियतस्य पुत्रो योवाखरो शिम्यीतस्य पुत्रो यिहोबावद-
- क्षैताभ्याम् आहृत्य स मारितः । ततः परं जोका दायूदनगरे तस्य पिह-
- कोकानां सन्निधौ तं अश्राने निदधिरे । अपरं तस्य पुत्रोऽमत्सियस्यस्य
- यदे राज्यं केमे ।

१३ त्रयोदशोऽध्यायः ।

- १ दबायेनो मरुते यिहोयाहसस्य कुराकम् १ लोकानां विपत्तेः कथनं यिहोयाह-
- सस्य निधनं १० तदोपतनवस्य योयाहस्य कुराकम् १५ यद्यकालोद्धारस्य भविष्य-

इत्थं २० एतच्छेतीयावस्थास्थिर्यार्थाद् एकस्य कुक्षपस्य शोचनप्राप्तिः २१ रत्नोपा-
यस्य भविष्यदाकाशिकाः ।

विद्मदादेशीयनृपतेरहसियतनयस्य योयाशस्य त्रयोविंशे राजत्वव- १
त्परे येषोः सुतो विद्येयाहस इच्छायेकीयवंशे राजत्वं कर्तुम् आरभ्य
सप्तदशवत्सरान् यावत् शोमिरोये राजत्वं चकार । स परमेश्वरस्य २
साक्षात् कुक्षिताचारं चकृवान् अर्थतो निवाटस्य सुतो यो यार-
वियाम इच्छायेकीयवंशं प्रापम् अकारयत् तस्य पापपथे चचार तस्मात्
न परावहते ।

तत इच्छायेको विद्मदं परमेश्वरः क्रोधेन ज्वलित्वा रामीयनृपते र्हसा- १
येकस्य हसायेकसुतस्य विन्हृदस्य च यावज्जीवनं तयो र्हस्तेषु तान्
समर्पयामास । अनन्तरं विद्येयाहसेन परमेश्वरम् उद्दिश्य प्रार्थनायां ४
कृतायां परमेश्वरस्य प्रार्थनायां मनो निदधे यतोऽरामीयनृपतिरि-
च्छायेकीयवंशं येनोपत्रवेद्यास्मिन्नात् तं स दृष्टवान् । पुरा स विद्येया- ५
हसस्य वक्षानां कृते क्रैवर्षं पञ्चाशतं ह्यारोहियो दशरथान् दशसह-
स्राणि पदाविषांश्चावाग्नेयम् यतोऽरामीयनृपतिस्तान् विनाशयामास
तान् मृदित्वा धूषिवत् चकार च । किन्तु परमेश्वरेणोच्छायेकीयवंशेभ्य ९
एकस्मिन् उच्चारयितरि दत्ते तेऽरामीयायां हस्तेभ्यो मोचनं जेभिरे
तस्माद् इच्छायेकीयवंशाः पूर्ववत् निजे निजे वासस्त्रान् ऊषुः । तथापो- ०
च्छायेकीयवंशं प्रापम् अकारयद् यो यारवियामस्तदीयपापमार्गं ते
विहाय तस्मिन्नेव चेरुः शोमिरोये च चैत्यदृष्टस्तस्यै । एतस्य विद्येया- ८
हसस्यावशिष्टं चरित्रं तस्य सर्वकर्म विक्रमश्चैतानि किम् इच्छायेकीय-
नृपतीनां पुराटपुस्तके लिखितानि न विद्यन्ते? अनन्तरं विद्येयाहसो ९
निजपिठलोकाश्च महाभिद्रां जम्बिवान् ततो लोकात् शोमिरोये
आशाने निदधिते तस्य तनयो योयाशस्य तस्य पदे राजा बभूव ।

विद्मदादेशीययोयाशस्य नृपतेः पञ्चत्रिंशे राजत्ववत्परे विद्येया- १०
हसस्य सुतो योयाश इच्छायेके राजत्वं कर्तुम् आरभ्य षोडशवत्सरान्
यावत् शोमिरोये राजत्वं चकृवान् । स परमेश्वरस्य साक्षात् कुक्षिता- ११
चारं चकार ; निवाटस्य तनयो यो यारवियाम इच्छायेकीयवंशं प्रापम्
अकारयत् तस्य पापमार्गं क्षममपि न वक्ष्यामि तस्मिन्नेव चचार ।
एतस्य योयाशस्यावशिष्टं चरित्रं तेन यद्यत् क्वचिद् विद्मदादेशीयनृपति- १२
नामलिखन समं बोधनसमये यो विक्रमश्चैव प्रकाशितः सर्वस्यैतानि

- किम् इच्छायेकीयनरपतीनां पुराहणपुस्तके लिखितानि न विद्यन्ते ।
- ११ अनन्तरं योयाशो निजपितृशोका इव महाविभ्रां गत इच्छायेकीयराज-
तोनां सन्निधौ श्रेमिरोये अश्राने स्थापितश्च ततो वारविचयनकाले
सिंहासन उपविशेत् ।
- १४ इकीशायेन यस्माद् रोमात् मर्त्यं तेन यदा रथ आसीत् तदानीम्
इच्छायेकीययोयाशो राजा तस्य सविधं समीप तस्य वदने बद्धिवा
जगाद हा मम तात हा मम तात हा इच्छायेको रथहयारोहिवः ।
- १५ इकीशायस्तं नभावे त्वं धनुर्व्याखं गृह्णाथ ततः स धनुर्व्याखं जयाह ।
- १६ अनन्तरं स इच्छायेकीयराजम् आचचक्षे त्वं चापे हस्तम् आरोपय
ततः स चापे करम् आरोपयामास । अनन्तरम् इकीशायो राज्ञः
१० करोपरि निजकरौ स्थापयित्वा जगाद, पूर्वदिक्खं वातायनं मोचय ।
ततः स मोचयामास । अनन्तरम् इकीशायः कथयामास शरं निक्षिप ।
ततस्तेन शरे निक्षिप्त इकीशायः कथयामास, एष शरः परमेश्वरेण जय-
हृद् अरामस्य पराजयकारी च शरः, एतेन त्वम् अपेकेपुरामीयान्
१८ निःशेषं यावद् आहृनिष्यसि । अनन्तरं स उक्तवान् शरान् गृह्णाथ,
ततस्तेन शरेषु गृहीतेषु स इच्छायेकीयनरपतिं जगाद त्वं भूमिम् आह-
१९ न्यासतः स वारचयं भूमावाघातं कृत्वा निवहते । तदानीम् ईश्वरीय-
कोकस्तस्यै क्रुद्धा कथयामास पञ्चवारान् षडवारान् वा समाह्वनं
तवोचितमासीत् तथा कृते त्वम् अरामियान् निःशेषं पराजेतुम् अशक्यः
किन्निवदानोम् अरामीयान् केवकं चीन् वारान् पराजेष्यसि ।
- २० अनन्तरम् इकीशाये निधनं गते कोकास्तं अश्राने निदक्षिरे । अपरं
२१ वत्सरस्थारम्भसमये मोयाबोया दस्युसङ्घा जनपदम् आचक्रमिरे । ततो
कोकीरेकं मनुजं अश्राने निघातुं मत्वेकस्मिन् दस्युसङ्घे विजोकिते स
कुम्प इकीशायस्य अश्रानस्थाने निषिद्धिपे । ततो देवाद् इकीशायस्य
कीकस्यार्थमाचात् स श्रवः सजीवो भूत्वा निजचरणाभ्याम् उदतिष्ठत् ।
- २२ यिहोवाहसस्य यावष्पीवनम् अरामीयनरपतिं ईसायेक इच्छायेकी-
२३ यान् प्रत्युपद्रवं चक्षवान् । ततः परं परमेश्वरस्तेषु प्रसन्नो भूत्वानुकम्पां
चकार, स इन्द्रासीमा इस्हाका याकूबा समं यं नियमम् अकरोत्,
तस्य निमित्तं तान् प्रति सुदृष्टिं विधाय तान् आपातेन विनाशयितुं नि-
२४ जसाक्षात् निच्छेत्तुश्च नाभ्यक्षत् । अनन्तरम् अरामीयनरपतौ हमायेके
२५ निधनं गते तस्य तनये विन्हददस्तस्य पदे राजत्वं प्राप । स समरं

विधाय योयाशस्य जनकाद् यिहोयाहसाद् यानि नगराख्यपुत्रतवान्
तानि नगराखि योयाशो हसायेलस्य पुत्राद् हददेवरात् पुनर्जयाह ।
योयाशस्यं त्रीन् वारान् जित्खिखायेलीयनगराखि पुनर्भारं जयाह ।

१४ चतुर्दशोऽध्यायः ।

१ अमत्सियस्य सुराजत्वं ५ खीरपितुर्निहन्तेरिदोमीयानाश्च जननं ८ समरे तस्य
पराजितत्वं १५ योयाशस्य निधनं १० अमत्सियस्य हतत्वं २१ अमरियस्य राज्याभि-
षेकः २२ चारुनिधामस्य सुराजनं २८ सिखरियस्य राज्याभिषेकश्च ।

इखायेलीयनृपते र्थिहोयाहसपुत्रस्य योयाशस्य द्वितीये राजत्ववत्सरे १
यिह्नुदादेशीयनृपते र्थोयाशस्य पुलोऽमत्सियो राजा बभूव । स पञ्च २
विंशतिवत्सरवयस्कः सन् राज्यं लब्ध्वा यिरूशालम ऊनत्रिंशद् वत्सरान्
राजत्वं चकार । यिरूशालमनिवासिनी यिहोयदना तस्य जनन्या-
सीत् । स यद्यपि परमेश्वरस्य साक्षात् सदाचारम् अकरोत् तथापि ३
सपूर्वपुरुषस्य दायूदस्तुल्यो नाभवत् । स निजपितु र्थोयाशस्य सकल-
कर्मेव कर्म चकार । तत उच्यमानानि नोष्किन्नानि किन्तु लोकास्तदा ४
नीमपि भृगुस्थानेषु बलिदानं धूपदाहञ्चाकुर्वन् ।

अनन्तरं राज्ये तस्य सम्यग् वशीभूते सति तस्य याभ्यां दासाभ्यां तस्य ५
तातो राजा जज्ञे स ताववधीत् । किन्तु तयो घातकयोः सन्तानास्तेन न ६
जज्ञिरे, यतो मूससो व्यवस्थाप्ये परमेश्वरीयैवाद्या लिखितास्ते, यथा,
पुत्रस्य विनिमयात् पिता पितुर्विनिमयाच्च पुलो न हनिष्यते, एकैको ७
जनः खस्रपापाद् हनिष्यत इति । स लवणप्रान्तर इदोमीयानां सहर- ८
लोचान् अवधीत् समरेण च सेलानगरं स्ववशं कृत्वा तस्य नाम यत्केल-
मिति चकार तस्य तन्नामाद्यापि विद्यते ।

अनन्तरम् अमत्सिय इखायेलीयनरुपतिं येहोः पौत्रं यिहोयाहसस्य ८
पुत्रं योयाशं प्रति दृतान् प्रहित्य कथयामास आगच्छावां परस्परं ९
साक्षात् कुर्वन् । तत इखायेलीयो योयाशो नृपति र्थिह्नुदादेशस्याम-
त्सियं नरुपतिं प्रति दृतान् प्रहित्य कथयामास जिवानेनस्यष्टमाज- ९
कयत्कं जिवानेनस्यस्रैरसदृक्षस्य समीपं दृतं प्रहित्य कथयामास मम
पुत्रस्य विवाहार्थं तव दुहितरं देहीति । अनन्तरं जिवानेनस्यो वन्द्य-
पशुः समीपं षट्मासकौषिं बभञ्ज । त्वम् इदोमं जितवान् एतत्कारणात् १०
तव मनो गर्भितमभवत् त्वम् आदरेण द्रष्टो निजजिकेतने तिष्ठ खद्यतये

- कुतोऽपुनधिकारवर्धो कटिच्छति? तत्र विद्मदादेशस्य च पतनं कुतो
- ११ भविष्यति? विन्ममस्त्रियेन तन्नाम्नि, अत इच्छायेकीयो योषाशो नर-
पतिराजगाम, तस्मात् स विद्मदाया स्वतितरमस्त्रियश्च विद्मदादेशस्ये
- १२ वैतश्चेमश्चे परस्परं साक्षात्कृतुः । तत्र इच्छायेकवंशानां सम्मुखे विद्म-
दाया लोकाः पराजिताः सन्तः सर्वे खं खं वासस्थानं पनावाश्चिद्रे ।
- १३ तत्र वैतश्चेमश्चे इच्छायेकीयो राजा योषाशोऽहस्त्रियस्य पौत्रं योषाशस्य
पुत्रं विद्मदाया अमस्त्रियं राजानं दधार विरूशाकमम् आग्रत्वेऽप्यि-
मीयगोपुरम् आरभ्य लोकाख्यगोपुरं यावद् विरूशाकमीयप्राचीरस्य
- १४ चतुःश्रितिस्रुतमितं खल्वं वभञ्ज च । अपरं परमेस्वरस्य मन्दिरे राजनि-
वेशनस्य भास्वामारेषु च सञ्चितानि सक्कलहेमरजतानि सक्कलपाषाणि
चादाय बन्धकत्वेन लोकान् सङ्गिनः कृत्वा च श्रोमिरोखं प्रत्याजगाम ।
- १५ एतस्य योषाशस्यावशिष्टं चरित्रं तस्य क्रिया विद्मदाया स्वपतिनाम-
स्त्रियेन सह योऽधनसमये तस्य विद्ममश्चेतानि सर्वाणि किम् इच्छायेकी-
- १६ यभूपतीनां पुराहणपुस्तके लिखितानि न विद्यन्ते? अनन्तरं योषाशो
निजपिटलोकका इव मञ्जानिद्रां गतः श्रोमिरोख इच्छायेकीयराजानां
निकटे भ्रमशाने निहितश्च । अपरं तस्य पुत्रो यारविशामस्तस्य पदे
राजा बभूव ।
- १७ अनन्तरम् इच्छायेकीयभूपते यिंशोयाहसपुत्रस्य योषाशस्य निधनात्
परं विद्मदाया भूपति योषाशस्य पुत्रोऽमस्त्रियः पञ्चदश वत्सरान्
- १८ अजीवत् । एतस्यामस्त्रियस्यावशिष्टं चरित्रं किं विद्मदाया भूपतीनां
- १९ पुराहणपुस्तके लिखितं न विद्यते? अनन्तरं लोका विरूशाकमे तस्य
विरुद्धं कुमन्त्यां चक्रुस्तदा स जालीशं प्रति पनायाश्चके, किन्तु ते तस्य
- २० पश्चात् जालीशं लोकान् प्रहित्वा तत्र ख्याने तं घातयामासुः । अनन्तरं
ते ह्येवैस्तम् आनीय विरूशाकमे दाबूदूनगरे तस्मै पिटलोकानां सञ्चितै
तमपि भ्रमशाने निदधिरे ।
- २१ अनन्तरं विद्मदायाः सर्वे लोकाः वेडश्वत्सरववस्त्रम् उविष्यं गृहीत्वा
- २२ तस्य पितुरमस्त्रियस्य पदे राजत्वेऽभिविचिचुः । राजनि पिटलोकवत्
मञ्जानिद्रां गतवति स एवतनगरं निर्माय पुनर्नारं विद्मदाया अधीनं
चक्रवान् ।
- २३ विद्मदाया भूपते योषाशपुत्रस्यामस्त्रियस्य पञ्चदशे राजत्ववत्सर
इच्छायेको भूपते योषाशस्य पुत्रो यारविशामः श्रोमिरोखे राजत्वं कर्तुम्

आरभ्यैकचत्वारिंशद् बत्सरान् राजत्वं चक्रवान् । स परमेश्वरस्य १४
साक्षात् कुल्लिवाचारं चक्रवान् अपरं निवाटस्य पुत्रो यो यारवियाम
इच्छायेकीयवंशं पापम् अकारयत् तदीयपापानुगमनात् न निवृत्ते ।
अपरम् इच्छायेकीयः प्रभुः परमेश्वरो मातृहेतुवीर्यस्यामित्तयपुत्रस्य १५
भविष्यद्वादिनो यून्सो वदनेन यां वाथीम् अवादीत् तदनुसारेण स
राजा हमातस्य प्रवेशस्थानम् आरभ्य प्रान्तरस्य समुद्रं यावद् इच्छाये-
कीयां सीमां पुनर्ज्वारं बभूव चक्रवान् । यत् इच्छायेलवंशस्थातीव दुःखं १६
जातं तेषां मुक्ता बद्धाश्च सर्वे गताः कोप्युपकारको न विद्यते परमेश्वर
इति ददर्श । अपरम् अहम् इच्छायेकी नाम गगनस्थाधो लोप्यान्धे- १७
तादृशीं वाचम् अनुक्त्वा परमेश्वरो योषाशसुतस्य यारवियामस्य
हस्तेन तान् उद्धार ।

एतस्य यारवियामस्यावशिष्टं चरित्रं सकलाः क्रिया युद्धे विक्रम- १८
श्रैतेषां विवरणं स येन प्रकारेण दम्भेषकं हमातश्चेच्छायेकीयवंशेन पुन-
र्ज्वारं यिद्धदाया वशे चक्रवान् एतस्यापि विवरणं किम् इच्छायेकीय-
नरपतीनां पुराहृतपुस्तके लिखितानि न विद्यन्ते? अनन्तरं यारवि- १९
यामो निजपितृलोका इच्छायेकीयनरपतयइव महानिर्जां जगाम तत-
स्तस्य सुतः सिखरियस्तस्य पदे राजा बभूव ।

१५ पञ्चदशोऽध्यायः ।

१ उचिष्यन् सुराज्यकरणं ५ तस्य कुष्ठोभवनात् तस्य पुत्रस्य विचारणं ८ सिखरियस्य
सुराज्यकरणं चतुस्रं १२ शकूमस्य सुराज्यकरणं चतुस्रं १६ मिनचेमस्य वि-
चारणं २१ तस्य पुत्रस्य पिकहियस्य राजत्वेऽभिविक्तं २२ पिकहियस्य चतुस्रं २७ पिकह-
्याभिविक्तं २८ इच्छायेकीयानां दुर्दशा ३० पिकहस्य चतुस्रं ३६ योषमस्य चरित्रम् ।

इच्छायेकीययारवियामस्य नरपतेः सप्तविंशे राजत्ववत्सरे यिद्धदाया १
नृपतेरमत्सियस्य पुत्र उचियो राजत्वं कर्तुम् आरभे । स षोडशवत्सर- २
वयस्यः सन् राजत्वं कर्तुम् आरभ्य यिरुशालमे द्विपञ्चाशद् बत्सरान्
यावद् राजत्वं चक्रवान् यिरुशालमनिवासिनो यिखरिया तस्य प्रसू- ३
तासीत् । स निजपितुरमत्सियस्य कार्यानुसारेण परमेश्वरस्य साक्षात् ४
सदाचारं चकार । किन्तु भृगुस्थानानि नेबिष्किदिरे तदानीमपि बोका ५
भृगुस्थानेषु बलिदानं धूपदाहणं चक्रुः ।

अपरं परमेश्वरेणाहृतः स राजा निधननिर्णयं यावत् कुष्ठरोगी भवन ६

- चिक्षिप्ताण्येतद्विधानं ततो योचमो राजकुमारो जेहस्याधिपति भूत्वा
 ६ देशीयलोकानां शासनं चक्रवान् । एतस्मैविद्यस्यावशिष्टं चरिचं तस्य
 सर्वाः स्त्रियाश्च किं विद्वादाया भूपतीनां पुराहृतपुस्तके लिखिता न
 ७ विद्यन्ते? अनन्तरम् उचियो निजपिटकोक्ता इव महानिद्रां गतो दाबू-
 नगरे पिटकोक्तानां सन्निधौ प्रस्राने निहितश्च । ततस्तस्य पुत्रो योचम-
 क्तस्य पदे राजा बभूव ।
- ८ विद्वादाया नरपतेर्विद्यस्यावशिष्टे राजत्ववत्सरे चारवियामस्य
 सुतः सिखरियः श्रोमिरोखे राज्यं प्राप्य घनमासान् इच्छायेकीयानां
 ९ राजत्वं चकार । स निजपिटकोक्तानां कर्मानुसारेण परमेश्वरस्य
 साक्षात् कुत्सिताचारं चकार निवाटस्य सुतो यो चारवियाम इच्छाये-
 १० कीयवंशं पापम् अकारयत् तस्य पापानुममनात् न निवहते । अनन्तरं
 यावेशस्य तनयः शङ्कुमो राजद्रोहं विधाय लोकानां सम्मुखे तं ताड-
 ११ यित्वा जघान तस्य पदे खयं राजा बभूव च । एतस्य सिखरिवस्या-
 वशिष्टं चरिचं किम् इच्छायेकीयभूपतीनां पुराहृतपुस्तके लिखितं न
 १२ विद्यते? इत्थं येऽं प्रति परमेश्वरेण यद् उक्तं तत् सिद्धतां जगाम ।
 स जगाद, अतुर्धं पुरुषं यावत् तव वंश इच्छायेकीयसिंहासन उपवे-
 ष्यतीति तदेव च सर्वं बभूव ।
- १३ विद्वादाया भूपतेर्विद्यस्योनचत्वारिंशे राजत्ववत्सरे यावेशस्य तनयः
 १४ शङ्कुमो राज्यं प्राप्य मासमेकं श्रोमिरोखे राजत्वं चकार । यतो मादेः
 सुतो मिनहेमस्तिर्घातो मत्वा श्रोमिरोख उपस्थाय श्रोमिरोखमध्ये यावे-
 शस्य सुतं शङ्कुमं ताडयित्वा जघान तस्य पदे खयं राजा बभूव च ।
 १५ एतस्य शङ्कुमस्यावशिष्टं चरिचं तेन कृतो राजद्रोहश्च किम् इच्छाये-
 कीयभूपतीनां पुराहृतपुस्तके लिखितं न विद्यते?
- १६ अनन्तरं मिनहेमस्तिपुत्रं तन्मध्यस्थितं सक्कं तिर्घां वावत् तदीयां
 लोमाश्च जिगाय यतस्ते तस्य कृते दारं न मोचयामासुः । स तान् जघान
 १७ तेषां सर्वासां गर्भवतीनाम् उदरं विदारयामास च । विद्वादाया
 नरपतेर्विद्यस्योनचत्वारिंशे राजत्ववत्सरे मादेः पुत्रो मिनहेम इच्छा-
 १८ येकीयानां राज्यं प्राप्य श्रोमिरोखे दशवत्सरान् राजत्वं चकार । स
 परमेश्वरस्य साक्षात् कुत्सिताचारं चक्रवान् निवाटस्य पुत्रो यो चार-
 वियाम इच्छायेकीयवंशं पापम् अकारयत् तस्य पापानुममनाद् याव-
 १९ ञ्जीवनं न निवहते । अनन्तरम् अमुरीयराजे पूषे तस्य देशस्य विद्वान्

आज्ञते पुत्रस्य साहाय्येन यत् तस्य राजत्वं स्थिरं तिष्ठति तन्निमित्तं
मिनहेमः पुत्राय सहस्रशिकारपरिमितानि रजतानि ददिवान् । अथ- १०
रम् अशूरीयराजाय दावाद्यं मिनहेमः सर्व्वेभ्यो धनिकोक्षेभ्यः पञ्चाशत्
यश्चाशत् श्रेयसपरिमितानि रजतानि गृहीत्वैच्छायेकीयानां मध्ये तानि
रजतानि सन्धिषाय तस्माद् अशूरीयो नरपतिस्तस्मिन् जनपदे न
तिष्ठन् पराहृत्य जग्मिवान् ।

इतस्य मिनहेमस्यावशिष्टं चरित्रं सर्वाः क्रियाश्च किम् इच्छायेकीय- ११
भूपतीनां पुराहृतपुस्तके लिखितानि न विद्यन्ते ? अनन्तरं मिनहेमे ११
निष्पिष्टगणवत् महाभिद्रां जते तस्य तनयः पिकश्चियस्तस्य पदे राजा
बभूव ।

यिद्धदाया उषियस्य नरपतेः पञ्चाशे राजत्ववत्सरे मिनहेमस्य पुत्रः ११
पिकश्चिय इच्छायेको राज्यं प्राप्य श्रोमिरोखे वत्सरेद्यं राजत्वं चकृवान् ।
स परमेश्वरस्य साक्षात् कुत्सिताचारं चकार निवाटस्य पुत्रो यो १५
यारवियाम इच्छायेकीयवंशं पापम् अकारयत् तदीयपापानुगमनात्
निवृत्ते । अनन्तरं रिमलियस्य तनयः पेकहस्य नामा तस्य सेनापति- १५
रेकस्तस्य विरुद्धं राजश्रेष्ठं विधाय श्रोमिरोखे राजनिवेशनस्थानःपुरे
तम् अर्गोवन् अरिचिं तस्य सङ्गिनः पञ्चाशद् गिनियदीयजनान्श्च हत्वा
तस्य पदे राजा बभूव । इतस्य पिकश्चियस्यावशिष्टं चरित्रं सर्वाः ११
क्रियाश्चेच्छायेकीयनरपतीनां पुराहृतपुस्तके लिखितानि विद्यन्ते ।

यिद्धदाया नरपतेरुषियस्य द्विपञ्चाशत्तमे राजत्ववत्सरे रिमलिय १०
सुतः पेकह इच्छायेकीयानां राज्यं प्राप्य विंशतित्वसरेण यावत् श्रोमि-
रोखे राजत्वं चकृवान् । स परमेश्वरस्य साक्षात् कुत्सिताचारं चकार १०
निवाटस्य पुत्रो यो यारवियाम इच्छायेकं पापम् अकारयत् तस्य पाप-
नामं न तत्त्वान् ।

अनन्तरम् इच्छायेकीयनरपतेः पेकहस्य राजत्वसमयेऽशूरीयो राजा १८
तिग्लित्पिषेर आगत्य इयोनम् आवेणवैतमाखां यानोहं केदशं हात्-
सोरं गिनियददेशं ग्राकोकदेशस्यं नप्तानेः कृत्वा जनपदश्च जित्वा तत्र-
त्वान् मानवान् अशूरदेशं नीत्वा प्रवासयामास ।

अनन्तरम् उषियपुत्रस्य बोधमस्य विंशतितमे राजत्ववत्सरे एका- १०
हस्य पुत्रो होशेषो रिमलियपुत्रस्य पेकहस्य विरुद्धं राजश्रेष्ठं विधाय
तम् आहृत्य मारयामास तस्य पदे राजा बभूव च । इतस्य पेकहस्या- ११

- वशिष्टं चरित्रं तस्य सर्वाः क्रियाव्यवहारीयभूपतीनां पुराहृतपुस्तके
लिखितानि विद्यन्ते ।
- ११ इत्यायेकीयनृपते रिमन्वियस्य पेश्वस्य द्वितीये राजत्ववत्सरे
१२ यिद्धदाया राज उचिषस्य पुत्रो बोधमो राजत्वं कर्तुम् आरेभे । स
पञ्चविंशतिवत्सरवयस्कः सन् राज्यं प्राप्य विरूपाक्षमे षोडशवत्सरान्
१३ राजत्वं चकार । सादीकस्य दुहिता विरूपा तस्य प्रसूरासीत् । स
परमेश्वरस्य साक्षात् सदाचारं चकार निजपितुश्चरितस्य कार्यानुसा-
१४ रात् कार्त्तं चकार । अनेन भृगुस्यानि गोविन्दविदे कोपास्तदानी-
मपि भृगुस्यानेषु वक्तिदानात् भूपदाहाच न निवहतिरे । परमे-
१५ श्वरीयमन्दिरस्योच्चं द्वारं तेनैव राज्ञा निर्म्ममे । एतस्य बोधमस्यावशिष्टं
चरित्रं तस्य सर्वाः क्रियाश्च किं यिद्धदाया भूपतीनां पुराहृतपुस्तके
१६ लिखितानि न विद्यन्ते? तस्मिन् समवे परमेश्वरोऽरामीयं राजानं
रिन्हीनं रिमन्वियस्य तनयं पेश्वस्य यिद्धदाया विरूपां प्रेषयितुम् आर-
१७ व्यवान् । अनन्तरं बोधमो निजपितृलोकवत् महानिद्रां गतो निज-
पूर्वपुत्रस्य दायुदो वगरे क्षपितृलोकानां सन्निधौ आश्राने निहितश्च
ततस्तस्य सुत आहसकस्य पदे राजा बभूव ।

१६ षोडशीऽध्यायः ।

१ आहसक कुराजत्वं ४ तस्य वदत्वं ० तस्य मुक्तत्वं १० नूतनवदिनिर्माणं १०
मन्दिरसोढनं १२ तस्य निधनं ।

- १ रिमन्वियस्य तस्य पेश्वस्य सप्तदशे राजत्ववत्सरे यिद्धदाया नृपते
२ बोधमस्य सुत आहसो राजत्वं कर्तुम् आरेभे । स विंशतिवत्सरवयस्कः
सन् राज्यं प्राप्य विरूपाक्षमे षोडशवत्सरान् यावत् राजत्वं चकार ।
स निजप्रभोः परमेश्वरस्य साक्षात् निजपूर्वपुत्रस्य दायुदिव सदा-
३ चारं न चकार, किन्त्वित्यायेकीयनरपतीनां मार्गं चकार । अपरं परमे-
श्वर इत्यायेकीयवंशस्य सम्मुखाद् यान् भिन्नजातीयान् दवयितवान्
तेषां ह्युत्क्रिया आचरन् स निजात्मजमपि वक्तिं प्रवेष्टयामास ।
४ अपरं भृगुस्यानेषु पूर्वतेषु सर्वेषां हरिद्वर्षानां तस्मान् अधश्च वक्ति-
दानं भूपदाहाच चकार ।
- ५ अनन्तरम् अरामीयो राजा रिन्हीन इत्यायेकीयनृपती रिमन्वियस्य
पुत्रः पेश्वस्य युद्धार्थं विरूपाक्षमम् आगत्वाहसम् अवबधत्तुः किन्तु

तं पराजितुं न श्रेयस्तुः । तथाप्यरामीषो राजा रिक्तीन एततनगरं १
पुनर्वारम् अरामस्य वशीचकार । तत एततनगराद् विह्वदीयेषु
वह्विष्कृतेष्वरामीयास्तु खानम् आगत्वाद्यापि तत्र वसन्ति ।

अनन्तरम् आहसोऽश्रुरीयश्वपतिस्तिल्लतियजेधरस्य समीपं दूतान् ०
प्रहित्वा वाचमिमां जगद, अहं तव दासः युत्तस्य, त्वम् आगत्य
मद्विबद्धं समरकारिबोररामीयेष्वामेणोययो राज्ञोः करेभ्यो माम्
उद्धर । अपरम् आहसः परमेश्वरीयमन्दिरे राजनिवेशनस्य भाङ्गा- ८
मारेषु च विद्यमानानि सञ्जलसुवर्बरजतानि गृहीत्वाश्रुरीयराजस्य
समीपं पारितोषिकं प्रेषयामास । ततोऽश्रुरीयराजस्तस्य वचसि मनो ९
निदधे । अपरम् अश्रुरीयराजो दम्भेषकास्य विबुद्धं गत्वा तन्नगरं परा-
जिगाय तदीयप्रजाः कीरं नीत्वा प्रवासयामास रिक्तीनं जघान च ।

अपरम् आहसो श्वपतिरश्रुरीयराजं तिग्लतियजेधरं साक्षात् कर्त्तुं १०
दम्भेषकां जगाम तत्र दम्भेषके यज्ञवेदिमेकां विलोक्य श्वपतिराहस-
स्तस्या वेद्या अन्वृत्तिं कृत्वाश्रिष्यकर्मणो निदर्शनञ्च याजकस्योषियस्य
सविधं प्रेषयामास । ततो दम्भेषकाद् राज्ञ आहसस्य प्रत्यागमनात् ११
पूर्वं याजक ऊरियस्तस्यदृष्टीम् एकां यज्ञवेदीं निर्मापयामास राज्ञा-
हसेन दम्भेषकाद् यन्नदर्शनं प्रहितं तदनुसारेणैव याजक ऊरियस्तां
निर्मापयामास । अनन्तरं राजा दम्भेषकात् समागत्य वेदिं विलोक्य १२
तस्या वेद्याः समीपं गत्वा तदुपरि होमार्थकवलीन् ददौ । स तत्र
स्त्रीयज्ञानि भक्ष्यनैवेद्यानि च दाहयामास पियनैवेद्यानि निषिधे-
तस्यां वेद्याञ्च स्त्रीयमङ्गलार्थकवलीनां श्रोत्रितं विचकार च । अपरं पर- १४
मेश्वरस्य सम्मुखे वा पित्तकमयी वेद्यासीत् स तां मन्दिरस्य सम्मुखाद्
अर्पितः परमेश्वरीयमन्दिरस्य नूतनवेद्याञ्च मथाद् दवयित्वा नूतन-
वेद्या उत्तरपार्श्वे स्थापयाञ्चकार । अनन्तरं श्वपतिराहसो याजकम् १५
ऊरियम् इमां वाचस आह्वापयामास दृष्ट्वेद्यां प्राञ्चविकप्रदोषिकौ
होमार्थकवली राज्ञो होमार्थकवलयस्तस्य नैवेद्यानि चापरं देशीय-
कोक्तानां होमार्थकवलयस्तेषां भक्ष्यपेयनैवेद्यानि च तया दीयन्तां
तस्याञ्च होमार्थकानाम् अन्येषाञ्च वलीनां श्रोत्रितानि विकीर्यन्ताम्
अपरं पित्तकमयीं वेदिमधि मया विवेचनीयं । अनन्तरं याजक ऊरिय १६
आहसस्य नरपतेराश्रानुसारेण तत् सर्वं चकार ।

अनन्तरं नरपतिराहसः पीठानां मध्यवेद्यान् सर्वान् कृत्वा तदु- १७

- परितः प्रक्याकनपात्राणि ख्यानान्तरीचकार पित्तकमवहवभ्रमयोप-
 १८ रितश्च समुद्रपात्रम् अथरोह्य पाषाणमर्मा भूम्यां निदधे । अथरं ते
 विश्वामदिनस्य कृते मन्दिरमार्गस्य वदाच्छादनं वक्षिश्च नृपस्य प्रवेश-
 मार्गस्य यद्द्वारं कृतवन्तस्तद् अश्रुदीयराजस्य साध्वसात् परमेश्वरीय-
 मन्दिरस्य मध्ये निदधिरे ।
- १९ इतस्याहसस्यावशिष्टानां क्रियाणां विवरणं किं यिद्धदाया भूपतीनां
 २० पुराहृतपुस्तके लिखितं न विद्यते? अनन्तरम् आह्वयो निजपिटबोका
 इव महानिर्मां गतो निजपिटबोकानां सन्निधौ दायदूतमगरे ध्वशाने
 निहितश्च । अथरं तस्य तनयो हिम्बियस्तस्य पदे राजा बभूव ।

१७ सप्तदशोऽध्यायः ।

- १ होशियस्य कुराजम् तस्य रथः ॥ इत्यायेलीयलोकानां पातकं मन्दित्व १४ तेषां
 नगरंमन्वसाकानां स्थापनम् ।
- २ यिद्धदाया आह्वयस्य राज्ञो हादशे राजत्ववत्सर एकाहस्य पुत्रो
 होशियः शोमिरीये राजा भूत्वा नववत्सरान् यावद् इत्यायेषो राजत्वं
 ३ चकवान् । स परमेश्वरस्य साक्षात् कुल्लिताचारं चकार किन्तु पूर्व-
 ४ वर्त्तनम् इत्यायेलीयराजानां तुल्यो न बभूव । अनन्तरम् अश्रुदीये
 राज्ञि शल्पनेवरे तस्य विवर्द्धम् आगतं होशियस्तस्य दासो भूत्वा तस्मै
 ५ करं दातुम् आरभे । अनन्तरम् अश्रुदीयो राजा होशिये विश्वासघा-
 तित्वं प्राप्तवान् यतः स मिसरस्य सो नृपतेः समीपं दूतान् प्रेष्याश्रुदीय-
 राजाय वार्षिकं करं पूर्ववद्वाददात् अतो ऽश्रुदीयो राजा तं वद्धा
 कारायां बरोध ।
- ६ अनन्तरम् अश्रुदीयो राजा कृत्स्नं देशम् आपन्नान् शोमिरीयं गत्वा
 ७ चीन् वत्सरान् यावत् तन्नगरम् अवबरोध च । अनन्तरं होशियस्य
 नवमे राजत्ववत्सरेऽश्रुदीयो राजा शोमिरीये वशीकृत्येसायंशोयको-
 कान् अश्रुदेशं निनाय तत्र च हकचे गोषवदेश्रीयहावोरतटिनीतटे
 ८ मादीयानां नगरेषु च तान् प्रवासयामास । यतस्ते मिसरदेशान्
 मिसरीयपिरीयो नरपतेरधीनत्वाद् इत्यायेकवंशस्यानेतुः क्षेपां प्रभोः
 ९ परमेश्वरस्य विवर्द्धं ककुषाणि कृत्वेतरदेवान् सेवितवन्तः । अथरं मि-
 १० ज्ञजातीया ये लोकाः परमेश्वरेखेसायेकवंशस्य सम्मुखाद् दबयाचक्षिरे
 तेषां विधीन् इत्यायेलीयनरपतिभिर्निर्णीतान् विधींश्चाचरितवन्तः ।

यानि कर्माणि न कर्त्तव्यानि तानीत्यायेकीयलोकः स्वीयप्रभोः परमेश्व- ८
 रस्य विद्वज्जं रक्षोऽकुर्वन् अपरं रक्षकगैहान्यारभ्य प्राचीरवेष्टितमग-
 राणि यावत् खेषां सक्कननगरेषु खेषां कृते भृगुस्थानानि निरमुः । अपरं १०
 सर्वेषाम् उच्चपर्यन्तानां प्रदक्षुषु सर्वेषां हरिद्वर्गदृष्ट्यायाम् अथच
 प्रतिमा अस्थापयन् चैत्यदृष्ट्याचारोपयन् । अपरं ये भिन्नजातीयाः पर- ११
 मेश्वरेण तेषां सम्मुखाद् दवयाश्चक्रिरे त इव सर्वेषु भृगुस्थानेषु धूपान्
 अजाजयन् परमेश्वरं क्रोधयितुं ककुधाख्यकुर्वन्च । अपरं परमेश्वरो ११
 यदधि कथितवान् यतादृशं कर्म युष्माभिर्न कर्त्तव्यमिति तदेवार्थतः
 प्रतिमापूजाम् अकुर्वन् । तथापि परमेश्वरः सर्वैर्भविष्यदादिभि ११
 र्दर्शनैश्चेत्यायेकीयान् यिद्गदीयांश्च लोकान् आदेशमेनं चापितवान् यूथं
 खेषां पातकमार्गैश्चः परावर्त्तध्वम् अहं युष्माकं पिडलोकान् यां व्यवस्थाम्
 आदित्वान् मम दासानां भविष्यदादिनां हस्तैर् युष्माकं सन्निधिश्च यां
 शिष्टां प्रेषितवान् तदनुसारेण मदाद्या विधींश्च पालयतेति । किन्तु ते १५
 तद् वाक्यं यच्छीतुं मतिमकृत्वा स्वीयप्रभौ परमेश्वरे प्रत्ययवर्जिताः पूर्व-
 मुखा इव खेषां यीषा दृष्टा अकुर्वन् । ते तस्य विधीन् तेषां पिडलो- १५
 कान् प्रति स्थापितं तस्य नियमं तेषो दत्तानि प्रमाणवाक्यानि चावज्ञा-
 यासारमूर्त्तानाम् अनुगामिनोऽभवन् किञ्च हतबुद्धयो भूत्वा येषाम्
 अनुवर्त्तनात् ते परमेश्वरेण निवारितास्तेषां चतुर्दिकस्थानाम् अन्यजा-
 तीयानामेवानुगामिनोऽभवन् । ते खेषां प्रभोः परमेश्वरस्य सर्वां आद्या १६
 लङ्कित्वा खेषां कृते निविक्षी वै वत्सैर् निरमुश्चैत्यदृष्टान् अस्थापयन्
 गगनीयण्योतिर्गन्धान् अपूजयन् वाकम् असेवन्त च । अपरं खेषां १०
 पुत्रान् पुत्रीश्च वज्रिं प्रावेशयन् गजकत्वं मायावित्त्वश्च समाचरन् परमे-
 श्वरस्य साक्षात् कुत्सिताचारं कर्त्तुं तं क्रोधयितुश्च खेषां विक्रयम्
 अकुर्वन्त च । यतत्कारणात् परमेश्वर इत्यायेकवर्षान् प्रति भृशं क्रुद्धा १८
 निजसमक्षात् तान् दवयामास केवलं यिद्गदावर्षं विना नान्यः कोऽपि
 वंशोऽवशिष्टये । अपरं यिद्गदावर्षीया लोका अपि निजप्रभोः परमे- १८
 श्वरस्याद्या नापाकयन् इत्यायेकीयलोकैर्निर्बीता विधयस्त्वेरप्यनुजग्मिरे ।
 अतः परमेश्वरः क्राव्यम् इत्यायेकीयवर्षं विहाय लोकान् क्रोधयामास १०
 यावच्च निजसमक्षात् न दवयामास तावत् तान् नाशकानां हस्तेषु
 समर्पयामास च । स इव दायूदो वंशाद् इत्यायेकीयलोकान् प्रचिच्छेदः ११
 ते च निवाटस्य पुत्रं यारवियामं राजानं चक्रुः स यारवियामश्च परमे-

- श्वरस्य सेनात इच्छायेकीयलोकान् निवर्त्य तान् महापापेन कलञ्जितान्
 ११ अकरोत् । यतो वारविद्यामो याजि पापानि कृतवान् इच्छायेकीयलोका-
 १२ स्तान्मेवाचेदन्तदनुगमनात् निवृत्तिरे । अतो हेतोः परमेश्वरो विज-
 सेवकानां भविष्यदादिनां वदन् र्यद्यत् कथयामास, तदनुसाराद् अ-
 श्वधम् इच्छायेकीयवंशं निजसम्भवाद् दवयामास । इत्थम् इच्छायेकीय-
 वंशा निजदेशाद् अश्वरदेशं नीता अद्यापि तस्मिन् स्थाने प्रवसन्ति ।
 १४ अथान्तरम् अश्वरीयराजो बाबिकात् कूषातो ऽप्यातो हमातात्
 सिधर्वयिमाञ्च लोकान् आनीयेच्छायेको विभिन्नयेन शोमिरोजदेशस्थ-
 नगरेषु वासयाञ्चकार ततस्ते शोमिरोजम् अधिष्ठन् तत्रत्येषु नगरेषु
 १५ वसन्ति बहवांसः । तत्र स्थाने तेषां वासारम्भसमये ते परमेश्वरात् न
 विभयाञ्चकुरेतत्कारणात् परमेश्वरस्तेषां मध्यं सिंङ्गान् प्राहिषोत् ते
 १६ च तेषां कतिपयलोकान् विनाशयितुम् आरेभिरे । अतो लोका अश्व-
 रीयराजं बभाषिरे त्वं यान् जातीयान् देशान्तरोक्तान् शोमिरोजदेश-
 स्थानगरेषु निवासितवान् ते तद्देशीयदेवस्य धर्ममतं न जानन्त्येतत्कार-
 १७ रणात् स तेषां मध्यं केशरिखः प्रहितवान् अपरं पश्य तद्देशीयदेवस्य
 १८ धर्ममतस्यानवगतत्वात् ते केशरिभिर्विनाशयन्ते । अथान्तरम् अश्वरीय-
 राज इत्याज्ञापयामास दृयं तस्मात् स्थानाद् यान् याजकान् आनी-
 तवन्तस्तेषाम् एकं जनं तं देशं प्रेषयत लोकास्तस्य समीपं गत्वा वसन्तु
 १९ स च तान् तद्देशीयदेवस्य धर्ममतम् आदिशत् । ततः शोमिरोजात्
 तैः प्रवासितानां याजकानां जन एको गत्वा वैथिके न्यवसत्, अपरं येन
 २० प्रकारेण परमेश्वरः सेवितव्यन्तत् तान् आदिशत् । तथाप्येकैकस्या जाते
 लोकाः स्वं स्वं देवं निर्म्मामिरे ते नानाजातीयाः शोमिरोजीया लोका
 २१ येषु नगरेषु न्यवसन् तन्मध्ये भृगुस्थानीयमन्दिराणि निर्म्माय तत्रैकैकस्या
 जाते देवान् स्थापयाञ्चक्रिरे । इत्थं बाबिलीया लोकाः सख्खोद्दिनेतं
 २२ कूथीयलोका नेर्गलं हमातीयलोका अश्वीमम् अन्वीयाञ्च निभसं तर्त-
 कञ्च निर्म्मामिरे सिधर्वीयाश्चाद्रम्भेजकान्म्लेककावितिनामनौ सिध-
 २३ र्वीयदेवावुद्दिश्य निजबालकान् अग्निना दाहयाञ्चक्रुः । ते परमेश्वरम्
 असेवन्त नीचलोकानां मध्यात् तेषां कृते भृगुस्थानीयमन्दिरेषु यच्च-
 २४ कारिणो याजकान् वप्रिरे च । ते यथा परमेश्वरम् असेवन्त तथा
 यस्माद् यस्मात् देशाद् आनीयन्त तेषां धर्ममतानुसारेण स्वं स्वं देव-
 २५ गणमप्यसेवन्त । ते ऽद्यापि पूर्वकालीयाचारवद् आचरन्ति परमेश्वरात्

न विभ्यति तस्य विधिस्थवस्थानुसारेणार्थतः परमेश्वरो यस्य नामेखाद्येन चकार तस्य याजूवो वंशं याम् आक्षां व्यवस्थाञ्चादिष्टवान् तदनुसारेण नाचरन्ति । यतः परमेश्वरस्तदंशीयैः समं नियमं विधाय तान् इत्या- १५
 आपितवान् यूयम् इतरदेवेभ्यो न विभीत तान् न प्रथमत तान् न खेचभ्रं तेष्वी बलीन् न दद्वं । किन्तु यः परमेश्वरो महापराक्रमेण वि- १६
 कीर्णबाहुना च मिसरदेशाद् युष्मान् आनीतवान् तस्माद् विभीत तं प्रथमत तस्मै बलीन् दद्वं । अपरं स युष्माकं कृते यान् विधीन् राज- १७
 वित्तीयं यां व्यवस्थाम् आक्षाच्च जेखयितवान् यूयं मनो निधाय तदनु-
 सारेण सर्वदाचरत नेतरदेवगणाद् विभीत । मया युष्माभिः समं यो १८
 निबनोऽकारि तं न विस्मरत नेतरदेवगणाद् विभीत । खेषां प्रभोः १९
 परमेश्वरादेव विभीत तेन स सक्करिपूजां हस्ताद् युष्मान् उडारयि-
 यति । किन्तु ते तानि वाक्यान्ग्रहोत्वा खेषां पूर्व्याचारवद् आचा- ४०
 रम् अकुर्वन् । इत्थं ते भिन्नजातीया लोकाः परमेश्वराद् भेतुं खेषां ४१
 निधिताः प्रतिमा अपि सेवितुषोपचक्रमिरे तेषां पुत्राः पौत्राश्च खेषां
 पूर्व्युदवाचाम् आचारमिवाद्याप्याचारं कुर्वन्ति ।

१८ अष्टादशोऽध्यायः ।

१ शिल्पिक्य सुराजमकरसं ४ देवपूजनदवयनं ९ गोप्तिरोजस्य पराजितत्वं १९
 सन्धेरिवस्य यिद्धादेशाक्रमसं पारितोषिकप्राप्तिश्च २७ रवशकं निन्द्याकथनश्च ।

एकाहपुत्रस्योखायेकीयनरपते ह्योशेयस्य द्वितीये राजत्ववत्सरे यिद्ध- १
 दाया आहसस्य अपतेः पुत्रो हिल्कीयो राजा बभूव । स पञ्चविंशति- २
 वत्सवयस्यः सन् राजत्वं अर्धुमारधोनत्रिंशदत्सरान् यावद् यिष्-
 श्रान्ने राजत्वं चकार सिखरियस्य दुहितारी तस्य जनन्वासोत् । स २
 निजपूर्वपुत्रवो दाबूदिब परमेश्वरस्य साक्षात् सदाचारं चक्षवान् ।

स अमुस्मानान्युदक्षिन्त प्रतिमा अभनक् चैत्यतद्व्याखिन्त अपरं ४
 मूसा यं पित्तसमर्थं सर्पं निम्नितवान् तमपि बभञ्ज यत इच्छायेकवंशा-
 क्तान्वाचपर्व्यानां तमुदिष्ट भूपान् अजाचयन् अपरं स तस्य नाम
 निड्डन् (पित्तसख्यमिति) चक्षवान् । स इच्छायेकः प्रभो परमेश्वरे ५
 ऽविश्वसत् यिद्धदाया भूपतीनां मध्ये तत्पूर्वं परतो वा तस्य समानः
 कोऽपि नासीत् । स परमेश्वर आसक्तो बभूव तस्य पञ्चाङ्गमनात् न परा- ६
 वचये विश्व परमेश्वरो मूससं वयद् आजापयत् तत् पालयाचकार ।

- ० अपरं परमेश्वरस्तस्य साहाय्यं चकार स यस्मिन् कर्मणि प्रवृत्ते तस्मिन् कृतार्थो बभूव । सोऽशूरीयनरपतेरधीनत्वं विहाय तं पुनर्न
- ८ सिधेवे । अपरम् असां तस्य सीमाश्च यावद् आरक्तकदुर्गात् प्राचीर-
वेष्टितनगरपर्यन्तं पिबेष्टीयान् पराजिग्ये ।
- २ अनन्तरं हिक्कियस्य नरपतेश्चतुर्थे राजत्ववत्सर एकाहपुत्रस्येका-
द्वेकीयनरपते ज्ञेयस्य सप्तमे राजत्ववत्सरेऽशूरीयः ब्रह्मनेवरो राजा
- १० प्रोमिरोजस्य विबड्म आगत्य तद् आबरोध, वत्सरत्रयात् परं तद्
वशीचकार च । राज्ञो हिक्कियस्य वृत्ते राजत्ववत्सरेऽर्थत इच्छायेली-
- ११ यराजस्य ज्ञेयस्य नवमे राजत्ववत्सरे प्रोमिरोजं पराजिग्ये । अपरम्
अशूरीयराज इच्छायेलीयान् प्रवासयन् अशूरदेशं गीत्वा हनूहे गोश-
यदेशस्य हारनदस्य तीरे मादीयानां नगरेषु च स्थापयाम्बकार ।
- १२ यतस्ते स्वप्नेः परमेश्वरस्य वचनं न गृहीतवन्तस्तस्य नियमं परमेश्वर-
दासस्य मूससः सर्वम् आदेशश्च कङ्कितवन्तस्तं यचीतुं प्राकवितुं वा
नाङ्गीकृतवन्तश्च ।
- १३ अनन्तरं हिक्कियराजस्य चतुर्दशे राजत्ववत्सरेऽशूरीयः सन्हेरियो
राजा यिङ्गदायाः प्राचीरवेष्टितानां सर्वनगराणां विबड्म आगत्य
- १४ तानि वशीचकार । ततो यिङ्गदाया हिक्कियो राजा जाखीञ्जनमरे
ऽशूरीयनरपतेः समीपं दूतं प्रहित्य कथयामास, अहम् अपराधं कृत-
वान् त्वं मम समीपात् पराकृत्य गच्छ त्वं मयि यं भारम् अर्पयिष्यति
- १५ तमहं सहिष्ये । अतोऽशूरीयो राजा यिङ्गदाया हिक्कियनरपते र्दक्षार्थं
शतत्रयकिष्करपरिमितं रजतं त्रिंशत्किष्करपरिमितं सुवर्णञ्च निरू-
- १६ पयामास । अतो हिक्कियः परमेश्वरस्य मन्दिरे राजगृहस्य भाङ्गा-
गारेषु च विद्यमानानि सक्करजतानि तस्मै ददिवान् । यिङ्गदाया
राजा हिक्कियः परमेश्वरीयमन्दिरस्य द्वारस्य ये कपाटे यौ कर्मभौ च
सर्वेभ्य मन्थितवान् तेवामपि सुवर्णं तत्काले हिक्कियेन कृतान्दशशूरीय-
राजाय दत्तानि च ।
- १७ अनन्तरम् अशूरीयो राजा बड्मभिः सैन्यसामकैः सार्धं वर्तनं रब्-
सादीधं रब्शाकिञ्च जाखीञ्जनमराद् यिरूशाबमे हिक्कियस्य नरपस्य
समीपं प्रेषयामास ; ते तु प्रस्थाप यिरूशाबमे जम्बुकचोपस्थाव चो-
र्द्धस्थितायाः पुष्करिण्याः प्रभाङ्गां रजकलोचस्य मार्गं उवक्षितवन्तः ।
- १८ ततो राजानि तैराङ्गते हिक्कियस्य पुत्र इगियाकीमनामा राजगृहा-

ध्वस्तः शिबनो लेखक आसाफस्य पुत्रो योयाहनामा पुराट्टत्तरचकश्च
 ताम् साक्षात् कर्तुं वहिर् जग्मुः । ततो रव्शाकिस्तान् जगाद, यूयं १८
 हिष्कियम् इमां कथां भाषध्वम्, अश्रीयो भूपतिर् महाराजः कथ-
 यति, त्वं यं विश्वासं करोषि स कीदृशो विश्वासः? संग्रामाय मम १०
 मन्त्रया बलघ्नास्त इति त्वं कथयसि, किन्तु तत् शब्दमात्रं । तस्मात् त्वं
 कस्मिन् विश्वस्य मदीयाधीनतां त्यक्तवान् असि? पश्य त्वं तस्यां भग्न- ११
 नगरूपायां यद्याम् अर्थात् मिसरि विश्वसिषि; किन्तु यः कश्चित् ताम्
 ध्यात्वते तस्य हस्तस्तया विद्धः क्षतयुक्तश्च भवति, स्वीयशरयागतान्
 सर्वान् प्रति मिस्रीयः फ्रिटीन् राजा तादृशः । यूयं यदि मां वदथ १०
 वयं स्वभौ परमेश्वरे विश्वसिमस्तर्हि यस्य प्राप्स्यस्थानानि वेदीश्च दव-
 यित्वा हिष्कियो यिह्दीयान् यिरूशालमनिवासिनश्च मनुष्यान् भाषि-
 तवान् यूयं केवलम् अत्र यिरूशालम एतस्या वेद्याः सम्मुखे भजध्वं स
 किम् एष नहि? इदानीं त्वं मम प्रभुनाश्रीयराजेन सह पयं कुब; १९
 त्वं यद्यारोहिलोकान् प्राप्तुं शक्नुयास्तर्हि हे सहखे हयानहं तुभ्यं दा-
 स्यामि । तस्मिन् असाध्ये सति मम प्रभोरतिक्षुद्रायां मृतानां मध्य १४
 एकं सेनापतिमपि कथं जेष्यसि? किन्तु त्वं रथानां हयानाश्च कृते
 मिसरि विश्वसिषि । परमेश्वरीयाणां विना स्थानमिदम् उच्छेत्तुम् १४
 किमहम् इदानीमागमं? त्वं तं देशं गत्वा विनाशयेति परमेश्वरे जैवाहम्
 आजापितः ।

तत इजियाकीमः शिबनो योयाहश्च रव्शाकथे कथयामासुः, प्रार्थ १६
 यामहे वयम्, अरामीयभाषया निजदासान् सम्भाषतां यतो वयं तां
 बुध्यामहे; प्राचीरोपरिस्थितानां लोकानां कार्यगोचरे ऽस्मान् यिह्दि-
 भाषया न सम्भाषतां । रव्शाकिस्तान् प्रत्यवाच, मम प्रभुः किम् एत- १०
 हाश्चकथनार्थं केवलं तव राजानं त्वाञ्च प्रति मां प्रेषितवान्? अमी ये
 लोका युष्माभिः सार्धं स्तां स्तां विष्ठां भोक्तुं स्तं स्तं मूत्रं पातुश्च प्राची-
 रोपरिष्ठाः सन्ति तेषां सर्वेषामपि सन्निधिं किमहं न प्रेरितः? तदन- १८
 न्तरं रव्शाकिबलिरुग् उच्यते यिह्दिभाषया वदितुम् आरब्धवान्,
 स जगाद, यूयं महाराजस्वार्थाद् अश्रीयस्य स्वपतेः कथां श्रद्धुत ।
 महाराजः कथितवान्, हिष्कियो युष्मान् न प्रवक्ष्यतु; यतो मम १८
 कराद् युष्मान् रक्षितुं न शक्नोति । तथा परमेश्वरो ऽस्मान् अवश्यम् १०
 उच्यति नगरमिदं कदापि नाश्रीयस्य राज्ञो हस्ते समर्पयिष्यत

- ११ इति कथयित्वा द्विच्छियो युष्मान् परमेश्वरे न विश्वासयतु । द्विच्छि-
यस्य कथां मा प्रदद्म, यतोऽशूरीयो राजा कथितवान्, यूयं मया
सन्धाय मदन्तिष्ठमायात् यावद् अहम् आगत्य युष्मदेशवत् प्रस्यं
ब्राह्मणसो भव्यं ब्राह्मणोत्रं तैलदजितवृद्धं मधु चैतै युक्तं कमपि देशं
१२ युष्मान् न नयामि तावद् दृष्टाकम् एकैको जनः खानि खानि ब्राह्म-
णान्युदुम्बरफलानि च भक्षतु स्वस्वपुष्करिण्या अकश्च पिवतु तथा
कृते यूयं जीविष्यथ न भरिष्यथ । परमेश्वरोऽस्मान् उज्जरिष्यतीति
१३ वाक्येन द्विच्छियो युष्मान् न वक्ष्यतु । अन्यदेशीयानां देवा अशूरीयस्य
१४ नृपते हस्तात् किं स्वं स्वं देशम् अरक्षन्? जमातार्पदीया देवाः कुत्र?
सिद्धार्जयिमदेशीया हेनादेशीया अज्वादेशीयाश्च देवाः कुत्र? देवाः किं
१५ मदीयहस्तात् शोमिरोयम् अरक्षन्? यद्येतेषां देशानां देवानां मध्ये
कोपि मम हस्तात् स्वदेशं रक्षितुं नाशक्नोत् तर्हि यिहोवा मम हस्तात्
१६ किं विरुद्धानाम् मोक्षयिष्यति? किन्तु जोका निबलतराः सन्तो ऽतिरुन्
एकस्या अपि वाचः प्रत्युत्तरं नोक्तवन्तः यतस्तमुत्तरं मा ब्रूतेति ते राज्ञा
१७ प्रागाद्यापिताः । अनन्तरं द्विच्छियस्य पुत्र इलियाकीमो राज्ञश्चाधि-
पतिः शिव्णो लेखक आसापस्य पुत्रो योयाह इतिहासरचयिता च
स्ववस्त्राणि कृत्वा द्विच्छियस्य समीपम् आगत्य रवशाके वाक्यानि तं
आपयामासः ।

१९ ऊर्नविंशोऽध्यायः ।

- १ यिशायिषस्य समीपं द्विच्छियस्य दूतप्रेषकं यिशायिषस्योत्तरश्च ८ द्विच्छियस्य समी-
पम् अशूरराजेन दूतस्य पुनर्व्यारं प्रेषकं १४ द्विच्छियस्य प्रार्थनं २० यिशायिषस्य
भविष्यद्वाक्यं २३ उन्हरिवस्य घामनस्य विनाशस्य निषेधश्च ।
२ राजा द्विच्छियस्तानि वाक्यानि श्रुत्वा निजवस्त्राणि कृत्वा ब्राह्-
३ वसनं परिधाय च परमेश्वरस्य मन्दिरं जगाम । अपरं परिहितशास्त्र-
वसनान् राज्ञश्चाधिपयम् इलियाकीमं शिव्णं लेखकं प्राचीनयाजकांश्चा-
४ मोक्षस्य पुत्रस्य भविष्यद्वाक्यं यिशायिषस्य समीपं प्रेषयामास । ततस्ते तं
जगदुः द्विच्छियोऽकथयत्, अद्यतनं दिनं क्षेप्रभर्तृनापमानागं दिनं, यतो
५ ब्राह्मणप्रसवस्य समय उपस्थितः किन्तु प्रसवाय शक्तिं नास्ति । रव-
शाकेः प्रभूरशूरीयो नृपतिरमरस्येश्वरस्य निन्दार्थं रवशाकं प्रेषित-
वान् तस्य वाक्यानि तव प्रभुना परमेश्वरेण श्रूयन्तां तव प्रभुः परमेश्वरस्तानि

श्रुत्वा समुचितं फलं तस्मै ददातु; अतएव त्वम् अवशिष्टलोकानां मङ्गलं
प्रार्थयस्व । इत्थं हिष्कियस्य ऋषस्य दासगणे विप्रायियस्य समीपमुप- ५
स्थिते सति विप्रायियस्तान् अवदत्, युष्माकं स्वामिनं वदत, परमेश्वरो
ऽकथयत्, त्वं यानि वचांस्यभौषी वैशाशूरीयस्य राज्ञो दासा माम् ६
अनिन्दन् तेभ्यो मा भैषीः । पश्य मया तन्मध्यम् एक आत्मा प्रवेशयिष्यते, ७
स काञ्चित् वार्त्तां श्रुत्वा खं देशं पराटव्य यास्यति ततोऽहं तं स्वदेशे
खड्गेन नाशयिष्यामि ।

ततः परम् अशूरीयो राजा जाखीश्वरगणाद् प्रस्थितवान् इति वार्त्तां ८
निश्रम्य रवप्रार्त्ताः पराटव्य विभानगणम् अवबन्धता तेन राज्ञा साङ्गं
मिन्कितवान् । तदानीं कूशदेशीयो राजा तिर्हकस्वया सह संयामयि- ९
तुम् आगच्छति वार्त्तामेतां स श्रुतवान्, ततः स पुन हिष्कियस्य समीपं
दूतान् प्रहित्य कथितवान्, यूयं यिह्दीयं हिष्कियं ऋषं वदत, यिरूशा- १०
कमम् अशूरीयराजस्य करे न समर्पयिष्यत इति वाचा तव विश्वासभूमि-
रीश्वरस्त्वं न वक्ष्यतु । पश्य सर्वदेशानां विनाशायशूरीयराजै र्यद्यद् ११
अकारि तत् त्वं श्रुतवान् अतस्त्वं कथम् उद्भरिष्यसे? मम पूर्वपुरुषैर्विना- १२
शितानां गोधक्षहारवदेत्सफदेशीयानां तिलसरनिवासिनाम् यदन-
वशीयानां देवाः किं तान् उदधरन्? इमातस्य राजा कुत्र? अर्घ्यदस्य १३
राजा च कुत्र? सिधर्व्विमनगरस्य हेनाया अव्ययाश्च राजानो वा क्व? १४

ततो हिष्कियो दूतानां हस्तात् तत् पत्रं नीत्वा पपाठ; पश्चात् परमे- १५
श्वरस्य मन्दिरं गत्वा परमेश्वरस्य सम्मुखे तद् विस्तारयामास । तदा १६
हिष्कियः परमेश्वराय प्रार्थनामेतां न्यवेदयत्, हे किरुवयो मध्यवासिन्
इत्यायेक ईश्वर यिहोवाः केवकस्वमेव एधिष्याः सर्वराज्यानामीश्वरः,
सर्गः एधिषी च तवा सहजाते । हे परमेश्वर कर्त्तो निधाय इह, हे १७
परमेश्वर अचक्षुषी उन्मील्यवाकोकय । अमरेश्वरस्य निन्दार्थं सन्हेरी-
वेन वा याः कथाः प्रहितास्ताः इह । हे परमेश्वर, सबम् अशूरीया १८
राजाः सर्वजातीयान् तेषां देशान् अनाश्रयन् तेषां देवांश्चापौ न्युक्ति- १९
यन् यतस्ते नेश्वराः किन्तु मानुषाश्चो हस्तकृतानि काष्ठमयानि प्रकारम-
याकि च वक्षुनि, तस्मात् ते तान् नाशितवन्तः । हे अस्मान् प्रभो परमे- २०
श्वर साध्यतं त्वं तस्य हस्ताद् अस्मान् उद्धार, तेन हे यिहोवास्त्वमेवेश्वरो-
ऽसीति एधिष्याः सर्वराष्ट्रीया जना ज्ञास्यन्ति ।

ततः परम् आमोषस्य पुत्रो विप्रायियो हिष्कियं प्रति कथामेतां २०

प्रेषयामास; इच्छायेलः प्रभुः परमेश्वर इमां कथां कथयति, त्वम् अशु-
 ११ रीयं सन्हेरीनं नृपतिमधि मच्छं यन् न्ववेदयस्तन्मयाश्रावि । तदधि
 परमेश्वरः कथामेतां कथयति ।

सियोनास्था तु कन्या त्वां संविहस्यावमन्यते ।
 तव पश्चाद् यिरूशालमद्विहता काडयेत् शिरः ।
 १२ त्वं कस्य निन्दनं कस्य वापमानं विधत्तवान् ।
 उच्चशब्देर्द्धदृष्टी चाकरोः कस्य विबड्डतः ।
 इच्छायेलधर्मरूपो यः किं तदीयविबड्डतः ।
 १३ निजं द्रुतैः परेशं त्वं निन्दित्वेति वचोऽवदः ।
 शिकोच्चयस्य इदृक्काणि प्रभृतस्यन्दनैरहं ।
 अर्थात् पार्श्वं लिवानोः समुपारूढवानहम् ।
 तदीयानेरसान् दृष्टान् उन्नतांश्चिन्नवानहं ।
 अष्टिद्यन्तोत्तमास्तस्य देवदारुद्रुमा मया ।
 तदीयोच्चतमं स्थानं चोत्तमं काननं गतं ।
 १४ अहं निखन्य दुष्प्राप्यं क्रीकालं परिपीतवान् ।
 प्राचीरवेष्टितानाश्च नगराणां जलाशयान् ।
 सज्जान् पादतलैः स्त्रीयैः संशुष्कीकृतवानपि ।
 १५ अपरं किं त्वया नैव प्रसमाकर्णितं त्विदं ।
 जीर्णराशीकरिव्यन्ते दृढपूर्य्यत्वया किल ।
 मया पुरा यदेतज्जि समकारि निरूपणं ।
 निश्चितश्च मया यत् प्राक् तत् सिद्धिमधुना गतं ।
 १६ अतस्तेषां प्रजा भीतिं दौर्भाग्यश्च त्रयां गताः ।
 दोषशस्यं दृढं गच्छं गृहोपरि दृढं यथा ।
 अपह्न्युष्मशस्यं वा प्राभवन् हि तथैव ते ।
 १७ द्विनूपवेक्षणं यत् ते वहिर्गमनमेव च ।
 अन्धन्तरायागमनं मद्विबड्डश्च कोपनं ।
 इतानि सर्व्वशर्माणि संपरिह्रातवानहं ।
 १८ मद्विबड्डं त्वदीयो वै जोधदरौ प्रकाशितौ ।
 एतावप्युपतस्थान्ते मदीयं कर्मकोटरं ।
 अतएव प्रदास्यामि नासायां वडिष्ठं तव ।
 खलोः संप्रदास्यामि त्वदीयवदने निजं ।

त्वां परावर्त्तयिष्यामि त्वदागमनवर्त्मना ।
 हे चिन्मिन् त्वदीयार्थं चिह्नमेतद् भविष्यति । १८
 एतस्मिन् वत्सरे यत्तु शस्यमुत्पद्यते स्वयं ।
 द्वितीयवत्सरे तस्माद् यद् भविष्यति शस्यकं ।
 तच्च वर्षद्वयं यावद् युष्माभिः परिभोक्ष्यते ।
 तृतीये वत्सरे शस्यम् उभं कर्त्तव्यते पुनः ।
 द्वाद्यादौत्रक्ष कृत्वा तत्फलं भक्षिष्यते पुनः ।
 रक्षिता अवशिष्टाश्च यिह्लदावंशमानवाः । १९
 तत्सर्वपक्ष यन्मृगं तदधो वृद्धिमेध्यति ।
 उपरिष्ठात् तदीयानि फलिष्यन्ति फलानि च ।
 यद् यिह्लक्षणात् श्रेष्ठाः सियोनाख्यशिलोच्चयात् । २०
 रक्षिता मानवा ये ते भविष्यन्ति वृहर्गताः ।
 सैन्याध्यक्षपरेशस्य सद्योगात् तच्च सेत्यति ।
 अतोऽश्वरीयराजाय परेशः कथयेदिति । २१
 स एतस्मिन् पुरे नैव करिष्यति प्रवेशनं ।
 नात्र क्षेप्यति वागं नो फलकं दर्शयिष्यति ।
 तथा विशङ्कमेतस्य क्लृपं न योजयिष्यति ।
 परेशः कथयेद् येन पथा स समुपागतः । २२
 तेनैव च परावृत्त्व पुनः परिरगमिष्यति ।
 एतस्मिन् नगरे तेन प्रवेशो न करिष्यते ।
 स्वकृतेऽहं स्वदासस्य दायुदोऽपि कृते तथा । २३
 वेद्यं नगरस्यास्य करिष्यामि च रक्षकं ॥

तस्यां राज्ञौ परमेश्वरस्य दूतोऽश्वरीयाणां शिविरं गत्वा तेषां पश्चात् २४
 प्रीतिस्वच्छाधिकफलं लोकान् ख्यापयत्; ततोऽवशिष्टा लोकाः प्रत्युप
 उख्याय तान् सकलान् स्तनानपश्यन् । अतश्चाश्वरीयो राजा सन्हे २५
 रीवः प्रस्थाय निजिबीनगरं प्रत्यागत्य न्ववसत् । पश्चात् स निजोक्तान् २०
 इष्टदेवस्य मन्दिरे पूजयति तदानीम् अद्भ्येकशरेत्सरनामकौ तदीय-
 पुत्रौ खड्गाभ्यां तं नाशयित्वा रारटदेशं प्रति पलायिताः; तत एवर्ष-
 होजनामा तस्यान्वः पुनस्तस्य पदे राजा बभूव ।

२० विंशतिमोऽध्यायः ।

- १ द्विविधस्य मरकवाणीकचन प्राचेनया रचनं = रचायाचिकं १२ द्विविधस्य समीपं दूतानाञ्च उपस्थितिः सकलैश्वर्यदमेन १४ तदधि विश्रायिष्यन् भविष्यत्कालं २० द्विविधस्य निधनं ।
- १ तदानो द्विविधस्य मारुके आधी जात आमेधस्य पुत्रो विश्रायियो भविष्यद्दत्ता तमुपागत्य कथयामास, परमेश्वरः कथयति, त्वं स्वप-
 २ रिवारायादेशं विधत्स्व, यतस्त्वं मरिच्यसि न जीविष्यसि । ततो
 ३ द्विविधो भित्तेः सम्मुखीभूय परमेश्वरं प्रति सर्वार्थं कथयामास, हे परमेश्वर, विनयेऽहं सत्वतया सरस्वतःकरजेन च त्वत्समस्तं यादृश-
 ४ महमाचरं, तव दृष्टौ यादृशं सत्सर्माकारवं, तत् स्मर, ततो द्विविधो
 ५ ऽतीव क्रन्दितुमारेभे । तदा विश्रायियस्य मध्यप्राक्कण उपस्थितेः प्राक्
 ६ परमेश्वरस्य वाक्मिदं तमुपतस्थौ, त्वं पराह्वय गत्वा द्विविधं वद, तव
 ७ पूर्वपुरुषस्य दायूदः प्रभुः परमेश्वर इति कथयति, मया तव प्रार्थनम्
 ८ आश्रयि तव नेत्राम्बु चादर्शिं पश्चाहं त्वां निरामयं करिष्यामि तृतीये
 ९ दिवसे त्वं परमेश्वरस्य मन्दिरं व्रजिष्यसि । अहं तवायुः पश्चाद् वत्स-
 १० रान् वर्द्धयिष्यामि किञ्चाशूरीयराजस्य हस्तात् त्वाम् शतशतं रक्षि-
 ११ ष्यामि मन्वृते निजदासस्य दायूदः कृते चाहं नगरस्थितस्य पञ्चकक्षरूपो
 १२ भविष्यामि । अनन्तरं विश्रायियो जगाद् यूयम् उदुम्बरपत्नानां पृष-
 १३ मेकमानयत ततो लोकैरानीय विस्फोटकोपरि तस्मिन् निहिते स सख्यो
 १४ बभूव ।
 १५ तस्मिन् काले द्विविधो विश्रायियम् आचष्ट परमेश्वरेण सखीकृतोऽहं
 १६ तृतीये दिवसे परमेश्वरस्य मन्दिरं यास्याम्येतस्य किं चिद्? ततो विश्रा-
 १७ यियेन भाषितं, परमेश्वरेण शोक्तं वचनं सपत्नं कारिष्यते तस्येदं चिद्
 १८ परमेश्वरात् त्वं प्राप्स्यसि, कालबोधकयन्त्रे ह्याया दशैशान् यावद् अय-
 १९ गामिनो वा दशांशान् यावत् पश्चाद्गामिनो भविष्यति । द्विविधे-
 २० नोदितं ह्याया यद् दशांशान् यावद् अयगामिनो भवतीति क्षुद्रं कार्यं,
 २१ किन्तु ह्याया दशांशान् यावत् परावर्त्ततां । अनन्तरं भविष्यद्ददिना
 २२ विश्रायियेन परमेश्वरमुद्दिश्य प्रार्थनायां कृतायाम् आहसस्य कालबोध-
 २३ कयन्त्रे ह्याया यावन्तोशान् अग्रच्छत् स तेषां दशांशान् यावत् तां
 २४ परावर्त्तयामास ।
 २५ तस्मिन् काले बलदनस्य पुत्रो भिरोदकबलदननामा नाबिनीयो

राजा द्विविक्रयस्य पोडाया वार्त्तां श्रुत्वा दूतैस्तस्य समीपं पत्राण्युपायनञ्च
प्रेषयामास । ततो द्विविक्रयस्तान् साक्षात्कृत्य निजभास्त्रागाराणि रज- १४
तस्रवर्यानि सुगन्धिद्रव्याणि बडुमूल्यतैलानि निजास्त्रागाराणि स्वकोषेषु
स्थितानि सकलबलूनि च दर्शयामास । द्विविक्रयेन तान् न दर्शितं वत्
तादृशं किमपि वस्तु तस्य निवेशने कृत्स्ने राज्ये च नासीत् ।

अनन्तरं भविष्यदादौ यिशायियो नरपतिं द्विविक्रयम् उपागत्य १४
वपञ्च ते मनुजाः किमगदन्? ते च कस्मात् स्थानात् तव समीपम् आ-
गच्छन्? ततो द्विविक्रयो गदितवान् एते दूरदेशाद् बाबिलान् आग-
च्छन् । स वपञ्च एते तव निवेशने किं किम् अपश्यन्? द्विविक्रयो जगाद १५
मम निवेशने यद्यद् आस्ते तत् सर्वं ते दृष्टवन्तः । अहं तान् यत्र दर्शित-
वान् तादृशं किमपि द्रव्यं मम कोषमध्ये न विद्यते । अनन्तरं यिशायियो १६
द्विविक्रयम् अत्रवीत्, परमेश्वरस्य वचो निशामय । पश्य तव पूर्वपुरुषा- १७
दिभिरद्य यावत् सञ्चितं यद्यत् तव निवेशने विद्यते तत् सर्वं यस्मिन् काले
बाबिलनगरं नेष्यते तादृशः समय उपस्थास्यति तस्य किञ्चिदप्यवशिष्टं
न स्थास्यति परमेश्वर इति वचनं ब्रवीति । अपरं तवौरससन्तानानां १८
मध्यात् कतिपया नीता बाबिलीयराजस्य निवेशने हिन्रपुंत्वाः सन्तः
स्थास्यन्ति । ततो द्विविक्रयो यिशायियं जगाद त्वं परमेश्वरस्य यद् वचो १९
भाषितवान् तद् उत्तमं । अपरं गदितवान् मम राजत्वसमये मङ्गलं
सक्यता च भविष्यति ।

एतस्य द्विविक्रयस्यावशिष्टं चरिचं विक्रमञ्च तेन पुष्करिणीं प्रका- २०
लीञ्च कृत्वा नगराय तोयानयनञ्चैतानि सर्वाणि यिहूदादेशीयभूपतीनां
पुराहृतपुस्तके किलितानि किं न विद्यन्ते? अनन्तरं द्विविक्रये निजापट- २१
लोकवत् महानिद्रां गते तस्य सुतो मिनश्चित्तस्य पदे राजा बभूव ।

२१ एकविंशोऽध्यायः ।

१ निमयेः कुराजन्वं देशार्चनञ्च १० तस्य विषयं परमेश्वरस्य दण्डाचार्यं १० तस्य
निधनं १८ आसोनस्य कुराजन्वं २२ तस्य निधनञ्च ।

निमश्चि ईदशवत्सरवयस्कः सन् राजत्वं कर्तुम् आरभ्य पञ्चपञ्चा- १
शद् बत्सरान् विरूपाक्षे राजत्वं चक्रेवान् चिप्लीवा च तस्य प्रसू-
रासीत् । परमेश्वर इच्छायेकवर्षानां सम्मुखाद् यान् भिन्नजातीयान् २
दशवत्सकार तेषां दृढार्हाचारसमं कुलितार्चारं स परमेश्वरस्य सा-

- १ स्नात् चक्षवान् । तस्य जनको हृद्विषो यानि भृगुस्थानानि विना-
शितवान् स तानि पुनर्वारं निर्मापयाश्चकार, अपरम् इच्छायेणीय
२ आहो नरपतिरिव बाणः कृते वेदीसैव्यदक्षश्च स्थापयामास, आका-
३ श्रीयमक्षत्रगणं प्रखणाम सिधेवे च । अपरं मया यिरूशालमे निजनाम
स्थापयिष्यत इति वाक्यं परमेश्वरो यन्मन्दिरमधि कषयामास तस्मिन्
४ परमेश्वरीयमन्दिरे देववेदी निर्मापयाश्चकार च । अपरं परमेश्वरीय-
भवनस्य द्वयोः प्राङ्मुखयोः स आकाशीयतारकाणां कृते वेदी निर्माप-
५ याश्चकार । स निजपुत्रं वज्रिं प्रवेशयाश्चकार गणकत्वं मोहनश्चाचकार
भूतविदां गुह्यिनाश्च कर्म चक्षवान् इत्यं स परमेश्वरं कोपयितुं तस्म
६ साक्षाद् वज्रनि कुक्षितकर्मणि चक्षवान् । अपरं स सनिर्मितां चैत्य-
प्रतिमां मन्दिरे स्थापयामास, किन्तु तन्मन्दिरम् अधि परमेश्वरो दायुदे
७ तदीयसुताय सुलेमने च वच इदं कथितवान्, एतस्मिन् मन्दिरे सर्व-
याम् इच्छायेणीयवंशानां मध्यात् मयाभिरक्षिते यिरूशालमे निजं नाम
८ निव्यं मया स्थापयिष्यते । किञ्च मया ते वद्यद् आत्मापिता मम दासेन
ममसा च ते यत् शास्त्रम् आदिष्टान्तदनुसारेणैव कर्मकरणाय यदि
यतन्ते तर्हि वो जनपदस्तेषां पूर्वपूर्वेषु मया ख्यतारि तस्य जनपदस्य
९ मध्याद् इच्छायेणीयवंशं पदमेकमपि नापसारयिष्यामीति । किन्तु ते तद्
वाक्यं न जगृह्यपरं परमेश्वर इच्छायेणवंशस्य सम्मुखाद् या या जाती
यानाशयत् ताभ्योऽधिककुक्कर्मकरणाय निजशिलान् प्रवर्त्तयामास ।
- १० अनन्तरं परमेश्वरः स्त्रीयदासानां भविष्यदादिनां वदने वाचमिमां
११ जग्राद, यिहदाया राजा निजशिलेतानि पृथार्थकर्मणि कृतवान्
तस्मात् पूर्वं य इमेरीयलोका आसन् तेषोऽप्यिहदृष्टाचारी ख्यति
१२ निजप्रतिमाभि र्यिहदावंशमपि पापं कारितवांस्तेतिहेतेरिच्छायेणीय-
प्रभुः परमेश्वर इमां वाचन् आचष्टे पश्चात् यिरूशालमं यिहदाश्च प्रति
तादृशीं दुर्गतिम् आनेष्यामि यस्याः श्रवणात् सकललोकानां कर्षणं
१३ सशब्दं भविष्यति । अहं यिरूशालमस्योपरि शोमिरीयस्य सूत्रम् आहा-
४ वीयवंशस्य सूत्रकल्पनश्च विस्तारयिष्यामि, यादृक् कश्चिन्मानवो भो-
जनपात्रं प्रष्टव्यं न्युक्तीकरोति तादृक् मया यिरूशालमं परिमार्क्ष्यते ।
१५ मया निजाधिकारस्यावशिष्टा लोकास्तथ्यन्ते रिपुहृत्ते समर्पिष्यन्ते च
१६ ते निजसकलरिपुभि र्यस्या लोकाश्च भविष्यन्ति । यतो मिसरदेशात्
तेषां पिष्टलोकानां वज्ररागमनदिनमारभ्याथ यावत् ते मम साक्षात्

कुत्सिताचारं कुर्वन्तो मां कोपयन्ति । मिनश्चि बङ्गनां निर्दोषाणां १८
 रक्षितं पातयित्वा यिष्णुशालमम् एकस्मात् सीम्नोऽन्यसीमानं यावद्
 रक्षितेयं पूरयामास तदन्यत् परमेश्वरस्य साक्षात् कुत्सिताचारकरणात्
 स यिष्णुदावंशमपि पापं कारयित्वा पातकी जातः ।

एतस्य मिनश्चरवशिष्टं चरित्रं तस्य सर्व्वक्रिया पापाचरणश्चैतानि १७
 सर्व्वानि यिष्णुदादेशीयभूपतीनां पुराहृतपुस्तके लिखितानि किं न
 विद्यन्ते? अनन्तरं मिनश्चि निर्जपित्लोकवत् महानिद्रां गत्वा निज- १८
 निवेशनस्योद्यानेऽर्चत उचस्योद्याने श्मशानं कञ्चवान् ततस्तस्य सुत आ-
 भोगस्तस्य पदे राजा बभूव ।

आमोनेो द्वाविंशतिवत्सरवयस्कः सन् राजत्वं कर्तुम् आरभ्य यिष्णु- १९
 शाकमे द्वौ वत्सरौ राजत्वं चकृवान् यट्बानिवासिनो हारुषस्य दुहित्वा
 मिशुक्लेमता तस्य प्रसूरासीत् । तस्य जनको मिनश्चि र्याट्टक् हृतवान् २०
 सोऽपि ताट्टक् परमेश्वरस्य साक्षात् कुत्सिताचारं चकार । तस्य तातो २१
 यस्मिन् वर्त्मनि चरितवान् सोऽपि तस्मिन्नेव चचार । तस्य तातो यान्
 नियहान् पूजितवान् सोऽपि तानेव पूजयामास प्रथमाम् च । स नि- २२
 जपित्लोकानां प्रभुं परमेश्वरं तत्याज परमेश्वरस्य वर्त्मनि न चचार ।

अनन्तरम् आमोणस्य भृत्यास्तं प्रति त्रैहृत् विधाय तस्य गृहे राजानं २३
 जन्तुः । ततो देशीयलोका राज्ञ आमोणस्य त्रैहृत्कान् सर्व्वान् हत्वा तस्य २४
 तनयं योश्चिद्यं तस्य पदे राजत्वेऽभिविधित्वा । एतस्यामोणस्यावशिष्टं २५
 चरित्रं यिष्णुदादेशीयभूपतीनां पुराहृतपुस्तके किं लिखितं न विद्यते?
 अपरं स उचस्योद्यानस्थिते निजश्मशाने निहितस्ततस्तस्य तनयो यो- २६
 श्चिस्तस्य पदे राजा बभूव ।

२२ द्वाविंशोऽध्यायः ।

१ योनिवत्स्य सुराजन्मं १ मन्दिरस्य जीर्णोद्धारणं २ ईश्वरीयव्यवस्थापुस्तकस्य प्राप्तिः
 १५ भविष्यद्वादिन्या उच्यतेऽथाः सविधं दूतानां प्रेषणं तस्या भविष्यद्वाक्यम् ।

योश्चिद्योऽष्टवत्सरवयस्कः सन् राजत्वं कर्तुम् आरभ्यैकत्रिंशद्वत्सरान् १
 यिष्णुशाकमे राजत्वं चकार वस्तुतीयस्यादायाहस्य दुहित्वा यिदोदा
 तस्य प्रसूरासीत् । स परमेश्वरस्य साक्षात् सत्कर्म्मणि चकार निज- १
 सर्व्वपुत्रस्य दायूदो वर्त्मनि चचार तस्य दक्षिणं वामं वा प्रति न
 परावहते ।

- १ योऽश्विन्याऽष्टादशे राजत्ववत्सरे नियुक्तमस्य पौत्रोऽस्त्वश्विन्यस्य पुत्रः
 २ प्राफनो खेखको राज्ञा परमेश्वरस्य मन्दिरं प्रहृतेो वच इदम् उक्तञ्च ।
 ३ त्वं प्रधानयाजकस्य हिल्कियस्य समीपं प्रजित्वा परमेश्वरस्य भवनम्
 ४ आनीतान्यर्थतो लोकानां करेषु द्वारपात्रैः संगृहीतानि सर्व्वानि
 ५ रजतानि गणय । अपरं ये परमेश्वरीयभवनाध्यक्षाः कार्य्यं साधयन्ति
 ६ तेषां करेषु तानि समर्प्यन्तां, अपरं ते मन्दिरस्य जीर्णोद्धारकरार्थं
 ७ परमेश्वरीयमन्दिरस्य कर्मकारिणां करेषु तानि समर्पयन्तु । अर्थतः
 ८ सूत्रधारनिघायकस्यपतीनां वेतनार्थं गृहस्य जीर्णोद्धाराय काष्ठानां
 ९ खनितपाषाणानाञ्च क्रयार्थञ्च तानि समर्पयन्तु । किन्तु तेषां करेषु
 १० या मूत्राः समर्पयिष्यन्ते ता अधि तैः समं गणना न भविष्यति यतस्ते
 ११ विश्वास्यत्वेन कर्म कुर्व्वन्ति ।
 १२ अनन्तरं प्रधानयाजको हिल्कियः प्राफनं खेखकं जगद मया परमे-
 १३ श्वरस्य मन्दिरे व्यवस्थापुस्तकमिदं प्रापि । अनन्तरं हिल्कियेन प्राफ-
 १४ नाय तत्पुस्तके दत्ते स तत् पपाठ । अपरं प्राफनो खेखको राज्ञः
 १५ समीपं समीय तं वार्त्तामिमां बभाषे, मन्दिरे यावत्सो मूत्रा आसन्-
 १६ ताः सर्व्वान्स्व दासैः संगृहीताः परमेश्वरीयमन्दिरे नियुक्तानां कार्य्या-
 १७ ध्यक्षाणां हस्तेषु समर्पयाञ्चकिते । अनन्तरं खेखकः प्राफनो राजानं वच
 १८ इदं ज्ञापयामास, याजको हिल्कियो मञ्चं पुस्तकमिदं ददिवान्,
 १९ अनन्तरं प्राफनो राज्ञः साक्षात् तत् पपाठ । तदानीं राजा तस्य व्यव-
 २० स्थापुस्तकस्य वचांसि निशम्य निजवसनं चिच्छेद । अपरं राजा याजकं
 २१ हिल्कियं प्राफनस्य तनयम् अहीकामं मीखायस्य तनयम् अक्बोरं
 २२ खेखकं प्राफनम् असायनामानं नृपते र्दासमेकचेत्यादिदेश, युवं गत्वा
 २३ मम कृते लोकानाञ्च हस्तस्य यिह्ददावंशस्य च निमित्तं तस्य कव्यस्य
 २४ पुस्तकस्य वाचोऽधि परमेश्वरं पृच्छत यत एतस्मिन् पुस्तके यद्यज्ञि-
 २५ खितम् आस्ते तदाचरन्त्यास्माकं पूर्व्वपुत्रैरेतस्य पुस्तकस्य वाक्यानि
 २६ न गृहीतान्येतत्कारणाद् अस्माकं विरुद्धं परमेश्वरस्य महाक्रोधः प्र-
 २७ वृत्तितः । अतो याजको हिल्कियोऽहीकामोऽक्बोरः प्राफनोऽसा-
 २८ यञ्च वस्त्राभारस्थाधिपते हर्षसपौत्रस्य तिह्वाहतनयस्य शङ्कमस्य भार्त्तां
 २९ ऊर्त्वा भविष्यद्वादिनीम् उपाजम्भुः सा यिरूशालमस्थापाठशालायाम्
 ३० अबसत् । अनन्तरं तां समभावन्त ।
 ३१ सा तु तान् आचचक्षे, इहायेकः प्रभुः परमेश्वर इति वाचं ब्रवीति

यो मानुषो युष्मान् मम समीपं प्रैषयत् तं व्रत, परमेश्वर इति वाचं १६
 निगदति पश्चाद् एतत् स्थानं तन्निवासिनश्च प्रथमकृत्स्नम् अर्थतो
 यिद्गदाया राज्ञा यत् पुस्तकम् अपाठि तत्र लिखितं सकलम् अमकृत्स्नं
 घटयिष्यामि । यत्ने निजनिजहन्तानां क्रियाभिर्मीं कोपयितुं मां वि- १७
 हायेतरदेवान् उद्दिश्य धूपान् अज्वालयन् एतत्कारणाद् एतस्य स्थानस्य
 विरुद्धं मम क्रोधाग्निः प्रज्वलितवान् स न निर्वास्यते । परमेश्वरं प्रष्टुं १८
 युष्मान् प्रेषितवान् यो यिद्गदाया राजा तम् इदं वचो व्रत त्वं यानि
 वचनान्याकर्णयस्तान्यधीच्यायेजः प्रभुः परमेश्वर इति वाचं वदति,
 स्थानम् एतत् तन्निवासिनश्च चमत्कारशापास्पदानि भविष्यन्तीति तेषां १९
 विरुद्धं मया यद् उक्तं तस्मिन् त्वया श्रुते त्वदीयान्तःकरणं क्रोमकम्
 अभवत् त्वच्च परमेश्वरस्य साक्षात् नमोऽभवो निजवसनं कृत्वा मम
 सम्मुखे ऽक्रन्दयैतत्कारणात् परमेश्वरः कथयति मयापि त्वदीयं वच
 आकर्णितं । अहं तव पिष्टलोकैः समं त्वां संग्रहयामि त्वं शान्त्या २०
 निजग्रमशाने शयिष्यसे किञ्चाहम् एतत् स्थानं यान्यमकृत्स्नान्यनेष्यामि
 तानि तव चाक्षुषाणि न भविष्यन्ति । अनन्तरं ते राजानं तां वार्त्तां
 जगदुः ।

२३ त्रयोविंशोऽध्यायः ।

१ मम यां पुस्तकस्य पठनं २ लोकैः समं नियमस्य शिरोकरणं देवपूजायास्तदीय-
 द्रव्यस्थानानाञ्च नाशनं १५ वेशस्य वेषा अशुचिकरणं २१ निस्तारपथ्यवाहनं ०
 दुहलोकानां दूरीकरणं २६ यिद्गदाया लोकान् प्रवेश्यस्य क्रोधः २९ सतरं
 याःशयस्य निषेधं ३१ तदीयतनयस्य पित्रोपासस्य वचनं ३२ विद्योयाकोमस्य
 क्राजलक्षः ।

अनन्तरं राज्ञा प्रहिता दृता यिद्गदादेशस्य यिरुशालमस्य च १
 सर्वान् प्राचीनलोकान् तस्य समीपं समानिन्युः । अनन्तरं नरपतिः २
 परमेश्वरस्य मन्दिरं जगाम यिद्गदादेशीया यिरुशालमनिवासिनश्च सर्वे
 लोका याजका भविष्यद्वादिनः क्षुद्रा महान्तश्च सर्वे मनुजास्तेन समं
 जम्मुः । अनन्तरं राजा परमेश्वरीयमन्दिरे लब्धस्य नियमपुस्तकस्य
 सकलवचांसि तेषां कर्षमोक्षरे पाठयामास ।

अपरं नरपतिः स्तम्भस्यैकस्य समीपे तिष्ठन् परमेश्वरस्य साक्षात् ३
 नियमम् इमं चकार, वयं परमेश्वरम् अनगमिष्यामः सकलमनोभिः

- प्राञ्चस्य समं तस्याश्वाः सास्यवचनानि विधीयाच्चरिष्यामोऽस्मिन् पुस्तके
 लिखितानि सर्वाणि नियमवाक्यानि पाण्डियिष्यामश्चेति, ततः सर्वे लोका
 ५ अपि तं नियमम् अङ्गीकृतवन्तः । अपरं बालस्यैकवृत्तस्य गगनस्य
 नक्षत्राणाञ्च निमित्तं निर्मितानि यावन्ति पाञ्चाङ्गि तानि परमेश्व-
 रस्य मन्दिराद् बहिष्कृतवन्त्याश्वा राजा प्रधानयाजकं हित्विचयं द्विती-
 यपर्यायस्य याजकान् द्वारपालाञ्च समादिशत् । अनन्तरं स विष्-
 ण्वाणमस्य बहिः किद्रोमस्य प्रान्तरे तानि दाहयित्वा तदीयभस्मानि
 ५ वैचेकं निनाय । अपरं यिद्धदादेशीयभूपतिभिर्निवृत्ता ये देवार्चका
 याजका यिद्धदादेशीयनगराणां निकटे विरूष्णाणमस्य चतुर्दिक्षु चोच-
 स्थानेषु धूपान् अज्वालयन् ये च बाले सूर्याय चन्द्राय ग्रहेभ्यश्चाका-
 ६ श्रीयन्त्येतिर्गङ्गाय च धूपम् अज्वालयन् तान् पदच्युतान् चकार । अपरं
 परमेश्वरीयमन्दिरस्य मध्यात् चैत्रपतिमां बहिष्कृत्य विरूष्णाणमस्य
 बहिः किद्रोमस्योत्तसः समीपम् आनीय किद्रोमस्योत्तसि तां दाहया-
 मास पेषणेन धुलीवत् चूर्णयित्वा सामान्यलोकानां भ्रमशानेषु तां धुलीं
 ७ विचकार च । अपरं यत्र नार्यस्यैत्वमूर्तेः कृते दृष्यवस्त्राणि निर्मितव-
 त्यन्त्र परमेश्वरीयमन्दिरस्य समीपे स्थितान् पण्डितकारिकां गृह्णान्
 ८ बभञ्ज । अपरं स सकलान् याजकान् यिद्धदानगरेभ्यः समानिनाय
 किञ्च गेवाम् आरभ्य वेष्टेवां यावद् यत्र याजका धूपान् अज्वालयन्
 तान्युचस्थानानि सर्वाण्यभुञ्जीनि चकार किञ्च गोपुराणां निकटे
 स्थितानि भृगुस्थानानि विशेषतो नगरप्रवेशिणां वामपार्श्वे स्थितं नगरा-
 ९ ध्यस्तस्य यिहोग्रयस्य गोपुराणां भृगुस्थानं बभञ्ज । किन्तु भृगुस्थानीय-
 याजका विरूष्णाणमे स्थितायाः परमेश्वरीययज्ञवेद्याः समीपं नाग-
 ष्ण्णं ते केवलं सेवां भातृणां मध्ये तिष्ठन्तः किण्वग्रन्थान् पृषान् अभु-
 १० ङ्गत । अस्मिद् यत् मेलकम् उद्दिश्य निजतनयं तनयां वा वङ्गि न
 प्रवेशयेत् तदर्थं स हिद्रोमवंशस्य निद्रभूर्मा स्थितं तोफतास्यं स्थानम्
 ११ अमेध्यं चकार । अपरं यिद्धदादेशीयै राजभिर्ये वाजिनः सूर्याय
 दक्षान्तान् परमेश्वरीयमन्दिरस्य मध्याद् अर्धत उपनगरनिवासिने
 निचनमेलकनाम्नः कृतनपुंसकस्य वासतो दवयाचकार वङ्गिना सूर्ये
 १२ र्धं दाहयामास च । अपरं गृपतिराजस्य प्रासादोपरिस्थकोटस्य
 १३ एते यिद्धदादेशीयराजैर्निर्मिता वेदीः परमेश्वरीयमन्दिरस्य प्राङ्ग-
 १४ योश्च निर्माशना निर्मिता वेदी भेका स्थानान्तरीक्या च तासां धुलीं

किन्नायस्योतसि निश्चिन्नेय । अपरम् इच्छायेकवंशस्य राजा सुकेमान् १७
यिरुशाकमस्य सम्मुखे विनाशकशिक्षेण्यस्य दक्षिणे सीदानीयानाम्
अन्तारोतनाञ्जे छ्वाहृदेवस्य निमित्तं मेयावीयानां किन्नायस्यस्य
छ्वाहृदेवस्य निमित्तम् अम्मेनवंशस्य मिष्कमास्यस्य छ्वाहृदेवस्य
निमित्तञ्च यानि भृगुस्थानानि निर्मितवान् तानि नृपतिरशुचीनि च-
कार । अपरं ताः सकलाः प्रतिमा बभूवुः चैत्रहृदांश्च चिच्छेद तेषां १४
स्थानानि मनुष्याणां कीकसैः पूरयामास च ।

अनन्तरं निवाटस्य सुतो यो यारवियाम इच्छायेकवंशं पापं कारि- १५
तवान् तेन निर्मिता या यज्ञवेदी यच्च भृगुस्थानं वैधेकेऽतिष्ठत् सा
यज्ञवेदी तच्च भृगुस्थानमपि योश्रियेन बभूवुः । स भृगुस्थानस्य प्रतिमां
वज्रिना दाहयित्वा धूनीवत् चूर्णयामास चैत्रमूर्तिं दाहयामास च ।
अपरं योश्रियेन मुखं परावर्त्य तच्च पर्वते प्रस्रानेषु दृष्टेषु पुरा येनेश्व- १६
रीयलोकेन तानि कर्माणि निर्दिष्टानि तेन घोषितानां परमेश्वरीय-
वाक्यानाम् अनुसारेणैव राज्ञा दृतान् प्रहित्व तेभ्यः प्रस्रानेभ्यः कीक-
सानि समानीय वेद्या उपरि दाहयित्वा वेदिरशुचिरकारि । अनन्तरं १७
स पप्रच्छ मया योऽसौ क्तम्भो दृश्यते स किम्भूतः ? ततो नगरीयलो-
कास्तं प्रतिजगद्दुः पुरा य ईश्वरीयलोको यिद्धदात आगत्य वैधेकेऽस्याया
यज्ञवेद्या विवर्द्धं त्वया क्रियमाणानाम् एतेषां कर्माणां कथां घोषित-
वान् इदं तस्य प्रस्रानं । ततो राजा जगद्दुः एनं विजहोत कश्चिद् १८
एतस्य कीकसानि न स्थानान्तरीकुर्यात् । अतः शोमिरोणाद् आगतस्य
भविष्यदादिनः कीकसैः समं तस्य कीकसानि जोज्जैर्विजहरे । अतः १९
शोमिरोणदेशस्य सकलेषु नगरेषु यानि क्रोधजनकानि भृगुस्थानीय-
मन्दिराणीच्छायेकीयराज्ञैर्निर्मितानि तानि सर्वान्यपि योश्रिय उचि-
च्छेद वैधेके स यद्यत् कृतवान् तत्तदेव तान्यपि प्रति चकार । तत्रत्वान् २०
भृगुस्थानीययाजकान् सर्वान्श्च वेदीनाम् उपरि जघान तदुपरि मनु-
ष्याणां कीकसानि दाहयामास च । ततः परं स यिरुशाकमं परादृष्ट्य
जग्मिवान् ।

अनन्तरं राजा सकललोकान् इत्याज्ञापयामास यूयम् एतस्य निघ- २१
मपुस्तकस्य केल्लानुसारात् खेषां प्रभुं परमेश्वरम् उद्दिश्य निन्तारो-
त्सवं कुरुध्वं । इच्छायेकीयवंशस्य शासकानां विचारयितृणां समयमा- २२
रभ्येच्छायेकीयनरपतीनां यिद्धदादेशीयनरपतीनाञ्च राजत्वसमये तत्स-

- ११ दृष्टो निस्कारोत्सवो नाकारि । योश्चियस्याद्यादृष्टे राजत्ववत्सरे चिरु-
शाकमे परमेश्वरोद्देशकः स निस्कारोत्सवोऽकारि ।
- १४ परमेश्वरस्य मन्दिरे याजकेन हिल्लिकेन कव्ये पुस्तके यानि शवस्या-
वचांसि लिखितान्यासन् तानि सर्वाणि खिरीकसुम् इच्छन् योश्चियो
यिद्धदादेशे चिरुशाकमे च विद्यमानान् भूतज्ञान् मुग्धिनो विद्यमान्
- १५ प्रतिमां घृणावस्तुनि च सर्वाण्युचिच्छेद । सर्वाण्यःकरणेन सर्वंप्राप्नो-
सर्वंशत्रया च मूससो निखिलव्यवस्थानुसारात् परमेश्वरं प्रति मनः-
परिवर्तने तस्य तुल्यः कोऽपि नरपतिस्तस्मात् पूर्व्वं नोदभवत् तस्मात्
परमपि कोऽपि तस्य तुल्यो नाभवत् ।
- १६ तथापि भिनश्रियैः क्रोधजनकैः कर्मभिः परमेश्वरं क्रोधयामास
तत्कारणाद् यिद्धदावंशस्य प्रतिकूलं परमेश्वरस्य यो महाकोपोऽभ्यजा-
- १७ यत, तस्मात् परमेश्वरो न परावहते । अपरं परमेश्वर आचचक्षे मया
यादृग् इच्छायेन्नुवंशो निजदृष्टितो दवितक्तादृग् यिद्धदावंशो दवयि-
ष्यते यच्च नगरं मयाभिरुचितं तन्नगरं किञ्च मम नामधेयम् एतस्मिन्
स्थाने स्थास्यतीति वचा यन्मन्दिरमधि मया कथितं तदपि मया परि-
- १८ त्यस्यते । एतस्य योश्चियस्यावशिष्टं चरित्रं यच्च तेन कृतं तत् सर्व्वं यिद्ध-
दादेशीयन्दपतीनां पुराष्टत्पुस्तके लिखितं किं न विद्यते ?
- १९ तस्य समये मिश्रीयो नरपतिः फिरौन् निखुरमुरीयन्दपते विरुद्धं
फरातसरितः सविधं जगाम ततो योश्चियेन राज्ञा तस्य विरुद्धं युद्ध-
- २० यात्रायां कृतायां स तं साक्षात् प्राप्य नगिर्हो जघान । अपरं तस्य दासा-
स्तस्य कुणपं रथ आरोप्य मगिदुतो चिरुशाकमं नीत्वा तं तस्य निज-
ग्रमशाने निदधिरे । अनन्तरं देशीयलोका योश्चियस्य तनयं यिहोयाहसं
नीत्वाभिधिच्य तस्य पदे राजानं चक्रुः ।
- २१ यिहोयाहसस्ययोर्विश्रतिवत्सरवयस्कः सन् राजत्वं कर्तुम् आरभ्य
चिरुशाकमे चीन् मासान् राजत्वं चकार निवृत्तानिवासिनो यिरि-
- २२ मियस्य दुहितया हूमूटन् तस्य प्रसूरासीत् । स निजपितृलोकाणां
- २३ कर्मानुसारतः परमेश्वरस्य साक्षात् कुम्भिताचारं चकार । किन्तु स
यद् चिरुशाकमे राजत्वं न कुर्यात् तदर्थं फिरौन् निखुर्हमातदेश-
खरिद्वार्या तं बबन्ध देशे च शतकिस्करपरिमितं रजतम् एककिस्कर-
- २४ परिमितं स्वर्णं च दद्वं निरूपयामास । अनन्तरं फिरौन् निखुर्हो-
शियस्य पुत्रम् इलियाकीमं तस्य जनकस्य योश्चियस्य पदे राजानं

कस्या तस्य नाम यिहोयाकीम इति चकार यिहोयाहसश्च निनाय
ततः स मिसरदेशं गत्वा तत्र स्थाने ममार । अनन्तरं यिहोयाकीमः १५
फिरौखे तानि दुर्वर्षानि सुवर्षानि च ददौ किन्तु फिरौख आक्षानुसा-
दात् तेषां रजतादीनां परिशीघ्रायं जनपदे करं निरूपयामास, स
फिरौखे निखवे दानार्थम् एकैकलोकस्य सम्पदनुसाराद् देशीयप्रजाभ्यो
रजतं सुवर्षाश्चाददे ।

यिहोयाकीमः पञ्चविंशतिवत्सरवयस्यः सन् राजत्वं कर्तुम् आरभ्य १६
यिरूशालम एकादशवत्सरान् राजत्वं चकार रुमानिवासिनः पिदा-
यस्य दुहिता सिवुदा तस्य प्रसूरासीत् । स निजपितृलोकानां कर्म्मानु- २०
सारात् परमेश्वरस्य साक्षात् कुत्सिताचारं चकार ।

२४ चतुर्विंशोऽध्यायः ।

१ यिहोयाकीमस्य बाबिलीयवृत्तेरधीनत्वास्वीकरणं ५ तस्य मृत्युः ८ तत्पुत्रस्य यिहो-
याखोनस्य कुराजत्वं १० तस्य तदीयवङ्गलोकानाञ्च वन्दोभवनं १७ सिदिकियस्य
कुराजत्वं बाबिलीयभूपतेरधीनत्वास्वीकरणञ्च ।

यिहोयाकीमस्य राजत्वसमये बाबिलीयो महीपतिर्निवूखलित्सर १
आजगाम, यतः स त्रीन् वत्सरान् यावत् तस्याधीनतायां स्थित्वा तस्या-
धीनत्वं पुनरनङ्गीकृतवान् । अपरं परमेश्वरेण तस्य विरुद्धं कस्दीयानाम ९
अरामीयाणां मोयावीयानाम् अम्मोनवंशीयानाञ्च दस्युनिवहाः प्रेर-
यन्तिरे; परमेश्वरः स्वीयदासानां भविष्यद्वादिनां वदनैर्यद् वच १०
वान् तदनुसारेण स यिहोयाहस्ये विनाशयितुं तस्य विरुद्धं तान् प्रेषया-
मास । तत् सर्व्वम् अमङ्गलं परमेश्वरस्यैवाज्ञया यिहोयावंशम् आच- १
क्राम, यतो मिनश्शिना यानि सर्व्वाणि पापानि चक्षिरे तत्कारणात् स तं
वंशं ससम्मुखाद् दवयितुं निरूपयामास । मिनश्शिर्निर्दोषाणां बधिरं ४
पातयन् तेन निर्दोषाणां बधिरैश्च यिरूशालमं परिपूरयामास ततः
परमेश्वरः क्षमितुं मतिं न चकार ।

एतस्य यिहोयाकीमस्यावशिष्टं चरित्रं सर्व्वकर्म्म च यिहोयादेशीय- ५
भूपतीनां पुराहृतपुस्तके लिखितानि किं न विद्यन्ते? अनन्तरं यिहोया- ६
कीमे निजपितृगणवत् महानिर्मां गते तस्य सुतो यिहोयाखीनस्तस्य पदे
राजा बभूव । अनन्तरं मिसरो महीपतिः स्वीयदेशात् पुनर्नाजग्मि- ७

- वान् यतो भिसरः सरितमारभ्य परातनदं यावत् मिथीववरपते
 र्यथद् आसीत् तत् सर्वं बाबिलीयो नरपति र्जितवान् ।
- ८ यिहोयाखीनोऽष्टादशवत्सरवयस्यः सन् राजत्वं कर्तुमारभ्य विष्-
 प्राकमे त्रीन् मासान् राजत्वं चक्रेवान् । यिष्प्राकमनिवासिन इक्ष्णा-
 ९ घनस्य दुहिता निङ्गुष्टा तस्य प्रसूरासीत् । स निजपितुः कर्मवत् पर-
 मेश्वरस्य साक्षात् कुत्सिताचारं चकार ।
- १० तस्मिन् समये बाबिलीयनरपते निबुखलित्सरस्य दासेवा विष्-
 ११ प्राकमं समीप नगरम् आबन्धन् । अपरं तस्य भृत्यै नगरे बध्य-
 माने बाबिलीयराजो निबुखलित्सरः स्वयं नगरस्य प्रतिकूलम् आज-
 १२ गाम् । ततो यिष्पदावंशीयो यिहोयाखीनो मञ्जीपतिश्चास्य माता भ्रत्या
 मुख्या राजपुत्रस्याध्यक्षाश्च बाबिलीयमञ्जीपते राजत्वस्याष्टमवत्सरे तेन
 १३ दधिरे । अनन्तरं परमेश्वरेण यथोक्तं तदत् स तस्मात् स्थानात् पर-
 मेश्वरीयमन्दिरे स्थितं सकलं स्थापतेयं राजनिवेशने स्थितं निखिलं स्था-
 १४ पतेयञ्च निनायेन्नायेकः सुखेभवा नरपतिना निर्मितानि यावन्ति हेम-
 १५ भाजनानि परमेश्वरीयभवनं चासन् तान्दपि कृत्वा जघाह । अपरं
 स यिष्प्राकमस्थितान् सकलमनुजान् आखिलान् अधिपतीन् निखि-
 १६ भान् बलिने भटांश्च प्रवासयामास, दशसहस्राणि जोका निखिलशि-
 न्धिनः कर्मकारिणश्च तेन प्रवासयाश्चक्रे ततो जनपदे दुर्गतमनुजे-
 १७ भ्योऽपरः कोपि भावशिष्यत । अपरञ्च स यिहोयाखीनं नृपतिमपि बा-
 बिलि प्रवासयामास । राजा राज्ञो माता महिष्यो राजपुत्र्या अप्यष्टा
 १८ जनपदस्य मुख्यमनुजाश्च तेन यिष्प्राकमाद् बाबिलं निन्द्ये । इत्थं
 सर्वं बलिने जोका अर्घतः सप्तसहस्राणि मानवा बलिने युद्धयोग्याश्च
 १९ सहस्रं शिष्यकाराः कर्मकाराश्च मनुजा बाबिलि प्रवासार्थं बाबिलीय-
 राजेन स्थानान्तरीकृताः ।
- १० अनन्तरं बाबिलीयो राजा यिहोयाखीनस्य मातुषं मत्तनियं तस्य
 पदे राजत्वे नियोजयामास तदीयं नामधेयं वर्मान्तरीकृत्य सिदिक्विय
 ११ इति चकार च । स सिदिक्विय यक्षविंशतिवत्सरवयस्यः सन् राजत्वं
 कर्तुं प्रारभ्यैकादशवत्सरान् यावद् यिष्प्राकमे राजत्वं चकार । निबु-
 १२ नानिवासिनो यिरिमियस्य दुहिता इमूटन् तस्य प्रसूरासीत् । स
 यिहोयाखीनस्य निखिलकर्मामुसारात् परमेश्वरस्य साक्षात् कुत्सिता-
 १३ चारं चकार । अपरं यिष्प्राकमनगरं यिष्पदावंशश्च प्रति परमेश्वरस्य

क्रोधात् तौ यत् तस्य सम्मुखाद् दूरीभवेताम् एतदर्थम् एतादृशी
दशा जघटे । अपरं सिदिकियो बाबिलीयराजस्याधीनत्वम् अनङ्गो-
क्तवान् ।

२५ पञ्चविंशोऽध्यायः ।

१ यिरूशालमस्थावरोधनं ४ सिदिकियस्य घृतत्वं लोकानाञ्च वन्दित्वाय नयनं ११
मन्दिरस्य वस्तूनां लोठनं १८ प्रधानलोकानां वधः २९ गिदलियस्य शासनपदे नियु-
क्तत्वं २७ बाबिलीयनरपते राजसभायां यिहोयाफोनस्य समुन्नतिः ।

अनन्तरं तस्य राजत्वस्य नवमवत्सरे दशममासस्य दशमे दिने १
बाबिलीयमहोपतिर्निवृत्तित्वरस्तस्य निखिलसैन्यानि च यिरूशा-
लमस्य विरुद्धं समेत्य शिविरं स्थापयाञ्चक्रिरे तस्य चतुर्दिक्षु दुर्गाणि नि-
र्म्ममिरे च । सिदिकियस्यैकादशं राजत्ववत्सरे यावत् नगरं रूध्यमानं २
तस्यौ । ततश्चतुर्थमासस्य नवमे दिने नगरे महादुर्भिक्षं बभूव जनप- ३
दस्य मनुजानां निमित्तं भक्ष्यं किमपि नासीत् ।

अनन्तरं नगरे भयत्वं गते सर्वे योद्धारो निशायां राजोद्यानस्य ४
समीपस्थयो र्दयो भिक्षो र्दारस्य मार्गेण पलायनं विधाय प्रान्तरगा-
मिनं पश्यान् जग्मुः किन्तु कस्दीयाश्चतुर्दिक्षु नगरम् अवेष्टन्त । अन- ५
न्तरं कस्दीयानां एतना नरपतेः पश्चाद् धावित्वा यिरीहोः प्रान्ते
तं प्रापुस्ततस्तस्य निखिलसैन्यानि तस्य सविधाद् व्यकीर्यन्त । अतस्ते ६
पतिं घृत्वा रिहायां बाबिलीयभूपतेः सविधम् आनीय तं प्रति दण्ड
आदेशि । ततः सिदिकियस्य समक्षं तस्य तनया जग्निरे सिदिकियस्य ७
लोचने उत्पाटयाञ्चक्राते स च पित्तलीयनिगडैर्बद्धो बाबिलं निन्ये ।

अपरञ्च पञ्चममासस्य सप्तमे दिने बाबिलीयमहोपतेर्निवृत्तित्त्स- ८
रस्योनविंशे राजत्ववत्सरे रत्तकसेनानाम् अय्यक्षो निवृषरदननामा
बाबिलीयभूपस्य भृत्यो यिरूशालमम् आगत्य परमेश्वरस्य मन्दिरं राज- ९
सदनं यिरूशालमस्य निखिलग्रहान् विशेषतो वृहददृष्टालिकाः सर्वा
वक्रिणा दाहयामास । अपरं रत्तकसेनापतेरनुगामिन्यः कस्दीयाः १०
सेना यिरूशालमस्य चतुर्दिक्षु प्राचीरम् अभञ्जन् । ततः परं नगरेऽव- ११
शिष्टा मनुजा बाबिलीयनरपतेः पक्षं गताः पलातका अन्येऽवशिष्टा लो-
काश्च रत्तकसेनापतिना निवृषरदनेन प्रवासयाञ्चक्रिरे । केवलं द्राक्षा- १२

- क्षेत्रसेवनाय भूमिकर्षणाय च कतिपया दुर्मतलोका रक्षकसेनापतिना प्रेषयाचक्यिरे ।
- १२ अपरं कस्दीयैः परमेश्वरीयमन्दिरे स्थितौ पित्तलमयौ स्तम्भौ पीठानि परमेश्वरीयमन्दिरे स्थितं पित्तलमयं सागरपात्रञ्च खण्डं खण्डं विधाय
- १४ तेषां पित्तलं बाबिलं निन्ये । अपरम् ऋजीवाणि दत्तः कुण्डानि खेदन्य-
खेत्यादीनि यावन्ति सेवार्थकानि भाजनान्यासन् तानि सर्वाणि तैरप-
- १५ ऋतानि । सर्वमयानां वरुणपात्रकटाहादीनां सुवर्णानि रूपायमपात्राणां
- १६ रूपाणि च रक्षकसेनापतिना ऋतानि । सुकेमान् परमेश्वरीयमन्दिरस्य
कृते यत् स्तम्भद्वयं सागरपात्रमेकं यानि च पीठानि निर्मितवान् तेषां
- १७ निखिलपात्राणां पित्तलानां परिमाणम् असंख्यमासीत् । यत्कथोरे-
कस्य स्तम्भस्योच्चत्वम् अष्टादशहस्तपरिमितं तदुपरि च यः पित्तलमये
मूर्धासीत् तस्य मूर्ध्ने उच्चत्वं हस्तत्रयपरिमितं किञ्च स मूर्धा येन जाला-
कृतिशिल्पकर्मणा दाडिम्बखजा चावेच्छात तत् सर्वमपि पित्तलमयम्
आसीत् अपरं जालकर्म विना द्वितीयस्तम्भः प्रथमस्य समान आसीत् ।
- १८ अनन्तरं रक्षकसेनापतिः प्रधानयाजकं सिरायं द्वितीयं याजकं सिफ-
- १९ नियं चीन् द्वारपालाञ्च दधार । अपरं नगरस्य योद्धुगाम् अध्यक्षमेकं
नगरे लब्ध्वा पञ्चजनान् राजसभासदो जनपदीयसेनानाम् अध्यक्षं
सेनागणयितारं लेखकमेकं नगरे लब्ध्वा जनपदीयपरिजनान् च दधार ।
- २० रक्षकसेनापतिं निवृष्यरदनस्तान् धृत्वा रिद्धायां बाबिलीयनरूपतेः स-
- २१ त्रिधिं निनाय । अनन्तरं बाबिलीयो नरेश्वरो ज्जमातदेशस्थायां रि-
द्धायां तान् ताडयित्वा मारयामास । इत्थं विह्वदावंशीयलोका निजदे-
शाद् दूरे प्रवासयाचक्यिरे ।
- २२ बाबिलीयमहोपतिना निवृत्तित्स्वरेणावशेषिता ये लोका विह्वदा-
जनपदे ऽतिष्ठन् तेषां शासकपदे शाफनस्य पौत्रो ऽहीकामस्य पुत्रो
- २३ गिदलियस्तेन नियुयुजे । अनन्तरं बाबिलीयनरूपतिना गिदलियः शा-
सकपदे न्ययुव्यतेति वार्सायां सेनापतिभिस्तेषां लोकैश्च श्रुतायां निथ-
नियस्य पुत्र इस्मायेकः कारेहस्य पुत्रो योहानने। निटोपातीयस्य
तनङ्गमतस्य पुत्रः सिराये। माखातीयस्य पुत्रो यासनियस्तेषां लोकाश्च
- २४ मिस्सायां गिदलियस्य समीपम् आजग्मुः । अनन्तरं गिदलियस्तेषां
समीपे तेषां लोकानाञ्च समीपे शपथं कृत्वा जग्राद, यूयं कस्दीयानां
दासेभ्यो मा भीत्वा जनपदे वसत बाबिलीयनरूपतिं सेवध्वञ्च तेन युष्माकं

क्षेमं भविष्यति । किन्तु सप्तमे मासि राजवंशजात इक्षीशामस्य पौत्रो १५
निघ्नियस्य पुत्र इसमायेकस्तेन सहापरे दशजनाश्चागत्य मिदन्वियं
मिस्रायां तस्य सन्निधौ वर्त्तमानान् यिद्धदीयान् कस्दीयाञ्च ताडयित्वा
जघ्नुः । अनन्तरं क्षुद्रा महान्तश्च निखिलमनुजाः सेनापतयश्च समुत्थाय १६
मिसरदेशं जग्मु र्यतस्ते कस्दीयेभ्यो विभयाश्चक्रुः ।

अपरं यिद्धदावंशीयन्दपस्य यिहोयाखीनस्य प्रवासस्य सप्तविंशत्- १७
त्यरस्य द्वादशमासस्य सप्तविंशे दिवसेऽर्थतो बाबिलीयन्दप इविलि-
रोदको यस्मिन् बत्सरे राजत्वं कर्त्तुम् आरेभे तस्मिन् समये स यिहो-
याखीनं राजानं कारातो मोक्षयामास । अपरं तं प्रति प्रीत्याकार्यं १८
चकार यावन्तो भूपतयश्च तेन समं बाबिल्यासन् तेषां सर्वेषाम् खास-
नेभ्यस्तस्मै श्रेष्ठम् खासनं ददौ तदीयानि कारावसनानि परिवर्त्तया- १९
मास च । ततः स यावञ्जीवनं तेन समं भोजनपाने अकरोत् । अपरं २०
तस्य कृते नित्यवृत्तौ राज्ञा निरूपितायां तस्य यावञ्जीवनं प्रतिदिनं
नित्यजीवनोपायस्तस्मै व्यश्रायत ।

वंशावल्याः प्रथमं पुस्तकं ।

१ प्रथमोऽध्यायः ।

१ भोजपर्यान्ता वंशावलिः ५ येषतो वंशावलिः ८ क्षामो वंशावलिः १७ क्षामो वंशा-
वलिः २४ इक्षीशामो वंशावलिः २९ इसमायेको वंशावलिः ३९ किट्टराया इसमा-
यश्च वंशावलिः ३५ रधावो वंशावलिः ४० तदीयवंशस्याधिपतीनां नामानि च ।

आदम् भूत् इनेोश्च कैनम् महलकेल् येरद् इनेोक् मिधूश्चेकद् जेमक् १
नेश्च क्षाम् क्षाम् येषत् । ४

एतस्य येषतः सन्ताना गोमर् माजूज् मादय् यूनान् सूवल् मेशक् ५
तीरस् । तस्य गोमरः सन्ताना अस्किनस् दीषत् तोमर्म च । अपरं ०
यूनानः सन्ताना इक्षीश तर्शीश्च किन्तोम् दोदानीम् ।

क्षामः सन्तानाः क्रूष् मिसर् पूट् क्षिनान् । क्रूष्ः सन्तानाः सिवा ८
इवीकाः सव्ता रयमाः कुव्तिखाश्च, अपरं रयमाः सन्तानौ शिवादि- ९

- १० दनौ । क्रुञ्चः सुतो जिञ्जेद् स पृथिवीमध्ये पराक्रमी भवितुम् आरभत ।
 ११ अपरं मिसरः सन्ताना कूदीयानामीयनिहावीशनमृज्येयपद्मघोयाञ्च
 १२ कोकाः पिजेष्टीयानाश्चादिपुत्रघाः कसृजुहोयाः कपोरोयाञ्च कोकाः । अपरं
 १४ किनानो ज्येष्ठः पुत्रः सीदोन् ततः परं हिनीययवूधीयेमोरोयगिर्मा-
 १६ श्रीयहिर्व्वीयार्णीयसीनीषाव्वदीयसिमारीयहमातीया मनुजाः ।
 १० अपरञ्च ग्रामः सन्ताना एकम् अपरुर् अपरंजद् लुद् अराम् ऊष् इन्
 १८ गेधर् मश्र् । एतस्य अपरंजदः सन्तानः श्रेणहः श्रेणहस्य सन्तान एवर् ।
 १८ एवरो दौ पुत्रौ, एकस्य नाम पेणग् (अर्थतो विभागः) यत्कदारोर्
 २० पृथिवी विभक्ता बभूव, तस्य भातु नाम यत्कन । एतस्य यत्कनः सन्ताना
 २१ अज्जोदद् श्रेणफ् इत्सर्मावत् येरहो ह्वादीराम् ऊष्ण् दिक्का ओवण्
 २२ अवीमायेण् शिवा ओफीर् इवीला योवव, एते सर्वे यत्कनः सन्तानाः ।
 २४ ग्राम् अपरंजद् श्रेणह् एवर् पेणग् रियुः सिरुग् नाहोर् तेरह्
 २८ इत्राम् अर्थत इत्राहीम् । इत्राहीमः सुताविस्वाक् इस्मायेण् च ।
 २८ तयो वंशावलिः । इस्मायेलो ज्येष्ठः पुत्रो निवायेत् पश्चात् केदरु
 २९ अदवेण् मिवसम, मिम्मो दूमा मसा हदरु तेमाः, यिटूरु नाफोष्
 केदिमा एते सर्वे इस्मायेलो वंशाः ।
 २९ इत्राहीम उपपत्त्याः किटूरायाः सन्तानाः सिम्भन् यत्कन मिदान्
 मिदियन् यिश्चक् गृह्णन् । अपरं तस्य यत्कनः सन्तानौ शिवादि-
 ३१ दनौ । किञ्च मिदियनः सन्ताना येफा एपरु ह्नीक् अवीद इल्दाया
 ३४ एते सर्वे किटूराया वंशाः । अपरम् इत्राहीमः पुत्रो य इस्वाक् तस्य
 पुत्रावेधाविस्वायेणौ ।
 ३४ एधावः पुत्रा इलीफस् रुयेण् यियुष् यालम् कोरह्णन् । तस्सेलीफसः
 ३७ पुत्राः, तैमन् ओमारु सिफो गथितम् किनस् तिन्ना उमानेक् । अपरं
 ३८ रुयेणः पुत्रा नहत् सेरहः शम्मा मिसा च । सेयीरः सुता कोटन्
 ३८ श्रोवण् सिवियेण् अना दिशेण् एत्सरु दीशन् च । अपरं कोटनः
 ४० सन्तानौ होरिहेमै । कोटनञ्च तिघानामिका भगिन्यासीत् । अपरं
 श्रोवणः सन्ताना अज्वन् मानहत् एवण् शिफो ओनम् । अपरम्
 ४१ अया अनाञ्च सिवियेणः सन्तानौ । अपरम् अनाः सन्तानो दिशेण्
 ४१ दिशेणः सन्ताना हिम्दन् इश्चन् यिचन् किरान् । अपरम् एत्स-
 रस्य सन्ताना विक्कन् सावन् याकन् । अपरम् ऊष् अरान् च दीशनः
 सन्तानौ ।

इषायेलो जनपदे राजत्वात् पूर्वम् एते राजान इदोमदेशे राजत्वं ४२
 चक्रुः । विद्योरो वेलानामा सुतः, दिग्हावानगरश्च तस्य राजधान्या-
 सीत् । अनन्तरं वेले मृतवति वस्त्राग्निवासिनः सेरहस्य पुत्रो योवव् ४५
 तस्य पदे राजत्वं चकार । अपरं योववि मृते सति तैमनदेशीयो ह्मम ४५
 तस्य पदे राजत्वं चकार । अपरं ह्ममि मृते सति विददः सुतो यो ४६
 ह्मद् मोयावीयप्रान्तरे मिदियनं जितवान् स तस्य पदे राजत्वं
 चकार तस्य राजधान्याश्च नामधेयम् अवीत् आसीत् । अपरं ह्मदि ४७
 मृते सति मखेकानिवासी सस्त्रन्तस्य पदे राजत्वं चकार । अपरं सस्त्रे ४८
 मृते सति फराततटिन्याः समीपस्थरिहोवोलनिवासी शौज् तस्य पदे
 राजत्वं चकार । अपरं शौजि मृते सत्त्वक्वोरः पुत्रो वाल्हानन् तस्य ४९
 पदे राजत्वं चकार । अपरं वाल्हाननि मृते सति ह्मदर् तस्य पदे ५०
 राजत्वं चकार पायून्गरश्च तस्य राजधान्यासीत् मेघाह्वस्य दौहित्री
 मट्रेदो दुहित्वा मिहेटवेल् च तसा जायासीत् । अनन्तरं ह्मदर् निधनं ५१
 जगाम । इदोमीयराजानां नामानि, प्रथमं तिस्रः पश्चाद् अल्वा
 यिघेत् अहलीवामा एलाः पोनेग् किनस् तैमन् मिव्सर् मग्दीयेल् ५५
 ईरम् । इम इदोमदेशस्य राजान आसन् ।

२ द्वितीयोऽध्यायः ।

१ इषायेलो वंशावलिः ७ यिहदा वंशावलिः १८ कालेवस्य वंशावलिः २१ ह्मिप्रोक्त
 वंशावलिः २४ यिरहमेल्स्य वंशावलिः ३४ श्मन्नस्य वंशावलिः ४२ कालेवत
 मेशा वंशावलिः ५० कालेवतनयस्य ह्मरस्य वंशावलिश्च ।

इषायेल एते तनयाः, रूवेन् शिमियोन् लेवि यिह्मदा इषाखर् सिवू- १
 लून् दान् यूषफ् विन्यामीन् नप्पानि गाद् आशेर । २

किनानीयस्य दुहितु गर्भे यिह्मदास्त्रयः सन्ताना जज्ञिरे, एर् ३
 अोनन् शैलाश्च, तेषां मध्ये यिह्मदा ज्येष्ठः पुत्रः एर् परमेश्वरस्य ४
 साक्षाद् दुष्टो भत्वा परमेश्वरेण व्यापादयाञ्चके । अनन्तरं यिह्मदाः ५
 पुत्रवध्वास्तामरो गर्भे तस्यैरसौ परससेरहो जज्ञते यिह्मदास्ते पञ्चपुत्रा ६
 बभूवुः । तस्य परसस्य तनयौ ह्मिप्रोक्तमूलौ द्वौ । अपरश्च सेरहस्य ७
 तनयाः सन्दिरेयने हेमनः कल्केलो देराश्चैते पञ्चजनाः । किञ्च सन्दिः ८
 पैलः कर्भेः पुत्र आखने निवेदितं द्रव्यमधि निदेशं कृत्विषायेलो ९
 विभ्रं चक्रवान् । अपरम् एधनस्य तनयोऽसरियः । अपरं ह्मिप्रोक्तस्य १०

- १० तनया एते यिरहमेकोऽरामः कालेवत् । अरामस्य तनयोऽम्मीनादव-
 ११ स्तस्याम्मीनादवस्य पुत्रो यिह्रदावंशस्याध्यक्षो नक्षत्रोः । नक्षत्रोःस्य
 १२ तनयः सक्मोःनः सक्मोःनस्य तनयो वोचसः । अपरं वोचसस्य तनय
 १३ सोवेदः, सोवेदस्य पुत्रो यिग्रयः । एतस्य यिग्रयस्य ज्येष्ठः पुत्र इकी-
 १४ यावः, द्वितीयोऽवीनादवः, तृतीयः शम्भः, चतुर्थो निघनेकः, पञ्चमो
 १५ रद्दयः, षष्ठ सोत्तमः, सप्तमो दायूद् । तेषां भगिन्वी सिन्धुयावोग्रिणी
 १६ किञ्च सिन्धुयायास्त्रयः पुत्रा अवीग्रयो योयावोऽसाञ्चकश्च । अपरम् अवी-
 गयिलः सुतोऽमासास्तस्यामासा जनक इस्मायेनायो वेधर आसीत् ।
 १७ अपरं हिग्रोःस्य तनयः कालेवो निजजाययो विरियोतास्रवयो
 १८ गर्भयो र्यशरं शोववम् अर्दानश्च जननामास । अपरम् अस्त्रवाभां म्प्रतायी
 १९ कालेव इफ्राथां अयवहत् तस्याश्च इरो जप्ते । इरस्य सुत ऊरिः, ऊरिः
 सुतो वित्तलेजः ।
 २० हिग्रोः यष्टिवत्सरवयक्तः सन् गिजियदजनकस्य माखीरस्य दुहि-
 २१ तरं अष्टोपज्मिबान् तस्या गर्भे च तस्मात् सिगूवोऽजायत । तस्य
 सिगूवस्य पुत्रो यो याथीरस्तस्य गिजियदजनपदे त्रयोविंशतिनगराणा-
 २२ सन् । परन्तु गिगूरीया अरामीयाश्च याथीरस्य तानि नगराणि किनातं
 तत्प्रीमास्यतयामांश्च साकल्येन यष्टिनगराणि तेष्योऽपहृत्स्व वशीचक्रिरे ।
 २३ एते निखिला गिजियदतातस्य माखीरस्य वंशा आसन् । अनन्तरं
 कालेवफ्राथायां हिग्रोः मृतवति हिग्रोःस्य जायाया अविवाया गर्भे
 तदौरसस्तिकोयस्य जनकोऽग्रहरोऽजायत ।
 २४ हिग्रोःस्य ज्येष्ठतनयो यो यिरहमेकस्तस्य ज्येष्ठतनयोऽरामोऽपराश्च
 २५ पुत्रा वूना खोरश्च सोत्तमोऽहिग्रश्च । अपरम् अटारानामिका विर-
 २६ हमेकस्यापरा जायैकासीत् तस्या आत्मज सोनमः । अपरश्च विरह-
 मेकस्य ज्येष्ठतनयो योऽरामकस्य पुत्रो माघोऽपरौ यामीन एकश्च ।
 २७ सोनमस्य पुत्रो शम्भयो यादाश्च शम्भयस्य तनयो नादवावोऽरौ ।
 २८ किञ्च अवीहयिन्नामिकाया जायाया गर्भेऽवीशूरस्य तनयावह्वान-
 २९ मोनीदावजायेता । अपरं नादवस्य तनयो सेकदाप्ययिमी, स संवदे
 ३० निरपथो ममार । अपरम् अप्ययिमस्य तनयो यिग्रयि विंशयेः पुत्रः
 ३१ शिशनः शिशनस्य तनयोऽह्वलवः । अपरं शम्भयस्य भ्रातु यादास्तनयो
 ३२ येधरयोनायनौ, स येधरो निरपथो ममार । अपरं योनायनस्य
 तनयो प्रेकतः सासाश्च । एते निखिला यिरहमेकस्य वंशाः ।

श्रेष्ठस्य तनयो नासीत्, केवलं दुहितर आसन् किञ्च यार्हानामा ४४
 श्रेष्ठस्य मित्रीय एको दासेव आसीत् । अगन्तरं श्रेष्ठनेन निजकन्या ४५
 खदाभाव यार्हे विवाहार्थम् अदायि ततस्तस्याम् अत्तयोऽजायत । तस्या- ४६
 तयस्त्वं तनयो नाधनः, नाधनस्य तनयः सावदः, सावदस्य तनय ४७
 इफलकः, इफलकस्य तनय ओवेदः, ओवेदस्य तनयो येऊः, येहोस्तनयो ४८
 ऽसरियः, असरियस्य तनयो हेलसः, हेलसस्य तनय इलियासाः, इलि- ४९
 यासास्तनयः सिस्मयः, सिस्मयस्य तनयः प्रल्लुमः, प्रल्लुमस्य तनयो ५०
 धिकमियः, धिकमियस्य तनय इलीशामाः ।

थिरहमेल्स्य सहजस्य कालेवस्य ज्येष्ठः सुतो मेशाः, मेशाः सुतः ५१
 लीफः, लीफस्य सुतो मारेशाः, मारेशाः सुतो हित्रोखः, हित्रोखस्य सुताः ५२
 कोरहस्तपूही रेकमः श्रेमाख । अपरं श्रेमाः सुतो यर्कियमस्य जनको ५३
 रेकमः, रेकमस्य सुतः शम्मयः, शम्मयस्य सुतो मायोनः, मायोनस्य ५४
 सुतो वैत्सूरः । अपरं कालेवस्योपपत्त्या रेफायाः सुता हारणो मोत्सा ५५
 गासेसख, किञ्च हारणस्य सुतो येहदयः । येहदयस्य तनया रेगमी ५६
 योधमे गेशनः पेण्ट रेफाः शारख । अपरं कालेवस्योपपत्त्या माखायाः ५७
 सुतो शेवरसिर्हने । परन्तु सस्यां मद्मन्ना जनकः शापो मग्वेनागि- ५८
 विययोख जनकः शिवा आस्तानामिका कालेवस्य दुहिता च जश्चिरे ।

कालेवस्य वंशा एते । इफ्राथाया गर्भजातो ज्येष्ठतनयो हूरः किरि- ५९
 वतयियारीमस्य पिता शोवलो वैतलेहमस्य पिता शस्मो वैत्गादेरसः ।
 पिता हारेफख । अपरं किरियतयियारीमस्य पितुः शोवलस्यात् ६०
 हराया हत्सीहम्मनूखोतख । किरियतयियारीमस्य वंशा यित्रीयपूधी- ६१
 यत्रमाधीयमिन्नावीयाः । अपरं तेभ्यः सरियेष्टायोलीयौ समुत्पन्नौ ।
 शम्मस्य वंशा वैतलेहमो निटोफा अट्रोतो वैतयोयानः सरियेष्टो हत्सी- ६२
 हम्मनूखीयख किञ्च यावेसे वासकारी सोफेरीयवंशः किञ्च तिरिया- ६३
 धीयश्चिमियतीयसूखाधीयाः । एते निखिला रेखववंशस्य पितुर्हामस्य
 सन्तानाः केनीयनाम्ना विख्याताश्चासन् ।

३ तृतीयोऽध्यायः ।

१ हाबूदो वंशावलिः १० हलेमनो वंशावलिः १० धिकमियस्य वंशावलिश्च ।

हित्रे खे दायूद एते मुक्ताः प्रसुषुविरे । यिप्रोयेलीयाहोनायमाया १

गर्भजातोऽज्ञाननामा दायूदो ज्येष्ठः पुत्रो बभूव ; अपरं कर्ष्मकीयादी-
 १ ग्रथिकाया गर्भजातो दानियेषो द्वितीयः पुत्रो बभूव ; अपरं मिश्रूरस्य
 नृपतेस्तन्मयस्य दुहितु मांखाया गर्भजातोऽवज्ञानोमनामा तृतीयः
 पुत्रो बभूव ; अपरं हृगीकाया गर्भजातोऽदेनिषनामा चतुर्थः पुत्रो
 २ बभूव ; अपरम् अषीटकाया गर्भजातः शिफ्टियनामा पञ्चमः पुत्रो
 बभूव ; किञ्च तस्य जायाया इगलाया गर्भजातो यिथियमनामा षष्ठः
 ४ पुत्रो बभूव । हिन्नाखे तस्यैते घटतनया जज्ञिरे, किञ्च दायूद् तत्र
 स्थाने यग्नासाधिकान् सप्तवर्षान् राजत्वं चकार । ततः परं यिरूशा-
 ५ कमे ययस्त्रिंशद्दत्तरान् यावद् राजत्वं चकार । अपरं तदीया एते
 तनया यिरूशाकमे जज्ञिरे । शिमियः शोबबो नाथनः सुलेमान् च,
 ६ एते चत्वारः पुत्रा अम्मोयेकस्य दुहितु वर्तशेवाया गर्भजाताः । तदन्त्ये
 ८ यिभर इकीशूय इकीफेलटो नेगशे लेफगो याफिय इकीशामा इकी-
 ९ यादा इकीफेलटश्चैते नवजनाः । दायूद् उपपत्नीनां पुत्रान् विहाय
 सर्वं एते तेषां भगिनी तामरा च दायूदोऽपत्यान्यासन् ।

१० सुलेमनः सुतो रिहवियामः, रिहवियामस्य सुतोऽवियः, अवियस्य
 ११ सुत आसाः, आसाः सुतो यिहोशाफटस्त्रिहोशाफटस्य सुतो योरामः,
 १२ योरामस्य सुतोऽहसियः, अहसियस्य सुतो योयाशः, योयाशस्य सुतो
 १३ ऽमत्तियः, अमत्तियस्य सुत उधियः, उधियस्य सुतो योधमः, योधमस्य
 सुत आहसः, आहसस्य सुतो हिल्कियः, हिल्कियस्य सुतो मिनश्रिः,
 १४ मिनश्रेः सुत आमोनः, आमोनस्य सुतो योश्रियः, योश्रियस्य ज्येष्ठपुत्रो
 योहाननः, द्वितीयः पुत्रो यिहोयाकीमः, तृतीयः सुतः सिदिकियः,
 १५ चतुर्थः सुतश्च ब्रह्मः । किञ्च यिहोयाकीमस्य पुत्रौ यिहोयाखीनः
 सिदिकियश्च ।

१० बन्दिनो यिहोयाखीनस्य सुताः शल्दीयेनो मक्कीरामः पिदायः श्लिन-
 १८ त्तरो यिकमियो होशामा निदवियश्च । अपरं पिदायस्य सुतौ सिब-
 १९ व्याविलः श्रिवियश्च किञ्च सिबव्याविलस्यापत्यानि मिश्रुल्लोमा हना-
 २० नियश्च तयो भगिनी शिलोमीता च । हनुवा योहेनो बेरिखियो
 २१ हसदियो वृश्वहेषदक्षेमे पञ्च जनाः । अपरं हनानियस्य पुत्रौ पिक्-
 टियो यिथियश्च तयोः सुताः रिफायोऽर्बन शोबदियः शिखनियश्च ।
 २२ शिखनियस्य तनयः शिमयिधः, शिमयिधस्य तनया हट्टशे यिमाजो
 २३ बारीहो नियरियः शाफटो हसदियश्चैते षड् जनाः । अपरं नियरियस्य

सन्ताना इत्थीयवैनयो द्विष्कियोऽस्त्रीकामश्चैते त्रयो जनाः । अपरम् १४
इत्थीयवैनयस्य सुता होदविय इत्थीयाश्रीवः पितायोऽक्कुवो योऽहाननो
दिनायोऽनानिश्च सप्त जना एते ।

४ चतुर्थोऽध्यायः ।

१ यिहदा वंशावलिः ५ अग्रहरस्य वंशावलिः ११ किल्लवस्य वंशावलिः ११ श्रेला
वंशावलिः १४ त्रिमियोनस्य वंशावलिः १९ मुख्याध्यायार्था कथनम् ।

यिहदा अपत्यानि पेरसो द्विप्रोयः कर्मिं हूरः शोवकश्च । अपरं १
शोवकस्य सुतो रायाः, रायाः सुतो यहतः, यहतस्य सुतावह्वमयो लह- २
दश्च । एते निखिलाः सरिथीयवंशनाम्ना विख्याताः । ऐटमस्य पितुर- ३
पत्यानि द्विप्रियेकः यिहदा यिहशक्तेषां हत्सिजिक्पोनीनामिका भगिनी ४
श्च । अपरं पिनूयेकस्य पिता गिदीरो ह्वशस्य तात एसरश्च वैतलेह- ५
मस्य पितुरिद्राया ज्येष्ठपुत्रस्य ह्वरस्य सुतावास्ता ।

तिकोयस्य पितुरश्वरस्य नाम्ना हिला नारा च द्वे जाये आस्तां । ५
तस्यौरसा नारायाः सुता अऊदमो हेफरत्सैमिनिरहत्तरिश्चैते ना- ६
रायाः सन्तानाः । किञ्च हिनाया अपत्यानि सेरतो यित्साहर इत्- ७
ननः कोसश्च । कोसस्य सन्ताना आनुवः सोवेवा हाहमतनयस्याह- ८
र्हकस्य वंशाश्च । अपरम् अहर्हकस्य पुत्रो यावेघो निजभाटगयतः ९
सम्मानित आसीत् । अहं दुःखेन गर्भधारणमकार्षम् इति कथयित्वा
तस्य जननी तस्य नामधेयं यावेघः (दुःखदायकः) इत्यकरोत् । परम् १०
यावेघ इच्छायेणीयेश्वरं प्रति प्रार्थनां कुर्वन् बभाषे हे ईश्वर त्वमेव
ममम् आश्रयं देहि ममाधिकारं बर्जय तव करौ मम सविधी भवतां
मया यत् कष्टं न लभ्यते तत्कृते तस्मात् माम् अहम् । तत ईश्वरेण
तस्मै तत् प्रार्थितम् अदायि ।

शूहस्य भ्राता यः किहूवस्तस्य तनयो मिहीरः, मिहीरस्य च तनय ११
इष्टोनः । इष्टोनस्य तनया वैतराफा पासेह ईरनाह्वस्य जनकलि- १२
द्विप्रश्च, एते निखिला रेखाहवंशाः । अपरं किनसस्य सन्तानावली- १३
बेकः सिरायश्च । आनीयेकस्य तनवी ह्वयतो मियोनोयश्च । मियो- १४
नोयस्य तनवोऽप्राः, सिरायस्य तनयः शिल्पकरीयप्रान्तरस्यलोकानां
जनयो बोयावः, अतस्ते शिल्पिन आसन् । अपरं यिपुत्रेः पुत्रो यः १५
आवेवस्तस्य तनया ईव एकाहो जयमश्च । एकाहस्य सुतो किनसो

- १६ यिहृज्जिलेकस्य । अपरं यिहृज्जिलेकस्य सुताः सीयः सीयाहृक्कीरियो
 १७ ऽसारेण इत्राहृश्च । अपरम् इत्राहृस्यापत्यानि येथरो मेरद रफरो या-
 जोना च, किञ्च यालोनाया अपत्यानि मरिचम् शम्भय इष्टिभोयस्य तातो
 १८ यिन्नाहृश्च । अपरं तस्य जायाया यिहृदीयायाः सुता मिदोरस्य जनको
 येरदः सोखोः पिता हेवरः सानोहृस्य जनको यिहृधोयेकस्य । अपरं
 स पिरौयो विद्यथानामिकां यां दुहितरं यवहृत् तस्याः सुतो मेरदः ।
 १९ नहृयस्य भगिनो या होदियस्य जाया तस्याः सन्तानौ कियोजाः पिता
 २० गर्मिं मीखाधोय इष्टिभोयश्च । अपरं श्रीभोगस्य सन्ताना अप्पेने रिन्नो
 विन्हाननक्कीकोनो यिश्चियश्च । यिश्चयेः सुता सोहेतो विन्सोहेतश्च ।
 २१ यिहृदाः सुतस्य श्रेजाः सन्ताना जेकाहृस्य पिता एरो मारेशाः पिता
 कादाहो ऽपरम् अस्वेयवंशीया ये जोकाः सृष्णवसमानि बवस्तेषां
 २२ वंश योकीमः कोषेवा मानवा योयाश्चः सारफश्चेतिनामानौ भोया-
 २३ वदेशस्य जेतारो यागृविलेहृमश्च । एताः कथा अतीव पुरातन्यः । इमे
 कुम्भकारा आसन् उद्यानेषु प्राचीरविशिष्टस्थानेषु च न्यवसन्, यतस्ते
 राज्ञः कार्यार्थं तस्य सन्निधौ न्यवसन् ।
 २४ शिमियोनस्य सन्ताना निमूयेको यामीनो यारोवः सेरहृः श्रौकश्च ।
 २५ श्रौकस्य सन्तानः श्लुमः, श्लुमस्य सुतो मिब्समः, मिब्समस्य सुतो
 २६ मिधमः । मिधमस्य तनयो हृमूयेकः, हृमूयेकस्य तनयः सककूरः, सककूरस्य
 २७ तनयः शिमयिः । तस्य शिमयेः घेडश्च तनयाः यट् दुहितरश्चासन्
 किन्तु तस्य सञ्जानां बहवः सुता नासन् तेषां वंशाश्च यिहृदावंश इव
 २८ न बहृधिरे । ते वेशवायां मालादायां हृत्सरशियाके वाकायाम् हृत्समे
 २९ तोकदे विधुयेके हृम्मायां सिक्कोगे वैतमकावाते हृत्सरसूधीमे वैतबिर्थां
 शारयिमे च समृपुः । दायुदो राजत्वपर्यन्तम् एतानि नगराणि तैर-
 ३० थ्यक्रियन्त । अपरम् शेटमम् येन रिम्मां तेल्लिमम् आश्रनश्च यामिः
 ३१ समम् एतानि पञ्च नगराणि तेषामेवासन् । अपरं बाबं यावद् एतेषां
 नगराणां अनुदिकस्थिताः सककयामाः । तेषां निवासस्थानान्येतानि
 वंशावली चेषा ।
 ३४ मिश्राववो यस्केोऽमत्सियस्य सुतो योश्रो योवेषोऽसीयेकस्य प्रपौत्रः
 ३५ सिरायस्य पौल्लो योश्रिवियस्य पुल्लो येड्डः, अपरम् इकियवैनयो वाको-
 ३६ वाहो यिश्रोहायोऽसायोऽदोयेको यिधीमीयेको विनायश्च, किञ्च शिम-
 यियस्यातिहृदप्रपौत्रः शिम्ये हृडप्रपौल्लो विदविधस्य प्रपौल्लोऽनोमस्य

पौत्रः शिपियेः पुत्रः सीधः । इमे लम्बनामा निजनिजवंशस्याधिपतयो १८
बङ्गगोश्र्वासन् ।

ते तेषां पशुव्रजानां चरणयोग्याया भुमेरन्वेषणार्थं गिदोरस्य प्रवेश- १८
स्थानम् अर्धतः प्रान्तरस्य पूर्वपार्श्वं यावत् जग्मुः । ततस्ते बङ्गलक्षाम् ४०
उक्तमां चरणयोग्यभूमिं प्रापुः स च देशः प्रशस्तः श्रान्तो निर्विरोध-
श्चासीत् यस्मात् हामवंशीया मनुजाः पूर्वं तत्रावसन् । यिङ्गदादे- ४१
श्रीयराजस्य ह्विक्कियस्य राजत्वसमये पूर्वलिखितास्ते लोका व्रजित्वा
तेषां मनुजानां दृष्ट्याणि तत्र लम्बान् मियूनीयांश्च विनाशय निःशेषम्
उच्चिच्छिदुः । अद्यापि ते तत्र स्थाने निवसन्ति यतस्तत्र स्थाने तेषां
पशुव्रजानां चरणयोग्या भूमिं विद्यते । अपरं तेषां शिमियोनीयवंशस्य ४२
पञ्चशतसंख्यजनाः यिश्येः पुत्रान् पिलटियं नियरियं रिफायम् उषी-
येलश्च सेनापतीन् विधाय सेयीरं शिलोच्चयं जग्मुः । अपरम् अमा- ४३
लेकीयानां ये ऽवशिष्टा मनुजा जीवन्त आसन् तान् ताडयित्वा तस्मिन्
स्थाने वसतिं कृत्वाद्यापि तत्र निवसन्ति ।

५ पञ्चमोऽध्यायः ।

१ कवेकस्य वंशावलिः ११ गादस्य वंशावलिः १८ कवेणायानां गादोपानां मिनशेर-
द्वंशस्य च चरितं ।

रूवेक इच्छायेलो ज्येष्ठतनय आसीत् परन्तु स निजजनकस्य शय- १
नीयम् अपवित्रं कृतवान् एतत्कारणाद् इच्छायेलः सुतस्य दूषणः
सुताभ्यां तस्य ज्येष्ठाधिकारो ऽदीयत किन्तु वंशावल्यां तयो नामनी
ज्येष्ठस्य श्रेण्यां न लिखिते । यतो यिङ्गदा निजसहजगममध्ये बल- २
वन्तमः सन् तस्य पदे प्रधानाधिपतित्वं प्राप तथापि ज्येष्ठाधिकारो
दूषणस्य बभूव । इच्छायेलो ज्येष्ठतनयस्य रूवेकस्य सन्ताना हनोकः ३
पशु शिप्रोथः कर्बिश्च । किञ्च योयेलस्य सुतः शिमियियः, शिमियियस्य सुतो ४
जूजः, जूजस्य सुतः शिमियिः, शिमियेः सुतो मीखाहः, मीखाहस्य ५
सुतो रायाहः, रायाहस्य सुतो वालः, वालः सुतो वेराहः, स रूवेक- ६
वंशीयानाम् अन्वेषः सन् अशूरस्य नरपतिना तिर्यक्तपिलेषरेष प्रावा-
स्यत । यदा तेषां वंशावलिर्लिख्यत तदा निजनिजवंशानुसारेण ७
तस्मैते सहजगमा आसन् । मुखो यियूयेलो ऽपरः सिखरियः । अपरं ८
योयेलस्य प्रपौत्रः श्रेमाः पौत्र आससस्य पुत्रो बेलाः, सोऽरोयेरस्य

- ८ समीपे निबुं बालमियोगश्च यावद् अवसत् । अपरं पूर्वदिशि परात-
सरितः समीपस्थान्तरस्य प्रवेशस्थानं यावद् वसतिम् अकरोत्, यतो
- १० गिलियददेशे तेषां पशुनिवहस्य बाहुल्यम् अजायत । अपरं शैबस्य
राजत्वसमये ते हाजिरीयैः समं युध्यन्तान् वशीकृत्य गिलियद-
जनपदस्य कृत्स्ने पूर्वभागे तेषां दृष्टेयु न्यवसन् ।
- ११ अपरं गादवंशीया वाशनजनपदस्थां सन्त्वां यावत् तेषां सम्मुखे
११ ऽवसन् । तेषां मध्ये योयेलो मुख्य आसीत् तस्य पश्चात् शाफमः,
१२ अनन्तरं यानयः शाफटस्त्रिमे वाशनेऽवसन् । किञ्च तेषां पिटवंश-
सम्बन्धीया भ्रातरौ मीखायेलो मिशुक्तनः श्रेवा योरयो याकनः सीय
१४ एवरश्चते सप्त जना आसन् । अपरं वृषस्य सुतो यहदुः, यहदाः सुतो
यिशीशयः, यिशीशयस्य सुतो मीखायेलः, मिखायेलस्य तनयो गिलियदः,
गिलियदस्य तनयो यारोहः, यारोहस्य तनयो हुरिः, हुरेः सुतो
१५ ऽवीहयिलः, ते तस्यावीहयिलस्य वंशाः । अपरं गूनेः पीलो ऽब्दिये-
१६ लस्य सुतो ऽहिल्लेघां पिटवंशस्य मुख्य आसीत् । ते गिलियदे वाशने
१७ तत्रत्येषु ग्रामेषु स्वकीयसीमास्थितस्य शारोगस्य ग्रामेषु चावसन् । अपरं
यिहदादेशीयस्य योद्यमस्य इस्त्रायेलदेशीयस्य यारवियामस्य च राजत्व-
समये तेषां सर्वेषां वंशावकिरलित्व्यत ।
- १८ तत्र हूवेकवंशस्य गादवंशस्य मिनशेरर्डवंशस्य च फलकलकृधनुर्धा-
रिणो युद्धे निपुणा युद्धगामिनश्च सप्तशतवज्राधिकानि चतुश्चत्वारिंशत्-
१९ सहस्राणि जना योद्धार आसन् । हाजिरीयै र्घिटरेक नाकिशेन
२० नोदवेन च समं तैः समरं कृत्वा तेषां विपरीतम् उपकारो कर्म ततो
हाजिरीयास्तेषां सर्वं सहायाश्च तेषां हन्तवता बहुवुः, यतः समरं
तैरीश्वरस्य सन्निधौ प्रार्थनायां कृतायां स तेषां प्रार्थनां शुभाव यतस्ते
२१ तस्मिन् अश्वसन् । अतस्ते तेषां पश्चात्सहस्राणि महाङ्गान् पश्चात्त-
सहस्राधिके देवस्ते मेघान् देसहस्रे गर्दभान् कस्तमिकं मनुजान् वशी-
२२ कृत्य केभिरे । तं समरम् ईश्वर एव कृतवान् एतत्कारणाद् बहुवो
२३ ऽहन्यन्त, अपरम् इस्त्रायेलीयलोकं यावद् प्रावान्यन्त तावत् ते तेषां
२४ देश ऊयुः । अपरं मिनशेरर्डवंशस्तस्मिन् जनपदे वाशनम् आरभ्य
२५ बालहर्मोकां शिरीरं हर्मोकां शिलोचयश्च यावद् वसतिं कुर्वन्तो बह-
२६ धिरे । तेषां पिटवंशानां मध्य एते मनुजा मृत्या आसन् एषरो
यिश्चयिरिलीयेलोऽखीयेलो यिरमियो होदविघो यहदीयेश्चैते बलवन्तो

विख्याताश्च नरा निजनिजपितृवंशस्याध्यक्षा आसन् । परन्तु ते निज- १५
पितृलोकानाम् ईश्वरस्य विबुद्धम् अपराधिने बभूवुस्तेषां सम्मूलाद्
ईश्वरेण तद्देशीया ये लोका दवयाश्चक्रिरे तेषां सुरान् अनुगन्तुं विपथ-
गामिनो बभूवुश्च । तस्माद् इत्यायेलीयेनेश्वरेण पूज्यस्तिम्लतपिजेव- १६
रश्चैतयोरशूरीययो भूपत्यो र्मगसि प्रवर्त्तिते तौ तान् रूवेण्यवंशीयान्
मादवंशीयान् मिनशोरुड्वंशस्य लोकांश्च प्रवासयास्रकणुः किञ्च तान्
हृणहं हारोः हारां गोषण्यसरितश्च समानिन्यतुस्ते तत्र स्थाने ऽद्यापि
निवसन्ति ।

६ षष्ठाऽध्यायः ।

१ लेवेर्देशानलिः ४ इक्षियासरस्य वंशावलिः १६ गेर्षोःनस्य किहातस्य मिरारेश्य
वंशावलयः ४८ हारोणवंशस्य कर्मणां कथनं ५४ याजकानां लेवीयानाञ्च नगराणां
निर्णयश्च ।

केवेः सुता गेर्षोःनः किहातो मिरारिश्च । अपरं किहातस्य तनयो १
ऽम्नामो यिस्हरो हिनेश्च उधीयेणश्च । अपरम् अम्नामस्य सन्ताना २
हारोणो मूसा मरियम् च किञ्च हारोणस्य सुता मादवोऽविष्करिलिया-
सर इधामरश्च ।

अपरम् इक्षियासरस्य तनयः पीनिहसः, पीनिहसस्य सुतो अवीशूयः, ४
अवीशूयस्य सुतो वृक्किः, वृक्केः सुत उषिः, उषेः सुतः सिरहियः, सिर- ५
हियस्य सुतो मिरायोतः, मिरायोतस्य सुतो अमरियः, अमरियस्य सुतो ६
अहीटूवः, अहीटूवस्य सुतः सादोकः, सादोकस्य सुतो ऽहीमासः, अही- ८
मासस्य सुतो ऽसरियः, असरियस्य सुतो योहाननः, योहाननस्य सुतो १०
ऽसरियः, एष असरियो यिरूशाकमे सुजेमना निर्मिते मन्दिरे ऽयजत ।
अपरम् असरियस्य तनयो ऽमरियः, अमरियस्य तनयो ऽहीटूवः, अही- ११
टूवस्य सुतः सादोकः, सादोकस्य सुतः शलूमः, शलूमस्य सुतो हिस्कियः, १२
हिस्कियस्य सुतो ऽसरियः, असरियस्य सुतः सिरायः, सिरायस्य सुतो १४
यिहोसादकः । बखिन् ममये परनेश्वरो निवृखलित्स्वरस्य करे यिहदां ५५
यिरूशाकमश्च समर्पयामास तस्मिन् समये एष यिहोसादको बन्दीभूय
जग्मिवान् ।

केवेः सुता गेर्षोःनः किहातो मिरारिश्च । अपरं गेर्षोःनस्य सुतो १६
किव्निः शिमियिश्च । अपरं किहातस्य सुता अम्नामो यिस्हरो हिनेश्च १८

- १८ उधीयेकश्च । अपरं मिरारेः सुतो महलिर्भूश्चिश्च । स्त्रीषस्त्रीषपूर्वंपुर-
 १० यानकमेव जेवोया वंशा एते । गेर्ज्ञानस्य सुतो यो लिब्दिनस्तस्य सुतो
 ११ यद्दतः, यद्दतस्य सुतः सिम्मः, सिम्मस्य सुतो योयाद्दः, योयाद्दस्य सुत
 १२ इद्दुः, इद्दोः सुतः सेरद्दः, सेरद्दस्य सुतो थियन्नयः । अपरं किहातस्य सुतो
 १३ उम्मीनादवः, अम्मीनादवस्य सुतः कोरद्दः, कोरद्दस्य सुतो उसीरः, असी-
 रस्य सुत इल्कानाः, इल्कानाः सुतो उवीयासफः, अवीयासफस्य सुतो
 १४ उसीरः, असीरस्य सुतस्तद्दतः, तद्दतस्य सुत ऊदीयेकः, ऊदीयेकस्य सुत
 १५ उधियः, उधियस्य सुतः शैलः । अपरम् इल्कानाः सुतावमासयो उवी-
 १६ मोतस्य । अपरम् इल्काना अन्यः सुतः सूफः, सूफस्य सुतस्तोद्दः, तोद्दस्य
 १७ सुत इलीयावः, इलीयावस्य सुतो थिरोद्दमः, थिरोद्दमस्य सुत इल्कानाः ।
 १८ इल्कानाः सुतः शिमूयेकः, शिमूयेकस्य ज्येष्ठः सुतो योयेको उपरो उधियः ।
 १९ किश्च मिरारेः सुतो महलिः, महलोः सुतो लिब्दिनिः, लिब्दिनेः सुतः शि-
 २० मिथिः, शिमिथिः सुत उधः, उधस्य सुतः शिमिथिः, शिमिथिस्य सुतो
 २१ उग्गियः, उग्गियस्य सुतो उसायः । मङ्गुषाया अवस्थितेः परं दायूद्
 परमेश्वरस्य मन्दिरे यान् जनान् गीतसेवायां न्ययोजयत् तेषां नामानि !
 २२ यावत् सुकेमान् यिरूशालमे परमेश्वरस्य मन्दिरं न निरमापयत्
 तावत् ते समाजस्य पवित्रावासस्य सम्मुखे गानेन पर्यञ्चरन् स्त्रीयस्त्रीय-
 २३ पर्यायानुसारेण च क्रियाम् अन्वतिष्ठन् । ते णुठातारस्तेषां पुत्राणाम
 आसन् । किहातीयवंशस्य मध्ये हेमनो गाघकः, तस्य हेमनस्य जनको
 २४ योयेकः, योयेकस्य जनकः शिमूयेकः, शिमूयेकस्य जनक इल्कानाः,
 इल्काना जनको थिरोद्दमः, थिरोद्दमस्य जनक इलीयेकः, इलीयेकस्य
 २५ जनकस्तोद्दः, तोद्दस्य जनकः सूफः, सूफस्य जनक इल्कानाः, इल्काना
 २६ जनको माद्दतः, माद्दतस्य जनको उमासयः, अमासयस्य जनक इल्-
 कानाः, इल्काना जनको योयेकः, योयेकस्य जनको उसरियः, असरि-
 २७ यस्य जनकः शिफनियः, शिफनियस्य पिता तद्दतः, तद्दतस्य जनको
 उसीरः, असीरस्य जनको उवीयासफः, अवीयासफस्य जनकः कोरद्दः,
 २८ कोरद्दस्य पिता थिद्दरः, थिद्दरस्य पिता किहातः, किहातस्य पिता
 २९ लेविः, लेवेर् जनक इस्त्रायन् । हेमनस्य दक्षिणे तस्य भ्रातासप्तो
 उत्तिष्ठत्, तस्यासफस्य जनको वेरिस्त्रियः, वेरिस्त्रियस्य जनकः शिमिथिः,
 ३० शिमिथिस्य जनको मीस्त्रायेकः, मीस्त्रायेकस्य जनको वासेयः, वासेयस्य
 ३१ जनको मस्त्रियः, मस्त्रियस्य जनक इत्तिः, इत्तेर् जनकः सेरद्दः, सेरद्दस्य

जनको ऽदायाः, अदाया जनक एधनः, एधनस्य जनकः सिन्धः, सिन्धस्य ४९
जनकः शिमियः, शिमिये जंनको यहतः, यहतस्य जनको गेर्रोः, गेर्रो- ५१
नस्य जनको जेविः । एतेषाम् एधनादयो मिरारिवंशीया भातरो वाम- ५४
दिप्रतिष्ठन् तस्यैधनस्य जनकः कीशिः, कीशे जंनको ऽब्दिः, अब्दे जंनको
मङ्गकः, मङ्गकस्य जनको हृश्वियः, हृश्वियस्य जनको ऽमत्सियः, अम- ५५
त्सियस्य जनको हिल्कियः, हिल्कियस्य जनको ऽमृसिः, अमृसे जंनको ५६
वानिः, वाने जंनकः शेमरः, शेमरस्य जनको मङ्गलिः, मङ्गले जंनको ५७
मृषिः, मृषे जंनको मिरारिः, मिरारे जंनको जेविः । तेषां भातरो ५८
जेवीया ईश्वरमन्दिरायावासस्य निखिलकार्यायं निवेदिता आसन् ।

परन्तु हारोखस्तस्य सुताश्च महापवित्रस्थानस्य निखिलकार्यानुसा- ४९
राद् शोमवेदिधूपवेद्योऽपरि दत्तवस्तुन्यदाहयन् ; ईश्वरसेवकस्य मूसस
आज्ञानुसाराद् इच्छायेलः कृते प्रायश्चित्तघाकुर्वन् । अपरम् एते सर्वे ५०
हारोखस्य वंशाः, हारोखस्य सुत इलियासरः, इलियासरस्य सुतः
पिनीहसः, पिनीहसस्य सुतो ऽवीशूयः, अवीशूयस्य सुतो वुक्किः, वुक्केः ५१
सुत उधिः, उधेः सुतः सिरहियः, सिरहियस्य सुतो मिरायेतः, मिरा- ५२
योतस्य सुतो ऽमरियः, अमरियस्य सुतो ऽह्वीटूवः, अह्वीटूवस्य सुतः ५३
सादोकः, सादोकस्य सुतो ऽशोमासः ।

सीमानुसारेण दुर्गानुसारेण च किहातीयान्वयोद्भवानां हारोख- ५४
वंशीयानाम् इमानि वासस्थानानि बभूवुः, यतस्तेषामेव (प्रथमं) गुटि-
कापातो बभूव । चतुर्दिक्स्थप्रान्तरेण समं यिहदादेश्यं हित्रोखं तेष्ये ५५
ऽदीयत । परन्तु तस्य नगरस्य क्षेत्राणि यामाश्च यिफुन्नेः सुताय काले- ५६
वायादीयन्त । अपरं हारोखवंशाय (यिहदादेश्ये) नगरासीमान्दीयन्त, ५७
आश्रयनगरं हित्रोखम्, अपरं प्रान्तरेण सह जिबना प्रान्तरेण समं
यपीरम् इच्छिमोयश्च ? प्रान्तरेण समं हित्रेण प्रान्तरेण समं दिवीरं प्रा- ५८
न्तरेण समम् आश्रनं प्रान्तरेण समं बैतशेमश्च । अपरं विन्वामीनवंशे ५९
प्रान्तरेण समं गेवा प्रान्तरेण समम् आजेमतं प्रान्तरेण समम् अनायो-
तश्च । इत्थं वंशानुसारेण तेषां साकल्येन त्रयोदशनगरास्थासन् । अन- ६०
न्तरं किहातीयवंशस्थावशिष्टेष्ये मनुजेष्ये गुटिकापातं विधाय मिनशे-
रुर्जवंशाद् दशनगराणि प्रादीयन्त । अपरं गेर्रोनीयवंशायेवाह्वरवंशाद् ६१
आश्वरवंशात् नमाशिवंशाद् वाश्रनस्थात् मिनशेरुर्जवंशाश्च त्रयोदश-
नगराणि प्रादीयन्त । किञ्च मिरारिवंशाय ह्वेखवंशात् सिबूकनवंशाश्च ६२

- १४ गृष्टिकापातं विधाय द्वादशमनगराणि प्रादीयन्त । अनेन प्रकारेणैवावे-
- १५ लीवलोका जेबोबेभ्यो प्रान्तरैः समं तानि निखिलनगराणि ददुः । ते
यिज्ञदावंशात् त्रिमियोनवंशाद् विन्वामीनवंशाच्च गृष्टिकापातेन नग-
राख्येतानि तेभ्यो ददुक्तानि च तेषां नामभिर्विख्यातानि भवन्ति ।
- १६ अपरं किहातीयवंशस्यावशिष्टा मनुजा इप्सुयिमवंशात् खल्वसीमा-
- १७ नगराणि जेभिरे । ते तेभ्यश्चाश्रयनगरमेकम् अर्पयतः प्रान्तरेण समम्
- १८ इप्सुयिमश्लोचयस्यं शिशिमं प्रान्तरेण समं जेघरं, प्रान्तरेण समं
- १९ यम्मियामं प्रान्तरेण समं वैषोरोखं, प्रान्तरेण समम् अयालोकं प्रान्त-
२० रेण समं गातरिम्मोखं, मिनशेरुर्द्धवंशात् प्रान्तरेण समम् अनेरं प्रान्त-
रेण समं शिव्लियमश्लेमानि नगराणि किहातीयवंशस्यावशिष्टेभ्यो मनु-
२१ जेभ्यो ददुः । अपरं जेर्षोनीयवंशाय मिनशेरुर्द्धवंशात् प्रान्तरेण समं
- २२ बाहनख्यं गोजनं प्रान्तरेण समम् अन्तारोतच्चादीयत । अपरम् इषा-
- २३ खरवंशात् प्रान्तरेण समं जेदशं प्रान्तरेण समं दाविरतं, प्रान्तरेण समं
- २४ रामातं प्रान्तरेण समम् अनेमच्च तेभ्योऽदीयत । अपरम् आशेरवंशात्
- २५ प्रान्तरेण समं मिशाकं प्रान्तरेण समम् अन्देनं, प्रान्तरेण समं उक्कोकं
- २६ प्रान्तरेण समं दिहावच्च तेभ्योऽदीयत । अपरं तप्तानिवंशात् प्रान्तरेण
समं गालीनख्यं जेदशं प्रान्तरेण समं चम्मोमं प्रान्तरेण समं किरिया-
- २७ थयिमच्च तेभ्योऽदीयत । अपरं मिरादेरवशिष्टवंशाय शिव्लुनवंशात्
- २८ प्रान्तरेण समं रिम्मोखं प्रान्तरेण समं तावोरच्चादीयत । अपरं यिरीषोः
समीपे यर्हनस्य पारेऽर्पता यर्हनस्य पूर्वदिशि क्ववेखवंशात् प्रान्तरेण
- २९ समं जाननख्यं वेत्सरं प्रान्तरेण समं यचसं, प्रान्तरेण समं किदेमोतं
- ३० प्रान्तरेण समं मेफातच्च तेभ्योऽदीयत । अपरं ज्ञादवंशात् प्रान्तरेण समं
- ३१ गिलियदख्यं रामातं प्रान्तरेण समं मचनयिमं, प्रान्तरेण समं शिच्रुवोमं
प्रान्तरेण समं यासेरच्च तेभ्योऽदीयत ।

७ सप्तमोऽध्यायः ।

१ इषाखरस्य वंशावलिः ६ विन्वामीनस्य वंशावलिः १३ नग्राके वंशावलिः १४
मिनमे वंशावलिः २० इप्सुयिमस्य वंशावलिः २६ सावदस्य वंशावलिः २८ तेषाम
अधिकारः २० आशेरस्य वंशावलिश्च ।

- १ इषाखरस्य सुताश्लोकयः पृथो याभूवः शिम्मोवश्चेति चत्वारो जनाः ।
- २ अपरं तोजवस्य सुता उषिः रिफावो शिरीयेनो यचमवो विश्वसः

श्रिमूलेनच । इमं स्त्रीयपिटवंशस्यार्धतस्त्रोलयवंशस्य मुख्या निजलो-
कानां मध्ये पराक्रान्ताश्चासन् अपरं दायूदः समये ते संख्यया षट्-
शताधिकद्वाविंशतिसहस्राणि लोका आसन् । अपरम् उषेः सुतो १
यित्राह्वियः, यित्राह्वियस्य तनया मीखायेल ओवदीयो योयेलो यिश्रिय-
श्चैते पञ्च जना मुख्या आसन् । अपरं युद्धार्थं तेषां पिटवंशानुसारेण ४
षट्त्रिंशत्सहस्राणि सैन्यान्यासन् यतस्त्रेषां जाया सुताश्चानेक आसन् ।
अपरम् इमाखरवंशीयास्त्रेषां भातरः सर्वे महापराक्रमिण आसन् ५
ते निजनिजवंशानुसारेण गणिताः सप्ताशीतिसहस्राणि लोका आसन् ।

अपरं विन्धामीनस्य सुता वेला वेखरो यिदीयेलश्चैते त्रयो जनाः । ६
अपरं वेलाः सुता इध्वोन उधिरुधीयेलो यिरेमोत ईरश्च । एते ७
पञ्च जना निजनिजपिटवंशे मुख्याः पराक्रमिणश्चासन् । वंशानुसारेण
गणितास्त्रेषां द्वाविंशतिसहस्राणि लोका आसन् । अपरं वेखरस्य तनयाः ८
श्रिमिरो योयाश इलियेसर इलीयवैनयो ऽभि यिरेमोतो ऽवियो ऽना-
घोत आलेमतश्चैते वेखरस्य सन्तानाः । तेषां पिटवंशीयमुख्यलोकानां ९
वंशावली गणिता विंशतिसहस्राणि द्वे शते पराक्रमिणो लोका लि-
खिता आसन् । अपरं यिदीयेलस्य सुतो विल्हनः, विल्हनस्य सुता १०
यियूशो विन्धामीन रङ्गदः खिनानाः सेधनक्तशीशो ऽहोशहरश्च ।
यिदीयेलस्यैते निखिलाः सन्ताना निजनिजपिटवंशानां मुख्याः परा- ११
क्रमिणो लोका आसन् । अपरं तेषां समरगमनयोग्या द्विशताधिक-
सप्तसहस्राणि योद्धार आसन् । अपरम् ईरस्य सुतो शुष्मीनो ऊष्मी १२
मश्च, अहेरस्य च सुतो इश्रीमः ।

अपरं विल्हाया गर्भजातस्य नप्तानेः सुता यहसियेजो गूनि र्यत्सरः १३
शङ्कमश्च ।

मिनशेः सुताबखियेलो ऽरामीयाया उपपत्त्या जातो गिलियदस्य १४
पिता माखीरश्च । स माखीरो ऊष्मीमशुष्मीमयो भग्निनीं माखाम् उदु- १५
बाश्च तस्य द्वितीयपुत्रस्य नाम सिलफद आसीत् तस्य सिलफदस्य
केचनं दुहितर आसन् । अपरं माखीरस्य जाया माखा युलं प्रसूय १६
तस्य नाम घेरश्च इति चकार, तस्य सहेदरस्य नाम शेरश्च, अपरं
घेरश्च सुतयो नामनी ऊलमो रेकमश्च । ऊलमस्य सुतो विदानः, १७
मिनशेः पौत्रो माखीरस्य पुत्रो गिलियद एतेषां सर्वेषाम् आदिपुरुष
आसीत् । अपरं तस्य भगिन्धा हम्मोनेकतायाः सुता इश्होदो ऽवीये- १८

- १८ सरो मङ्गलाः शिमीदाश्च । अपरं शिमीदाः सुता अहीयनः श्लेष्मो
निष्कश्चिदनीयामश्च ।
- १९ इफ्रियिमस्य सुतः श्रुघलश्च; श्रुघलस्य सुतो वेरदः वेरदस्य सुतस्त-
२१ हतः, तहतस्य सुत इकियादाः, इलीयादाः सुतस्तहतः, तहतस्य सुतः
सावदः, सावदस्य सुताः श्रुघलश्च एत्सर इकियादश्च, परन्तु देशनि-
वासिने ग्रातीया लोकास्तान् अवधियुः, यतस्ते तेषां पशुन् नेनुम्
२२ आजस्युः । ततस्तेषां जनक इफ्रियिमे बह्ददिगानि यावद् अशोचत्
तस्य भ्रातरश्च तं सान्त्वयितुम् आगच्छन् ।
- २३ अमन्तरं तस्मिन् निजभार्यामुपगते तस्य जाया गर्भवती भूत्वा पुत्र-
मेकं प्रसूय तस्य नाम विरियम् (अमङ्गलमिति) चकार यतस्तदानीं तस्य
२४ निवेशने ऽमङ्गलम् अभवत् । तस्य दुहिता शीरा चोपरिस्थं नीषस्यश्च
२५ वैषोरोक्षम् उधेकशीराश्च निर्मापयामास । तस्य सुतो रेफश्च रेफौ,
२६ रेफस्य सुतस्तेजश्च; तेजस्य सुतस्तहनः, तहनस्य सुतो नादनः,
२७ नादनस्य सुतो ऽम्मीहदः, अम्मीहदस्य सुत इलीशामाः, इलीशामाः
सुतो नूनः, नूनस्य सुतो यिहोश्रुयः ।
- २८ एतैरधिकृतानि देशनिवासस्थानानि चेमानि, वैधेनं तदीययामाश्च,
अपरं पुर्वस्थां दिशि नारकं पश्चिमायां दिशि च गेघरं तदीययामाश्च
२९ शिखिमं तदीययामाश्च, असा तदीययामाश्च । अपरं मिनशिबंशस्य
सीमायाः समीपस्थं वैतशानं तदीययामाश्च तानकं तदीययामाश्च मगि-
दुक्तदीययामाश्च दोरं तदीययामाश्च । एतेषु स्थानेष्विच्छायैकः पुत्रस्य
यूषस्य वंशा न्युपुः ।
- ३० आशेरस्थापत्यानि यिन्ना यिन्ना यिन्नि विरियक्तेषां भगिनी सेरश्च
३१ च । विरियस्य तनयौ हेवरो विधीतस्य पिता मस्त्वियेकश्च । हेवरस्या-
३२ पत्यानि यफ्नेटः श्रमरो होधमक्तेषां भगिनी श्रुधा च । यफ्नेटस्य
३३ सुताः पासको विमङ्गोऽन्वतश्च, एते सर्वे यफ्नेटस्य वंशाः । अपरं
३४ श्रमरस्य सुता अहिः रोहगो यिड्वो ऽरामश्च । अपरं तस्य भानुर्हेल-
३५ मस्य सुताः सोफहो यिन्नः शिन्नश्च आमकश्च । सोफस्य च सुताः
३६ सूहो हर्षेपरः श्रियाको वेरि यिन्ना वेत्सरो होदः श्रमः शिन्नो
३७ यिन्नो वेराश्च । अपरं घेघरस्य सुता यिफ्निः पिस्यो ऽरामश्च । अपरम्
३८ उक्तस्य सुता आरहो ह्नोयेनो रित्तियश्च । एते सर्वे आशेरस्य वंशाः
सोयपिटवंशानां मुख्या महाविद्वान्ताश्च मनुजा अधिपतीनां मध्ये

अद्याच्चासन् एतेषां समरगमनयोग्याः बह्विंशतिसहस्राणि लोका
वंशावली लिखिता आसन् ।

८ अष्टमोऽध्यायः ।

१ विन्ध्यामीनस्य प्रधानापत्यानां वंशावलिः ११ शैल्योनाद्यनयो वंशावलिश्च ।

विन्ध्यामीनस्य ज्येष्ठः सुतो वेला द्वितीयोऽस्वेकस्तृतीयो ऽहर्हस्तुर्धो १
नेहाः पञ्चमो राधाः । अपरं वेलाः सुता अहरो गेरा अवीह्रदो ऽवी- २
श्रुयो नामानो ऽहोहो गेराः शिफूपनो ह्ररमश्च । इम एह्रदस्य सुता ३
गेबानिवासिनां मध्ये पिढवंशानां मुख्याच्चासन् अजन्तरं ते तान् मान-
हृतं स्थानान्तरं जिन्युः । विशेषतो नामानो ऽह्रियो गेराश्च, स एव ०
तान् दूरीचकार, तस्य गेराः सुता उषो ऽहीह्रदः शहरयिमश्च । अपरं ८
तेषु स्थानान्तरोक्तेषु शहरयिमो मोयावजनपदे सुतान् जनयामास
तस्य ऊग्रोमा वारा चेतनामिके द्वे जाये आसन् । अपरं निजभा- ८
र्याया होदशाया गर्भजातास्तस्य तनया योववः सिवियो भेशा मत्कमे
यियुश्चः श्छियो मिर्मश्च तस्यैते सुतः निजपिढवंशानां मुख्या आसन् । १०
अपरं ह्रशीमाया गर्भजातौ तस्य सुताबवीटूव इत्यालश्च । तस्येल्पा- ११
कस्य सुता एवरो मिश्रियम शोने शोदस्य तदन्तःपातियामाशाश्च नि-
र्माता ग्रामदश्च । अपरं विरियः श्रेमाश्चैतावयाकोननिवासिनां मध्ये पि- १२
ढवंशानां मुख्यावास्तां तौ गातनिवासिनो दवयाश्चक्रते । अपरं वेदियस्य १४
सुता अह्रियुः शाशको यिरेमेतः सिवदियो ऽराद एदरो मोखायेको १५
यिष्पा योश्च । अपरम् इत्यालस्य सुताः सिवदियो भियुक्तमो ह्रिक्कि- १०
ह्वरो यिष्मरयो यिष्कियो योववश्च । अपरं शिमियोः सुता बाकीमः १८
सिखिः सन्धिः इकीयवैनयः सिक्किथय इकीयेकोऽदाया विरायाः शि- ११
अतश्च । अपरं शाशकस्य सुता यिष्पन एवरो इकीयेको ऽवदीनः १९
सिखिर्हाननो हनानिब रकमो ऽन्तोयियो यिष्कियः पिनूयेकश्च । १५
अपरं विरोहमस्य सुताः ह्रम्हिरयः शिह्रियो ऽथकियो यारिश्चिय १६
रथियः सिखिश्च । एते लीयपिढवंशानां मुख्याः सन्तो विरूशालमे १८
न्यवसन् । अपरं त्रिवियोनस्य जनको त्रिवियोने न्यवसत्, तस्य जायाया १८
नाम माखा । अपरं तस्य ज्येष्ठः सुतो ऽब्देनो ऽमराः दूरः कोशो वाक् १०
नादयो मिदोरो ऽह्रियुः सङ्कूरो मिक्कोतश्च, मिक्कोतस्य च सुतः शि- ११
मिबः, एते विरूशालने लीयभातृयां समीपे न्यवसन् ।

- २२ जेरस्य सुतः कीदृशः, कीदृशस्य सुतः श्रीकः, श्रीकस्य सुता योनाचनो
 २३ मन्कीश्रुयो ऽवीनादव इष्ट्वात् च । अपरं योनाचनस्य सुतो मिरोवात्,
 २४ तस्य च तनयो मीलाः । अपरं मीलाः सुताः पिचोमो मेककत्तहरेय
 २५ आहसत् । आहसस्य सुतो यिहोयादाः, यिहोयादाः सुता आजेमतो
 २६ ऽसमावतः सिम्बिन्, सिम्बेः सुतो मोत्ताः । मोत्ताः सुतो विनियाः, वि-
 नियाः सुतो राफाः, राफाः सुत इकीयासाः, इकीयासाः सुत आतसेकः ।
 २७ तस्यातसेकस्य षट् सुता बभूवुः, तेषां नामान्यखीत्तामो बोखिरः इत्या-
 २८ येकः द्वियारय आवदिया ज्ञाननखिते सर्वं आतसेकस्य वंशाः । अपरं
 तस्य आतुरेशकस्य ज्येष्ठः सुत उजमः, द्वितीयो यियृश्रुतीय एकीफेकटः ।
 २९ अपरम् उजमस्य सुता महाविक्रमा धनुर्धरा वज्रप्रजात्तासन् तेषां
 सार्द्धशतं पुत्रपौत्रा आसन् एते सर्वे विन्वामानस्य वंशाः ।

८ नवमोऽध्यायः ।

- १ वंशावलिङ्गिकनस्य कथनं ९ वाक्सिः प्रत्यागतलोकानां कथनं १० याजकानां
 लेवीयानाञ्च कथनं १० लेवीयानां विशेषकथनं कथनं ११ प्रौढस्य चरित्रम् ।
 १ अनेन प्रकारेण कृतस्येखायेनो वंशावलयो रचयाम्किर इत्याये-
 कीयभृपतीनां पुस्तके क्लिक्खिरे च । अनन्तरं यिह्रदीयमनुजाः क्ल-
 दोषेण वाविकं निन्द्यरे ।
 २ अनन्तरम् इत्यायेकजनपदे याजका लेवीया निधीनीयाश्च प्रथमं
 ३ स्त्रीयस्त्रीयाधिहृतनगरेषु न्यवसन् । अपरं यिरुशाभमे यिह्रदावंशस्य
 विन्वामीनवंशस्येभ्रियमवंशस्य मिनश्रिवंशस्य च कतिपया मनुजा न्यव-
 ४ सन् । यिह्रदाः सुतो यः पेरवत्तस्य वंशस्य मध्ये बाभे र्द्वप्रपौत्र इभेः
 ५ प्रपौत्रो ऽभेः पौत्रो ऽस्मीह्रदस्य सुत ऊधयः । अपरं श्रीवोनीयानां
 ६ मध्ये ज्येष्ठो ऽसायक्तस्य पुत्राश्च । अपरं सेरहवंशस्य मध्ये युवेकस्य
 ७ नवव्यधिकषट्शतानि भातरश्च । अपरं विन्वामीनवंशस्य मध्ये हसि-
 ८ न्यस्य प्रपौत्रो होदवियस्य पौत्रो मिश्रुल्लमस्य पुत्रः सल्लुः, अपरं वि-
 रोहमस्य पुत्रो यिव्नियः, मिखेः पौत्र उवेः पुत्र रजाः, यिव्नियस्य
 ९ प्रपौत्रो क्येकस्य पौत्रः श्रिपटियस्य सुतो मिश्रुल्लमश्च । एते तेषां
 भातरश्च निजनिजवंशानुसारेण षट्पञ्चादधिकनवशतानि मानवा
 आसन् । इमे निखिचाः स्त्रीयस्त्रीयवंशस्य मूला आसन् ।
 १० अपरं याजकानां मध्ये यिदवियो यिहोवारीवो वाखिनश्च, अपरम्

ईश्वरीयमन्दिरस्याधिपति र्यो ऽहीदूवस्तस्यातिदृढप्रपौत्रो मिरायो- ११
तस्य दृढप्रपौत्रः सादोक्तस्य प्रपौत्रो मिशुक्तमस्य पौत्रो हिल्कियस्य पुत्रो
ऽसरियः, अपरं मल्कियस्य प्रपौत्रः पशुङ्करस्य पौत्रो यिरोहमस्य १२
पुत्रो ऽदायाः, अपरम् इम्मेरस्यातिदृढप्रपौत्रो मिशिल्लेमेतस्य दृढ-
प्रपौत्रो मिशुक्तमस्य प्रपौत्रो यहसेराः पौत्रो ऽदीयेलस्य पुत्रो मासयः,
अपरं तेषां षष्ठाधिकसप्तशताधिकसहस्रं भातरः, ते निजनिजपि- १३
द्ववंशस्य मुख्या ईश्वरीयमन्दिरस्य कर्म कर्तुंम् अतिनिपुणाश्चासन् ।
केवीयानां मिरारिवंशस्य मध्ये हश्रवियस्य प्रपौत्रो ऽञ्जोनामस्य पौत्रो १४
हश्रुवस्य पुत्रः शिमयियः । अपरं वक्वकरो हेरशो गालल आसफस्य १५
प्रपौत्रः सिखेः पौत्रो मीखाः पुत्रो मत्तनियश्च, अपरं यिदूयूनस्य १६
प्रपौत्रो गाललस्य पौत्रः शिमयियस्य पुत्र खोवदियः, अपरम् इल्-
कानाः पौत्र आसाः पुत्रो निटोफातीयानां ग्रामेषु वासकारो वेरिखियः ।
अपरं दारिगः शल्लुमोऽक्लूवः टल्मोनोऽहीमानस्तेषां सहजाश्च किन्तु १७
शल्लुम एतेषां मुख्य आसीत् । ते पूर्वदिक्स्थिते राजदारे ऽतिष्ठन् अपरं १८
केविवंशसमूहस्य मध्ये दारपाला आसन् । अपरं कोरहस्य प्रपौत्रो १९
ऽवीयासफस्य पौत्रः कोरेः पुत्रः शल्लुमस्तस्य पिद्वंशीयाः कोरहीया
भातरश्च सेवाकर्म्मणि नियुक्ता आसन् । यस्मिन् समये परमेश्वरस्य २०
साहाय्यं प्राप्त इकीयासरस्य तनयः पीनिहसस्तेषाम् अथ्यक्ष आ-
सीत् तस्मिन् पूर्वस्मिन् समये षादृक् तेषां पिद्वेकाः परमेश्वरीय-
त्रिविरस्य प्रवेशस्थानम् अरक्षन् तादृग् इमे मन्दिरस्य दाररक्षा-
कर्म्मणि नियुक्ता आसन् । मिशेलिमियस्य तनयः सिखरियः समानी- २१
यावासस्य दारपालक आसीत् । दारपालककार्ये नियुक्ता इमे मनुजा २२
दे श्रते दादशजना आसन् ; अपरं निजनिजग्रामानुसारेण तेषां वंशाव-
लयोऽनिलिखन्त दायुद् शिमयेलश्च प्रदर्शकस्तान् एतस्मिन् निरूपिते कार्ये
नियोजयामासन्तुः अतस्ते तेषाम् अपत्यानि च परमेश्वरीयमन्दिरस्यावा- २३
सस्य वा दारपालनकर्म्मणि पर्यायानुकमेण न्ययुव्यन्त । एते दारपा- २४
लकाः पूर्वस्थां पश्चिमायाम् उत्तरस्थां दक्षिणस्थां धेतिचतुर्दिक्ष्वतिष्ठन् ।
अपरं ग्रामखालोषां सहजाः खल्लसमये सप्ताहं यावत् तेषां सविधं समा- २५
गच्छन् । यतो केवीयानां मध्ये चत्वारो मुख्या दारपालकाः खीयखीय- २६
निरूपितपदे निष्ठं तिष्ठन्तः परमेश्वरीयमन्दिरस्य कोठानां भाखामा-
राखाश्चाधिपा आसन् ।

- १० रक्षकपदे नियुक्तास्ते जना राजावीश्वरीयमन्त्रिरस्य चतुर्दशश्रेरत
 १८ प्रतिप्रभातस्य दारममोचयन् । अपरं तेषां कतिपया मनुजाः सेवार्थ-
 कानि भाजनानि रक्षितुं गच्छयित्वा बहिरन्तः समानेतुश्च नियुक्ता
 १८ आसन् । अपरं पवित्रस्थानस्य पात्राणि मोक्षमचूर्वाणि मोक्षनोदसा-
 स्तैकानि कुम्भरुचि मन्त्रद्रव्याणि चेत्यादीनि सर्वद्रव्याणि रक्षितुं वीक्षि-
 २० तुश्च तेषां कतिपया नरा नियुक्ता आसन् । अपरं कतिपया याजकसुता
 २१ मन्त्रद्रव्यार्थकं तैकं निर्मितवन्तः । अपरं जेवीयानां मध्ये कोट्टीयस्य
 शङ्कामस्य ज्येष्ठः सुतो मन्त्रधियः पाकस्थानीयकर्मज्ञो ऽध्यक्ष आसीत् ।
 २२ अपरं तेषां किङ्कालीयभ्रातॄणां मध्ये कतिपया जनाः प्रतिविश्रामदारं
 २३ दर्शनपूपाणां स्थापने नियुक्ता आसन् । अपरं जेवीयानां प्रधानपितृ-
 जोक्ता ये माघकाले कोट्टीयकर्मज्ञो मुक्ता अभवन् यतस्ते दिवानिशं
 २४ तस्मिन् कर्मणि प्रवृत्ता आसन् । इमे पुरुषपम्परायां जेवीयानां मध्ये
 वंशानां मुख्या जोक्ता आसन्, क्षत्रवंशानां मुख्याः सन्त इमे यिरुशानमे
 न्यवसन् ।
 २५ अपरं त्रिवियोगस्य जनको त्रिवीयेजो त्रिवियोगे न्यवसत् तस्य
 २६ जायाया नामधेयं माखा आसीत् । तस्य ज्येष्ठः सुतो ऽब्देनो ऽपरे च
 २७ सुताः सूरः कीशो बाक् नेरो नादवो मिदेरो ऽह्वयुः सिलरिवो
 २८ मिङ्कोतश्च । अपरं मिङ्कोतस्य सुतः श्रिमियामः, शते तेषां सङ्ख्यैः समं
 २९ यिरुशानमे न्यवसन् । अपरं नेरस्य सुतः कीशः, कीशस्य सुतः शीकः,
 ३० शीकस्य सुता योनाथनो मक्लीश्रयो ऽवीनादव इङ्बाक् च । अपरं
 ३१ योनाथनस्य सुतो मिरीबाक्, मिरीबाकः सुतो मोखाः, मोखाः सुताः
 ३२ पीथोनो मेनकस्तहरेय आहसश्च । आहसस्य सुतो वारः, वारस्य
 ३३ सुता आनेमतो ऽसमावतः सिम्बिश्च, सिम्बेः सुतो मोत्याः । मोत्याः पुत्रो
 विनियाः, विनियाः सुतो रिषायः, रिषायस्य सुत इजियासाः, इजि-
 ३४ यासाः सुत आत्सेकः । आत्सेकस्य षट् सुता आसन्, तेषां नामान्वि-
 काभो वाखिबुः इस्मावेकः श्रिवरिय खोवदियो ज्ञाननश्चेति सर्वं
 आत्सेकस्य सुताः ।

१० दशमोऽध्यायः ।

- १ जेसस्य पराजितत्वं = पिनेशीयानां जयः ११ यावेश्रमिन्त्रियदीपक्षोकाणां प्रकल्पता
 १२ पापकारकान् जेसस्य मिधनक कथनं ।

इच्छायेत्वंशेन समं पिणेष्टीयेषु युध्यत्यु इच्छायेत्वंशः पिणेष्टीयानां १
सम्मुखात् पलायाश्चक्रे मिक्षवोद्यपर्वते च जोकास्तैराहताः सन्तो नि- २
येतुः । अपरं पिणेष्टीयाः श्रौतं तस्य पुत्रांश्च प्राप्य योगाथनो ऽवीना- ३
दवो मस्कीभूयश्चेतिनामकान् श्रौतस्य पुत्रान् जग्मुः । अपरं श्रौतमधि ४
घोरतरं संयामे जाते धनुर्धारिषु च तं प्रति शरान् निक्षिपत्य स धनु-
र्धारिभिः क्षताङ्गीकृतः । ततः श्रौतो निजास्त्रवाहिनं जगाद, त्वं स्वखड्गं ५
निष्कोषं कृत्वा मां क्षिन्वि नो चेद् अष्त्रिन्नत्वच एत आगत्य ममा-
पमानं करिष्यन्ति । किन्तु तस्यास्त्रवाहकोऽतीव भयकारणात् तत् ६
कर्तुम् ऊररी न चकार, तस्मात् श्रौतः खड्गं गृह्णीत्वा स्वयं तदुपरि
निपपात । ततः श्रौतो मृतवानिति वीक्ष्य तस्यास्त्रवाहकोऽपि निजखड्को- ७
परि निपतन् ममार । अनेन प्रकारेण श्रौतस्य त्रयः पुत्राः क्षत्रवंशश्च ८
सर्वे युगपद् अमृत्यन्त ।

अनन्तरं समभूमिनिवासिन इच्छायेलीयलोका इच्छायेलीयानां पला- ९
यनं श्रौतस्य तस्य पुत्राणाञ्च मरणमपि वीक्ष्य स्वस्वनगराणि परित्यज्य
पलायाश्चक्रिरे, ततः पिणेष्टीया आगत्य तेषां मध्ये न्यवसन् ।

परदिवसे पिणेष्टीया हतमनुष्याणां वस्त्रादीन्यपहर्तुम् आगत्य १०
मिक्षवोद्यपर्वते श्रौतस्य तस्य त्रयाणां पुत्राणाञ्च देहान् प्राप्य तस्य ११
वस्त्रादीनि मोचयित्वा तस्य मस्तकं सज्जाश्च नीत्वा स्वेषां देवानां लोका-
नाञ्च समीपे वार्त्तां घोषयितुं पिणेष्टीयानां देशस्य चतुर्दिशं दूतान्
प्रेषयामासुः । अपरं ते तस्य सज्जां स्वकीयदेवताया मन्दिरे निदधिरे
तस्य शिरश्च दागोनस्य मन्दिरमध्य उल्लम्बयामासुः ।

अनन्तरं श्रौतं प्रति पिणेष्टीयानां तस्यापकारस्य वार्त्तायां यावेश- १२
मिलियदनिवासिभिर् लोकाः श्रुतायां सर्वे बलवन्तो लोका उत्थाय १३
श्रौतस्य तस्य पुत्राणाञ्च शरीराणि वहन्तो यावेशम् आनीय तेषाम्
अस्थीनि यावेशस्यस्य कस्यचिद् आलोनतरो मूले भूमौ घोषयामासुः ।
अनन्तरं ते सप्तदिनानि यावद् उपवासं चक्रिरे ।

श्रौतः परमेश्वरस्याक्षां लङ्घित्वा परमेश्वरस्य विरुद्धम् अपराधं १४
कृतवान् अपरं तत्त्वं वेत्तुं भूतं पृष्ठवान् इति कारणात् ममार । स १५
परमेश्वरं न पृष्ठवान् इति हेतोस्तेन जग्ने तस्य रीजत्वञ्च विश्वस्य सुते
दायूदि समर्पयाश्चक्रे ।

११ एकादशोऽध्यायः ।

- १ विभोके दायूदो राजत्वप्राप्तिः ॥ यिरूशाकमस्य जयकरणं १० प्रथमानां त्रयाणां प्रधानसेनापतीनां कथनं १४ तेषां कर्माणि १- द्वितीयानां त्रयाणां प्रधानसेनापतीनां कथनं १६ प्रधानलोकानां नामानि च ।
- १ अनन्तरम् इच्छायेनः सर्वे वंशा हित्रोखे दायूदः समीपं समागतः
 २ निवेद्यामासुः पश्य वयं तव कीकश्रमांसानि । अपरं पूर्वं वदा श्रीनो
 ३ स्मृत्वां राजासीत् तदापि त्वमेवेच्छायेनं वदित्थ्यन्त गंमनाग्रमने
 ४ ऽकारयः । अपरं ममेच्छायेनलोकानां पालकेनाग्रमन्त्रेण च त्वधा भवि-
 ५ तथ्यमिति त्वं परमेश्वरेषोक्तः । इत्थम् इच्छायेनः सकलप्राचीनलोकेषु
 ६ हित्रोखे राज्ञः समीपम् आगतेषु दायूदा नृपेण हित्रोखे परमेश्वरस्य
 ७ साक्षात् तैः साकं नियमोऽकारि परमेश्वरश्च शिमूयेनेन यद् वाक्यं
 ८ कथितवान्, तदनुसारात् ते दायूदम् इच्छायेनो राज्ये ऽभिषिचिषुः ।
 ९ अपरं दायूद् निखिला इच्छायेनमानवाश्च यिरूशाकमस्य अर्धतो
 १० यिवृषं जग्मुः, तदानीं देशे जाता यिवृषीयास्तत्र स्थाने न्यवसन् । ततो
 ११ यिवृषनिवासिनो दायूदम् अवादिषुः, एतत् स्थानं प्रवेष्टुं त्वया न
 १२ शक्यते, तथापि दायूद् सियोनं दुर्गम् अर्धतो दायूद्नगरं वशीचकार ।
 १३ दायूद् कथयामास, यो जनो ऽयं यिवृषीयान् इनिच्छति स प्रधान-
 १४ सेनापति भविष्यति । ततः सिख्यायाः सुतो योयावः प्रथमममनात्
 १५ प्रधानसेनापति बभूव । अपरं दायूद् तस्मिन् दुर्गे उवास, तेन लोका-
 १६ क्तदीयं नाम दायूद्नगरं चक्रवांसः । अपरं स चतुर्दिक्षुर्धतो मिह्लम्
 १७ आरभ्य चतुर्दिक्षु दायूदो नगरस्य जीर्णोद्धारं चकार येषावश्च नगर-
 १८ स्यावशिष्टानां स्थानानां जीर्णोद्धारं चकार । अनन्तरं दायूद् क्रमशः
 १९ बर्द्धमानो मज्जान् बभूव सैन्याध्यक्षः परमेश्वरश्च तस्य सहायकश्च्यौ ।
 २० इच्छायेनमधि परमेश्वरस्य वाक्यानुसारेण दायूद् राजानं कर्तुं दायूद्
 २१ एते पराक्रमिषुषो मनुजा निखिलेच्छायेकीयैः साकं राजत्वे तस्य प्रवृत्ताः
 २२ सङ्कारिणो बभूवुः । दायूदः प्रधानमनुजानाम् एषा गबना । प्रथमानां
 २३ त्रयाणां जनानां प्रधानं इक्मेनीयो याश्चवियामः, स त्रयाणां प्रतानां
 २४ लोकानां विशुद्धं शृङ्गं धत्वा तान् युगपद् अवधीत् । अपरम् अहोही-
 २५ यस्य दौदयस्य तनय इलीयासरोऽपि तेषां त्रयाणां पराक्रमिणां मध्ये
 २६ एको जन आसीत् । स एषदम्भीमे दायूदा समम् आसीत् तस्मिन्

स्थाने कस्यचिद् यवक्षेत्रस्य समीपे पित्रोःपुत्रेषु समरार्थं मिलितेषु यदा
 लोकाः पित्रोःपुत्रेभ्यः प्रणायन्त तदानीम् इमे तत्क्षेत्रमध्ये तिष्ठन्तस्त- १४
 दरक्षन् पित्रोःपुत्रांश्च न्यन्नन् ततः परमेश्वरो महाजन्यं कारयामास ।

त्रिंशत्प्रधानलोकानां मध्ये त्रयो जना एते दुराक्रमणस्थानेऽर्थात् १५
 क्षमगुहायां दायूदः समीपम् आगच्छन्, तदा पित्रोःपुत्राणां निवृत्ते १६
 दिव्ययित्तनभूमौ शिविरं स्थापयामाकार वैतलेश्वरमेऽपि पित्रोःपुत्राणां
 सैन्यवृन्दम् एकम् आसीत् । अपरं दायूद् दुराक्रमणस्थाने वसन् १७
 पिपासितो भूत्वा जगाद हा हा वैतलेश्वरस्य गोपुरसमीपस्थात् प्रहेः
 पानीयम् आनीय को मां प्राययिष्यति ? ततस्ते त्रयो नराः पित्रोःपुत्राणां १८
 शिविरमध्येन गत्वा वैतलेश्वरस्य गोपुरसमीपस्थात् प्रहेः पानीयम्
 उत्तोल्य गृहीत्वा दायूदः सविधम् आगच्छन् किन्तु दायूद् तत् पातुं
 नैच्छत्, स परमेश्वरमुद्दिश्य तत् तोयं निचिक्षेप । वाक्त्रिमिदं बभाषे च १९
 हे मदीश्वर, एतादृशं कर्म नाहं करिष्ये प्राणपथेन गतवताम् एतेषां
 नराणां वधिरं किं मया पास्यते ? यत इमे निजप्राणपथेन तोयमेतद्
 आनीतवन्तः । अतो हेतोः स तत् पातुं नैच्छत् । ते तु त्रयो बलिने
 जनास्तत् कर्म चक्रुः ।

अपरं योयावत्स स होदारोऽवीशयो (द्वितीयस्य) नरत्रयस्य मध्ये मुख्य २०
 आसीत् । स शूतत्रयाणां लोकानां विरुद्धं श्रुत्वा तान् विनाशय
 त्रयाणां मध्ये लब्धनामा बभूव । स किं तेषां त्रयाणां मध्येऽन्यद्वाभ्यां २१
 मान्यो नहि ? तस्मात् स तेषां सेनापति बभूव तथापि स प्रथमानां
 त्रयाणां तुल्यो नहि । अपरं कवसेनीयस्यैकस्य बलिनः पौत्रो यिहो- २२
 यादस्य पुत्रेऽ विनाशोऽनेककार्यकर्त्तासीत् । स सिंहतुल्यो ह्ये मेया-
 वीयलोकौ जघान, तदन्यत् स द्विमानोसमये गत्वा गर्भमध्ये सिंहमेकं
 मारयामास । अपरं स पञ्चहस्तदीर्घं मिच्छीयमेकम् अवधीत् तस्य मिच्छी- २३
 यस्य करे तन्तुवायस्य तन्तुदण्डतुल्यं श्रुण्मेकमासीत् किन्त्वस्य करे
 दण्ड इव आसीत् ततः स गत्वा मिच्छीयस्य करात् श्रुण्माच्छिद्य गृहीत्वा
 तस्यैव श्रुणेन सं जघान । यिहोयादस्य सुतो विनाय एतानि कर्माणि २४
 चकार तेन स द्वितीयाणां त्रयाणां पराक्रमिणां मध्ये लब्धनामा बभूव ।
 स तेभ्यश्चिन्नाग्नेभ्यो विख्यात आसीत् किन्तु प्रथमत्रयाणां समतां २५
 न प्राप, अवरं स दायूदा खरस्यसैन्यानां सेनापतिं निर्गुप्तो बभूव ।

अपरं सैन्यानां मध्ये एते नरा वीरा आसन् योयावत्स सप्तमोऽसा- २६

- १० हेमः, अपरं दोदवस्य सुतो वैतकेहमीय इक्ष्वाणनः, अपरं हरोरीयः
 ११ अम्भोतः, अपरं पिषोनीयो हेमसः, अपरम् इक्ष्मेस्य सुतक्षिनीयोय
 १२ ईराः, अपरम् अनाघोतीयोऽवीयेवरः, अपरं ब्रह्मातीयः श्रिम्बिख्यः,
 १३ अपरम् अहोहीय ईलयः, अपरं निटोप्तातीयो महूरयः, अपरं वाना-
 १४ इत्य सुतो निटोप्तातीयो हेमदः, अपरं विन्ध्यामीनदेशस्यजिवियानिवा-
 १५ सिनो रोवयस्य तनय इत्तयः, अपरं पिरियाघोनीयो विनायः, अपरं
 १६ नहृलगाशनिवासी ऊरयः, अपरम् अर्ध्वतीयोऽवीयेकः, अपरं वाहृ-
 १७ मीयोऽस्मावतः, अपरं शालवीय इलीयहवाः, अपरं गिषोखीयो विने-
 १८ हाशेमः, अपरं शागेः सुतो हरादीयो योनाघनः, अपरं साखरस्य
 १९ तनयो हरादीयो ऽहीयामः, अपरम् ऊरस्य सुत इलीयाकः, अपरं
 २० मिखेरातीयो हेपरः, अपरं पिषोनीयो ऽहियः, अपरं कर्म्मिनीयो
 २१ हिययः, अपरम् ईष्वयस्य सुतो नारयः, अपरं नाघनस्य सहजो
 २२ योयेकः, अपरं ह्येः सुतो मिभरः, अपरम् अम्भोनीयः सेककः, अपरं
 २३ सिह्यायाः सुतस्य योयावस्यास्त्रवाही वेरोतीयो महूरयः, अपरं वि-
 २४ नीय ईराः, अपरं यिनीयो मारेवः, अपरं ह्वितीय ऊरीयः, अपरम्
 २५ अहृलयस्य सुतः सावदः, अपरं ह्वेखीयशीवाः सुतोऽदीनाः, स ह्वे-
 २६ खीयानां सेनापतिरासोत् तस्यानुगामिनस्त्रिंशच्छन्ना आसन्, अपरं
 २७ माखाः सुतो हाननः, अपरं मित्रीयो योशाफटः, अपरम् अक्षिरे-
 तीय उघियः, अपरम् अरोयेदीयस्य होधमस्य सामा यिथीयेकश्चेतिना-
 २८ मनौ है सुतो, अपरं शिन्नेः सुतो यिदीयेकस्य सहजश्च तीथीयो
 २९ योहाः, अपरं महवीय इकीयेकः, अपरम् इक्ष्नामस्य विरोवयो यो-
 श्रवियश्चेतिनामनौ है सुतो, अपरं मोयावीयो यित्माः, अपरम्
 ३० इकीयेक आवेदो मिषोवाथीयो यासीयेकश्च ।

१२ द्वादशोऽध्यायः ।

- १ दायुदो विन्ध्यामिनोपोपकारिणां नामानि = मादियोपकारिणां नामानि १८
 अमासां प्रति दायुद्ः कथनं १९ मिनशिवंशीयानां कतिपयलोकाणां कथनं २१
 सर्व्ववंशीयोपकारिणां संख्या ।
- १ वक्षिन् काले दायुद् कौशलस्य मुक्तात् श्रीलाद् भीष्मा सिद्धमे बद्ध
 आसीत् तक्षिन् समय एते मनुजाः दायुद्ः समीपम् आगच्छन्, ते वी-
 १ राणां मध्ये ब्रह्मिताः समरे पोपकारिण आसन् । विभ्रेशतो धनुर्बांरिषो

वामदक्षिणहस्ताभ्यां यावाद्यां धनुर्व्याणानाञ्च निक्षेपयो निपुणाश्च कति-
 पथा विन्यामोनीयाः श्रौतस्य सहजा आगच्छन् । गिवियातीयस्य २
 शिमायस्य सुतावहीयेषरो योयाशश्च तेषां मुख्यावास्तां, अपरं चास्-
 मावतस्य सुतौ यिवोयेकपेकटौ विराखा अनायोतीयो येडुखापरं त्रिं- ४
 शष्पनानां मध्ये बलवान् त्रिंशत उपरि नियुक्तो गिवियोनीयो यिष्म-
 यियो यिरिमियो यहसीयेलो योहाननो गिदेराधीययोवावद इजि- ५
 यृषयो यिरेमेतो वालियाः शिमरियो इरुफीयश्रिफटिय इन्काना ६
 यिश्चियोऽसरेलो योयेषरो याशवीयामश्चैते सर्वे कोरहीयलोकाः, अपरं ७
 गिदेरनिवासिनो यिरोहमस्य पुलौ योयेलाः सिवदियश्च ।

अपरं गादीयानां मध्ये युद्धयोग्या बलवन्तः फलकशूलधारिणः ८
 सिंहवदनाः शिलोचयस्यहरिणवद् द्रुतगामिनश्च कतिपयलोकाः प्रा-
 न्तरस्थिते दुराक्रमणस्थाने दायूदः समीपम् आगच्छन् । प्रथम एषरः, ९
 द्वितीय ओवदियः, तृतीय इलीयावः, चतुर्थी मिष्मन्नाः, पञ्चमो यिरि- १०
 मियः, षष्ठो ऽत्तयः, सप्तम इलीयेकः, अष्टमो योहाननः, नवम इन्- ११
 सावदः, दशमो यिरिमियः, एकादशो मग्वन्नयः । गादवंशीया एते १४
 नराः सेनापतय आसन् क्षुद्रो जनः शतपतिरासीत् महास्रोकश्च सह-
 स्रपतिरासीत् । प्रथममासे यस्मिन् समये यद्दैनसरितस्तोयानि तटं १५
 समन्नावयन् तदानीम् एते तस्याः पारं गत्वा पूर्वदिशि पश्चिमदिशि च
 प्रान्तरस्थान् निखिलमनुजान् पलायनं कारयाञ्चक्रुः ।

अपरं विन्यामोनियुद्धदावंशयोः कतिपयलोकेषु दुराक्रमणस्थाने
 दायूदः सन्निधिम आगतेषु दायूद् तान् साक्षात् कर्तुं वह्निं गत्वा तान् १०
 जगाद, यदि युयं मामुपकर्तुं निर्विरोधं मम सन्निधिमागच्छथ, तर्हि
 मदीयं मनो युष्मान् प्रबोकायं भविष्यति, किन्तु यदि निरुपद्रवं मां
 रिपूणां करेषु समर्पयितुम् इच्छथ तर्ह्यस्माकं पितृलोकानाम् ईश्वर-
 स्तत् पश्यन् भर्त्सयतु । तदानीम् आत्मा प्रधानरथिनम् अनासयम् १८
 अध्वतिष्ठत् तस्मात् स कथयामास, हे दायूद् वयं तव पत्नीयाः, हे
 यिषयस्य तनय वयं तव सङ्गिलोकाः । मङ्गलं भूयात् तवैव मङ्गलं
 भूयात् तवोपकारिणाञ्च मङ्गलं भूयात् यतस्तवेश्वरस्त्वाम् उपकरोति ।
 तदानीं दायूद् तान् अनुगृह्य स्त्रीयसेनानिवहानां सेनापतीन् चकार ।
 अनन्तरं श्रौतेन सह योधनार्थं पिनेहीयानां सहायत्वेन दायूदि मत्- १९
 वति भिनशिवंशस्य कतिपयलोका दायूदः पश्चात् अभूवुः किन्तु तदानीं

- स पित्रेऽप्येव नोपाकरोत् यतः पित्रेऽप्येव नाम् अधिपतिगणैव विविध
 भारतीभिर्मां निगद्य स विसहजे, यथा, सोऽस्माकं शिरांसि दद्या
 १० क्षीयप्रभुना श्रौतेन साकं सन्धास्यति । अमन्तरं यदा दायुद् सिक्रमम्
 अगच्छत् तदानोम् अद्नहो योवावदो विदीयेको भीखायेको योवावद
 इषीह्वः सिद्धिधयश्च भिनश्रीयसैन्यानां सहसाधिपतय इमे भिनश्रीय
 ११ लोकास्तस्य पक्षा बभूवुः । ते दस्युनिवहस्य विपक्षं दायुदम् उपाकुर्वन्
 १२ यतस्ते महावीराः सेनापतयश्चासन् । तस्मिन् समये दायुदम् उपकर्तुं
 प्रतिदिनं सैन्येभ्यः अगच्छत्सु ईश्वरीयसैन्यानीव तस्य बज्रसैन्यानि बभूवुः ।
 १३ अपरं परमेश्वरस्य वचनानुसारात् श्रौतस्य राजत्वं दायुदि सम-
 र्पयितुं ये सैन्यनिवहाः समरार्थं सञ्जिताः सन्तो हिर्रोक्ते अस्य सन्नि-
 १४ धिम् अगच्छन् तेषां गजनेषा । यिह्मदावंशीयाः फलकशूलधारिणः
 १५ समरार्थं सञ्जिता अष्टशताधिकघटसहस्राणि लोकाः । श्रिमियोन-
 १६ वंशीया रणे महावीराः शताधिकसप्तसहस्राणि मनुजाः । जेविवंशीयाः
 १७ घटशताधिकचतुःसहस्राणि लोकाः । अपरं हारोखवंशस्याधिपति रिय-
 १८ होयादास्तस्यानुगामिनः सप्तशताधिकानि त्रीणि सहस्राणि मानवाश्च ।
 १९ अपरं तरुणो महावीरः सादोक्तस्य पित्रवंशीया द्वाविंशतिः प्रधान-
 २० मानवाश्च । अपरं श्रौतस्य स्वजातीयविन्यामीनवंशीयास्त्रीणि सहस्राणि
 मानवाः, किन्तु तत्समयं यावत् तेषाम् अधिकलोकाः श्रौतवंशस्य
 २१ पक्षा आसन् । अपरम् इफ्रियमवंशीया अष्टशताधिकविंशतिसह-
 स्राणि पराक्रमिणो मानवान्ते निजे निजे पित्रवंशे विख्याता आसन् ।
 २२ अपरं भिनश्वरुर्वंशाद् अष्टादशसहस्राणि मानवान्ते दायुद् राजानं
 २३ कर्तुं निजनिजनाम्ना निरूपिताः सन्त आगच्छन् । अपरम् इवाखर-
 वंशीया षड् शते प्रधानमनुजान्ते आनिनः परिखामदर्शिनश्चासन् तस्मिन्
 समये चेखायेल्लोके र्यत् कर्त्तव्यं तद् अवध्यन्त तेषां सहजाश्च सर्वे तेषाम्
 २४ आचार्याश्च आसन् । अपरं सिवूलूनवंशीयाः समरगामिनो व्युहं
 रचयितुं निपुणाः समरार्थं शस्त्रास्त्रधारिण रक्षिताः पक्षाशस्यहस्राणि
 २५ मानवा आसन् । अपरं नप्ताणिवंशीयाः सहस्रं सेनापतयस्तैः साकं
 २६ फलकशूलधारिणः सप्तविंशत्सहस्राणि मानवाश्च । अपरं दानवंशीया
 व्युहं रचयितुं निपुणाः षट्शताधिककाष्ठाविंशतिसहस्राणि मानवाः ।
 २७ अपरम् आश्वेरुवंशीया व्युहं रचयितुं निपुणाश्चत्वारिंशत्सहस्राणि यो-
 २८ डारो मानवाः । अपरं यर्दनस्य पूर्वपाराद् रूपेखवंशीया गादवंशीया

मिगशेरर्द्धवंशसम्बन्धीयाश्च समरार्थं सर्वविधास्त्रधारिणो विंशतिसह-
 स्राधिकवर्षं मानवा आगच्छन् । समरे यूहुरक्षये च निमुखा एते १८
 निखिला मनुजा दायूदम् इच्छायेनीयानां राजानं कर्तुं सरलान्तःकरवै
 हिन्द्रोऽयम् आजम्भुः, अपरम् इच्छायेजोऽवशिष्टाः सकलजोका अपि दा-
 यूदं राजत्वे ऽभिषेक्तुम् एकचित्ता अभवन् । अपरं ते त्रीणि दिनानि १९
 तस्मिन् स्थाने दायूदः सन्निधौ तिष्ठन्तो वुभुजिरे पपुञ्च यतस्तेषां
 सहजास्तेषां हते पेषुः । तेषां समीपवासिन इषाखरसिवूलूननताजि- ४०
 वंशीया मनुजाश्च महाङ्गगर्दभान्शतरगवां एष्टेषु भक्ष्याणि गोधूमज-
 द्रव्याण्युडुम्बरपिष्टकान् द्राक्षाक्तवकान् द्राक्षारसान् तैलानि गोमे-
 षांश्च प्रभूतान् आनिन्दुः, यत इच्छायेनीयजोकानां महानन्दा ऽभवत् ।

१३ त्रयोदशोऽध्यायः ।

१ नियममङ्गुषाया आनयनार्थं दायूदो मन्त्रणा ९ आनयनसमय उपस्य निधनञ्च ।

तदनन्तरं दायूद् सहस्रपतिभिः शतपतिभिर्निखिलैरधिपतिभिश्च १
 साकम् अभ्यनयत् । अपरं दायूद् इच्छायेजो निखिलं समाजं बभाषे यद्ये- २
 तद् युष्माकं प्रभोः परमेश्वरस्य चाभिमतं भवेत् तर्हीच्छायेजः कृत्स्ने
 जनपदे निवसन्तो ऽस्माकम् अवशिष्टाः सहजाः प्रान्तरयुक्ते स्वस्व-
 बगरे निवसन्तो याजका जेवीयाश्च यद् अस्माकं सविधं समायाति
 ततःकृते वयं तेषां सर्वस्थानं दृष्टान् प्रेषयिष्यामः । अस्माकम् ईश्वरस्य
 मङ्गुषास्माभिः पुनर्वारं स्तेषां सविधं समानेथ्यते यतः शैलस्य समरे
 वयं तस्याग्वेष्यञ्च न हतवन्तः । ततो निखिलमनुजेभ्यस्तस्मिन् वाक्चो रोष- ४
 माने समाजीयाः सर्वे तत् कर्तुम् अङ्गीचक्रुः । अनन्तरं किरीयतयि- ५
 यारीमाद् ईश्वरीयमङ्गुषाया आनयनार्थं दायूद् मिसरीयशीरारतटि-
 नीम् आरभ्य हमातप्रवेशस्थानं यावत् सकलान् इच्छायेनीयान् सङ्ग-
 याह । अपरं किरूवयो मध्ये निवासिनः परमेश्वरस्य नास्मा विख्याताम् ६
 ईश्वरीयमङ्गुषाम् आनेतुं दायूद् निखिला इच्छायेनीयमानवाश्च बालाम्
 अर्धतो विद्मदादेशस्थं किरीयतयियारीमं जम्भुः । अनन्तरम् ईश्वरीय- ७
 मङ्गुषां नूतनं शकटम् आरोह्यावीनादवस्य वेष्मनस्तां वहिस्त्रक्रुः, अप-
 रम् उषो ऽह्वयञ्च तत् शकटं चालयामासतुः । अपरं दायूद् नि- ८
 खिला इच्छायेनीयमनुजाश्च यथाशक्ति गायन्तो बल्लकीमुषीरमुरजान्
 करतलान् तूरीञ्च वादयन्त ईश्वरस्य साक्षाद् आनन्दन् ।

- ८ ततः परं तेषु कौदीनस्य शस्यमर्दनस्थान उपस्थितेषु गावावबध्ने जाते
 १० तत उच्ये ईश्वरीयमङ्गुषां धारयितुं करौ प्रसारयामास । तत उच्ये
 प्रति परमेश्वरस्य कोषे प्रज्वलिते मङ्गुषां प्रति तस्य करप्रसारणकार-
 ङाद् स तम् आजघान तेन स तस्मिन्नेव स्थान ईश्वरस्य समक्षं ममार ।
 ११ परमेश्वर उच्ये आहतवान् इति कारणाद् दायुद् असक्तुष्टो बभूव,
 अपरं स तस्य स्थानस्य नाम परसुघम् उघाघातस्थानमिति कृतवान्
 १२ अद्यापि तस्य तन्नाम विद्यते । अपरं दायुद् तस्मिन् दिने ईश्वराद्
 भीत्वा जग्राद तथात्वे केन प्रकारेणाहं मम सन्निधिम् ईश्वरस्य मङ्गुषाम्
 १३ आनेष्यामि ? तस्मात् स दायुद् नगरे निजजिकटं तां मङ्गुषां नागीय
 १४ पथपार्श्वस्थं गातीयस्यैवेदेदोमस्य निवेशनं नीत्वा स्थापयामास । ततः
 परम् ईश्वरस्य मङ्गुषायाम् आवेदेदोमस्य निवेशने ऽर्घ्यतस्तस्य निक्षेपने
 मासत्रयं स्थितायां परमेश्वर आवेदेदोमस्य तदीयसकलपरिजनस्य च
 क्षेमं चकार ।

१४ चतुर्दशोऽध्यायः ।

- १ दायुद् प्रति शीरमस्य प्रणयः १ दायुद्ः सुतानां नामानि = द्विः पिनेष्टोयानां
 पराजिनम् ।
 १ अनन्तरं सोरीयराजो शीरमः प्रासादनिर्माणाद्यं दायुद्ः सन्निधिम्
 २ एरसक्काष्ठानि स्थापतीन् सूत्रधरांश्च मनजान् दृतेः प्रेषयाम्कार । ततः
 परमेश्वर इच्छायेलो राजत्वपदे मां संस्थापितवान् यतो निजेसायेक-
 वंशस्थानुरोधात् मम राज्यस्योन्नतिस्तेनाकारोति दायुद् बुबुधे ।
 ३ अपरं दायुद् यिरूशालमे जाया अन्या जयाह ततो दायुदोऽप्यरे
 ४ पुत्रा दुहितरश्च जश्चिरे । यिरूशालमे शम्भूयः शोववो नाथनः सुजेमान्
 ५ यिभर इलीश्रय इल्येणटो नेगहो नेफगो याफीय इकीशामा वीजि-
 ६ यादा इकीफेण्टखेतिनामानस्तस्य पुत्रा जश्चिरे ।
 ७ अनन्तरं दायुद् निखिषेसायेकवंशोपरि राजत्वे ऽभिविक्त इति वार्तां
 निश्चय्य सर्वे पिनेष्टोया दायुद्ं गवेषयितुम् आजम्भुः । अपरं दायुद्
 ८ तन्निश्चय्य तेषां विबडं वहिरागतवति पिनेष्टोयाः समेत्य रिफायिम-
 ९ तनभूमौ विस्तीर्णा बभूवुः । अनन्तरं दायुद् ईश्वरं पृच्छवान् पिनेष्टो-
 याणां विबडं मया किं प्रन्तथं ? त्वं किं मम करे तान् समर्पयिष्यसि ?
 ११ ततः परमेश्वरस्य जग्राद, याहि मया ते तव करे समर्पयिष्यन्ते । अपरं

तेषु वास्विरासीमन् समागतेषु दायूद् तस्मिन् स्थाने तान् पराजिग्ये । ततः परं दायूद् बभामे, ईश्वरो मदीयकरेण मम रिपून् खेतोभङ्गवद् बभञ्ज । तस्मात् तस्य स्थानस्य नाम वास्विरासीमन् देवताभङ्गस्थान-मिति बभूव । अनन्तरं तैः श्लेषां प्रतिमासु तत्र परित्यक्तासु लोका १२ दायूदो निदेशात् ता वज्रिणा दाहयाच्छुः ।

ततः परं पिण्डेष्टीयाः पुनरागत्य तस्यां समभूमौ विस्तीर्णा बभूवुः । १३ ततो दायूदा पुनः परिपृच्छ ईश्वरः कथयामास त्वं तेषां पश्चात् मा १४ गच्छ किन्तु तेषां समीपाद् व्याघ्रव्यागत्य वाकास्थानस्य सम्मुखे तान् आक्रमिष्यसि । वाकाया उच्चस्थानेषु गमनस्य निनादे त्वया श्रुते त्वं १५ समरं कर्तुं त्रिजिष्यसि यतस्तदेश्वरः पिण्डेष्टीयानां सैन्यानि निहन्तुं तवाग्रगामी भविष्यति । अनन्तरम् ईश्वरस्य निदेशानुसारेण दायूदा १६ कर्मणि कृते त्रिवियोगम् आरभ्य गेघरं यावत् पिण्डेष्टीयानां सैन्यानि तैर्जघ्नरे । तेन दायूदो यशः सकलान् जनपदान् ध्यानश्रे परमेश्वरश्च १७ सर्वान् भिन्नजातीयान् तस्मात् प्रासयुक्तान् चकार ।

१५ पञ्चदशोऽध्यायः ।

१ नियमसङ्घषाया आनयार्थं जेवीयानां याजकानाञ्च दायूदा नियोजनं ११ सादे-
काविषाडरप्रभृतीनां निदेशनं १२ अन्यजेवीयानां गाथकपदे नियोजनं १५ मङ्ग-
वावयनं १६ मीषसया दायूदसुश्लोकरत्वं ।

अनन्तरं दायूदनगरे दायूदा स्वस्य कृते वेधस निर्मापयाच्छक ईश्व-
रीयमङ्गवावाञ्च कृते स्थानं निरूपयाच्छक्रे तस्या निमित्तं पटोटञ्जं स्थाप-
याच्छक्रे च ।

अपरं दायूद् आद्यापवामास, ईश्वरीयमङ्गवावहने जेवीयान् विना १
कस्याप्यन्वस्थाधिकारो न विद्यते यत ईश्वरीयमङ्गवावा वहनार्थं नित्यं
सेवनार्थञ्च परमेश्वरः सेवकं तानेव वरीतवान् । अनन्तरं दायूद् २
ईश्वरीयमङ्गवायाः कृते यत् स्थानं निरूपितवान् तत् स्थानं तस्या आन-
यार्थं च निखिलजेवावेनीयान् यिच्छाकमे सङ्गयाह । अपरं दायूद् ४
हारीश्वरं वीयान् जेवीयवंश्याञ्च सङ्गयाह । ऊरीश्वरः किहातवंशस्य ५
मुख्य आसीत् तस्य भातरो विंशत्तदधिकत्रयं नराः । अपरम् असावो ६
मिरारिवंशस्य मुख्य आसीत् तस्य भावरो विंशत्तदधिकं त्रयद्वयं नराः ।
अपरं वेवेयो जेवीयवंशस्य मुख्य आसीत् तस्य भातरक्षिणदधिकं ७

- ८ इतं नराः । अपरं श्रिमयिष इकीवाफनवंशस्य मुख्य आसीत् तस्य आशरो
 ९ हे इते नराः । अपरम् इकीयेको हित्रोखवंशस्य मुख्य आसीत् तस्य
 १० आशरोऽश्रीतिजनाः । अपरम् अम्मीनादव उकीयेनवंशस्य मुख्य आसीत्
 तस्य आशरो दादप्राधिकं इतं नराः ।
- ११ अनन्तरं दायूद् सादोकाविषाथरी याजकौ केवीयांश्चाद्यंत ऊरिषे-
 लम् असायं योषेकं श्रिमयिषम् इकीयेनम् अम्मीनादवश्च समाह्वय
 १२ तेभ्यः कथयाञ्चकार, यूयं केवीयपितृवंशानां मुख्या नरा अत इच्छावेकः
 प्रभोः परमेश्वरस्य मङ्गुषायाः कृते मया निरूपितं स्थानं ताम् आनेतुं
 १३ यूयं युद्धाकं सहजाञ्च पवित्रीभवत । यतो युद्धाभिस्तत् पूष्यं नास्ति-
 यतैतन्कारणाद् अस्माकं प्रभुना परमेश्वरेणास्माकं मध्य आघातोऽकारि
 १४ यतो वयं विधिवत् तस्यान्वेषणं नाकुर्म । अनन्तरम् इच्छावेकः प्रभोः
 परमेश्वरस्य मङ्गुषाम् आनेतुं याजकाः केवीयाश्च स्नान् मेध्यान् अकुर्वन्त ।
 १५ अपरं परमेश्वरीयवाक्यात् मूसा यद्द् आदिष्टवान् तद्दत्तं केविबंशीया
 नरा वहुनदयडाभ्यां स्वीयस्त्वैरीश्वरीयमङ्गुषाम् अवहन् ।
- १६ अपरं दायूदा केवीयानां मुख्यलोकाः पुनरगद्यन्त यूयं मुरजवस्तकी-
 करतालादियन्मै वाद्यकरवाय चर्षध्वनिकरवाय च खेषां सहजान् गाथ-
 १७ कान् नियोजयत । ततो केवीयाः योषेकस्य सुतं हेमनं तस्य सहजानां
 मध्ये वेरिखियस्य तनयम् आसफश्च मिरारिवंशीयानां स्वकीयभ्रातृ-
 १८ काश्च मध्ये कूषायाः सुतम् रघनं नियोजयामासुः । अपरं तैः साकं तेषां
 द्वितीयपदस्थान् सहजान् अद्यतः सिखरियो विनो यासीयेकः शिमी-
 रामोतो यिहीयेक उन्निरिणीयावे विनायो मासेयो मत्तथिव इकी-
 फिलेऊ मिंघेय ओवेदेदोमो यियूयेकखेतिनामकान् द्वारपालकान् नि-
 १९ योजयाञ्चक्रुः । अतो हेमन आसफ रघनश्चैते गाथकाः पितृकीयकर-
 २० ताकेरुश्चै ध्वनिकरवाय सिखरियोऽसीयेकः शिमीरामोतो यिहीयेक
 २१ उन्निरिणीयावे मासेयो विनायश्चैते मुरजैरकामोताख्यस्वरवादनायापरं
 मत्तथिव इकीफिलेऊ मिंघेय ओवेदेदोमो यियूयेकोऽससियश्चैते वस्त-
 कीभिर्जयध्वनिकरवायं शिमीनीताख्यस्वरवादनाय नियुक्ता बभूवुः ।
 २२ अपरं केवीयानां मध्ये प्रधानभूतो यः किननियो गाने नियुक्त आसीत्
 २३ स गानाय नियुक्तः सन् गानमधि समादिशत् । अपरं वेरिखिय इच्छा-
 २४ नाश्च मङ्गुषाया द्वाररक्षकावास्ता । अपरम् ईश्वरीयमङ्गुषायाः वस्तुखे
 श्रिवनियो यिहोशाफटो मिघनेकोऽमासथः सिखरियो विनाय इकी-

येष्वरक्षिते तुरीवाद्यन् अपरम् ओवेदेदोमो यिहियञ्च मञ्जूषाया
वाटरक्षकावाक्ता ।

अनन्तरं दायूद् इच्छायेकः प्राचीनलोकाः सहस्रपतयश्चानन्दन्त १५
ओवेदेदोमस्य निवेशनात् परमेश्वरीयां नियममञ्जूषाम् आनेतुं जम्भुः ।
अपरं परमेश्वरीयनियममञ्जूषाया वाहकानां जेवीयानाम् ईश्वरेणोप- १६
हृतत्वात् ते सप्त दशभान् सप्त मेघांश्चादखजन् । दायूद् नियममञ्जूषा- १७
बोहारी जेवीया गायकाश्च गायकैः साकं गानाधिपतिः किन्निययश्चा-
तसोयवसनानि पर्यदधत् दायूदो वपुषि चातसोयम् यपोदाख्यवसनम्
आसीत् । अनेन प्रकारेणोच्चैः सरैः इदञ्चतुरीकराजमुरजवल्गकीवाद- १८
नेन च निखिलेखायेकीयमनुजाः परमेश्वरीयां नियममञ्जूषाम् आनिन्तुः ।

अनन्तरं दायूद्नगरे परमेश्वरीयमञ्जूषायाः प्रवेशनसमये शैलस्य १८
दुहिता मीखला गवाक्षेण निरीक्ष्यात्स्वमानं नृत्यन्तश्च दायूदं नरपतिं
विलोक्य स्वाम्ने तं तुष्ठीचकार ।

१६ षोडशाध्यायः ।

१ दायूदो यज्ञकर्त्ता ४ गायकानां नियोजनं ७ प्रशंसामोतं १७ सेवकानां वाहकानां
याजकानां वाहकानाञ्च नियोजनं ।

अनन्तरं मानवा ईश्वरीयां मञ्जूषामानीय दायूदा निर्मितस्य वस्त्र- १
वेश्मनो मध्ये स्थापयाम्नात्तुरीश्वरस्य समक्षं होमवलीन् मङ्गलार्थकव-
लीञ्च समुत्सृजञ्च । अपरं होमवलीनां मङ्गलार्थकवलीनाञ्चोत्सर्गं २
समाप्य दायूद् परमेश्वरस्य नासा लोकान् आश्रियं जगाद । अपरं ३
निखिलेखायेकीयमनुजानां मध्ये प्रतिपुरुषं प्रतिनारि चैकैकं पूषम् एकैकं
पानं प्राक्षारसम् एकैकम् उहुम्बरखण्डश्च परिवेशयाम्नात्तुरीश्वरस्य ।

अपरं तेन परमेश्वरीयमञ्जूषायाः समक्षम् इच्छायेकः प्रभोः पर- ४
मेश्वरस्य स्मारकध्वजवाद्योद्गादिसेवनाय जेवीयानां कतिपयमानवाः
न्ययुष्यन्त । तेषां मुख्य आसफो द्वितीयः सिखरीयः अपरे यियूयेलः ५
शिमोरामेतो यिहियेको मत्तघिय इलीयाबो विनाय ओवेदेदोमश्चैत-
आसन् किञ्च यियूयेको मुरजं वल्गकीवादाद्यत् आसफस्यु करतान्म-
आवाद्यत् । अपरं विनायो यहसीयेलश्च याजकावीश्वरीयनियम- ६
मञ्जूषायाः सम्मुखे निजं तुरीवाद्यम् अङ्कुर्वतां ।

- ० अपरं दायुर्ह तस्मिन् दिने परमेश्वरस्य धन्ववादार्यम् आसपस्य
तस्य सहजानाञ्च वरेषु प्रथमं मीतमिदं समर्पवाचकार ।
- ८ परेशं कृत तन्नाम्ने कुर्यात् प्रार्थनामपि ।
तदीयाश्चर्यकर्माणि प्रकाशयत लोकतः ।
- ९ प्रगायत तमुद्दिश्य मीतं गायत तं प्रति ।
तदीयाश्चर्यकर्माणि सञ्चिन्तयत सर्वशः ।
- १० तदीयस्य पवित्रस्य नाम्नः स्नाघां विधत्त च ।
सदा तिष्ठतु सानन्दं परेशान्वेषिणां मनः ।
- ११ परेशितुञ्च तच्छक्तैः प्रकुरुष्वं गवेघनां ।
सर्वदा तस्य वक्रास्य प्रकुरुष्वं गवेघनां ।
- १२ हे दक्षस्य तदीयस्य त्विच्छायेनः कुजोद्भवाः ।
हे मनेभिमतस्तस्य याकूवो वंशजा नराः ।
- १३ स्मर्यन्तां विप्रकर्माणि तेनैव साधितानि हि ।
अद्भुतानि च चिह्नानि दग्धाक्षास्तन्मुखोद्भवाः ॥
- १४ भवति प्रभुरस्माकं सयव परमेश्वरः ।
व्याप्नोति मैदिनीं कन्धां तदीयं राजशासनं ।
- १५ स्मर्यन्तां नियमस्तस्य युष्माभि हि निरन्तरं ।
वाक्यज्ञापितं तेन सहस्रं पुरुषानभि ।
- १६ इत्राष्टीमा समं तेन नियमः स स्थिरीकृतः ।
इसहाकं प्रति पश्चाच्च कथितः श्रमथेन हि ।
- १७ याकूवञ्च थवस्थार्थं सोऽपि तेन निरूपितः ।
इच्छायेनञ्च विध्यर्थं वाक्यमेतदकथ्यत ।
- १८ अधिकारं किनान्देशे दास्ये तुभ्यं सुनिश्चितं ।
तदा ते बज्रसंख्या ना विदेशेऽल्पाः प्रवासिनः ।
- १९ स्थानात् स्थानान्तरं प्रापन् राष्ट्राद् राष्ट्रान्तरं तथा ।
उपद्रवाय तेषां तु नानुमेने स कश्चन ।
- २० भर्त्ययञ्च कृते तेषां नृपतीनिदमब्रवीत् ।
मयाभिधिस्तलोकानां कुरुष्वं स्पशंनं नहि ।
- २१ कुरुष्वं नाशुभं किञ्चित् भविष्यदादिनां मम ॥
परमेश्वरमुद्दिश्य मीतं गायत भूगताः ।
कृतं तेन परित्राखं प्रकाशयत प्रबहं ।

मध्येऽन्यदेशिनां तस्य संबन्धत गौरव ।	१४
आश्चर्याश्च क्रियास्तस्य नरकोकस्य सर्वतः ।	
महान् अति प्रशंस्यश्च जायते परमेश्वरः ।	१५
यावन्मो देवताः सन्ति ताभ्यो भेतस्य श्व सः ।	
अन्यदेशीयलोकानाम् असारः सकलाः सुराः ।	१६
किन्तु सर्जनकर्त्तास्ति गगनस्य परेश्वरः ।	
समादरः प्रशंसा च तदीयाग्रे हि वर्त्तते ।	१७
तिष्ठतः शक्तिसौन्दर्यं तदीयधर्मवैभवाणि ।	
यूर्यं मन्यन्सन्तानाः परमेशं प्रशंसत ।	१८
महिमानं परेशस्य विक्रमश्च प्रशंसत ।	
परमेशीयनासश्च महिमानं प्रशंसत च	१९
नैवेद्यानि समादाय प्रयात तस्य सन्निधिं ।	
पवित्रशोभया तत्र कुरुष्वं प्रथिपातनं ।	
एधिवीस्था जनाः सर्वे तस्य साक्षाद् विभीत वै ।	२०
संस्थापितं जगत् तेन न कदापि स्थलिय्यति ।	
गन्दन्तु सकलाः स्वर्गं हर्षो व्याप्नोतु मेदिनीं ।	२१
कथ्यताम अन्यदेशेषु राजति परमेश्वरः ।	
समद्रस्तस्य मध्यस्थाः सर्वे कुर्वन्तु गर्जनं ।	२२
क्षेत्रक्षेत्रस्थिताः सर्वे भवन्वाह्लादसंयुताः ।	
वन्यदृक्ताः परेशस्य साक्षादुच्चं ध्वनन्तु हि ।	२३
स समायाति मेदिन्या विचारं कर्तुमेव हि ।	
परेशं ब्रूत धन्यश्च प्रशंसत परेश्वरं ।	२४
यतः क्षेमप्रदाता स चिरस्थस्तदनुग्रहः ।	
यूर्यं भाषध्वम् अस्माकं जाता त्वं परमेश्वर ।	२५
चावस्त सङ्गहात्मास्मान् उद्धर चान्यजातितः ।	
तस्मात् तव पवित्रस्य नाम्नो वर्द्धियते क्लवः ।	
अस्माकमपि स्नाषा ते प्रशंसतो जनिष्यते ।	
हृत्वायेकः प्रभु र्योऽस्ति स प्रभुः परमेश्वरः ।	२६
भूषाद् आद्यन्तपर्यन्तं धन्यो धन्यश्च सर्वदा ॥	
अनन्तरं सर्वे लोकास्तथास्त्वित्युक्त्वा परमेश्वरं तुष्टुविरे ।	
अपरं प्रवृष्टं कर्त्तव्यक्रियानुसारेण मङ्गुषाषाः सम्मुखे सेवनार्थम् २०	

- १८ आसप षोडशेदोमस्तयोरदृष्टिसहजाश्च परमेश्वरीयनियममङ्गुषायाः सम्मुखे तस्युः, अपरं विदूषूनस्य सुत षोडशेदोमो होषाश्च द्वारपाल-
- १९ कावास्तां । किञ्च परमेश्वर इच्छायैकं यां स्वस्थाम् आश्रापयत् तन्मध्ये
- २० लिखितानां सर्व्वक्रियायां करकार्यं विशेषतः प्रत्यहं प्रातःकाले सन्धा-
काले च होमवेद्यां परमेश्वराय होमार्थकबलिदानार्थं याजकः सादोक्त-
स्तस्य याजका आतरश्च गिवियोनस्ये भृगुस्थाने परमेश्वरीयावासस्य
- २१ सम्मुखे तस्युः । अपरं चिरस्थस्तदनयश्च इत्यादिना गीतेन परमेश्वरस्य
धन्यवादार्थं तैः साकं हेमनो विदूषूनाऽपरेषाश्च येषां नामानि लिखि-
- २२ तानि ते यता लोकास्तस्युः । विशेषत उच्चध्वनिकरगार्थम् ईश्वरीययन्त्र-
वादनाथंश्च तुरीकरतलधारियां कृते हेमनयिदूषूनां तैः साकं तस्यनुः ।
- २३ विदूषूनस्य तनयाश्च द्वारपाला बभूवुः । अनन्तरं सर्व्व लोका निजं निजं
निवेष्टनं प्रतस्थिरे किञ्च दायुद् निजपरिजनान् आश्रयं निगदितुं
परदृष्ट्य जगाम ।

१७ सप्तदशोऽध्यायः ।

- १ मन्दिर्निर्मात्मधि नाथनस्य परमेश्वरस्य च कथनं अपरं दायुदमधि कथनं १९
परमेश्वरं प्रति दायुदः प्रार्थना प्रशंसनश्च ।
- २ अनन्तरं दायुद् यदा निजगोत्रे न्यवसत्, तदा स भविष्यदादिनं
नाथनं जगद, पश्य मयैरसकाष्ठे निर्मिते प्रासाद उच्यते किन्तु परमे-
३ श्वरीयनियममङ्गुषा यवनिकानाम् अधस्तिसृति । ततो नाथनो दायुदं
बभाषे त्वं निजमनोगतं साधय परमेश्वरस्तव सहाय आस्ते ।
- ४ अपरं तस्यां रजन्वाम् ईश्वरस्य वाक्मिदं नाथनस्य निकटं समाग-
५ षत्, त्वं गत्वा मम दासं दायुदं वद, परमेश्वर इति वाचं वक्ति, मम
६ वासायै त्वया मन्दिरे न निर्मातव्यं । इच्छायेत्वंशस्यात्रानयनदिनमा-
७ रब्धाद्य यावत् मया मन्दिरे न न्युष्यते किन्त्वेकं वस्त्रवेष्टनं विहायान्यद्
८ वस्त्रवेष्टनैकश्च स्थानं विहायान्यत् स्थानं गम्यते । तथापीच्छायैत्वंशमध्ये
मम पर्य्यटनकाले मम प्रजापालकत्वपदे नियुक्तः क्विद् विचाराधि-
९ पतिः कदापि त्विं मया पृष्ठ इदं, युष्माभि मन्वृते कुत एरसकाष्ठमयं
१० गृहं न निर्मावते ? इदानीं त्वं मम दासं दायुदं वद, सेनाधिपः
परमेश्वर एतां वाचं वक्ति मम प्रजानाम् इच्छायेत्वंशोयाणां राजानं
कर्तुम् अहं त्वां मेघस्थानात् मेघाश्राम् अनुचरत्वाच्च गृहीतवान् ।

अपरं त्वं यद्यद् उपक्रमितवान् तत्सर्व्वस्मिन् अहं तव सहाये भवन् ८
 तव सम्मुखे तव सकलशत्रून् उच्छिन्नवान् चक्रवर्त्तिना महतां लोकानां
 नामवत् तव महानाम च कृतवान् । तदन्यत् मया निजप्रजानाम् ९
 इच्छायेन्वंशीयानां कृते स्थानमेकं निश्चित्य ते तस्मिन् स्थाने समस्था-
 प्यन्त, ते तत्र स्वस्थाने निवसन्ति पुनश्चालिता न भविष्यन्ति । पूर्व्वकाले
 यदा चाहं मदीयेच्छायेलीयलोकान् शासितुं विचाराधिपतीन् न्ययो- १०
 जयं तदा ते यादृशं दुष्टैर्मानवैरक्लिश्यन्त तादृशं पुन न क्लेश्यन्ते ।
 तव रिपवः सर्व्वे मया दमिताः परमेश्वरस्वरक्षते वंशमेकं स्थापयिष्यतीति
 वाक्यमपि मया कथितं ।

अपरं त्वयि सम्भूयायुधि सति निजपितृलोकानां सद्भिर्धिं गतवति ११
 चाहं तव सन्तानजं भाविवंशं स्थापयिष्यामि तस्य राज्यं स्थिरीकरि-
 ष्यामि च । स मदर्धं मन्दिरमेकं निर्मासति, अहश्च तस्य राजसिंहा- १२
 सनम् अगन्तकालं यावत् स्थिरीकरिष्यामि । अहं तस्य पिता भवि- १३
 ष्यामि स च मम पुत्रो भविष्यति । तवाग्रवर्त्तिनो राजते मया
 यादृक् स्वानुग्रहेऽपसारितस्तादृक् तत्तेऽममानुग्रहे नापसारयिष्यते ।
 किन्तु मम गृहे मम राज्ये च समयान्तकालं यावत् संस्थापयिष्यते । १४
 तस्य राजसिंहासनमप्यगन्तकालं यावत् स्थिरं स्थास्यति । अगन्तरं १५
 तानि सकलवाक्यानि तच्च दर्शनं यथातर्थां नाद्यनेन दायूदे कथया-
 च्चकिरे ।

ततो राजा दायूद् अभ्यन्तरं गत्वा परमेश्वरस्य सम्मुख उपविश्य १६
 कथयामास हे प्रभो परमेश्वर कोहं मम वंशश्च कः यत् त्वं माम् एतत्प-
 र्यन्तम् आनीतवान् ? तथापि हे ईश्वर, त्वम् एतदपि खट्वौ क्षुभ्रं १७
 कार्य्यं मन्यसे, हे प्रभो परमेश्वर त्वं निजदासस्य सुदीर्घं भाविवंशम-
 प्यधि वाचम् उक्तवान् माझेऽपदस्थलोकवत् ज्ञातवान् । एतदन्यत् १८
 भवतो दासस्य सम्मानमधि दायूदा किं वदितुं शक्यते ? त्वं निजदासं
 वेत्सि । हे परमेश्वर त्वं खदासस्य कृते स्वमनोऽभिलाषाद् एतादृशं १९
 सम्पूर्णं माहात्म्यं विदधत् एतानि सर्व्वानि महत्कार्यानि प्रकाशित-
 वान् । हे परमेश्वर, अस्माभिः स्वकर्त्तै र्यद्यत् श्रुतं तस्मिन् सर्व्वस्मिन् २०
 तव सदृशः कश्चिदपि नास्ति त्वां बिना कश्चिद् ईश्वरो नास्ति । अपरं २१
 तवेच्छायेल्लोकस्य तुष्या काप्यन्या जाति भूमिच्छले किं विद्यते वस्या
 सोऽद्यनेन कश्चीयजतिं कञ्चम् ईश्वरः स्वयम् आग्रतवाव ? त्वं महद्भि

- भयङ्करैश्च कर्मभिर्महायज्ञः प्राप्त्यर्थं तदेव कृत्वा मिसरदेशात् निजलो-
 कान् मोचयित्वा तेषां सम्मुखाद् अन्यलोकीयान् लोकान् दक्षयितवान्,
 १२ निजेखायेन्वंशीयांश्चानन्तकालार्थं स्वकीयप्रजाः कृतवान् अपरं हे पर-
 १३ मेश्वर त्वमेव तेषाम् ईश्वरोऽभवः । इदानीं हे परमेश्वर स्वदासमधि
 तस्य वंशमधि च त्वया प्रतिश्रुतं वाक्यम् अगन्तकालं यावत् स्थिरीभवतु,
 १४ त्वया यदुक्तं तदेव क्रियतां । तत् स्थिरीभवतु किञ्च सेनाधिपतिः परमे-
 श्वरो य इखायेन्वंशस्थेश्वरः स एवेखायेन्वंशस्थेश्वरोऽभवदिति वाचा
 तव नाम निखं महद् भवतु तव दासस्य दायुदो वंशश्च तव साक्षात्
 १५ स्याद् भवतु । हे मम प्रभो तव वंशमहं वर्द्धयिष्यामीति वाक्यं त्वयैव
 तव दासस्य कर्मगोचरीकृतं ततो हेतोस्तव समीपे प्रार्थनामिमां निवे-
 १६ दयितुं तव दास उत्सुकोऽभवत् । हे परमेश्वर त्वमेव सत्य ईश्वरः,
 १७ त्वं निजदासाय शुभं प्रतिश्रुतवान् अतस्तव दासस्य वंशो यथानन्त-
 कालं तव समस्तं स्थिरो भवेत् तथा तव दासस्य वंशं प्रत्याश्रयं
 वक्तुं त्वमेवाहंसि यतस्तवाशीर्वादेन सोऽगन्तकालार्थम् आशीःप्राप्तो
 भविष्यति ।

१८ अष्टादशोऽध्यायः ।

- १ पित्रेष्टीयानां मोयावीयानाञ्च लोकानां दायुदा दमनं २ हृददेपरश्वरामीष-
 लोकानाञ्च अयनं ३ दायुदं प्रति नाथिराजप्रभृतीनाम् अधायनं १९ इष्टीयानां
 अयो देशे दुर्गस्थापनञ्च (४ दायुदः मिन्याधिपतीनां नामानि च)।
- १ अनन्तरं दायुद् पित्रेष्टीयान् पराजित्य नस्त्रीचकार तेषां करेभ्यः ।
 २ मातं तदीयोपनगराणि चापजग्राह । अपरं स मोयावीयान् परा-
 जित्य ततो मोयावीया दायुदो वशीभूय करदायिनो बभूवुः ।
 ३ अनन्तरं पराततटिन्याः समीपस्थदेशे निजकर्तृत्वं संस्थापयितुं सो-
 ४ वाया राज्ञि हृददेघरे गतवति दायुद् जमाते तं पराजित्य तस्य सहस्रं
 रथान् सप्तसहस्राणि ह्यारोहिये विंशतिसहस्राणि पदातिक्राञ्च
 जग्राह रथहयानां पादश्चिराच्चच्छेद च किन्तु तेषां मध्ये शतं
 ५ रथान् अवशेषयामास । अनन्तरं दम्भेशकश्वारामीयेषु सोवाण्डपस्य
 हृददेघरस्य साहाय्यं कर्तुम् आगतेषु दायुद् तेषाम् अरामीयाणां दारि-
 ६ श्रतिसहस्राणि लोकान् अवधीत् । अपरं दायुद् अरामीयदम्भेशक-
 प्रदेशे सैनिकाः स्थापयामास ततोऽरामीया दायुदो वशीभूय करदा-

विनो बभूवुः । अनेन प्रकारेण दायूद् यद्यद् उपाक्राम्यत् तत्सर्वस्मिन्
परमेश्वरस्तं जयिनं चकार । अतः दायूद् हृददेशरस्य दासानां मात्र- ०
स्थानि खर्षणकानि गृहीत्वा विरूपाक्षमम् आनिनाय । अपरं =
दायूद् हृददेशरस्याधीनाभ्यां टिभतं कूनक्षेतिनामकाभ्यां नगराभ्यां
भूयिष्ठानि पित्तनान्यानिनाय तैरेव सुखेमान् पित्तनमयं सागररूपं
पात्रं क्षम्भद्वयं पित्तनमयभाजनानि च निर्मितवान् ।

अनन्तरं दायूदा सोवाण्डपस्य हृददेशरस्य सर्वाणि सैन्यानि परा- ८
जितानीति वात्तां निशम्य तोयिनामा हमातीयन्द्रपती राज्ञो दायूदः
कक्ष्यायं प्रष्टुं युध्यता तेन हृददेशरस्य पराजितत्वकारणात् तस्य धन्य- १०
वादं कर्तुञ्च तस्य समीपं खपुत्रं हृदीरामं तेन सार्द्धञ्च रौप्यमयाणि
सुवर्णमयानि पित्तनमयानि च सर्व्वविधभाजनानि प्रेषयामास यतो
हृददेशरेण सार्द्धं तोयिनाम्नोऽपि युद्धम् आसीत् । तत हृदोममोयावा- ११
म्नोऽपि जेष्टीयामालेकप्रभृतिभ्यः सर्व्वजातिभ्यो जोडितैर्दुर्ब्वर्षसुवर्षैः सह
तानि सर्वाण्यपि राज्ञो दायूदा परमेश्वरम् उद्दिश्य समुत्सृजिरे ।

अनन्तरं सिरूयायाः सुतो योयावो जवणाख्यायाम् उपत्यकायाम् १२
अष्टादशसहस्राधीदोमीयलोकान् जघान । अपरं स हृदोमदेशे सैनिकाः १३
स्थापयामास, हृदोमीया लोकाश्च सर्व्वे दायूदो दासा बभूवुः । अपरं
दायूद् यद्यत् स्थानं जगाम तत्सर्व्वस्थाने परमेश्वरस्तं जयिनं चकार ।

इत्थं दायूद् इत्यायेनः सर्व्ववंशोपरि राजत्वं कुर्व्वन् निजसकल- १४
प्रजाः प्रति सुविचारं न्यायश्चाचचार । तस्मिन् काले सिरूयायाः पुत्रो १
योयावः प्रधानसेनापतिरासीत् । अहीट्रवस्य सुतः सादोकोऽवियाध- १६
रस्य सुतोऽहीमेककश्च याजकावास्तां सिरायश्च लेखक आसीत् । वि- १०
होयादस्य सुतो विनायः क्तिरेथीयानां पिजेथीयानाश्चाध्यक्ष आसीत् ।
तथा दायूदः सुता नरपतेः प्रधानसभासूद आसन् ।

१८ जनविंशोऽध्यायः ।

१ हानूनेन दायूदो दूताणां वधवच्छेदनं ६ अम्मोनोयलोकानां पराजितत्वं १६
नेषाम् उपकारिकः शिवकश्च पराजितत्वं ।

ततः परम् अम्मोनवंशस्य राज्ञि नाहश्चे मृतवति तस्य पुत्रस्तस्यैपदे १
राज्ञा बभूव । अतो दायूद् अवदत्, हानूनस्य जनको नाहश्चो मं १

- प्रति यादृशं सद्भावम् आचरद् अहमधीदानीं हानूनं प्रति तादृशं
सद्भावम् आचरिष्यामि । अतो दायुद् तस्य पितरमपि तं सान्त्वयितुं
१ दृत्तान् प्रेषयामास । दायुदस्तेषु दासस्वस्मोन्वंशीयानां देशे तस्य सम-
क्षम् उपस्थितेस्वस्मोन्वंशीयानां मुख्या हानूनं जगद्, दायुदा तव
समीपं सान्त्वयितारो जनाः प्रहिता इति चर्मं तव पितुः सम्मानार्थं
५ तेन कृतं त्वं किमित्थं बुध्यसे ? दायुदो दासा देशं निरीक्षानुसन्धाय च
नाश्रयितुं तव समीपम् आगच्छनिति किं नहि ? ततो हानूनां दायुदो
दासान् धृत्वा तेषां भ्रश्रुणाम् अर्द्धमर्द्धं क्षौरयित्वा नितम्बपर्यान् तेषां
५ वस्त्राणि कृत्वा च तान् विससर्ज । अनन्तरं केनचिद् गत्वा वार्त्तामेनां
दायुदि चापिते तेषाम् अतीव त्रपाकारणाद् राज्ञा तेषां साक्षात्कर-
णार्थं जोकान् प्रहिच्छेदम् आदिदेश, यावद् युष्माकं भ्रश्रुणि न वर्द्धन्ते
तावद् यूयं यिरीही तिष्ठत पश्चात् परादृत्वागच्छत ।
- ६ अनन्तरं वयं दायुदः सम्मुखे घृणाहं अभवामेत्यस्मोन्वंशीयै र्दृष्ट्वा,
ततो हानूनांस्मोन्वंशीयाश्चारामनहरयिमाद् अराममाखातः सावा-
तस्य वेतनयाहिणां रथहयारोहिणाम् आनयनार्थं दूतैरेकसहस्रकि-
७ क्रूरपरिमितं रौप्यं प्रेषयामासुः । तैस्तु वेतनम् अङ्गाकृत्य द्वात्रिंशद्-
रथेषु माखाया राशिं तस्य जोकेषु च जन्त्रेषु ते समागत्य भेदिवायाः
सम्मुखे शिविरं स्थापयामासुस्ततोऽस्मोन्वंशीया अपि स्वस्वमगरेभ्यः
८ समागत्य युद्धायजग्मुः । तां वार्त्तां निश्रम्य दायुद् योषावं क्लवन्ति
९ सर्वसैन्यानि च तत् स्थानं प्रेषयामास । ततोऽस्मोन्वंशीया वहिर्भूय
गोपुरप्रवेशस्थाने सैन्यानि रचयाञ्चक्रिरे ते च समागता राजानः क्षी-
१० एषम् व्यूहं रचयाञ्चक्रिरे । इत्थम् अयदिशि पश्चादिशि च दयो दिग्भ्यां
मंदिबद्धं युद्धं जायत इति दृष्ट्वा योषाव इच्छायेकः सर्वेभ्यः परीक्षि-
११ तलोकेभ्यो जोकान् हत्वारानीयानां विबद्धं व्यूहं रचयामास । अव-
शिष्टजोकेषु च निजसहजे ऽवीशये तेन समर्पितेषु सोऽस्मोनीयानां
१२ विबद्धं व्यूहं रचयाञ्चकार । अपरं योषावस्तं जगाद, अरानीयाश्चित्
मत्तो बलवन्तो भवन्ति तच्छूहं त्वयोपकृतंयः, अस्मोनीयाश्च चेत् त्वत्तो
१३ बलवन्तो भवन्ति तच्छूहं त्वाम् उपकरिष्यामि । त्वं प्रबन्धो भव, वयं
स्वलोकाणाम् अस्वदीवेश्वरस्य नगराणाञ्च कृते पुरुषत्वं प्रकाशयिष्यामहे
१४ परमेश्वरश्च यत् क्षेमं मन्यते तदेव करिष्यति । अनन्तरं योषावे तस्य
सङ्घिकेषु आरामीयैः समं योद्धुं प्रव्रतेषु तं तस्यायेऽग्रे पलायाञ्चक्रिरे ।

अपरम् अरामीयाः पलायन्त इति दृष्ट्वाभ्मोनवंशीया अपि तस्य म्नातु- १५
रवीश्रयस्याद्ये पलाय्य नगरं प्रविविशुः । ततो योयावो यिरूशालनं
जगाम ।

अनन्तरं वयम् इस्त्रायेल्वंशीयैः पराजिता इति वीक्ष्यारामीया १६
दृतान् प्रहित्य फरातनद्याः पारस्थान् अरामीयान् वहिरानिन्युः, हृद-
देघरस्य सेनापतिः श्रोवकश्च तेषाम् अग्रगामी बभूव । अनन्तरं दायूद् १७
तां वार्त्तां निश्रम्येस्त्रायेलः सकलवंशान् संगृह्य यद्देनतटिन्याः पारं गत्वा
तेषां सन्निधिम् उपस्थाय तेषां विरुद्धं व्यूहं रचयाञ्चक्रे ततोऽरामीय-
लोकानां विरुद्धं दायूदा युद्धाय व्यूहरचनायां कृतायां ते तेन सह
युयुधुः । किन्त्वरामीया इस्त्रायेल्वंशस्य सम्मुखात् पलायाञ्चक्रिरे ततो १८
दायूद् अरामीयाणां सप्तसहस्राणि रथान् चत्वारिंशत्सहस्राणि पदा-
तौश्च नाशयामास विशेषतस्तेषां सेनापतिं श्रोवकं जघान । अनन्तरं १९
वयम् इस्त्रायेल्वंशीयैः पराजिता इति वीक्ष्य हृददेघरस्य भृत्या दायूदा
सह सन्धिं कृत्वा तस्य वशीबभूवुः । अतोऽरामीया अभ्मोनवंशीयान्
पुनरपकर्तुं निच्छन् ।

२० विंशोऽध्यायः ।

१ दायूदः शतनाभो रव्यानगरस्य पराजितत्वं ४ पिलेष्टीयानां वयाणां दीर्घवपुषां
लाफुङ्गा वनमं ।

अनन्तरं तस्मिन् बह्यरे गते सति राज्ञां रथयात्रासमये योया १
सैन्यान्यादाय जगाम ततः सोऽभ्मोनवंशीयानां देशं नाशयामास किञ्च
रव्यानगरीं गत्वा संबोध, किन्तु दायूद् यिरूशालने तस्यै । अन- २
न्तरं योयावो रव्यां पराजित्य विनाशयामास । अपरं दायूदा रत्न-
सुवर्णानां किञ्चरैकपरिमाणे राजमुकुटे तद्देशीयवृत्पस्य मस्तकाद् आदत्ते
तद् दायूदः शिरस्थारोपयत्, अपरं स तस्मात् नगरात् प्रभृतानि जोठि-
तप्रस्थाणि वहिष्कृत्यानिनाय । अनन्तरं दायूद् तन्मध्यवर्तिनो मनुजान् ३
वहिष्कृत्यानीय करपत्राणां जोहमयानां जोष्ट्रानां परश्रूनाश्च कर्मसु
न्ययुङ्क्त । दायूद् अभ्मोनवंशस्य सकलनगराणि प्रति तादृशं चकार ।
ततः परं दायूद् तस्य निखिजा मनुजाश्च यिरूशालनं प्रत्याजग्मुः ।

अनन्तरं मेबरे पिक्लेष्टीयैः साकं संग्राम उपस्थिते इज्जतीयैः सिब्बि- ४
ल्यस्यस्य इहस्त्रायस्य तनयं सप्तं व्यापादयामास । पुनर्नारं पिक्लेष्टीयैः ५

समं समर आरब्धे तत्र बायीरस्य सुत इन्द्रहृदिगणितानुदखदन्महामु-
 १ कधारिखं मातीवजाकृतस्य भातरं कङ्कमिं व्यापादयामास । अनन्तरं
 माते पुन युङ्गे जाते प्रतिहस्तं प्रतिपदश्च षट् षट् अङ्गुल्यः साकल्येन
 चतुर्विंशत्कङ्कुलो यस्यासन् एवम्भूतस्तस्य दृष्टतकायस्यातीव दीर्घकाय
 ० एकस्तनय इच्छायेनं नरं स्पृष्टयामास ततो दायूदे। भातुः श्रिमियस्य पुत्रो
 ८ योनाशनस्तं व्यापादयामास । मातीया दृष्टतकायवशीया एते चत्वा-
 रो। जना दायूदा तस्य दासैश्च जङ्गरे ।

२१ एकविंशोऽध्यायः ।

- १ दायूदा लोकानां गणनं ६ मादेन दायूदं प्रति दत्तवयकचनं १४ सप्रतिभृत्तन्पुत्रो-
 केषु हतेषु यिक्शाक्षमः कृते दायूदः प्रायेनं १८ अदीकारस्य शश्वमर्दनस्थान
 गङ्गिना दायूदे उत्तरदाभं ५८ तत्र स्थाने यज्ञमदिनिष्ठाणं मन्दिनिष्ठाकाय
 निदेश्यथ ।
- १ अनन्तरं शयतान इच्छायेनवंशस्य प्रतिकूलम् उद्धायेच्छायेनवंशस्य
- २ गङ्गनाय दायूदं प्रवर्तयाश्चकार । अनन्तरं दायूद् योयावं मनुजानां
 मुख्याश्च समादिदेश ययं वर्षेवामारभ्य दानं यावद् इच्छायेकीयमनु-
 जान् गणयत ततः परं मम सन्निधिं वार्त्ताम् आनयत, अहं तेषां संख्यां
- ३ विविदिषामि । ततो योयावः कथयाश्चकार, इदानीं यावन्तो मनुजा
 विद्यन्ते परमेश्वरस्तस्य श्रतगुणं निजलोकान् वर्द्धयतु किन्तु भो मम
 प्रभो राजन् ते सर्वे किं मत्प्रभो दीसेया नहि? तर्हि मम प्रभु नृपति-
- ४ रेतस्मिन् कर्मणि प्रवृत्त्या कुत इच्छायेको दोषस्य मूलं भवेत्? तथापि
 योयावस्य वचनाद् राज्ञो वचने प्रबले सति योयावः प्रख्यायेच्छायेकीय-
 जनपदस्य सर्वत्र पर्यटितवान् ततः परं यिक्शाक्षमं पुनराजगाम ।
- ५ अनन्तरं योयावो लोकानां गणनस्य संख्यां दायूदं व्यापादयामास तत्रे-
 ष्छायेकीयवंशस्यैकादशकक्षाणि खड्गधारिणो मानवा यिक्शादावंशस्य च
 सप्ततिसहस्राधिकानि चतुर्लक्षाणि खड्गधारिणो मानवा आसन् ।
- ६ परन्तु तेषां मध्ये स जेवीयान् विन्यामीनवंशीयांश्च न गणयाश्चकार
- ० यतो योयावो महीपतेस्ताम् आर्त्तां दृष्टार्त्ताम् अमन्यत । अपरं कार्ये-
- ८ यैतेनेश्वरस्यासन्तोषे जाते स इच्छायेनवंशम् आजवान् । अनन्तरं दायूद्
 ईश्वरम् अवाचत् कार्येजानेन मया महाकलयम् अकारि, इदानीं
 विनयेऽहं निजदासस्य कलयं क्षमस्व मयातीव मूढस्य कर्मकारि ।

अनन्तरं परमेश्वरे^१ दायूदः प्रदर्शकं गादं बभूव इदम् अवोचत्, त्वं ८
 गत्वा दायूदं ब्रूहि परमेश्वरेण बभूव इदम् उच्यते तव सम्मुखे मया त्रयो १०
 दशानि निधीयन्ते तेषाम् एकस्मिन् त्रियतां मया स एव त्वं प्रति कारि-
 स्यते । ततो गादो दायूदः सन्निधिं गत्वा तम् अवोचत् परमेश्वरो ब्रवीति ११
 त्रीन् वत्सरान् दुर्मिच्छोऽथवा त्रीन् मासान् यावत् तव प्रसाद् १२
 करोषीं खड्गेषु तिष्ठत्यु तेषां सम्मुखे तव विनाशोऽथवा त्रीन् दिवसान्
 यावत् जनपदे परमेश्वरस्य खड्गस्वरूपाया महामार्त्या अर्धत इच्छा-
 येनः इच्छे जनपदे विनाशकद्रुतस्य भ्रमणम् एतत्त्रयस्य मध्ये त्वयैकं
 त्रियतां मत्प्रेरयिष्ये मया किमुत्तरं दास्यं तदिदानीं त्वयाजोच्यतां ।
 ततो दायूद् गादं बभाषे मम महती मनःपीडा जाता, इदानीं परमे- १३
 श्वरस्य हस्ते पतितुमिच्छाम्यहं यस्मात् तस्य क्षपा प्रचुरा गार्हं मनुष्याणां
 हस्तेषु पतितुम् इच्छामि ।

अनन्तरं परमेश्वर इच्छायेकवंशं प्रति महामार्तीं प्रेषयाञ्चकार तत १४
 इच्छायेकीयानां सप्ततिसहस्राणि मनुजा अभियन्त । अपरम् ईश्वरो १५
 विश्वराजमस्य विनाशार्थं यं दूतं तत् स्थानं प्रहितवान् तस्य विनाशन-
 समये परमेश्वरो विज्ञोक्त्य विपद्यनुत्पद्य तं विनाशकं दूतम् अत्रवीत्,
 अजमनेन त्वं स्रकरं सञ्ज्ञोचय । तदानीं परमेश्वरस्य दूतो यिवूधीय-
 स्यादौशाहस्य शस्यमर्दनस्थानस्य सन्निधाववातिष्ठत् । अनन्तरं दायूद् १६
 ऊर्ध्वदृष्टिर्भवन् द्यावाभूम्योर्मध्यपथिस्थितं परमेश्वरस्य दूतं तस्य करे
 च विश्वराजमस्योपरि प्रसारितं निष्कोषं खड्गं ददर्श ततो दायूद् प्रा-
 चोममनुजाश्च परिहितशाश्वसनाः सन्तो न्युज्जीभूय न्यपतन् । अन- १७
 न्तरं दायूद् ईश्वरं बभाषे मनुजानां प्रखनस्यादेशः किं मया नाकारि ?
 मयैव पापमकारि मयैव सोऽपराधोऽस्ति मेधैरेतैः किम् अपराजं ?
 चे मम प्रभो परमेश्वर विनयेऽहं मम मदीयपिहवंशस्य च विरुद्धं त्वया
 करः प्रसार्यतां परन्तु निजप्रजानाम् आघाताय न प्रसार्यतां ।

अनन्तरं परमेश्वरस्य दूतो गादं बभाषे त्वं दायूदम् इदम् आदिश, १८
 त्वं गत्वा यिवूधीयस्यादौशाहस्य शस्यमर्दनस्थाने परमेश्वराय यज्ञ-
 वेदीमेकां निष्कोषय । अनन्तरं परमेश्वरस्य नास्रा गादो यद् आञ्जापि- १९
 तवान् तदनुसारेण दायूद् यात्रां विदधे । तदानीम् श्वरीशास्त्रो गोधू- २०
 मान् अमर्दयन्, अनन्तरं स परासत्त्व दूतम् आदर्शत् ततः स तस्य
 चत्वारः सुताश्च प्रहृष्टा बभूवुः । अनन्तरं दायूद्यदौशाहस्य समी २१

- पम् उपस्थितवति स इष्टिं कुम्भं दायुद्ं विजोक्तं शस्यमर्हनस्थानाद्
 १२ वहि गत्वा भूमिकप्रद्विराः सन् दायुद्ं प्रजनाम् । तदानीं दायुद्ं
 अरौबाहम् अत्रवीत् त्वम् इदं शस्यमर्हनस्थानं मद्यं देहि त्वया सम्पुञ्जं
 मूल्यमादाय तत् मद्यं दीयतां, मनुजानां मध्यात् मद्यामारी यन्नबर्षेत
 १३ ततश्च वे मयात्र स्थाने परमेश्वराय यज्ञवेदिरेका निर्मापयिष्यते । ततो
 ऽरौबाहो दायुद्ं बभाषे, ऽऽहानु, मम प्रभुना पार्थिवेन यत् स्तेमं
 बुध्यते तदेव क्रियतां । पश्यतु होमबन्धे निर्मितं हवभा इन्धननिमित्तं
 मर्हनयन्मात्रि नैवेद्यस्य निमित्तं गोधूमाश्च मया दीयन्ते सर्वास्त्येतानि
 १४ मया त्यज्यन्ते । अनन्तरं दायुद्ं अरौबाहं जगाद तन्न भवतु मया
 सम्पुञ्जं मूल्यमेव दत्त्वा सर्वास्त्येतानि क्षयिष्यन्ते नाहं परमेश्वराय तव
 १५ सम्पद्ं दास्यामि विनामूल्यजन्वान् होमबन्धीन् वेत्स्यस्यामि । अनन्तरं
 दायुद्ं षट्शतश्लोकनपरिमितानि महारजतानि दत्त्वाऽरौबाहाहात् तत्
 १६ स्थानं चिक्राय । अपरं दायुद्ं तस्मिन् स्थाने परमेश्वराय यज्ञवेदीं
 निर्माप्य होमबन्धीन् मङ्गलार्थकवर्णीश्च प्रोत्सर्ज्य परमेश्वरम् उद्दिश्य
 प्रार्थनां चकार च । ततः स होमार्थकयज्ञवेद्यपरि सर्गात् समेतैः
 १७ उतबहेज तस्माद्युत्तरं ददौ । अनन्तरं परमेश्वरेण दूतेसमादिष्टे स
 निजमसिं कोषे निदधे ।
 १८ अनेन प्रकारेण परमेश्वरो यिवूषीयारौबाहस्य शस्यमर्हनस्थाने
 मद्यम् उत्तरं दत्तवान् इति विजोक्तं दायुद्ं तदारभ्य तत्रैव बन्धीन् अद-
 १९ दात् । परन्तु प्रान्तरे मूससा परमेश्वराय निर्मापित आवासो होम-
 २० वेदिश्च तदानीं ऽह्मस्थाने गिवियोग आस्तां । किन्त्वेश्वरं प्रष्टुं दायुद्ं
 तस्य समर्थं शक्तं नाशक्नोत्, यतः स परमेश्वरीयदूतस्य चन्द्रहासाद्
 विभयाक्षकार । अनन्तरं दायुद्ं बभाषे स्थानम् एतत् प्रभोः परमेश्व-
 रस्य मन्दिरम् इहायेजो होमवेद्याः स्थानञ्च भविष्यति ।

२२ द्वात्रिंशोऽध्यायः ।

१. मन्दिरस्य निर्माणार्थं दायुद्ं बह्व्यवस्थायां संपन्नं १ सुलेमानं प्रति मन्त्रजा निदे-
 श्च १० सुलेमन उपकारार्थम् अधिपतेनाम् आह्वयः ।
 १ अनन्तरं दायुद्ं इहायेजीयजनपदे प्रवासिनां सर्वेषां विदेशिनां
 २ संघहृत्तम् आद्यापयाक्षकार, अपरम् ऐश्वरमन्दिरस्य निर्माणार्थं यो-
 ३ ग्यपाषाणानां कर्तनायं भास्करान् नियुयुञ्ज । अपरं हारीयकवाटानां

कोनानां कृते कञ्जानां कृते चापरिमितान् आयसान् अपरिमितान्
 प्यारकूटांश्च सङ्गृहीतवान् । अपरम् असंख्यान्येरसकाष्ठानि संगृहीत- ४
 वान् यतः सीदोगीयाः सीदोगीयाश्च दायूदः समीपं बह्वन्येरसकाष्ठानि
 समानिभ्युः । दायूद् कथयामास मम तनयः सुजेमान् अल्पवयस्को ५
 ऋदुश्चास्ति परन्तु परमेश्वरस्य कृते यन् मन्दिरं निर्मातव्यं तेनातीव
 दृष्टता भवितव्यं तस्य यशसा शोभया च सर्व्वं देशा व्याप्तयाः, अतोऽहं
 तत्कृते त्र्यसङ्गृहं करिष्यामि । तस्मात् दायूद् खनिधनात् पूर्वं तस्य
 कृते बाहुल्यतः सङ्गृहं चकार ।

ततः परं दायूद् निजतनयं सुजेमानम् आह्वयेखायेलीयस्य प्रभवे १
 परमेश्वराय मन्दिरनिर्माणम् आह्वयपयाश्चकार । दायूद् सुजेमानं २
 जग्राद, हे मम तनय, मदीयप्रभोः परमेश्वस्य नाम्नेऽहं मन्दिरं निर्माप-
 यिष्यामीति मम मनोरथे जाते परमेश्वरस्य भारतीयं मां प्रति समुपा- ८
 तिष्ठत् त्वया बह्वनि यधिराख्यपात्यन्त महान्तः समरास्त्राक्रियन्त तत्-
 कारणात् त्वया मम नाम्ने मन्दिरं न निर्मापितव्यं यतः पृथिव्यां मम
 गोचरे बह्वनि यधिराख्य त्वयापात्यन्त । पश्य तवैकः सुतो जनिष्यते स ९
 श्रान्तो मानवो भविष्यति मया तस्मै चतुर्दिक्स्थितेभ्यः परिपश्विष्ये
 विश्रामो वितारिष्यते तदीयं नामधेयं सुजेमान् श्रान्त इति भविष्यति,
 तस्य राजत्वसमयेऽहम् इखायेलीयेभ्यः श्रान्तिं निष्कण्टकत्वञ्च विश्राय-
 यिष्यामि । स एव मम नाम्ने मन्दिरं निर्मापयिष्यति स मम तनयो १०
 भविष्यत्यहञ्च तस्य पिता भविष्यामीखायेलीयानाम् उपरि तस्य रा-
 सिंहासनम् अनन्तकार्णं श्लेष्णं करिष्यामि च । हे मम तनय, परमेश्वर ११
 इदानीं तव सहायो भवतु स त्वामधि यादृग् उक्तवान् तदनुसारेण त्वं
 भाग्यवान् भूत्वा निजप्रभोः परमेश्वरस्य मन्दिरं निर्मापय । तदन्यद् १२
 इखायेलीयानाम् आधिपत्यार्थं स्वप्रभोः परमेश्वरस्य व्यवस्थाया आच-
 रणार्थञ्च परमेश्वरस्तुभ्यं ज्ञानबुद्धी प्रदेयात् । परमेश्वर इखायेकः कृते १३
 मूससं यान् विधीन् याश्चाह्ना आदिशत् ताः याजयितुं यदि मनो नि-
 धत्से तस्मैव त्वं भाग्यवान् भविष्यसि, तस्मात् शक्तिमान् उत्सुकश्च भव
 भीतो निराशश्च माभूः । पश्याहं निजदुःखसमये परमेश्वरदीयमन्दिरस्य १४
 कृते कृत्तिकारपरिमितानि सुवर्णानि दशकृत्तिकारपरिमितानि
 दुर्वर्णानि प्रचुरत्वाद् अपरिमेयान् प्यारकूटान् जोह्यांश्च समगृह्णन्
 अपरम् अहं काष्ठानि पाषाणांश्च समगृह्णं त्वमप्यपरान् सङ्गृहीतुं

- १३ शक्यन्ते । अपरं तव सन्निधौ बहवः शिष्यिनो ऽर्थाः पावाकतच्छायाः सृष्ट-
 १४ धराः सर्वविधकर्मसु निपुणाः सर्वविधलोकाश्च विद्यन्ते । सुवर्षदुर्ष्वर्ष-
 पित्तकलोहाश्चापरिमेयाः सन्ति, तस्मात् त्वम् उत्पिष्ठ कर्मसु उद्योगं
 कुर्वस्व, परमेश्वरस्तव सहायो भूयात् ।
 १५ अन्तरं दायूद् इच्छायेनः सकलान् अधिपतीन् निजपुत्रस्य सुजेमन
 १६ उपकारायादिशब्दजगद्, युष्माकं प्रभुः परमेश्वरो युष्माकं सहायो भूत्वा
 किं सर्वदिक्षु युष्मभ्यं विश्रामं न प्रादात् ? जनपदनिवासिषु तेनैव
 मदधीनोक्तेषु परमेश्वरस्य तदीयप्रजानाञ्च गोचरे नीरुत् पराजितो
 १७ ऽभवत् । अतो निजप्रभोः परमेश्वरस्य मवेधये खेधाम् अन्तःकरञ्जानि
 चित्तानि च निधङ्गम्, अपरम् उत्पिष्ठव, परमेश्वरस्य नास्ते यन्मन्दिरं
 निर्मापयिष्यते तन्मध्ये परमेश्वरस्य नियममङ्गुषाया ईश्वरीयायां मेध-
 भाजनानाञ्चानयनाद्यैः स्वप्रभोः परमेश्वरस्य पवित्रं स्थानं निर्मापयत ।

२३ त्रयोविंशोऽध्यायः ।

१ सुजेमनो राज्ञे निगोत्रो २ केविवंशस्य विभजनं ३ गेर्षोनीयवंशस्य नामधेयानि
 १५ किङ्कतीपवंशस्य नामधेयानि १६ मिरारिवंशस्य नामधेयानि १७ लेवीयानां
 कर्षाणश्च ।

- १ ततः परं दायूदि स्यविरे सम्पुञ्जायुधि च जाते स निजतनयं सुजे-
 २ मानम् इच्छायेनीयानां राजत्वे नियुयोज । स याजके लेवीयैश्च सार्द्धम्
 ३ इच्छायेनीयान् अधिपतीन् संजयाह । ते लेवीयस्त्रिंशद्बर्षवयस्त्वास्ततो
 ४ ऽधिकवत्सरेवयस्त्वाश्चासन् अपरं तेषां शिरोगहनया ते ऽष्टत्रिंशत्स-
 ५ ह्स्वाणि पुरुषा आसन् । अपरं दायूद् अवाचत्, तेषां मधीयाश्चतुर्विं-
 ६ शतिसहस्राणि मनुजाः परमेश्वरीयमन्दिरकार्याध्यक्षा भवन्तु, अपरं
 ७ षट्सहस्राणि मानवाः प्रासितारो विचारयितारश्च भवन्तु । अपरं
 ८ चत्वारि सहस्राणि पुरुषा दैवारिका भवन्तु । मया प्रशंसार्थानि यानि
 ९ वाचयन्माणि निर्मापितानि तेषु नियुक्ताः परमेश्वरस्तावित्वत्वारि सह-
 १० स्राणि लोका भवन्तु । अपरं दायूद् गेर्षोनीयः किङ्कतीयो मिरारीव-
 ११ खेतिनामकान् केविवंशान् विभज्य तेषां पर्यायान् निरूपयामास ।
 १२ तेषां गेर्षोनीयानां मध्ये ऋादनः शिमियश्च । अपरं ऋादनश्च चवः
 १३ सुता आसन्, ज्येष्ठो यिहीयेनः, अपरौ सैयनो योयेकश्च । त्विच्छ शिमि-

यस्यः सुता आसन् शिलोमीतो हसीयेको हारश्च, इमे जादनवंशस्य
मुख्या आसन् । अपरं शिमियेः पुत्रा यहतः सीषो यियूशो विरियश्च, १०
शिमियेरेते ये चत्वारः सुता आसन् । तेषां मध्ये ज्येष्ठो यहतो द्वितीयश्च ११
सीष आसीत् । अपरं यियूशस्य विरियस्य च बहवः सन्ताना नासन्
एतत्कारणात् ते पिढवंशानुसारत एकस्मिन् पत्रे गणिता अभवन् ।

अपरं किहातस्य चत्वारः पुत्रा आसन् अन्वामो यिम्हरो हित्रोग १२
ऊषीयेलश्च । अपरम् अन्वामस्य सुतौ हारोयो मूसाश्च, एष हारोग- १३
स्तस्य पुत्राश्च यथा महापावित्र्येण पवित्रीक्रियेरन् परमेश्वरस्य सम्मुखे
धूपान् ज्वालयेयुः सेवाम् अन्तुतिष्ठेयुस्तस्य नाम्ना नित्यम् आश्रिप्तं वदेयुश्च
तदर्थं चिरकालकृते पृथक्कृता बभूवुः । ईश्वरीयलोकस्य मूससः पुत्रौ १४
जेविवंशस्य मध्ये गणितावास्तां । मूससः सुतौ गेर्शोम इलीयेघरश्च । १५
तस्य गेर्शोमस्य सन्तानानां मध्ये शिवूयेको मुख्य आसीत् । इलीयेघरस्य १०
च सन्तानानां मध्ये रिहवियो मुख्य आसीत् । तस्मिन्नेघरस्य नापरः
सुत आसीत्, परन्तु रिहवियस्य बहवः सुता आसन् । अपरं यिम्ह- १८
रस्य सुतानां मध्ये शिलोमीतो मुख्या आसीत् । अपरं हित्रोगस्य ज्येष्ठः १९
सुतो यिरियः, द्वितीयो ऽमरीयः, तृतीयो यहसोयेलः, चतुर्थो यिकमि-
यामः । अपरम् उषीयेलस्य ज्येष्ठः सुतो मीखाः, द्वितीयो यिग्रियः । २०

अपरं मिरारेः सुतौ महलि मृशिश्च । महलेः सुताविलियासरः २१
कीशश्च । अयम् इलियासरो यदा मृतवान् तदा तस्य सुतो नासीत्, *
केवलं दुहितर आसन् ततो ज्ञातेः कीशस्य सुतास्ता व्यवहन् । अपरं २
मूशेखयः सुता आसन्, महलिरेदरो यिरेमेतश्च ।

निजनिजपिढवंशानुसारेणमे केवीयानां मध्ये स्वल्पपिढवंशस्य मुख्या २४
आसन् एतेभ्यो वर्गेभ्यश्च परमेश्वरीयमन्दिरस्य सेवार्थं केवीयानां मध्ये
ये विंशतिवत्सरवयस्कास्ततो ऽधिकवत्सरवयस्काश्च तेषां सर्वेषां नामानि
शिरांसि च गणयाश्चक्रिरे । यतो दायूद् अव्रवीत्, इच्छायेलीयानां प्रभुः २५
परमेश्वरो निजलोकेषो विश्रामं व्यतरत्, स च सर्वदा यिरूशालमे
निवस्यति । अपरं केवीयैरपि द्रुष्यं तत्सेवार्थकभाजनानि च पुनर्न २६
बोद्धवानि । एतत्कृते दायूदः शेषाश्चया विंशतिवत्सरवयस्कास्ततो २०
ऽधिकवत्सरवयस्काश्च केवीया गणयाश्चक्रिरे । अपरं परमेश्वरीयमन्दिरस्य २८
सेवार्थां हारोखवंशीयानाम् उपकारः प्राकृतानां कोष्ठानाश्चाध्यक्षत्वम्
अर्थतो निखिलानां प्रविषवस्तूनां परिष्करञ्चम् ईश्वरीयमन्दिरस्य परि-

- १२ चर्वाकर्म्म, अपरं दर्शनीयपूपा नैवेद्यार्थकमोद्धुमपूर्यानि क्लिप्तमृन्मधि-
 लुकाः पक्वानि मृष्टानि वा मन्वादि निखिलपरिमाजानि तौजानि चैतेषां
 १० सर्वेषां कर्म्म अपरं प्रतिघातः प्रतिसन्ध्यश्च परमेश्वरस्य प्रशंसार्थं धन्व-
 ११ वाद्यार्थोपस्थितिरपरं विश्रामवासरेष्वभावस्यासु वार्धिकपर्वसु च
 परमेश्वरस्य साक्षात् मित्यं संख्यानसारेण विधिवत् परमेश्वरोद्देश्यो-
 १२ मार्गकवलिदानचैतेषु सर्वेषु ते न्ययुज्यन्तः अपरं परमेश्वरीयमन्दिरस्य
 सेवायां समाजावासस्य रक्षा पवित्रस्थानस्य रक्षा स्त्रीयभ्यानुष्णीं हारो-
 वंशीधानां परिचर्या च तैरेव कर्त्तव्या ।

२४ चतुर्विंशोऽध्यायः ।

१ गुटिकापातेन चतुर्विंशतिवर्गे हारोव्यंशस्य विभजनं २० किञ्चानव्यंशस्य विभूतिः
 २६ भिरारिव्यंशस्य विवृतम् ।

- १ हारोव्यंशस्य पर्यायाज्यां विवृतिः । हारोव्यस्य सुता नादवो ऽवीज-
 २ र्दलियासर इधामरश्च । तेषां मध्ये नादवो ऽवीजश्च स्तज्जनकस्याग्रे
 ३ क्तत्वं प्रापतुः । अनन्तरं दायुद् इलियासरवंशीयः सादोक इधामर-
 ४ वंशीयो ऽहीमेलकश्च तान् विभज्य निजनिजसेवापदेषु न्ययोजयन् ।
 ५ तदानोम् इधामरवंशीयेभ्य इलियासरवंशीयानां मध्ये बळतरेषु प्रधान-
 ६ पुरुषेषु विद्यमानेषु ते तान् इत्थं विभज्जुः । इलियासरवंशमध्ये पिट-
 ७ वंशानुसारेण षोडशजना इधामरवंशमध्ये च पिटवंशानुसाराद् अष्ट-
 ८ जनाः प्राधान्यप्राप्ता अभवन् । ते तान् अविशेषेण गुटिकापातेन व्यभजन्,
 ९ यतः पवित्रस्थानस्याध्यात्ता ईश्वरीयाध्यक्षाश्चलियासरवंशस्येधामरवंशस्य
 १० च मध्ये बभूवुः । अपरं राज्ञो ऽधिपतीनां सादोक्रयाजकस्याविद्या-
 ११ यरसुतस्याहीमेलकस्य याजकीयकवीयपिटवंशानां प्रधानकोकानाञ्च
 १२ साक्षात् कवीयनियनेकस्य सुतः शिमयियो खेककस्तेषां नामानि निखि-
 १३ तवान् अपरम् इधामरस्यैकः पिटवंशस्ततः परम् इलियासरस्यैकः पिट-
 १४ वंश इत्थम् एकैकः पिटवंशो ऽलिख्यत । ततः प्रथमे गुटिकापाते विहो-
 १५ यारीवस्य गुटिकोऽदितकत्, द्वितीये विदयियस्य, तृतीये हारोमस्य,
 १६ चतुर्थे सियोरीयस्य, पञ्चमे मण्डियस्य, षष्ठे मियामीनस्य, सप्तमे कोसस्य,
 १७ अष्टमे ऽवियस्य, नवमे येमूयस्य, दशमे शिखनियस्य, एकादश इलिया-

श्रीवस्य, दादशे याकीमस्य, चयोदशे ऊप्यस्य, चतुर्दशे येशवावस्य, १९
 पञ्चदशे विक्रमाः, षोडश इम्मेरसस्य, सप्तदशे हेवीरस्य, अष्टादशे १९
 ह्यीसेसस्य, ऊनविंशे पिथाहियस्य, विंशतितमे यिह्विल्लेसस्य, एकविं- २५
 शतितमे याखीनस्य, द्वाविंशतितमे गामूलस्य, त्रयोविंशतितमे दिजायस्य, १६
 चतुर्विंशतितमे पाते च मासियस्य गुटिका समुदतिष्ठत् । इच्छायेलः १८
 प्रभुः परमेश्वरो यादृक् तेषां पूर्वपूर्व हारोणम् आजापयाश्चकार
 तादृक् तेषां विधिमतानुसारेण परमेश्वरीयमन्दिरप्रवेशादिसेवाकर्मणि
 तेषाम् एते पर्याया बभूवुः ।

जेवेरन्थेघामपत्यानां विवृतिः । अन्नामवंशस्य मध्ये शिवूयेलः, शिवू- २०
 येलवंशस्य मध्ये येहूदियः । अपरं रिह्विवियस्य विवृतिरियं । रिह्विवियस्य २१
 सुतानां मुखो यिशियः । यिष्हरीयाणां मध्ये शिलोमीतः, शिलोमीतस्य २२
 सुतानां मध्ये यहतः । अपरं हित्रोणस्य ज्येष्ठः सुतो यिरियः, द्वितीयो २३
 ऽमरियः, तृतीयो यहासीयेलः, चतुर्थो यिकमियामः । अपरम् उघीये- २४
 नस्य तनयो मीखाः, मीखाः सुतानां मध्ये शामीरः । मीखा भ्राता यि- २५
 शियः, यिशियस्य पुत्राणां मध्ये सिलरियः ।

अपरं मिरारे वंशा महजि मूशिश्च तस्य तृतीयपुत्रस्य यासियस्य २६
 सन्तानाश्च । अपरं मिरारेः सुतस्य यासियस्य वंशाः शोहमः सकूर २७
 इजिश्च । अपरं महजेः सुत इजियासरः, तस्य सुतो नासीत् । कीशस्य २८
 विवृतिः, कीशस्य तनयो यिरहमेजः । अपरं मूशेः सुतो महजिरेदरो २
 यिरेमोतश्च, इमे स्त्रीयस्त्रीयपिटवंशानुसारेण जेवीयवंशाः । एते ऽपि
 दायूदो महीपतेः सादोकस्याहीमेजकस्य याजकीयजेवीयपिटप्रधाना-
 नाश्च साक्षात् तेषां भ्रातु हारोणस्य वंशा इव गुटिकापातं चक्रिरे, तेषां
 पिटप्रधानमनुजास्तदीयकनिष्ठभातरश्चैकमतं चक्रिरे ।

२५ पञ्चविंशोऽध्यायः ।

१ गाथकानां विवृतिः ऽ गुटिकापातेन चतुर्विंशभगेषु तेषां विभजनं ।

अपरं दायूद् उपासकानां मुख्याश्च वल्लकीमुरजकरताजवाद्यार्थम् १
 आसफस्य हेमनस्य यिदूधूनस्य च सन्तानान् विभव्य न्ययुक्त्वा तेषां कर्मा-
 नुसारेण कर्मकारिणां सङ्घियं । आसफवंशस्य विवृतिः । आसफस्य २
 सन्तानाः सकूरो युषफो मिथनियो ऽसारेजश्च । अपरं नरयतेः धान्

- १ आसप्ते वार्यं कुर्वन्ति ते तस्य साहाय्यम् अकुर्वन् । यिदृघूनस्य कथनं ।
यिदृघूनस्य सन्ताना गिदक्षियो यिप्रिः (शिमिधि) थिप्रियियो हृश्वियो
मत्तथियश्च । परमेश्वरस्य धन्यवादार्यं प्रश्नसार्यश्च वीजावाद्ये क्षियमाश्च
- ४ इमे निजजातस्य यिदृघूनस्य साहाय्यम् अकुर्वन् । हेमनस्य कथनं ।
हेमनस्य सन्ताना वृक्षियो मत्तनिय उधोयेलः शिव्येणे थिरेमेतो
हृनानियो हृनानिरिणीयाद्या गिदक्षी रोमाम्बेघरो यश्विकाशा
- ५ मक्षोधि ह्याधीरो मक्षसीयोतश्च । यो हेमन ईश्वरस्य वाक्यमधि राक्षः
प्रदर्शक आसीत् तस्योन्नतये तस्यैते सर्वे पुत्रा आसन् । ईश्वरो हेमनाय
- ६ चतुर्दशपुत्रान् तिष्ठः पुत्रीश्च ददौ । एते सर्वे ईश्वरीयमन्दिरस्य सेवार्यं
करतालवृक्षकामुरजः परमेश्वरस्य मन्दिरे गानार्यश्च निजजितुः साहा-
य्यम् अकुर्वन्, अपरम् आसफो यिदृघूने हेमनश्च राक्षः पार्श्वे ऽतिष्ठन् ।
- ७ परमेश्वरस्य शिच्छितगोतास्ते तेषां बुद्धिमन्तो भ्रातरश्च संख्ययाष्टाशी-
त्यधिके वै शते जना आसन् ।
- ८ अनन्तरं ते क्षुद्राणां मक्षताश्च गुरुणां शिष्याणाश्च पर्यायान् गुटिका-
९ पातेन स्थिरीचक्रुः । तत आसफस्य सुतस्य वृषफस्य कृते प्रथमा गुटिका
उदतिष्ठत्, द्वितीया गिदक्षियस्य कृते, स तस्य भ्रातरः सुताश्च द्वादश
- १० जनाः । तृतीया सक्कुरस्य कृते, स तस्य भ्रातरः सुताश्च द्वादश जनाः ।
- ११ चतुर्थी यिप्रिः कृते, स तस्य भ्रातरः सुताश्च द्वादश जनाः । पञ्चमी
- १२ निधनियस्य कृते, स तस्य भ्रातरः सुताश्च द्वादश जनाः । षष्ठी वृक्षियस्य
- १३ कृते, स तस्य भ्रातरः सुताश्च द्वादश जनाः । सप्तमी यिशारेणाः कृते,
- १४ स तस्य भ्रातरः सुताश्च द्वादश जनाः । अष्टमी थिप्रियस्य कृते, स तस्य
- १५ भ्रातरः सुताश्च द्वादश जनाः । नवमी मत्तनियस्य कृते, स तस्य भ्रातरः
- १६ सुताश्च द्वादश जनाः । दशमी शिमिधिः कृते, स तस्य भ्रातरः सुताश्च
- १७ द्वादश जनाः । एकादशी अशरेलस्य कृते, स तस्य भ्रातरः सुताश्च द्वादश
- १८ जनाः । द्वादशी हृश्वियस्य कृते, स तस्य भ्रातरः सुताश्च द्वादश जनाः ।
- १९ त्रयोदशी शिव्येलस्य कृते, स तस्य भ्रातरः सुताश्च द्वादश जनाः ।
- २० चतुर्दशी मत्तथियस्य कृते, स तस्य भ्रातरः सुताश्च द्वादश जनाः ।
- २१ पञ्चदशी थिरेमेतस्य कृते, स तस्य भ्रातरः सुताश्च द्वादश जनाः ।
- २२ षोडशी हृनानियस्य कृते, स तस्य भ्रातरः सुताश्च द्वादश जनाः ।
- २३ सप्तदशी यश्विकाशाः कृते, स तस्य भ्रातरः सुताश्च द्वादश जनाः ।
- २४ अष्टादशी हृनानेः कृते, स तस्य भ्रातरः सुताश्च द्वादश जनाः । ऊनविंशी

महोद्यः कृते, स तस्य भ्रातरः सुताश्च द्वादश जनाः । विंशतितमी इती- १०
 याथाः कृते, स तस्य भ्रातरः सुताश्च द्वादश जनाः । एकविंशतितमी १०
 होधीरस्य कृते, स तस्य भ्रातरः सुताश्च द्वादश जनाः । द्वाविंशतितमी ११
 गिद्वत्तेः कृते, स तस्य भ्रातरः सुताश्च द्वादश जनाः । त्रयोविंशतितमी १०
 महसीयोतस्य कृते, स तस्य भ्रातरः सुताश्च द्वादश जनाः । चतुर्विंशति- ११
 तमी गुटिका रोमाम्त्वेषरस्य कृत उदतिष्ठत्, स तस्य भ्रातरः सुताश्च
 द्वादश जना आसन् ।

२६ षड्विंशोऽध्यायः ।

१ दैवारिकाणां विवृतिः १३ गुटिकापातेन दैवारिकाणां निरूपणं १० भाषागार-
 रक्षार्थं जेवोयानां नियोजनञ्च ।

दैवारिकाणां पथ्यायाणां विवृतिः । कोरहीयाणां मध्ये कोरेः सुतो १
 मिश्रेलमिय आसफवंशीयो लोक्त आसीत् । मिश्रेलमियस्य ज्येष्ठः सुतः १
 सिखरियः, द्वितीयो यिदीयेलः, तृतीयः सिवदियः, चतुर्थो यत्तोयेलः,
 पञ्चमः एलमः, षष्ठो यिहोहाननः, सप्तमः इलियो-एनयः । अपरम् ओवे- ४
 दिदोमस्य ज्येष्ठः सुतः शिमयियः, द्वितीयो यिहोषावदः, तृतीयो योयाहः,
 चतुर्थः साखरः, पञ्चमो निथनेलः, षष्ठो उम्मीयेलः, सप्तमः इषाखरः, ५
 अष्टमः पियुलतयः, यतः परमेश्वरस्तस्मा आशिर्षं दत्तवान् । अपरम्
 ओवेदिदोमस्य सुतस्य शिमयियस्य तनयनिवहो जज्ञे, ते बलवन्तो लोक
 भूत्वा पिद्ववंशे ऽधिपतित्वं चक्रिरे । शिमयियस्य तनया अत्री रिफायेल ०
 ओवेद इलसावदश्च तस्य भ्रातराविलीजः सिमखियश्चैत्रे बलवन्तो
 मनुजा आसन् । एते ऽपि सन्ताना ओवेदिदोमस्य, अपरम् इम एतेषां ८
 सुताभ्रातरश्च सेवार्थं कबलेन बलवन्त आसन्, ओवेदिदोमस्य वंशजाता ०
 दिद्वष्टिजना आसन् । अपरं मिश्रेलमियस्य तनया भ्रातरश्चाष्टदश ९
 बलवन्तो मनुजा आसन् । अपरं मिरारिवंशीयस्य होषाः सुतानां मध्ये १०
 शिमिर्मुल्थ आसीत्, ज्येष्ठो न सन्नपि स स्वपित्रा प्रधानोचक्रे । द्वितीयो ११
 हिल्लियः, तृतीयः टिबलियः, चतुर्थः सिखरियः । होषास्तनया भ्रात-
 रश्च साकल्येन चबोदश जना आसन् । परमेश्वरीयमन्दिरसेवार्थं ११
 आटनिवहेन समं रक्षाकर्मसु लोकसंख्यानुसारेण दैवारिकाणां पथ्या-
 या एतेषामेवाभवन् ।

- १९ अपरं ते प्रधानाप्रधानत्वेन निजनिजपितृवंशानुसारे वैकुण्ठस्य दारस्य
 २० कृते गुटिकापातं चक्रिरे । प्रथमं श्रेणिमियस्य कृते पूर्वदिक्छदारस्य
 गुटिका समुदतिष्ठत् । अनन्तरं मन्वन्नातत्परस्य तस्य पुत्रस्य सिद्धिदिवस्य
 २१ कृते गुटिकापाते कृत उत्तरदिक्छदारस्य गुटिका समुदतिष्ठत् । अपरम्
 शोबेदिदोमस्य कृते दक्षिणदिक्छदारस्य गुटिका तस्य सुतानाञ्च कृते
 २२ भाण्डागारस्य गुटिका समुदतिष्ठत् । अपरं शुष्पीमस्य शोषाञ्च कृते पश्चि-
 मदिक्छदारस्यार्धत ऊर्द्धगामिपथस्य निकटस्थां यत् शङ्खोत्तनाम दारं
 तस्य गुटिका समुदतिष्ठत् तस्य दौ रक्षकनिवहो परस्परम् अभिसम्भू-
 २३ खावास्तां । अपरं पूर्वस्थां दिशि जेवीयानां षट् जनाः, उत्तरस्थां दिवा
 चत्वारः, दक्षिणस्थां दिवा चत्वारः, एकैकस्मिन् भाण्डागारे च दौ दौ
 २४ जनौ । अपरं पश्चिमदिशि स्थितस्योपनगरस्य दारे राजवर्त्मनि चत्वारो
 २५ जना उपनगरे च द्वाविमे नियुक्ता आसन् । अनेन प्रकारेण कोरुहस्य
 मिरारेश्च वंशयो मध्ये दौवारिकाणां पर्याया न्यवप्यन्त ।
 २६ अपरं जेवीयानां मध्ये ऽश्विनः परमेश्वरीयमन्दिरस्य धनागारस्य
 २७ पवित्रीकृतद्रव्याणां धनागारस्य चाध्यक्षा आसीत् । अपरं ज्ञादनस्य तन-
 २८ यानां विवृतिः । गेर्शानीयज्ञादनस्यैतान्यपत्यानि पितृवंशानां प्रधानान्या-
 २९ सन् । गेर्शानीयज्ञादनस्य तनयो यिष्ठीयेतिः, यिष्ठीयेकेः सुतः सेधमन्तस्य
 ३० भ्राता योयलक्ष्मेमे परमेश्वरीयमन्दिरस्य धनाध्यक्षा आसन् । अपरम्
 ३१ अन्नामीयाणां यिष्ठीयाणां हिन्नामीयानाम् उषोयेनीयानाञ्च मध्ये
 मृससः सुतो यो गेर्शामन्तस्य तनयः शिवूयेलो धनाधिपतिरासीत् ।
 ३२ अपरम् इलीयेष्वरवंशीयास्तस्य भ्रातरो रिह्वियन्तस्य तनयो यिष्ठीययः,
 यिष्ठीययस्य तनयो योरामः, योरामस्य सुतः सिद्धिः, सिद्धेः सुतश्च
 ३३ शिन्नामीतः । दायुद् मर्हीपतिः पितृवंशानां प्रधानलोकाः सङ्घपतयः
 ३४ ज्ञतपतयः सेनापतयश्च यानि द्रव्याणि न्यवेदयन् तेषां पवित्रीकृतद्रव्या-
 ३५ ञ्चाम् अक्षय्यत्वं स शिन्नामीतस्तदीयभ्रातृनिवहश्च जेभिरं । परमेश्वरीय-
 ३६ मन्दिरस्य निर्मात्रार्थं समरन्तानि बहूनि द्रव्याणि तैः पवित्रीकृतानि ।
 ३७ अपरं शिमूयेकः प्रदर्शकः कौशस्य सुतः शिन्ना नेरस्य सुतो ऽव्नेरः सिद्ध-
 ३८ योयाः सुतो योषावर्धते यानि द्रव्याणि पवित्रीकृतानि तान्यन्यानि च
 सत्त्वाणि पवित्रीकृतद्रव्याणि शिन्नामीतस्य तदीयभ्रातृनिवहस्य च जरेषु
 ३९ समाप्यन्त । अपरं यिष्ठीयाणां मध्ये चिन्ननियन्तस्य पुत्रनिवहश्चोषा-
 येनीयानां वाङ्मूर्धनि नियुक्ताः सन्तो ऽधिपतयो विचारवितारणा-

भवन् । अपरं हित्रोखीयानां मध्ये हृष्यवियस्तस्य भ्राट्निवहृष्यार्थतः १०
सप्तशताधिकं सङ्खं बलवन्तो मानवाः परमेश्वरीयकार्थेषु राजकर्म्म
कर्तुं पश्चिमायां दिशि यद्दन्तीरस्थदेश इच्छायेलीयलोकानाम् आध्यक्ष-
त्वपदे न्ययुज्यन्त । निजनिजपितृवंशानुसारेण हित्रोखीयलोकानां मध्ये ११
यिरियो मुख्य आसीत् । दायूद्राजस्याधिकारस्य चत्वारिंशद्वत्सरे तेषां
परीक्षायां कृतायां गिलियदस्थे यासेरनगरे तेषां मध्ये बलवन्तो लोकाः
प्राप्यन्त । अपरं तस्य तद्भ्राट्निवहृष्यस्य सप्तशताधिके द्वे सङ्खे बलवन्तो ३९
मनुजाः पितृवंशस्य प्रधानान्यासन् । अपरं दायूद् नरपतिरेश्वरीय-
कर्म्मार्थं राजकर्म्मार्थञ्च तान् रूवेगीयानां गादीयानां मिनशेरुर्द्धवंशस्य
आध्यक्षत्वपदे नियोजयामास ।

२७ सप्तविंशोऽध्यायः ।

१ साधिकसेनापतीनां नामानि १६ द्वादशवंशाधिपतीनां नामानि २१ लोकानां गण-
नायाम् आपत्तिः २५ दायूदो नरपतेरधिपतीनां नामानि च ।

इच्छायेलीयवंशस्य संख्यानसारेण पितृवंशानां ये प्रधानलोकाः सङ्ख- १
पतयः शतपतयो ऽधिपतयश्च राजानं नित्यम् असेवन्त अर्थात् ये पर्याये
विभक्ताः सन्तो वत्सरस्यैकैकमासं यावत् कर्म्मार्थम् आगत्य पश्चात्ततो
न्यवर्त्तन्त तेषाम् एकैकस्मिन् पर्याये चतुर्विंशतिसङ्खाणि लोका आसन् ।
प्रथममासस्य प्रथमपर्याये सब्दीयेलस्य तनयो याश्रवियामो नियुक्त २
आसीत् तस्य पर्याये चतुर्विंशतिसङ्खाणि मनुजा आसन् । प्रथममासे ३
नियुक्तः स पेरसवंशोद्भवो नरः सर्वेषां सेनानीनां मुख्य आसीत् । अपरं ४
द्वितीयमासस्य पर्याये ऽहोहीयो दोदयो नियुक्त आसीत्, तस्मिन् पर्याये
मिल्लोतो मुख्य आसीत्, अपरं तस्य पर्याये चतुर्विंशतिसङ्खाणि मनुजा
आसन् । अपरं तृतीयमासस्य पर्याये तृतीयसगानो रियेहोयादा याज- ५
कस्य सुतो विनायो नियुक्त आसीत्, अपरं तस्य पर्याये चतुर्विंशति-
सङ्खाणि मनुजा आसन् । अयं विनायस्त्रिंशज्जमानां मध्ये पराक्रान्त- ६
लोषाम् अधिप आसीत्, अपरं तस्य पर्याये तदीयतनयो ऽम्भीषावद ७
आसीत् । अपरं चतुर्थमासस्य पर्याये चतुर्थः सेनानी रीयावस्य भ्राता ८
असाहेजस्तस्य निधनात् परं तस्य तनयः सिवदियश्च नियुक्त आसीत्, तस्य ९
पर्याये चतुर्विंशतिसङ्खाणि मनुजा आसन् । अपरं पञ्चममासस्य पर्याये ८

- पञ्चमः सेनानी विन्वाचीयः ह्यभ्योतो नियुक्त आसीत्, तस्य पर्याये चतु-
 ८ विंशतिसहस्राणि मनुजा आसन् । अपरं षष्ठमासस्य पर्याये षष्ठः
 सेनानीरिक्लिष्टस्य पुनस्तिकोचीय ईरा नियुक्त आसीत्, तस्य पर्याये
 १० चतुर्विंशतिसहस्राणि मनुजा आसन् । अपरं सप्तममासस्य पर्याये
 सप्तमः सेनानीरिफ्रियमवंशोद्भवः पिकोनीयो हेलसो नियुक्त आसीत्,
 ११ तस्य पर्याये चतुर्विंशतिसहस्राणि मनुजा आसन् । अपरं अष्टममासस्य
 पर्याये ऽष्टमः सेनानीः सेरहवंशीयो ह्यशातीयः सन्निखयो नियुक्त
 १२ आसीत्, तस्य पर्याये चतुर्विंशतिसहस्राणि मनुजा आसन् । अपरं
 नवममासस्य पर्याये नवमः सेनानी विन्वामीनवंशोद्भवो ऽजायोतीयो
 ऽवीयेघरो नियुक्त आसीत्, तस्य पर्याये चतुर्विंशतिसहस्राणि मनुजा
 १३ आसन् । अपरं दशममासस्य पर्याये दशमः सेनानीः सेरहवंशीयो
 मिटाफातीयो महरयो नियुक्त आसीत्, तस्य पर्याये चतुर्विंशति-
 १४ सहस्राणि मनुजा आसन् । अपरम् एकादशमासस्य पर्याये एका-
 दशः सेनानीरिफ्रियमवंशोद्भवः पिरियायोनीयो विनायो नियुक्त
 १५ आसीत्, तस्य पर्याये चतुर्विंशतिसहस्राणि मनुजा आसन् । अपरं
 द्वादशमासस्य पर्याये द्वादशः सेनानीरत्नीयेकवंशीयो मिटाफा-
 तीयो हिकदयो नियुक्त आसीत्, तस्य पर्याये चतुर्विंशतिसहस्राणि
 मनुजा आसन् ।
 १६ अपरम् इस्त्रायेलीयवंशानां मध्ये क्वेकवंशे सिखेः सुत इलीयेघरः
 १७ शास्ता, शिमियोनवंशे माखाः सुतः शिफटियः, जेविवंशे किमूयेकस्य
 १८ सुतो ह्यश्वियः, हारोणवंशे च सादोकः, यिहूदावंशे दायूदः सहज
 १९ इलीडः, इषाखरवंशे मीखायेकस्य पुत्रो ऽभिः, सिवूनूनवंशे आवदियस्य
 २० सुतो यिश्मथियः, नप्ताजिवंशे ऽखीयेकस्य सुतो यिरेमोतः, इफ्रियमवंशे
 २१ ऽसथियस्य सुतो हेष्टेयः, मिनशेरर्डवंशे पिदायस्य सुतो योयेकः, जि-
 लियदस्थमिनशेरर्डवंशे सिखरियस्य सुतो यिहोः, विन्वामीनवंशे ऽव-
 २२ नेरस्य सुतो यासोयेकः, दानवंशे च यिरोहमस्य सुतो ऽसरैकः । इमे
 इस्त्रायेलीयवंशानाम् अधिपतय आसन् ।
 २३ दायूद् विंशतिवत्सरवयस्कान् ततो न्यूनवयस्कान् च जोकीन् न मज्ज-
 यामास, यतः परमेस्वरः कथयामास, इस्त्रायेलीयवंशो मया मज्जनीय-
 २४ ताराम् इव वर्द्धिष्यते । सिख्यायाः सुतो योयाबो मज्जवितुम् आरेभे
 परन्तु तेन समीपे न क्षतायां तन्वारखाद् इस्त्रायेलीयस्य विद्वज्

परमेश्वरस्य कोपः प्रजन्वाण ततो हेतोस्तेषां संख्यापि दायूदो ऋपतेः
पुरादत्तपुस्तके गान्धित्यत ।

राजघनाध्यक्षो ऽदीयेकस्य सुतो ऽस्मावतः, अपरं क्षेत्रनगरग्रामदुर्गेषु १५
ये कोषागारा आसन् उचियस्य तनयो विहोनाथनक्षेधाम् अध्यक्ष
आसीत् । अपरं क्षेत्राणां ह्यधिकर्माणि कुर्वताम् अधिपतिः क्लृप्तस्य १६
तनय इति । अपरं द्राक्षाक्षेत्राणाम् अधिपती रामाधीयः शिमिथिः, १७
अपरं द्राक्षाक्षेत्रस्थितानां द्राक्षारसशालानाम् अधिपतिः शिफमीयः
सब्धिः । अपरं निम्नभूमिस्थितानां जिततरुणाम् उडुम्बरतरुणाञ्चाधिपति १८
गिंदरीयो वाकचाननः, अपरं तैलभाण्डागाराणाम् अधिपति र्योयाशः ।
अपरं शारोयस्थानां गोधनानाम् अधिपतिः शारोशीयः सिट्टयः, प्रान्तर- १९
स्थानाच्च गोधनानाम् अधिपतिरद्वलयस्य तनयः शाफटः । औष्ट्राणाम् २०
अधिपतिरिस्माथेकीय कोवीलः, गर्दभीनाम् अधिपति मैरोगोधीयो
येहदियः । अपरं मेवत्रजानाम् अधिपति र्हाजिरीयो यासीधः, एते २१
दायूदो महीपतेः सम्पदो ऽधिपतय आसन् । अपरं दायूदो भूपतेः २२
पिट्ठो योनाथनो मन्वी परियामदर्शी च भवन् लेखक आसीत् ।
अपरं हक्मेनेः सुतो विहीथिलो राजतनयानां सभास्तार आसीत् ।
अहीथोफनो राजमन्त्रासीत्, अर्कीयप्लशयो राज्ञो मित्रमासीत् । २३
अपरं विनायस्य तनयो विहोयादा अवियाथरखाहीथोफनस्य सहा- २४
यावास्ताम्, अपरं योयावो राज्ञः सेनानीरासीत् ।

२८ अष्टाविंशोऽध्यायः ।

१ निम्नलाध्येषु निहितेषु तान् प्रति दायूदो मन्त्रा ९ सुसेमानं प्रति दायूदो
मन्त्रा ११ सुसेमनि मन्दिरादशंसमपेक्षं खण्डादिसमपेक्ष २० दायूदो ऽन्यत्
कथनम् ।

अनन्तरं दायूद् इच्छायैः सर्वान् मुख्यनरान् अर्घ्यतो वंशाध्यक्षान् १
पर्यायानुसारेण राज्ञः सेवाकारिणां पर्यायाग्रान् सहस्रपतीन् शतप-
तीन् राज्ञो राजपुत्राणाञ्च सम्पदो ऽध्यक्षान् राजग्रहाध्यक्षान् पराक्रा-
न्तान् बलवन्तञ्च लोकान् सर्वान् धिरुपशान्ते संजग्राह । तदानीं दायूद् २
चरबाष्ठां लिखन् अवोचत्, हे मम आतरः, हे मम प्रजाः, मम वाचं
श्रुतुत । परमेश्वरीयनिचममद्भूषायाः कृते ऽस्माकम् ईश्वरस्य पादपीठस्य
च कृते विजानार्थं मन्दिरमेवं निर्मातुं मदीयमतिरभवत् तेन मया

- १ निर्मात्रार्थं वस्तुनाम् आयोजनम् अकारि । परन्तु ईश्वरो माम् अर्था-
चत्, मम नामधेयमुद्दिश्य मन्दिरनिर्मात्रं तया न कर्त्तव्यं यत्कश्चन योज्या
- ४ भवन् इदिरपातम् अकारिः । तथापीत्यायंजीयानां प्रभुः परमेश्वर
इच्छायेजीयानाम् उपरि निम्नराजत्वप्राप्त्यर्थं मम इच्छापिहवशात् मां
वरीतवान् । स प्रासनपदार्थं यिद्धदावंशं यिद्धदावंशे च मम पिहवशं
वरीतवान्, मम पितुः पुत्राणां मध्ये च मयि तुष्टा इच्छायेष्यायेनो राजत्वे
- ५ मां नियोजितवान् । अपरं परमेश्वरो मच्छं यान् बहून् तनयान् अद-
दात् मम तेषां निखिलतनयानां मध्य इच्छायेजीयकोक्तानां मध्ये परमे-
श्वरीयराजसिंहासन उपवेशयितुं मदीयतनयः सुजेमानं वरीतवान् ।
- ६ अपरं स माम् अत्रवीत्, तव तनयः सुजेमानेव मम मन्दिरं मम प्राङ्ग-
णानि च निर्मास्यति, अहं निजतनयमिव तं वरीतवान्, अहश्च तस्य
- ७ तातो भविष्यामि । अपरश्च स यदि मम निदेशान् विधीञ्च पात्रयितु-
मद्यवद् बलवान् भवेत् तर्हि मया ज्ञस्य राजत्वं चिरस्थायि कारिष्यते ।
- ८ अत इदानीं परमेश्वरस्य समाजो यो निखिलेच्छायेज्वंशस्तद्वृत्तिगोचरे
ऽस्माकम् ईश्वरस्य कर्त्तव्योचरे च (वदामि, यूयम्) अस्माकं प्रभोः परमे-
श्वरस्य सर्वान् आदेशान् पात्रयितुं यत्तद्धं तेनोक्तमम् इमं जनपदं
भोक्ष्यन्ते युष्माकं परतो ऽपि स्वकीयसन्तानेषु चिरकालीयाधिकारार्थं तं
समर्पयिष्ये ।
- ९ हे मम तनय सुजेमन् त्वं स्वीयतातस्येश्वरम् अभिजानीहि सरला-
न्तःकरणेन प्रसन्नमनसा च तं सेवस्व यतः परमेश्वरः सर्वेषाम् अन्तःकर-
णानां परीक्षकः सर्वमनःसङ्कल्पश्च । त्वं यदि तस्यान्वेषणं कुर्यात्तर्हि
तं प्राप्स्यसि, किन्तु यदि तं परित्यजेत्तर्हि स त्वां सदाकालार्थं दवयि-
१० ष्यति । अधुना सावधानो भव, पवित्रस्थानार्थं मन्दिरनिर्मात्राय परमे-
श्वरत्वां वरीतवान्, अतस्त्वया बलवता कर्मं क्रियतां ।
- ११ अनन्तरं दाहूद् निजतनवाय सुजेमने मन्दिरस्थादंशं अर्घ्यतप्तस्या-
जिन्दः कोष्ठानि भाग्यगाराण्यपरिचितकोष्ठान्दन्तःस्थितागाराणि पा-
१२ पावरत्नस्य स्थानश्चैतेषाम् आदर्शं दत्तवान् । अपरं परमेश्वरीयमन्दिरस्य
प्राङ्गणानि चतुर्दिक्कोष्ठानीश्वरीयमन्दिरस्य भाग्यगाराणि पवित्रम-
- १३ थार्थकभाङ्गागाराणि याजकानां जेवीयानाञ्च पथ्यायाः परमेश्वरीय-
मन्दिरस्य परिचर्यायां निखिलकर्म परमेश्वरीयमन्दिरस्य सेवार्थंज्ञानि
सर्वभाजनानि चैतत् सर्वमधि तस्मा आत्मना प्रदत्तो य आदर्शस्तमपि

तस्यै दत्तवान् । अपरं सर्वप्रकारसेवार्थकानां सुवर्णमयानां भाजनानां १४
 कृते काञ्चनानि तोलयित्वा व्यतरत् । अपरं सर्वप्रकारसेवार्थकानां रज-
 तमयानां भाजनानां कृते रजतानि तोलयित्वा दत्तवान् । अपरं स्वर्ण- १५
 दीपदृक्षाणां स्वर्णदीपानाञ्च कृत एकैकस्य दीपदृक्षस्य तदीयदीपानाञ्च
 परिभाषानुसारेण सुवर्णानि तोलयित्वा दत्तवान् । अपरं रजतमय-
 दीपदृक्षाणां दीपानाञ्च कृत एकैकस्य दीपदृक्षस्य कर्मानुसारेण रज-
 तानि तोलयित्वा दत्तवान् । अपरं दर्शनीयपूषानाम् आसनानां कृते १६
 ऽयं एकैकस्यासनस्य कृते सुवर्णानि तोलयित्वा ददौ । अपरं रजत-
 मयासनानां कृते रजतानि तोलयित्वा ददौ । अपरं त्रिशूलानां चुल्ली- १७
 नाम् आष्ठादकपात्राणाञ्च निर्माणाथं निर्मलानि सुवर्णानि सुवर्णमय-
 भाजनानाम् एकैकस्य भाजनस्य कृते ऽपि सुवर्णानि तोलयित्वा ददौ ।
 ह्ययमयभाजनानाञ्चैकैकस्य भाजनस्य कृते रजतानि तोलयित्वा ददौ ।
 अपरं धूपवेद्याः कृते निर्मलकाञ्चनानि, अपरं वाहनाकृते निर्मितम् १८
 अर्घतेो विसृतपक्षाभ्यां परमेश्वरीयनियममञ्जुषाष्ठादकयोः किरूवयो
 निर्मितं काञ्चनानि तोलयित्वा ददौ । अपरं दायूद् आचचक्षे, परमे- १९
 श्वरो मयि हस्तापण्यं कृत्वा ग्रन्थे लिखितम् एतदादर्शसम्बन्धीयकार्थ-
 याम् आदेशम् अवोधयत् ।

अनन्तरं दायूद् निजतनयं सुलेमानम् अवोचत् बलवान् उत्साह- २०
 वाञ्छ भव कर्म कुर्वस्व च, भयं माकार्थीः, निराशो मा भव, यतो मदी-
 येश्वरः प्रभुः परमेश्वरस्तव सहायो भविष्यति; परमेश्वरीयमन्दिरस्य
 परिचर्याया निखिलं कर्म यावन्न सेत्स्यति तावत् स त्वां न विहास्यति
 न वा परित्यज्यति । पश्य, ईश्वरीयमन्दिरस्य निखिलपरिचर्यायाः २१
 कृते याजकानां जेवीयानाञ्च पर्याया विद्यन्ते । अपरं सर्वप्रकारशिल्प-
 कर्मणः कृते सर्वप्रकारपरिचर्यायाः कृते च सर्वे विद्वांसो लोका
 इच्छुका भवन्तस्तव वशे विद्यन्ते, अपरम् अधिपतयः सर्वाः प्रजाश्च
 सर्वथा तवाच्चायाहिणः सन्ति ।

२६ जनत्रिंशोऽध्यायः ।

१ दायूदा कृतस्यायोजनस्य कथनं ६ अधिपतीनां प्रजानाञ्च दानानि १० दायूदः प्रा-
 येना १० बलिदानं द्वितीयवारं सुलेमानो राष्ये निधोमः २१ दायूदो राजत्वं निधनञ्च ।

अनन्तरं नरपति दायूद् कृत्स्नं समाजं व्याजहार, ईश्वरः केवलं मदी- १

यतनयं सुखेमानं बरीतवान् स तदर्थो ऽविचक्षणश्च विद्यते कर्मेश्वर
महागुरु यत एव प्रासादो मनुजाय न निर्मास्यते किन्तु प्रभवे परमे-
१ श्वराय । अत एवाहं निजश्रद्धानुसारेण मदीयेश्वरस्य मन्दिरस्य कृते
द्रव्याणाम् आयोजनं कृतवान्, अर्धतः काञ्चनमयवस्तूनां कृते काञ्चनानि,
रजतमयवस्तूनां कृते रजतानि, आरकूटमयवस्तूनां कृत आरकूटान्,
जोहमयवस्तूनां कृते जोहान्, काष्ठमयवस्तूनां कृते काष्ठानि, अपरं
वैदूर्यमणान् खचनार्थकप्रस्तरान् तेजस्विप्रस्तरान् चित्रवर्णपाषाणान्,
अपरं सर्वप्रकारान् बहुमूल्यपाषाणान् प्रभूतत्वेन मर्मरपाषाणांश्च
२ सञ्चितवान् । अपरं तस्य पवित्रमन्दिरस्य निमित्तं यद्यद् आयोजनम्
अकरवं तदतिरिक्तम् अहं निजेश्वरस्य मन्दिरे ऽनुरागकारणात् निजात्
स्वापतेयादपि निजेश्वरस्य मन्दिरनिमित्तं काञ्चनानि रजतानि च ददा-
५ मि, अर्धतो मन्दिरस्य भित्तिषु खचनार्थं सहस्रत्रयकिकारपरिमि-
तान्योषीरीयसुवर्णानि सप्तसहस्रकिकारपरिमितानि निर्मलदुर्ब्यानि
५ च ददामि । हेममयवस्तूनां कृते हेमानि रजतमयवस्तूनां कृते रज-
तानि शिल्पकारैः कर्तव्यानां सर्वप्रकारवस्तूनां कृते च यत् प्रयोजनीयं
तदहं वितीर्षवान् । अपरम् अद्य युष्माकं मध्ये को मुक्तहस्तः सन् परमे-
श्वरस्य सन्निधिम् आगन्तुम् इच्छति ?

१ ततः पितृवशानां मुख्यनरा इच्छायैषो वंशाध्यक्षाः सहस्रपतयः शत-
० पतयो राजकर्मध्यक्षाश्च खेच्छ्या दानम् अकुर्वन् । ईश्वरीयमन्दिरस्य
कार्यस्य कृते ते सुवर्णानां पञ्चसहस्राणि किकारान् दशसहस्राण्यर्द्धो-
खाख्यमुद्राश्च, रजतानां दशसहस्राणि किकारान्, पितृत्वानाम् अष्टा-
= दशसहस्राणि किकारान्, जोहानाञ्च लक्षमेकं किकारान् ददुः । अपरं
येषां मन्त्रय आसन् ते गेर्शानीयस्य यिहोयेजस्य करे परमेश्वरस्य मन्दि-
२ रस्य भाण्डागारे तान् समर्पयामासुः । ततो लोकाल्लेषां दाढत्वाद् आ-
नन्दं अकृरे, यतस्ते सरणान्तःकरणैः खेच्छ्या परमेश्वराय दानं ददुः ।
दायूद् महीपतिरपि महानन्दं अकार ।

१० अपरं दायूद् निखिलसमाजस्य साक्षात् परमेश्वरस्य धन्यवादं
अकार । दायूद् व्याजहार, हे अस्माकं पितुरिच्छायैकः प्रभो परमेश्वर,
११ त्वं सदाकारं धन्यो ऽसि । हे परमेश्वर, महत्त्वं पराक्रम ऐश्वर्यं जयः
प्रशंसा चैतानि तवैव सन्ति, यतो हेतोः कर्म एषिव्याह यद्यद् विद्यते
तत् सर्वं तवैव विद्यते । हे परमेश्वर राजत्वं भवतो ऽस्मि भवान्

सर्वोपरि समुन्नतमूर्द्धा । अपरं त्वत्तो घनाकृता सम्मानश्च जायते १९
भवान् अखिलानां राजत्वं करोति बलपराक्रमौ भवतः करे विद्येते
सर्वेभ्यो वृद्धिबलदानं भवतः करस्य कर्म । अतो हे अस्माकम् ईश्वर, १९
वयं भवन्तं धन्यं वदामो भवत ऐश्वर्यवतो नामधेयस्य प्रशंसां कुर्महे च ।
किन्वहं कः ? मम प्रजागणश्च वा कः ? यद् वयम् अनेन प्रकारेण १४
स्नेह्या दानं कर्तुं समर्था भवेम ? यतो भवतो निखिलं परिलब्धं,
वयश्च भवता दत्तं त्रयमेव तुभ्यम् अददाम । यतो ऽस्माकं सर्वे पिढलोकान् १४
इव वयं तव सम्मुखे विदेशिनः प्रवासिनश्च । पृथिव्याम् अस्माकं जी-
वनकालश्लाथासदृशः क्षणस्थायो च । हे अस्माकं प्रभो परमेश्वर, तव १९
पवित्रनामधेयमुद्दिश्य वयं तव मन्दिरनिर्माणाद्यर्थं यान्येतानि बह्वृथाणि
सञ्चितवन्तस्तानि निखिलानि त्वदीयहस्तात् लब्धानि निखिलानि च
त्वदीयानि विद्यन्त । हे मदीश्वर, त्वम् अन्तःकरणं परीक्षसे सरलतया १०
तुष्यसि च तन्मया ज्ञायते । अहमेव खान्तःकरणस्य सरलतया सर्वाण्ये-
तानि स्नेह्या प्राददाम्, इदानीञ्चात्र समुपस्थितं तव प्रजागणमपि त्वाम्
उद्दिश्य स्नेह्या दानकर्म्मण्यानन्दितं पश्यामि । हे अस्माकं पिढलोकानाम् १८
इब्राहीम इस्हाक इश्याएलश्च प्रभो परमेश्वर, भवान् खीयप्रजानाम्
अन्तःकरणानां कल्पनाया एतादृशं भावं सन्ततं निखिल्य रक्षतु भवन्तं
प्रति तेषाम् अन्तःकरणानि दृढम् आकर्षतु च । अपरं मम तनयः १६
सुजेमान् यद् भवत आक्षा विधीन् व्यवस्थाश्च पालयन् कर्म कुर्यात्
यस्य प्रासादस्य कृते मयायोजनं कृतं तं निर्मापयेच्च तदर्थं तस्मै सरला-
न्तःकरणं ददातु ।

अनन्तरं दायूद् अखिलसमाजं याजहार, इदानीं खेषां प्रभोः १०
परमेश्वरस्य धन्यवादं कुरुष्वं । ततः क्त्वः समाजः खेषां पिढलोकानां
प्रभोः परमेश्वरस्य धन्यवादं चकार शिरोभिः प्रणम्य परमेश्वरं भजे
राजानश्च प्रणामान् । अपरं परे ऽहनि ते क्त्वस्त्रेखायेकः कृते परमेश्वरमु- ११
द्दिश्य बलिदानं चक्रिरे होमबलीन् उत्सृज्युश्चार्घत उपयुक्तीः पेयनैवेद्यैः
समं सहस्रं वृषभान् सहस्रम् ऊर्षीयून् सहस्रं मेघश्रावकांस्त्रेत्वादीन्
वह्मन् बलीन् उत्सृज्युः । अपरं तस्मिन्नहनि महानन्देन परमेश्वरस्य १२
साक्षाद् बुभुजिरे पपुश्च दायूद् आत्मजश्च सुजेमानं द्वितीयवारं राजानं
चक्रुः । अपरं नराधिपतिव तं याजकमिव च सादोक्तं परमेश्वरमुद्दि-
श्याभिविधिषुः । ततः सुजेमान् खीयजनकस्य दायूदः पदेन राजा १३

- भूत्वा परमेश्वरीयसिंहासन उपविवेश भाग्यवान् बभूव च, इच्छा-
 १४ येलीयाः सव्व मनुजास्तस्याच्चायाहियो बभूवुः । विशेषतो ऽधिपतयः
 पराक्रमियो मनुजाश्च दायूदो नरपतेस्तनयाश्च नृपतेः सुजेमनो वधी-
 १५ बभूवुः । अपरं परमेश्वरः कृत्स्नस्येखायेणः साक्षात् सुजेमानं महोन्नतं
 चकार । स तस्मै यादृशं राजकीयप्रतापं ददिवान् पूर्वम् इच्छायेलीयानां
 कस्यचिद् भूपतेस्तादृशः प्रतापो नाभवत् ।
 १६ यिश्शयस्य तनयो दायूद् कृत्स्नस्येखायेण उपरि राजत्वं कृतवान् । स
 १७ अत्वारिंशदत्तरान् यावद् इच्छायेण उपरि राजत्वं चकार, तन्मध्ये सप्त-
 वत्सरान् हित्रोये त्रयस्त्रिंशदत्तरांश्च यिरूशालमे राजत्वं चकृवान् ।
 १८ अनन्तरं स सम्पूर्णं आयुषं धनं सम्मानञ्च भुङ्क्ता शुभवार्द्धक्यसमये
 १९ प्रायान् तत्प्राञ्च तस्य तनयश्च सुजेमान् तस्य पदेन राजत्वं लेभे । तस्य
 दायूद् आद्यन्तक्रिया तदीयरान्तपराक्रमयो विवृतिस्तं प्रतीक्षायेलं
 प्रति भूमण्डले स्थितान्यन्यानि सर्वाणि राष्ट्रानि प्रति च यद्यद् अघटत
 २० तत् सर्वं प्रदर्शकस्य शिमूयेलस्य पुस्तके भविष्यदादिनो नाथनस्य पुस्तके
 प्रदर्शकस्य गादस्य पुस्तके च लिखितं विद्यते ।

वंशावल्या द्वितीयं पुस्तकं ।

१ प्रथमोऽध्यायः ।

- १ विधियोने सुजेमनो बरिदानं ७ बुद्धिशावलो वरंप्राचनं १४ तस्य रचानां षोडशा-
 नाञ्च कथनं ।
 १ अनन्तरं दायूद् आत्मजः सुजेमान् खीयं राजत्वम् अत्राप्यत् तस्य
 प्रभुः परमेश्वरश्च तस्य सहायो भवन् तस्योन्नतिम् अतीव वर्द्धयामास ।
 २ अनन्तरं सुजेमान् कृत्स्नम् इच्छायेकं विशेषतः सहस्रपतीन् प्रतपतीन्
 विचारयित्वा इच्छायेलीयानां सर्वांश्च अक्षयान् पिढवंशानां मुख्य-
 ३ नरांश्चाप्यापयामास । अनन्तरं सुजेमान् तेन समं निखिलसमाजश्च

त्रिविद्येने ऋगुद्यानं जन्मः, यतः परमेश्वरस्य किङ्करेण मूससा भ्रान्तरे
निर्मित ईश्वरीयसमाजस्यावासस्तत्राविद्यत, केवलम् ईश्वरीयमङ्गुवा ४
दायूदा किरियतथियादीमात् स्थामान्तीकृत्य तदर्थं निर्मितं स्थानम्
अर्थतो यिरुशाजने दायूदा तत्कृते यद् दृश्यं स्थापितं तद् दृश्यम् आनी-
ताभवत् । किन्तु इरस्य पौत्र ऊरेः पुत्रो वित्तलेलो याम् आरकूटमयी ५
वेदीम् अकरोत् सा तत्र परमेश्वरीयावासस्यान्तिके ऽविद्यत, ततः
सुलेमान् समाजश्च तत्रैवेश्वरं गवेषयामासुः । अपरं सुलेमान् परमेश्वरम् ६
उद्दिश्य समाजावासस्यान्तिकस्थायाम् आरकूटमयवेद्यां बलिदानं
कुर्वन् सहस्रं होमवलीन् उददत्त ।

तस्यां रजन्वाम् ईश्वरः सुलेमने दर्शनं दत्त्वा व्याजहार, मया तुभ्यं ७
यो वरो दातव्यस्तं प्रार्थयस्व । ततः सुलेमान् ईश्वरम् उवाच त्वं मम ८
पितरं दायूदं प्रति महानुग्रहं कृत्वा तस्य पदेन मां राजत्वे ऽभ्यसिधः ।
इदानीं हे प्रभो परमेश्वर मदीयजनजाय दायूदे त्वया यत् प्रतिश्रुतं ९
तत् सफलं भवतु, यतः एधिव्या भूजीवद् बडसंख्यलोकनिवहस्योपरि
त्वं मां राजानम् अकार्षीः । अतो ऽहं यद् एतेषां मानवानाम् अग्रगामी १०
भूत्वा वहिरभ्यन्तरे गमनागमनं कर्तुं शक्नुयां तत्कृते मङ्गं बुद्धिं चानश्च
विश्वाशय, नो चेत् तवैतावत्प्रजानां शासनं केन कर्तुं शक्यते ?
अनन्तरम् ईश्वरः सुलेमानम् अवादीत्, तव हृदय एतदासीत्, ऐश्वर्यं ११
वा सम्पत्तिं वा सम्मानं वा रिपूषां प्राणनाशो वा दीर्घायुस्त्वया न
प्रार्थितः, किन्त्वहं येषाम् उपरि त्वां नरपतिम् अकार्षं तेषां मदीय-
प्रजानां सुशासनार्थं बुद्धिज्ञाने प्रार्थयेथाः । अतस्ते बुद्धिज्ञाने मया १२
तुभ्यम् अदायिषाताम्, अधिकान्तु तुभ्यम् एतावद् ऐश्वर्यं धनश्च वितरि-
ष्यामि यत् तव पूर्व्यं कस्यचित् एधिबीपतेष्वाटशं नासीत् ततः पश्चादपि
कस्यचित् तादृशं न भविष्यति ।

अनन्तरं त्रिविद्योनीयऋगुद्यानस्थात् समाजावासात् सुलेमान् यिरु- १३
शालमम् आगच्छेत्सायेन उपरि राजत्वं कर्तुंमारभे ।

अनन्तरं सुलेमान् रथान् अश्वारोहिलोकांश्च संजग्राह । तस्य चतुः- १४
शताधिकं सहस्रं रथा द्वादशसहस्राण्यश्वारोहियन्वासन् । स तान्
रथनगरेषु यिरुशाजने च राजसन्निधौ स्थापयामास । राजा यिरु- १५
शालमे बडलकारवाद् दुर्वर्षं सुवर्षश्च पाषाणवत्, ररसकाष्ठानि च
पान्तरकोटुन्तरेणवत् साधारणं चक्रवान् । सुलेमनो चोदका मिसर- १६

देशाद् आनीयन्त, पकतो राजवज्रिणां निबधो निबधेयमूर्खं दत्त्वाभ्यानां
१० निबधम् आसीत्वात् । मिसरव आजवत्स्य समानीतस्य च रथखीकस्य मूर्खं
घट्टशतानि कृष्यमुद्राः, एकस्य वाकिनच मूर्खं साङ्गशतं कृष्यमुद्राः ।
अनेन प्रसारेण ते द्वितीयानाम् अरानीयाकाश्च महीपतीनां ज्ञाते
समानवन् ।

२ द्वितीयोऽध्यायः ।

- १ मन्दिरस्य कर्मकारिणां संख्या १ निपुणलोकका कृते शौरभस्य समीपं लोकप्रेषकं
११ तस्य सन्निधिं शौरभेण गृह्यन्तः कस्यचित् समुजस्य प्रेषकं १० प्रवासिष्ठाकानां
संख्या च ।
- २ अगन्तारं सुलेमान् परमेश्वरस्य नामधेयमुद्दिश्य मन्दिरमेकं स्थापय
३ राजगृहमेकं निर्मातुं मतिं चकवान् । अपरं भारवहनार्थं सप्ततिसह-
स्राणि लोका गिरिषु काष्ठादीनां क्रेदनार्थम् अश्रितिसहस्राणि लोका-
स्तेषाम् अधिपतित्वे च घट्टशताधिकानि त्रीणि सहस्राणि लोकाः सुजे-
मना नियोजयान्ति ।
- ४ अगन्तारं सुलेमान् शौरस्य महीपते शौरभस्य सन्निधिं दूतान् प्रहित्वा
कथयामास, मम तातं दायूदं प्रति त्वया यदत् ज्ञतम् अर्थतस्तस्य
वासगृहनिर्माणाथं तस्य सन्निधिं यदद् दास्यिषि प्रेषितानि तदत् मां
५ प्रति च कुरु । पश्य, इत्यायेलीयलोकै र्यदत् सदा कर्त्तव्यं तदत् मिजप्रभोः
परमेश्वरस्य सम्मुखे सुगन्धिधूपदाहार्थं नित्यं दर्शनीयपूपस्थापनार्थं प्रति-
प्रातः प्रतिसन्ध्यां विश्रामवारेण्यमावस्थास्तस्मात् प्रभोः परमेश्वरस्य वा-
र्षिकोत्सवेषु च होमवलिदानार्थम् अहं तस्य नामधेयम् उद्दिश्य पावितर्यं
६ मन्दिरमेकं निर्मापयितुम् उच्यते ऽस्मि । मया यन्मन्दिरं निर्मापयि-
ष्यते तद् विश्रामं भविष्यति यतो ऽस्माकम् ईश्वरो निखिलसुरेश्वो
७ महान् । परन्तु स्वर्गः स्वर्गोपरिस्थः स्वर्गो ऽपि यं धारयितुं न पार-
यति तस्य कृते मन्दिरं निर्मातुं कः समर्थो भवेत्? अहं वा को यदहं
तस्य सम्मुखे धूपज्वालाभिप्रायाद् अन्वाभिप्रायेण तस्य ज्ञते मन्दिरं
८ निर्मातुं शक्नुवां? अत इदानीं मम जगत्केन दायूदा नियुक्ता ये
गृह्यन्तो मानवा यिह्यदादेष्टे यिरूषाकमे च मम सन्निधौ विद्यन्ते
तैः संमं सुवर्षदुर्ब्धारकूटलोहानां धूमरत्नमीलवर्षसूत्राणाञ्च कार्त्त्येषु
९ निपुणं मन्त्रिकर्त्तनं तत्परश्चैकं मानवं मम सन्निधिं प्रेषय । अपरं विवा-

नेनाद् हरसकाष्ठानि देवदाबकाष्ठानि चन्दनकाष्ठानि च मम सन्निधिं
 प्रेषय यतो भवतः किङ्करा किवानेनस्यकाष्ठानि कर्त्तितुं निपुत्रा इति
 मया बुध्यते । अपरं पश्य भवतः किङ्करैः सार्द्धं ममापि किङ्करा विद्यन्ते ।
 अतो मत्कृते प्रभूतदारुणि संश्लक्षन्तां यतो मया यन्मन्दिरं निर्मापयि- ८
 व्यते तेन महताङ्गुतेन च भवितव्यं । पश्य मया तव दारुच्छेदकदासेयेभ्यो १०
 विंशतिसहस्रपरिमाणा गोधूमा विंशतिसहस्रपरिमाणा यवा विंशति-
 सहस्रभाजनपरिमाणा द्राक्षारसा विंशतिसहस्रभाजनपरिमाणाणि
 तैलानि च वितारिष्यन्ते ।

अनन्तरं सोरीयो राजा हीरमः सुखेमानं प्रत्युत्तरमिदं लिखित्वा ११
 प्रेषयामास, परमेश्वरो निजप्रजागणे प्रीयते कारुणादतस्तेषामुपरि त्वां
 राजानम् अकरोत् । हीरमो ऽपरमपि व्याजहार स्वर्गपृथिव्योः कृष्टि- १२
 कर्त्ता य इच्छायेनः प्रभुः परमेश्वरः स धन्यो भवतु, यतः परमेश्वरस्य
 कृते मन्दिरमेकं राजशृङ्गेकश्च यो निर्मापयिष्यति तादृशं परिणाम-
 दर्शनं बुद्धिमत्तं आनिनं तनयमेकं स राज्ञे दायूदे दत्तवान् । इदानीं १२
 मया ह्यरम आविर्माना गुणवान् धीमान्श्च मनुज एकः प्रेषीयते । स १४
 दानवंशीयायाः नार्थ्या आत्मजस्तस्य जनकः सोरराष्टीयमनुजः, जात-
 रूपरजतारङ्गुटनो ह्यपाषाणदारुणां कार्येषु धूमनीजर्ष्यावस्त्राणां रत्न-
 बर्षवसनानाञ्च कार्येषु स निपुत्रो मखिकर्त्तने ऽपि यत् किमपि कार्यं
 वा तम् आदिश्यते तस्मिन् स तत्परो ऽस्ति । भवतो गुणवद्भिर्जोषैः समं
 मम प्रभुर्यो भवतो जनको दायूद् तस्यापि गुणवद्भिर्जोषैः समं स
 कार्यं करिष्यति । अपरं मम प्रभुना यथा प्रतिश्रुतं तथैव भवतः किङ्क- १५
 राणां कृते गोधूमयवतैलद्राक्षारसाः प्रेष्यन्तां । भवतो यावतां दारुणां १६
 प्रयोजनं भविष्यति वचं किवानेने तावन्ति दारुणि कर्त्तित्वाम उद्दू-
 यानि बद्धा जजधिमार्गैश्च याचोनगरं भवतः सन्निधिम् उपस्थापयि-
 ष्यामश्च, अनन्तरं भवता तानि विरूञ्चालममानयिष्यन्ते ।

सुखेमान् निजजनसेन दायूदा गन्धनाकरबात् परम् इच्छायेषीयजन- १७
 पदप्रवासिनो विदेशिकोक्तान् गन्धवाचकार तत्र घट्प्रताधिकं त्रिपञ्चा-
 शत्सहस्राधिकं अर्घं मनुजा अगच्छन्त । तेषां मध्ये स सप्ततिसहस्राणि १८
 लोकान् भारवहनकर्म्मणि, अष्टीतिसहस्राणि लोकान् शिषोषये वाड-
 ष्ट्दनकर्म्मणि घट्प्रताधिकानि ऋषि सहस्राणि लोकान् च तेषां मान-
 वानी कार्ये प्रवर्त्तनार्थम् अध्यक्षते नियोजयामास ।

३ तृतीयोऽध्यायः ।

- १ मन्दिरनिर्माणाद्यं स्थानसमययोर्निरूपकं २ मन्दिरस्य भूषणादीनां विवर्तिः । १४
निरूपकविद्याः सप्तदश विवर्तिः ।
- १ तस्य जनको दायूद् यत् स्थानम् दर्शितो ऽर्पितो विबुधोयस्यारौजाहस्य
शस्यमर्दनस्थाने दायूद् यत् स्थानं निरक्षिणात् विरूपाक्षमस्यस्य मेरि-
याण्यगिरेस्तस्मिन्नेव स्थाने सुषेमान् परमेश्वरस्य मन्दिरं निर्मापयितुम्
२ आरेभे । स निजाधिकारस्य चतुर्थवत्सरस्य द्वितीयमासस्य द्वितीयदिने
निर्मापयितुम् आरब्धवान् ।
- ३ सुषेमान् ईश्वरीयमन्दिरनिर्माणाद्यमधि यम् उपदेशम् अलभत तदनु-
सारेण हस्तस्य पूर्वोपपरिभाजेन मन्दिरस्य दीर्घत्वं पश्चिहस्तान् प्रख्यात्प
४ विंशतिहस्तान् आकरोत् । अपरं मन्दिरस्याग्रे सो ऽभिन्दमेकं निर्मांमे
मन्दिरस्य प्रख्यातानुसारेण तस्य दैर्घ्यं विंशतिहस्ता उच्यता च विंशत्यधि-
५ कशतं हस्तास्तस्याभ्यन्तरं स निर्मलसुवर्णेन मण्डयाश्चकार । अपरं स
प्रमुखभवनस्य भित्तिम् उत्तमसुवर्णेन मण्डितै देवदाभिभ्राह्मादया-
६ मास, तदुपरि ताजतस्त्रयां प्रदक्षुणानाञ्चाकरोत् । अपरं शोभा-
निमित्तं भवनं मण्डिभिरकञ्चकार । अपरं कञ्चकानि पूर्वोपमदेशीया-
७ न्यासन् । अपरं तद्भवनाभ्यन्तरमर्घ्यतो गेहकाष्ठानि शिलाः कुद्यानि
कपाटानि च कञ्चै मण्डितवान् अपरं कुशेषु किरूवाकारान् चकार ।
८ अपरं स यत् महापवित्रं भवनं निर्मापयामास तस्य दीर्घत्वं मन्दिरस्य
प्रख्यात्पमिव विंशतिहस्ताः प्रख्यात्पमपि विंशतिहस्ताः, अपरं स घट्टहत-
९ किल्लरपरिमाद्यैरत्तमकाश्चनेस्तत् प्रत्युतवान् । अपरं कीलानां कञ्चकानां
परिमाणं पञ्चाशत्प्रेकलाः, अपरं स उपरिस्थानि कोष्ठान्यपि काश्चनैः
१० प्रत्युतवान् । अपरं स महापवित्रस्थाने कञ्चिकाकार्येण दौ किरूवौ
११ निर्मापयाश्चकार काश्चनैश्च तौ मण्डयामास । तयोः किरूवयोः पक्षा
विंशतिहस्तदीर्घाः, तयोरेकस्य पक्षहस्तपरिमित रक्षः पक्षो भवनस्य
कुचम् अस्युग्रत् पक्षहस्तपरिमितकास्थान्धः पक्षश्च द्वितीयस्य किरूवस्य
१२ पक्षम् अस्युग्रत् । द्वितीयस्य किरूवस्यापि पक्षहस्तपरिमित रक्षः पक्षो
भवनस्य कुचम् अस्युग्रत् पक्षहस्तपरिमितो ऽपरः पक्षश्च प्रथमस्य वि-
१३ रूवंस्य पक्षम् अस्युग्रत् । तयोः किरूवयोः पक्षा विंशतिहस्तविकारिता
बभूवुः, अपरं तौ पश्चिद्दतिष्ठतां तयोर्बद्धने चान्तरं प्रत्यवर्त्तां ।

अपरं स गीतवात्पीयूषरक्तवर्णैः सुश्लेष सुत्रैर्निमित्तम् एकम् १४
 आच्छादनवसनं समासादवत् तस्मिन् किञ्चिद्वाकारान् चकार च । अपरं १५
 भद्रवस्तु सम्मुखे यश्चिन्मन्त्रस्तयोश्चौ हो कम्भौ चक्षुषान् तयोश्चपरि-
 स्थितौ हो मूर्जानौ पञ्चहस्तौ चौ । अपरं स वाक्यस्थाने यादृक् तादृक् १६
 कर्मादिभिर्द्विभिरपि प्रक्षुषाक्षतीः स्थापयामास, अपरं शतं दादित्वा-
 कारान् कर्माद्येषु प्रक्षुषाक्षतिषु निदधे । अपरं तौ कम्भौ मन्दिरस्य १७
 कर्माद्येषु प्रक्षुषाक्षती चकार, एकं दक्षिणे तदन्धं वामे निदधे, अपरं
 दक्षिणोत्तरे चामधेयं याखीनः (स्थिरकारक इति) चकार वामे
 स्थितम् चामधेयं यीथस्यः (बलीति) चकार ।

४ चतुर्थाऽध्यायः ।

१ पितृस्य वेद्याः कथनं २ सागरस्य तस्य गवाक्ष कथनं ३ प्रचालनपानाणां ४-
 दृशानां दार्ढ्यासनानां चत्वरस्य च कथनं ११ पितृलोचवस्तुनां कथनं १२ कर्मा-
 यवस्तुनाश्च कथनं ।

अनन्तरं सुषेमान् पितृस्यमयीं वदिमेकां निर्मापयाच्चकार १
 दीर्घत्वं विंशतिहस्ताः प्रस्थता विंशतिहस्ता उच्यता च दशहस्ताः ।

अनन्तरं स सित्वाधातुना वर्तुलाकारं सागररूपं पात्रं निर्मापयाच्च- २
 कार ; एकम् अग्रम् चारभ्य द्वितीयम् अग्रं यावत् तस्य परिसरे दश-
 हस्तपरिमितस्तस्योच्चत्वञ्च पञ्चहस्तपरिमितं विंशत्परिमितं सूत्रञ्च
 तद् अवेष्टत् । अपरं तस्य चतुर्दिक्षु कर्मास्थाद्येकैकहस्तपरिमाणान्तरे ३
 सागरभाजनवेष्टनकारका दश दश वर्तुलाकारा आसन्, पात्रसेचन-
 समये ते श्रेणीद्वयेनासिच्यन्त । तत् सागरभाजनं द्वादशानां गवाम् ४
 उपरि स्थापितं तासां तिस्र उत्तरमुखास्तिस्रः पश्चिममुखास्तिस्रो दक्षिण-
 मुखास्तिस्रः पूर्वमुखा बभूवुः । अपरं सागरभाजनं तासामुपरि तस्यौ ५
 तासां गर्वां प्रस्थाद्वागा अनन्तरे तस्थिरे । तत्पात्रस्य स्थूलत्वं चतुरस्र-
 परिमाणं तस्य कर्माः कंसकर्मावत् श्रोत्रणमुष्वाकारः । त्रीणि सङ्ख्यानि
 वाताख्यपरिमाणानि तेन घृतानि ।

अपरं स दश प्रचालनभाजनानि स्थापयामास तेषां पञ्च भाजनानि ६
 दक्षिणे पञ्च भाजनानि च वामे स्थापयामास । तानि प्रक्षाणनार्थकानि
 तन्मध्ये होमार्थवलिदानसम्बन्धीयानि वस्तूनि प्राक्षाण्यन्त किन्तु याज-
 कानां खानार्थं सागरभाजनम् आसीत् । अपरं स उपयुक्ताकारान् ७

- काञ्चनमयान् दश दीपाधारान् कृत्वा मन्दिरे स्थापवाञ्छकार तेषां पञ्च
 = दक्षिणे पञ्च च वामे निदधे । अथरं स दश दार्भासमानि निर्माप्य
 तेषां पञ्च दक्षिणे पञ्च च वामे मन्दिरे निदधे, अथरं स इतं काञ्चन-
 मयान् चयकान् निर्मापयामास ।
- ८ अथरं स याजकानां चत्वरं कृत्वा चत्वरञ्च निर्मापयामास, अथरं
 चत्वरस्य द्वाराणि निर्माप्य तदीयकवाटानि पित्तकेन मन्थयामास ।
- ९ अथरं पूर्वदिशः सम्मुखे क्रियद्दक्षिणे जलधिभाजनं स्थापवाञ्छकार ।
- १० अथरं इरमः कटाहान् पूर्वोत्तरीयानि निर्ममे, अनेन प्रकारेण कथतेः
 सुजेमन आघ्रात ईश्वरीयमन्दिरस्य कृते इरमेण यावन्ति कार्याणि
- ११ कर्त्तव्यानि तेषां सर्वेषां निर्मात्रं समाप्तं । इत्थं द्वौ कर्मो द्वयोः कर्म-
 योवपरि स्थितौ वंशुजाकारौ द्वौ मूर्त्तौ कर्मद्वयोपरिस्थवशुजाकार-
- १२ मूर्त्तद्वयोः दक्षे दे आने तज्जाकदयवेष्टनार्थं चतुश्चतानि दाडिम्बाकारा
 अथरं कर्मद्वयोपरिस्थयो वंशुजाकारमूर्त्तौ दक्षे दक्षे दक्षे दक्षे दक्षे दक्षे
- १३ कृते दाडिम्बाकारा दे श्रेष्ठौ चैतानि तेन निर्मितानि । अथरं
 दश पीठान्पि निर्मितानि पीठोपरिस्थितानि दश प्रक्षालनपात्राणि,
- १४ सागररूपं चात्रमेकं तत्सागरपात्रस्याधो दादशमात्रदन्द् अजीवाणि
- १५ दक्षिणपूर्वान्येतानि तदन्धानि च यावन्ति भाजनानि सुजेमन आघ्रातः
 परमेश्वरीयमन्दिरस्य कृते इरमेण निर्मितानि तानि सर्वाणि तेजो-
- १६ मयपित्तकै निर्मितानि । राजा यद्गस्य प्रान्तरे सुक्लोतसिरेदयो मंथ-
 १७ स्थितायां घनमृदि भूमौ स्थापयामास तानि निर्मापयामास । सुजेमान्
 यान्येतान्यतीव बहूनि भाजनानि निर्मापवाञ्छकार तेषां पित्तकानां
 परिमात्रं न ज्ञेयं ।
- १८ अथरम् ईश्वरीयमन्दिरस्याभ्यन्तरे स्थापयामास इतानि सप्तचक्रानि
- १९ सुजेमना निर्मितानि । स्वर्गवेदी दशमोवपुपयादीश्यासमानि वाक्स्थान-
 स्थानिके विधानुसारेण प्रवृत्तत्वा दीपा दीपदद्याचैतानि निर्मन्च-
- २० सुवर्बमयानि, पुष्पाकाराः प्रदीपा वर्त्तमानाश्चेद्वदनकर्त्तव्येते सुवर्बमयाः,
- २१ कृत्वा अजीवाणि खेदन्तो वर्त्तमानाणि चैतानि निर्मन्चसुवर्बम-
 यानि, महामविश्रयानस्य मन्दिरस्य चान्तःस्थितयो ईरयोः कवाटानि
 चैतानि सुवर्बमयान्यासन् ।

५ पञ्चमोऽध्यायः ।

१ निवेदितवस्तूनां भाषागारे निधानं १ महापवित्रस्थानाय मञ्जूषाया आनयनं ११ परमेश्वरीयप्रशंसाकरवचसथे तस्य लेखनः प्रकाशितवन् ।

अनन्तरं परमेश्वरीयमन्दिरार्थं सुजेमना कृते सर्व्वस्मिन् कार्य्ये समाप्तिं १ गते तस्य जनकेन दायूदा निवेदितानि वस्तूनि काञ्चनानि रजतानि सर्वाणि भाजनानि च सुजेमना समानीयेश्वरस्य मन्दिरस्य भग्ना- गारेषु निदधिरे ।

अपरं सुजेमान् इच्छायेलीयजोक्तानां प्राचीनान् वंशानां मुख्यनरा- १ आर्यत इच्छायेलीयानां प्रधानपितृजोक्तान् परमेश्वरीयनियममञ्जूषाया दायूदनगरात् सियोनात् स्थानान्तरीकरणार्थं चिरुश्वाजने सञ्जग्राह । ततः सप्तममास उत्सवसमय इच्छायेलीयजोक्ताः सर्व्वे नरपतेः समीपे १ भिजितवन्तः । अनन्तरम् इच्छायेलीयप्राचीनगणे समुपस्थिते जेवीय- ४ जोक्ता मञ्जूषाम् ऊञ्जः । मञ्जूषा समाजावासस्तदाङ्गसस्यान्तःस्थितानि ५ सर्वाणि पवित्रभाजनानि च जेवीययाजकैरुद्दिरे । अपरं सुजेमान् ६ नरपति मञ्जूषायाः सम्मुखे सम्भजित इच्छायेलीयजोक्तानां कृत्वः समा- ७ जस्य षड्त्वजोरयाद् असङ्ख्येयान् अपरिमेयांश्च मेघान् ग्राञ्चोत्सृज्युः । अनन्तरं याजका मन्दिरस्यवाक्यस्थानास्थे महापवित्रस्थाने किरूवयोः ० पक्षाग्रामघो किरूपितस्थाने परमेश्वरस्य नियममञ्जूषां निदधिरे । तौ ८ किरूवौ स्वपक्षान् मञ्जूषायाः स्थानोपरि विस्तारयामासतुरतस्तौ किरू- ९ वौ मञ्जूषां तदीयवहनदृष्ट्वा चाच्छादयामासतुः । तयो दृष्ट्वा ८ दीर्घत्वात् मञ्जूषाया अन्तिके वाक्यस्थानस्याग्रभागे तयोः दृष्ट्वा बभूवतुः किन्तु बहिर्दृष्ट्वा न बभूवतुः, अद्यापि ते तत्र स्थाने विद्येते । तत्र १० मञ्जूषावाम् अन्त्यत् किमपि नासीत्, केवञ्च मिसरदेशाद् इच्छायेलीय- ११ वंशानां निर्गमनकाले परमेश्वरस्तैः सार्द्धं यं नियमं चक्ष्वान् तदीयपत्र- युक्तं प्रसारणकद्वयं तन्मध्य आसीत् यतो होरेवे मूसाकृत तन्मध्ये स्थापितवान् ।

ते समागता याजकाः सर्व्वे स्नान् पवित्रीकृतवन्तः, परन्तु पर्याधानु- ११ सारेण कार्याणि न चक्रिरे । अपरं पवित्रस्थानाद् याजकानां बहि- १२ र्गमनकाल आसन्नो हेमनो चिद्रूपनस्तेषां तनया भ्रातरश्चेत्तादयः सर्व्वे मायसा जेवीयाः परिहितसङ्ख्यावसनाः सन्तः करतानमूरजवस्तुकी धार-

- यन्तश्च वेद्याः पूर्वदिशस्तित्थन् तूरीवादका विंशत्यधिकशतं याजका अपि
 १३ तैः सार्द्धम् अतित्थन् । ते तूरीवादका प्रायकाश्च सर्वे एकक्षरेण परमे-
 श्वरस्य कृतिं धन्यवादोक्ताकुर्वन् । अपरं यदा ते तूरीवरताकारिभि
 वांशयन्तैः समं महाशब्दं कुर्वन्तः, परेशः क्षेमदातास्ति चिरकृतदनु-
 यज्ञः, इति वाक्येन तस्य कृतिम् अकुर्वन् तदानीं गृहम् अर्घतः
 १४ परमेश्वरस्य मन्दिरं मेघेन तादृक् पर्यपूर्यत्व, यद् याजका मेघकारणात्
 सेवनम् अनुकृतुम् असमर्था बभूवुः, यतः परमेश्वरस्य तेज ईश्वरीय-
 मन्दिरं पूरयामास ।

६ षष्ठोऽध्यायः ।

१ सुलेमना लोकेभ्य आशीर्षदानं परमेश्वरस्य च प्रथमं ११ मन्दिरप्रतिष्ठापनय
 सुलेमनः प्रार्थनश्च ।

- १ तदानीं सुलेमन् याजहार, परमेश्वरो घोरान्धकारे वसतीति तेन
 २ निगदितं । तवाधिष्ठानार्थं मन्दिरमेकं मया निरमायि तव निववासायं
 ३ तन्निवेशनं कर्तुं । अपरम् इच्छायेषीयानाम् अस्मिन्ने समाजे ऽवतिष्ठ-
 माने राजा स्वास्यं परावर्त्येच्छायेषीयानां कृत्स्नं समाजम् आश्रिधं
 ४ जगाद । स कथयासास, इच्छायेकः प्रभुः परमेश्वरो धन्यः, स मम पित्रे
 दायूदे स्वस्त्रेण यत् प्रतिष्ठातवान्, तत् स्वकराभ्यां साधितवान्, यथा,
 ५ मम प्रजागण इच्छायेषीयवंशे यस्मिन् दिने निरददेष्टात् मया
 वह्निष्कृतस्तद् दिनम् आरम्भाहम् अत्र स्थाने मम नाप्ते ऽधिष्ठानार्थं
 मन्दिरं निर्मातव्यमित्यभिप्रायेच्छेच्छायेषीयानां कस्यापि वंशस्य किमपि
 नगरं नाभिरोचितवान् किन्तु मदीयप्रजागणस्येच्छायेषीयवंशस्याधिपति-
 ६ त्वाय कमपि नरं न वदीतवान् । अथुना मम नामधेयस्य वासस्थानार्थं
 यिरूशाकमं, मम प्रजागणस्येच्छायेषीयवंशस्याधिपतिवार्थं च दायूदं
 ७ वदीतवान् । अपरम् इच्छायेकः प्रभोः परमेश्वरस्य नाप्ते मन्दिरमेकं नि-
 ८ र्मातुं मत्तातो दायूदं मनो निदधे । किन्तु परमेश्वरो मम वातं दायूदं
 वाक्मिदं जगाद, त्वं मम नाप्ते मन्दिरं निर्मातुं मनो निरदध्या इति
 ९ तव मनोज्ञतं भद्रमेव । तथापि त्वमन्दिरं त्वया ना निर्मातव्यं, किन्तु
 १० तदौरसास्त्रेण मम नामार्थं त्वमन्दिरं निर्मातव्यमिति परमेश्वरेण
 यद् वचनं प्रतिष्ठातं तदेव साधितं, ततः परमेश्वरस्य वाक्पादहं निज-

तामस्य दायूदः परं प्राप्येखायेलीयराजसिंहासन उपाविष्टम् इखायेकः
प्रभोः परमेश्वरस्य नाम्ने मन्दिरमिदं द्विरमापयञ्च । परमेश्वरोऽस्मत्पूर्व- १९
पुरवैः सह यं नियमं हतवान् तदीयपत्रस्याधरोः या मञ्जूषा तामपि
तत्र न्यदधं ।

अनन्तरं स इखायेकः कृत्स्नसमाजस्य साक्षात् परमेश्वरस्य यज्ञवेद्या १९
अन्तिकम् उपस्थाय करौ प्रसारयत् । यतः सुजेमान् पञ्चहस्तदीर्घं पञ्च- २०
हस्तप्रस्थं हस्तत्रयप्रांशुं पितृकर्मण्यं मञ्चमेकं निर्माप्य चत्वरमध्ये ऽस्था-
पयत् तस्योपरि तिष्ठन् स इखायेकः कृत्स्नसमाजस्य साक्षात् जानुपातं
कृत्वा गगनं प्रति करौ प्रसार्य व्याजहार, हे इखायेकः प्रभो परमेश्वर, २४
खर्गं पृथिव्यां वा तव तुल्यो नापरः कश्चनेश्वर आस्ति । तव यावन्तो
दासाः सर्वान्तःकरयैस्त्वव चक्षुर्गोचरे चरन्ति तान् प्रति खनियमं
स्वप्नेन च साधयसि । विशेषतः खदासाय मत्ताताय दायूदे त्वं यत् २५
प्रत्यष्ट्योक्तद् असाधयः स्ववक्त्रेयोक्तं वचनम् अद्य स्वकरेण सफलम्
अकार्षींश्च । हे इखायेकः प्रभो परमेश्वर, खदासाय मत्ताताय दायूदे २६
भवता यत् प्रतिज्ञातं तदधुना साध्यतां, यथा, मम चक्षुर्गोचरे त्वं यदद्
आचरन्त इत् तव सन्तानाश्चेत् स्वस्वमार्गमधि सावधानाः सन्तो मम व्यव-
स्थाम् आचरन्ति तर्हि मम साक्षाद् इखायेलीयराजसिंहासनोपवेष्टु-
पुरव्यस्थाभावस्तव वंशे कदापि न भविष्यतीति । हे इखायेकः प्रभो २७
परमेश्वर, खदासाय मदीयजनकाय दायूदे भवता यत् कथितं भवत-
स्तद् वाक्यमिदानीं स्थिरं भवतु । किन्त्वोश्वरो मनुष्यैः सह पृथिव्यां
निवस्यतीति किं सत्त्वं भवेत्? पश्य खर्गः खर्गोपरिस्थः खर्गश्च भवन्तं न
धरति, ततो मन्त्रिर्भित्तं मन्दिरमिदं किं धरेत्? हे मम प्रभो परमेश्वर, २८
त्वं खदासस्य प्रार्थनां निवेदनञ्च गृह्णास्य, तव दासेन या काकृत्तिः
प्रार्थना च क्लिषते सा भवता श्रूयतां । अत्र स्थाने मम नाम स्थापयि- २९
ष्यामीति वाक्यं यत् स्थानमिदम् अर्पयति यन्मन्दिरमिदमधि भवतोक्तं तत्
प्रति भवतो नयने दिवारात्रम् उन्मीलिते तिष्ठताम् एतत्स्थानोद्देश्या
भवतो दासस्य प्रार्थना च भवता श्रूयतां । एतत् स्थानम् उद्दिश्य ३१
प्रार्थयमानेन भवद्दासेन भवत्यजाम्नेनेखायेलीयवंशेन च या प्रार्थना
क्रियते, भवान् तां शृणोतु । भवान् स्वकीयवासस्थाने खर्गं तिष्ठन् तां
निष्पामयतु निश्चय्य च क्षमतां ।

केनचित् समीपवासिनः कस्मिंश्चिद् अपराजे लोका यदि प्रथमं ३९

- निश्चितं तं ब्राह्मणं स च श्रपये। यदि मन्दिरे ऽस्मिन् तव वेद्याः
 १९ समीपम् उपतिष्ठति, तर्हि त्वं स्वर्गे निश्चय्य कर्त्तव्यं कुर्वन् निजदासान्
 विचारयार्थतो दोग्रश्रे फलं दत्त्वा तस्य कुर्मन्त्रः समुचितं दक्षं तस्य
 मन्त्रके वर्त्तय निर्द्दोषश्च निर्द्दोषं कृत्वा तस्य निर्द्दोषत्वस्य यत्नं तस्मै
 विश्राजय ।
- २० अपरं तव विरुद्धं पातककरणाद् रिपुभिः पराजितास्तवेद्यायेकीय-
 प्रजागत्या यदि त्वां प्रति पराहृत्य तव नाम क्लृप्तस्तव साक्षात् मन्दिरे
 २१ ऽस्मिन् विनयन्ते प्राधंयन्ते च, तर्हि त्वं स्वर्गे निश्चय्य तवेद्यायेकीयप्रजा-
 नाम् अपराधं क्षमस्व तेभ्यस्तेषां पूर्वपुरुषेभ्यश्च यं देशं दत्तवानसि तं
 देशं पुनर्दत्तं तान् आनय च ।
- २२ अपरं तव विरुद्धं तेषां पातककरणाद् गगने रुद्धीभूते यदि दृष्टि
 नं भवति तेन ते यदि स्थानस्यैतस्य दिशि प्रार्थयमानास्तव नाम क्लृप्त
 २० त्वया तेषां क्लेशा जात इति विविच्य स्वपापात् परावर्त्तन्ते च, तर्हि त्वं
 स्वर्गे निश्चय्य तव दासानाम् इत्यायेकीयप्रजानाम् अपराधं क्षमस्व गन्तव्यम्
 उत्तममार्गश्च तान् आदिश तव प्रजागत्याय यं देशं भोगार्थं दत्तवानसि
 तस्मिन् देशे दृष्टिं कारय च ।
- २३ अपरं देशे दुर्मन्त्रे जाते महामार्थी वा जातायां शस्यानां वा
 शुक्लत्वे स्नानत्वे वा जाते शुक्लकोटादिपतकेषु वा जातेषु देशस्थानगरेषु वा
 २६ रिपुभिरवरुध्यमानेषु कस्यांश्चित् मार्थी पीडायां वा बलवत्यां यदि क्ले-
 चित् मानवेन तव क्लृप्तेनेद्यायेकीयप्रजागणेन वा स्वकीयपीडां स्वकीय-
 क्लेशश्च बुद्धा क्वाचित् प्रार्थना किञ्चन निवेदनं वा क्रियते मन्दिरस्यास्य
 २० दिशि च करहयं प्रसार्यते, तर्हि त्वं निजवासस्थाने स्वर्गे निश्चय्य
 क्षमिन्त्वा यस्य मनुष्यस्य यम् आन्तरिकभावं जानासि तदनुसारेण तस्या-
 चरकस्य समुचितं फलं तस्मै देहि, यत्स्वमेव मनुष्यसन्तानानाम् आदि-
 २१ तीयो ऽन्त्याम्यसि । तथा सति त्वम् अस्मत्पूर्वपुरुषेभ्यो यं जनपदं
 दत्तवानसि तन्मध्ये ते यावत् जीविष्यन्ति तावत् त्वत्तो भीत्वा तव
 मार्गेषु चरिष्यन्ति ।
- २२ . अपरं तवेद्यायेकीयप्रजागणाद् भिन्नजातीयः कश्चिन्नरो यदि तव
 महानामकारणात् सबलकरस्य प्रसारितवाहोश्च हेतुना दूरदेशाद्
 २१ आगत्य मन्दिरस्यास्य दिशि प्रार्थनां कुरुते, तर्ह्यपि त्वया स्ववासस्थाने
 स्वर्गे निश्चय्य तस्य भिन्नजातीयस्य नरस्य प्रार्थनानुसारात् कस्यं क्रियता,

तथा ह्यते पृथिवीस्थजातीयाः सर्व्वं तव नाम्ने ज्ञानं जन्तु तवैवाद्येकीय-
प्रजा इव त्वत्ते भेष्यन्ति मन्त्रिर्मितस्यास्य मन्दिरस्योपरि तव नाम
सङ्गीर्त्तितमेतदपि ज्ञास्यन्ति ।

अपरं युद्धयात्रार्थं त्वया प्रेषितास्तव कोक्रा यदि रिपुभिः सह योद्धुं १५
वहिर्गत्वा त्वयाभिरुचितम् एतन्नगरं तव नामार्थं मया निर्मितं
मन्दिरञ्चोद्दिश्य तव साक्षात् प्रार्थनां कुर्व्वते, तर्हि त्वं स्वर्गं तेषां प्रार्थनां १५
विनयञ्च निशम्य तेषां विचारस्य निष्पत्तिं कुरु । अपरं ते यदि तव १६
विरुद्धं पापं कुर्व्वन्ति (यतः पापं न करोत्येवम्भूतः को ऽपि मानवो
नास्ति) त्वया च तेभ्यः ऋद्धा रिपूणां करेषु समर्पितास्ते यदि विजेट्ठिभि
र्दूरस्थं निकटस्थं वा देशं नीयन्ते, ततः परं यस्मिन् देशे ते नीतास्तत्र १७
यदि मनसि स्वदशां चिन्तयित्वा स्वीयप्रवासदेशे त्वाम् उद्दिश्य प्रार्थय-
माना अस्माभिः पापम् अपराधो ऽधर्मञ्चाकारोति वदन्ति, इत्थं ते १८
यदि स्वकीयप्रवासस्थाने ऽर्धतः स्वविजेट्ठ्यां देशे सर्व्वान्तःकरणैः सर्व्व-
प्राणैश्च त्वां प्रति परावर्त्तन्ते, तेषां पूर्व्वपुरुषेभ्यस्तया दत्तं स्वकीयदेशं
त्वयाभिरुचितं नगरं तव नाम्ने मया निर्मितं मन्दिरञ्चोद्दिश्य प्रार्थनां
कुर्व्वते च, तर्हि त्वं स्ववासस्थाने स्वर्गं तेषां प्रार्थनां विनयञ्च निशम्य तेषां १९
विचारस्य निष्पत्तिं कुरु, तव प्रजागणैः तव विरुद्धं यद्यद् अपराधं
तत् सर्व्वं क्षमस्व च । इदानीं हे मदीयेश्वर, स्थाने ऽस्मिन् या प्रार्थना ४०
क्रियते तां प्रति भवतः श्राप्ते सुगम्ये चक्षुषी चान्मीलिते भवतां । इदानीं ४
हे प्रभो परमेश्वर, भवान् भवतः शक्तिस्वरूपा मञ्जूषा च स्वविश्राम
स्थानम् आरोह्यतु । हे प्रभो परमेश्वर, वसनं त्राणरूपं ते याज्यतेः
परिधीयतां, पुण्यवन्तश्च ते सर्व्वे नन्दन्तु स्वीयमङ्गले । हे प्रभो परमेश ४२
त्वं स्वाभिधिक्षिप्तं न वक्ष्य, निजदासस्य दायूदो वरश्च स्मर्य्यतां त्वया ।

७ सप्तमोऽध्यायः ।

१ सुलेमनः प्रार्थनातः परम् आकाशाद् वक्रैः पतनं ४ तस्य यज्ञकर्म्म ८ उत्सवकरणात्
परं लोकानां विषर्जनं १९ सुलेमानं प्रति परमेश्वरस्य प्रतिज्ञानं ।

सुलेमना प्रार्थनायां समापितायां गगनाद् ऊताशो ऽवसृष्ट्य ह्यथं १
बर्षीञ्च जगत्स मन्दिरञ्च परमेश्वरस्य तेजसा परिपूरयाच्छक्रे । परमे- १
श्वरस्य तेजसा परमेश्वरीयमन्दिरस्य पूर्णत्वाद् याजकाः परमेश्वरस्य

- १ मन्दिरं प्रवेष्टुम् असमर्था बभूवुः । इच्छायेलीयवंशाः सर्व्वे तम् अभिप्राप्तं मन्दिरोपरि मरुमेश्वरीयतेजस्य विलोम्ब पाषाणमयभूमौ न्यूनीभूय प्रखम्ब भजनं चक्रुः परमेश्वरं स्तुवन्तश्च न्यगूदन् स एव छेमदातास्त्रि नित्यश्च तदनुग्रहः ।
- ४ अनन्तरं नरपतिः सर्व्वं लोकाश्च परमेश्वरस्य सम्मुखे बलिदानम् अकुर्व्वन् । तत्र राज्ञा सुलेमना द्वाविंशतिसहस्राणि गावो विंशति-सहस्राधिकं लक्षं मेघाश्च बलिभूषणादीयन्त, अनेन प्रकारेण राज्ञा
- ६ समस्तलोकैश्चेश्वरीयमन्दिरस्य प्रतिष्ठाकारि । याजकाः स्त्रीयस्त्रीयपदस्य कार्याण्यन्वतिष्ठन् स्त्रीयाश्च स्वकरैर् दायूदादिष्टं स्तुतिवाद्यं कुर्व्वन्तो ऽर्धतः परमेश्वरस्यानुग्रहो नित्यश्चायी तत्कारणात् तस्य प्रशंसार्थं राज्ञा दायूदा निरूपितान् वाद्ययन्त्रान् वादयन्तो ऽतिष्ठन्, अपरं याजकास्तेषां सम्मुखे तुरीरवादयन्, अपरम् इच्छायेलीया निखिललोका उपातिष्ठन् ।
- ७ तस्मिन् समये परमेश्वरीयमन्दिरस्य सम्मुखस्थाप्राङ्मुखस्य मध्यदेशः सुले-मना पवित्रीकृतः, यतो होमाद्यंका बलयो मङ्गलार्थकबलीनां मेदांसि च तत्रैव तेजात्लह्यन्ति, यतो हतोः सुलेमना निर्म्मिता यज्ञवेदी होम-बलीन् निवेदितवस्तुनि मेदांसि च धर्षुं नाशक्राता ।
- ८ तस्मिन् समये सुलेमान् तेन सहितो ह्यमातस्य प्रवेशस्थानम् आरभ्य मिसरदेशीयां सीमास्थसरितं यावत् सर्व्वेषाम् इच्छायेलीयलोकाणां महासमाजश्च महं चक्रिरे । किन्त्वष्टमे दिने ते विश्रामम् अकुर्व्वन् यतस्ते सप्ताहमेकं यावद् वेद्याः प्रतिष्ठाम् अन्यसप्ताहं यावद् उटजेत्सवश्च चक्रिरे । अनन्तरं परमेश्वरो दायूदं सुलेमानं स्त्रीयेश्वरीयप्रजाश्च प्रति यानि यानि मङ्गलानि कृतवान् तैरानन्दिता लह्यच्चित्ताश्च लोकाः सप्तममासस्य त्रयोविंशे दिने निजं निजं वासस्थानं यातुं राज्ञा विस-
- ११ लह्यिरे । अनेन प्रकारेण सुलेमान् परमेश्वरीयमन्दिरस्य राजभवनस्य च निर्म्माणं समापयामास, अपरं परमेश्वरस्य मन्दिरे निजप्रासादे च यद्यत् कर्त्तुं सुलेमान् अभिलषितवान् तदेव सिद्धमकरोत् ।
- १२ अपरं परमेश्वरो निष्ठायां सुलेमने दर्शनं दत्त्वा कथयामास, मया १३ तव प्रार्थना श्रुता यज्ञभवनार्थं स्थानमिदमपि दत्तं । मया गगनं बद्धा लह्यं निवारितायां शुककौटिषु जनपदं नाशयितुम् आदिष्टेषु निज-
- १४ प्रजानां विरुद्धं वा महाभार्यां प्रेषितायां यदि मम नाम्ना विख्याता मदीयप्रजा नस्वीभूय प्रार्थनां मदीयमुखात्वेषश्च कुर्युः स्त्रीयकुमार्ग-

भ्यश्च परावर्त्तेरन् तर्हि स्वर्गे तिष्ठता मया तत् श्रुत्वा तेषाम् अपराधाः
 क्षमिष्यन्ते तेषां जनपदस्य मङ्गलानि च कारिष्यन्ते । अत्र स्थाने या १५
 प्रार्थना भविष्यति तां प्रति मम चक्षुष्युन्मीलिते श्रोत्रे च सुगन्धे भवि-
 ष्यतः । इदानीं मदीयनाम्ना नित्यस्थित्यर्थं मन्दिरमिदं मयाभिरुचितं १६
 पवित्रीकृतञ्च मम दृष्टि मम मनश्च सततं स्थाने ऽस्मिन् स्थास्यतः ।
 अपरं तव तातो दायूद् यादृक् चरितवान् तादृक् त्वमपि यदि मम १०
 साक्षात् चरन् मया यथादिष्टं तथैव कर्म करिष्यसि मम विधीन्
 राज्यनीतीश्च पालयिष्यसि च, तर्हींस्त्रायेलीयानां शासनकर्त्तृपुरुषस्या- १८
 भावस्तव वंशे कदापि न भविष्यतीति मया तव ताताय दायूदे यत्
 प्रतिज्ञातं तदनुसारात् तव राजसिंहासनं स्थिरंकारिष्यते । किन्तु १९
 यदि यूयं मत्तो ऽपहृत्य ममादिष्टान् विधीन् राज्यनीतीश्च न पालयि-
 ष्यथ, यदि च विपद्यगामिने भूत्वेतरदेवान् सेविष्यध्वे प्रथमस्य च,
 तर्ह्यहं युद्धं यं मदीयदेशं दत्तवान् तस्माद् युद्धान् उच्छेत्स्यामि यच्च २०
 मन्दिरमिदं मम नामार्थं पवित्रीकृतवान् अस्मि तदपि स्वदृष्टिगोचराद्
 द्रवयिष्यामि सर्वजातीयानां गालिपरिहासयोरुदाहरणं करिष्यामि
 च । ततो यावन्तो लोका एतस्य प्रांशुमन्दिरस्य सन्निधिना प्रजिष्यन्ति, २१
 ते चमत्कृता भविष्यन्ति, देशमेतं मन्दिरमेतच्च प्रति परमेश्वरः कुत
 एतादृशं कृतवान्? इति प्रप्यन्ति च । तेन लोकाः प्रतिवक्ष्यन्ति, लोका- २२
 नाम् एतेषां पूर्वपुरुषा येन मिसरदेशाद् वहिरानीता इमे स्वेषां तं
 पत्रिकं प्रभुं परमेश्वरं विहायेतरदेवान् आश्रित्य तान् प्राणमन् असे-
 वन्त च तस्मादन्वात् स तान् इत्थं विपद्ग्रस्तान् कृतवान् ।

८ अष्टमोऽध्यायः ।

१ सुजेमना नगरनिर्माणं ३ अन्यदेशीयानां कराधिनीकरणं ११ प्रासादे निज-
 कायाया नयनं १४ धर्मविधीनां पालनं १४ याजकानां श्लेषीयानाञ्च निरूपणं १०
 पोषीरान् काचनानामानयनञ्च ।

परमेश्वरस्य मन्दिरं स्वकीयनिवेशनक्षैतयोः प्रासादयो निर्माणेन सुजे- १
 मना विंशतिवत्सरा यापिताः । अपरं हीरमः सुजेमने यानि नगराणि १
 दत्तवान् सुजेमान् तानि निर्माप्येस्त्रायेलीयवंशान् तन्मध्ये वासया-
 च्चकार । अनन्तरं सुजेमान् जमातसोवां गत्वा तां पराजिगाय । अपरं १
 मन्भूत्वा तपोरनगरं जमाते च यानि नगराणि धनरक्षार्थं निरमाप- ४

- ५ यत् तान्यपि तदानीं निर्मापयाञ्चकार । अपरं स उर्द्धस्थं वैधोरोगम्
अधःस्थं वैधोरोगञ्चैव द्वे नगरे दुर्गवत् प्राचीरगोपुरागंले हृष्टे चकार ।
- ६ अपरं सुलेमान् वाकतं कोषनगराणि रथनगराणि सादिनां नगराणि
तदन्यद् यिरूशाकमे लिवानोने स्वकीयस्य कृत्स्नराष्ट्रस्य सर्व्वं च यद्यत्
निर्मापयितुम् ऐच्छत् तत् सर्व्वं निर्मापयाञ्चकार ।
- ७ इस्त्रायेलीयवंशाद् अपरवंशोद्भवा ये द्वितीयेभ्योपि रिषीयद्विषीय-
८ थिवृषीयलोका अपशिष्टाः सन्त इस्त्रायेलीयवंशे विनष्टं न शकिते तेभ्य
उत्पन्ना देशे चावशिष्टा वंशः सुलेमना संगृहीतोऽयं यावद् दामत्वापन्न-
९ कारनिवहोऽकारि । इस्त्रायेलीयवंशोद्भवाः केऽपि सुलेमना स्वकीयराजत्वे
दासा न चकिते, ते योद्धारो रथिनो रथाधिपतयो ह्यारोहिणश्च
१० बभूवुः । अपरं तेषां मध्ये पञ्चाशदधिके द्वे शते जनाः सुलेमनो राष्ट्रः
कारनिवहाध्यक्षा भूत्वा लोकान् अपशिधन् ।
- ११ अनन्तरं सुलेमान् फिरौलो दुहितुं निर्मित्तं यं प्रासादं निरमापयत्
तं प्रासादं दायूदो नगरात् तां मर्हिधीम् आनिनाय, यतः स गदित-
वान् मम जाया इस्त्रायेलीयराजस्य दायूदः प्रासादे न वक्षति यतो
परमेश्वरीयमञ्जूषा यानि स्थानानि प्राविशत् तानि पवित्राणि सन्ति ।
- १२ अपरं सुलेमान् अलिन्दस्य सम्मुखे परमेश्वरीयां यां वेदिं निर्मितवान्
१३ तदुपरि परमेश्वराय होमबलीन् दातुम् आरेभे । मृसा यद् आदिष्ट-
वान् तदनुसारेण स विश्रामवारेष्वमावास्यासु त्रिषु वार्षिकमहोत्सवेषु
चार्थात् किन्वश्रुत्युपपानां मह्ये समाहानां मह्ये उटजन्मन्मन्मह्ये च
यस्मिन् दिने यथा निरूपितं तस्मिन् दिने तथैव बलिदानम् अकरोत् ।
- १४ अपरं स निजजनकस्य दायूदो निरूपयानुसारेण कर्त्तव्यक्रियायां कृते
याजकानां पर्यायान् निरूपयामास अपरं यस्मिन् दिने यथा कर्त्तव्यं
तस्मिन् तथैव स्तुतिं याजकानां सम्मुखे परिचर्याञ्च कर्त्तुं लेवीयान्
निरूपयाञ्चकार । अपरं तेषां पर्यायानुसारेण द्वारेषु दैवारिकान् नि-
१५ रूपयाञ्चकार यत् ईश्वरीयलोको दायूद् तद् आजापयाञ्चकार । अपरं
राजा याजकान् लेवीयांश्चाधि धनागारानधि वा यत् किञ्चन आपयत्
१६ ते तदन्यथा नाकुर्वन् । इत्थं परमेश्वरीयमन्दिरस्य भित्तिमूलकरणम्
आरभ्य तस्य समाप्तिं यावत् सुलेमनो निखिलं कार्य्यं निरूपितां सिद्धिं
गते पारमेश्वरीयमन्दिरस्य निर्माणं सम्पूजं बभूव ।
- १७ तदानीं सुलेमान् इदोमजनपदं जलनिधितटस्थम् इत्थियोनमेवरम्

एकतश्च जगाम । अपरं हीरमो निजदासैस्तस्य सन्निधिं प्रोतान् निपुण- १८
नाविकांश्च प्रेषयामास ते च सुलेमनो दासैः समम् खीपीरं समीय
पञ्चाशदधिकशतुःशतकिष्करपरिमाणानि काश्चनानि गृहीत्वा तस्मात्
स्थानात् सुलेमनो नरपतेः सन्निधिम् आनिन्युः ।

६ नवमोऽध्यायः ।

१ सुलेमनो ज्ञानं श्रोतुं शिवायाः राज्ञा यिरूशालम आगमनं १० सुलेमनः कनकानां
कथा ११ सुवर्णफलकानां कथनं १० दन्दिदन्तमयमिहामनस्य कथनं २० पात्रादि-
कथनम् उपद्वैकनकथनं २६ रथहयानां कथनं २६ करादीनां कथनं २६ तस्य
राजत्वस्य निधनस्य च कथनं ।

अपरं शिवादेशस्य राज्ञी सुलेमनः कीर्त्तिं निशम्य प्रवर्त्तिकाभिस्तं १
परीक्षितुम् अतीवमहाडम्बरेण सुगन्धिद्रव्यप्रचुरस्वर्णमणिवाहिनां महा-
क्लानां निवहेन घातता यिरूशालमम् आजगाम, सुलेमनः सन्निधिमेव
सर्वं स्वमनोगतमधि तं सम्बभाषे च । ततः सा यद्यद् अष्टच्छत् तत् १
सर्वं सुलेमान् तां जगाद, तन्मध्ये सुलेमनागम्यं किमपि वाक्यं नासीत्
स तां सर्वमेव ज्ञापितवान् । अतः सुलेमनो ज्ञानं तन्निर्मितं मन्दिरं १
तस्य भोजनासनस्थभक्ष्यद्रव्याण्यमात्यानां परिषद् परिचारकाणां श्रेणी- ४
वेशौ पानपात्रवाहिनां संख्या वेशश्च परमेश्वरीयमन्दिरारोहणाय
तस्य सोपानस्त्रैतानि सर्वाणि दृष्ट्वा सा शिवादेशस्य महिषी हृतज्ञानं
बभूव । सा तु राजानं जगाद, भवतो वाक्यानि ज्ञानञ्चाधि ५
किंवदन्ती स्वदेशे मयाश्रावि सा सत्यैव । किन्त्वहं यावद् आगत्य स्वने- ६
त्राभ्यां सर्वं नापश्यं तावत् तां जनश्रुतिम् अस्तव्याम् अमन्ये किन्तु पश्य
तव महाज्ञानस्यार्द्धमप्यहं न श्रुतवती । भवान् मञ्जुतां किंवदन्तीम्
अतिरिच्यते । धन्या इमे भवतो नरो धन्यास्त्रेमे भवतो भृत्या यत इमे ७
नित्यं भवतः साक्षात् तिष्ठन्ती भवतो ज्ञानालापं शृण्वन्ति । धन्यो ८
भवतः प्रभुः परमेश्वरो यतः स भवति तुष्टा भवतः प्रभोः परमेश्वरस्य
कृते भवन्तं राजसिंहासन उपावेशयत् । भवत ईश्वर इच्छायैलवशे
प्रीयमाखो ऽनन्तकालं यावत् तं स्थापयितुम् इच्छत्येतत्कारणाद् भवान्
यस्यायं धर्मश्च समाचरेत् तदर्थं भवन्तं तस्योपरि राख्याभिधित्तम् अक-
रोत् । सा तु राज्ञ विंशत्यधिकशतकिष्करपरिमितानि सुवर्णानि प्रचु- ९

राशि सुगन्धिद्रव्याणि मर्गींश्च ददौ । शिवादेशस्य राज्ञी सुलेमने नृपतये
यादृशानि सुगन्धिद्रव्याण्यददात् तादृशानि सुगन्धिद्रव्याणि तत् ख्यानं
पुनर्नानीतानि ।

- १० अपरं हीरमस्य सुलेमनश्च ये किङ्करा औफीरात् कनकान्यानयन्ते
११ मलयजकाष्ठानि मर्गींश्चानयन् । अनन्तरं नरपतिस्तं मलयजकाष्ठैः
परमेश्वरीयमन्दिरस्य राजप्रासादस्य च निमित्तं सोपानानि ग्राथकानां
कृते वल्लकी वंशींश्च निर्मापयाञ्चकार । तादृशानि काष्ठानि यिद्धदादेशे
१२ पूर्वं केनापि न दृशानि । अनन्तरं सुलेमान् महीपतिः शिवाया महिष्या
वाञ्छितं यत् किमप्ययाच्यत तत् सर्व्वं तस्यै ददौ तदन्यत् सा राज्ञः समीपं
यद्यद् आनीतवती (तस्य शोधमपि स ददौ), ततः परं सा स्वभृत्यगणेन
सार्द्धं निजजनपदं परावृत्त्य जगाम ।
१३ सुलेमनो नरपतेः समीपं प्रतिवर्धं घटशतानि घटशतानि किङ्करपरिमि-
१४ तानि कनकान्यानीयन्त । तदन्यानि सार्धंवाहैर्वाणिजैश्च समानीयन्त,
अपरम् आरवीयाः सर्व्वं महीपतये देशाध्यक्षाच्च सुलेमनः सन्निधिं
१५ सुवर्णानि दुर्वर्णानि चानयन् । ततः सुलेमान् नरपतिस्ताडितसुवर्णं द्वे
शतं वत्सलाकारफलकानि निर्मापयामास तेषाम् एकैकस्मिन् फलके
१६ घटशतशकलपरिमितं ताडितं सुवर्णं प्रयुक्तं । अपरं ताडितसुवर्णं स्त्रीणि
शतानि चर्मणि निर्मापयामास तेषाम् एकैकस्मिन् चर्मणि त्रिशत-
शकलपरिमितानि कनकानि प्रयुक्तानि । अनन्तरं भृशपतिर्जिवानोना-
रगण्टश्च तानि निदधे ।
१७ अनन्तरं राजा दन्तिदन्तमयं महासिंहासनं निर्माप्य निर्मलकाष्ठ-
१८ नेन खद्युच्चकार । तस्य सिंहासनस्य घटं सोपानान्यामन् सुवर्णमयं
पादपीठमेकञ्च तत्र बद्धमासीत् । उपवेशनीयस्थानस्य पार्श्वयोश्च हस्ता-
१९ कारे अबलम्बने आस्तां तयोश्चावलम्बनयोरप्ये द्वौ सिंहावतिष्ठतां । तेषु
घटं सोपानेषु पार्श्वयोर्द्वादश सिंहा अतिष्ठन् । एतादृशं सिंहासनं
कस्मिंश्चिद् राज्ये न निरमायि ।
२० सुलेमनो महीपतेः सर्व्वानि पानभाजनानि कनकमयान्यासन् तदत्
जिवानोनारगण्टश्च स्थितानि सर्व्वानि भाजनानि निर्मलकनकमया-
२१ न्यासन् । सुलेमनो राजत्वसमये रजतानां किमपि मूल्यं नासीत् । यतो
हीरमस्य दासैः सह नरपतेस्तर्षीशग्रामिनः पोता आसन् वर्षत्रयात्
परं वारमेकं ते पोता आजन्मन् । ते तर्षीश्रीयपोताः सुवर्णं दुर्वर्णम्

इभदन्तान् कपीन् शिखिनश्चानयन् । अनेन प्रकारेण वित्तविद्याभ्यां १९
सुलेमान् नृपतिः पृथिवीस्थेभ्योऽन्यनिखिलराज्येभ्यः श्रेष्ठो बभूव ।

ईश्वरेण सुलेमनो मनसि यत् ज्ञानं निहितं तस्य तज्ज्ञानस्य वचां- १९
सि श्रोतुं वसुधारायाः सर्व्वे महीपतयस्तं साक्षात् कर्त्तुम् अयतन्त । ते च १४
प्रतिवर्षं स्वं स्वम् उपायनम् अर्थातो रजतमयानि कनकमयानि च भाज-
नानि वसनान्यस्त्राणि सुगन्धिद्रव्याणि हयान् अश्वतरांश्च समानयन् ।

अपरं वाजिनां स्पन्दनानाञ्च निमित्तं सुलेमनश्चत्वारि सहस्राणि भव- १५
नान्यासन्, अपरं तस्य द्वादशसहस्राणि हयारोहा व्यासन् ते च तेन
रथनगरेषु धिरूशालमे च राजनिकटे निदधरे ।

स सुलेमान् फरात्तटिनीम् आरभ्य पिल्लयीयानां जनपदं मिसर- १६
देशस्य सीमाञ्च यावत् निखिलभृपतीनाम् उपरि राजत्वं चकार ।
अपरं राजा धिरूशालमे प्रभृतत्वकारणाद् रजतानि पाषाणवद् एरस- १७
काष्ठानि प्रान्तरस्थोडुम्बरेन्धनवत् साधारणानि चकार । अपरं मनुजा १८
मिसरदेशात् निखिलजनपदाञ्च सुलेमनः कृते वाजिन आनिन्युः ।

एतस्य सुलेमन आद्यन्तं निखिलं चरित्रं भविष्यद्वादिना नाथनस्य १९
पुस्तके श्रीलोनीयाह्वयस्य भाविवाक्वग्रथे निवाटसुतस्य यारवियामस्य
विरुद्धं विद्वाःपरिदर्शकस्य यद् दर्शनं तन्मध्ये च लिखितं किं न विद्यते ?
स सुलेमान् धिरूशालमे वसन् कृत्स्नेखायेल उपरि चत्वारिंशद्द्वत्- १०
सरान् यावत् राजत्वं चकार । अनन्तरं सुलेमान् खपिटगण इव महा- ११
निद्रां प्रगत्य निजजनकस्य दायूदो नगरे प्रस्रानं लब्धवान् । ततस्तस्य
सुतो रिहवियामस्तस्य पदे राजत्वं चकार ।

१० दशमोऽध्यायः ।

१ रिहवियामम् अभियेकम् इखायेलीयलोकानां शिखिमे गमनं तं प्रति लोकानां
प्रायेन ६ तेषां प्रायेनर्माथ प्राचीनमन्त्रिभि युवलाकेय सद्य मन्त्रणा २२ यूनां मन्त्र-
णानुसारणेनारप्रदानं १६ इखायेलीयलोकानाम् अनाज्ञापदृशं कारनिषदाधिपस्य
हमनञ्च ।

अनन्तरम् इखायेलीयवंशेषु सर्व्वेषु रिहवियामस्याभियेकार्यं शिखिमं १
समागतेषु रिहवियामोऽपि शिखिमं जगाम । इत्यनन्तरे मिसरदेश- १
प्रवासी निवाटस्य सुतो यारवियामन्तां वार्त्तां श्रुतवान् । स यारवि-
यामः सुलेमनो राज्ञः सम्मुखात् पलाय्य मिसरदेशे प्रावसत् । ततः परं २

- दृतेराहुतः पुनरागतः । स तु यारवियामः सर्व्वं इच्छायेतीयलोकान्
 ४ रिहवियामे वाक्यमेतन्निवेदयामासुः, तव तातो ऽस्मासु गुरु युगम् आ-
 रोपितवान्, तव तातेन यत् कठिनं दासत्वं यद् गुरु युगम् अस्मास्मा-
 रोपितं, तद् अधुना त्वया लघुतरं क्रियतां, तथा कृतं वयं त्वां सेवध्या-
 ५ मह इति । ततः स तान् प्रतिजगाद, दिनत्रयात् परं पुन भंमान्तिकम्
 आगच्छतेति । ततो लोकाः प्रस्थिताः ।
 ६ अनन्तरं निजतातस्य सुलेमनो जीवनकाले ये तं पर्य्यचरन् राजा
 रिहवियामस्ते प्राचीनैः सह मन्त्रयन् तान् पप्रच्छ, युष्माकं मन्त्रयया
 ७ लोका इमे मया किं प्रतिगदितव्याः? ततस्ते तम् ऊचुः, भवान् यदि
 लोकान् एतान् अनुगृह्य तोषयति मधुरवचनैश्च तान् प्रत्युत्तरं वदति
 ८ तर्हि ते सर्व्वदा भवता दासा भविष्यन्ति । किन्तु स तैः प्राचीनैर्निवे-
 दितां तां मन्त्रणां विहाय तस्य समवयस्का ये तरुणास्तं पर्य्यचरन् तैः
 ९ सह मन्त्रयन् तान् पप्रच्छ, युष्माकं मन्त्रयया लोका इमे ऽस्माभिः किं
 प्रतिगदितव्याः? ते मां आहरन्, तव तातेनास्मासु यद् युगम् आरो-
 १० पितं तत् त्वया लघुतरं क्रियतामिति । ततस्तस्य समवयस्कास्तरुणास्तम्
 ऊचुः, तव पित्रा यद् गुरु युगम् अस्मास्मारोपितं तत् त्वया लघुतरं
 क्रियतामिति वाक्यं यं भवान् उक्तस्तान् लोकान् प्रति भवता यद् उत्तरं
 कर्त्तव्यं तदिदं । भवान् तान् वदतु मम तातस्य कठिदेशात् मम कनि-
 ११ ष्ठाङ्गुलिरपि स्थूलतरः । अतो मम पिता यद् गुरु युगं युष्मास्मारोपित-
 वान् तद् युष्मादीययुगं मया गुरुतरं कारिष्यते, मम तातेन यूयं कशाभि-
 र्दग्दिताः किन्तु मया यस्त्रियुक्ताभिस्ताडनीभि र्दग्दियिष्यध्व इति ।
 १२ अनन्तरं तृतीये दिने युष्माभि र्भंमान्तिके पुनरागत्यत्वं राज्ञ एतस्माद्
 आदेशाद् यारवियामे सर्व्वेषु लोकेषु च तृतीयदिवसे रिहवियामस्य
 १३ समक्षम् आगतेषु राजा कठिनवचनै लोकांश्चावभाषे । राजा रिह-
 १४ वियामः प्राचीनानां मन्त्रणां विहाय युनां मन्त्रणानुसारेण तान् जगाद,
 मम तातेन यद् गुरु युगं युष्मास्मारोपितं तन्मया गुरुतरं कारिष्यते;
 मम तातेन यूयं कशाभि र्दग्दिताः किन्तु मया यस्त्रियुक्ताभिस्ताडनीभि
 १५ र्दग्दियिष्यध्व इति । अनेन प्रकारेण राजा लोकानां प्राथितम् अस्वी-
 कृतं । यतो परमेश्वरो निवाटस्य पुत्रं यारवियामं प्रति प्रीक्षानीयाही-
 यस्य प्रमुखाद् यद् वाक्यं भाषितवान् स्वस्य तदाक्यस्य सिद्ध्यर्थम् ईश्वर
 एतन्निरूपितवान् ।

अनन्तरम् अस्माकं निवेदनं राज्ञा न स्वीकृतमिति स्थायेलीयैः सर्वैः १६
 दृश्यं । ततो लोका राजानं प्रतिजगदुः, दायूद्यस्माकं को ऽग्र व्यान्ते ?
 यिश्शयस्य पुत्रे ऽस्माकं कोप्यधिकारो नास्ति । हे इस्त्रायेलीयवंशाः,
 युद्धाभिः खं खं गृहं गम्यतां, हे दायूद्, त्वं स्ववंशस्यैवाध्यक्षो भव । तत
 इस्त्रायेलीयवंशाः खं खं वेश्म जग्मुः । यिह्जदादेशस्थानगरेषु य इस्त्राये- १७
 लीयवंशा न्यवसन् केवलं तेषां राजत्वं रिह्विवियामेन लब्धं । अनन्तरं १८
 रिह्विवियामेन राज्ञा प्रेषितः कारनिवहस्याधिपतिरदोरामः सर्वैरि-
 स्त्रायेलीयलोकैः पाषाणाघातै र्हतः । ततो राजा रिह्विवियामो यिरूशा-
 लमं पलायितुं त्वरितं रथं समाहराह । इत्यम् इस्त्रायेलीयवंशा अद्य- १९
 पर्यन्तं दायूद्वंशस्याधीनत्ववर्जिता बभूवुः ।

११ एकादशोऽध्यायः ।

१ समरं कर्तुं रिह्विवियामस्य परमेश्वरेण निषिद्धत्वं ५ नगराणां दृढीकरणं १३ तस्य
 सन्निधिं याञ्जकानां खेवीधानाच्च गमनं १८ तस्य भार्यापुत्रादीनां नामानि च ।

अनन्तरं राज्यं यद् रिह्विवियामं प्रति पुन वर्त्तत तत्कृत इस्त्रायेलीय- १
 वंशैः सह योधनार्थं यिह्जदावंशीया विन्यामीनवंशीयाश्च लोका अर्थातो
 ऽशीतिसहस्राधिककलसहस्रका अभिरुचिता योद्धारो यिरूशालमं
 प्रत्यागतेन रिह्विवियामेन सम्मेलिताः । तत ईश्वरीयलोकं शिमयियं २
 प्रति परमेश्वरस्यैतद् वाक्यम् उपतस्थौ, त्वं यिह्जदादेशीयं नृपतिं सुले-
 मनस्तनयं रिह्विवियामं यिह्जदाविन्यामीनदेशनिवासिनश्च सर्वान् इस्त्रा-
 येलीयलोकान् वद, परमेश्वरो भाषते, युद्धाभि र्यात्रा न कर्त्तव्या, युद्धद्- ५
 भ्राष्ट्रभिः सह न योद्धव्यं, किन्तु खं खं गृहं गन्तव्यं यत एतत् मत्तो
 ऽभवत् । ततस्त परमेश्वरस्याज्ञां गृह्णीत्वा यारवियामस्य विरुद्धं गमनात्
 पराहृत्य गताः ।

अनन्तरं रिह्विवियामो यिरूशालमे निवसन् यिह्जदाजनपदे कति- ५
 पयानि नगराणि सुदृढानि चक्रे । विशिषतो वैतूल्हेमम् ऐटमं तिकोयं ६
 वैत्सरं सोखुरदुल्लमं गातं मारेशा मोफम् अदोरयिमं लाखीशम् असेका ८
 सरियम् अयालोनं हिब्रोथश्चेतानि नगराणि तेन दृढीकृतानि । यिह्ज- १०
 दाविन्यामीनदेशयेरेतानि सुदृढानि नगराणि । अपरं स दुर्गाणि ११
 दृढीकृत्य तन्मध्ये सेनापतीन् सञ्चितानि भक्षत्रयाणि तैलानि द्राक्षा-

- १९ रसांश्च स्थापयाश्चकार । अपरं यिद्धदाविन्द्यामीनवंशयोक्तत्पक्षीभृतयोः
स प्रतिनगरं फलकानि शृलानि च निदधे नगराणि महागाढानि
चकार च ।
- १९ अपरं कृत्स्नेस्वायेलीयजनपदे ये याजका जेवियास्यासन् ते स्वीया-
१४ धिकारात् प्रस्थायागताः । जेवीयाः खेषां यामान् भृमीश्च विहाय यिद्ध-
दादेशं यिद्धशालमश्च समाजग्मुः, यतस्ते यारवियामेन तस्य तनयैश्च
१५ परमेश्वरस्थोपासनातो दवयाश्चक्रिरे । अपरं स भृगुस्थानानां भृत-
गणानां स्निग्धितगोवत्सयोश्च कृत इतरान् याजकान् नियोजयाश्चकार ।
१६ अपरम् इस्वायेलीयानां सर्व्ववंशानां मध्ये यावन्ता लोका इस्वायेलः प्रभुं
परमेश्वरम् इच्छितुं मनोभिरुद्यमम् अकुर्व्वन् ते खेषां पूर्व्वपुरघाणां
प्रभुं परमेश्वरम् उद्दिश्य बलीन् प्रदातुं तेषां (जेवीयानां) पश्चाद् आग-
१७ ष्टुन् । ते यिद्धदाया राजत्वं गाढं चक्रिरे वत्सरत्रयं यावत् सुशेसनः
सुतं रिह्विवियामं बलवन्तं विदधिरे च, यतस्ते चीन् वत्सरान् यावद्
दायुदः सुशेसनश्च वर्त्तना प्रावर्त्तन्त ।
- १८ अनन्तरं रिह्विवियामो दायुदः पौत्रो धिरेमेतस्य दुहितरं महकृतं
१९ यिग्रयस्य पौत्रोम् इलीयावस्य दुहितरम् अवीहयिषुश्च व्यवाह । तस्या
२० गर्भे यियुशः शिमरियः सहस्रश्च तस्यैते सुता अजायन्त । अतः परं तेनाव-
शालोमस्य दुहितरि माखायाम् उदृढायां तस्या गर्भे उविधो उत्तयः
२१ सीघः शिलोमीतश्चाजायन्त । रिह्विवियामः स्वीयानां निखिलजायागाम्
उपजायानाश्च मध्ये उवशालोमस्य दुहितरि माखायाम् अधिकम् अप्री-
यत, किञ्च तस्याष्टादश जायाः घष्टिरुपजायास्यासन् ताभ्यो ऽष्टाविंशतिः
२२ पुत्राः घष्टिः पुत्रश्च जज्ञिरे । अनन्तरं रिह्विवियामो माखाया गर्भजातम्
अवियं मुख्यं कृत्वा भ्राट्निवहस्य मध्ये उधिपं चकार यस्मात् स तमेव
२३ राजानं कर्त्तुं मतिमकरोत् । स बुद्धिं प्रकाशयन् यिद्धदाविन्द्यामीनजन-
पदयोः सर्व्वेषु स्थानेषु प्राचीरवेष्टितेषु नगरेषु च निजतनयान् नियो-
जयाश्चकार तैभ्यः प्रभृतानि भक्ष्यद्रव्याणि ददां तेषां कृते वङ्गीः कन्या
अन्वियेष च ।

१२ द्वादशोऽध्यायः ।

- १ परमेश्वरत्यागिनाद् रिह्विवियामस्य दुर्गमं य पातक्यय कृतं अनुपापकरणकारकाद्
दण्डस्य श्रावणं । २ तस्य राजतन्निधनयोः कथनम् ।

अनन्तरं रिहवियामेन राजत्वं स्थिरीकृत्य पराक्रमे लब्धे स तेन समं १
निखिलेस्त्रायेलीथलोकाश्च परमेश्वरस्य व्यवस्थां पर्य्यत्यजन् । अपरं ते पर- १
मेश्वरस्य विरुद्धम् अपराधं कृतवन्त एतत्कारणाद् राज्ञो रिहविया-
मस्याधिकारस्य पञ्चमे वत्सरे मिखीयः श्रीशको नरपति र्थिरूशालमस्य
विरुद्धम् आजगाम । तस्य द्वादश शतानि रथाः षष्टिः सहस्राणि हया- २
रोहिण्यो ऽसह्यका लोकाश्चासन् यतो लूवीयाः सुक्कीयाः कूशीयाश्च
लोकास्तेन सह मिसरदेशाद् आगच्छन् । अपरं स यिहूदादेशस्य ४
प्राचीरवेष्टितानि नगराणि वशे कृत्वा यिरूशालमम् आजगाम ।

तस्मिन् समये रिहवियामस्य सन्निधिं श्रीशकाद् भयेन यिरूशालमे ४
समागतानां यिहूदावंशस्याधिपानां सन्निधिञ्च भविष्यद्वादो शिमयिय
आगत्य तान् बभाषे, परमेश्वर इति वाचं वदति यूयं मां पर्य्यत्यजत
तत्कारणात् मयापि यूयं श्रीशकस्य करे पर्य्यत्यज्यध्वं । तत इस्त्रायेलीया ६
अधिपा नृपश्च नन्मीभूय कथयामासुः परमेश्वरो न्यायकारी । तदानो
परमेश्वरेण तेषां नम्रतायां दृष्टायां शिमयियस्य समीपं परमेश्वरस्य ७
वागियम् उपतस्थौ, ते नन्मा अभवन् एतत्कारणात् मया न विनाशयि-
ष्यन्ते किन्तु स्वल्पकालात् परम् उद्धारिष्यन्ते श्रीशकस्य करेण यिरूशाल-
मस्योपरि मम कोपः पूर्णत्वेन न वर्ध्मिष्यति । किन्तु मम परिचर्या भिन्न- ८
देशीयराज्यानां परिचर्या च यत् तैर् बुध्येत तत्कृते ते तस्य परिचारका
भविष्यन्ति ।

अपरं मिसरदेशीयनृपतिः श्रीशको यिरूशालमस्य विरुद्धम् आगत्य
परमेश्वरीयमन्दिरस्य धनानि राजपूर्याश्च धनानि जहार, सर्व्वाण्येव
तेन हृतानि । सुलेमना निर्मितानि कनकमयानि फलकान्यपि तेन १०
हृतानि । अनन्तरं तेषां विनिमयेन पित्तलीयफलकानि रिहवियामेन १०
राज्ञा निर्मापितानि राजपूर्या दारपालकानां पदातीनाम् अर्धद्वाराणां
करेषु समर्पितानि च । ततो यतिवारं राजा परमेश्वरीयमन्दिरम् अग- ११
च्छत्, ततिवारं पदातय आगत्य तान्युदधारयन् अनन्तरं पदातिशा-
कायां पुन न्यदधुः । रिहवियामे नञ्जे जाते परमेश्वरस्य कोपस्तस्मात् १२
मिष्टत्वं तस्य सर्व्वनाशजनको न बभूव । यिहूदायामपि केषाञ्चित्
सङ्गावो ऽविद्यत ।

अपरं राजा रिहवियामो यिरूशालमे पराक्रमी भवन् राजत्वं ११
चकार । राजत्वप्राप्तिकाले रिहवियामस्य वय एकचत्वारिंशद्वत्सराः ।

- परमेश्वरो निजनामधेयं स्थापयितुम् इच्छायेकीयानां सर्व्ववंशानां मध्ये
यत्नगरं वरोतवान् तस्मिन् स सप्तदश वत्सरान् यावद् राजत्वं चकार ।
१४ तस्य जनन्या अम्भोनीया नयमेति नामासीत् । स कदाचारम् अकरोत्
१५ यतः स परमेश्वरं गवेषयितुं स्वमनो न निदधे । एतस्य रिह्विवियाम-
स्याद्यन्ताः सकलाः क्रियाः शिमयियस्य भविष्यदादिन इहोः प्रदर्शकस्य
च पुराहृतपुस्तके लिखिताः किं न विद्यन्ते? रिह्विवियामयारवियामयो
१६ मध्ये नित्यं युद्धमासीत् । अनन्तरं रिह्विवियामः सपितृगण इव महानिर्झा-
गत्वा दायूदुनगरे प्रमशाने स्थापितः । अनन्तरं तस्य तनयो ऽवियस्तस्य
पदेन राजत्वं प्राप्तः ।

१३ त्रयोदशोऽध्यायः ।

- १ यारवियामेन समस अविद्यस्य बोधनं ४ यारवियामं प्रत्यविद्यस्य कथनं १३ परमेश्वरे विश्वासाद् अविद्यस्य जयः ११ अविद्यस्य भाव्यापुत्रादीनां कथनं ।
२ यारवियामस्य नृपस्याष्टादशे राजत्ववत्सरे ऽवियो विह्वदाजनपदे
३ राजा बभूवुः । तेन जीन् वत्सरान् यावद् यिस्शुशालमे राजत्वम् अक्रिय-
४ यतः, गिवियानिवासिन उरोयेलस्य मीखायानामिका दुहिता तस्य
५ मातासीत् । अविद्ययारवियामयो मध्ये युद्धम् आसीत् । अविद्यस्तुर्लक्ष-
६ रभिरुचिते बलवद्भिर् योद्धृभिः समरसङ्गां चकार, किञ्च यारवियामो
७ ऽष्टभिर् लक्षैरभिरुचिते बलवद्भिर् योद्धृभिस्तस्य विरुद्धं रणसङ्गां चकार ।
८ अपरम् अविद्य इप्सुयिमपर्व्वतस्यसिमारयिमाख्यस्य शिलाचयस्यापरि-
९ तिष्ठन् व्याजहार हे यारवियाम हे निखिलेस्वायेकीयलोकाः, मदीय-
१० वचनं निशामयत । इच्छायेकः प्रभुः परमेश्वर इच्छायेकीयराजत्वपद-
११ सदाकालार्थं दायूदे दत्तवान् अर्थाद् अमाघनियमेन तस्मै तस्य वंशाय
१२ च दत्तवान् इति युष्माकं परिज्ञानं किमुचितं नहि? तथापि दायूदः
१३ सुतस्य सुलेमन एकः किङ्करो यो निवाटस्य तनयो यारवियामः स
१४ उत्थाय निजप्रभोरधीनताम् अस्वीकृतवान् । अपरं च स्वला दुष्टान्श लोका-
१५ स्तदीयपक्षे मिलित्वा सुलेमनः सुतस्य रिह्विवियामस्य विरुद्धं बलवन्तो
१६ बभूवुः । तदानीं रिह्विवियामस्तरुणः कोमलबुद्धिश्चासीत् तथा विरुद्धं
१७ कठोरं नाभवत् । इदानीं यूयमपि दायूदो वंशस्य हस्तगतं परमेश्वरीय-
१८ राज्यं पराजेतुं मतिं कुरुथ । युयं बहव आश्रे यो गोवत्सो यारवियामेन

युष्माकं देवतार्थं निर्म्मिती तावपि युष्माभिः सह विद्येते । युष्माभिः पर- ८
 मेश्वरीययाजकान् अर्धतो हारोण्यवंशान् जेवीयांश्च दवयित्वा किम् इतर-
 देशस्थजातिभिरिव खेषां कृते याजका न नियुक्ताः? यः फस्थित् तरणम्
 एकं लघुभं सप्त मेघांश्च बलित्वेन दत्त्वा पवित्रीकृतो भवितुम् आग-
 ष्कृति स तयोरनीश्वरयो र्याजको भवति । किन्तु परमेश्वर एवास्माकम् १०
 ईश्वरो ऽस्ति, वयं तं न पर्य्यजाम, किञ्च परमेश्वरस्य परिचर्याकारिणो
 हारोण्यवंशीया याजका जेवीयाश्च निजनिजकार्यम् अचरन्ति, परमे- ११
 श्वरमुद्दिश्य प्रतिप्रातः प्रतिसन्ध्यञ्च होमार्थकबलिदानं कुर्वन्ति सुगन्धिधु-
 पान् ज्वालयन्ति च, किञ्च निर्म्मलदार्वीसनोपरि दर्शनीयपूपान् निदधते
 अपरं प्रतिसन्ध्याकालं ज्वालयितुं दीपैः समं कनकमयदीपलक्ष्मं आसा-
 दयन्ति, यतो वयं खेषां प्रभुना परमेश्वरेण निरूपितं कार्यं कुर्मः, किन्तु
 यूयं तं पर्य्यजत । पश्यतास्माकं सहायो मूर्द्धि ईश्वरस्ततः परं तस्य १२
 याजका युष्माकं विरुद्धं घोरनादं कर्तुं शब्दकारिण्यस्तूर्य्यश्च विद्यन्ते,
 तस्माद् हे इत्यायेलीयलोकाः खेषां पूर्व्वपुरुषाणां प्रभोः परमेश्वरस्य
 विरुद्धं समरं मा कुर्वत यतस्तस्मिन् कृते यूयं कृतार्था न भविष्यथ ।

अपरं यारवियाम एकं प्रच्छन्नं सैन्यसंघं तेषां पश्चात् प्रेषयामास, १३
 तस्य लोका यिद्धदावंशीयानाम् अय आसनं प्रच्छन्नसङ्घश्च पश्चादासीत् ।
 अनन्तरं यिद्धदाया लोका मुखं परालय खेषाम् अग्रे पश्चाच्च समरं १४
 विलोक्य परमेश्वरस्य सन्निधौ प्रार्थनां चक्रुः याजकाश्च तूरी वीदयाचक्रुः ।
 ततो यिद्धदाया लोकाः सिंहनादम् अकुर्वन् तेषु सिंहनादं कुर्वत्सीश्वरो
 ऽवियस्य यिद्धदाया लोकानाञ्च सम्मुखे यारवियामं निखिलेखायेलीय-
 वंशञ्च समाजघान । तत इत्यायेलीयवंशीयेषु यिद्धदाया लोकानाम् १५
 अयात् पणायमानेष्वीश्वरस्तान् तेषां करेषु समर्पयामास । तस्माद् १०
 अवियस्तस्य लोकाश्च महाहननेन तान् आजघ्नुः । तत इत्यायेलीयानां
 पञ्चलक्षाण्यभिरुचिता मनुजा हताः । तस्मिन् समय इत्यायेलीयवंशीया १८
 अवनता यिद्धदावंशीयास्तु पराक्रमिणो बभूवुः, यतस्ते खेषां पितृलो-
 कानां प्रभौ परमेश्वरे प्रत्याशाचक्रुः । अनन्तरम् अवियो यारवियामस्य १६
 पश्चाद् धावन् तस्य कतिपयनगराण्यर्धतो वैचेलं तदीयग्रामांश्च यिष्टानां
 तदीयग्रामांश्च इक्ष्वाकं तदीयग्रामांश्च वशीचकार । एतस्यावियस्य जीव- २०
 नकाले यारवियामः पुन बलवान् न बभूव, श्रेष्ठे स परमेश्वरेणाहता
 निधनं लेभे ।

- ११ अनन्तरम् अविद्य उक्तरोत्तरं पराक्रमी भवन् चतुर्दश जाया युवाह
 १२ ततस्तस्य द्वाविंशतिः सुताः षोडश दुहितरश्च यश्चिरे । एतस्याविद्यस्या-
 वशिष्टाः क्रियास्तस्य चरित्रम् उपदेशकथाश्च भविष्यद्वादिन इहे। यंशे
 लिखितानि किं न विद्यन्ते ?

१४ चतुर्दशोऽध्यायः ।

- १ आसाः सुरपूजानिवारणं इ दुर्मैः मैत्रेय राजर्षिभ्योऽपि कथं ए परमेश्वरस्य साहा-
 य्येन रिपूणां पराजयः ।
- २ अनन्तरम् अविद्यः स्वपितृगण इव महानिद्रां गतो लोकैर्दायुद्वनगरे
 ३ प्रशान्तिं स्थापितश्च, तस्य पुत्र आसास्तु तस्य पदे राजा बभूव । अपरं तस्य
 ४ राजत्वकाले जनपदो दश वत्सरान् यावत् निर्बिरोधो ऽतिष्ठत् । स
 ५ आसा निजप्रभोः परमेश्वरस्य साक्षाद् उत्तमं सरलस्य कर्म समाचरत् ।
 ६ स इतरदेवानां वेदी भृगुस्थानानि च दवयाश्चकार प्रतिमूर्त्ती बभूव
 ७ चैत्यलक्षानि चिच्छेद च । स यिद्धदावंशं निजपितृलोकानां प्रभोः पर-
 ८ मेश्वरस्यान्वेषणं तस्य व्यवस्थाविधीनां पालनश्चापयामास । अपरं स
 ९ यिद्धदाया निखिलनगराणां मध्याद् भृगुस्थानान्यादिद्यप्रतिमूर्त्तीश्च
 १० दवयाश्चकार तेन तस्य साक्षाद् देशो निर्बिरोधो बभूव ।
- ११ परमेश्वरेण तस्मै शान्तिं दत्तायां देशः स्थेष्ठ आसीत् तस्मिन् समये
 १२ समरो नाभवत् तस्मात् स यिद्धदादेशे प्राचीरवेष्टितानि नगराणि नि-
 १३ र्म्मापयाश्चकार । अपरं स यिद्धदावंशम् अवाचत्, वयम् एतानि नग-
 १४ राणि निर्माय चतुर्दिक्षु प्राकारान् दुर्गाणि कपाटान्यर्गलानि च निर्मा-
 १५ पयामः, यतो वयं स्वेषां प्रभोः परमेश्वरस्यान्वेषणं कृतवन्तस्तस्मात् जन-
 १६ पदो ऽद्याप्यस्माकं वशे तिष्ठति, अस्माभिस्तस्यान्वेषणं कृतं तत्पारश्यात् सो
 १७ ऽस्मभ्यं चतुर्दिक्षु शान्तिम् अददात् । अपरं ते नगराणि निर्माय कृताधी
 १८ बभूवुः । तस्य आसाः सैन्यमध्ये यिद्धदावंशस्य त्रीणि लक्षाणि पञ्चक-
 १९ शृङ्गधारिणो मानवाः, विन्यामीनवंशस्य चाशीतिसहस्राधिके द्वे लक्षे
 २० चर्मचापधारिणो मानवा आसन् सर्व्व इमे वीर्यवन्तो नराः ।
- २१ अनन्तरं क्रुशदेशीयः सेरहस्तेषां विरुद्धं दशलक्षाणि सैन्यानि त्रीणि
 २२ शतानि स्यन्दनांश्च सङ्गिनः कृत्वागत्य मारुशायाम् उपस्थितः । तत
 २३ आसा तस्य विरुद्धं युद्धयात्रायां कृतायां तां मारुशायाम् निकटस्थायां

सिंहाध्याय्यापत्यकायां व्यूहचरणां चक्रतुः । अपरम् आसा निजप्रभोः ११
 परमेश्वरस्य सन्निधौ निवेदयन् जगद, हे परमेश्वर बलवतो बलही-
 नस्य वा साहाय्यकरणे तव कौऽपि प्रभेदे नास्ति । हे अस्माकं प्रभो
 परमेश्वर, अस्माकं साहाय्यं कुरु ; वयं त्वयि प्रत्याशां कुर्वन्तस्तव नाम
 गृहीत्वा जनताया एतस्याः प्रतिकूलम् आगच्छाम, त्वमेवास्माकं प्रभुः
 परमेश्वरो ऽसि, तव विरुद्धं मर्त्याः पराक्रमिणो न भवेयुः । ततः १२
 परमेश्वर आसा यिद्धदावंशस्य च सम्मुखे तान् कूशीयान् आजघान,
 कूशीयाश्च पलायनं चक्रुः । अपरम् आसास्तस्य सङ्गिनो लोकाश्च १३
 गिरारं यावत् तेषां पञ्चाङ्गावन्तो वज्रजुः, ततः कूशीयानाम् एतादृशो
 निपातो ऽभवद् यत् ते पुनर्जीवितुं नाशक्नुवन्, यतो हेतोक्ते परमे-
 श्वरस्य तदीयसैन्यानाश्च सम्मुखे भग्नाः । अपरं तेषां बहूनि द्रव्याणि
 लुण्ठितानि । अनेन प्रकारेण निखिलानां मानवानां परमेश्वरात् १४
 साध्वसे संजाते ते गिरारस्य चतुर्दिक्स्थानि नगराणि सर्वाण्यहत्वा
 लुण्ठयामासुः । तत्र स्थाने प्रभूतं लोठनं बभूव । अपरं ते तेषां पशूनां १५
 प्राणा अपि विनाशं प्रभूतान् मेधान् महाङ्गांश्चापहृत्य यिरुशात्मं
 प्रत्याजम्भुः ।

१५ पञ्चदशोऽध्यायः ।

१ प्रदर्शकस्यापरिचय वाक्ये तस्य वचनकारणात् मनुजे नियमस्य शपथस्य च
 करणं १६ सुरपूजनकरणकारणात् राज्ञा पदच्युतिः १८ निवेदितवस्तूनां मन्दिर
 आनयनश्च ।

अनन्तरम् आदेदस्य तमयो ऽसरिय ईश्वरस्यात्मनाविष्टो भूत्वा आसां १
 साक्षात् कर्तुं वहिर्भूय तं बभाषे, हे आसा हे यिद्धदाविन्द्यामीनवंशयोः २
 सर्वे लोकाः, यूयं मम वचनं निशामयत, यूयं यावत् परमेश्वरस्य सन्निधौ
 स्थास्यथ, तावत् स युष्माकं सहायो भविष्यति, अपरं यदि तं गवेषयध्वे
 तर्हि स युष्माभिः प्राप्यो भविष्यति किन्तु यदि युष्माभिः स त्वज्येत तर्हि ३
 तेनापि यूयं त्वच्छ्वे । पूर्वम् इच्छायेलवंशा बङ्गकालं सत्पेश्वरहीनाः शि- ४
 लक्याजकहीना व्यवस्थाहीनाश्च स्थित्वा खदुर्दशासमये यदेच्छायेलः प्रभुं ५
 परमेश्वरं प्रति पराहृत्य तम् अन्वेषन्, तदा स तैः प्रापे । तस्मिन् ६
 समये वहिरभ्यन्तरश्च गमनागमनकारिणां किञ्चन मङ्गलं नाभवत् ७
 किञ्च सर्वदेशवासिनां बङ्गविधः क्लेशो ऽजायत । एका जातिरपरं ८

- जातिम् एकस्य नगरम् अन्यत् नगरं स्थनाशयत् । यत् ईश्वरः सर्व्ववि-
 ७ धदिपत्या तान् अस्मिन्नात् । किन्विदानो यूयं साहसिनो भवत युष्माकं
 हस्ता दुर्बला न भवन्तु यो युष्माकं कार्य्याणि सफलानि सन्ति ।
 ८ भविष्यदादिन शोदेदस्यैतानि भविष्यदात्मन्यासा निशम्य साहसं
 लब्ध्वा यिद्धदाविन्यामीनवंशयो निखिलदेशाद् इन्द्रियमपर्व्वते च यानि
 नगराणि वशीकृतवान् तेषां पृथाङ्गाः प्रतिमूर्त्तिं देवयाज्ञकार, परमेश्व-
 रीयानिन्दस्य सम्मुखस्थायाः परमेश्वरीधया वेद्या जीर्णोद्धारं कार-
 ९ यामास च । अनन्तरं स यिद्धदाविन्यामीनवंशयोः सर्व्वान् मनुजान्
 इन्द्रियमनिनशिप्रिमियानवंशेभ्यः समागतान् च तेषां प्रतिवाकिनः सम्मे-
 लयामास, यतस्तस्य प्रभुः परमेश्वरस्तस्य सहायो विद्यत इति विज्ञोक्त
 १० बहवो लोका इत्यायेनदेशाद् आगत्य तस्य पक्षा बभूवुः । आसा राज-
 ११ त्वस्य पञ्चदशवत्सरस्य तृतीये मासे ते यिच्छालमे सममिलन । अपरं
 तैरानीतलोठितद्रव्याणां मध्यात् सप्तशतानि लघभाः सप्तसहस्राणि
 १२ मेघान् परमेश्वरमुद्दिश्य तस्मिन् समये बलिरूपेण ददरे । अपरं खेधां
 निखिलान्तःकरणैर्निखिलमनोभिश्च खेधां पिष्टलोकानां परिहृष्टं पर-
 १३ मेश्वरं गवेषयितुं ते नियमो ऽकारि । अपरं महान् दृष्टो वा पृथगे
 नारी वा भवेत् येन केनचिद् इत्यायेनः प्रभुः परमेश्वरो न गवेषयिष्यते
 १४ स हन्तव्य एव नियमो ऽकारि । त उच्चैःखरेण सिंहनादं कुर्व्वन्तकृरीः
 १५ प्रद्वानि च वादयन्तः परमेश्वरस्य सान्नात् शपथं चकरे । एतस्मिन्
 शपथे यिद्धदाः सक्तमनुजा आनन्दं चक्रे वतः सर्व्वान्तःकरणैः समं
 शपथं कृत्वा सम्पूर्णाकाङ्क्षया च तं गवेषयित्वा स तैः प्रापे । अपरं पर-
 मेश्वरश्चतुर्दिक्षु तेषां विश्रामं ददिवान् ।
 १६ अपरम् आसा नृपस्य पितामही माखापि तेन राज्ञोपदाद् अंशिता,
 यतः सा चैतद्वृत्तस्य मूले प्रतिमूर्त्तिमेका स्थापयाज्ञकार, अपरम् आसा-
 क्तस्याः प्रतिमूर्त्तिम् उच्छिद्य चूर्णयामास किन्नेत्रतटिन्याकटे दाहया-
 १७ मास च । भृगुस्थानानीखायेनो मध्यात् न दूरीकृतानि, तथाप्यासा
 वावष्णीवनं सरलमना आसीत् ।
 १८ अपरं तस्य जनको यानि पावितवान्, स स्वयञ्च यानि पावितवान्
 तानि रजतकनकानि भाजनानि चेश्वरस्य मन्दिरे तेन निहितानि ।
 १९ एतस्यासा राज्ञो ऽधिकारस्य पञ्चत्रिंशं वत्सरं यावत् समरो जाभवत् ।

१६ षोडशोऽध्यायः ।

१ अरामीयाकाम् उपकाराद् आसा राज्ञा वाशा भूपतेः पराम्यः ७ तिरस्कारिप्रद-
 र्भक्तस्य तेन कारागृहे निधानं ११ पादरोमसमये तेनेश्वरं विश्वाय वैद्यानां गवेयं
 १२ तस्य निधनं श्मशाने स्थापनञ्च ।

अनन्तरम् आसा राज्ञो ऽधिकारस्य षट्त्रिंशत्पर इच्छायेषीयो नर- १
 पति वंशा यिद्धदा विरजं गत्वा, कश्चिन्नित्यं यिद्धदादेशीयभूपतेरा-
 साः पक्षीयो भवितुं यत्र पारयेत् तदर्थं रामतनगरं कृत्वायितुम् उपप-
 क्रमे । तत आसाः परमेश्वरीयमन्दिरस्य राजनिवेशनस्य च भायडागारेभ्यो १
 रजतकनकानि वहिष्कृत्य दम्भेकनिवासिनो ऽरामीयनरपते विन-
 हदस्य सन्निधिं प्रेषयित्वा जगद, त्वया सह मम त्वत्पित्रा च सह १
 मत्पितुर्नियमो विद्यते, पश्याहं तव समीपं रजतहेमानि प्रहिणोमि,
 अत इच्छायेषीयन्तपति वंशा यन्मसो ऽपसरेत् तदर्थं तेन सह तव १
 यो नियम आस्ते स त्वयागत्य भण्यतां । ततो विनहदद आसारजस्य ५
 वाक्यं श्रुत्वा निजवजानाम् अध्यात्मान् इच्छायेषीयदेशस्थानगरायां वि-
 बद्धं प्रेषयामास, ते त्वियोगं दानम् आयेकमयिमां नप्तादिदेशस्थवित्तनग- ५
 राणि च बशीचक्रिरे । वार्त्तामिमां निशस्य वाशा रामतनिर्माणात् निवृत्त ५
 खराष्ट्रे तस्मै । अनन्तरम् आसा नरपति र्थिद्धदादेशीयान् सर्वान् १
 सङ्गिनश्चकार, ततो वाशा यत् रामतनगरं निरमापयत् तस्य पाषाण-
 काष्ठेषु तैरपहृतेषु स तद्द्वारा गेवां मिस्थाञ्च निर्मापयामास ।

तस्मिन् समये प्रदर्शको ज्ञानि र्थिद्धदादेशस्य राज्ञ आसाः सन्निधिम्
 आगत्य कथयामास त्वं निजप्रभौ परमेश्वरे प्रत्याशाम् अकुर्वन् अरामी-
 यनरपतौ प्रत्याशामकरोरेतत्कारणाद् अरामीयनरपते वंशानि तव ८
 हस्ताद् उद्धारं प्रापुः । कूशीया क्ववीयाश्च मनुजा रथानाम् अन्वारो-
 हिवाद्यानीव बाहुल्यात् किं महासैन्यानि नासन्? तथापि त्वया परमे- ८
 श्वरे प्रत्याशाकरत्वात् स तान् तव हस्ते समर्पयाञ्चकार । यतः परमेश्वरं ८
 प्रति सरजान्तःकरत्वात् मानवान् बलवतः कर्तुं तस्य दृष्टि र्वसुन्धरायाः
 सर्मस्थानं पर्यटति । अत्र त्वयाज्ञानस्य कर्म कृतं यत इतः परं त्वां प्रति ८
 बुद्धानि समुपस्थास्यन्ति । तदागीम् आसास्तस्मै प्रदर्शकाय प्रकृत्य तं १०
 कारागृहे स्थापयाञ्चकार यतः स तदवनात् कोपयुक्तो बभूव । अपरं ८
 तस्मिन् सनव आसाः प्रजानाम् अपरान् कतिपयलोकान् प्रति दौ-
 रात्म्यं चकार ।

- ११ एतस्यासा आद्यन्तं कर्म विद्मदादेशीयानाम् इत्यादिदेशीयानाम्
 १२ नरपतीनां पुरातनपुस्तके क्लिप्तं विद्यते । एतस्यासा अधिष्ठातृस्थान-
 चत्वारिंशत्सरे तस्य पादरोगे जाते ऽतीव पीडा बभूव तथापि स
 रोगस्य समये ऽपि परमेश्वरस्य मवेश्यम् अकृत्वा वैद्यानां मवेश्यं चकार ।
 १३ अगन्तरम् आसाः स्वपिष्टमद्येन सह महानिद्रां गतः । रात्र्याधिष्ठा-
 १४ तस्यैकचत्वारिंशत्सरे तस्य प्राणवियोगो बभूव । ततः स दायूदो वजरे
 स्वाधे यं शवाधारम् अखनत् तन्मध्ये मनुजास्तं निदधिरे । तत्र गन्ध-
 वज्रिणां क्रियया कर्तृकैजादिसुगन्धिद्रव्यैः परिपूर्णायां श्रयायां तं प्राय-
 यामासुस्तस्य कृते महाधूपदाहं चकृत् ।

१७ सप्तदशोऽध्यायः ।

१ यिहोशाफटस्य सुराजत्वं ० यिहदीयमनुजानां शिवाद्यं सेवीयानां राजकानाञ्च
 प्रपञ्चं १० अथतये सोऽजानाम् अपायनदानं ११ तस्योन्नतः सेनापतीनां सैन्यानाञ्च
 कथनं ।

- १ अगन्तरम् आसाः पदेन तस्य सुतो यिहोशाफटो राजत्वं प्राप्येवावे-
 २ नीयानां विरुद्धम् आत्मानं बलवन्तं चकार । स विद्मदादेशस्य सर्वेषु
 प्राकारवैदितनगरेषु सैन्यानि स्थापयाञ्चकार, अपरं विद्मदाजनपदे
 तस्य जनसेनासा वशीकृतैस्त्रिपुरियमदेशस्थानगरेषु च सैन्यान् अस्था-
 ३ पयत् । अपरं परेश्वरो यिहोशाफटस्य सहायो बभूव, यतः स निज-
 पूर्वंपुरुषस्य दायूदः पुरातनमार्गं स्वचरत् । स बाणदेशान् न मवेश्याञ्च-
 ४ कार, किन्तु निजपूर्वंपुरुषस्यैव मवेशयन् तस्य विधीन् समाचरत्,
 ५ स इत्यादिनीयजोऽकानां क्रियानुरूपम् आचारं न चकवान् । तस्मात्
 परमेश्वरस्य कृते राजत्वं द्रव्याञ्चकार, तेन विद्मदादेशीयाः सर्वे
 यिहोशाफटोपायनम् अददुः । इत्थं तस्यैव गौरवञ्च अर्थं बद्धे ।
 ६ अपरं परमेश्वरीयवर्त्मनि तस्यान्तःकरञ्चम् आसज्यत ततो जेतोः स
 भ्यमख्यानानि चैतत्कञ्च विद्मदादेशमध्याद् दवयाञ्चकार ।
 ७ अगन्तरं तस्य राजत्वस्य तृतीयवत्सरे स विद्मदादेशस्थानगरेषूपदेऽप्यु-
 विनहयिञ्च शोऽदिव्यः सिखरियो निघनेषो मीलायन्तेर्वा सकीयशो-
 ८ वाञ्चलायां समीपं निदेशं प्रेषयाञ्चकार । अपरं शिमरियो निघनियः
 त्रिवन्दियो ऽसाहेबः शिमोरामतो यिहोशाफणे ऽदोऽनियः टोऽनियः
 टोऽदनिनियन्ते जेनीयाशेवां सङ्गिनाविशीशामायिहोरामोः माकशो

च तेषां सहाया बभूवुः । ततस्ते यिद्धदावंशम् उपादिशन् । परमेश्वरस्य ८
 व्यवस्थापुक्तकम् आदाय ते यिद्धदादेशस्य कृत्स्ननगराणि पर्यटन्तो मनु-
 जान् उपादिशन् ।

ततो यिद्धदादेशस्य चतुर्दिक्खराष्ट्रनिवासिनः परमेश्वरेण प्राप्तिता १०
 यिहोशाफटेन साकं समरं न चक्रुः । परन्तु पित्रोःश्रीयामां कतिपयलोका ११
 यिहोशाफटस्य सन्निधिम् उपायनं राजकारार्थकं रजतस्रानिन्युः । आर-
 बोयाश्च तस्य सन्निधिं पशुनिवहम् अर्घतः समग्रताधिकसप्तमहखाणि
 मेवान् समग्रताधिकसप्तमहखाणि ह्यागांश्चानिन्युः ।

अनेन प्रकारेण यिहोशाफटो जितं वर्द्धमानो महामहिमा भवन् १२
 यिद्धदादेशे दुर्गाणि भाग्यगारार्धनगराणि च निरमापयत् । अपरं १३
 यिद्धदादेशस्थनगरेषु तस्य प्रभूता सम्पद आसन् यिरूणालमे च तस्य
 योद्धारो वीरमनुजाश्चातिष्ठन् । तेषां पिष्टवंशानुसारेण तेषामियं १४
 सङ्घा, यिद्धदावंशीयसहस्रपतीनां मध्ये मुख्या वाहिनीपतिरद्, तेन
 साकं त्रीणि लक्षाणि महाबलवन्तो योद्धार आसन् । तस्य न्यग् यिहो- १५
 हाननो वाहिनीपतिरासीत् तेन साकम् अशीतिसहस्राधिके दे लक्षे
 मनुजा आसन् । तस्य न्यग् आत्मदानेन परमेश्वराय निवेदितः सिखेः १६
 सुतो ऽमसियो वाहिनीपतिरासीत् तेन साकं दे लक्षे महाबलवन्तो
 मनुजा आसन् । विन्यामीनवंशमध्य इलीयादानामक्रो महाबलवान् १७
 एको वाहिनीपतिरासीत् तेन साकं दे लक्षे धनुःफलकधरा मनुजा
 आसन् । तस्य न्यग् यिहोषावदो वाहिनीपतिरासीत् तेन साकं सम- १
 रार्थं सुसज्जा अशीतिसहस्राधिकं लक्षां मनुजा आसन् । क्षितिपतिः १८
 कृत्स्नयिद्धदादेशस्य प्राकारवेष्टितेषु नगरेषु यान् निदधे तान् विना
 लोका इमे क्षितिपतेः परिचर्याम् अकुर्वन् ।

१८ अष्टादशोऽध्यायः ।

१ आरावेन सप्तं यिहोशाफटस्य मैत्र्यं १ तेन साकं रामोतगिक्खियदे जसमं लीलायस्य
 श्रियसहादिकः कारास्ये निधामं २८ समरे आरावस्य चतनं ।

अपरं यिहोशाफटो महेश्वर्यवान् महामहिमा च भूषाहावेन साकं १
 मैत्री प्रकार ।

कतिपयवत्सरेभ्यः परं स श्रीमिरोव आरावस्य सन्निधिं जगाम, १

- तत आहावस्तस्य तस्यङ्किनी मनुजानाञ्च निमित्तं बह्वन् मेवान् दृढभाञ्च
मारयाञ्चकार रामोतग्नियदे युद्धयाञ्चकाराव तं प्रवर्त्तयामास च ।
- १ इत्यायेकीयः क्षितिपतिराहावो यिद्धदादेशीयनरपतिं यिहोशाफटं
पप्रच्छ, त्वं किं मया समं रामोतग्नियदं गमिष्यसि ? ततः स आञ्चकार
त्वम् अहञ्च समानौ तव लोका मम लोकाञ्च समानाकृते वयं समरे
५ तव सहाया भविष्यामः । अनन्तरं यिहोशाफट इत्यायेकीयं महीप-
तिम् उवाच, विनये ऽहम् एतस्मिन् परमेश्वरस्योक्तिः का साद्य त्वया
५ एष्यतां । तत इत्यायेकीयो राजा चतुःशतानि भविष्यदादिनः संश्रुत्वा
पप्रच्छ युद्धार्थं रामोतग्नियदं किम् आवाभ्यां गन्तव्यं किं वा ततो मया
निवर्त्तितं ? तदानीं त ऊचुः, भवता गन्वताम् ईश्वरो नृपते ईक्षे तत्
५ समर्पिष्यति । अनन्तरं यिहोशाफटः पप्रच्छ यो ऽस्माभिः प्रष्टुं शक्यते
० तादृशः परमेश्वरस्यापरः कोऽपि भविष्यदादौ किमत्र न विद्यते ? तदा-
नीम् इत्यायेकीयो नृपो यिहोशाफटं जग्राद वयं येन परमेश्वरं प्रष्टुं
पारयामस्मादृशो ऽपर एको जनो विद्यते, किन्त्वहं तम् नृतीये यतः स
मामध्यशुभवचनं विना शुभवचनं कदाच न वदति, यिहस्य पुलो
मीशाय इति तस्य नाम । ततो यिहोशाफटो आञ्चकार, नरपतिर्नता-
८ दृशं वाच्यं न गद्यतां । तदानीम् इत्यायेकीयो नृपः संश्रुत्वाध्यक्षमेकम्
८ आह्वय समादिदेश यिहस्य तनयं मीशायं त्वरितम् आवागय । अपरम्
इत्यायेकीयो राजा यिहदादेशीयो यिहोशाफटो राजा च राजकीय-
परिच्छेदभूमितौ शोमिरीयस्य पुरदारनिकटस्य समानस्थाने खसिंहास-
नयोदपविष्टावास्तां ते सर्वे भविष्यदादिनश्च तयोः सम्मुखे भविष्यद्वचनम्
१० आकथयन् । विशेषतः खिनानाहस्य सुतः खिदिक्रियो कौहमये षड्भ्यो
निर्माय कथयामास, परमेश्वर इमां वाचीं वदति, एताभ्यां त्वम् अरा-
११ मीयान् निःशेषं यावद् आह्वयिष्यसि । अपरे सर्वे भविष्यदादिनोऽपि
तथैव भविष्यदाक्षेनाकथयन् त्वं रामोतग्नियदं गत्वा कृतार्थो भव
१२ परमेश्वरेण तत् नृपतेः करगतं कारिष्यते । अपरं यो दृतो मीशायम्
आह्वानं गतवान् स तं वभाषे पश्य सर्वे भविष्यदादिन एको जन इव
नरपतेः शुभवचनं गदन्ति, अतो मया विनीयते त्वमपि तेषामेकजन इव
१३ वचो ब्रूहि शुभवाच्यं भावस्व च । ततो मीशायो ऽवदत्, अहं परमेश्व-
रस्यांनरत्वस्य श्रपयं कृत्वा वदामि, मदीयेश्वरो मां यद् आदिष्यति, तदेव
१४ मया कथयिष्यते । अनन्तरं तस्मिन् नरपतेः सविद्यमानते नृपस्य पप्रच्छ

हे मीखाय युद्धार्थम् आवाभ्यां रामोतगिनियदं गन्तव्यं किं वा ततो
निवर्तितव्यं? ततः स बभाषे, युवां गत्वा कृतार्थो भवतं तत्रत्यकोका
युवयोः करेषु समर्पयिष्यन्ते । अनन्तरं राजा तं जगाद त्वं परमेश्वरस्य १५
नाम्ना सत्त्वं विनापरं किमपि मां न वदिष्यस्येतदधि कतिवारान् मया
प्रपथं कारयिष्यसे? ततः स कथयामास, अहम् इच्छायेलीयान् १६
सकलकोकान् अरक्षकान् मेघानिव शिषोच्चयोपरि विकीर्यान् अपश्यं,
ततः परमेश्वर उक्तवान् एतेषां स्वामी नास्ति, एकैको जनः खं खं निवे-
ष्टनं कुग्रणेन पराहत्व ब्रजतु । अनन्तरम् इच्छायेलीयः क्षितिपो यिहो- १७
प्राष्टं व्याजहार, स मामध्यशुभवचनं विना शुभवचनं न वदिष्यतो-
त्यहं किं पूर्वं तुभ्यं नाकथयं? अनन्तरं मीखायो बभाषे युवाभ्यां १८
पारमेश्वरं वचो निश्रम्यतां । अहं सिंहासनोपविष्टं परमेश्वरं तस्य
दक्षिणवामपार्श्वयोर्दृष्टायमानं स्वर्गीयं सकलसैन्यपश्यं । परमेश्वर १९
उदितवान्, इच्छायेलीयो नरपतिराहावो यथा रामोतगिनियदं गत्वा
पतेत् तथा कस्तं भ्रमयिष्यति? तत एको जन एकं प्रकारम् अपरो
जनश्चान्यं प्रकारं कथितवान् । अनन्तरम् एक आत्मा समागत्य परमे- २०
श्वरस्य समक्षं तिष्ठन् कथितवान्, अहं तं भ्रमयिष्यामि । परमेश्वर
उदितवान्, केन? स जगाद, अहं गत्वा तस्य निखिलभविष्यदादिनां २१
वदनेषु म्घावादक आत्मा भविष्यामि । तदानीं तेन गदितं त्वं तं
भ्रमयित्वा जयो भविष्यसि, वहिर्निर्घ्याय तदेव कुरु । अनेन प्रकारेण २२
पश्य परमेश्वरस्तवैतेषां भविष्यदादिनां वदनेषु म्घाभावकम् आत्मानं
निहितवान् किन्तु परमेश्वरेण त्वामध्यमङ्गलं निश्चितं । तदानीं खिना- २३
नाहस्य सुतः सिदिकियो निष्कटम् आगत्य मीखायस्य गृहम् आहूय
जगाद, परमेश्वरोऽय आत्मा त्वां सम्भाषितुं मम समीपात् केन मार्गेण
गतवान्? मीखायो गदितवान् पश्य यस्मिन् दिने त्वं प्रह्वञ्जत्वार्थं गर्भा- २४
ग्रातं प्रवेक्ष्यसि तस्मिन् दिने तद् भोक्तव्यसे । अनन्तरम् इच्छायेलीयो नर- २५
पतिरादिदेव यूयं मीखायं धृत्वा नगराध्यक्षस्यामीनस्य राजपुत्रस्य योधा-
पस्य च समीपं गतत । अपरं ताभ्यां कथयत, भूपतिरिमां वाचं गदति, २६
हनं कारागारे बध्नीतं यावचाहं क्षेमैव पराहत्व वागमिष्यामि तावद्
हनं दुःखरूपमग्रं भोजयतं दुःखरूपं तोयं प्राययतश्च । एतो मीखायो २७
जगाद यदि त्वं क्षेमैव पराहत्वामिष्यसि, तर्हि परमेश्वरो मया न भा-
वये, अनन्तरं स उदितवान्, हे कोकाः सर्वे यूयम् अत्र मवांसि निधत्तं ।

- ८ अनन्तरम् इच्छायेलीयो नृपो विद्मदादेशीयो विद्मोशाफटो नृपश्च
 ९ रामोत्तमिजियदं जन्मतुः । ततः परम् इच्छायेलीयकृत्तिपो विद्मोशा-
 फटम् आचचक्षे अहं कृन्नवेशं धारयन् समरं प्रविशामि त्वञ्च निजं
 परिच्छदं परिधिहि । अनन्तरम् इच्छायेलीयभूपतिना कृन्नवेशं धारिते
 • तौ समरं प्रविविञ्चतुः । ततः पूर्वम् अरामीयो मञ्जीपतिः स्वकीयान्
 रथाध्यक्षान् इच्छायापयामास यथं केवलम् इच्छायेलीयनरपतिं विना
 १ क्षुमेख महता वापरेख केनापि नमं न युध्यत । ततस्तै रथाध्यक्षै र्थिहो-
 शाफटं निरीक्ष्योक्तम् यद्य एवेच्छायेलीयो नृपतिरिति, ते तु तेन समं
 योद्धुम् उपाक्राम्यन्, किन्तु विद्मोशाफटेन प्रोक्षैःस्त्रे कृते परमेस्वरकम्
 १० उपकृतवान्, अपरम् ईश्वरकस्य सन्निधित्तान् निवर्त्तयामास । स
 इच्छायेलीयो भूपतिर्नञ्जीति दृष्ट्वा रथाध्यक्षास्तस्यानुगमनात् निवृत्तितरे ।
 ११ अनन्तरम् एकेन जनेन लक्ष्यं विना धनुर्गुणमाकृष्येच्छायेलीयो नर-
 पतिर्बर्म्भकः सन्निस्थाने शरेशाहतः । ततः स निजं सारथिं बभावे
 १२ त्वं करौ परावर्त्थं एतनामध्यात् मां नय, व्यथितोऽहमभवम् । तस्मिन्
 दिवसे तुमूकं समरं बभूव, इच्छायेलीयो नृपश्चारामीयाणां विबड्डं
 सन्ध्याकाशं यावत् स्यन्दने तस्थौ, किन्तु सूर्येऽस्तं गते स निधनं प्राप ।

१६ जनविंशोऽध्यायः ।

- १ विद्मोशाफटे कोयराष्ट्रं प्रत्यागते भविष्यद्वादिना येजना तस्य भर्त्सना ४ विचारयि-
 त्वम् प्रति तस्योपदेशनं ८ सेवीयान् याजकाञ्च प्रति तस्योपदेशककथनञ्च ।
 १ अनन्तरं विद्मदादेशीयनृपतौ विद्मोशाफटे क्षुमेख विरूज्ञानमे
 २ निजभवनं गतवति जनानेः सुतः प्रदर्शको येज्ज्ज्ञं साक्षात् कर्तुं व्रजित्वा
 नरपतिं विद्मोशाफटं आजहार त्वया किं दुश्चरित्र उपकर्त्तव्यः ? पर-
 मेस्वरदेविषु वा प्रेम कर्त्तव्यं ? एतत्कारणात् परमेस्वरस्य कोपस्त्वयि
 ३ वर्त्तते । तथापि तव कानिचित् सत्त्वर्म्भाग्यभवनं त्वं जनपदात् चैत्यतस्तम्
 दक्षितवान् ईश्वरस्यान्वेयकार्यं मानसं सुस्थिरं कृतवान्च ।
 ४ अनन्तरं विद्मोशाफटो विरूज्ञानमे वसतिं चकार, अपरं वैर्षेवाम्
 आरभ्येक्षुधिमधराधरं यावत् प्रजानां मध्ये पुनः पुनः पर्वटम् तेषां
 ५ पूर्वपुंखवाणां प्रभुं परमेस्वरं प्रति मानवान् परावर्त्तयामास । अपरं
 कथपदे प्रतिनगरम् अर्थतो विद्मदादेशस्य प्राचीरबेदितेषु सूर्येषु नगरेषु

विचारयितुं नियुजते । स तान् विचारयितुं जगद् युष्माभि र्यत् १
 क्रियते तत्र सावधाना भवत, यतो युष्माभि र्मनुजानां कृते विचारो
 न कारिष्यते किन्तु परमेश्वरस्य कृते, विचारकर्म्मणि स युष्माकम्
 अधिष्ठाता । अतो हेतो यूयं परमेश्वराद् भीतिं विधाय सावधाना ०
 भवन्तः कर्त्तव्यं कुर्वन्, यतो ऽस्माकं प्रभोः परमेश्वरस्य सन्निधावन्यायो
 मुखापेक्षाम् उल्कोचग्रहणञ्च न सम्भवति ।

अनन्तरं यिहोशाफटो यिरूशालमे ऽपि परमेश्वरीयविचारार्थं वि- ८
 वादभङ्गार्थञ्च जेबीयानां याजकानाम् इच्छार्यणीयपटप्रधानानाञ्च
 कतिपयान् मनुजान् नियुजते । तेषु यिरूशालमम् उपागतेषु स तान् ९
 इत्यमादिदेश यूयं परमेश्वरस्य भीत्या विन्वास्यत्वेन सरलान्तःकरणैश्च
 प्रकारेणानेन कर्त्तव्यं कुर्वन्, शोणितपाते शास्त्राच्चाविधिव्यवस्थासु च यः १०
 कश्चन विवादो युष्माकं नगरनिवासिभि र्भीष्टभि र्युष्मदन्तिकम् उपनी-
 यते तेन ते यथा परमेश्वरस्य सन्निधौ दोषिणो न भवेयुः, युष्मान्
 युष्माकं भातुञ्च प्रति यथा क्रोधो न वर्त्तत तथैव तान् उपदिशत । इत्थं
 कृते दोषिणो न भविष्यन् । पश्यत सर्वस्मिन् परमेश्वरीयविचारे या- ११
 जको ऽमरियः सर्वस्मिन् राजकीयविचारे च यिह्दावंशस्याधिपति-
 रिष्मायेकस्य सुतः सिवदियो युष्माकं मूर्द्धं स्थास्यतः । जेबीया अथच्चा
 अपि युष्माकं प्रत्यक्षा भविष्यन्ति । यूयं साहसेन कर्त्तव्यं कुर्वन् परमे-
 श्वरञ्च सख्यनस्य सहायो भविष्यति ।

२० विंशतितमोऽध्यायः ।

१ स्वसाधनेन यिहोशाफटेनोपवासप्रचारकं ५ तस्य प्रार्थना १५ यहसीधेसस्य भवि-
 ष्यद्वचनं २० यिहोशाफटेन गाथकानां नियोजनं २२ रिपूनां पराजयः २६ जवि-
 लोकाणां प्रत्यागमनं ३१ यिहोशाफटस्य सुराजत्वकरणं ३५ रत्नविषयस्य भविष्य-
 द्वाचनानुशारात् पंतावां भग्नत्वञ्च ।

अनन्तरं मेयात्वंशा अम्मेनवंशास्तैः समं कतिपया मायोनीयमनु- १
 जाञ्च यिहोशाफटस्य विरुद्धं समरं कर्त्तुम् आगताः । तदानीं केषित् १
 जना आगत्य यिहोशाफटं जगदुः, अरामदेशाद् ऋदस्य पारस्यमार्गेण
 विद्याजो जोकनिवहस्यैव विरुद्धम् आगतः, ते हस्तसोनसामरे ऽर्धव
 शेजिद्यां विद्यन्ते । ततो यिहोशाफटो विभीय परमेश्वरं गवेधयितुम् १
 उद्योगं चक्रे यिह्दादेशे सर्वत्रोपवासं चोत्थयामास च । ततो यिह्दा-

- ब्रह्मसूत्रनिष्ठानां लोकाः परमेश्वराद् उपकारं वाञ्छितुं निश्चिताः, विज्ञेयते
 यिद्ब्रह्मादेवस्य सर्वान्मन्त्रेभ्यो मनुजाः परमेश्वरं प्रवेद्यवितुम् आग्रहन् ।
- ४ अन्तरं यिहोद्यापटः पारमेश्वरमन्दिरीयनतनप्राङ्मुखस्य सक्नुषे
 ५ यिद्ब्रह्मा यिक्ञ्जानमस्य च मध्येसभम् उचिच्छन् वभाषे, हे अस्माकं
 पूर्व्युक्तवाचां प्रभो परमेश्वर, त्वं किं स्वर्गस्य ईश्वरो नासि? त्वम् अन्व-
 देष्टीयानां दाष्टृणां ज्ञाता, तव क्वरे शक्तिः परात्मनश्च विद्येते तव विद्-
 ७ इम् उत्यातुं केनापि न शक्यते । हे अस्माकम् ईश्वर, त्वया किं निवेद्या-
 येकीयप्रदानां सम्मुखाद् एतदेष्टीयमनुजा न दृशीकृताः? जनपद एव
 = च किं खीयमिच्छेत्प्राप्तो भवति चिरकालार्थं न इतः? तस्मात्
 ते जनपदे ऽस्मिन् वसन्तस्तन्मध्ये तव नास्ते पवित्रं स्थानमेवं निर्माव
 ८ कथयामासः, यदि चन्द्रहासो वा विचारदख्यो वा महामादो वा
 दुर्मिच्छ इत्यादिदुःखम् अस्मान् आक्रान्धेत्, तर्हि मन्दिरे ऽस्मिन् तदोष-
 नासः स्थितिकारणाद् वयम् एतन्मन्दिरस्यान्तिके तव साक्षात् तिष्ठन्तो
 दुर्दशाकारवात् त्वाम् उद्दिश्य प्रार्थनां करिष्यामहे, तथा कृते त्वम्
 १० अस्माकं प्रार्थनां श्रुत्वास्मान् उपकरिष्यसि । साध्यतम् अन्वेष्येवष्टीया
 मोद्यावष्टीयाः श्वेयीरपर्व्वतीयाश्च लोकास्त्वया दृश्यन्तां । मिसरदेष्टाद्
 आग्रमनकाश्च इत्यायेकीयलोकास्तेषां मध्येन जमनात् त्वया निवारिता-
 ११ श्वेषां विनाशं न कुर्वन्तो ऽपरेव मार्गेषु याचां विदधिरे । पश्य तत्पदि-
 श्चिधार्थं तव भूमितो ऽर्धतस्वम् अस्मभ्यं यस्या अधिकारं दत्तवान् सतो
 १२ ऽस्मान् दनवितुं त आग्रहन्ति । हे अस्माकम् ईश्वर, त्वं किं तेषां विचारं
 न करिष्यसि? अस्तस्यतिज्जन्म आग्रतस्यैतस्य विशालजननिवृत्तस्य निवा-
 १३ रकार्यम् अस्माकं कामि शक्तिं नासि, किं कर्त्तव्यं तन्न जानीमः, केवळं
 १४ त्वां प्रति दृष्टिं कुर्व्मः । अनेन प्रकारेण बालवनितापुत्रीः सहिता यिद्ब्रह्मा-
 वंशीयाः सर्वे लोकाः परमेश्वरस्य साक्षाद् दृष्टायमाना वभूवुः ।
 १५ तत आसकवंशीयो मत्तनियस्य दृष्टप्रपौत्रो विद्युयेकस्य प्रपौत्रो वि-
 नायस्य पौत्रः सिद्धरियस्य पुत्रो यिद्दसियेकनामको जेवीयो मध्येकमात्रं
 १६ परमेश्वरस्यात्मनिवृत्ते भूत्वा जगत्, हे विद्ब्रह्मादेवलोकाः, हे यिक्ञ्जा-
 क्तमनिवासिनो मनुजाः, हे राजन् यिहोद्यापट, यूवं सर्वे जम वशो
 निज्जानवत । परमेश्वरेण बुद्ध्यां वाग्विषं कथ्यते, युवम् एतस्मात् महा-
 निवृत्तात् मा विभीष सन्नृणाश्च मा भवत, वतः खमदो ऽयं न बुद्ध्यां
 १७ किन्वीश्वरस्य जायते । अतः नो यूवं तेषां विद्वद्गम् अवरौहृत, पश्यतः

ते सीसाख्येन मार्गेऽप्येवमिति यिच्छेजप्रान्तरस्थानिकख्योपत्यकायाः
 प्रान्तभागे यूयं तान् प्राप्स्यथ । अत्र युष्माभिर्न योज्यं केवलं सुसन्नी- १०
 भूतैः ख्यातयं, तदा युष्माकं सहायेन परमेश्वरेण कदिय्यमाणम् उद्धारं
 वीक्षिष्यथे । हे यिद्धदीया यिच्छाणमनिवासिनश्च मनुजाः सर्वे, सा-
 ध्वसं शङ्काश्च न विधाय श्वस्तेषां विरडं यात्रां कुर्वत, परमेश्वरो युष्माकं
 सहायो भविष्यति । ततो यिहोशाफटः शिरो नमयन् भुवि प्रव्रजाम १०
 अपरं यिद्धदीया यिच्छाणमनिवासिनश्च मनुजाः परमेश्वरस्य सम्मुखे
 दृष्टवद् भवन्तः परमेश्वरम् अभजन्त । अपरं किहातवंशीयाः कोर- ११
 वंशीयाश्च जेवीया उत्यायात्सुचैः खरैरिखायेकः प्रभुं परमेश्वरं प्रशंसि-
 तुम् आरेभिरे ।

अनन्तरं ते प्रत्यथ उत्याय तिकोयप्रान्तरं जग्मुः । गमनसमये यिहो- १०
 शाफट उत्तिष्ठन् व्याजहार, हे यिद्धदीया यिच्छाणमनिवासिनश्च
 मनुजाः, मम गिरं निशामयत, यूयं निजे प्रभौ परमेश्वरे विश्वसित तेन
 सुखिराः ख्यास्यथ, तस्य भविष्यदादिषु विश्वसित तेन कृतकार्या भवि-
 स्यथ । इत्थं लोकान् आमन्त्र्य स परमेश्वरीयगायकान् पवित्रशोभा- ११
 भूषितान् स्तावकांश्च नियुज्य एतमानाम् अग्रे गमनं, तथा 'ब्रूत परेश्वरं
 धन्यं यद्वित्यक्तदनुयहः' इति कथनम् आदिदेश ।

अनन्तरं ते गौने कृतिवादे चारब्धे परमेश्वरो यिद्धदाः प्रतिकूलम् ११
 आगतानाम् अम्भोगमोयाववंशीयानां सेयीरपर्वतनिवासिनाश्च विरडं
 समरं कर्तुं दस्युन् प्रवर्तयामास तेन त आहता बभूवुः । अपरम् अम्भो- १२
 नवंशा मोयावीयलोकान् ध्वंसार्थं विनाशार्थश्च सेयीरपर्वतनिवासिनां
 विरडम् उत्तखिरे, अपरं सेयीरनिवासिनो व्यापाद्य ते परस्परम् वि-
 नाशयितुम् आरेभिरे । अनन्तरं यिद्धदीयमनुजैः प्रान्तरख्यं प्रहरिस्थानं १३
 प्राप्य जननिबन्धं प्रति दृष्टिपाते कृते तेषां लोकानां क्षितौ पतितानि
 कुक्षपानि दृष्टशिरै, उद्भूतः को ऽपि न दृष्टः । तदानीं यिहोशाफटस्तदीय- १४
 मनुजाश्च तेषां लोकानि वस्तूनि सङ्गृहीतुं प्रगत्य तेषां कुक्षपैः समं प्रभूतानि
 वित्तानि महामूर्ख्याभरणाणि च जेभिरे । ते स्वेषां कृते तान्यादाय
 बह्वनशक्त्यतीतं भारं संयुहीतवन्तः । तेषां लोकवस्तूनां बाहुल्यकारणात्
 तत्सङ्गृहणेन दिनचयं ते र्थापितं ।

अनुर्थे दिवसे ते विराखाभिधानायां निम्नभूमौ मिजितवन्तः । तस्मिन् १५
 खाने ते परमेश्वरं धन्यम् अवदन् व्रतत्कारणात् तत् खानम् अद्यापि

- १० विराखार्थतो धन्यवाद इतिमात्रा विख्यातं विद्यते । अनन्तरं विद्वादा
 विष्णुशाकमस्य च सर्वे षोकास्तेषाम् अग्रगामी यिहोशापाटस्य पराहत्त
 सानन्दं विष्णुशाकमं प्रत्यागच्छन्, यतः परमेश्वरस्तेषां रिपुषां पराज-
 ११ केन तान् आनन्दितान् चकार । अपरं ते मुरजवल्गुगुरीषां बाष्पै
 १२ र्थिष्णुशाकमं प्रविश्य परमेश्वरीयं मन्दिरं जम्बुः । इत्थं परमेश्वर इत्या-
 वेक्यंशस्य रिपुभिः सह समरं कृतवान् बागियम् आनन्देष्टीयराहु-
 निवासिभिः सकलमनुजैराक्षयिता ततश्च ईश्वरात् साध्यसं गताः ।
 १० इत्थं यिहोशापाटस्य राजत्वं निष्कण्टकं बभूव चतुर्दिक्षु चेष्टतेषु तस्मै
 शान्तिरदायि ।
 ११ यिहोशापाटो विद्वादा राजत्वं कृतवान्, स वयसः पञ्चविंशे वत्सरे
 राजत्वं प्राप्य पञ्चविंशतिवत्सरात् विष्णुशाकमे राजत्वं चकार, अष्टवा-
 १२ नामिका शिष्ये दुहिते तस्य प्रसूरासीत् । स निजतातस्य आद्या
 वत्सनि चरन् तस्मात् न निहत्य परमेश्वरस्य दृष्टिगोचरे यदुत्तमं तददा-
 १३ करोत् । तथापि भृगुस्थानानि न दबयाश्चक्रे षोकाश्च तदानीमपि
 १४ स्तेषां पूर्वपुत्रव्यायाम् ईश्वरं प्रति मनांसि न निवेष्टयाश्चक्षुः । यतस्य
 यिहोशापाटस्याद्यन्तक्रियायाम् इतिहास इत्यायेकीयनरपतीनां पुराह-
 तपुस्तकान्तर्गते जमानेः सुतस्य येशोः पुस्तके लिखितो विद्यते ।
 १५ अनन्तरं विद्वादादेष्टीयो यिहोशापाटो भूपतिरिखायेकीयनरपतिना
 १६ दुश्चरित्रेणाहसियेन साकं मैत्र्यं चकार । ततश्चक्रेत् तर्षीश्रमाभियो-
 तानां निर्मात्वार्यं तं लसहायं कृतवति तावत्स्थियोगमेवरे पीतान् नि-
 १७ र्मापयाश्चक्षुः । तदानीं मारेश्रानिवासी दोदावाहस्य सुत इकीयेवदो
 यिहोशापाटस्य विद्वज्जम् इदं भविय्यद्वचनं व्याजहार, तम् अहसिबल्ल
 सहायो जातकल्पादरात् परमेश्वरस्तव कर्म विनाशयिष्यति । अनन्तरं
 ते पीता भयान्तर्षीश्रं मन्त्रं न पारयामासुः ।

२१ एकविंशोऽध्यायः ।

- १ यिहोशापाटस्य निधनम् राध्यामिपिनेन योदासस्य सहजानां जननं ५ तस्य कुरा-
 कनं ८ रदोमदेष्टस्य सिवनाथाच मनोजेष्टस्य विद्वात्मिपिचानं ११ तस्य विद्वज्ज-
 रक्षियस्य भविय्यद्वचनं १६ पिसेदोवैरारदोयेषु तस्य क्लेशनं १८ अनिवाय्यं वा पीतवा
 मस्य निधनं श्रद्धाने निधानम् ।
 १ अनन्तरं यिहोशापाटः अयिष्टमन्त्रेण सह सहाग्निना समीपं पिष्टमन्त्रेण

कर्म दायूद्गमने प्रसन्नान् केषु । अनन्तरं तस्य तनयो योरामस्तस्य पदे
राजत्वं प्राप । असरियो विहीयेकाः सिलरियो ऽसरियो मीखाबेकाः १
शिवदियचैत इत्यायेकीवन्दपस्य विहोशाफटस्य सुता योरामस्य भ्रातर
आसन् । तेषां जनकेन तेषो राजतानि सुवर्णानि वज्रमूज्यत्रयाणि २
यिङ्गदाजनपदस्थानि प्राकारवेष्टितानि नगराणि च दानानि वितोर्षानि
किन्तु राजत्वं योरामाय ददे यतः स एव ज्येष्ठ आसीत् । अनन्तरं ३
योरामो निजजनकस्य राजत्वं प्राप्य वनवान् भूत्वा स्वकीयान् सर्वान्
सहजान् इत्यायेकीयानां कतिपयान् अध्यक्षाञ्च अग्रहसेनम् बध्नीत् ।

योरामो द्वाविंशदत्तरवयस्कः सन् राजत्वं कर्तुम् आरभ्य विरूशा- ५
कमे ऽष्टवत्सरान् यावद् राजत्वं चकार । स आहावीयवंशवद् इत्या- ६
येकीवमहीपतीनां वर्त्मनि चकार, यतः स आहावस्य दुहितरं युवाह
तेन परमेश्वरस्य साक्षात् कुत्सिताचारं चकार । तथापि परमेश्वरो ७
दायूदा सह यं नियमं कृतवान् अर्थतस्तस्मै तस्य वंशाय च चिरकालं
प्रदीपदानस्य वां प्रतिष्ठां कृतवान् तन्निमित्तं स दायूदो वंशं विनाश-
यितुं नैच्छत् ।

तस्य राजत्वसमय इदोमीयलोका यिङ्गदा अधीनत्वं विहाय स्वेषाम् ८
उपरि राजानमेकं निन्दुयुजिरे । अतो योरामो निजाध्यक्षीं निखिलर- ९
थैश्च सह प्रगत्य रजन्वामुत्थाय स्वान् वेष्टकान् इदोमीयान् तेषां रथिनश्च
विनाशयामास । तथापीदोमीयलोका अद्यापि यिङ्गदावंशस्थानधीना १०
विद्यन्ते । तस्मिन्नेव समये जिघ्नाया लोका अपि तस्याधीनत्वं तत्पुत्रः,
यतः स स्त्रीयपूर्वपुत्रवाद्यां प्रभुं परमेश्वरं तत्प्राज । अधिकन्तु स यिङ्ग- ११
दादेशस्थानिषोचयेषु भ्रमृस्त्रानानि कृत्वा विरूशाकमनिवासिनो अभि-
चारं यिङ्गदावंशश्च विपद्यगमनं कारयामास ।

अनन्तरं भविष्यदादिन रथियस्य समीपात् तस्य सन्निधिम् एतद्वचः- १२
सुवर्णं पत्रमेकम् आजगामं, तव पूर्वपुत्रस्य दायूदः प्रभुः परमेश्वर
इति वाचं वदति, यस्मात् त्वं निजतातस्य विहोशाफटस्य वर्त्मनि यि-
ङ्गदादेशीयवन्दपस्यासाञ्च वर्त्मनि न चरितवान्, किन्त्वित्यायेकीयनर- १३
पतीनां वर्त्मनि चरन् आहाववंशस्य अभिचारानुसारेण यिङ्गदावंशं
विरूशाकमनिवासिनश्च अभिचारं कारितवान् अपरं त्वत् उत्तमान्
त्वदीयपिङ्गवंशजान् भ्रातृन् अधीकृत्वात् यज्ञ परमेश्वरस्तव प्रजास्तव १४
वाचकान् आवाञ्च तव निखिलस्यस्त्रीश्च महाघातेन प्रहरिष्यति ।

- १ अपरम् अन्तर्धीडवा तवावीव वन्तवा भविष्यति, तथा धीडवा बड्दि-
वानि यावत् तावकीनमन्त्तं पुनः पुन विपतिष्यति ।
- १ अपरन्तरं परमेश्वरेण योरामस्य प्रातिकूल्ये पूषीवानां समीपवासिनां
० पिनेडीयानाम् आरवीयाणां मनःसु प्रवर्तितेषु ते विह्वदाजनपदम्
आगत्य विह्वदाजनमाकृत्य प्रविष्टं च राज्ञो निवेद्यने विद्यमाना
मिखिकसम्पत्तीकृतस्य तनयान् जायाञ्च निन्युः, ततस्तस्य कनिकपुत्रम्
अहसियं विना तस्य तनव रक्षो ऽपि नावाग्रिष्यत् ।
- ८ यताभ्यो घटनाभ्यः परं परमेश्वरकृतम् अप्रतिकार्यैकान्तरोगेजाकि-
८ क्रात् । ततो बड्दिनानि यावद् बारं बारं विधेयतो बत्सरवयस्थानो
तथा यीडवा तस्यान्तं निपपात्, तस्मात् सो ऽतीव यन्मद्यथा ममार, तस्य
प्रजाञ्च पृथ्वंपुत्रवाद्यां रीत्यनुसारेण तस्य कृते धूपदाहं न विदधुः ।
- १० स दानिंश्रदत्सरवयस्तः सन् राजत्वं कर्तुम् आरभ्य विह्वदाजने ऽष्टौ
वत्सरान् राजत्वं चकृवान् । तस्य निधनात् लोकानां श्लोको न बभूव,
ते च दायुद्गरे तं श्रमशाने निदधिरे किन्तु नृपतीनां श्रमशाने न
निदधिरे ।

२२ द्वाविंशोऽध्यायः ।

- १ अहसियस्य कुराकत्वं ५ पेडना तस्य चतनं १० अहसियवा पोयार्थं विना निधिर्ल
राजवंशं वापश्य राजनप्राप्तिः ।
- १ अपरन्तरं विह्वदाजननिवासिनस्तस्य कनिकतनयम् अहसियं तस्य
पदे राजत्वं नियोजयामासुः, यत आरवीयाणां शिविरयुक्तो यः सङ्घ
आगत्य तेन तस्य ज्येष्ठा भ्रातरा जग्निरे । अतो विह्वदीयन्दपस्य योरा-
१ मस्य सुतो ऽहसियो राजत्वं जेभे । सो ऽहसियो द्वाविंशतिवत्सरवयस्तः
सन् राजत्वं कर्तुम् आरभ्य विह्वदाजने वत्सरमेकं राजत्वं चकृवान् ।
- २ अन्ते दुर्हिताथजिया तस्य प्रसूराकीत् । सो ऽप्याहाववंशस्य वर्त्मना
४ चरितवान् यतस्तस्य जगनी दुराचारार्थं तस्य मन्त्रविष्णो बभूव । स
आहाववंशीया इव परमेश्वरस्य साक्षात् कुत्सिताचारं चकृवान् यतस्तस्य
जनकस्य निधनात् परं त एव तस्य विनाशार्थं तस्य मन्त्रिण्य आसन् ।
- ५ तेष्वामेव मन्त्रियाम् आचरन् स इजावेणोयन्दपतेराहावसुतस्य विष्टो-
रामस्य सहायो भृग्वारामीयन्दपतिना इजावेणेन साकं समरं कर्त्तुं

रामोत्तमिच्छित्त्वं जगाम, तन्नैवराणीया बभूवुः यिहोरामम् आनन्तः ।
 अनन्तरम् अरानीयहृसायेणेन नरपतिना साकं योधनसमये यिहो- १
 रामे रामोत्ते वद्यत् क्षतं प्राप्नोत् तत्प्रतीकारार्थं यदा स यिन्त्रियेकं
 प्रत्यागमत् तदा यिह्वदीयक्षितिपतिर्योरामस्य तनयो ऽहसिय आहाव-
 स्रतस्य यिहोरामस्य पोडाकारत्वात् तं वीक्षितुं यिन्त्रियेकं जगाम ।
 किन्तु यिहोरामस्य सन्निधिगमनेन परमेश्वराद् अहसियस्य निपातो ०
 बभूव, यतस्तत् स्थानं गत्वा स यिहोरामेभ्य साङ्गम् आहाववंशस्य लो-
 पार्थं परमेश्वरेणाभिविक्तं निम्शेः सुतं येडं साक्षात् कर्तुं प्रययौ ।
 अनन्तरं यस्मिन् समये येडराहावस्य वंशम् अदयदयत् तस्मिन् समये स ८
 यिह्वदा अध्याप्तान् अहसियस्य परिचारकान् आह्वयन्तान् अह्वयावधीत् ।
 अनन्तरं तेनाहसिये गवेधिते मनुजाः शोमिरोखे प्रच्छन्नम् अहसियं ९
 धृत्वा येहोः समीपम् आनीय जन्तुः, तथापि तं ध्मशाने निदधिरे यतो
 हेतोस्ते ऽनुवन् यो यिहोश्चापटः सर्वान्तःकरणेन परमेश्वरम् अगवेध-
 यत् तस्य वंशो ऽसौ । ततः परं राज्यशासनार्थम् अहसियवंशस्य कापि
 शक्तिं नीतिष्ठत् ।

अनन्तरम् अहसियस्य जनन्यधनिया यदा निजं तनयं न्यतम् अपश्यत् १०
 तदा सा समुत्थाय क्लृप्तं यिह्वदीयराजवंशं व्यापादयामास । तथापि ११
 नृपस्य दुहिता यिहोशेवाहसियस्य तनयं योयाशं गृहीत्वा हन्यमानानां
 राजकुमाराणां मध्यात् चोरयित्वा तं तस्य धात्रीसु कस्मिंश्चित् शय्या-
 गृहे निदधे । अनेन प्रकारेण योरामस्य नृपस्य दुहिताहसियस्य भगिनी
 या यिहोशेवा यिहोयादायस्य याजकस्य भार्यासीत् सा तम् अथनि-
 यायाः सन्निधितो गोपयामास तस्मात् स तया न जन्ने । अनन्तरं १२
 योयाशः षड्वत्सरान् यावत् तैः साकम् ईश्वरस्य मन्दिरे प्रच्छन्नस्थि-
 वान् अथनिया च जनपदस्य राजत्वं चकार ।

२३ त्रयोविंशोऽध्यायः ।

१ याजकेन यिहोयादायेन सैन्यनिवृत्तं निरुष्य योयाशस्य राज्याभिषेकः १२ अथनि-
 याया जननं २६ सुरार्थातः पुनश्चोरम् ईश्वरं प्रति यिहोयादायेन लोकानां
 परावर्षणं ।

अनन्तरं सप्तमे वत्सरे यिहोयादाय आत्मानं बलवन्तं विधाय शतप- १
 तीन् अर्षितो यिहोह्वनस्य सुतम् असदिवं यिहोह्वानस्य सुतम् इत्या-

- देवम् श्रीवेदस्य सुतम् अखरियम् अदायाहस्य सुतं मासेर्षं सिद्धो सुवम्
 १ इतीशाकटशात्मना सन् नियमेन जयाह । अनन्तरं ते विद्वादीर्षं
 पर्य्यटनो विद्वादाः सर्वेभ्यो नगरेभ्यो जेवीयान् इशाकेजीयधिहबंशानां
 २ प्रमुख्यान् लोकान् संश्लक्ष्य विद्वद्भिरात्मनः प्राजम्भुः । अपरं निखिलसमाजं
 ईश्वरीयमन्दिरे नरपतिना साकं नियमं चक्षवान् । अपरं यिज्ञोयादाय-
 ३ खान् जगाद, पश्यतायं राजपुत्रः, दायूदो ऽबंशमधि परमेश्वरेण वद्
 ४ उक्तं तदनुसाराद् अनेन राजत्वं कर्तव्यं । यूयं कर्मैर्षं करिष्यथ, विश्वा-
 ५ मवारे युष्माकम् अर्षतो याजकानां जेवीयानाञ्चैकतृतीयभागं प्राग्व
 ६ दारपाको भविष्यति । अपरकृतृतीयांशो राजनिवेशनं स्यास्यति, शेषञ्च
 ७ द्वितीयांशो भित्ते ईदरे स्यास्यति लोकान् सर्वे परमेश्वरीयमन्दिरस्य
 ८ प्राङ्गणेषु स्यास्यन्ति । अपरं याजकान् जेवीयानां मध्ये परिचारकलोकान्
 विना कर्मण्यपरं परमेश्वरस्य मन्दिरं प्रवेष्टुं वारयत, त एव प्रवेक्ष्यन्ति
 यतस्ते पवित्राः । परन्तु निखिला अन्यमनुजा परमेश्वरस्य निरूपितं
 ९ कर्म करिष्यन्ति । अपरं जेवीया अस्त्रहस्ताः सन्तो राजानं वेष्टन्ताः ।
 यः कश्चित् मन्दिरस्याभ्यन्तरम् आयास्यति स घानिष्यते । अपरं नृपति
 १० र्यदा वृष्टि र्यास्यत्यभ्यन्तरम् आगमिष्यति वा तदानीं यूयं तेजं स्थाईं
 ११ स्यास्यथ । इत्थं यिज्ञोयादायेन याजकेन यद्यद् आदिष्टं तदेव जेवीयै
 निर्लिखयिद्दीयमनुजैश्चाकारि । तेषाम् एकैको जना विश्वामवारे प्रवे-
 १२ श्निनो विश्वामवारे निर्गामिनश्च खान् खान् लोकान् जयाह, यतो
 १३ याजको यिज्ञोयादायस्तेषां पर्यायायां लोकान् न विसर्जम् । अपरं
 याजको यिज्ञोयादाय ईश्वरस्य मन्दिरे स्थितानि नृपते दीयूदः गृहचर्म-
 १४ षकत्रानि शतसेनापतिषु समर्पयाश्चकार । अपरं तान् अस्त्रधारिणो
 निखिलमनुजान् मन्दिरस्य दक्षिणं पार्श्वम् आरभ्य मन्दिरस्य वामं पार्श्वं
 यावद् यज्ञवेद्या मन्दिरस्य च समीपे नृपस्य चतुर्दिक्षु स्थापयामास ।
 १५ अनन्तरं ते राजतनयं वृष्टिरानीय तस्य शिरसि किरीटं निधाय तस्मै
 साक्ष्यपुस्तकं दत्त्वा राजानं चक्षिरे, अपरं यिज्ञोयादायेन तस्य पुत्रैश्च
 तस्मिन् अभिषिक्तो सति ते वभाषिरे, राजा चिरजीवी भूयात् ।
 १६ अपरम् अथविद्या द्रुतगामिनां राजस्तावक्षानाञ्च लोकानां लोकान्
 १७ निश्चय्य परमेश्वरस्य मन्दिरे लोकानां समीपम् आजगाम । अपरं
 प्रवेशस्थाने राजा निजकल्मसस्य समीपे तिष्ठति, अथश्वास्तुरीवादकाश्च
 राज्ञः समीपे विद्यन्ते जनपदस्य निखिललोकान् आनन्दं कुर्वन्ति सुरी

वीदयन्ति च ग्रायकाश्च वाचैः समं ग्रायन्ति कुवन्ति चेति निरीक्षाद्य-
 क्तिषा निजवसनं हित्वा राजमोक्षो राजमोक्ष इति कलापः । ततो १४
 याजको विहोषादायो वक्ष्ये नित्युक्तान् श्रतसेनापतीन् समादिशन्
 वभाषे, एषा युष्माभिः श्रेष्ठीमध्याद् बहिष्क्रियतां, यः कश्चिद् एनाम्
 अनुव्रजिष्यति, स खड्गेन हन्यताश्चेति, यतो याजको ऽब्रवीत् परमेश्वरस्य
 गेहमध्ये सा न हन्तव्या । अतो लोकास्तां हत्ते ईत्वा राजधान्या हयदा- १५
 रस्य प्रवेशस्थानं नीत्वा तत्रैव जग्ने ।

अनन्तरं लोकाः परमेश्वरस्य प्रजा भविष्यन्ति विहोषादाय आत्मना १९
 सप्त षट्पतिं लोकान्श्वैतादृशं नियमं कारयामास । अनन्तरं लोकाः सर्वे १०
 वाचो गेहं गत्वा तद् बभङ्गुस्तस्य वेदीरपि प्रतिमाश्च चूर्णयाचक्रुः, वेदीनां
 सम्मुखे वाचो याजकं मन्तनम् अर्चयुस्व । अपरं दायूदो रीत्यनुसारे- १८
 ङ्गानन्दगीताभ्यां समं मूससो व्यवस्थायां लिखितविधितः परमेश्वराय
 होमार्थकवक्रिदानाय ये जेवीया याजका दायूदा नियोजयाचक्रिरे
 तेषां करेषु विहोषादायः परमेश्वरीयमन्दिरस्य कर्मणाम् अर्ध्यक्षत्वं स-
 मर्पयामास । अपरं कथञ्चिद् अमुक्तिमगुजा यत्र प्रविशेयुक्ततृत्ते स १९
 परमेश्वरीयमन्दिरस्य द्वारेषु दौवारिकान् नियोजयामास । अनन्तरं २०
 श्रतपतिषु मान्यमगुजेषु लोकशासकेषु जनपदस्य सर्वेषु लोकेषु च तेन
 समानीतेषु स राजानं परमेश्वरीयमन्दिराद् बहिरागिनाय, ते च
 प्रोक्षद्वारेण राजनिवेशनं प्रविश्य राजानं राजसिंहासन उपवेशया-
 चक्रुः । तदा जनपदस्य लिखिकमगुजा आननन्दुं नगरमपि निष्कण्ठम् २
 बभूव, केवलम् अर्चयित्वा तैः खड्गेन जग्ने ।

२४ चतुर्विंशोऽध्यायः ।

१ विहोषादायकं वाचकीयं योषाशस्य सुराजनकरणं ४ ईश्वरीयमन्दिरस्य
 जीर्णोद्धारार्थं तस्मात् १५ विहोषादायस्य नियमं श्रुत्वा निधानं १० देव-
 पूजायां प्रहतेन लोकाभ्येन विहोषादायकतकं विकारियकं जननं ११ अराजोवै-
 क्येन परराजयो दावाभावात् तस्य मधः २० योषाशस्य विदितिः ।

योषाशः श्रतपतयववक्त्रः सन् राजत्वं कर्तुम् आरभ्य विक्रमाद्यने १
 चत्वारिंशद् बत्सदाय् वापद् राजत्वं चक्रवान् । वेर्जेवनिवादिनी
 सिधिका तस्य प्रहृदासीत् । एव योषाशो वाचकस्य विहोषादायक १

- १ वावष्ठीवनं परमेश्वरस्य साक्षात् सदाचारम् अकरोत् । अवरं विधो-
यादायस्तं हे कन्धे विवाहयामास, ततस्तस्य तनया दुहितरन्वाजायकम् ।
- २ अनन्तरं परमेश्वरीयमन्दिरस्य जीर्णोद्धारं कर्तुं घोषाश्रयस्य मानसे
३ जाते स याजकान् लेवियाञ्च संगृह्य कथयामास, ययं यिह्वादेशस्य
नगराणि गत्वा प्रतिवत्सरं निजेश्वरस्य मन्दिरस्य जीर्णोद्धारार्थम् इत्या-
येजीयनिखिलमनुजेभ्यो ऽर्थान् संगृह्णीत कर्मतत् त्वरितं कुरुत । किन्तु
४ लेवीयास्तत्र त्वरां न अकुः । अनन्तरं नरपतिस्तेषां मुखं विधोया-
दायम् आह्वय कथितवान् साक्ष्यद्वयस्य कृत ईश्वरस्य दासेन मूससेबा-
येजीयसमाजेन च निहपितो यः करस्त्वं यिह्वादेशे यिह्वाशालमाच
५ तस्यानयनार्थं लेवीयान् कुतो नादिशः? यतस्तस्या दुष्टाया अथनियायाः
पुत्रा ईश्वरस्य मन्दिरम् अभ्यङ्गन् परमेश्वरीयमन्दिरे निवेदितानि नि-
६ खिलवस्तूनि च बाणे ऽददुः । अनन्तरं नृपतेराश्रया ते मङ्गुषामेकां
७ निर्माय परमेश्वरीयमन्दिरस्य द्वारसमीपे बहिः स्थापयाञ्चकुः । अपरम्
ईश्वरस्य दासेः मृसाः प्रान्तर इच्छायैकं यं करम् आह्वयितवान् पर-
मेश्वरस्य सन्निधौ तस्यानयनं यिह्वादेशं यिह्वाशालमे च घोषयाञ्चकुः ।
८ ततः सर्वे ऽध्यक्षाः प्रजाखानन्वं गत्वा करम् आनीय पृथक्तां यावत् तस्यां
९ मङ्गुषायां निश्चित्युः । अपरम् उपयुक्ते समये लेवीये निर्जहन्तेस्तां
मङ्गुषां राजभाण्डागारम् आनीय तन्मध्ये बज्रमुद्रासु दृष्ट्वासु राजलेखको
महायाजकेन नियुक्त एका जनस्वागत्य मङ्गुषां शून्याम् अकुचताम् अपरं
सा तैः पुनर्वीरम् उत्थाप्य स्वस्थानम् आनीयत । प्रतिदिनम् इत्थं कृत्वा
१० ते प्रभृतानि वित्तानि समगृह्णन् । अनन्तरं नृपो विधोयादायञ्च तानि
परमेश्वरीयमन्दिरस्य कर्माधिपतिभ्यो ऽदत्तां ते च परमेश्वरीयमन्दि-
रस्य जीर्णोद्धारार्थं तल्लभ्यः स्वपतिभ्यश्च वेतनानि प्राददन् अपरं पर-
मेश्वरीयमन्दिरस्य जीर्णोद्धारार्थम् आयसकर्मकर्तृभ्यश्च पारकुटोयकर्म-
११ कर्तृभ्यश्च वेतनानि प्राददुः । इत्थं कर्मकारिकोकैः क्रियमाणे कर्मणि
तेषां अग्नेः सिद्धिं मते तैरीश्वरीयमन्दिरस्य जीर्णोद्धारं विधाव तत्
१२ पूर्ववद् इदितं । कर्मणि समाप्ते ते ऽवशिष्टमुद्रा नृपस्य विधोवादायस्य च
समस्तम् आनिन्दुः, ततस्तौ ताभिर्मुद्राभिः परमेश्वरीयमन्दिरस्योपास-
नार्थं च भाजनानि विश्रवतो हेमपाचाणि खेदनीचेत्वादीनि हेममयानि
रजतमयानि च भाजनानि निर्मापयाञ्चकुः । अनन्तरं विधोवादायस्य
वावष्ठीवनं निजं परमेश्वरस्य मन्दिरे तैर्होमार्थं कवचयो ऽदीवत् ।

अनन्तरं यिहोयादायः स्यविरः सम्पूर्णाद्युच्च भूत्वा निधनं क्षेमे । नि- १५
 धुसमये तस्य द्वात्रिंशदधिकं शतं वत्सरा वयो ऽभवत् । स इच्छायेलो १६
 मध्य ईश्वरमधि तदीयमन्दिरमधि शोक्तं कर्माकारोत् तत्कारणात्
 मनुजा दायूदनगरे राजनिवहस्य मध्ये तं भ्रमशाने निदधिरै ।

यिहोयादायस्य निधनात् परं यिहूदा अध्यक्षा आगत्य राजानं प्रा- १७
 ऋमन् । ततो राजा तेषां वचांसि जग्राह । ते तु स्त्रेषां पिढलोकानां १८
 प्रभोः परमेश्वरस्य मन्दिरं परित्यज्य चैत्यद्वयान् प्रतिमाश्च पूजयितुम्
 आरेभिरे, एतदपराधकारणाद् यिहूदां यिरूशाकमश्च प्रति क्रोधो
 ऽवर्तत । तथापि परमेश्वरं प्रति तान् परावर्त्तयितुं तेषां सन्निधिं १९
 परमेश्वरेण प्रेषिता भविष्यदादिनस्त्रेषां विरडं साक्ष्यम् अददुः किन्तु
 तत्रापि तै र्मनांसि न निदधिरै । अनन्तरं परमेश्वरस्यात्मनि याजकस्य २०
 यिहोयादायस्य सुतं सिखरियम् आविष्टवति स लोकानाम् उपदिष्टात्
 संस्थाय तान् अत्रवीत्, ईश्वरो युष्मान् इति वाचं गदति, यूयं कुतः
 परमेश्वरस्य निदेशान् जङ्गध्वे? अनेन कृतार्थो भवितुं न पारयिष्यथ ।
 युष्माभिः परमेश्वरः परित्यक्तस्माद् यूयमपि तेन परित्यक्ष्यध्वे । ततो २१
 मनुजा नृपतेराज्ञानुसारेण तस्य विरडं द्रोहं विधाय परमेश्वरीयमन्दि-
 रस्य प्राङ्गणे तं पाषाणाघातैरबधिषुः । तस्य जनको यिहोयादायो २२
 नृपतिं प्रति यं सदाचारं कृतवान् नृपति र्योयाशक्तं न संस्मृत्य तस्य
 तनयं जघाम । निधनकाले स बभाषे परमेश्वरेणैतत् प्रति दृष्टिं विधा-
 यैतस्य समुचितं फलं दायिष्यते ।

अनन्तरम् एकस्मिन् वर्षे ऽतीते ऽरामीयष्टतनानिवहस्यस्य विरडम् २३
 आजगाम । ते यिहूदां यिरूशाकमश्च समागत्य लोकानां प्रमुखनरान्
 अबधिषु निर्खिकानि जोठितवस्तूनि दम्भेकस्य द्दितिपतेः सन्निधिं
 प्रेषयाञ्चक्षुः । यद्यप्यरामीयाणाम् अल्पसैन्यं बलम् आगच्छत् तथापि २४
 परमेश्वरस्त्रेषां करेण्वतोव मन्त्रसैन्यानि समर्पयाश्चकार यतो हेतो र्मनु-
 जाः स्त्रेषां पूर्वंपुत्रवाद्यां प्रभुं परमेश्वरम् अत्यजन् । इत्थम् अरामीया
 योयाशं दखयामासुः । अपरं तं प्रभूताघातैर्विद्वतं विहाव तैस्तस्य २५
 सन्निधितो आचार्या कृतायां तस्य वै दासौ याजकस्य यिहोयादायस्य
 सुतानां जननकारणात् तस्य विरडं मन्त्रवां विधाय श्रय्यागतं तं
 जङ्गतुः । इत्थं तस्मिन् निधनं गते लोका दायूदनगरे तं भ्रमशाने निदधिरै
 किन्तु राजनिवहस्य भ्रमशाने न निदधिरै । अन्मीनीयाश्चनिवहस्यतनयः २६

सावदो मोषादीयाश्चिन्वीतस्तनयो यिज्ञोषावदश्चैतौ तस्य विद्वज्जं मन्मथा-
मासतुः ।

- १० अपरं तस्य तनयानां कथा तस्य दत्तकरंस्व भार इन्धरीयमन्विरस्य
जीर्णोद्धारश्चैतानि निखिलानि नरपतीनां पुरादत्तपुस्तके लिखितानि
सन्ति । अनन्तरं तस्य तनयो ऽमत्सियस्तस्य पदे राजत्वं प्राप ।

२५ पञ्चविंशोऽध्यायः ।

- १ अमत्सियस्य राजत्वकरणं ० राजघातकयो र्जननं ५ इषायेलीयप्रतनानां विसर्जनं
११ इदोमीयलोकानां जननं १२ इषायेलीयलोकै विसर्जनं प्राप्य यिहदादेव-
स्याक्रमणं १४ त्रयोदोमीयानां देवानामपमं भविष्यदादिनां वचनाप्रवचं १० तस्य
दण्डनं १४ तस्य राजत्वनिधनयोः कथनञ्च ।
- १ अमत्सियः पञ्चविंशतिवत्सरवयस्कः सन् राजत्वं कर्तुम् आरभ्य
यिहृशालम ऊनत्रिंशद्बत्सरान् यावद् राजत्वं चकार । यिहृशालम-
२ निवासिनी यिज्ञोषाद्वा तस्य प्रसूरासीत् । स परमेश्वरस्य गोचरे सदा-
धारम् अकरोत् किन्तु सरलान्तःकरणेन नाकरोत् ।
- ३ अनन्तरं राज्यं तस्य सम्यग् वशीभूते तस्य याभ्यां दासाभ्यां तस्य तातो
४ राजा जप्ते स तावबधीत् । किन्तु तयोदपत्यानि नाबधीत् यतो मूससो
श्वस्युपायश्रे परमेश्वरीयैषाश्चा लिखितान्ते, यथा, तनयानाम् अपराधेन
जनका न हन्तव्याः, जनकानाम् अपराधेन तनया न हन्तव्याः । एकैको
जनः स्वस्वपापात् हन्तव्य इति ।
- ५ अनन्तरम् अमत्सियो यिहृदावशं संगृह्य यिहृदा निखिलजनपदे
विन्ध्यामीनस्य निखिलजनपदे च पिहृवशानुसारेण प्रतपतीनां सहस्र-
पतीनाञ्च निघ्नत्वं तान् निययुजे, किञ्च विंशतिवत्सरवयस्कान् ततो ऽधि-
कवत्सरवयस्कान्श्च मनुजान् प्रलयित्वा त्रीणि कक्षाणि शुकपक्षकधारिणः
६ समरसमर्थान् अभिविचिंतान् मनुजान् अलभत । अपरं किङ्करप्रतिक-
परिमाणं रजतं वेतनं विधायैस्वायेकदेशीयान् कक्षवीरान् आनि-
० नाय । किन्त्वोन्धरीयः कश्चिन्नोक्तस्य सन्निधिं समेत आजहार हे रा-
जन् इषायेलीया एतना त्वया समं न यातु, यतः परमेश्वर इषायेक-
८ वंशेन सह न विद्यते, इषुयिमवंशेन सहापि न विद्यते । किन्तु त्वमेव
प्रतां समरं कर्तुं साहसिको भव, नोचेद् ईश्वरः प्रभूतां समर्त्तत्वां
निपातविद्यति यतो हेतोःपकर्तुम् अंधःपानयितुषेन्धरस्य शक्तिं विद्यते ।

तदन्तरम् अमत्सियस्तम् ईश्वरीयलोकं जगद्, इच्छायेकीयसङ्घाय ९
मया यत् किङ्करश्चतुप्रभायां रजतम् अदायि तदधि किं कर्त्तव्यं? ईश्व-
रीयलोक उदितवान् परमेश्वरेण ततो ऽपि प्रभुतं तुभ्यं दातुं शक्नते ।
ततो ऽमत्सियस्तान् अर्धत इन्द्रियमाद् आगतं तं सेनानिवहं स्वस्थाने १०
ममनार्थं विससर्ज । अतो यिद्भदा विबुद्धं तेषां महाक्रोधानले प्रज्वलिते
सति ते महाकोपेन खं खं स्थानं परावृत्य वज्रजुः ।

अनन्तरम् अमत्सिय आत्मानं बलवन्तं कृत्वा स्त्रीयलोकान् वहिरा- ११
नीय लवणप्रान्तरं व्रजित्वा सेयीरवंशस्य दशसहस्राणि मनुजान् अब-
धीत् । अपरा दशसहस्राणि लोका जीवन्तो यिद्भदावंशे वन्दोक्तताः १२
शैलशृङ्गं निन्द्ये तस्मात् शैलशृङ्गाश्रयो निक्षिप्ताः सर्वे चूर्णां बभूवुः ।

किन्त्वमत्सियो यं एतनानिवहं खेन समं समराय न नीत्वा परावर्त्थ १३
प्रेषितवान् ते शोमिरोशम आरभ्य वैद्योरोशं यावद् यिद्भदादेशस्य नग-
राण्याकम्भ्य तेषां त्रीणि सहस्राणि मनुजान् अबधियुः प्रभूतानि लोडित-
श्वक्त्वानि च जगृहः ।

इदानीयानां हननात् प्रत्यागमनात् परम् अमत्सियः सेयीरवंशीयानां १४
सुरान् आनीय निजेशदेवानिव स्थापयित्वा तेषां सम्मुखे प्रखन्तुं तान्
उद्दिश्य धूपान् ज्वालयितुश्चेपचक्रमे । तस्माद् अमत्सियं प्रति परमेश्व- १५
रस्य क्रोधं प्रज्वलिते स कश्चन भविष्यदादिनं तस्य सन्निधिं प्रेषयामास ।
स तम् आचक्षते, तेषां लोकानां ये सुरास्तव कराभ्यां निजप्रजा उड्डर्त्तुं
नापारयन् कुतस्तान् गवेधयसि? तेनैतस्मिन् वाक्ये उदिते राजा तं
जगद्, त्वं किं राजमन्त्रिपदे न्ययुङ्क्थाः? निवर्त्तस्व, कुतो हनिष्यसे?
तेन भविष्यदादी निवर्त्तमानो बभावे त्वया कर्मैतत् कृत्वा मम मन्त्र्या
न गृहीता तस्माद् ईश्वरस्तव विनाशं निश्चितवान् इत्यहं जानामि ।

अपरं यिद्भदावंशीयो नरपतिरमत्सियो मन्त्र्यां गृहीत्वैच्छायेकीय- १०
नृपं येहेः पौत्रं यिहोयाहसस्य पुत्रं योयाशं प्रति दृतान् प्रहित्व कथ-
यामास, आगच्छावां परस्परं साक्षात् कुर्वः । तत इच्छायेकीयो योयाशो १२
नृपो यिद्भदादेशस्यामत्सियं नरपतिं प्रति दृतान् प्रहित्व कथयामास,
जिवानेनख्यं शृङ्गाणकण्टकं जिवानेनख्यस्यैरसहस्रस्य सन्निधिं दृतं
प्रहित्व कथयामास, मम तनयस्य विवाहार्थं तव दुहितरं देहीति ।
अनन्तरं जिवानेनख्यो बन्धुपशुः समीप शृङ्गाणकोषिं बभूव । त्वं कथ- १८
यसि, इदानीया मया अनाश्रान्त, तेन त्वदीयं मनस्वां ज्वे प्रवर्त्तयति ।

- त्वं निजनिवेशने तिष्ठ । तवामकृपाय कुतो ऽनधिकारवर्षां करिष्यसि ?
- १० तव त्वया सार्कं यिद्धदावंशस्य च पतनं कुतो भविष्यति ? किन्त्वमस्त्वियेन तद् बचनं नास्माभि यत् इदमीयदेवानाम् अनुगमनात् ते यद् रिपूणां
- ११ कदेषु पतयेयुक्तदर्थम् एतत् सर्वम् ईश्वराद् बभूव । अनन्तरम् इच्छायेकीयो योयाशो नरपतिराजगाम, तस्मात् स यिद्धदानरपतिरमस्त्वियश्च यिद्ध-
- १२ दादेशस्यै वैतश्रेमशे परस्परं साक्षाच्चक्रतुः । तत इच्छायेकवंशानां सम्मुखे यिद्धदा मनुजाः पराजिताः सन्तः सर्वे स्त्रीयं स्त्रीयं वासस्थानं पलाया-
- १३ ष्चक्रिरे । तत्र वैतश्रेमशे इच्छायेकीयो राजा योयाशो ऽहसियस्य पौत्रं योयाशस्य सुतं यिद्धदा अमस्त्वियं महीपतिं धृत्वा यिरूशालमम् आनि-
- १४ नाय, अपरम् इफ्रियमोयगोपुरम् आरभ्य कोकालगोपुरं यावद् यिरू-
- १५ शालमीयप्राचीरस्य चतुःशतीहस्तमितं खण्डं बभूव । अपरम् ईश्वरीय-मन्दिरं श्रीवेदेदोमस्य हस्तगतानि सकलकनकरजतानि सकलभाजनानि च राजनिवेशनस्थं कोकालादाय बन्धकत्वेन लोकान् सज्जिनः कृत्वा च शोमिरोखं प्रत्याजगाम ।
- १६ तस्येच्छायेकीयभूपते दिहोयाहसपुत्रस्य योयाशस्य निधनात् परं यिद्धदा भूपति योयाशस्य सुता ऽमस्त्वियः पञ्चदशवत्सरान् अजीवत् ।
- १७ एतस्यामस्त्वियस्याद्यन्तम् अवशिष्टं चरित्रं किं यिद्धदा इच्छायेकश्च मही-पतीनां पुराणपुस्तके लिखितं न विद्यते ?
- १८ परमेश्वरस्यानुगमनाद् अमस्त्वियस्य निवृत्तिकालम् आरभ्य मनुजा यिरूशालमे तस्य विबद्धं कुमन्त्रणां चक्रत्तदा स लाखीशं पलायाचक्रे । किन्तु ते तस्य पश्चात् लाखीशं लोकान् प्रहित्य तस्मिन् स्थाने तं घातबा-
- १९ मासुः । अनन्तरं ते ह्यैतं समानीय यिद्धदादेशस्य प्रधाननगरं तस्य पितृलोकानां सन्निधौ तमपि अग्न्याने निदधिरे ।

२६ षड्विंशोऽध्यायः ।

- १ मित्ररियस्य विद्यमानसमय उचियस्य सुराजनकरचं १६ याजकानां कर्षासु प्रवर्षे-नात् तस्य कुष्ठरोगिनं २२ तस्य निधनम् ।
- १ तदानीं यिद्धदा निखिललोकाः योडशवत्सरवयस्कम् उचियम् आ-
- १ दाय तस्य जनकस्यामस्त्वियस्य पदे राजत्वे ऽभिविधितुः । राजनि पितृमन्त्र इव महाभिद्रां मतवति सं एकोत्तनगरं निर्माप्य पुनर्भारं

यिङ्गदा अधीनी चक्रवान् । उधियः घोडश्वत्सरवयस्कः सन् राजत्वं २
कर्तुं प्रारभ्य यिरूशालमे द्विपक्षाशद्वत्सरान् यावद् राजत्वं चक्रवान् ।
यिरूशालमनिवासिनी यिखलिया तस्य प्रसूरासीत् । स निजपितुरम- ४
त्सियस्य सर्वकार्यानुसारेण परमेश्वरस्य साक्षात् सदाचारं चकार ।
अपरम् ईश्वरीयदर्शने बुद्धिमान् यः सिखरियस्तस्य यावज्जीवनं स ईश्व- ५
रम् अन्वगच्छत् । स यतिकालान् परमेश्वरम् अन्वगच्छत् ततिकालान्
ईश्वरस्तं कृतकार्यम् अकरोत् । विशेषतः स यात्रां विधाय पिलेष्टीयैः ६
समं समरं कृत्वा गातं यव्निरसुदोदक्षैतेषां नगराणां प्राचीराणि बभञ्ज ।
अपरम् असुदोदस्य सीमायां पिलेष्टीयानां सीमायाश्च नगराणि निर्मा- ७
पयाश्चकार । अपरम् ईश्वरः पिलेष्टीयानां गूर्वालनिवास्यारवीयाणां
मियूनीयानाश्च विरुद्धं तस्य साहाय्यं चक्रवान् । अम्मोनोयैरप्यधियायो- ८
पायनं ददे, इत्यम् अतीव पराक्रमात् तस्य यशो मिसरं प्रविश्य व्या-
नशे । अपरम् उधियो यिरूशालमे क्रोणहार उपत्यकाद्वारे प्राकारस्य ९
कोणेषु च दुर्गाणि निर्माप्य तानि द्रढयाश्चकार । तद्वत् स प्रान्तरे ऽपि १०
दुर्गाणि निर्मापयामास बह्वन् प्रह्वींश्च चखान यतो निम्नभूमौ प्रान्तरे
च तस्य प्रभूताः पशव आसन्, अपरं पर्वतेषु कर्मले च तस्य कृषीवका
द्राक्षाक्षेत्राणीवासासन्, यतः स ह्यधिककर्मणि प्रीतवान् । अपरं जेख- ११
कस्य यियूयेलस्य शासकस्य मासेयस्य च हस्ते किञ्चित्तसंख्यानसारेण सङ्घं
सङ्घं युद्धे गमनकृद् य उधियस्य एतनानिवह आसीत् स राजकोय-
सेनापते ईनानीयस्याधीन आसीत् । महावीरलोकानां पिढप्रधान- १
समुदाये घटशताधिके द्वे सङ्घे मनुजा आसन् । रिपूणां विरुद्धं नरपतेः १२
साहाय्यार्थं तेषाम् आक्षाधीनाः पराक्रमेण समरकारिण्यः सार्द्धसप्त-
सङ्खाधिकानि त्रीणि लक्षाणि एतना आसन् । अपरम् उधियः सर्व- १४
एतनानां निमित्तं फलकानि शूलानि शिरस्त्राणि वर्माणि धनुंसि पाषा-
णक्षोपणगुणांश्च निर्माययामास । अपरं दुर्गेभ्यः प्राकारेभ्यश्च दृढदण्डपा- १५
षाणाणां प्रक्षोपार्थं निपुणशिल्पकानां कल्पनया कृतानि यन्त्राणि यिरू-
शालमे कारयाश्चकार । एतादृगाश्चर्यरूपेष्वोपकृता भूत्वा स महापरा-
क्रमी बभूव ततस्तस्य यशो दूरदेशं व्यानशे ।

किन्तु पराक्रमप्राप्तेः परं तस्य मनसि विनाशोत्पादकेन गर्बेण ग- १६
र्भिते सति स निजप्रभोः परमेश्वरस्य बिहङ्गम् अपराधं चकार, फलतो
धूपवेद्यां धूपं ज्वालयितुं परमेश्वरस्य मन्दिरं प्रविवेश । ततो बाजको १७

- ऽसरियस्तेन समं परमेश्वरस्य याजका अग्नीतिजना बलवन्तो लोका-
 १८ त्तस्य पश्चात् प्रविविधुः । ते नरपतेरुषियस्य प्रतिभूतं सन्तिष्ठमानास्तं
 वभाधिरै, हे उषिय परमेश्वरोद्देश्यो धूपदाहस्त्वया न कर्तव्यः किन्तु
 धूपज्वालनार्थं पावितै हारोक्तवंशजातै र्याजकैरेव । त्वं पवित्रस्थानात्
 बहिर् र्याह्वि यतस्त्वयापराधः क्रियते तेन प्रभुपरमेश्वरात् तव सम्मानं न
 १९ जनिष्यते । तदानीम् उषियः प्राकुप्यत् तस्य हस्ते च धूपज्वालनार्थं धूपा-
 धार एको ऽविद्यत, किन्तु तस्मिन् याजकैर्भ्यः क्रुद्धवति याजकानां समर्थं
 परमेश्वरस्य मन्दिरे धूपवेद्या अग्निके कुष्ठरोगस्तस्य भागे प्रचकारे ।
 २० तदानीं प्रधानयाजकेनासरियेण निखिलयाजकैश्च तं प्रति मुखं परावर्त्तं
 तस्य ललाटे कुष्ठरोगे दृष्टे ते तस्मात् तं दवयाचक्रुः, अपरं स स्वयमपि
 २१ बहिर्गन्तुं त्वरां विदधे यतः परमेश्वरेण स आजग्ने । ततो नृपति-
 रुषियो मरुद्वदिनं यावत् कुष्ठी तस्यै कुष्ठित्वाच्च चिकित्साभवने निव-
 सन् परमेश्वरस्य मन्दिराच्छिन्नस्तस्यै । अपरं तस्य तनयो योचमेो राज-
 निवेशनस्याधिपति भूत्वा जनपदीयमनुजानां शासनम् अकरोत् ।
 २२ एतस्याुषियस्याद्यन्ता अर्वाश्ल्याः क्रिया आनोसस्य तनयेन यिशायियेन
 २३ भविष्यदादिना लिखिखरे । अनन्तरम् उषियः स्वीयपिटलोका इव
 महानिद्रां जग्मिवान् ततो मनुजा नृपतीनां श्रवनिधानक्षेत्रे तदीय-
 पिटलोकानां सन्निधौ तं प्रशाने निदधिरै, यस्मात् ते कथयामासुः स
 कुष्ठीति । अपरं तस्य तनयो योचमस्तस्य पदे राजत्वं चकार ।

२७ सप्तविंशोऽध्यायः ।

- १ योचमस्य सुराजत्वकरणं ४ अग्नीतोयानां पराजयः ७ तस्य राजत्वस्य कथनं
 निबन्धः ।
 २ योचमः पञ्चविंशतिवत्सरवयस्कः सन् राजत्वं कर्तुं प्रारभ्य यिह-
 शाण्णे षोडशवत्सरान् राजत्वं चकृवान् । सादोक्तस्य दुहित्या यिरूशा
 ३ तस्य प्रसूरासीत् । स निजपितुरुषियस्य कर्मानुसारेण परमेश्वरस्य
 गोचरे सदाचारं चकार, तथापि स परमेश्वरस्य मन्दिरं न प्रविवेश
 ४ मनुजाश्च तदानीमपि दुष्टत्वम् आचरेः । स परमेश्वरीयमन्दिरस्य
 प्रोचदारं निर्मापयाच्चकार तद्दुःखोपलक्ष्यप्राकारस्याधिकांशं निर्माप-
 ५ याच्चकार । अपरं यिहूदाः पर्वन्तोयदेशे नगराणि मरुभूमौ च दर्गाण्यु-
 च्छृष्ट्वाणि च निर्मापयाच्चकार ।

सो ऽम्भोनवंशीयानां महीपतिना समं समरं विधाय तान् जिगाय ५
 तस्माद् अम्भोनवंशीयास्तस्मिन् वत्सरे क्रिकरशतं रजतं दशसहस्रकोर-
 परिमितान् गोधूमान् दशसहस्रकोरपरिमितान् यवांश्च तस्मै ददुः,
 द्वितीये तृतीये च वत्सरे ऽप्यम्भोनवंशीयास्तस्मै तावन्ति ददुः । अनेन ६
 प्रकारेण योधमो निजप्रभोः परमेश्वरस्य साक्षाद् ऋजुमार्गगामी सन्
 प्रतापयुक्तो बभूव ।

एतस्य योधमस्यावशिष्टाः क्रियास्तस्य निखिलसमरा निखिलयवहा- ०
 राश्चेत्यायेलो यिद्धदाश्च भूपतीनां पुरातत्पुस्तके लिखिता आसते । स ८
 पञ्चविंशतिवत्सरवयस्कः सन् राजत्वं कर्तुं प्रारभ्य यिरूशालमे षोडश-
 वत्सरान् राजत्वं चकृवान् । अनन्तरं योधमो निजपितृलोका इव महा- ९
 निद्रां गतो लोके दीयूद्नगरे प्रस्राने निहितश्च, ततस्तस्य तनय आह-
 सक्तस्य पदे राजा बभूव ।

२८ अष्टाविंशोऽध्यायः ।

१ आचक्षस्य कुराजलकरणं तन्निदानाद् अरामोपि दण्डप्रापनं ६ इत्यायेलीयलोकेरपि
 दण्डप्राप्तिं बन्दिनीवानां मोचनं १६ अशूरोयलोकेस्य वधित्वं २२ सुरार्चनं तद-
 न्यमहापापकरणञ्च २६ तस्य निधनञ्च ।

आहसो विंशतिवत्सरवयस्कः सन् राजत्वं कर्तुं प्रारभ्य यिरूशालमे १
 षोडशवत्सरान् यावद् राजत्वं चकार । स परमेश्वरस्य साक्षात्
 निजपूर्वपुरुषो दायुदिव सदाचारं न चकार । किन्त्विस्त्रायेजीयमही- २
 पतीनां मार्गेषु चरन् इवीभूतधातुना वालः प्रतिमूर्त्तीं निर्मापयःसृत्कार ।
 अपरं स हिमोमसुतस्योपत्यकायां धूपान् प्राञ्जालयत् किञ्च परमेश्वर ३
 इस्त्रायेजीयवंशस्य सम्मुखाद् यान् भिन्नजातीयान् देवयाञ्चकार तेषां
 दृष्टक्रियानुसारेण स निजात्मजान् वक्रिना दाहयाञ्चकार । अपरं भृगु- ४
 स्थानेषु पर्वतेषु सर्वेषां हरिदृशानां तरूणाम् अश्वश्च बलिदानं धूपदा-
 हञ्च चकार । तत्कारणात् तस्य प्रभुना परमेश्वरेण तस्मिन् अरामी- ५
 याणां नरपतेः करे समर्पिते सति ते तं प्रहृत्य तस्य प्रभूतलोकान् बन्दी-
 कृत्य दम्भेवर्कं निन्युः । तदधिकम् इस्त्रायेलीयनरपतेः करे तस्मिन् सम-
 र्पिते सो ऽपि तं महाप्रहारेणाजधान ।

अपरं रिमन्धियस्य तनयः पेकहो यिद्धदावंशीयान् विंशतिसहस्रा- ६

- धिकं कर्त्तुं बलवती लोकान् एकस्मिन्नेव दिने मारयामास यस्मात् ते खेवाः
 ७ पिडलोकानां प्रभुः परमेश्वरं वल्लवन्तः । अपरं लिखितनामक इन्द्रविनीची
 बीरो राजतनयं मासेयं निवेशनाध्वजम् अस्त्रीकामं मन्थराजपुत्रवम्
 ८ इन्द्रकानाहस्य जघान । अपरम् इन्द्रायेजीयवंशाः खेवां भ्रातृणां दे कष्टे
 जायापुत्रदुहितृन् वन्दीकृत्य निन्युः, तेषां बहूनि वस्तूनि च जोठया-
 ९ चक्रुः, अपरं तानि लिखितजोठितवस्तूनि शोमिरोखं निन्युः । तस्मिन्
 स्थाने शोदेदनामा परमेश्वरस्य भविष्यद्वादो कश्चिद् आसीत् स शोमि-
 रोखे समागतं तं सैन्धनिवहं साक्षात् कर्त्तुं व्रजित्वा तान् सैन्धोयलोकान्
 जगद, पश्यत युष्माकं पिडलोकानां प्रभुः परमेश्वरो यिद्धदावंशेभ्यः पृथग्
 तान् युष्माकं करेषु समार्षयत् ततो यूयं गगनस्पर्शिकोधाघ्नना तान्
 १० अबधित् । इदानीं यूयं यिद्धदा यिरुशालमस्य च लोकान् वशीकृत्य
 दासान् दासीषु कर्त्तुं मतिं कुर्वध्वे । युष्माभ्योः परमेश्वरस्यापराधाः
 ११ किं युष्माभिरपि न कृताः? अत इदानीं मम वाचं इदृशत । यूयं स्वकी-
 यभ्रातृणां समीपाद् यं वन्दिनिवहम् आनीतवन्तस्तं मुक्तीकुरुत यतः
 १२ परमेश्वरस्य प्रचयकोपी युष्मासु वर्तन्ते । तत इन्द्रियमवंशानां कतिपयाः
 प्रधानलोका अर्धतो यिज्ञोहानस्य तनयो ऽसरियो मिश्रिक्षेमेतस्य
 तनयो वैरिखियः शङ्खुमस्य पुत्रेः यिहिव्कियो हृद्गजस्य तनयो ऽमासा-
 १३ खैते रखात् प्रत्यागतौ लोकानां सम्मुख उत्तिष्ठन्तस्तान् जगदुः, वन्दिनो
 लोका युष्माभिरेतत् स्थानं नानेतयाः, यतो युष्माकं मन्त्रबा परमेश्वरस्य
 साक्षाद् अस्माकम् अपराधस्य हेतुः, सास्माकं पापस्यापराधस्य च
 लङ्घिजनित्वा । अस्माकम् अपराधो गुरुतरः परमेश्वरस्य च क्रोध इत्या-
 १४ येन प्रति प्रज्वलित आसीत् । ततो ऽस्त्रधारिणो लोकान् वन्दिनस्तानि
 जोठितवस्तूनि चानीयाध्वजाणां लिखितसमाजस्य च साक्षात् निद-
 १५ धिरे । अनन्तरं येषां नामानि लिखितिरे ते नरा उच्यन्ते वन्दिनो
 लोकान् आदाय तेषां मध्ये यावन्तो लोका जग्मा आसन् तान् जोठित-
 वस्तूभ्यः परिहितवस्त्रान् चक्रुः, ते तेभ्यो वस्त्राणि पादुका भक्ष्याणि पेयानि
 मूर्धनीयतैकानि च ददुः, तेषाञ्च यावन्तो लोका दुर्बला अभवन् तान्
 गर्दभान् आरोह्य तेषां भ्रातृणां समीपं ताकटकनगरम् अर्धतो यिरीञ्जं
 निन्युः, ततः परं ते शोमिरोखं पुनराजम् ।
- १६ तस्मिन् समये ऋषतिराहसः सृष्टाययाचनायाश्रुदेष्टीवभूपतीनां
 १७ समीपं दूतान् प्रेषयामास । अत इदानीं वन्दिनोः कृदानीमप्यागतं विद्धदा-

अनपदम् आक्रान्द्यन् जोकान्श्च बन्दीकृतानयन् । पिबेद्यीयजोका अपि १८
 निम्नभूमे विह्वदादक्षिणजनपदस्य च नगराख्याक्रान्द्य वैतश्चेमशम् अवा-
 जोनं गिदेरोतं सोखुं तदीयशाखानगराणि तिस्राधां तदीयशाखानम-
 राणि गिमसुं तदीयशाखानगराणि च वर्षीकृत्य तत्र न्युधितवन्तः ।
 यत इत्यायेजीयष्टपतेराहसस्य जेतुना परमेश्वरो विह्वदावंशं खर्षी- १९
 चकार यतः स राजा विह्वदावंशम् अवाचारिषं कृत्वा परमेश्वरस्य
 विरुद्धम् अतिशयमपराधं कारयामास । अनन्तरं तिग्लतिलेघरनामको २०
 ऽशूरीयमहीपतिस्तस्य सन्निधिम् आजगाम किन्तु तस्य साहाय्यमकृत्वा
 तं श्श्रं क्लेशयामास । यद्यप्याहसः परमेश्वरस्य मन्दिरं राजनिवेशनम् २१
 अधिपतींश्चार्थहीनान् कृत्वा सर्व्वेषु अशूरीयराजाय ददौ तथापि
 तस्मात् तस्योपकारो नाजायत ।

एव नरपतिराहसः क्लेशस्य समये परमेश्वरस्य विरुद्धम् अधिकाप- २२
 राधं चकार । स सप्रहारकान् दम्भेघकीयान् देवान् उद्दिश्य बलीन् २३
 ददौ । यतः स उक्तवान् इमे ऽरामीयनृपतीनाम् इष्टदेवाः, इमे तेषां
 सहायाः । अतो ऽहम् एतेभ्यो बलीन् दास्यामि तथा कृत एतेष्वपकारिणे ।
 किन्तु त एव तस्य निखिलेसायेकश्च निपातकारिणो बभूवुः । अनन्तरम् २४
 आहस ईश्वरीयमन्दिरस्य भाजनानि संगृह्य तानि सर्वांशोश्वरीय-
 मन्दिरस्य पाषाणि कर्त्तयामास परमेश्वरीयमन्दि- २५ कचाटे बबन्व च ।
 अपरं स विरुद्धानमस्य सर्व्वेषु कोशेषु स्वार्थं वेदो निर्मापयामास ।
 अपरम् इतरदेवानां कृते धूपदाहार्थं विह्वदादेशस्यैकैकस्मिन् नगर २६
 भग्नुस्थानानि निर्मापयामास । अनेन प्रकारेण स निजपितृजोकानां
 प्रभुं परमेश्वरं क्रोधयामास ।

तस्यावशिष्टाः क्रिया आद्यन्तं चरित्रश्च विह्वदा इत्यायेकश्च नृपतीनां २७
 पुराहृतपुस्तके लिखितानि विद्यन्ते । अपरम् आहसो निजपितृगण इव २८
 मन्त्रानि प्रां गतो लोकैरित्यायेजीयमहीपतीनां श्श्रयाने न निश्चितः किन्तु
 विरुद्धानमनगरश्च श्श्रयाने निश्चितः । ततः परं तस्य तनयो द्विविध्य-
 कस्य पदे राजत्वं जेभे ।

२६ जनत्रिंशोऽध्यायः ।

१ विम्बिषस्य पुराहृतपुस्तके १ परमेश्वरस्य मन्दिरं परिक्रम्य विदेगं २२ मन्दिरस्य
 परिक्रमणकथनं २० विम्बिषस्य पितृदानादीनां कथनञ्च ।

- १ द्विम्बिकः पञ्चविंशतित्वत्परवत्सः सन् राजत्वं कर्तुं प्रारभ्य उग्रवि-
श्रद्धवत्सुरान् बाबद् विश्वज्ञानमे राजत्वं चकार । अविद्यानामिका
- २ सिद्धिरिवस्य दुहिता तस्य प्रसूरासीत् । स निजपूर्वपुत्रवस्य दाबूदा
कर्मानुसारेण परमेश्वरस्य गोचरे सदाचारं चकार ।
- ३ स निजराजावस्य प्रथमवत्सरस्य प्रथमे मासे परमेश्वरीवमन्दिरस्य
४ कवाटे मोचयित्वा तयो र्जीर्णोद्धारं कारयामास । अपरं स वाजवान्
५ जेवीयाञ्च प्रवेष्ट्य पूर्वदिक्स्थो महापाङ्गुणे मेकयित्वा तेषुः कथयामास, हे
जेवीयाः, मदीयं वचो निश्रामयत । इदानीं खान् प्रयतान् कुर्वत, खेडी
पिट्ठोक्तानां प्रभोः परमेश्वरस्य मन्दिरं पवित्रीकुर्वत पवित्रस्थानाद्
६ अचकारान् वहिष्कृत्यत च । यतो ऽस्माकं पिट्ठोक्ता अपराधिगो जाया
अस्माकं प्रभोः परमेश्वरस्य गोचरे दुराचारम् अकुर्वन् ते तम् अक्ष-
७ जन् परमेश्वरस्य वासस्थानात् पराङ्मुखा भूत्वा तं दृष्टतो ऽकुर्वन् । अपरं
अजिन्दस्य कवाटे अचन्दन् प्रदीपान् निरवापयन् पवित्रे खान् इच्छाये-
८ जीवेश्वरस्य कृते धूपान् नाज्जाकयन् होमार्थकवर्णीञ्च नाददुः । एतत्-
९ चारणाद् विह्वदां विश्वज्ञानमश्च प्रति परमेश्वरस्य कोपो ऽवर्षत, तेन
बाहृष्टं खलोचनैः पश्यथ तादृष्टं स तान् क्षीणे विश्वे श्रीडायाञ्च समार्प-
१० यत् । पश्यत तत्कारणाद् अस्माकं पिट्ठोक्ताश्चन्द्रहासै र्थपाजन्त, अस्माकं
११ तनया दुहितरो जन्माश्च वन्दीभूताः खानान्तरम् अनीयन्त । तथाद्
अक्षतस्तस्य कोपाग्नि र्यग्निवर्षत तदर्थम् इच्छायेणः प्रभुना परमेश्वरेण
१२ समं निवममेकं कर्तुम् इदानीं मम मारुसं जातं । हे मम तनया,
ब्रूमि एतस्मिन् शिषिषमनसो मा भवत, यतो ब्रुवं यत् परमेश्वरस्य
सम्मुखे तिष्ठन्तस्तस्योपासनां कुर्वीत तस्य परिचारका भूमन्वाकविचारश्च
भवेत, तदर्थं स युष्मान् वदीतवान् ।
- १३ तदानीं विश्वातवन्शीयानाम् अमासयस्य तनयो महतो ऽसरियस्य
तनयो बोधेणश्च, मिरारिवन्शीयानाम् अश्वेः पुत्रः कीर्षी विश्वविशेषस्य
तनयो ऽसरियश्च, मेर्षीनवन्शीयानां सिम्मस्य तनयो वेयाहो वेयाहस्य
१४ तनय एदनश्च, इकीषावन्शीयानां शिमि रियूयेणश्च, आसववन्शी-
१५ यानां सिद्धरियो मत्तनियश्च, हेमनवन्शीयानां विश्वीयेणः शिमियिश्च,
१६ विदुधूनवन्शीयानां शिमिविव उचीयेकशैवे सर्वे जेवीया उज्जाव खेडी
व्यातुन् संश्रुञ्च खान् प्रयतान् चङ्गिरे । अपरं परमेश्वरस्य वाक्त्रेण
राजा वधादिष्टं तथा परमेश्वरस्य मन्दिरं परिष्कृतुं प्रविषिमुः ।

याजकाः परिक्रारकराद्यं परमेश्वरीयमन्दिरस्याभ्यन्तरं प्रविश्य तत्र १६ परमेश्वरीयप्रासादे यान् अवकारान् प्रापुस्तान् सर्वान् वहिष्कृत्य परमेश्वरीयमन्दिरस्य प्राङ्गणम् आनिन्युः, अनन्तरं जेवीयास्तान् सङ्गृह्य कि-
त्रोखोतो निन्युः । ते प्रथममासस्य प्रथमे ऽहनि तत्पावनं प्रारभ्य मास- १७
स्याहमे दिने परमेश्वरस्याजिन्दम् आजग्मः, ततः परम् अष्टाहमध्ये
परमेश्वरीयं मन्दिरं पावयामासुः, प्रथममासस्य षोडशदिने कर्म समा-
पयाचक्रुः । अनन्तरं ते हिष्कियस्य नरपते भवनं त्रजित्वा कथयामासुः, १८
परमेश्वरस्य हस्तं मन्दिरं होमवेदी तदीयनिखिलभाजनानि च दर्शनो-
यपूपाणां दार्वासनं तदीयनिखिलभाजनानि चैतान्यस्त्राभिः परिष्कृ-
तानि । अपरम् आहसो नृपतिर्निजराजत्वकाक्षे ऽपराधं कुर्वन् यानि १९
भाजनाग्न्येध्यानि हतवान् तानि सर्वाण्यस्त्राभिः संस्थापितानि पावि-
तानि च, पश्य तानि परमेश्वरस्य वेद्याः सम्मुखे विद्यन्ते ।

अपरं हिष्कियो महीपतिः प्रह्वय उत्याय नगराधिपतीन् संगृह्य पर- २०
मेश्वरस्य मन्दिरं जगाम । अपरं ते राष्ट्रस्य पवित्रस्थानस्य यिहदा- २१
बंशस्य च निमित्तं प्रायश्चित्तार्थं सप्त वृषभान् सप्तावीन् सप्त मेघशावकान्
सप्त ह्यागांशोपानिन्युः, अपरं स परमेश्वरस्य वेद्यां होमार्थकवजित्वेन
तेषां दानं हारोखवंशीयान् याजकान् आह्वापयामास । अतस्ते वृषभेषु २२
होदितेषु याजका बधिरम् आदाय वेदिप्रोक्तं हतवन्तः, अपरम्
अविषु होदितेषु तेषां बधिरैश्च वेदिप्रोक्तं चक्रुः, अपरं मेघशावकेषु
होदितेषु तेषां बधिरैश्च वेदिप्रोक्तं चक्रुः । अपरं प्रायश्चित्तार्थकेषु २३
ह्यागेषु नृपस्य समाजस्य च साक्षाद् उपानीतेषु ते तेषाम् उपरि
हस्तान् अर्पयामासुः । अपरं याजकास्तान् होदित्वा तेषां बधिरैर्नि- २४
खिलेखायेणो निमित्तं वेद्यां प्रायश्चित्तं चक्रुः, यतो राजा निखिलेखा-
येणो निमित्तं होमं प्रायश्चित्तं कर्तुम् आदिदेश । अपरं स राज्ञो २५
दायूदः प्रदर्शकस्य गादस्य भविष्यदादिनो नाद्यनस्य चाह्वाणुसारैश्च
करतालमुरजवह्नीहस्तान् जेवीयान् परमेश्वरस्य मन्दिरे स्थापया-
मास, यस्मात् परमेश्वरो निजभविष्यदादिभिरिदम् आदिदेश । अतो २६
दायूदा निष्कृतानि नाद्ययन्त्राणि धारयन्तो जेवीयास्तूरीहस्ता याज-
काश्च समतिसृजन् । अनन्तरं वेद्यां होमकरार्थं हिष्कियेणाह्वापिते २७
यदा होमस्यारम्भो ऽभवत् तदागोम् इच्छायेणोयेन दायूदा महीयेन
निष्कृतितूरीप्रवृत्तिभिर्बाधैः परमेश्वरीव्रतीतस्यारम्भो बभूव । ततो २८

होमस्य समाप्तिं यावत् कृत्स्नसमाजो भजनं चकार प्रायश्चित्तं ज्ञानं चक्रुस्त्वृदीवादकाश्च तुरी वादयाचक्रुः । अनन्तरं होमे बलिदाने च समाप्यमाने नृपतिस्तत्समीपवर्तिनो मनुजाश्च सर्वे जान्नि पातयित्वा भजनं चक्रुः । अपरं त्रिष्विधो नृपतिरधिपतयश्च दारुदः प्रदर्शक-
 स्त्यासकस्य च बचीभिः परमेश्वरमुद्दिश्य प्रशंसार्थकमानं जेवीयान्
 आश्वापयामासुः, ततस्ते सानन्दाः प्रशंसार्थकगीतं जगुः शिरांसि नम-
 यन्तो भजनं चक्रुः । तदानीं त्रिष्विधो याजकार ययं परमेश्वरस्य
 निमित्तं खान् प्रयत्नान् कृतवन्तः । इदानीम् उपस्थाय मङ्गलार्थकान्
 प्रशंसार्थकांश्च बलीन् परमेश्वरस्य मन्दिरम् उपानयत, ततः समाजो
 मङ्गलार्थकान् प्रशंसार्थकांश्च बलीन् समानिनाय दानश्रीयथा मनुजाश्च
 १ होमार्थकान् बलीन् समागिन्युः । समाजेन समानीतानां होमार्थकब-
 लीनाम् इयं संख्या, सप्तति ऋषभाः शतं मेघा इ शते मेघशावकाश्च सर्वे
 २ यते परमेश्वरोद्दिश्या होमार्थकबलयः । अपरं पवित्रोक्ताः षट्शतानि
 ३ ऋषभास्त्रीणि सहस्राणि मेघाश्चासन् । किन्तु याजकानाम् अल्पत्वकार-
 ङ्गात् ते सर्वेषां होमार्थकबलीनां चर्म्मोच्छ्रुत्मे।चयितुं न पारयामासुः ।
 अतो यावत् तत् कर्म समाप्तिं नाप्रात् यावत्पापरा याजकाः खान्
 मेध्यान् नाकुर्वन् तावत् तेषां भातरो जेवीयास्तान् उपचक्रुः, यतो
 जेवीयाः खान् प्रयत्नान् कर्तुं याजकेभ्यो ऽपि सरजान्तःकरणा चासन् ।
 ४ अपरं मङ्गलार्थकबलीनां मेदोभिः समं होमसम्बन्धायैः प्रेयनैवेद्यैश्च समं
 बहवो होमार्थकबलयो ददिते । अनेन प्रकारेण परमेश्वरीयमन्दिर-
 ५ स्तोपासनाया रीतिं निश्चिता बभूव । ईश्वरो लोकान् स्थिरीचक्रवान्
 रतस्मात् त्रिष्विधः सकलमनुजाश्चानन्दः, यतस्तत् कार्यं सहसा बभूव ।

३० निशोऽध्यायः ।

१ त्रिष्विधेषु निवारोक्तवयाजकस्य निरूपणं १२ लोकानां सुरमूर्तिभजनं चतुर्दश-
 दिनानि तदुत्सवश्च पाञ्चनं १७ याजकानां जेवीयानाञ्च लोकैभ्य आशीर्दानञ्च ।
 २ अनन्तरं मनुजा यद् इच्छायेत्तः प्रभुं परमेश्वरम् उद्दिश्य निस्तारो-
 त्सवं पाकयितुं यिच्छन्नाकमे परमेश्वरस्य मन्दिरम् आगच्छेद्यत्तत्कृते
 त्रिष्विधो निखिलस्येच्छायेत्वंशस्य यिच्छद्वावंशस्य च समीपं दूतान् प्रेष-
 यामास, इक्ष्विमवंशस्य निवश्रिवंशस्य च त्रिभिः पनास्थमि प्रेषया-

मास । राजा तदीयाध्यक्षा निखिलसमाजश्च द्वितीये मासि विरूपाक्षमे १
 निक्षारोत्सवं कर्तुं मन्वयाचक्रुः । यतो हेतो र्वाजकाः प्रयोजनीयसङ्ख्याया २
 खान् प्रयतान् न कृतवन्तो मनुजाश्च विरूपाक्षमं न समागताः,
 तस्मात् स उत्सवः खसमये तैः कर्तुं नाशक्यत । अपरं तत् कर्म राज्ञः ३
 इत्यसमाजस्य च दृष्ट्या तोषजनकं बभूव । अतो लोका यद् विरू- ४
 पाक्षमम् आगच्छेद्यायेकः प्रभुं परमेश्वरम् उद्दिश्य निक्षारोत्सवं कुर्वन्-
 कृतकृते ते वेर्षेवाम् आरभ्य दानं वाचद् इत्यायेकः सर्वत्र घोषयितुं ५
 निवर्षं चक्रुः, यतस्तो घिरकाणात् निखिलविध्यनुसारेण तं नाकुर्वन् ।
 अनन्तरं कृता ऋपस्य तदीयाध्यक्षाणाञ्च हस्तेभ्यः पत्राख्यादायेत्यायेको ६
 विद्वदाश्च सर्वत्र प्रजित्वा नरपतेराद्यानुसारेण वच इदं जगदुः, हे
 इत्यायेकवंशाः, यूयम् इत्याहीम इत्याह्वाक इत्यायेकश्च प्रभुं परमेश्वरं प्रति ७
 परावर्त्तन्, तेनाश्रूरीयनरपतीनां हस्तेभ्यो ऽवशिष्टा युष्माकं ये मानवा
 रक्षां प्राप्तास्तान् प्रति स परावर्त्तियते । युष्माकं पितरो भ्रातरश्च ८
 खेवां पूर्वपुत्रवाद्यां प्रभोः परमेश्वरस्य विवर्द्धनम् अपराधं कृतवन्तस्तत्प्रा-
 रब्धात् तेन विनाशे समर्पिता अभवन् युष्माभिरेतद् दृश्यते, ततो यूयं ९
 तेषां सदृशा ना भवत । इदानीं यूयं खेवां पित्रलोका इव स्थां स्थां
 यीवां न द्रष्टव्यत, किन्तु परमेश्वरेण सह सन्वत्त, स च नित्यकाजायै १०
 बत् स्थानं पवित्रम् अकरोत् तदीयं तद् धर्मधामामङ्गु युष्मत्पूर्वपुत्रवाद्यां
 प्रभुं परमेश्वरं सेवन्; तथा कृते तस्य कोपाग्निं युष्मत्तो निवर्त्तियते ।
 यदि यूयं परमेश्वरं प्रति परावर्त्तेन् तर्हि युष्माकं भ्रातरो युष्माकम् ११
 अपत्यानि च ये र्वन्दीकृत्य देवान्तरं निन्द्ये तैरनुकम्पिता जगदमिमं
 प्रत्नान्निष्यन्ति यतो युष्माकं प्रभुः परमेश्वरो ऽनुयाहको दद्यात्तुश्च,
 यदि यूयं तं प्रति परावर्त्तेन् तर्हि स युष्मत्तः पराङ्मुखो न भविय्यति ।
 अपरं कृतेष्विष्टुमिन्द्रदेशस्य मित्रशिदेशस्य च निखिलजनगरानि सिवूक- १०
 नदेशश्च मन्वस्यु मनुजास्तान् प्रति परिहासं कुर्वन्वा आकारयन् ।
 तथाप्याग्नेरमित्रशिस्वबूनदेशेभ्यः क्षतिपयकोकाः खान् नभान् कुर्वन्वा ११
 विरूपाक्षमम् आजन्मः । अपरं परमेश्वरस्य वाक्यानुसारेण ऋपस्याधि- १२
 पतीनाद्याद्याद्यहवार्थम् ईश्वरः आह्वायं कुर्वन् विद्वराजवपदीवान्
 दक्षविद्यान् चकार ।

अनन्तरं द्वितीये मासि विरूपाक्षपूजानाम् उत्सवकरवार्थं मनुजा- १२
 नाम् अतीव महत्समाजो विरूपाक्षमं समाजमान । अपरं च उत्सव १३

विरुद्धानामस्थाः सुरवेदीः समस्ता दृग्वाचसु र्धूपञ्जाकार्यथाः सर्व्वी
वेदीरप्यपसार्थं किञ्चिन्नोत्तसि निषिद्धिपुः । अगन्तरं द्वितीयमासस्य
चतुर्दशे दिवसे ते निस्तारोत्सवीयवर्षीन् ह्येदयामासुः, ततो याजका जेवी-
वाच ऋडमाणाः खान् प्रयतान् कृत्वा परमेश्वरस्य मन्दिरे होमार्थक-
वर्षीन् उत्सृजन्तः । ईश्वरीयजोक्तस्य मूसतो व्यवस्थानसारेण ते यथा-
विधि स्त्रीयस्त्रीयस्थाने समतिष्ठन्त याजकाश्च जेवीयानां करेभ्यो बधिरम्
१ आदाय सिविषुः । समाजस्य मध्ये बहवो जोका अप्रयता आसन्
तद्विदानाद् बः कश्चित् प्रयतो नासीत् परमेश्वरस्य कृते तं प्रयतं कर्तुं
= जेवीयाक्लोषां कृते निस्तारोत्सवीयवर्षीदाने न्ययुज्यन्त । अपरम् इक्ष्विम-
मिनशीवाखरसिवृजुनदेशेभ्य आगता बहवो मनुजाः खान् प्रयतान् न
कृत्वा निखितविधे वैपरीक्षेन निस्तारोत्सवीयवर्षीं वृभुञ्जिरे । द्विष्णिय-
२ क्लेषां कृते प्रार्थनां विधाय कथयाश्चकार, ये जना प्रयतस्थानस्य विध्व-
नुसारेण प्रयता न सन्तोऽपि निजपिष्टजोकाणां प्रभोः परमेश्वरस्य मर्षे-
यत्ने निजान्तःकरञ्जानि प्रावर्तयन् अनुयाह्वकः परमेश्वरस्तान् कृतमतां ।
• तेन परमेश्वरा द्विष्णियस्य वचसि मनो विधाय मनुजान् शुभंयून्
१ अकरोत् । अगन्तरं विरुद्धानामं समाजता इच्छायेलीयवर्षाः सप्तदि-
नानि यावत् महानन्देन क्षिप्रप्रयूपानाम् उत्सवं चक्रिरे । अपरं
जेवीया याजकाश्च प्रतिदिनं परमेश्वरस्य स्तवाथैर्नैर्वादनैः परमेश्वरं
१ प्रशंसन्तः । अपरं ये सर्व्वे जेवीयाः परमेश्वरोद्देशधर्मज्ञाने पारदर्शिन
आसन् द्विष्णियस्तैर् मेषुरं संकलाप । अनेन प्रकारेण न उत्सवस्य सप्त-
दिनानि यावत् मङ्गलार्थकान् वर्षीन् भुञ्जानाः क्लेषां पूर्व्वपुत्रवायां प्रभुं
२ परमेश्वरं प्रशंसन्तः । अगन्तरं निखिलसमाजः पुनः सप्तदिनान्युत्सवं
• कर्तुं सम्मन्यु तानि सप्तदिनान्मानन्देन यापयामासुः । अपरं विश्वदीय-
नरपति द्विष्णियः समाजाय सङ्घं दृषभान् सप्तसङ्घाणि मेवांश्च
ददौ, अधिपतयश्च समाजाय सङ्घं दृषभान् दशसङ्घाणि मेवांश्च
ददुः, अपरं याजकानां मथोवा बहवः खान् प्रयतान् चक्षुर्वासाः ।
१३ अपरं याजकैर् जेवीयैश्च समं विश्वदावंशस्य निखिलसमाज इच्छावेष्-
वंशस्य मन्वाद् आगतो निखिलसमाज इच्छावेद्देशात् समाजताः प्रवा-
१४ सिनो विश्वदादेशनिवासिनश्च सर्व्वे आनन्दं चक्रिरे । अनेन प्रकारेण
विरुद्धानामे महान् आनन्दो बभूव, यत इच्छावेचीयवर्षस्य द्वादश्वर्षीय-
सुषेभ्यः समवतारश्च विरुद्धानाम् एतादृक् नाभवत् ।

अनन्तरं याजका जेवीयाश्च प्रोत्थाय लोकैश्च आश्रितं ददुः, तेषां शब्दाश्चाश्रूयन्त, अर्थात्स्तेषां प्रार्थना तस्य पवित्रं वसतिस्थानं स्वर्गं प्राप ।

३१ एकत्रिंशोऽध्याय ।

१ पुनस्त्रिकादीनां विनाशः २ द्विविधेषु याजकानां पर्यायनिरूपणं ३ लोकैः प्रभूत नैवेद्यानाम् आनयनं ४ याजकैर्भोग्यं श्रदाने द्विविधेषुनाशकानां नियोजनं ५ द्विविधस्य सत्कर्म्म तस्य फलप्राप्तिश्च ।

एतेषु समाप्तिं गतेषु तत् स्थानं समागता निखिलेखायेलीया लोक यिह्वादेशस्थानगराणि प्रविशन्तः प्रतिमानिवहं बभङ्गुस्त्रैवृष्ट्या चिच्छिदुः, यावच्च सर्वथा सर्वेषां निःश्रेयं नाभवत् तावत् निखिलयिह्वादेशे विन्यामीनदेशे इप्पयिमदेशे मिनशिदेशे च ऋगुस्थानाणि वेदीश्च बभङ्गुः । अनन्तरम् इखायेज्वंशीयाः सर्वे स्वं स्वं विषयं स्वं व नगरं पुन अगमः ।

अपरं द्विविधः परमेश्वरीयशिविरस्य द्वारेषु होमार्थकानां मङ्ग कार्यानाञ्च बलीनां दानार्थं परिचर्यायं धन्यवादायं प्रशंसार्थञ्च याज कानां जेवीयानाञ्चोपासनकर्म्मण्येकैकस्यांशानुसारेण याजकानां जेवीय नाञ्च पर्यायान् नियुञ्जे । अपरं होमार्थम् अः परमेश्वरीयश स्तस्य जेखनानुसारेण प्रातःकालिकानां सन्ध्याकालिकानां होमार्थां च विनामवारेष्वमावस्यासु वार्षिकोत्सवेषु च कर्त्तव्यानां होमार्थां कृते ऋषस्य सम्पत्तितो दातव्यम् अंशं निरूपयामकार । अपरं याजक जेवीयाश्च यत् परमेश्वरीयशास्त्रे समासक्ता भवेद्युदिति कृते स तेषु श्रदानार्थं यिह्वाशासननिवासिनो मनुजान् आदिदेश ।

एतस्य निदेशस्य प्रचारमात्राद् इखायेलीयवंशाः प्रथमजाता इह्वाशास्त्रसत्त्वैकमभ्यादीनि भृगुत्वज्ञत्रयाख्यातिबाहुल्येन समानिन निखिलत्रयाणां दशमशासनपि प्रभूतत्वेन समानिन्तुः । अपरं यिह्वा देशस्थानगरेषु वसन्त इखायेज्वंशीया यिह्वादावंशीयाश्च लोकाश्च जौमेवाणां दशमंशं निजप्रभोः परमेश्वरस्य कृते पवित्रीकृतानां पवि त्रयाणां दशमंशं जौमेव राशी चक्रुः । तृतीयमासे ते तेषां राशी सञ्चयनम् आरभ्य सप्तमे मासि समापयामासुः । अनन्तरं द्विवि ष्वाश्च समागत तान् राष्ट्रीन् विजोश्च परमेश्वरं तस्य प्रजा इह

- ८ लीयलोकांश्च धन्यान् जगदुः । अपरं ह्यङ्घ्रिवस्तान् राष्ट्रीणधि बाज-
 १० कान् लेवीयांश्च पप्रच्छ । ततः सादोकस्य वंशजातो ऽस्त्रियनामा प्रधान-
 याजकर्त्त प्रतिजगद, यदवधि लोकाः परमेश्वरस्य मन्दिरं नैवेद्यम्
 आनेतुम् आरेभिरे तदवधि भोज्यं वस्तु प्रभृतं समभवत् प्रभृतस्त्राति-
 रित्यते यतः परमेश्वरः स्त्रीयलोकेभ्य आशिवं ददी तेनैव धनराशिरव-
 श्रष्टा ऽभवत् ।
- ११ अनन्तरं ह्यङ्घ्रियः परमेश्वरस्य मन्दिरे ऽगाराणां निर्माणायाश्चा-
 १२ पयाश्चकार तेन ते ऽगाराणि निर्म्ममिरे । अपरं नैवेद्यानि दशमांशान्
 पवित्रीकृतानि वस्तूनि च विश्वास्यत्वेन तन्मध्यम् आनिन्युः, तेषाम्
 अर्धक्षाणां मध्ये लेवीयः काननियो मुख्यस्तस्य भ्राता शिमिधिस्य द्वितीय
 १३ आसीत् । अपरं यिहियेनो ऽसिसियो नहता ऽयाहिलो यिरेमेतो योषा-
 वद इर्जायेनो यिष्ठाखियो माहता विनायश्चमे ह्यङ्घ्रियस्य नृपस्येश्वरी-
 यमन्दिरार्धक्षस्यासरियस्य च निदेशात् काननियस्य तदीयभ्रातुः शि-
 १४ मियेश्वाधीना अधिपतयो ऽभवन् । अपरं यिष्ठाः सुतो लेवीयः कोरिः
 प्राचा दिशो द्वारपाण आसीत् स परमेश्वरोद्देशेन निवेदितवस्तूनां
 महापवित्रवस्तूनाश्चांशानार्थम् ईश्वरोद्देशेन खेच्छया निवेदितवस्तूनाम्
 १५ अर्धक्ष आसीत् । तस्याद्यादिह्य एदनो विन्वामीनो येऽगूयः शिमिययो
 ऽमरियः शिखनियश्चमे याजकानां नगरेषु खेषां द्वादशहज्जो भाटभ्या
 १६ विश्वास्यत्वेनांशवितरणे नियुक्ता आसन् । तदतिरिक्तं वत्सरत्रयवयस्का-
 क्ततो ऽधिकवयस्का वा ये पुरुषा वंशावली लिखिता आसन् ये च नि-
 जपर्यायक्रमात् परिचर्यार्थं कार्यकरणार्थं वा दिने दिने परमेश्वरस्य
 १७ मन्दिरं प्राविशन्, अपरं निजपिष्टवंशानुसारेण वंशावली लिखिता
 वंशतिवत्सरवयस्काक्ततो ऽधिकवयस्का वा ये याजका लेवीयाश्च स्त्रीये
 १८ स्त्रीये कार्ये पर्याये च नियुक्ता आसन्, वंशावली लिखितास्तेषां परि-
 जनास्वार्थतस्तेषां जायाः पुत्रा दुहितरश्चेतेषां सम्पूर्णसमूहाय तैर्वा
 १९ अदीयन्त, यतस्ते विश्वास्यत्वेन खान् प्रयतान् अकुर्वन् । अपरं चारीव-
 वंशीययाजकानां ह्यते तेषां नगराणां सोमान्तःपातिकेषु प्रतिनगरं
 निर्वातनामानो मानवा याजकानाम् एकैकस्मै पुरुषायांशवितरणार्थं
 लेवीयानां मध्ये वंशावली लिखितेभ्यः सर्वेभ्यश्चांशवितरणार्थं नियुक्ता
 आसन् ।
- २० ह्यङ्घ्रियो यिहदाः सर्वेऽपि तादृशं चक्रवान् स निजप्रभोः परमेश्वरस्य

साक्षाद् उत्तमं तुष्टिजनकं सत्त्वस्य कर्म चक्रेवान् । स निजेश्वरस्यान्वेष- ११
 यार्थम् ईश्वरीयमन्दिरस्य परिचर्यां श्रास्त्रं विधिश्चाधि यस्मिन् कर्मसि
 प्रावर्त्तस्य तत् निजनिष्ठिजान्तःकरयेन समं कृत्वा प्रोन्नतो बभूवान् ।

३२ द्वात्रिंशोऽध्यायः ।

१ सन्हेरीयेन विक्रमालमया हिष्कियस्य च रोचर्ष ८ ईश्वरस्य वैपरीत्येन सन्हेरीवस्य
 कथनं १० हिष्कियस्य प्रार्थनं परमेश्वरस्योपरं १४ हिष्कियस्य पोडाषाः प्रतीकारः
 १७ तस्य धनस्य कथनं १९ तस्य निधनञ्च ।

इतिभ्यः कर्मभ्यः सत्त्वतातश्च परम् अशूरीयो नरपतिः सन्हेरीव १
 आगत्य विद्वदाजगपदं प्रविवेश प्राकारवेष्टितानां नगराणां विद्वज्
 शिविरं स्थापयित्वा तानि पराजयितुं मतिं चकार च । ततो हिष्कियः २
 सन्हेरीवस्यागमनं विरूद्राकमस्य विद्वज् सक्रामार्थं तस्य मनसश्च
 विज्ञाय नगरस्य वहिःस्थितानां प्रसवयानां सलिकानि रोडुं निजाध्वत्तः ३
 पराक्रमिलोकेषु समं मन्त्रवाञ्छकार ततस्ते तस्य साहाय्यं चक्रुः । अपरम ४
 अशूरीया नृपतय आगत्य कुतो नञ्च सलिकं प्राप्नुयुरिति गदित्वा बह-
 वो लोकाः समत्वं सर्वानि प्रसवयानि देशमध्येन वदत् स्त्रोतश्च बहधुः ।
 अपरं हिष्कियः स्वं बलवन्तं विधाय भद्रप्राकाराणां सर्वेषां जीर्णोद्धारं ५
 कृत्वा तान् प्राप्ते दुर्गसमानान् चक्रेवान् तस्य वहिःप्राकारेण प्राकारं
 निर्मापयामास दायूदुनगरस्थमिच्छुनामकस्य स्थानस्य जीर्णोद्धारं चकार
 प्रभृतान्यस्त्राणि फलकानि च सञ्चिषाय । अपरं लोकानाम् उपरि ६
 सेनापतीन् गियोष्य नगरदारस्यसन्निवेशे स्वसम्मुखे तान् संगृह्णाशास-
 जनकं वच इदं जगद्, यूयं बलवन्तः साहसिनश्च भवत, अशूरीय- ७
 नृपात् तस्य सहचरात् लोकनिवहाच्च मा विभीत प्रासयुक्ता वा मा
 भवत । पश्यत तस्य सहायेभ्यो ऽस्माकम् अधिकः सहाया विद्यन्ते ।
 अपरं पश्यत मांसमवे वाञ्छस्य सहायः किन्त्वस्माकम् उपकाराया- ८
 स्मानधि बाधनाय चास्माकं प्रभुः परमेश्वरो ऽस्माकं सहायो विद्यते ।
 ततो लोका विद्वदीयनरपते हिष्कियस्य वचसि विश्वासं चक्रिरे ।

अनन्तरम् अशूरीयो नरपतिः सन्हेरीवो जाळीशस्य विद्वज् पवन- ९
 मिः समं स्थितिकावे विद्वदीयनरपते हिष्कियस्य समीपं विरूद्रालमे
 विद्यमानानां सर्वेषां विद्वदीयलोकाणां समीपञ्च निजदाद्यान् विरूद्रा-

- १० जमं प्रहितं वाचमिमाम् आदिदेव, असुरीयः क्षितिपतिः सन्धेरीवो वच इदं वदति, यूयं दृढनगरे धिक्शाकमे सन्निवृत्तानाः कस्मिन्
- ११ विन्वासं कुर्वथे? अस्माकं प्रभुः परमेश्वरो ऽस्मान् असुरीयवपस्य हस्ताद् उद्धरिष्यतीति वाक्मेन हिम्बियः किं युष्मान् क्षुधया हृष्यथा च
- १२ आपादयितुं न भ्रमयति? एष हिम्बियः किं तस्मै भ्रमस्थानानि वेदीष्व नादवयत्? अपरं यूयम् हस्ता वेद्याः सन्मुखे भजनं करिष्यथे तदुपरि धूपान् ज्वालयेष्यथे चेनाम् आप्तां स किं यिह्वावर्षं यिह्वाकम-
- १३ निवासिनश्च नादिशत्? मया मदीयपिह्वाकोक्षे परदेशीया निक्षिप्त्वा जातीः प्रति यद्यद् अकारि यूयं किं तन्न जानीत? परदेशीयजातीनां
- १४ देवाः किं मम हस्तात् खं खं जनपदम् उद्धारयितुं श्रेष्ठः? मदीयपिह्वाकोक्षा या या जातीवदपिह्वात् तासां देवानां मध्ये को देवो निजप्रजा मम हस्ताद् उद्धर्तुम् अश्नोत? तर्हि युष्माकम् ईश्वरः किं मम हस्ताद्
- १५ युष्मान् उद्धर्तुं शक्यति? अत इदानीं हिम्बियो युष्मान् न भ्रमयतु, स युष्मान् न वक्ष्यतु, यूयं तस्मिन् मा विन्वसित, यतः कस्याञ्चिज्जाने वा कस्यचिज्जनपदस्य कोऽपि देवो मदीयहस्तात् मदीयपिह्वाकोक्षात् हस्तात् सप्रजा उद्धारयितुं नाश्नोत, ततो हेतो युष्माकम् ईश्वरो ऽपि
- १६ मदीयहस्ताद् युष्मान् उद्धारयितुं कदापि न शक्यति। तस्मिन् सन्धेरीवस्य दासाः प्रभोः परमेश्वरस्य तदीयदासस्य हिम्बियस्य च विवर्षं पुन-
- १७ रक्षिकं बभाषिरे। अपरम् हस्तायेकः प्रभोः परमेश्वरस्य निन्दार्थम् अपवादार्थं स पञ्चैतेतादृशं किञ्चिद, यथा, अन्यजनपदोवानां देवा वाहक् मदीयहस्तात् निजप्रजा उद्धारयितुं नाश्नोतन् तादृक् हिम्बियस्येश्वरो
- १८ ऽपि स्वीयप्रजा मदीयहस्ताद् उद्धारयितुं न शक्यति। अपरं ते नगरं वशीकर्तुम् इह्यन्तः प्राकारोपरिखानां यिह्वाकामीयमनुजानां श्रद्धार्थं
- १९ नासार्थं यिह्वादीयभावथा तेषां समीपे कोषाह्वं चक्रुः। अपरं भिन्नदेशीयजातीनां च मनुजहृत्निर्मिता देवा यिह्वाकमस्येश्वरं तेषां सद्यः विज्ञाय ते तस्य वैपरीक्षेन बभाषिरे।
- २० अनन्तरं हिम्बियो ऋष आमेसस्य वनयो भविष्यदादौ विद्याविषयै-
- २१ तन्निमित्तं स्वर्गे प्रति प्रार्थनां परिदेवनाच्च चक्रतुः। अपरं परमेश्वरेण प्रहितं यको द्रुतो ऽसुरीयवपस्य शिविरे निक्षिप्त्वा पराक्रमियो अनुजान् प्रधामकोक्षात् सेनापतीं च आपादयामास ततः सन्धेरीवो आनमुखः सन् निजं जनपदं 'जमाम्' अनन्तरं तस्मिन् विजयेवस्य

मन्दिरं प्रविष्टे तदीयात्मजा तस्मिन्नेव स्थाने खड्गेन तम् अघ्वधितं । अनेन १९
प्रकारेण परमेश्वरो हिक्कियं यिरूशालमनिवासिन्श्चाश्रूरीयन्तपतेः
सन्हेदीवस्य हस्ताद् अपरेषामपि सर्वेषां हस्ताद् उद्धारयास्यकार
सर्वतो दिशो ररक्ष च । तस्माद् बहवो यिरूशालमम् आगत्य परमे- २०
श्वराय नैवेद्यानि यिह्दीयन्तपतये हिक्कियाय चोपायनानि ददुः, स
च ततः परं सर्वासां जातीनां दृष्ट्या महान् बभूव ।

तस्मिन् समये हिक्कियो मृतप्रायः पीडितः सन् परमेश्वरं प्रति २४
प्रार्थनां चकार, ततः स तं प्रतिजगदाश्चर्यक्रियाश्च दर्शयामास । किन्तु २५
हिक्कियो यादृग् उपकृतस्तादृक् कृतश्चो न भूत्वा गर्वितमना बभूव,
तत्कारणात् तं प्रति यिह्दीयां यिरूशालमश्च प्रति क्रोध उद्भूव । तथापि २६
हिक्किये यिरूशालमनिवासिषु च मनोगर्वं विहाय नमेषु भूतेषु हि-
क्कियस्य जीवनसमये तान् प्रति क्रोधो न प्राकाशत ।

एतस्य हिक्कियस्यातीव प्रभूतम् ऐश्वर्यं सम्मानश्चासीत् स च स्वार्थं २७
रजतकाञ्चनमयीनां सुगन्धिद्रव्याणां फलकानां सर्वप्रकाराणां मनोहर-
भाजनानाञ्च भाण्डागाराणि निर्मापयामास । अपरं भूम्युत्पन्नानां शस्य- २८
द्राक्षारसतैलानामपि भाण्डागाराणि नानाविधपशूनां कृते गोष्ठानि
मेघव्रजानां कृते शाखाश्च निर्मापयामास । अपरं स स्वस्य कृते नग- २९
राणि चकार गोमेधादीनाञ्च व्रजान् सञ्चिचय यस्माद् ईश्वरस्तस्मै
प्रभूतं धनं प्रादात् । एष हिक्किय ऊर्द्धस्थगीर्हानाभिधानां यागां ३०
धारां बद्धा भूम्यध ऋजुमार्गेण दायूदनगरस्य पश्चिमपार्श्वम् आनि-
नाय, अपरं हिक्कियः सर्वकार्येषु कृतार्थो बभूव । किन्तु जनपदे कृत- ३१
स्याश्चर्यकर्मणो विवृतिं प्रष्टुं बाबिलीयाध्यक्षेण प्रति दूतेषु प्रेषित-
वत्स्रीश्वरसं परीक्षितुं तस्य मनसः सर्वभावं प्रकाशयितुश्चेच्छन् तं
परितत्याज ।

हिक्कियस्यावशिष्टं चरित्रं तस्य धर्मकर्मणि चामोससुतस्य भवि- ३२
ष्यदादिनो यिह्दायियस्य दर्शनपुस्तके यिह्दीयानाम् इत्यायेकीयानाञ्च
स्थितिपतीनां पुरातनपुस्तके च लिखितानि विद्यन्ते । अनन्तरं हिक्किये ३३
निजपितृकोक्षे सार्द्धं महानिद्रां गते मनुजा दायूद्वंशस्य प्रोच्यमानाने
वं निदधिरे, अपरं यिह्दीया यिरूशालमनिवासिनश्च मनुजास्तस्य
निधनकाष्ठे तस्य सम्मानं चक्रिरे । ततः परं तस्य तनयो निनश्चितस्य
यदे राजत्वं प्राप ।

३३ त्रयस्त्रिंशोऽध्यायः ।

- १ मिनशः कुराजलं १ नानाविधदेवपूजनं ११ तस्य बन्दीभवनं पुनः सदेशगमनं परमेश्वरस्य परिचरणं १८ तस्य विद्वतिः २० तदीयतन्त्रस्यामानस्य निधनञ्च ।
- १ मिनशिर्द्वादशवत्सरेवयसि राजत्वं कर्तुम् आरभ्य यिरूशालमे पञ्च-
२ पञ्चाशद्वत्सरान् राजत्वं चकृवान् । किन्तु परमेश्वर इच्छायेलीयवंशस्य सम्मुखाद् यान् अन्यजातीयान् दवयाञ्चकार, तेषां दृष्टाह्वाचारसमानं कुत्सिताचारं स परमेश्वरस्य साक्षात् चकृवान् ।
- २ तस्य जनको द्विच्छियो यानि भृगुस्थानानि विनाशितवान् स तानि पुनर्न्यारं निर्मापयाञ्चकार, अपरं वालो निमित्तं वेदी निर्मापयाञ्चकार चैत्यदत्तान् स्थापयाञ्चकार दत्तकम् आकाशीयनक्षत्रगण्यं प्रगणनाम सिधेवे
४ च । अपरं यिरूशालमे मम नाम सदाकारार्थं स्थास्यतीति वाक्यं पर-
मेश्वरो यन्मन्दिरमधि कथयामास तस्मिन् परमेश्वरीयमन्दिरे स वेदी
५ निर्मापयामास, अपरं परमेश्वरीयभवनस्य द्वयोः प्राङ्गणयोः स गगनी-
६ यतारकाणां कृते वेदी निर्मापयाञ्चकार । अपरं स त्रिंशोमेपत्यकार्या निजात्मजान् बर्द्धिं प्रवेशयाञ्चकार गत्यत्वं मोहनत्वञ्चाचचार माया-
विनां भृतविदां गृणिनाञ्च कर्म चकृवान् इत्थं स परमेश्वरं क्रोधयितुं
७ तस्य गोचरे बहूनि कुत्सितकर्म्मणि चकृवान् । अपरं स स्वनिर्मितां प्रस्तरमयीं प्रतिमां मन्दिरे स्थापयामास, किन्तु तन्मन्दिरम् अधीश्वरो दायुदे तदीयसुताय सुलेमने च बध इदं कथितवान् एतस्मिन् मन्दिरे सर्वेषाम् इच्छायेलीयवंशानां मध्यात् मयाभिदक्षिते यिरूशालमे च निजं
८ नाम नित्यं मया स्थापयिष्यते । किञ्चाहं तान् यद्यद् आह्वयितवान् मूससः करेण च यां व्यवस्थां यान् विधीन् याञ्च राजनीतीन्तेषो ५६दां ताः सर्वाः पालयितुं यदि ते यतन्ते, तर्हि यो जनपदस्तेषां पृष्णपदवाणां कृते मया न्यरूप्यत, तस्य जनपदस्य मध्याद् इच्छायेलीयवंशस्य पदम्-
९ चम् इतः परं नापसरिष्यामीति । अनेन प्रकारेण मिनशिं विद्वदीव-
कोज्ञानं यिरूशालमनिवासिनश्च भ्रमयन् इच्छायेलीयवंशानां सम्मुखाद् परमेश्वरेणोच्छिन्नानाम् अन्यजातीयाणां क्रियाभ्योऽप्यधमाः क्रियाः
१० कारयामास । अनन्तरं परमेश्वरो मिनशिं तदीयप्रजास्योपदेशभारतीं आजहार किन्तु ते तत्र मनांसि न निदधिरे ।
- ११ अनन्तरं परमेश्वरस्तेषां प्रतिपूर्वम् अश्रूरीयमहीपतेः सेनापतीन्

आनिनाय तेन ते कण्टकानां मध्ये मिनश्रिं धृतारजूटीयशृङ्खलैर्बद्धा
 वानिर्णं निम्नुः । तत्र सो ऽत्नन्तं ज्ञातः सन् निजप्रभुं परमेश्वरं प्रसा- १९
 दयाक्ष्मे स्त्रीयपूर्वपुरुषाणां ह्न्श्वरस्य गोचर आत्मानम् अतिशयं नम्रं
 चकार च । इत्थं तस्य सन्निधौ तेन प्रार्थनायां कृतायां स प्रसन्नो १९
 भूत्वा तस्य प्रार्थनां निश्चय्य तं पुन र्बिहृशालमम् आनीय प्राप्तवाच्यं
 चकार, ततो यिहोवा एवेश्वरो ऽप्नोति मिनश्रिः परिज्ञातवान् ।
 तदनन्तरं स दायुद्नगरस्य वह्निःस्थप्राकारं गोहोनस्य पश्चिमपार्श्व १४
 उपत्यकायाः सन्निधौ मत्स्यदारं यावत् निर्माप्यासीवेष्टं कृत्वा विस्तार्य
 षोडशालस्यगिरिणा सह संयोजयामास । अपरं विहृदादेशस्य प्राकार-
 वेष्टितेषु निखिलनगरेषु वाहिनीपतीन् नियोजयामास । अपरं स १५
 इवदान् देवान्, विशेषतः परमेश्वरस्य मन्दिरस्थां प्रतिमां परमेश्वरीय-
 मन्दिरस्य शिखोच्चये विहृशालमे च स्त्रेण निर्मिता निखिला वेदी
 दंबयित्वा नगराद् बहिर्निर्निक्षेप । अपरं परमेश्वरस्य वेदीं संस्थाप्य १६
 तस्यां मङ्गलार्थकान् प्रशंसार्थकान् च बलीन् ददौ, अपरं विहृदावंशम्
 इच्छायेलः प्रभोः परमेश्वरस्य परिचरयाम् आदिदेश । तथापि मनुजा- १७
 ष्टदानामपि भृगुस्थानेषु बलिदानम् अकुर्वन् किन्तु केवलं स्वेषां प्रभुं
 परमेश्वरम् उद्दिश्य तद् अकुर्वन् ।

इतस्य मिनश्वरेश्वरस्य चरित्रं निजेश्वरस्य सन्निधौ प्रार्थनम् इच्छायैः १८
 लीयप्रभोः परमेश्वरस्य नामधेयेन ये प्रदर्शकास्तेन सह सम्भाषितवन्त-
 स्तेषां वचांसि चेच्छायैलीयच्छित्तिपतीनां पुराहृतमुस्तके किञ्चित्नि वि-
 द्यन्ते । अपरं तस्य प्रार्थना तस्यानुष्ठहीतत्वं तस्य निखिलं पापम् अथा- १८
 चारच्च, अपरं तस्य नञ्जीभववात् प्राक् स्थाने स्थाने भृगुस्थानचैत्यहृत्त-
 खनितप्रतिमूर्त्तीनां स्थापनश्चैतेषां सर्वेषां विद्वत्तिः प्रदर्शकानां ग्रन्थेषु
 निखिता विद्यते ।

अनन्तरं मिनश्रिः स्त्रीयपिहृशालैः सह महानिद्रां जगाम ततो मनुजा- २०
 ष्टस्य निजमेहे तं श्मशाने निदधिरे, अपरं तस्य तनय आमीनस्तस्य
 परे राजत्वं प्राप । आमीनो द्वाविंशत्वारवयस्तः सन् राजत्वं कर्तुम् २१
 आरब्ध विहृशालमे दौ धत्सुरौ राजत्वं चकृवन् । तस्य जनको मिनश्रि २१
 र्याहृत् कृतवान्, सो ऽपि ताहृक् परमेश्वरस्य साक्षात् कुत्सिताचारं
 चकार । तस्य ततो मिनश्रि र्वा याः खनितप्रतिमूर्त्तीः कृतवान् ता
 उद्दिश्यामोने बलिदानं चकृवन् तासां परिचरयच्च चकार । किञ्च २१

- तस्य जनको मिनशिः परमेश्वरस्य सन्निधौ यादृग् आत्मानं बन्धम् अकरोत्
 स तथा न चकार, क्षिन्वामेनः क्रमशो ऽधिकम् अपराधं चकार ।
 १४ अनन्तरं तस्य भृत्यास्तं प्रति क्रोहं विधाय तस्य भवने तम् अवधिषुः ।
 १५ अपरं देवीबलीका आमोनस्य नरपते क्रोहकान् सर्वान् हत्वा तस्य पुत्रं
 योशियं तस्य पदे राजत्वं ऽभिषिषिषिरे ।

३४ चतुस्त्रिंशोऽध्यायः ।

- १ योशियस्य सुराजत्वं १ सुरासौवा कूरोकरणं = मन्दिरस्य जीर्णोद्धारार्थं लोकानां
 नियोजनं १४ व्यवस्थापुस्तकस्य प्रापकं राज्ञः सन्निधौ प्रेषयत् १९ इच्छाया भविष्य-
 हचनं २८ व्यवस्थापुस्तकस्य पठनम् ईश्वरेण साकं नियमकरत्तम् ।
- १ योशियो ऽष्टवत्सरेवयस्कः सन् राजत्वं कर्तुम् उपक्रम्य यिरूशाकम
 २ एकत्रिंशद्वत्सरात् राजत्वं चक्रवान् । स परमेश्वरस्य समक्षं सत्कर्मणि
 चकार निजपूर्वपुरुषस्य दायूदो वर्त्मनि चकार तस्य दक्षिणं वामं वा
 प्रति न परावहते ।
- ३ तस्य राजत्वस्याष्टमे वत्सरे स तद्वजः सन्नपि निजपूर्वपुरुषस्य दायूद
 ईश्वरं गवेषयितुम् उपचक्रमे । अपरं द्वादशे वत्सरे स भृगुस्थानानि
 चैत्यदृष्टान् खनितान् गणितधानुनिर्मितान् वा विग्रहांश्च दृष्टित्वा
 ४ यिहूदादेशं यिरूशाकमश्च परिष्कर्तुम् आरेभे । मनुजास्तस्य समक्षं
 बाजो वेदी बभूवुः, तदुपरि स्थापिता रवेः प्रतिमाश्च तेन क्लेदया-
 च्छिरे, चैत्यदृष्टाः खनिता गणितधानुनिर्मिता वा विग्रहास्तान् भङ्गा
 धूलिवत् चूर्णयाच्छिरे, अपरं ये तान् उद्दिश्य मखम् अकुर्वन् तेषां
 ५ प्रश्नानोपरिष्ठात् तानि चूर्णानि व्यकीर्षन्त । याजकानाम् अस्थीनि च
 तेषां यज्ञवेदीनाम् उपरिष्ठात् तेन दाहयाच्छिरे । इत्थं स यिहूदा-
 ६ देशं यिरूशाकमश्च परिष्कार । अपरं मिनशेरियुयिमस्य शिनिमोनस्य
 ७ च नगरेषु नृत्तानि यावत् स सर्वत्र लोकानां भवनाम्बनुसन्दधे । वेदीष्वि-
 त्थदृष्ट्याश्च भङ्गयामास खनितविग्रहान् धूलिवत् चूर्णयामास इत्य-
 ८ इत्यायेकीयजनपदे सूर्यप्रतिमान्भेदयामास च, ततः परं यिरूशाकमं
 पुनराजमाम ।
- ९ अपरं तस्य राजत्वस्याष्टादशे वत्सरे जनपदस्य निवेशस्य च परिष्कार-
 जात् परं स परमेश्वरीयमन्दिरस्य जीर्णोद्धारार्थम् अत्यन्तव्यस्य तनयं

शाफनं नगराध्यक्षं मासेयं योथाहसस्य तनयं योथाहं पुराहत्तलेख-
कश्च प्रेषयामास । ततस्तेषु महायाजकस्य हिल्कियस्य समीपम् उपस्थि- ८
तेषु परमेश्वरस्य मन्दिरम् आनीतानि रजतान्दर्थतो मिनश्चिवंशस्ये-
प्रथिमस्य क्त्स्नस्यावशिष्टेस्त्रायैर्जवंशस्य क्त्स्नस्य यिह्मदावंशस्य विन्दा-
मीनवंशस्य यिरूशालमनिवासिनाश्च करेभ्यो लेवीयद्वारपालैः सङ्गृही-
तानि रजतानि तेभ्यो ऽदीयन्त । अपरं ये परमेश्वरीयभवनाध्यक्षाः १०
कार्यम् असाधयन् तेषां करेषु ते तानि समर्पयामासुः । ते तु मन्दिरस्य
जीर्णोद्धारं कर्तुं तद् द्रष्टवितुश्च परमेश्वरीयमन्दिरे नियुक्तेभ्यः कर्मका-
रिभ्यस्तानि ददुः । अर्थतः सूत्रधारस्यपतीनां वेतनार्थं खनितपाषाणानां ११
बन्धनकाष्ठानाश्च क्रयार्थं यिह्मदीयन्तपै विनष्टानाम् अगाराणां गृहका-
यस्थापनार्थंश्च तानि ददुः । ते मनुजा विश्वास्यत्वेन कर्म चक्षावसः । १२
अपरं तेषाम् अध्यक्षत्वे यद्दत्त आवादियश्चैतौ मिरारिवंशीयौ लेवीयौ
सिखरियो मिशुल्लमश्चेतिनामानौ किहातीयौ तदन्यलेवीयाश्चार्थतो
वाद्यवादने निपुणाः सर्वे नियुक्ता आसन् । ते भारवाहकानां सर्व- १३
प्रकारकर्मकारिणाश्चाप्यध्यक्षा आसन् । अपरं लेवीयानां मध्ये के ऽपि
लेखका अधिपतयो द्वारपालाश्चासन् ।

अनन्तरं परमेश्वरस्य मन्दिरम् आनीतानां मुद्राणां वहिरानयनकाले १४
याजको हिल्कियो मूसो हस्तेन लिखितं परमेश्वरीयव्यवस्थापुस्तकं
केभे । अनन्तरं हिल्किय उत्तरं कुर्वन् लेखकं शाफनं जगाद, यः पर- १५
मेश्वरस्य मन्दिरे व्यवस्थापुस्तकम् अजग्मि । अनन्तरं हिल्कियेऽप्युक्तं
शाफनाय ददौ । अपरं शाफनस्तत् पुस्तकं राज्ञः समीपं समानीय पुनः १६
व्यारं नरपतेः समक्षम् इति निवेदयामास, स्वदासान् प्रति भवता समा-
दिष्टानि लिखनकर्माणि तैः क्रियन्ते । परमेश्वरस्य मन्दिरे लब्धा निखि- १७
ला मुद्रास्तैः सङ्गृहीताः कर्माध्यक्षाणां कर्मकारिणाश्च करेषु समर्पया-
सन्दिरे । अनन्तरं लेखकः शाफनो नरपतिं वच इदं विज्ञापयामास, १८
याजको हिल्कियो मस्यमिदं पुस्तकम् अददात् । अनन्तरं शाफनो मही-
पतेः आस्तात् तत् प्रपाठ । तदानीं राजा तस्य व्यवस्थापुस्तकस्य वचांसि १९
निश्रम्य निजं वसनं चिच्छेद । अपरं राजा हिल्कियं शाफनस्य तनयम् २०
अहीकामं मीखाथस्य तनयम् अक्वोरं लेखकं शाफनम् असायनामकं
राज्य इकं दासश्चेत्याज्ञापयास्यकार, यूयं गत्वा मम कृत इक्षायैर्जवंशस्य २१
यिह्मदावंशस्य आवशिष्टलोकानाश्च निमित्तं तस्य लब्धस्य पुस्तकस्य

- वाक्यान्वधि परमेश्वरं पृच्छत, यत इतस्मिन् पुस्तके बह्विहितम् आद्ये तदाचरन्त्यायास्तां पूर्वंपुत्र्याः परमेश्वरस्य वाक्यं न गृहीतवन्त इत-
 त्वारब्दाद् अस्माकं विदुः परमेश्वरस्य महाशोभः प्रकथित आद्ये ।
- १९ अनन्तरं चिन्तितो राजा निबुद्धा बोकाश्च चर्चसपौत्रस्य तिस्राह-
 तनयस्य ब्रह्ममात्मस्य वसन्तरक्तस्य जायाया उक्तदाभिधानाया भवि-
 श्यदादिभ्यः समीपं जग्मुः । सा बिरुद्रात्मस्य पाठशाखायाम् अवसत् ।
 अनन्तरं ते तद्वचसास्यै कथयामासुः ।
- २० सा तु तान् आचक्षते, इत्यायेनः प्रभुः परमेश्वर इदं वचो वदति,
 २१ यो मनुजो युष्मान् मम समीपं प्राश्नोत् तस्मै वच इदं कथयत । पर-
 मेश्वर इति वाचं ब्रवीति, पश्चाद् इतत् स्थानं तन्निवासिनश्च प्रथमपु-
 त्रम् अर्थतो विद्मदीयवृत्तस्य साक्षात् पठिते पुस्तके लिखितानां लिखि-
 २२ कशापानां यत्नं घटयिष्यामि । यतस्ते निजनिजहस्तानां क्रियाभिर्मां
 कोपयितुं मां परित्यज्येतरदेवान् उद्दिश्य धूपान् अर्घ्याकथनं इतत्वार-
 खाद् इतस्य स्थानस्य विदुः मम कोपाभिः प्रकथितवान् न च निर्मा-
 २३ स्यते । परमेश्वरं परिप्रष्टुं युष्मान् प्राश्नोत् यो विद्मदीयनरपतिकम्
 इदं वचो ब्रूत, त्वं यानि वचनान्याकर्तव्यस्तान्याधीषावेनः प्रभुः पर-
 २४ मेश्वर इति भारती भाषते, इतस्य स्थानस्य तन्निवासिनाश्च विदुः
 मम वाक्येषु त्वया श्रुतेषु त्वदीयम् अन्तःकरुणं कोमलम् अभवत्, तच्चे-
 श्वरस्य साक्षात् जन्तो ऽभवः, मम गोचरे जन्मीभूय निजवसनामि क्षिप्वा
 मम सम्मुखे ऽकन्दश्च तन्निदानात् परमेश्वरो ब्रवीति मयापि त्वदीयं वच
 २५ आकर्तितं । पश्चाद् त्वदीयपितृकोक्तैः समं त्वां संयाहीष्यामि त्वं ज्ञान्वा
 निजभ्रमशाने संयाहीष्यसे किञ्चाहम् इतत् स्थानं तन्निवासिनश्च प्रति
 यान्त्वभूमिनि घटयिष्यामि तानि तव चाक्षुषाणि न भविष्यन्ति । अन-
 न्तरं ते राजानं तां वाक्तां जगदुः ।
- २६ अनन्तरं राजा दृष्टान् प्रहितं विद्मदादेशस्य बिरुद्रात्मस्य च
 २७ लिखितान् प्राचीनकोक्तान् संजयाह । अपरं नरपतिः परमेश्वरस्य
 मन्दिरं जगाम, विद्मदादेशीयाः सर्वे नरा बिरुद्रात्मनिवासिनो
 कोक्ता याजना लेवीया महान्तः क्षुद्राश्च लिखितमनुशास्त्रेण सह
 वव्रजुः । अपरं स परमेश्वरस्य मन्दिरे कन्वस्य नियमपुस्तकस्य लिखि-
 २८ तानि वचांसि तेषां कर्तव्योचरे पाठयामास । अपरं नरपतिः क्लीव-
 स्थाने तिष्ठन् परमेश्वरस्य साक्षात् नियमम् इमं वचनार, वचं परमेश्वरम्

अनुगमिष्यामो निखिलमनोभिर्निखिलान्तःकरयैश्च तस्याः प्रामास्य-
वचनानि विधींश्च समाचरिष्यामः पृथक्केऽस्मिन् लिखितानि सर्वाणि
नियमितवाक्यानि पाण्डिष्यामश्चेति । अपरं यिरूशाकमे विन्धामीन- १२
देशे च विद्यमानाः सर्वे मनुजास्तस्याह्वा तं नियमम् अङ्गीचक्रिरे यि-
रूशाकमनिवासिनश्चेत्तरस्यार्थतः खेषां पूर्वंपुढवाणाम् ईश्वरस्य निय-
मानुसारेण कर्तुम् आरेभिरे । अपरम् इत्यायेकवंशस्थाधीना यावन्तो १३
जनपदास्तेभ्यो देशेभ्यो योश्रियो निखिलानि वृषार्हवस्तूनि दवयासकार,
इत्यायेकमध्ये विद्यमानान् सर्वान् मनुजान् परिचर्याम् अर्थतस्तेषां प्रभोः
परमेश्वरस्य परिचर्यां कारयासकार च । तस्य यावज्जीवनं ते खेषां
पूर्वंपुढवाणां प्रभोः परमेश्वरस्यानुगमनात् न निवदतिरे ।

३५ पञ्चत्रिंशोऽध्यायः ।

१ निस्तारोत्सवकरणं १० रथे योश्रियस्य चतस्रं तस्य श्वनिधानञ्च १५ तस्य कृते
लोकानां शासनं विस्रपनञ्च ।

अनन्तरं योश्रियो यिरूशाकमे परमेश्वरम् उद्दिश्य निस्तारोत्सवं १
चक्रवाणम् । मनुजाः प्रथममासस्य चतुर्दशदिने निस्तारोत्सवस्य बलीन्
ब्रिच्छिदुः । अपरं स याजकान् तेषां पदेषु न्ययुक्त, परमेश्वरीयमन्दिरस्य २
सेवनार्थं तान् आश्रसीच । अपरं स निखिलेखायेणः शिक्षकान् ३
ईश्वरार्थपवित्रान् जेवीयान् व्याजहार, इत्यायेकीयन्त्रपस्य दायूदस्तनयः
सुजेमान् यन्मन्दिरं निरमापयत् तन्मध्ये यूर्यं पवित्रां मञ्जुषां स्थापयत्
तदीयभारो युष्माकं स्तन्वेषु न भविष्यति, इदानीं यूर्यं निजप्रभोः
परमेश्वरस्य तदीयप्रजानां खेषायेकीयजोक्तानां सेवनं कुरुत । अपरम् ४
इत्यायेकीयन्त्रपस्य दायूदो निखिलानुसारेण तदीयतनयस्य सुजेमनो
निखिलानुसारेण च यूर्यं खेषां पिढवंशेषु रूपर्यायेषु नियुक्ता भवत ।
अपरं युद्धदीयभ्रातृणाम् अर्थतो लोकानां पिढवंशरूपशशाखाग्रजानुसा- ५
रेण जेवीयानां पिढवंशस्य विभागानुसारेण च प्रयतस्थाने तिष्ठत ।
अपरं मूससा दत्तस्य परमेश्वरीयनिदेशस्य ग्रहणाद्यं निस्तारोत्सवीय- ६
वलीन् हिकृत खान् प्रयतीकृत निजभ्रातृणां कृत उपकल्पयत । अपरं ७
योश्रियस्तत्र विद्यमानेष्वः सर्वेभ्यो निस्तारपूर्व्यायवजिदानार्थं निश्चत् ८
सहस्राणि मेवश्रावणान् हागवत्सांश्च ददौ, तद्भिन्नं भीति सहस्राणि ९

- ८ वृषभानपि ददौ । सर्वाण्येतानि नृपस्य सम्यत्परेरदीवन् । अपरं तस्या-
धियतवः स्नेह्या लोकेश्यो याजकेश्यो जेवीयेभ्यश्च दानं ददिव्रांसः, वि-
श्रेयतो हिल्किवः सिखरियो विहीयेण खैते परमेश्वरीवमन्द्रस्याभ्यस्त
नितारोत्सवीयबलिदानार्थं घटप्राताधिके वै सप्तमे मेवशावकान् तद्विभ्रं
- ९ श्रीश्रिं प्रतानि वृषभान् याजकेश्यो ददिव्रांसः । अपरं काननिसः श्रिम-
धियनिघनेकनामकौ तस्य भ्रातरौ वृषावियो यियुयेनो योसावदखैते
जेवीयानाम् अथ्यस्ता नितारोत्सवीयबलिदानार्थं पञ्चसप्तकाणि मेवशा-
१० वकान् तद्विभ्रं पञ्चप्रतानि वृषभान् जेवीयेभ्यो ददिव्रांसः । अनेन प्रकारेण
परिचर्यायाम् उपकल्पितायां नृपतेराज्ञानुसारेण याजकाः सप्तस्थानेषु
११ जेवीयाश्च निजनिजनिष्कृपितपक्षेषु तस्थिवांसः । अपरं ते नितारम-
होत्सवीयबलीन् चिच्छिदुः, याजकाश्च सप्तस्रै बधिरं विचक्रवः, जेवी-
१२ याश्च पशूनां चर्माणि प्रोक्तोक्तयाश्चक्रुः । अपरं ते होमाद्यं कबलीन्
लोकाणां पिष्टवंशशाखागखानुसारेण तेभ्यो दानार्थं मूससः पुस्तके सेस-
नानुसारेण परमेश्वरम् उद्दिश्यात्सर्जनार्थं च एषक् चक्रुः, तदद् वृषभा-
१३ नपि एषक् चक्रुः । अनन्तरं ते विधिवत् नितारोत्सवीयबलीन् वक्रिना
बभञ्जुः, किन्वन्वान् पवित्रमांसान् पाकस्थानीषु पैसकपात्रेषु घटाद्येषु
१४ च पेषुः, निखिक्तलोकेश्यः श्रीश्रं परिवेष्टयाश्चक्रुश्च । अनन्तरं ते स्त्रेवां
याजकानाश्च कृत उपकल्पयामासुः यतो हारोत्सवंश्रीया याजका रजनीं
खावत् होमेन मेदोदाहेन च अस्ता आसन् तस्मात् जेवीयाः स्त्रेवां
१५ हारोत्सवंश्रीयायाजकानाश्च निमित्तम् उपकल्पयामासुः । अपरं दाबूद
आसफस्य हेमनस्य राजवीयप्रदंशकस्य विदूधूनस्य चाज्ञानुसाराद्
आसफवंश्रीयायाजकाः स्त्रेवां स्थानेष्वतिकृन् दौवारिकाश्च प्रतिदारन्
अतिकृन् ते स्त्रेवां कार्याणि न तत्तजुः, यस्मात् तेषां भ्रातरौ जेवीया-
१६ स्त्रेवां कृत उपकल्पयन् । अनेन प्रकारेण नृपते र्योश्रिवस्त्राज्ञानुसारेण
नितारोत्सवकरकार्यं परमेश्वरस्य तेषां होमीयबलिदानार्थं च तद्विभ्रं
१७ दिने परमेश्वरस्य निखिक्ता परिचर्या कल्पिता । समुपस्थिता इत्यायेषीच-
वंशाक्तस्मिन् समये नितारोत्सवं तवः परं सप्तदिनानि यावत् शिण्ड-
१८ मून्मपुपानाम् उत्सवश्च चक्रिरे । भविष्यद्वादिनः श्रिमूयेकस्य समयमार-
भ्यैतादृशिनितारोत्सव इत्यायेकि अदापि नाकारि । अपरं तदानीं होश्रिवो
याजका जेवीया निखिक्त्विष्टदावंश इत्यायेकीयानाम् उपकृता कोष्ठा
विरुक्ताकमनिशासिनश्च वादृशं नितारोत्सवम् अनुज्वलन् वादृशम् इत्या-

येकीयवृत्तमखो ऽपि न चक्षवान् । योश्रियस्य राजत्वस्याष्टादशे वत्सरे १८
यस्य निस्तारोत्सवो ऽकारि ।

एतत्सर्व्वस्मात् परं योश्रियेन मन्दिरे ऋद्धिर्निखीयो ऋषतिर्निखः १०
फरातसरितः समीपे कर्किमीशे बोधध्वार्थम् आजगाम ततो योश्रिय-
स्य विवडं जग्मिवान् । किन्तु स दूतान् प्रहित्व वच इदं कथयामास ११
हे यिद्धदीयराज त्वया सह मन किं कार्य्यं? अहमद्य तव विवडं
नागमं किन्तु येन वंशेन साकं मम समर आस्ते तस्य विवडम आगतवा-
नहम् ईश्वरस्य मां त्वरयितुं स्वीकृतवान् । अतो मम सहायाद् ईश्वरात्
निवर्त्तस्व, न चेत् स त्वां व्यापादयिष्यति । तथापि योश्रिय ईश्वरीयः १२
बदनाग्निःश्वतेषु निखो वचनेषु मनोऽन निधाय तस्मात् पराङ्मुखो न
भवन् तेन समं समरं कर्त्तुं परवेशं धारयामास मग्निदुनामिकायां
निस्त्रभूमौ रथं कर्त्तुं जगाम च । ततो धनुर्द्धरै ऋषते र्याश्रियस्य गात्रे १३
शरैषु निक्षिप्तेषु ऋषतिः खोयदासान् जगाद, अहम् अतीव व्यथितो
ऽस्मि, मां ख्यानान्तरं नयत । ततस्तस्य दासास्तस्माद् रथात् तं बहिः १४
ष्कृत्य तस्य द्वितीये रथे आरोप्य यिद्धशालमं निन्युः, तदा स ममार
निजपिडकोकाणां क्षणाने निदधे च । अगन्तरं यिद्धदावंशीया इखा-
केकुवंशीयाश्च सर्व्वे लोका योश्रियस्य निमित्तं महाशोकं चक्षुवांसः ।

अपरं विदिमियो योश्रियस्य निमित्तं विकापगोतानि रचयामास १५
तस्माद् मायका मायिकाश्चाद्यापि निजनिजविकापगानेषु योश्रियम्
उपगमयन्ति लोकाश्च विधिनिव तानीखायेकवंशम् आदिशन् । पश्य
तानि विकापपुस्तके किखितानि विद्यन्ते । एतस्य योश्रियस्यावशिष्टं १६
चरित्रं परेश्वरीयशास्त्रस्य लिखनानुयायीनि तस्य धर्मवर्त्तमानि तस्याः १७
यन्ता लिखिता विदितिखैतानि सर्व्वानीखायेकीयानां यिद्धदीयानाश्च
ऋषतीनां पुरातनपुस्तके किखितानि विद्यन्ते ।

३६ षट्त्रिंशोऽध्यायः ।

१ विद्योवाहस्य राजत्वं परच्युतमद्य ५ कुराजलकारणाद् विद्योवाकीमस्य बाविले
प्रवासः ८ कुराजलनिदानाद् विद्योवाकीमस्यापि बाविले प्रवासः ११ विदिमियस्य
राज्यप्रतिः पातककारणम् १४ पातकनिदानाद् विद्वशाकमस्य इत्यनं विनाश-
वच १९ अचक्ष्य योषवत् ।

अगन्तरं द्वितीयमनुजा योश्रियस्य तनवं विद्योवाहस्यं ऋषीत्वा तस्य १

- ९ जनकस्य पदे विरूपाक्षमे राजानं चक्रुः । विज्ञेयाहसक्योर्विंशति-
वत्सरवयस्कः सन् राजत्वं कर्तुम् आरभ्य विरूपाक्षमे जीन् मासान्
- १० राजत्वं चकार । अनन्तरं मिथीयनरपति र्थिरूपाक्षमे तं पदव्युत्तं
ज्ञात्वा देशे शतशिकारपरिमितं, अन्तरं शिकारैकपरिमितं काचनक्ष दण्डं
- ११ निरूपयामास । अनन्तरं मिथीयो राजा तस्य आतरम् इक्षियाकीमं
यिद्धदायिरूपाक्षमयो राजानं चकार तदीयं नाम विज्ञेयाक्षीम इति
चकार च । अपरं निखुक्तस्य आतरं विज्ञेयाहसं मिसरं निनाय ।
- १२ विज्ञेयाक्षीमः पञ्चविंशतिवत्सरवयस्कः सन् राजत्वं कर्तुम् आरभ्य
विरूपाक्षमे एकादश वत्सरान् राजत्वं चकार, स निजप्रभोः परमे-
१३ श्वरस्य गोचरे कुत्सिताचारं चकार । ततः परं बाबिलीयनपति निंबू-
खलित्तरक्तस्य विबह्वम् आगत्य तं पिताक्षीयहृद्व्यै बंध्या बाबिषं नेतुम्
- १४ उद्यतवान् । अपरं निंबूखलित्तरः परमेश्वरीयमन्दिरस्य कतिपयानि
= भाजनान्यपि बाबिषं नीत्वा बाबिष्यो निजप्रासादे निदधे । एतस्य वि-
ज्ञेयाक्षीमस्यावशिष्टं चरित्रं तेन ज्ञतानि एकाहं कर्माणि तदीया निखि-
षदोषाश्चैतानि सम्बन्धोन्नायेनीयानां यिद्धदोयानाश्च भूपतीनां पुरा-
दक्षपुस्तके लिखितानि विद्यन्ते । अनन्तरं तस्य तनयो विज्ञेयाक्षीनक्तस्य
पदे राजा बभूव ।
- १५ विज्ञेयाक्षीनो एकादशवत्सरवयस्कः सन् राजत्वं कर्तुम् आरभ्य जीन्
मासान् दश दिनानि च विरूपाक्षमे राजत्वं चक्रवान् । स परमेश्वरस्य
- १६ गोचरे कुत्सिताचारं चक्रवान् । तद्वत्सरान्ते महीपति निंबूखलित्तरो
कोकान् प्रहित्य तं परमेश्वरस्य मन्दिरस्थितानि वाक्मनीषानि भाज-
नानि च बाबिषं नीतवान् । अपरं तस्य पित्र्यं सिद्धिचिह्नं विद्धदा वि-
रूपाक्षमस्य च राजत्वे नियोजयामास ।
- १७ सिद्धिचिह्नं एकविंशतिवत्सरवयस्कः सन् राजत्वं कर्तुम् आरभ्यैकादश-
१८ वत्सरान् वावद् विरूपाक्षमे राजत्वं चकार । स निजप्रभोः परमेश्व-
रस्य गोचरे कुत्सिताचारं चक्रवान् परमेश्वरीयवाक्मप्रकाशकस्य भवि-
१९ श्यादिनो चिरिमियस्य सम्मुख आत्मानं न नवीचकार । अपरं यो
निंबूखलित्तरो नरपतिस्तम् ईश्वरस्य नाम्ना प्रपथं चारयामास तस्य
विश्वासघातको भूत्वा च स्वयीनां प्रहयित्वा निजम् अनन्तरं कठोरं
विधायेन्नायेकः प्रभुं परमेश्वरं प्रति न परावहते ।
- २० अपरं प्रधानयाजना देशीयजोर्जाशान्जनातीयानां एकाहं कर्मानुसा-

रेण बल्लन् अपराधान् चक्रवांसः । अपरं परमेश्वरो विरूपाक्षमे यन्म-
 न्दिरं पवित्रीकृतवान् तद् अशुचि चक्रुः । तेषां पितृलोकानां प्रभुः पर- १५
 मेश्वरो निजप्रजाः स्त्रीयवासस्थानञ्च कम्पयित्वा महायत्नेन निजदूतान्
 तेषां समीपं प्रेषयामास । किन्तु त- १६
 ईश्वरस्य दूतान् प्रति परिहासं १५
 विदधिरे तस्य वचनानि तुष्ठीचक्रुस्तदीयभविष्यदादिन आकारयामा-
 सुश्च तन्निदानात् स्वप्रजानां प्रतिकूलम् ईश्वरस्य क्रोधः समभवत् स
 केनापि प्रतिकर्तुं नाशक्यत । ततः स तेषां विरुद्धं कस्दीयानां नर- १०
 पतिम् आनिनाय स तेषां धर्मघाति तेषां तरुणजनान् चन्द्रहासेन
 जघान तरुणान् तरुणीः स्यविरान् पलितान् वा प्रति कृपां न चकार,
 ईश्वरः सर्वमेव तस्य हस्ते समर्पयामास । स ईश्वरीयमन्दिरस्य द्वात्रावि १८
 मङ्गानि च निखिलभाजनानि परमेश्वरीयमन्दिरस्य वित्तानि राज्ञो
 ऽध्यक्षायाश्च वित्तानि च सर्वमेव बाबिकं निनाय । अपरं तदीयलोका १८
 ईश्वरीयं मन्दिरं दाहयामासु विरूपाक्षमस्य प्राचोरं बभञ्जस्तत्रत्या
 निखिला अट्टालिका दाहयामासुः सर्वाणि मनोरम्यभाजनानि विनाश-
 यामासुश्च । अपरम् असिनावशिष्टान् लोकान् स बाबिकं नीत्वा प्रवा- २०
 सयामास । ततो यावत् पारसीकं राजत्वं नास्थाप्यत तावत् ते तस्य
 तदीयवंशस्य च दासा बभूवुः । अपरं यिरिमियेजोक्तं परमेश्वरस्य १९
 वाक्यं यत् सिद्धिं गच्छेत् तदर्थं यावत् जनपदः स्त्रीयं निरूपितं विश्रामं
 न बुभोज तावद् अर्थतः सप्ततिवत्सरान् यावत् तेषां देशो ऽनभक्षिष्टन्
 विश्रामं चकार ।

अपरं यिरिमियेज प्रोक्तस्य परमेश्वरीयवचनस्य सिद्ध्यर्थं पारसीक- २९
 नृपतेः खलस्य राजत्वस्य प्रथमे वत्सरे परमेश्वरः पारसीकनृपतेः खलस्य
 मनः प्रवर्त्तयामास ततः स निजराष्ट्रस्य सर्वत्र घोषयथा पत्रिकया च
 वच इदं प्रचारयामास, पारसीकनृपतिः खल इमां भारतीं कथयति, २९
 अर्गीयः प्रभुः परमेश्वरः एषिष्या निखिलानि राष्ट्रानि मङ्गम् अददात्,
 अपरं विद्वदाजनपदस्ये विरूपाक्षमे तदीयमन्दिरस्य पुनर्निर्माणाय
 माम् आद्यापयत् । अतो युष्माकं मध्ये तस्य लोकः को विद्यते ? तस्य
 प्रभुः परमेश्वरस्य सहायो भूयात्, स यात्रां विदधातु ।

इष्टादस्य पुस्तकं ।

१ प्रथमोऽध्यायः ।

- १ अथ च नृपते र्षीपत्वं ५ यिरुश्राकमं प्रति नमनाय मनुजानां प्रवर्षेनं ० पञ्चेश नृप-
तिना यिरुदोयलोकेभ्यो मन्दिरस्य भाजनानां वितरणस्य ।
- १ अथ परं यिरिमियेख प्रोक्तस्य परमेश्वरोयवचनस्य सिद्धार्थं पारसीक-
नरपतेः खखस्य राजत्वस्य प्रथमे वत्सरे परमेश्वरः पारसीकनृपतेः
खखस्य मनः प्रवर्त्तयामास, ततः स निजराष्ट्रस्य सर्व्वत्र घोषयया पञ्चि-
१ कया च वच इदं प्रचारयामास, पारसीकनृपतिः खख इमां भारतीं
कथयति, खर्गीयः प्रभुः परमेश्वरः पृथिव्या निखिलानि राष्ट्रानि मङ्गलम्
अददात्, अथ परं यिरुदाजनपदस्ये यिरुश्राकमे तदीयमन्दिरस्य पुनर्नि-
१ र्म्मायाय माम् आद्यापयत् । अतो युष्माकं मध्ये तस्य लोकः को विद्यते ?
तस्य प्रभुः परमेश्वरस्य सहायो भूयात् । स यिरुदाजनपदस्यं यिरु-
श्राकमं प्रजित्वा तत्र यिरुश्राकम इच्छायेकः प्रभोः परमेश्वरस्य मन्दिरं
५ पुनर्निर्म्मातु यतः स एव सख इश्वरः । अथ परं तादृशोऽवशिष्टः कश्चिन्नो
यत्र कुत्रचित् स्थाने प्रवसति तत्स्थाननिवासिनो मनुजा यिरुश्राकम-
स्य परमेश्वरोयमन्दिरस्य कृते खेच्छानैवेद्यैः सार्द्धं रजतकाञ्चनादीनां
वित्तानां पशूनाञ्च दानेन तम् उपकुर्व्वन्तु ।
- ५ ततो यिरुश्राकमे परमेश्वरोयमन्दिरस्य पुनर्निर्म्माद्यार्थं यिरुदावंशस्य
विन्यामीनवंशस्य च प्रधानमनुजा राजका जेवीयाखेजादीनां यावतां
६ लोकानां मनांसीश्वरेण प्रावर्त्तन्त ते सर्व्वे यात्रां प्रचक्रिरे । चतुर्दिक्क्या
निखिलमनुजाश्च खेच्छानैवेद्यैः सार्द्धं रजतमयभाजनानि काञ्चनानि
तदन्ववित्तानि पशून् च ऊमूल्यादद्यात्ति च तेभ्यो दत्त्वा तान् उपचक्रिरे ।
- ० अथ परं परमेश्वरोयमन्दिरस्य यानि भाजनानि निवृत्तस्यरेव यिरु-
श्राकमव आनीय खीयदेवमन्दिरे निहितानि नृपतिः खखस्यानि वहि-
८ सकार । पारसीकनृपतिः खखस्यानि कोषाध्यक्षस्य मित्रिदातस्य काराद्
गृहीत्वा श्रेष्ठवसरनासो यिरुदाः श्रासकस्य सन्निधौ तानि गबयित्वा

समर्पयामास । तेषां द्रव्याणाम् इयं संख्या । सुवर्णमयानि त्रिंशत् पा- ८
त्राणि रजतमयानि सप्तसहस्राभ्यानि, ऊनत्रिंशत् कुरिकाः, त्रिंशत् १०
काञ्चनमयानि धानभाजनानि दशाधिकानि चतुःशतानि रजतमयानि
मध्यमपात्राणि तदन्यपात्राणाञ्च सप्तसहस्रं, साकल्येन चतुःशताधिकानि ११
पञ्चसहस्राणि सुवर्णमयानि रजतमयानि च भाजनान्यासन् । एतानि
सर्वानि बाबिलतो यिरूशालमं प्रति प्रवासिनां पुनरानयनकाले श्रेष्-
वसर आशय जग्मिवान् ।

२ द्वितीयोऽध्यायः ।

१ यिरूशालम आगतानां बन्दिलोकानां संख्या २१ याजकानां संख्या ४० खेवीयानां
संख्या ४१ गाथकानां संख्या ४२ द्वारपालानां संख्या ४३ निधीनीयानां संख्या ४४
सुलेमनो दासवंशीयानां संख्या ४५ याजकवंशीयानां संख्या ४६ सर्वेषां संख्या तेषां
प्रत्याणि च ४८ उत्सवद्रव्याणां कथनञ्च ।

बाबिलीयन्तपेथ निबुखलित्स्वरेथ बाबिले प्रवासिता जनपदस्य ये १
बन्दिलोका यिरूशालमं यिहूदादेशीयानि निजनगराणि वा प्रत्यागन्तुं
यात्रां विधाय सिखब्बाबिलो येभूयो निह्मियः सिरायो रियेलायो २
मर्दिथयो विजथनः मिस्पर्दो विगवयो रिह्मो वीनाह्थैतेः समं परा-
हत्थ जग्मुस्तेषाम् इह्थयोयलोकाणां संख्या । परियेश्ववंशस्य शताधिके ३
दे सप्तसहस्रे द्विसप्ततिजनाः । शिफटियवंशस्य शतत्रयद्विसप्ततिजनाः । ४
आरह्ववंशस्य सप्तशतानि पञ्चसप्ततिजनाः । यहूतमोयाववंशस्य येभूय- ५
योयाववंशीया अष्टशताधिके दे सप्तसहस्रे द्वादशजनाः । एलमवंशस्य द्वि- ६
शताधिकसहस्रं चतुःपञ्चाशत्तजनाः । सप्तवंशस्य पञ्चत्वारिंशदधिकानि ८
नवशतानि जनाः । सक्कीयवंशस्य षष्ठ्यधिकानि सप्तशतानि जनाः । वानि- १०
वंशस्य द्विचत्वारिंशदधिकानि षट्शतानि जनाः । वेवयवंशस्य त्रयोविं- ११
शत्यधिकानि षट्शतानि जनाः । अस्मदवंशस्य द्विशताधिकसहस्रं द्वा- १२
विंशतिजनाः । अदोमीकामवंशस्य षट्षष्ठ्यधिकानि षट्शतानि जनाः । १३
विगवयवंशस्य षट्पञ्चाशदधिके दे सप्तसहस्रे जनाः । आदीनवंशस्य चतुःप- १४
ञ्चाशदधिकानि चत्वारिंशत्तजानि जनाः । अपरं आटेवैशस्य द्विविंशत्यवंशी- १५
या अष्टनवतिजनाः । वेत्सयवंशस्य त्रयोविंशत्यधिकानि त्रिंशत्तजानि जनाः । १६
योराह्ववंशस्य द्वादशाधिकशतं जनाः । ह्यूमवंशस्य त्रयोविंशत्यधिके दे १८
शते जनाः । मिब्बरवंशस्य पञ्चनवतिजनाः । अपरं वैतकेहमवंशस्य त्रयो- १९

- १९ विंशत्यधिकं शतं जनाः । मिटोःपानिवासिनां षट्पञ्चाशत् जनाः । अना-
 २४ योतनिवासिनाम् अष्टाविंशत्यधिकं शतं जनाः । असुमावतवंशस्य वि-
 १५ चत्वारिंशज्जनाः । किरियतयियारीमवंशस्य विष्ठीरावंशस्य वेरोःतवंशस्य
 १६ च त्रयस्त्रवारिंशदधिकानि सप्त शतानि जनाः । रामतवंशस्य त्रेधावंशस्य
 १७ वैश्विंशत्यधिकानि षट्शतानि जनाः । मिक्कमसनिवासिनां द्वाविंशत्य-
 १८ धिकं शतं जनाः । वैषेलनिवासिनाम् अयनिवासिनाश्च त्रयोःवंशत्यधिके
 १९ द्वे शते जनाः । निवोःवंशस्य द्विपञ्चाशत् जनाः । मग्गीवंशस्य षट्प-
 २१ ञ्चाशदधिकं शतं जनाः । अन्वैजमवंशस्य चतुःपञ्चाशदधिकशतद्वयाधिकं
 २२ सहस्रं जनाः । हारीमवंशस्य विंशत्यधिकानि त्रीणि शतानि जनाः ।
 २३ लोदवंशस्य हारीदवंशस्य सोमोःवंशस्य च पञ्चविंशत्यधिकानि सप्त श-
 २४ तानि जनाः । यिरीडवंशस्य पञ्चत्वारिंशदधिकानि त्रीणि शतानि
 २५ जनाः । सिनायावंशस्य त्रिंशदधिकषट्शताधिकानि त्रीणि सहस्राणि
 जना आसन् ।
 २६ याजकानां संख्येयं । येभ्युयवंशजयिदयियवंशस्य त्रिसप्तत्यधिकानि न-
 २७ वशतानि जनाः । इम्मेरवंशस्य द्विपञ्चाशदधिकं सहस्रं जनाः । पञ्चर-
 २८ वंशस्य सप्तत्वारिंशदधिकशतद्वयाधिकं सहस्रं जनाः । हारीमवंशस्य
 सप्तदशाधिकं सहस्रं जना आसन् ।
 ४० जेवीयानां संख्येयं । हौदविद्यवंशे येभ्युयस्य कश्चियेकस्य च वंशस्य
 चतुःसप्ततिजना आसन् ।
 ४१ मायकानां संख्येयं । आसपर्वजस्याष्टाविंशत्यधिकं शतं जना आसन् ।
 ४२ हारपाकानां संख्येयं । शङ्गुमवंशस्याट्टेरवंशस्य टण्मोनवंशस्याक्कूव-
 वंशस्य हटोटावंशस्य शोवयवंशस्य च साकस्यत ऊनत्वारिंशदधिकं
 शतं जना आसन् ।
 ४३ निधीगीयजोकाणां संख्येयं । सीजे हस्रपाः टब्जायोतः केरोसः सीधः
 ४४ पादीनो किवानाहो हमावो ऽक्कूवो हामवः शल्लयो हाननो मिहेको
 ४५ गहरो राया रिक्कीनो निक्कोदो गसम उवः पासेहो वेववो ऽन्वाहो
 ४६ भियुनीयो निपूधीयो वक्कवुको हक्कूपा हरडरो वसल्लुतो मिधीवा
 ४७ हर्शा वर्रासः सीधिराः तेमहो नित्तीहो हटोपाकेतेवा सन्नेवा वंश-
 निवह आसीत् ।
 ४४ सुजेमनो दासानां सन्ताननिवहस्य संख्येयं । सोटयः सोफेरतः पि-
 ४५ रुदाः याकाहो दक्कीनो मिहेनः शिक्कटियो हटोयः पोखेरतहत्तीवा-

धीम धामिन्धैतेषां सर्वेषां सन्ताननिवह आसीत् । निधीनीयाः सुजेमनो ५८
दासानां सन्तानाश्च साकल्येन दिनवत्प्रधिकारानि श्रीणि श्रतानि जना
आसन् । अपरं तेजमेकहात् तेजहर्षातः किरूवाद् अहनाद् इम्मोराचा- ५९
गता एते सर्वे लोका इच्छायेलीयवंशा भवन्ति नवेति निश्चयार्थं निज-
निजपिटवंशस्य गोत्रस्य च प्रमाद्यं दातुं न पारयामासुः, दिनायः ६०
टोवियो निकोदखैतेषां वंशानां द्विपञ्चाशदधिकारानि षट् श्रतानि जनाः ।
अपरं याजकवंशस्य मध्ये हवायस्य कोसस्य वर्सिह्वयस्य च सन्तानाः । ६१
एष वर्सिह्वयो गिजियदीय वर्सिह्वयस्य दुहितरमेका व्युह्य तस्य नाम्ना
विख्यातो ऽभवत् । वंशावल्यां गणितलोकानां मध्य इमे खेषां वंशपत्रं ६२
गवेषयित्वा न केभिरे तन्निदानाद् अशुचयः सन्तो याजकपदाद् भृष्टा
बभूवुः । अपरं प्रासकस्तान् जगाद यावद् ऊरीमनुमीमयोरधिकारी ६३
याजक एको न भविष्यति तावत् प्रयतं वस्तु युष्माभि न भोक्तव्यं ।

अपरं भिक्षिताः कृत्स्नसमाजीयाः षष्ठीधिकशतत्रयाधिकारानि द्वाचत्वा- ६४
दिंशत्सहस्राणि जना आसन् । तदन्ये तेषां दासा दास्यश्च सप्तत्रिंशद- ६५
धिकशतत्रयाधिकारानि सप्त सहस्राणि जना आसन् । अपरं तेषां मध्ये
दे शो गायना गायन्यखासन् । तेषां हयाः षट्त्रिंशदधिकारानि सप्त श्र- ६६
तान्यासन् अश्वतराश्च पञ्चचत्वारिंशदधिके दे शते आसन् । हाङ्गाश्च ६७
पञ्चत्रिंशदधिकारानि चतुःश्रतानि गर्दभाश्च विंशत्यधिकसं प्राधिकारानि
षट्सहस्राण्यासन् ।

अनन्तरं तेषु परमेश्वरीयमन्दिरस्य स्थानं यिरूशालममागतेषु पिट- ६८
वंशानां कतिपयं मुख्यलोकालस्य मन्दिरस्य स्वस्थाने निर्माणाद्यं स्वेच्छया
दानानि ददिवांसः । ते निजनिजशतानुसारेण तस्य कर्मणो भायङ्गारे ६९
एकषष्टिसहस्रादकौनपरिमाणाणि काञ्चनानि पञ्च सहस्राण्यर्द्धश्रेटक-
रजतानि याजकानां कृते श्रतं वसनानि च ददिवांसः । अनन्तरं याजका ७०
लेवीया अन्यलोकान्नापरं गाथका हारपाला निधीनीयाश्च निजे निजे
नगरे निखिलेच्छायेलोका निजे निजे नगरे वासं कर्तुम् आरेभिरे ।

३ तृतीयोऽध्यायः ।

१ ईश्वरस्य वेदाः पुनर्निर्माणां ७ आनन्देन क्रन्दनेन च परमेश्वरीयमन्दिरस्य भित्ति-
सूक्तस्थापनं ।

- १ अमन्तरं सप्तमे मासे समुत्थितव इच्छायेषीषमन्तरनिवासिनो मनुष्या
 २ एको जन इव यिरूशाकमे भित्तिवन्तः । अपरं यिहोवादकस्य तनयो
 येभूयस्तस्य वाजका आतरश्च श्रष्टीयेकस्य सुतः सिखन्नाविकसस्य आ-
 ष्टनिवहश्च समुत्थायेश्वरीयकोस्य मूससो अथस्थानुसारेण होमार्थक-
 ३ वलीनाम् उत्सर्जनार्थम् इच्छायेषीषेश्वरस्य होमवेदिं पुनर्निर्मिते । ते
 देशीयकोकानां भयात् तां वेदिं कस्थाने स्थापयान्चक्रिरे, अपरं परमेश्व-
 ४ रमुद्दिश्य तस्यां होमं चक्रिरे, अर्घतः प्रातःकाले सन्धाकाले च होमं
 ५ चक्रिरे । अपरं लिखितव्यवस्थानुसारत उटजानाम् उत्सवं पाकयान्च-
 ६ क्रिरे विधिवत् यस्मिन् दिने यथा कर्त्तव्यं तस्मिन् तथैव निरूपितसङ्घातं
 ७ होमार्थकवभिदानं चक्रिरे । अमन्तरं ते प्रत्यहम् आभावस्थासु परमेश्वरस्य
 ८ पवित्रीकृतेषु वार्धिकोत्सवेषु कस्यचिह्नोक्तस्य परमेश्वरमुद्दिश्य खेच्छया
 ९ नैवेद्यकरत्रसमये च कर्त्तव्यं होमं कर्त्तुम् आरेभिरे । सप्तमासस्य प्रथमं
 १० दिनमारभ्य ते परमेश्वरम् उद्दिश्य होमं कर्त्तुम् आरेभिरे किन्तु तदानीं
 परमेश्वरीयमन्दिरस्य भित्तिमूखं निर्मितं नाभवत् ।
- ११ अपरं पारसीकनृपतिः खखे। यद्दानम् आश्चापयन् तस्मात् ते तच्छक्रेथो
 निषायक्रेभ्यश्च मुद्रा ददिवंसः । अपरं लिबानोनाद् याम्नाः सागरस्य
 तीरं यावद् एरवशौष्ठानाम् आनयनार्थं ते सीदानीयेभ्यः सोरीयेभ्यश्च
 १२ लोकैभ्य भक्ष्यपयद्रथादि तैजानि च ददिवंसः । अमन्तरं तेषु परमेश्वरीय-
 मन्दिरं यिरूशाकमम आगतेषु द्वितीयवत्सरस्य द्वितीये मासि श्रष्टीये-
 कस्य तनयः सिखन्नाविको यिहोवादकस्य तनयो येभूयश्च तयोश्चिह्नो
 आष्टनिवहो ऽर्घतो वाजका जेवीया वन्दिदशातो यिरूशाकमम् आगतता
 अपरं मनुजाश्च कर्मण आरम्भं चक्रिरे । अपरं परमेश्वरीयमन्दिरस्य
 १३ प्रार्थ्याभ्यक्षत्वाथ विंशतिवत्सरवदस्थान् ततोधिकवत्सरवयस्तांश्च जेवी-
 १४ यान् न्ययुञ्जत । तदानीं येभूयस्तस्य पुत्रनिवहो आष्टनिवहश्चापरं यि-
 ह्नुदावंशीयः कद्मीयेकस्य तनयनिवहश्चापरं जेविवंशीयहेमाददस्य
 पुत्रनिवहकोषो पुत्रो आतरश्चोको जन इवेश्वरीयमन्दिरस्य कर्मचारि-
 १५ त्वाम् अध्यक्षत्वार्थं समतिष्ठन्त । तेन निषायका यदा परमेश्वरीयमन्दि-
 रस्य भित्तिमूखं निरमिमत् तदानीम् इच्छायेषीयराजस्य दायुदो निरूप-
 १६ जानुसारेण परमेश्वरस्य प्रार्थनार्थं परिच्छदै विभ्रुवितान्तरीहस्ताश्च वा-
 १७ जकाः करतण्डुला आसयवंशीया जेवीयाश्चोपातिष्ठन् । ते परमेश्वरस्य
 प्रार्थनां धन्यवादश्च कुर्वन् पर्थ्याजानुसारेण भित्तिना समगायन्, यथा,

सोमङ्गरः स एवास्ति प्रसादश्च तदीयकः ।

इच्छायेजीयवंशेषु सर्वकालं भविष्यति ॥

अपरं परमेश्वरीयमन्दिरस्य भित्तिमूलनिर्माणासमये परमेश्वरस्य प्रशंसां कुर्वन्तो निखिलजोक्ता उच्चैःस्वरेभ्यानन्दध्वनिं चक्रिरे । किन्तु याजकानां १९ केवीयानां पिष्टवंशेषु मुख्यजोक्तानाञ्च मध्ये ये बहवः स्यविरा मनुजाः पूर्वमन्दिरं दृष्टवन्तस्तेषां समक्षम् एतस्य मन्दिरस्य भित्तिमूले निर्मायमाये त उच्चैःस्वरेण क्रन्दितवन्तः परन्त्वपरे बहवः सानन्दं हर्षनादं चक्रिरे । ततो हेतोरानन्दयुक्तसिंहनादः क्रन्दनस्य च रवो लोकैर्वि- १९ श्रिष्य निश्चेतुं नाशक्यत, यतो लोकैरुपध्वनिरक्रियत, स च रवो दूराद् अश्रूयत ।

४ चतुर्थोऽध्यायः ।

१ रिपस्यै यिङ्गदीयानां निषाद्यनात् निर्वाणं १९ नरपतेः समोप नैः प्रवितस्यानिधोग-
पचस्थानुरूपपत्रं १० तान् प्रति राज्ञ आजाप्रेरकं २९ निषाद्यनस्य निदृष्टिश्च ।

अनन्तरं वन्दिनो मनुजा इच्छायेलः प्रभुं परमेश्वरम् उद्दिश्य मन्दि- १
रस्य पुनर्निर्मायां कुर्वन्तीति वचो निष्पद्य यिङ्गदाविन्यामीनयो रिपवः
सिखम्बाविजस्य समीपं पिष्टप्रधानानां समीपञ्च गत्वा तान् जगदुः २
युष्माभिः समं वयमपि निषेध्यामो यतो यूयमिव वयमपि युष्माकं
ईश्वरं भजामहे । येनाश्वरीयदृष्टपेणैव रश्च होनेन वयम् एतत् स्थानम् आ-
नीतास्तस्य राजत्वकालम् आरभ्य युष्माकम् ईश्वरम् उद्दिश्य बलिदानं
कुर्महे । ततः सिखम्बाविजो येऽश्रूय इच्छायेल इतरे निखिलाः पिष्टप्रधा- ३
नाश्च तान् अवदन् अस्माकम् ईश्वरस्य निमित्तम् अस्माभिः समं मन्दि-
रनिर्मायां युष्माभिर्न कर्तव्यं । पारसीकनरपतिः खखो ऽस्मान् यादृग् आ-
क्षापयत् तदनुसारेण केवलं वयम् इच्छायेलः प्रभोः परमेश्वरस्य मन्दिरं ४
निर्मास्यामहे । तेन देशीया मनुजा यिङ्गदीयजोक्तानां हस्तान् दुर्बलान्
कर्तुं निर्माये तान् श्लिष्टतुष्टारेभिरिरे । अपरं पारसीकनरपतेः खखस्य ५
राजत्वम् आरभ्य पारसीकनरपते दारा राजत्वं यावत् तेषाम् अभि-
प्रायं निरर्थकं कर्तुं तेषां विरुद्धं मन्त्रिणां उतक्रोचं ददित्वांसः । विश- ६
यतो ऽश्वरस्य राजत्वस्य प्रथमे ते यिङ्गदायिङ्गशालमयो निर्वासिनां
विरुद्धम् एकम् अभियोगपत्रं लिखितुः । अपरं अर्तसक्तस्य राजत्वकाणे ७

- विष्णोर्मा मित्रिदातः टावेजस्तेषां सहायनिबन्धस्य पारसीकनरपतिम्
 अर्तसक्तं प्रति यत् पत्रं किञ्चिदुक्तद् अरामीयाक्षरैर्निखितम् अरा-
 ८ मीयभाषया बोधितव्यासीत् । आसिता रिङ्गो जेखकः शिमशय्यस्य
 यिरूशाकमस्य विबद्धं अर्तसक्तं नृपतिं प्रति तत् पत्रं किञ्चिदुक्तः ।
 ९ तदानीं आसिता रिङ्गो जेखकः शिमशय्यस्य तयोरपदे सहाया दीनीया
 अपर्सीखिया टर्पिनीया अपर्सीया अक्कीनीया बाबिनीयाः शूशनीया
 १० देहीया एजमीया महामहिष्नाख्यरेखानीताः शोमिरोखनगरे स्थापि-
 ताश्च जातयः फरातसरितोऽवारस्था इतरा निखिजा जातयश्च तादृशं
 पत्रं किञ्चिदुक्तः ।
 ११ ते नरपतिम् अर्तसक्तं प्रति यत् पत्रं प्रेषयाञ्छन्तिरे तस्यानुरूपं
 पत्रमित्थं । फरातसरितः पारस्था भवतो दासप्रभृतयः पत्रं निखन्ति ।
 १२ नरपतेः सन्निधौ निवेदनमिदं यिङ्गदोया भवतः समीपाद् अस्माकं स्था-
 नमिदं यिरूशाकमम् आगत्य राजद्रोहिणगरं पुनर्निर्मिते भित्तिमूर्तं
 १३ निर्माय प्राकारं कर्तुम् उद्यमं कुर्वन्ति च । अतो नरपतये निवेदन-
 मिदम्, एतस्मिन् नगरे पुनर्निर्मिते तस्य प्राकारे च स्थापिते सखिते
 १४ भविष्यति । वयं राजधान्या कवचभाक्तारन्तद्रिदानात् नरपतेः स्तित-
 १५ दर्शनम् अस्माभिरसङ्गम् अतो हेतो दृष्टेन राजानं आपयामहे । निज-
 पिष्टजोक्तानां पुराष्टतपुस्तकम् अनुसन्धाय भवता दृश्यताम् इदं नगरं
 राजद्रोहिण नृपाणां जनपदस्य च हानिजनकम् एतन्नगरनिवासिनश्च
 पूर्वकाकम् आरभ्य कलङ्गिनः सन्ति तद्रिदानात् तद् क्वनाश्रयत, एतत्
 १६ तस्मात् पुराष्टतपुस्तकात् निश्चितम् अवगमिष्यते । यदि नगरमिदं
 पुनर्निर्मियते तस्य प्राकारश्च सम्याद्यते तर्हि तेन सरितोऽवारे तव
 कुचाप्यधिकारो न स्यास्यति ।
 १७ अनन्तरं राजा आसक्तं रिङ्गमं जेखकं शिमशय्यं शोमिरोखनिवासि-
 नस्तेषाम् अपरान् सहायान् सरितोऽवारस्थान् इतरभोकाञ्च समुद्दिश्य
 १८ प्रत्यक्षतं लिलेख, यूयं सर्वे मम नमस्कारं द्याम्यथ । मां प्रति यत् पत्रं
 १९ युष्माभिः प्रहितं तत् मम सम्मुखे सुस्पष्टम् अपाठि, तेनाहम् आद्याप्या-
 नुसन्धाय ज्ञातवान् पुरातनकाकमारभ्य तन्नगरं राजद्रोहिणासीत् तन्नद्ये
 २० राजद्रोह आद्याकङ्कनस्याभवत् । यिरूशाकमे धे पराकमिजो राजान
 आसन्ते सरितः पारस्थितानां सर्वेषाम् उपरिष्टाद् राजत्वम् अनुकुर्वन्

अपरं तेभ्यो राजसं राजकरः मुक्त्वादीयन्त । अतस्ते कौकिलस्मात् ११
कर्मणो निवर्त्तितयं यावच्च मत्तः को ऽपि निदेशो न कथ्यते तावत् तद्भगवं
पुन न निर्मातव्यमिवाद्यापयत । सावधानम् एतस्मिन् कर्मणि युष्मा- १२
कम् उपेक्षा न जायतां । राजगणस्य हानिरपचयश्च कुतो भविष्यति ?

अनन्तरं रिद्धमस्य लेखकस्य शिम्शयस्य तयोः सहायानाञ्च साक्षाद् १३
अर्त्तस्तस्य पत्रे पठिते ते तूयं यिरूशालमे यिह्ददीयानां समीपं गत्वा
बाह्वलेन तान् तस्मात् कर्मणो निवर्त्तयामासुः । ततो यिरूशालमस्य- १४
स्येश्वरीयमन्दिरस्य कार्यं निवृत्तं बभूव, पारसीकनृपते दारा राजत्वस्य
द्वितीयं वत्सरं यावत् तत् निवृत्तं तस्यौ ।

५ पञ्चमोऽध्यायः ।

१ यिह्ददीयानां पुनश्चरं निचयनारम्भः २ तान् निवारयितुं विपक्षाणां यतनं ३
दारां नरपतिं प्रति विपक्षाणाम् अनुरूपपत्रं ।

अनन्तरं भविष्यदादी हृगय इदोः सुतो भविष्यदादी सिखरियश्च १
यिह्ददायिरूशालमस्थान् यिह्ददीयान् प्रतीक्षायेल ईश्वरस्य नाम्ना भवि-
ष्यद्वचनं प्रचारयाञ्चक्रतुः । तेन शरुटीयेलस्य तनयः सिरुब्बाबिलो यिह्दो- २
षादकस्य तनयो येशूयश्च प्रोत्थाय यिरूशालम ईश्वरीयमन्दिरं पुनर्नि-
र्मापयितुम् आरंभते, अपरम् ईश्वरस्य भविष्यदादिनां तयोः साहाय्यं
कुर्वन्तौ तावुपचक्रतुः ।

अनन्तरं सरितो ऽवारस्यो देशाध्यक्षस्तलयः सेधरवोधिगयश्च तयोः ३
सहायलोकाश्च तेषां समीपम् आगत्य तान् अवदन्, एतन्मन्दिरस्य
निर्माणाथं प्राकारस्य सम्पादनार्थञ्च युष्मान् क आज्ञापयत् ? तदानौ ४
यैरिदं निचयनं क्रियते तेषां कानि नामानीति वयं तेषां प्रश्नानुसारेण
कथितवन्तः । किन्तु यिह्ददीयानां प्राचीनलोकेष्वीश्वरस्य कृपादृष्टौ सत्त्वां ५
वैरिणो दारा नृपतेराद्यां विना तान् न निवारयामासुः । अनन्तरम्
एतत् कर्मणि ते पत्रं लिखित्वा प्रेषयाञ्चक्रिरे ।

अनन्तरं सरितो ऽवारस्यो देशाध्यक्षस्तलयः सेधरवोधिगयो मथा ६
अवारस्यास्तेषां सहाया अफसिखीया लोकाश्च नरपतिं दारां प्रति यत्
पत्रं प्रेषयाञ्चक्रिरे तस्यानुरूपं पत्रमेतत् । ते पत्रेण अनिवेदनं आपय- ७
न्तस्तं प्रब्रूयतामि वचांसि लिखितुः, दारा नरपतेः सर्वत्र मङ्गलं भूयात् ।

- ८ नरपतेः सन्निधौ निवेदनमस्मान् । वयं यिद्भवादेवे महत ईश्वरस्य मन्दिरम् अग्रहाम, तत् तक्षितपावाद्यैः कुबोधु स्थापितैः काष्ठैश्च निर्-
 ९ र्मीयते । तत् कर्म स्वरितं क्रियते तेषां करैरतिशयं ब्रह्मते च । ततो वयं तान् प्राचीनलोकान् अपृच्छाम, यतन्मन्दिरनिर्माणाप्यं प्राकारनि-
 १० चयनार्थं च युक्तान् क आज्ञापयत्? अपरं वयं तेषां प्रमुखलोकानां ना-
 ११ मानि लिखित्वा त्वां ज्ञापयितुं तेषां नामान्यपि पृष्ठवन्तः । तेन तैरस्मान् प्रतिगदितं वयं यावाऽपिथिस्थीरोश्वरस्य दासाः, इदञ्च यन्मन्दिरम् अस्मा-
 १२ भिः पुन निर्मीयते तद् ब्रह्मवत्करेभ्यः पूर्वं निरमायि, तत् केनचिद्
 १३ इच्छायेकीयेन भूपतिना निर्माय स्थापितमासीत् । किन्त्वस्मान् पूर्वंपृष्टवैः स्वर्गीय ईश्वरे क्राधिते सति स तान् बाबिलीयनरपतेः कस्दीयनिबु-
 १४ खत्रित्तरस्य हस्ते समार्पयत् तेनैवेदं मन्दिरं भयं लोकाश्च बाबिलं
 १५ नीताः । किन्तु बाबिलीयनरपतेः खस्रस्य राजत्वस्य प्रथमे वत्सरे खस्रो
 १६ ष्टप शतस्येश्वरीयमन्दिरस्य पुन निर्माणम् आज्ञापयत् । अपरं निबुख-
 १७ त्रित्तर ईश्वरीयमन्दिरस्य यानि कनकरजतमयानि भाजनानि यिरू-
 १८ शालमस्यमन्दिनात् समादाय बाबिलस्यप्रासादे न्यधत्, तानि निखिल-
 १९ भाजनानि ष्टपतिः खस्रो बाबिलस्यप्रासादाद् ष्टहीत्वा श्रेष्ववसरनाम-
 २० कस्य शासकस्य करे समार्पयत् । त्वपरं तम् आचच्छेत्, त्वम् यतानि भा-
 २१ जनान्यादाय यिरूशालमस्य मन्दिरं गत्वेश्वरस्य मन्दिरं निजस्थाने पुन
 २२ निर्मापय । तेन श्रेष्ववसर आगत्य यिरूशालमस्यमन्दिरस्य भित्तिमूर्णं
 २३ चकार तं कालमारभ्य यावदद्यैतस्य निचयनं भवति समाप्तिर्नाभवत् ।
 २४ अत इदानीं यदि राज्ञे रोचते तर्हि नरपतिः खस्रो यिरूशालमस्यस्ये-
 २५ श्वरीयमन्दिरस्य पुन निर्माणम् आज्ञापयत् न वैतस्यानुसन्धानं बाबि-
 २६ लस्यो राजकीयधनागारे क्रियताम् । यतस्मिन् विषये ष्टपितरस्मान् प्रति
 निजाज्ञां प्रेषयतु ।

६ षष्ठाऽध्यायः ।

१ मन्दिरस्य निर्माणार्थं दारा मूननो निदेशः २२ मन्दिरस्य कर्मसमापनं २६ मन्दि-
 रस्य प्रतिष्ठापनं २८ निस्कारोत्सवस्य समाचरणम् ।

- १ अन्तरं दारा ष्टपतेराज्ञया बाबिलस्यधनागारस्य क्षिपिष्ठाकायां
 २ तस्य पत्रस्य गवेधस्ये कृते माथीयजनपदस्थाहमिथानासि राजनिवेशने

पत्रमेकम् अलम्बि तत्र स्मरकार्यकं वच इदं लिखितमासीत् । नरपतेः १
 खखस्य प्रथमवत्सरे खखो नृपो यिरूशालमस्थम् ईश्वरोयमन्दिरमधि
 समाह्वापयत्, मनुजा यत्र स्थाने बलिदानम् अकुर्वन् तन्मन्दिरं पुन
 निर्मायतां तस्य भित्तिमूलञ्च क्रियतां, अपरं तस्योर्द्ध्वं षष्टिहस्ताः
 प्रस्थत्तञ्च षष्टिहस्ता भविष्यति । अपरं तदर्थं पृथुलपाषाणानां तिस्रः ४
 पङ्क्तयो नवीनकाष्ठानाञ्चैका पङ्क्तिं निर्मायतां राजनिवेशनाञ्च तस्य धन-
 व्ययो भवतु । अपरं निवृत्तित्वरेो तानि यानि काष्ठनमयानि रज- ५
 तमयानि च भाजनानि यिरूशालमस्थमन्दिराद् गृहीत्वा बाबिलम्
 आनयत् तानि सर्वाणि पुन दातव्यानि, तानि यिरूशालमस्थमन्दिरे
 निजं स्थानं नायिष्यन्ते तत्रेश्वरस्य गृहे निधास्यन्ते च । इदानीं हे ६
 नद्याः पारस्यदेशाध्यक्ष तलय, हे श्रेयस्वोद्योगिनय, युवाभ्यां नद्याः पारस्यै
 र्युवयोः सहाचैरफर्सिखीयैश्च तस्माद् दूरे स्थातथं । ईश्वरोयमन्दिरस्य ७
 कार्यं किञ्चिदपि मा बाधध्वं यिहदीयानाम् अथ्यक्षो यिहदीयानां
 प्राचीनलोकाश्चेश्वरोयमन्दिरं तदीयस्थाने निर्मापयन्तु । अपरं तस्येश्व- ८
 रोयमन्दिरस्य निचयनाय यिहदीयानां प्राचीनलोका युष्माभिः कीटग
 उपकर्त्तव्यास्तद् आह्वापयामि तेषां यद् बाधा न जायते तत्कृते राजको-
 षाद् अर्थतो नद्याः पारस्यदेशीयकरेभ्यो ऽर्थास्तेभ्यो दातव्याः । अपरं ते यत् ९
 स्वर्गीयेश्वरम् उद्दिश्य सुगन्धियस्त्रान् कुर्वन्ति यच्च नृपस्य तदीयपुत्राणाञ्च
 जीवनं प्रार्थयन्ते तन्नमित्तं यिरूशालमस्थानां याजकानां निरूपणानु- १०
 सारेण यानि वस्तूनि तेषामावश्यकानि तान्यर्थतः स्वर्गीयेश्वराः हिमा-
 र्थकबलिदानार्थं युववृषभा मेघा मेघशावकाश्चापरं गोधूमलवणद्राक्षा-
 रसतैलान्यवाधं दिने दिने तेष्यो दातव्यानि । अपरम् आह्वापयामि ११
 यः कश्चिद् इमाम् आह्वां लङ्घति तस्य गृहात् नीतं काष्ठं भूमौ स्थाप्यतां
 स च तस्मिन् बद्धो म्रियतां तस्य गृहस्थावकाराणां राशि भवतु । राजा १२
 वा प्रजा यः कश्चिद् आह्वालङ्घी भूत्वा यिरूशालमस्थस्येश्वरोयमन्दिरस्य
 विनाशार्थं हस्तं प्रसारयिष्यति स तत्रैव स्वनामस्थायिचेश्वरेण विना-
 श्यतां । अहं दारा निदेशं करोमि तूर्णमेतत् क्रियतां ।

अपरं नद्या अवारस्यो देशाध्यक्षतलयः श्रेयस्वोद्योगिनस्तयोः सहा- १२
 यलोकाञ्च नृपस्य दारा निदेशंप्रेरणात् तत् स्वरितम् अकुर्वन् । ततो १४
 यिहदीयानां प्राचीनमनुजा निर्मितम् अकुर्वन् भविष्यदादिना हग-
 यस्तेषोः पुत्रस्य सिखरियस्य श्वेश्वरोयलास्या ते कृतार्था अभवन् । इहा-

- येन ईश्वरेण प्रहितानुसारेण पारसीकराजस्य लक्षस्य दारा अर्ध-
सप्तस्य च निदेशानुसारेण च ते निर्मातिं कृत्वा कर्कशाङ्गम् अकुर्वन् ।
- १४ नरपते दीरा राजत्वस्य वष्टे वस्तरे ऽदरमासस्य षष्ठीवदिने मन्दिरस्य
निर्माणां समाप्तिं प्राप्नोत् ।
- १५ अगन्तरम् इच्छायैकीयवंशा याजका जेवीया अन्ये युद्धदासा मनु-
१० जाश्च सानन्दम् ईश्वरीयमन्दिरं प्रतिष्ठापयामासुः । ईश्वरीयमन्दिरस्य
प्रतिष्ठायाः समये ते शतं वृषभान् दे शते मेघान् चतुःशतानि मेघवसांश्च
वकिन्नेन ददित्वांसः । अपरं निखिलेच्छायैकीयानां पातकप्रायश्चित्तवनि-
दारार्थम् इच्छायैकीयवंशानां संख्यानसारेण द्वादश क्रामाक्षीवदसञ्चयन्त ।
- १८ अपरं मूससो यथे यल्लिखितं तदनसारेण विरूपाक्षम् ईश्वरस्य परि-
चर्यार्थं याजकान् स्वीयपदेषु जेवीयांश्च स्वीयपर्जायेषु न्ययुक्तम् ।
- १९ अगन्तरं प्रथममासस्य चतुर्दशदिने युद्धदासानां सन्ताना निस्तारो-
२० त्ववम् अकुर्वन् । यतो याजका जेवीयाश्चैकस्मिन् समये खान् अपावयन्
सर्वे शुचयो ऽभवन् । अपरं युद्धदासानां शक्रीयभ्रातृणां याजकानां श्वे-
२१ दाश्च कृते निस्तारोत्सवीयवकीन् अश्चिन्दन् । अपरं बन्दितात् पुनरागता
इच्छायैकवंशा अपरम् इच्छायैकः प्रभोः परमेश्वरस्य भजनार्थं तेषां पक्षीया
भवितुं यावन्तो जेष्ठास्तपत्यानाम् इतरजातीयलोकानाम् अशुचिन्तात्
२२ खान् विभिन्नान् अकुर्वन् ते निखिलास्तान् वकीन् बुभुजिरे । अपरं
ते सप्तदिनानि यावत् सानन्दं क्रियवशुन्यानां पूषानाम् उत्सवम् अकु-
र्वन् । यतो जैतोः परमेश्वरस्तान् आनन्दयुक्तान् अकरोत् इच्छायैकीये-
श्वरस्य मन्दिरैयकार्ये तेषां ज्ञेयानां सबन्धकरवार्थम् अश्वरीयनरपते
मनस्तान् प्रत्यनुकूलं कृतवांश्च ।

७ सप्तमोऽध्यायः ।

- १ इन्द्राहप्रभृतीनां विरूपाक्षम् प्रति नमनं २१ इन्द्रार्चं प्रत्यर्चनकक्ष निदेशः २० इन्द्रा-
हस्य परमेश्वरस्य उत्सवम् प्रथमम् ।
- १ तदनन्तरं प्रधानयाजकस्य चारोक्षस्य तनय इजियासरः, इजियास-
रस्य तनयः पीनिहसः, पीनिहसस्य तनयो ऽवीश्रुवः, अवीश्रुवस्य तनयो
२ वृक्किः, वृक्किस्तनय उषिः, उषेस्तनयः सिरहियः, सिरहियस्य तनयो मि-
३ रायोतः, मिरायोतस्य तनयो ऽसरिबः, असरियस्य तनयो ऽमरिबः, अम-
४ रिबस्य तनयो ऽहोट्टवः, अहोट्टवस्य तनयः सारोक्षः, सारोक्षस्य तनयः

शकुमः, शकुमस्य तनयो हिल्कियः, हिल्कियस्य तनयो ऽसरियः, असरि- ५
यस्य तनयः सिरायाः, सिरायस्य तनय इन्द्राहः, एव इन्द्राहः पारसीकनर-
पतेरर्तसस्तस्य राजत्वसमये बाबिलत आजगाम । स मूससो श्ववस्थायां १
अर्धत इच्छायेलः प्रभुना परमेश्वरेण दत्तायां श्ववस्थायां पारदर्श्यापक
आसीत् । अपरं तदीयप्रभोः परमेश्वरस्य साहाय्येन राजा तस्य सर्वं १
प्रार्थनीयम् अदात् । अपरं नरपतेरर्तसस्तस्य राजत्वस्य सप्तमे वत्सर ०
इच्छायेलोयसन्तानानां याजकानां सेवीयानां ग्रायकानां दारपालानां
निधीनीयानाश्च कतिपयलोका यिरूशालमं प्रस्थितवन्तः । अपरं नृपस्य ८
तस्य सप्तमवत्सरस्य पञ्चमे मासि स इन्द्राहो यिरूशालमम् उपस्थितो
ऽभवत् । यतः प्रथममासस्य प्रथमे दिने स बाबिलतो गन्तुं प्रारभे, अपरं ९
तं प्रतीश्वरस्य मङ्गलदायकसाहाय्यात् पञ्चममासस्य प्रथमे दिने स यि-
रूशालम उपस्थितवान् । यत इन्द्राहः परमेश्वरस्य शास्त्रम् अध्येतुम् १०
आचरितुञ्छेच्छायेल्वंशीयांश्चाष्टां विधिश्च शिक्षयितुं निजान्तःकरयं दृढं
प्रावर्तयत् ।

परमेश्वरेणादिष्टानां वाक्यानाम् इच्छायेलं प्रत्याज्ञापितानां विधीना- ११
श्चाध्यापको यो याजक इन्द्राहो नाम लेखकस्तस्मै नरपतेरर्तसस्तो यत्
यत् दत्तवान् तस्य विदितिरियं । राजाधिराजो ऽर्तसस्तः स्वर्गेश्वरस्य १२
सिद्धश्ववस्थाध्यापकं याजकम् इन्द्राहं प्रति यत्रमिदं लिखेत्वादि ।
अहम् इमं निदेशं करोमि मम राष्ट्रनिवासिनो यावन्त इच्छासेवीया १३
लोका याजका सेवीया वा त्वया सर्वं यिरूशालमं गन्तुम् अर्हन्ति ते
यान्तु । यतस्तत्र हस्ते स्थितस्य त्वदीयेश्वरस्य शास्त्रानुसारेण यिद्धदां १४
यिरूशालमश्चाध्यनुसन्तानार्थम्, अपरं यिरूशालमनिवासिनम् इच्छा- १५
येल ईश्वरम् उद्दिश्य नृपेण तदीयमन्त्रिभिश्च वाग्नि रजतानि कनकानि
च खेच्छया दत्तानि, अपरं यिरूशालमस्य स्वाम् ईश्वरस्य मन्दिरस्य १६
कृते मनुजै र्याजकैश्च खेच्छया दत्तै र्दानैः समं वायन्ति दत्ततानि कन-
कानि च बाबिलस्य लिखिलजनपदे त्वया प्राप्तुं शक्यन्ते, तेषां तत्र वहनार्थं १७
त्वं नृपेण तदीयसप्तमन्त्रिभिश्च प्रचीयसे । तेन धनेन त्वं स्वभान् मेवान् १०
मेघश्रावकाश्च तदुपयुक्तनैवेद्यपेषत्रयाश्च चाविकल्पेन क्रीत्वा यिरूशालम-
स्य युष्माकम् ईश्वरस्य मन्दिरे वेद्याम् उत्सर्गं परिच्यसि । अपरम् श्व- १८
शिक्षै रजतैः सुवर्णैश्च तुभ्यं तव भाद्रवश्च यत् कर्तुं दोषते तत् स्वाम् ईश्व-
रस्येष्टानुसारेण कुरुष्वं । अपरं त्वेश्वरस्य मन्दिरस्य परिचर्यार्थं वाग्नि १९

- भाजनानि तुभ्यम् अदीयन्त, तानि विश्वेन्द्रात्मन ईश्वरस्य साक्षात् सम-
 १० र्पयिष्यसि । अपरं ततो ऽधिकं त्वेश्वरस्य मन्दिरनिमित्तं प्रयोजनीयं
 यो धनस्ययस्त्वया कारिष्यते, तदीयधनं राजभाष्यामाराद् यच्छीतयः ।
 ११ अपरम् अहम् अर्तसक्तो नरपति र्भद्याः पारश्रितान् निखिलको-
 १२ वाध्यन्तान् आद्यापयामि । स्वर्गीयेश्वरस्य शास्त्राभ्यापक इन्द्राद्यो या-
 जको युष्माकं समीपात् इतकिष्करपरिमाणं रजतं इतकोरपरिमाणा
 गोधूमः इतवातपरिमाणा आक्षारसाः इतवातपरिमाणाणि तैलान्-
 १३ परिमितं कवकश्चेतेषां मध्ये यद्यद् याचिष्यते तत् शीघ्रं क्रियतां । स्वर्गी-
 येश्वरस्य मन्दिरनिमित्तं स्वर्गीयेश्वरेण समादिष्टं निखिलं कर्म यत्नतः
 १४ कर्तव्यं, राष्ट्रे नृपे तदीयतमेषु च कुतः क्रोधा वर्धते ? अपरं याज-
 कानां जेबीयानां वादकानां दारपाकानां निर्धोनीयानाम् ईश्वरीयम-
 न्दिरस्थान्येषां कर्मकारिणाञ्च कस्मान्निदपि राजस्यस्य करस्य शुल्कस्य
 १५ यद्द्वयं निविज्जमिति युष्मान् आप्यते । अपरं हे इन्द्राद्य, त्वदीश्वरविषयकं
 यज्जानं तुभ्यम् अदासि तदनुसारेण सरितः पारश्रितानां निखिललोकाणां
 ये जनास्त्वदीयेश्वरस्य शास्त्रं जानन्ति तेषां विचारकरकार्यं शासकान्
 विचारकाञ्च नियुज्य, अपरं ये जनास्तत्र जानन्ति ते युष्माभिः शिस्त-
 १६ यितव्याः । अपरं यः कश्चित् त्वदीयेश्वरस्य निदेशं नृपते निर्देशवाचरितुं
 नेच्छति त्वरितं तस्य विचारो भवितु, स प्राञ्चदण्डप्राप्ते बद्धा प्रवासितो
 वा हृतधनो वा काराबद्धो भवतु ।
 १७ अस्मत्पितृणां प्रभुः परमेश्वरो धन्यो भूयात्, यतः स एव विश्वशा-
 लमस्यस्य परमेश्वरीयमन्दिरस्य शोभनायैतादृशीम इच्छां नरपतेरन्तः-
 १८ करणे दत्तवान् । अपरं स एव मां प्रति नृपस्य तदीयमन्त्रिणाञ्च राष्ट्री
 निखिलानां पराक्रान्ताध्यक्षाणाञ्च प्रसन्नताम् उदपादयत् । तेन मां प्रति
 मम प्रभोः परमेश्वरस्यानुपचाद् अहम् आन्धासं कन्ध्वा मया सार्धं मन-
 नार्थम् इच्छायेषीयानां मन्धात् मन्थमनुजान् समग्रद्वी ।

८ अष्टमोऽध्यायः ।

- १ भाषितः पुनरात्मलोकाणां नामानि १५ मन्दिरस्य सेवकानां इत इदं प्रति
 दूतस्य प्रेषणं २१ उपवासकरणं २४ याजकानां कर्तव्यं सन्धेयानां समर्पणं ३१
 अहवतो विद्वान्नाम्ने मम ३३ मन्दिरे कनकरजनादीनां तालनं ३६ अहव-
 निषेधे राजाज्ञापनस्य समर्पणम् ।

नृपस्यार्तकलस्य राजत्वसमये ये प्रमुखपिटलोका मया समं बावि- १
 लता यात्राम् अकुर्वन् तेषां वंशावलिः । पीनिहसवंशे गेर्रोमः, ईधा- २
 मरवंशे दानियेलः, दायूद्वंशे हट्टूशः । शिखिनियवंशे परियोशवंशीयः ३
 सिखरियः, तेन समं वंशानुसारेण सार्द्धशतं पुरुषा गणिता अभवन् ।
 अपरं पञ्चतमोयाववंशे सिरहियस्य तनय इलीहो-एनयस्तेन समं द्वे शते ४
 पुरुषाश्चासन् । अपरं शिखिनियवंशे यहसोयेनस्य तनयस्तेन समं त्रीणि ५
 शतानि पुरुषाश्चासन् । अपरम् आदीनवंशे योनाथनस्य तनय एवदस्तेन ६
 समं पञ्चाशत् पुरुषाश्चासन् । अपरम् एलमवंशे ऽधलियस्य तनयो धि- ७
 शाथियस्तेन समं सप्ततिः पुरुषाश्चासन् । अपरं शिफटियवंशे मीखा- ८
 येलस्य तनयः सिबदियस्तेन समम् अशीतिः पुरुषाश्चासन् । अपरं योया- ९
 ववंशे यिहोयेलस्य तनय खोवदियस्तेन समम् अष्टादशाधिके द्वे शते
 पुरुषाश्चासन् । अपरं शिलोमीतवंशे योषिफियस्य तनयस्तेन समं षट्श- १०
 दिकं शतं पुरुषाश्चासन् । अपरं वेवयवंशे वेवयस्य तनयः सिखरिय- ११
 स्तेन समम् अष्टाविंशतिः पुरुषाश्चासन् । अपरम् अस्रगदवंशे हकाट- १२
 नस्य पुत्रो योहाननस्तेन समं दशाधिकं शतं पुरुषाश्चासन् । अपरम् १३
 आदीनीकामस्यापरस्किन् वंश इलीफेलटो थियूयेलः शिमथियश्च तैः
 समं षष्टिः पुरुषाश्चासन् । अपरं बिग्वधवंश उधयः सब्बुदश्च ताभ्यां १४
 समं सप्ततिः पुरुषाश्चासन् ।

अनन्तरम् अहम् अहवागामिन्याः सरितः समीपे तान् समागृह्णां, १५
 तस्मिन् स्थाने वयं त्रीणि दिनानि शिविरे न्यवसाम । अपरम् अहं
 लोकान् याजकांश्च निरीक्ष्य तत्र स्थाने जैविवंशस्य कश्चन नाणभे । तदा १६
 नीम् अहं दृष्टैरिलियेवरौ ऽरीयेलः शिमथिय इज्जनाथनो यारिव
 इज्जनाथनो नाथनः सिखरियो भिमशुक्लमश्चैतान् प्रमुखलोकान् अपरं
 योथारीव इज्जनाथनश्चैतौ बुद्धिमत्तौ जनौ चाङ्गयं । अनन्तरं कासि- १७
 फियानामकस्य स्थानस्य प्रमुखजनस्येहोः समीपं तान् प्रवयन् अस्माकम्
 ईश्वरस्य मन्दिरस्य कृते सेवकान् अस्माकम् अन्तिकम् आनयतेति वचः
 कासिफियास्थानवासिनम् इहं तस्य भ्रातृन् निधीनीयांश्च गदितुं तान्
 आद्यापयं । ततो ऽस्माकं मङ्गलदायकेनेश्वरस्य साहाय्येन त इच्छायेलः १८
 पौत्रस्य लेवेः सुतस्य महले वैशोद्भवम् एकं बुद्धिमत्तं नरम् अस्माकम्
 अन्तिकम् आनयन्, अपरं श्रेरेवियं तदीयतनयान् भ्रातृन् साकल्यतो
 ऽष्टादशजनान्, अपरं हश्रवियं तेन समं मिरारिवंशीयं थिशाथियं १९

- १० तदीयभ्रातृन् पुत्रान् च सावस्यतो विंशतिर्जनान्, अपरं दाहृद् कौकाध-
स्ताश्च जेवीयानां परिचर्यायं यान् निरूपयाच्चक्रि रस्तासुभानां निधी-
नीयानां मध्याद् विंशत्यधिके हे श्रते जनान् आनयन्, एतेषां सर्वेषां
नामानि लिखितान्यभवन् ।
- ११ अनन्तरं वयं खेषां निजनिजबालकानां सम्यक्तीनाश्च निमित्तं युभ-
यात्रां प्रार्थयितुं यत् खेषाम् ईश्वरस्य साक्षात् स्नानं क्रिन्वोद्यामेतदर्थम् ।
- १२ अहम् अहवासरिनः सन्निधावुपवसनस्य वचः प्राचारयं । यतो माम्
रिपुभ्यो ऽस्माकं रक्षार्थं नरपतिं एतनां ह्यारोहियच्च याचितुम् अहं
लज्जितस्तस्माद् वयं राजानम् अबोधाम, अस्माकम् ईश्वरो ये भज्यते
तेषां मङ्गलजनकं साहाय्यं स करोति किन्तु स यैद्यज्यते तेषां विरुद्धं
- १३ तस्य पराक्रमः कौधश्च समुपतिष्ठति । एतन्निदानाद् वयम् उपवासम्
अकुर्मापरम् अस्माकम् ईश्वरस्य सन्निधौ प्रार्थयामहि स चास्माकं
प्रार्थनां समगृह्णात् ।
- १४ अनन्तरम् अहं याजकानां मध्याद् द्वादश प्रमुखलोकान् अर्धतः
शरेवियं हृशवियश्च ताभ्यां समं तयो र्दश भ्रातृश्च एधम् अचरयं ।
- १५ अपरं नरपतित्तस्य मन्त्रिणा ऽध्यक्षाश्च तत्र विद्यमाना निखिलेश्वरि-
णीयलोकान्वास्माकम् ईश्वरस्य मन्दिरस्य निमित्तं यानि रजतानि का-
ञ्चनानि भाजनानि च ददिवांसस्तानि तेषां समस्तं तोलयित्वा समर्पयं ।
- १६ अर्थतः पञ्चाशदधिकषट्शतकिक्करपरिमितानि दुर्बलाणि शतकिक्कर-
परिमितानि रौप्यभाजनानि, शतकिक्करपरिमितानि काञ्चनानि, अपरं
सहस्रादकौगमूल्यानि विंशतिकनकमयभाजनानि, अपरं काञ्चनवद्
बहुमूल्यसोपमस्य परिष्कृतस्य ताभ्यस्य भाजनद्वयं तोलयित्वा तेषु समा-
र्पयं । अपरं तान् समबोधं यूवं परमेश्वरायै प्रयत्ना विद्यध्वे, एतानि
भाजनान्यपि प्रयत्नानि विद्यन्ते, अपरम् एतानि रजतानि महारज-
तानि च युष्माकं पिठलोकानां प्रभोः परमेश्वरस्य कृते खेष्या दत्तानि
- १७ नैवेद्यानि च विद्यन्ते । अतो हेतो यूवं विरुद्धानामे परमेश्वरोयमन्दि-
रस्य कौष्ठेषु मूल्यानां याजकानां जेवीयानाम् इत्यादिनीयप्रधानपितृणाञ्च
सन्निधौ यावत् तानि तोलयित्वा न समर्पयिष्यथ तावत् सतर्कास्तित्थन्तो
- १८ रक्षत । अनन्तरं याजका जेवीयाश्च रजतागां प्रातःकुम्भानां भाजनानाञ्च
तत्परिमाणं भारं विरुद्धानामे ऽस्माकम् ईश्वरस्य मन्दिरं नेतुम् अग्रक्रमं ।
- १९ अनन्तरं वचं विरुद्धानामे ऽमनार्थं प्रथममासस्य द्वादशदिने ऽहना-

नदीतः प्रस्थितवन्तः । तत ईश्वरो ऽस्माकं साहाय्यं कुर्वन् बर्त्ममध्ये रि-
पृथां दस्यूनाञ्च कराद् अस्मान् उदधरत् । अनन्तरं वयं यिरूशालमं ११
प्राप्य तत्र स्थाने त्रीणि दिनानि अश्राम्याम ।

अनन्तरं चतुर्थे दिने तानि रजतानि श्रातकुम्भानि पात्राणि चास्मा- ११
कम् ईश्वरस्य मन्दिरे याजकस्योरिवतनयस्य मिरेमेतस्य करे ऽस्माभि-
स्तोजयित्वा समर्पितानि । तेन समं पीनिहसस्य तनय इलीयासर आ-
सीत् । ताभ्यां समं येऽश्रूयस्य तनयो योषावदो विद्रुयेस्तनयो नेथदिय-
क्षैतौ जेवीयावाक्ता । सर्वस्मिन् गयनया तुलनया च समर्पिते तस्मिन्नेव १४
समये तस्यास्तुकायाः स्रुत्वां परिमाणं लिखितमभवत् । अपरं वन्दिता- १५
वस्थात आगता युद्धदासा निखिलस्येखायेषो निमित्तम् इखायेलीयेश्वरम्
उद्दिश्य होमार्थं कर्वाणरूपेण द्वादशवृषभान् प्रायश्चित्तार्थञ्च वसुवतिं
मेघान् सप्ताधिकसप्ततिं मेघश्रावकान् द्वादशकागान् एतान् परमेश्वर-
मुद्दिश्य होमं बलिदानञ्च चक्रिरे ।

अनन्तरं ते राजप्रतिनिधिभ्यः सरितो ऽवारस्येभ्यः शासकेभ्यश्च राजा- ११
श्चापचाण्डदुः, ततस्तं लोकानाम् ईश्वरीयमन्दिरस्य कार्यस्य चोपकारं
चक्रिरे ।

८ नवमोऽध्यायः ।

१ अन्वजानीयनारोभिः समं पिङ्गदीयानां भिक्ताकरणकारणाद् इन्द्राक्षः विज्ञापः
५ तस्य प्रार्थना च ।

तस्मिन् कर्मणि समाप्ते ऽप्येता मम समीपम् आगतव कथामिमाम् १
अकथयन्, इखायेलीया लोका याजका जेवीयास्तेन इतिशेनोकेभ्य
स्वात् पृथक् नाकुर्वन् । ते किनानीयानां द्वितीयानां पिरिवोयाकां थिवू-
वीयायाम् अन्वजानीयानां मेघावीयानां मिखीयायाम् इमोरीयाकां घृषा-
र्हक्रियाः समाचरन्ति । विशेघतः खेषां निमित्तं निजनिजपुत्राणाञ्च १
निमित्तं तेषां कन्या अपृङ्गन् अनेन प्रकारेण प्रयतवन्प्रजाता लोका इत-
रदेशीयैः समं मिमित्वा अभवन् अपरम् अप्येताः शासकाश्च दोषस्यास्य
मूलम् अभवन् । एतां वार्चं निजक्याञ्च निजपरिधिषम् उत्तरीयञ्च वसनम् १
अच्छिनदं निजशिरसः प्रशुक्तेजान् क्षिप्त्वा विस्तरपत्रो भवन् उपावि-
शच्च । तदारो युद्धदासानाम् आश्वाङ्गानमधीखायेषां येश्वरस्य निदेशेन ५

- यावन्तो लोकाः कर्मिता अभवन् ते मम सन्निधौ भित्तितवन्तः । अपरम्
 अहं सन्धाकालीयबलिदानसमयं यावद् विख्यापन्नो भवन् उपाविष्टम् ।
- ५ अनन्तरं सन्धाकालीयबलिदानसमये ऽहं शोकादुत्थाय हिरण्यपरिधेक-
 शिन्नोत्तरीयवसनञ्च सन् जाननी पातयित्वा निजप्रभोः परमेश्वरस्य
 ६ साक्षात् करौ प्रसार्य कथितवान्, हे मदीश्वर, हे मदीश्वर, अहं त्वां प्रति
 निजं वदनम् उत्थापयितुं प्रीडितो विवर्णञ्च भवामि, यतो बाहुल्याद्
 अस्माकं पातकान्यस्माकं शिरसाम् ऊर्द्धम् उदतिष्ठन् अस्माकम् अप-
 ७ राधञ्च गगनस्पर्शी जातिवान् । अस्माकं पूर्वंपुनश्चाज्ञां समयमारभ्याद्य
 यावद् वयं महत्पराधे मया आस्यहे । अस्माकम् अपराधकारणाद्
 वयम् अस्माकं राजानो याजकाश्चाद्यतनदेशान्तारेण वदमानां व्याकु-
 कतायां मोठने वन्दित्वे चन्द्रहासेष्वितरदेशीयनरपतीनां हस्तेषु समर्पिता
 ८ अभवाम् । किन्त्वधुनास्माकं कियतो ऽवशिकाङ्गु मनुजान् रक्षितुं भवतो
 धर्मधामन्यस्त्वम् आश्रयं दातुम् अस्माकं जायमानेश्वरेण दीप्तिमन्ति
 कर्तुं वन्दित्वदशायां विन्नामं दातुं चास्माकं प्रभुः परमेश्वरः क्षयिकत्वात्
 ९ प्रसन्नो ऽभवत् । वयं युद्धदासा आस्यन्तथाप्यस्माकम् ईश्वरो वन्दित्वा-
 वस्थायामप्यस्मान् न पर्यत्थजत् किन्त्वस्माकम् ईश्वरस्य मन्दिरं स्थापयितुं
 तस्य जीर्णाङ्कारं कर्तुञ्च यिच्छदादेशे विरूपाक्षे चास्यभ्यं प्राकारं दातुम्
 अस्मान् जीवयितुञ्च सो ऽस्मान् प्रति पारसीकनृपतीनां प्रसादम् अवर्त्त-
 १० यत् । इदानीं हे अस्माकम् ईश्वर, इतः परं वयं किं वदिष्यामः ? यतो
 ११ वयं भवतोः निदेशान् पर्यत्थजाम् । भवान् निजदासे भविष्यद्वादिभि
 र्वच इदं गदयामास, यूयं यं जनपदम् अधिकर्तुं प्रवेक्ष्य स इतरदे-
 शीयलोकानाम् अमुषिक्रियाभिरर्थता याभिर्घृत्वाहंक्रियाभिस्तो निज-
 १२ माजिन्नात् तस्य दिग्दिगन्तरम् अपूरयन् ताभिरमेधो विद्यते । अतो
 हेतो यूयं तेषां तनयेभ्यो युष्माकं दुहितृन् मा दत्त युष्माकं पुत्राणाञ्च
 विवाहार्थं तेषां दुहितृन् मा गृह्णीत, अपरं तेषां मङ्गलं सौभाग्यञ्च स-
 दापि न घेष्टञ्च तेन यूयं वलवन्तो भविष्यथ जनपदीयानि उत्तमवस्तूनि
 भोक्ष्यन्ते निजवंशस्य निमित्तं निज्वाधिकारमिव तं निधाय वास्यथ च ।
 १३ किन्त्वस्माकं कुक्रियाभिर्भवापराधेन चैतावत्कमङ्गले ऽस्माद्य वसिते ऽपि,
 हे अस्माकम् ईश्वर, त्वम् अस्माकं कर्तुंभ्यो ऽन्यतरं द्रव्यम् अददा अधि-
 १४ कन्वस्माकं क्षतिपयान् जनान् इत्यम् उदधरः । एतद्व्यापि यदि वचं तव
 निदेशान् वंशिता पुनर्नारं ह्यस्माहं कर्मकारिभिरैतैर्जातीयैः साधं नि-

त्रतां कुर्मन्तर्हि यावद् अस्माकं कश्चिद् रक्षितो ऽवशिष्टो वा न तिष्ठति
तावत् त्वम् अस्मभ्यं कुपित्वा किम् अस्मान् निःशेषं न नाशयिष्यसि? हे १५
इक्षार्येणः प्रभो परमेश्वर त्वं धर्मस्वरूपः, यतो वयम् अद्य यावद् रक्षां
प्राप्यावशिष्टा विद्यामहे, पश्य वयं तव समक्षम् अपराधे मग्ना आस्महे
तत्कारणात् तव समक्षं स्थातुं न पारयामः ।

१० दशमोऽध्यायः ।*

१ त्रिखनियेनेप्राहस्याश्चमनं ६ शोकाश्रितेनेप्राहणेन शोकानां भंगदहनं ८ लोकैरपराधं
स्वीकृत्य तं त्यक्तुम् अङ्गीकरणं १५ अन्यजातीययोषितां दवनाथं शोकानां नियो-
जनं १८ अपराधिलोकानां नामानि ।

अनेन प्रकारेणेश्वरीयमन्दिरस्यान्तिक इन्द्राहे प्रार्थनां कलुषस्वीकारं १
क्रन्दनं प्रथामश्च कुर्वतीस्त्रायणीयलोकानां मध्यात् स्त्रीपुरुषबालानाम्
अतीव महासमाजस्तस्य समीपे मिलितो बभूव, अपरं लोका अतीव
चक्रन्दुः। तदानीम् एणमबंशीयो यिष्टीयेलस्य तनयः शिखनिय इन्द्राहं १
वाचमिमां जगद, वयं खेषाम् ईश्वरस्य विरुद्धम् अपराधिने भूत्वै-
तद्देशीयानां मध्याद् इतरजातीयाः कन्या व्यवहाम, तथापि विषये
ऽस्मिन् इक्षार्येणि प्रथाशा विद्यते । मत्प्रभो भवतो मन्वजानुसारेणा- १
स्माकम् ईश्वरस्य निर्देशात् कम्पितानां मनुजानां मन्वजानुसारेण च ता
योषितस्तासु जाता बालकाश्चास्माभिः परित्यज्यन्त इति नियमे ऽस्मा-
कम् ईश्वरेण समं क्रियतां तत् कर्म व्यवस्थानुसारेण भवतु । उत्तिष्ठ ४
यतः कर्मैतत् त्वया कर्तव्यं वयमपि तव साहाय्यं करिष्यामः, त्वम्
उत्सुको भूत्वा कर्म कुर्वस्व । तदानीम् इन्द्राहः समुत्थाय तदाश्वानुसा- ५
रेण करुणार्थं प्रमुखयाजकान् क्षेत्रीयान् इक्षार्येणीयनिखिललोकानांश्च श्रमथं
कारयामास तेन ते श्रमथं चक्रवांसः ।

अनन्तरम् इन्द्राह ईश्वरीयमन्दिरस्य सम्मुखान् उत्थायेलियाशीवस्य १
तनयस्य बोहानवस्य कौष्ठं प्राविशत् तत् स्थानं गत्वा किञ्चन भक्ष्यं नाभुङ्क्
पानीयञ्च नापिबत् यतो वन्द्यवस्थात आगतानां मनुजानाम् अपराधात्
सो ऽश्रोचत् । अनन्तरं युद्धदासा मनुजा यिरुश्रालने समागमिष्यन्ति, ०
परन्तु यः अस्माधिपानां प्राचीनानाञ्च मन्वजानुसारेण दिनत्रयमथ ८
नागमिष्यति तदीयं सर्वस्वम् अपहरिष्यते, अपरं वन्द्यवस्थात आग-

तात् समाजात् स वष्टिर्भविष्यत्येतद् यिद्धदाविष्कृशाकमयोः सर्वेषु
घोषयाचक्षे ।

- ८ अनन्तरं यिद्धदाविन्यामीनयोर्निखिलमनुजा दिनत्रयमध्ये यिद्ध-
शाकुमे मिक्षितवन्तः । तदानीं नवममासस्य विंशतितमं दिनमासीत् ।
मनुजा गुह्यतरकार्यनिदानात् महाहृष्टिनिदानाच्च प्रकम्पमाना ईश्वरी-
१० यभवनस्य महाप्राङ्मुख उपविशन्तुः । ततः परं याजक इन्द्राहः समुत्थाय
तान् जगाद युष्माभिरिच्छायेलो दोषस्य हृदये ऽनुजातीयाः कन्या श्लूढा
११ अननापराद्धं । अतो हेतारिदानो युष्माकं पिढलोकानां प्रभोः परमेश्व-
रस्य सद्भिर्घो तत् स्त्रीकुरुध्वं तस्य तुष्टिजनकं कर्म कुरुध्वच्च, अपरं देशीय-
१२ मनुजेषु इतरजातीययोषिद्भ्यश्च स्नान् पृथक् कुरुध्वं । तदानीं निखिलः
समाजः प्रोचकैः स्वैः प्रत्यवाच, भवता यादृशं गदितं तदनुसारेण-
१३ स्नाभिः कारिष्यते । परन्तु लोका अनेके, वर्धाकालखोपस्थितवान्,
वयं वष्टिस्थाने स्थानुं न पारयामहे किञ्च कर्मदे दिनकेन दिनद्वयेन वा
१४ सार्धं नष्टि, यस्माद् वयमनेक एतेन कर्मणापराधिना जाताः । अतः
कृत्स्नसमाजस्य कृते ऽस्माकम् अधिपतय एतस्मिन् नियुज्यन्ताम् अपरम्
अस्माकं नगरेषु यावन्तो लोका इतरजातीयाः कन्या स्ववहन्तीः सार्द्धम्
एकैकस्य नगरस्य प्राचीनलोका विचारयितारश्च निरूपितसमये समाग-
न्तु तेन विषयेऽस्मिन् अस्माकम् ईश्वरस्य कोपादिरस्मत्तो निवर्तियते ।
१५ एतस्या मन्त्रबाया वैपरीत्येन केवलम् असाहेनस्य तनयो योनाद्यन-
स्तिह्राहस्य तनयो यष्टिसियञ्चोदतिष्ठतां किञ्च मिशुल्लमो जेवोयः सम्भि-
१६ ययश्च तयोः साहाय्यम् अकुरुतां । तथापि वन्द्यकृता मनुजा विधिवद्
आचारम् अकुर्वन् याजक इन्द्राहः प्रधानपिढकाः कियन्तो लोकाश्च
निजनिजपिढवंशानुसारेण निजनिजनामानुसारेण च पृथक्कृताः सन्तो
१७ दशममासस्य प्रथमदिवसे तत्कार्यस्य विचारं कर्तुम् उपविशन्तुः । अपरं
प्रथममासस्य प्रथमे दिवसे त इतरजातीययोषिद्व्याहृष्टपुत्रवायां वि-
चारं समापयामासुः ।
१८ याजकवंशानां मध्य इतरजातीयकन्यायाहृष्ट एते मनुजा अविद्यन्त,
यिहोषादकस्य सुतस्य येभ्युयस्य तनवानां भातुवाः च मध्ये मासेय इकी-
१९ येघरो यारिवो गिदक्षियश्च । इमे निजा निजा जायाः परित्यक्तं स्नाष्टरं
निक्षिप्युः, अपरम् अपराधित्वकारणात् मेषमेकं दोषार्थं कर्त्तुं ददुः ।
२० अपरम् इम्मेरवंशे जनानिः सिद्धदियश्च । अपरं हारीमवंशे मासेय

इतिथः शिमियेनो यिहीयेन उवियस्य । अपरं पशुहरवंश इलियो- ११
 येनयो मासेय इस्नायेनो निघनेनो योषावद इलियासाह्यस्य । अपरं ११
 लेवीयानां मध्ये योषावदः शिमियः किलायाहः (सथव किलीटः) पि-
 चाहियो यिहदा इलियेघरस्य । अपरं गायकानां मध्य इलियाशुनः । १४
 दारपाकानां मध्ये शकुमः टेकन ऊरिस्य । अपरम् इस्नायेनीयानां मध्ये १५
 परियोग्रवंशे रिमायो यिवियो मल्लियो मियामीन इलियासरो
 मल्लियो विनायस्य । अपरम् एलमवंशे मत्तनियः सिखरियो यिही- १६
 येनो ऽभि र्थिरेमेत इलियस्य । अपरं सत्तुवंश इलियो-येनय इलिया- १०
 शोवो मत्तनियो यिरेमेतः सावदो ऽसीसास्य । अपरं वेवयवंशे यि- १८
 होहाननो हननियः सव्वयो ऽत्तलयस्य । अपरं वानिवंशे मिशुल्लमो १८
 मल्लुको ऽदायाहो याश्रुवः शाको रामेतस्य । अपरं पशुतमोयाववंशे १०
 ऽद्रः किलको विनायो मासेयो मत्तनियो वित्तुकेनो विन्नूयि मिर्नशिस्य ।
 अपरं हारीमवंशे इलियेघरो यिशियो मल्लियः शिमियो शिमियोनो ११
 विन्वामीनो मल्लुकः शिमरियस्य । अपरं हश्रूमवंशे मत्तनियो मत्ततः ११
 सावद इलीकेनटो यिरेमयो मिर्नशिस्य शिमियस्य । अपरं वानिवंशे १४
 मादयो ऽन्नाम ऊयेनो विनायो वेदियाहः किलूऊ वनियो मिरेमेत १६
 इलियाशोवो मत्तनियो मत्तनियो यासयो वानि विन्नूयिः शिमियः १८
 शोकिमियो गायनो ऽदायाहो मद्रयः शाशयः शारयो ऽसरेनः शोकि- ४१
 मियः शिमरियः शकुमो ऽमरियो यूसफस्य । अपरं निवुवंशे यिधूयेनो ४१
 मत्तधियः सावदः सिवीनो यादयो योयेनो विनायस्य । इम २०२जाती- ४४
 यकन्या अबहन कतिपयानास्य तासु जायासु सन्ताना अजायन्त ।

निहिमियस्य पुस्तकं ।

१ प्रथमोऽध्यायः ।

विक्रान्तमस्य दुर्दशाया नार्तो निश्वस्य निहिमियस्य शोचनमुपपन्नस्य तदीया
 प्रार्थना च ।

इत्युक्तस्य तनयस्य निहिमियस्य कर्माणि । विंशतितमवत्सरस्य १
 क्रिश्चोवमासि शूबनराजधान्यामहगासम् । तदानीं हनानिनामा मम १

- भातृग्रामेभ्यो जने यिद्धदादेशीयाः कतिपया मनुजाश्च तत् स्थानमात्र-
मन् तदा ते रक्षितान् अर्धतो बुद्धदासत्वाद् अथर्विहान् विद्धदीवजो-
१ खानधि विरूपाक्षमन्त्राधि मया समपृच्छन्त । तेन ते माम् अभावन्त ते
ऽवशिष्टा जोषा अर्धतो दासत्वाद् उच्छिष्टा मानवा महता दुःखेनापना-
नेन च तत्र देशे निवसन्ति किञ्च विरूपाक्षमस्य प्राकारो भयो पुरा-
राशि च वज्रदग्धानि विद्यन्ते ।
- ४ तेषामेतानि वाक्मानि निशम्याहं कतिपयदिवसान् उपदिशद् ब्रह्मन्
५ अशौचं स्वर्गीयेश्वरस्य च गोचर उपवासं प्रार्थनाश्चाकरवां इहर्षो
भारतीष्वाकथयं हे स्वर्गीय प्रभो परमेश्वर, तमेव महान् भयङ्करेश्वरः,
ये त्वयि प्रीयन्ते तवाज्ञा गृह्णन्ति च तान् प्रति त्वं नियमम् अन्वक्ष्याश्च
रक्षसि । इदानीं भवतो ऽस्य दासस्य प्रार्थनाम् आकर्षयितुं भवतः
६ शोभे अथद्दे जोषने चोन्मीजिते भवतां । अहं भवदीयदासानाम्
इच्छायेणीयजोक्तानां निमित्तं दिवानिशं भवतो गोचरे प्रार्थये, इच्छाये-
णीयजोक्तानां कलुषाणि स्वीकरोमि च, यतो भवतो विरहम् अस्माभिः
७ पापम् अकारि, मयापि मम पिष्टवञ्जेन च पापम् अकारि । वयं भवतो
विरहं कुक्कुम्मांशुकुर्मिह, किञ्च खदासेन मूससाश्चापिता भवत आदेशा
८ विधयो राज्यनीतयश्चास्माभिर्नाचरिताः । तथाहि युष्माभिराश्चा-
ङ्गनात् मयि भिन्नजातीयानां मध्ये युष्मान् विक्रीयन्वति यदि सूर्यं मां
प्रति पराहृत्य मदीयान् निदेशान् गृह्णायात् तदनुसारेण कर्माणि
९ कुर्वीध्वच्च, तर्हि युष्माकं केषुचित् गगनस्य प्रान्तपथ्यन्तं दवितेऽपि ते
तस्मात् स्थानादपि मया संयाहिष्यन्ते निजनासो वासार्थं मयाभिरक्षितं
स्थानम् आनेष्यन्ते च, यामिमां भारतीं भवान् मूससाश्चापितवान्
१० विनयेहं तामिदानीं स्मरतु । त एव भवतो दासा प्रजाश्च सन्ति,
भवान् निजेन महापराक्रमेण बलवता करेण च तान् परिक्रीतवान् ।
११ हे मत्प्रभो, विनयेऽहम् इदानीं स्वीयदासस्य प्रार्थनाया ये च भवतो
नासो भक्त्यां तुष्यन्ति भवदीयानां तेषां दासानां प्रार्थनायां अथो निद-
धातु । अपरं विनयेऽहम् अथ स्वीयदासस्य कर्म विद्धं करोतु पुमांश्च
एतस्य समस्तस्य माम् अन्वक्ष्यितं विदधानु ।

२ द्वितीयोऽध्यायः ।

१ निहिमियस्य विषयवदनताया निदानं विदित्वा स्वपेशानसंज्ञेन तस्य यिकृशासनं प्रति प्रेषणं २ तन्निमित्तं तन्नोपस्थितं तदीयवैरिणां मनस्तापः ११ चण्दायां भयप्राकारस्थासोक्तम् १० प्राकारस्य पुन निर्माणे यिकृदीयेभ्यः प्रदत्तदानं ।

अहं महीपतेः पानभाजनवाट् आसं किञ्च नरपतेरर्तसस्तस्य राज- १
त्वस्य विंशतितमवत्सरस्य गीसने मासि महीपतेः सम्मुखे ब्राह्मणसे
तिष्ठति मया स ब्राह्मणस्य आदाय नरपतये व्यतारि । पूर्वमहं तस्य
समक्षं कदापि विषस्यो नाभवम् । एतन्निदानात् नरपति ममपृच्छत् त्वं २
निरामयोऽसि तथापि त्वदीयं वदनं कुतो विवर्यमभूत्? एतत् मनः-
पोडां विमान्येन केनापि हेतुना न जायते । एतेनाहम् अतीवेद्विजन् ३
नरनाथमवादिषं, राजा चिरजीवी भूयात् । किञ्च मदीयपूर्वपुरुषाणां
श्रवणासे यद्गगरं तदधुनोच्छिन्नं विद्यते तदीयगोपुराणि चाग्निदग्धानि
सन्त्येतेन मदीयं वदनं कथं विवर्यं न भवेत्? तदानीं महीपति ४
ममप्राचीत् त्वं किं प्रार्थयसे? ततोऽहं स्वर्गीयेश्वरम् उद्दिश्य प्रार्थनां
विधाय राजानम् ऊचिवान्, यदि नरपतेरभिमतं जायेत यदि च ५
भवतो दासा भवतः साक्षादनृग्रह्येत तर्हि निवेदनमिदं कुर्वेऽहं भवान्
मां यिकृदानीदृते मदीयपिष्टलोकानां श्रवणासं नगरं प्रेषयतु तं न मया
तत् पुनर्निर्मायिष्यते । ततो महीपतिः स्वीयपार्श्वं समुपविष्टा मद्दिषी च ६
मामप्राष्टां, त्वदीययात्रायां कति दिनानि भविष्यन्ति? कदा च त्वं पुन-
रावर्तिष्यसे? इत्थं मां प्रेषयितुं भूपतेरभिमतं जाते मया तस्य सन्निधौ
समयो निरूपितः । अधिकन्तु मया महीपतिरुदितः, यदि क्षितिपतेर- ७
भिमतं जायेत तर्हि यिकृदानीदृते ममोपस्थितिं यावद् यत् सरितः पा-
रस्था देशाधिपतयो मदीयव्रजनस्य साहाय्यं कुर्वीरन् कारणादतस्तान्
प्रति लिखितानि पत्राणि मञ्चं दीयन्ताम् । अपरं भूभृतो वनरक्षक आ- ८
सप्तौ यत् मन्दिरपार्श्वस्थस्य दुर्गस्य गोपुराणां नगरीयप्राकारस्य मदीय-
वेष्मनश्च गृहकाष्ठानां ह्यते मञ्चं दास्यि देयात् तन्निमित्तं तं प्रति पत्रमेकं
वितरतु । तेन मास्यतीश्वरस्थानुग्रहेण नरपति मञ्चं तत् सर्व्वं दत्तवान् ।
अपरं नरनाथो मया समं वाहिनीपतीन् ह्यारोहिस्यञ्च प्राहिष्योत् । ९
अनन्तरम् अहं सरितो ऽवारस्थानां देशाधिपतीनाम् उपकण्ठम् उप-
स्थाप्य स्वपतेः पत्राणि तेभ्यो ऽददाम् । तदानीम् इच्छायेकीयवंशस्य कल्याण- १०

- चेष्टार्थं मानुष एक आगमदिति निश्चय्य हेरिणीयमन्ववृष्टट्याम्भो
नीयदासस्य टोवियस्य च महती मगःपीडा जाता ।
- ११ अनन्तरमहं यिरूशालमम् उपस्थाय तत्र स्थाने दिनत्रयं प्रेषितवान् ।
१२ ततो ऽहं मम सङ्गिनः कतिपयलोकान्च राजन्यामदतिष्ठाम् । किन्तुश्वरो
यिरूशालमस्य ह्यते यस्मिन् कार्यं मम मानसं प्रावर्त्तयत् तदहं कश्चन न
ज्ञापितवान् । अपरमहं यं वाजिनम् आरोहं तं विना कौप्यन्धः पशुः
१३ साकं मया नासीत् । अहं निगायां निम्नभूवो द्वारेण वहिर्गत्य नागकूपं
सारदारश्च यावद् गच्छन् यिरूशालमस्य भयं प्राकारं वहिर्दग्धानि
१४ पुरद्वाराणि च समलोकयम् । अपरम् अहं प्रखवणस्य द्वारं राजकीय-
पुष्करिणीश्च यावद् व्रजितवान् तत्र मदीयवाहनस्य पशो गर्भनीये
१५ वर्त्तन्ति न सति क्षपायामहं खोतसो मध्येन व्रजन् प्राकारं समपश्यम्
१६ अनन्तरं पुनर्वारं निम्नभूमे द्वारेण प्रविश्य पराटव्यागच्छम् । किन्तु
मया यद्यत् स्थानम् अगम्यत यद्यच्चाक्रियत तद् अधिपतयो नाविदुः
किञ्च तं कालं यावद् अहं यिह्रदीयलोकान् याजकान् प्रमुखनरान्
अधिपतीन् कर्मकारिणश्च तन्न ज्ञापितवान् ।
- १७ अनन्तरमहं तेभ्यो ऽकथयं, वयं कीदृग् दुर्दशापन्ना आस्महे तद्
युष्माभिर्दृश्यते यिरूशालमम् उच्छिन्नं तदीयगोपुराणि च वहिर्दग्धानि,
तस्माद् आगच्छन्, वयम् अद्यारभ्य यन्निन्दास्पदं न भवेम कारणादस्माद्
१८ यिरूशालमस्य प्राकारं पुन निर्म्मिमीमहे । अनन्तरं मां प्रतीश्वरस्य मङ्ग-
लदायको ऽनुग्रहे मां प्रति गदितानि नरपते वचनानि चैतानि तेषां
समदां मया वर्णितानि, तेन तं समभाषन्त भद्रं वयम् उत्थाय पुन
निर्म्मायां कुर्महे । अनेन प्रकारेण त एतस्योत्तमस्य कार्यस्य निमित्तं
१९ खान् बलवती ऽकुर्वन्त । परन्तु हेरिणीयः सन्वृष्टटो ऽम्भोनीयदासः
टोविय आरवीयो गेष्टमन्त्र वाचमिमां निश्चयास्मान् प्रति परिहासम्
अवप्राश्च विधाय गदिबन्तः, यूयं यदिदं कार्यं कुर्वथ तत् किं ? यूयं
२० किं राजद्रोहं करिष्यथ ? तदानीमहम् उत्तरम् अददाम्, स्वर्गाय ईश्वरो
ऽस्माकं कार्यं सिद्धं करिष्यति । वयं तस्यैव दासास्तस्माद् अस्माभिवक्ष्याथ
निर्म्मायां करिष्यते । परन्तु यिरूशालमे युष्माकं को ऽपि भागो वाधि-
कारो वा स्मारकं चिह्नं न विद्यते ।

३ तृतीयाऽध्यायः ।

प्राकारो येः पुन निर्मायि तेषां नामानि स्थानानां निर्णयश्च ।

अनन्तरं प्रमुखयाजक इलियाशीवस्तस्य याजका भ्वातरश्च समुत्थाव १
मेघदारं पुन निर्म्ममिरे तस्य कवाटे स्थापयित्वा तत् पावयाश्चक्रिरे,
अर्घतो मेयादुर्गमारभ्य हननेजस्य दुर्गं यावत् तत् पवित्रयाश्चक्रिरे ।
तस्य सन्निधौ यिरीहो र्गनवाः प्राकारं पुन निर्म्ममिरे । तेषामुपकरणे १
इन्नेस्तनयः सक्कुरः पुन निर्म्ममे । अपरं सिनायाहस्य पुत्रा मत्स्यदारं २
पुन निर्म्ममिरे तस्य वृहत्वाष्टानि चोत्थापयाश्चक्रिरे किञ्च तस्य कवाटे
कुञ्जिका अर्गलानि च स्थापयाश्चक्रिरे । तेषामुपकरणे कोसस्य पौत्र ४
ऊरियस्य पुत्रो मिरेमोतः पुन निर्म्ममे । तस्य सन्निधौ मिशेषवेलस्य पौत्रो
वेरिखियस्य पुत्रो मिशुल्लमः पुन निर्म्ममे । तस्यान्तिके वानाहस्य पुत्रः
सादोकः पुन निर्म्ममे । तस्य समीपे तिकोयीया मनुजाः पुन निर्म्ममिरे ५
परन्तु तेषां प्रमुखमानवाः स्वेषां परिवृष्टस्य कार्यं न प्रवृत्तिरे । अन- ६
न्तरं पासेहस्य पुत्रो यिदोयादायो विषोदियाहस्य पुत्रो मिशुल्लमश्च
पुरातनं दारं पुन निर्म्ममाते, तौ तस्य तिर्यक्काष्ठान्युत्थापयाश्चक्राते तदी-
यकवाटे कुञ्जिका अर्गलानि च स्थापयाश्चक्राते । तयोः उपकरणे गिवियो- ७
नीयो मिजटियाहो मिरेओषीयो यादेनश्चापरं गिवियोनीया मिस्था-
हीयाश्च मनुजाः सरितो ऽवारस्यदेशाधिपस्य सिंहासनं यावत् पुन
निर्म्ममिरे । तस्य सन्निधौ नाडीन्धमानां मर्ध्यायो हर्षयस्य तनय ८
उघीयेलः पुन निर्म्ममे । तस्योपकरणे गन्धवगिम्बंशोयो हनानियः पुन निर्-
म्ममे किञ्च ते दीर्घप्राकारं यावद् यिरूशाननं द्रढयाश्चक्रिरे । तेषां समीपे ९
यिरूशाननप्रदेशस्यार्द्धभागस्याधिपति र्हरस्य तनयो रिफायः पुन निर्-
म्ममे । तस्य सन्निधौ हूरूमफस्य तनयो यिदायाहो निजभवनस्य सम्- १०
खस्यं प्राकारं पुन निर्म्ममे । तस्य समीपे हृश्वर्नियस्य तनयो हट्टूशः पुन
निर्म्ममे । अपरं हारीमस्य पुत्रो मल्कियः पदतमोयावस्य तनयो ११
हशूरवश्च तदन्यभागं चुल्लिदुर्गश्च पुन निर्म्ममाते । तदुपकरणे यिरूशान- १२
नप्रदेशस्यार्द्धस्याधिपो हजोहेशस्य तनयः शलूमस्तदीयदुहितरश्च पुन
निर्म्ममिरे । अनन्तरं हानूजो सानोहनिवासिनश्च जोका निन्नभूमे दारं १३
पुन निर्म्ममिरे । ते तस्य निचयनं चक्रिरे किञ्च तस्य कवाटे कुञ्जिका
अर्गलानि च स्थापयाश्चक्रिरे, अपरं सारदारं यावत् प्राकारस्य सहाश्च

- १४ इक्षान् पुन निर्म्ममिरे । अपरं वैयक्कीरमप्रदेशस्याधिपती रोखवस्य पुत्रा
मस्त्रियः सारदारं निर्म्ममे, स तस्य निचयनं चक्रिवान् किञ्च तस्य
- १५ कवाटे कुञ्जिका अर्गलानि च स्थापयाचक्रे । अपरं मिस्याप्रदेशस्याधि-
पतिः कञ्चैवेत्तनयः शङ्खुमः प्रखवस्यस्य हारं पुन निर्म्ममे, स तत्
निर्म्माय तदीयाच्छादनं चक्रवान् अपरं तस्य कवाटे कुञ्जिका अर्गलानि
च स्थापयाचक्रे किञ्च दायूरो नगराद् अवरोहयार्घकं सोपानं यावत्
राष्ट्र उद्यानस्य सम्मुखस्यायाः श्रीलोहपुष्करिण्याः प्राकारं पुन निर्म्ममे ।
- १६ तस्योपकण्ठे वैतसूरप्रदेशस्यार्द्धभागस्याधिपतिरसूकस्य तनयो निहि-
मियो दायूदः शवागाराणां सम्मुखे खनितायाः पुष्करिण्या अभ्यङ्गे
- १७ यावत् वीरलोकानां भवनानि च यावत् पुन निर्म्ममे । तस्य सन्निधौ
जेवीयानाम् अन्तर्गता वानेस्तनयो रिद्धमः पुन निर्म्ममे । तस्य सन्निधौ
क्षीयलाप्रदेशस्यार्द्धभागस्याधिपति र्हश्रवियः स्त्रीयभागं पुन निर्म्ममे ।
- १८ तस्य समीपे तेषां आढनिवहो ऽर्घतः क्षीयलाप्रदेशस्यार्द्धभागस्याधिपति
१९ हेनाददस्य तनयो ववयः पुन निर्म्ममे । तस्योपकण्ठे मिस्याया अधिपति
र्येश्रुयस्य तनय रसुरः प्राकारस्य वक्रभागे स्थितस्यास्त्राष्टस्य वर्त्मस-
२० म्मुखे स्थानमपरं पुन निर्म्ममे । तस्योपकण्ठे सव्वयस्य तनयो बाहूको
यत्नं कृत्वा प्राकारस्य वक्रभागात् प्रधानयाजकस्थेत्त्रियाश्रीवस्य गेहदारं
- २१ यावत् स्थानमन्यत् पुन निर्म्ममे । तस्य समीपे कोसस्य पौत्र उरियस्य
पुत्रो मिरेमेत श्क्षियाश्रीवस्य गेहदारम् आरभ्येक्षियाश्रीवस्य गेहस्य
- २२ प्रान्तं यावत् स्थानमपरं पुन निर्म्ममे । तस्य सन्निधौ समभ्रूमे र्याजकलोकः
२३ पुन निर्म्ममिरे । तदुपकण्ठे विन्यामीने श्रुवश्च स्त्रीयगेहयोः सम्मुखे
पुन निर्म्ममाते । तत्सन्निधावननियस्य पौत्रो मासेयस्य पुत्रो ऽसरिपः
- २४ स्त्रीयगेहस्य सम्मुखे पुन निर्म्ममे । तस्योपकण्ठे हेनाददस्य पुत्रो विन्नवि-
रसरियस्य भवनमारभ्य प्राकारस्य वक्रम् अर्घतः कोऽयं यावत् स्थानम-
२५ परं पुन निर्म्ममे । अनन्तरम् ऊषयस्य तनयः पाणको वक्रस्य सम्मुखे
प्राकारस्य सम्मुखे बन्धनालयस्य चत्वरस्य समीपस्थस्य राष्ट्र ऊर्द्धप्रासा-
दाद् बहिर्वर्तिदुर्गस्य सम्मुखे च प्राकारं पुन निर्म्ममे । तस्य सन्निधौ
- २६ परिवोश्रस्य तनयः पिदायः पुन निर्म्ममे । निधीनीयकोका सोपाने ऽर्घतो
मीरदारस्य पूर्वदिशः सम्मुखं स्थानं बहिर्वर्तिदुर्गं च यावद् ऊभुः ।
- २७ तत्सन्निधौ तिकोवीया बहिर्वर्ति दृष्टदुर्गम् आरभ्य सोपानस्यप्राकारं
- २८ यावद् अपरं स्थानमेकं पुन निर्म्ममिरे । इयदारस्य परदिशम् आरभ्य

याजकानाम् एकैको जनो निजगेहस्य सम्मुखं प्राकारं पुन निर्म्ममे ।
 तत्सन्निधाविन्नेरस्य तनयः सादोको निजगेहस्य सम्मुखं पुन निर्म्ममे । १८
 तस्योपकण्ठे पूर्वद्वारदक्षकः शिखनियस्य तनयः शिमधियः पुन निर्म्ममे ।
 तस्योपकण्ठे श्रेणिमियस्य तनयो हनानियः साकफस्य षष्ठः पुत्रो हानूनश्च १०
 स्थानमपरमेकं पुन निर्म्ममाते । तत्समीपे वैरिखियस्य तनयो मिशुल्लमो
 निजप्रकौष्ठस्य सम्मुखं पुन निर्म्ममे । तस्य सन्निधौ नाडोन्धमस्य तनयो ११
 मल्लिक्यो निधीनीयानां वणिजश्च स्थानं यावत् निपकद्वारस्य सम्मुखं
 प्राकारं कोणस्य वत्सं यावत् पुनर्निर्ममे । अपरं कोणस्थमार्गस्य मेघ- ११
 द्वारस्य च मध्ये नाडोन्धमा वणिजश्च पुन निर्म्ममिरे ।

४ चतुर्थोऽध्यायः ।

१ रिपूणां निन्दायाः कथनं ७ वैरिकां विरुद्धं रक्षकाणां स्थापनं ११ कर्मकारिणां
 हस्तेष्वक्षसमर्पणं १८ मानवान् प्रति निहिमित्यस्य मन्त्रणाकथनञ्च ।

अपरं वयं प्राकारं पुन निर्म्ममीमहे वाचमिमाम् आकर्ण्य सन्व- १
 ङ्कटशुक्लोप मञ्जाकोधान्वितः सन् विह्वदीयान् तिरस्कृतवांश्च । अपरं १
 निजभ्रातृणां शोमिरीणीयबलानाञ्च साक्षात् वाचमिमां व्याहरत्, एते
 जीर्णा विह्वदीयाः किं करिष्यन्ति ? इमे कदा निवर्त्तिष्यन्ते ? इमे किं
 यज्ञं करिष्यन्ति ? एकस्मिन् दिने किं कर्मैतत् साधयिष्यन्ति ? प्रसी-
 ङ्कतान् पाषाणान् धूलिराशिभ्य उल्याप्य किं सजीवान् करिष्यान्त ? तेन २
 तस्य समीपस्थो ऽम्नोनीयटोवियः कथयामास, ते यत् निचयनं कुर्वन्ति
 तत्र यदि प्रह्माल आरौहति तर्हि स पाषाणनिर्मितः प्राकारो भिद्य-
 मानः पतिष्यति । हे अस्माकम् ईश्वर अवयं कुरु, वयं निन्दिता अभ- ४
 वाम । एतैः कृतम् अपमावम् एतान् प्रति परावर्त्तय । अपरं दासा-
 गाररूपे देशे कोठितवस्तूनीवैतान् स्थापय । एतेषां कण्ठं न गोपय, ५
 एतेषाम् अघर्मं भवतः सम्मुखाद् व्युत्पत्तां, यतस्ते निचायकानां सम्मुखे
 तत्र कोपम् अजनयन् । तथापि वयं प्राकारं निरमिमीमहि, ततः स १
 क्त्वः प्राकार उच्यतेऽर्द्धं यावत् सम्पन्नो ऽभूत् । यतो लोकानां मनः
 कर्मस्थासक्तम् आसीत् ।

अनन्तरं विरूपाक्षमश्रुप्राकारस्य पुनर्निर्म्माणां प्रवर्त्तते तस्य भग- ७
 यानानां जीर्णोद्धार आरभ्यते चैतन्निर्गुण्य सन्वङ्कटः टोविय आरवीया

- ८ अग्नीषोमीया अस्वदेदीयाश्च अन्नं कुडाः सक्तो यिक्त्रालमस्य विवर्द्धं बोध-
 ९ नार्थं तन्नगरस्य वृद्धे बोधनार्थं च सर्वे वाचां कर्तुम् ऐक्यमन्त्रं चक्रिरे । तेन
 वयं खेषाम् ईश्वरस्य सन्निधौ प्रार्थयामहि दिवानिष्टं तेषां विवर्द्धं
 १० रक्षकान् अस्त्रापयामहि च । अपरं यिक्त्रदीयाः कतिपयलोका अपरम्
 भारवाहका दुर्बला जाता इदानीमपि वृद्ध जीर्णं विद्यते, वयं प्राकारं
 ११ पुनर्निर्मातुं न पारयामः । अस्माकं वैरियोऽप्यकथयन् वयम् इतैरवि-
 दिता अदृष्टाश्चेतेषां स्थानं प्रविष्टैतान् इनिव्यामस्तत् कर्म निवर्त्तयि-
 १२ व्यामश्च । अपरं तेषां समीपवासिनो यिक्त्रदीया येभ्यः स्थानेभ्योऽस्माक-
 मीपं गमनागमने अकुर्वन्, तेभ्यः सर्वेभ्यः स्थानेभ्यो दशवारान् अस्माकं
 सन्निधिम् आगत्य तद् वधोऽवदन् ।
 १३ अपरम् अहं तेषां स्थानानाम् अधः प्राकारस्य पश्चाद् अनाहतस्वनेषु
 लोकान् नियुक्तवान् अर्थतश्चन्द्रहासशूलधनुर्धारिणो लोकान् वंश-
 १४ क्रमेण नियुक्तवान् । अनन्तरम् अहम् अवालोकयं किञ्च प्रोक्ष्याय प्रमुख-
 लोकान् अध्यक्षान् तदन्यनिखिललोकांश्च गदितवान् ययं तेभ्यो मा
 विभीत, महान्तं भयङ्करं परमेश्वरं स्मरत, खेषां आतृषां पुत्रपत्नीषां
 १५ जायानां ग्रीहानाञ्च निमित्तं समरं कुर्वत । अनन्तरं तेषाम् अभिप्रायो
 अस्माभिर्बुद्ध ईश्वरेण तेषां मन्त्रणा अर्घीकृता धैतिवार्त्तायाम् अस्माकं
 १६ रिपुभिः श्रुतायां वयं सर्वे पुनः प्राकारं गत्वा स्त्रीये स्त्रीये कार्ये प्रावर्त्ता-
 १७ महि । तदेव दिनमारभ्य मम दासेयानाम् अङ्गमनुजाः कार्यम् अकुर्वन्
 अन्याङ्गलोकाश्च शूलपलकधनुर्वर्माणि धारयन्तोऽतिष्ठन् अपरं जस्यस्य
 १८ यिक्त्रदावंशस्य पश्चात् सैन्याध्यक्षा अपरन् । ये प्राकारस्थोपरिष्ठात् नि-
 चयनम् अकुर्वन् ये च भारान् अवहन् आरोपयन् वा ते सर्वे हस्ते-
 १९ नैकेन कर्माकुर्वन् तदन्यहस्तेन च शूलम् अधारयन् । निषावकाश्च
 सर्वे कटिषु बद्धलङ्का अषाययन् तुरीवादकश्च मम सन्निधावतिष्ठत् ।
 २० अनन्तरम् अहं प्रमुखलोकान् अधिपतीन् तदन्यनिखिललोकांश्च
 आह्वरं, कार्यमिदं समहत् स्तविततश्च इयमपि प्राकारस्थापरिष्ठाद् वि-
 २१ कीर्त्ता मिष्टो दूरवर्त्तिन्श्च । तस्माद् वन्न कुत्रापि स्थाने यथाभिलूटीशब्दः
 शोष्यते तत्रैवास्मत्समीपं समागन्तव्यम् । अस्माकम् ईश्वरोऽस्माकं नि-
 २२ मित्तं समरं करिष्यति । अनेन प्रकारेण वयं तस्मिन् कार्ये परिचयम्
 अकुर्व्म, अस्माकम् अङ्गमनुजाश्चाहसोदयमारभ्य तारकौदयं यावत्
 २३ शूलानि धारयन्तः समतिष्ठन्तः तस्मिन् समये मया लोकाः पुनश्च-

दिता एकैको जनः स्वदाधेन समं यिरुशासकस्य मध्ये निष्ठां यापयतु,
तथा सति ते निष्ठायां स्वस्माकं रक्षोपकारका दिने च कार्योपकारका
भविष्यन्ति । तस्मात् मया मम भ्रातृभिर्मम दासैर्मम रक्षकानुचरैश्च ११
वसनानि न मोक्षितानि, एकैकस्य श्रुणुमेव खानम् अभवत् ।

५ पञ्चमोऽध्यायः ।

१ लोकानां कलकथनं इ कुषादपाहिणो लोकान् तिरस्कृत्य कुषोदस्य प्रतिदानाय
निहिमित्तस्य निदेशनं १४ अध्यायत्वपदस्य वेतनं न गृहीत्वा निजजितेन बल्लो-
कानां भरसं ।

अनन्तरं निजभ्रातृणां यिद्धदीयानां विरुद्धं साधारणलोकानां तदीय- १
योधिताश्च महाकलह उदतिष्ठत् । केचिद् अगदन् स्वस्माकं बहवः मुत्रा २
दुहितरश्च सन्ति तस्माद् वयं यथा भुञ्जाना जिवेम तदर्थं शस्यानि
ऋत्वात्वेन गृहीतवन्तः । अपरे केचिद् अगदन् वयं खेषां शस्यक्षेत्राणि ३
द्राक्षाक्षेत्राणि गृह्णाणि च न्यासीकृत्य दुर्भिक्षसमये शस्यानि ऋत्वात्वेन
गृहीतवन्तः । अपरे केचिद् व्यवहरन् राजकरस्य निमित्तं वयं खेषां ४
भूमिद्राक्षाक्षेत्राणि न्यासीकृत्य मुत्रा ऋत्वात्वेनागृह्णीम । स्वस्माकं वपुष्य- ५
क्षदीयभ्रातृणां वपुषां तुल्यानि किष्वास्माकं सन्तानास्तदीयसन्तानानां
तुल्याः । किन्तु पश्यत तनया दुहितरश्चास्माभिर् दासत्वाधीनोकर्त्तव्याः,
स्वस्माकं दुहितृणां मध्ये काचिद् इदानीमपि दासत्वाधीनाः सन्ति तासां
मोचनश्चास्माकं न साध्यं यतो ऽस्माकं शस्यक्षेत्राणि द्राक्षाक्षेत्राणि चाप-
रेषां लोकानाम् अधिकारित्वे विद्यन्ते ।

तदानीम् अहं तेषाम् एतादृशं कातरत्वशब्दम् एतानि वाक्यानि च ६
निष्पन्नं भ्रष्टं कुपितवान् । अपरं निजे मानसे विविधं प्रमुखलोकान् ७
अधिपतौश्च भर्त्सयन् तेषां ऽवादिषं, यूयं निजनिजभ्रातृभ्यः कुसीदं
गृह्णीथ । अपरं तेषां विरुद्धं महासमाजं कृत्वागदं, स्वस्माकं भ्रातरो ये ८
यिद्धदीयलोका इतरदेशीयेषु विक्रीता आसन् ते यथासाध्यम् स्वस्माभिः
यन्तुकीयन्त, इदानीं यूयमपि किं खेषां सहजान् विक्रीषीथ? ते किम्
स्वस्माभिः क्लेश्याः? तेन ते लोका नीरवाः सन्तो ऽतिष्ठन् किमपि
प्रतिभावितुं नाशक्नुवन् । अपरं मया अदितं युष्माभि र्यत् क्रियते तन्न ९
भद्रम् । स्वस्माकं वैरिणाम् इतरजातीयलोकानां जिन्दाभयाद् अस्मदीये-
भ्यस्तस्य भक्तिः किं युष्माभिर् नोचरितव्या? अहं मदीयभ्रातरो मम दा- १०

- सेवाच्च वचनमपि मुद्रायां प्रख्यानाच्च दानेन तेषाम् उत्तमर्थाः, किन्तु मया
 ११ विनीयते, एतत् कुसीदयश्चकम् अस्माभिविहितम् । मया विनीयते
 तेषां प्रत्यक्षेणापि प्राक्षाक्षेणापि जितवृत्ता गेहानि चास्माभिः पुन
 दीयन्तां, बुद्ध्याभिश्च तेषो यानि मुद्राप्रत्यक्षाकारसत्तेजानि च्छब्दत्वेन
 १२ दत्तानि तेषां वृद्धकुसीदमपि पुन दीयतां । तदानीं ते कथितवन्तः, वयं
 तानि प्रतिदास्यामन्तान् किञ्चन न याचिष्यामहे त्वया यद् ग्रथते तदेव
 करिष्यामहे । तदानीम् अहं याजकान् आह्वय तदात्मानुसारेणास्माभिः
 १३ कारिष्यत इति तान् अग्रपथयम् । अपरं मया वस्त्राणाम् आस्त्राण्य
 गदितं, यो जन एतां प्रतिष्ठां न समाचरति, ईश्वरस्तस्य गृहाद् उपा-
 र्जितविधयाच तम् इत्थम् आस्त्राण्य क्षिपतु स चेत्थम् आस्त्राण्यो
 ऽकिञ्चनश्च भवतु । ततः हस्तः समाजस्तथात्स्वित्पुत्रा परमेश्वरं धन्यम्
 अचदत् । अनन्तरं मनुजान्तदात्मानुयायिनम् आचारम् अकुर्वन् ।
 १४ यिद्धदादेशस्थाधिपतित्वपदे मम नियोगस्य दिनमारभ्यार्थतो नृपते-
 र्तसस्तस्य राजत्वस्य विंशतितमं वत्सरमारभ्य द्वाविंशतमं वत्सरं या-
 वद् एतान् दादश्वत्सरान् मया मम भ्रातृनिवहेन च देशाध्यक्षस्य भक्ष्यं
 १५ नाभुञ्जि । मत्पुत्रवर्तिने ऽधिपतयो जोक्त्रेषु भारम् अपर्ययन्तोभ्यश्चत्वा-
 रिंशच्छकलपरिमितानि रौप्याणि तदन्यद् भक्ष्यं प्राकारसच गृहीत-
 वन्तः, अपरं तेषां दासेया अपि जोकानां शासकत्वम् अकुर्वन्, परन्वी-
 १६ श्वराद् विभ्यता मया तज्जाज्ञियत । एतस्य प्राकारस्य कार्ये ममासक्ति-
 हेतुना वयं किमपि क्षेपं नाक्वीचीम किञ्च मदीयाः सर्वे दासास्तस्मिन्
 १७ स्थाने कर्मणि मिलितवन्तः । अपरं यिद्धदीवानाम् अधिपतीनाच्च साङ्-
 ग्रतं जना अस्त्राण्युर्दिक्ष्यानां भिन्नजातीयानां मध्याचास्त्राण्यम् उपकरणं
 १८ आगता जोकाश्च मदीयभोजनासने समुपाविशन् । तस्मिन् समये मन्त्रि-
 मितं प्रतिदिनम् एको नृपभः षट् उत्तममेवाचापयन्त पक्षिषो ऽप्य-
 पयन्त । अपरं दशदिवसानां मध्ये वारमेकं यथेष्टो नागाविधो प्राक्षा-
 रसञ्चानीयत । तथापि जोकानां दासत्वभारस्य ग्रहणत्वाद् अधिपति-
 १९ त्वस्य चेतनं नायाचे । हे मदीवेश्वर, एतेषां जोकानां निमित्तं मया
 यानि कर्माणि कथीयन्त तदनुसारेण कल्याणाय मां स्मर ।

६ षष्ठाऽध्यायः ।

१. वनवृद्धस्य धूर्तता यथाजनरथो वेतनपाणिना भविष्यदादिना निश्चिमिधं वाचयितु

तस्य चेद्वनं १५ कर्मणः सनातिप्राप्तत्वात् वैरिणाम् अद्वेजनं १७ रिपुभिः सद्यः प्रमुषयिष्यद्दीयानां गुप्तमन्त्रशायाः प्रकटीभवन् ।

अनन्तरं मया प्राकारः पुनर्निर्मितस्तस्य मध्ये किञ्चन कीर्णं स्थानं १
न विद्यते केवचं दारैः कवाटानां संयोगस्तदानीमपि न कृत एतस्यां
वाक्तायां सन्वह्णटेन टोवीयेनारवीयगेशमेनास्माकम् अन्यैर्वैरिभिश्च
श्रुतायां सन्वह्णटो गेशमश्च मां हिंसितुं मतिं विधाय दृतेन माम् प्रति २
वच इदं प्राहिण्यताम्, आगच्छ वयम् आनुप्रान्तरस्थेषु ग्रामेषु परस्परं
साक्षात् कुर्महे । ततो मया दूतैरिदं प्रतिवचनं तौ प्रति प्रहितम्, ३
अहम् एकं महत् कर्मानुतिष्ठामि, तत्रावरोढुं न पारयामि । मयि
श्रैथिल्यं विधाय युष्माकं सन्निधिं गते कर्म कुतो निवर्त्तियते? इत्थं ४
चतुर्वारं तैर्ममोपकण्ठं लोका प्रहिता मयापि तान् प्रति तादृशं प्रत्यु-
त्तरं कृतं । अनन्तरं सन्वह्णटस्तेन प्रकारेण पञ्चमं वारं मम सन्निधिं ५
निजं दासेयं प्राहिण्योत् । तस्य करे मुक्तं पत्रमेकमासीत् तन्मध्य एतादृ-
शानि वाक्यानि लिखितान्यविद्यन्त, त्वं यिहदीयाश्च राजप्रोहं विधातुं
मतिं कुर्वथ तस्मिन्नात् प्राकारं पुनर्निर्मिमीषे पश्चात् त्वं तेषां राजा
भविष्यतीति किंवदन्ती भिन्नजातीयानां मध्ये श्रूयते गेशमेनापि तदेवो-
च्यते । अपरं यिहदीयानां नृपतिरेको विद्यते त्वं स्वस्य कृते यिहूष्णात्मने ७
वच इदं घोषयितुं भविष्यदादिनो न्ययुष्थाः । इदानीम् एतद्वा-
क्यानुयायिनी वाक्ता नृपेण श्रोष्यते तस्माद् आगच्छावां भिक्षित्वा
मन्त्रयावः । तदानीम् अहं दृतेन तं प्रति वाचमिमामवा । इदं त्वया ८
यद्यद् वचो गदितं तद् यद्यर्थं नहि, तत् तवैव मनसा कल्पितम् ।
एतस्मिन् कर्मणि तेषां हस्ता दुर्बला भवन्तु तेन तत्र सेव्यतीत्याशया
ते सर्वे ऽस्मान् अत्रासयन्, अतो हे परमेश्वर त्वं मम हस्तौ वजिनौ
कुरु । अनन्तरं मिहेटवेजस्य पौलो दिलायस्य पुलो यः शिमयियो १०
ऽवबद्ध आसीत् मयि तस्य निवेशनं गते सो ऽवादीत्, ईश्वरस्य गेहे
ऽर्पतो मन्दिरस्य मध्यस्थाने भिक्षित्वास्माभिर्मन्दिरस्य दाराणि बध्यन्तां
यतस्ते त्वां आपादयितुमार्गमिच्छन्ति क्षब्दायामस्यामेव त्वां आपाद-
यितुम् आगमिष्यन्ति । तेनाहम अभाषे मत्तुल्यो मनुजः किं पलायि- ११
ष्यते? मत्तुल्यो मानवः प्राकरद्वार्यं किं मन्दिरम् आश्रयिष्यते? मया
तन्न प्रवेक्ष्यते । अनन्तरम् ईश्वरस्तं न प्राहिण्योत् स मम वैरित्वात् तद् १२
भविष्यत्प्रवचनम् अभाषत किञ्च टोवीवः सन्वह्णटश्च तस्मै वेतनं प्राय-

- ११ अहतां मया विविच्यैतद् अथोधि । अहं यद् विभ्यत् तत् कर्म कुर्वीं यात-
कक्षाचरेयमित्यं तयोर्भिमतात् कुख्यातिं गत्वा ताभ्यां निन्दनीयो
- १४ भवेयम् एतत्कृते तौ तस्मै वेवर्णं क्यतरताम् । हे मदीश्वर टोवियः सम-
वह्णतो भविष्यद्वादिनो नोयदिया तदितरे च ये भविष्यद्वादिनो माम्
अभीषयन् ते निजक्रियानिदानात् त्वया स्मर्यन्ता ।
- १५ अनन्तरं द्विपक्षाद् दिवसानां मध्य इल्लमासस्य पञ्चविंशे दिवसे
- १६ प्राकारः समाप्तम् अगमत् । तदानोम् अस्माकं निखिलैः परिपत्त्यि-
भित्तस्थां चार्त्तायां श्रुतायाम् अस्मच्चतुर्दिकस्यभिन्नजातीयेषु तस्मिन्
कर्मणि दृष्टे ते ऽतीव विवर्णवदना अभवन् यत एतत् कर्मास्माकम्
इश्वराद् अभवदिति तैरबोधि ।
- १७ तस्मिन् समये यिह्णदावंशस्य प्रमुखमानवाः टोवियस्य सन्निधिं बहूनि
पत्राणि प्राहिण्वन् तथा टोवियस्य पत्राण्यपि तेषां सन्निधिम् अग-
- १८ ष्णन् । यतः स अारहतनयस्य शिरानियस्य जामातासीत् किञ्च तस्य
तनयो यिहोहानना वैरिगियतनयस्य मिश्रस्यस्य दुहितरं कृत्वा
एतद्दिनाद् यिह्णदामध्ये बहवो मानवाः शपथेन तस्य वशा जाताः ।
- १९ ते मम संमत्तं तस्य नुतिमं अकुर्वन् अपरं मदीयवार्त्तामपि तस्य समस्तं
अगदन्, किञ्च टोवियो मां आसयितुं मां प्रति पत्राणि प्राहिणोत् ।

७ सप्तमोऽध्यायः ।

- १ इताने हनानिपस्य च इमेषु यिह्णालस्य समपेक्षं ४ वासिनाद् आगतानां
वस्त्रमनूजानां संख्या ४९ याजिकानां सेवीयानां मायकानां दासपानानां निधी-
मीयानां सुक्रेमनो दासवर्गोपानाम् अविदिनयंशप्राजकानाञ्च कथनं १६ निजि-
कलोकानां संख्या पञ्चादीनां संख्या प्रधानलोकानां दानानि च ।
- १ अनन्तरं प्राकारे निष्कन्ते मया दारेषु कवाटान्ययुज्यन्त, अपरं दार-
- २ पालका गायका सेवीयाश्च नियुक्ताः । अनन्तरं मया निजभ्राता इतानि
दुर्गाधिपति हनानियश्च यिह्णालस्योध्यक्षत्वे नियुक्ता यतो हनानियो
- ३ विश्वाख्यः पुमान् इश्वरभक्त्या बहूभ्यो विशिष्टश्चासीत् । अपरम् अहं
तौ समादिशं यावत् सूर्यरश्मिः सतापो न भवति तावद् यिह्णालस्य
दाराणि युवाभ्यां न मोचयितव्यानि । अपरं मनुष्येषु खमेहानि न
प्रविष्टेषु दाराणि दोडव्यामूर्गलैश्च बहूव्यानि । किञ्च यिह्णालस्यनि-
वासिनां युवाभ्यां रक्षकवर्गेषु निबोक्तव्याः, एकैको जनः शीवरक्षकवर्गं

स्त्रीयग्रेहसम्मुखे च नियुज्यतां । यतो नगरं सुविततं सुमहत्तान्ति किन्तु ४
तन्मध्ये स्त्रीकलौका विद्यन्ते गेहनिर्म्माद्यश्च न प्रवर्तते ।

अपरम् अहं यत् प्रमुखलोकान् अधिपतीन् तदन्वेषोकांश्च गण्यनार्थं ५
सङ्गृह्णीयाम् इत्यस्मिन् अर्थे मदीयेन्द्रो मम मनः प्रावर्त्तयत् किञ्च मया
बाबिलाद् आगतानां मनुजानां वंशावलिस्तृचकं पञ्चमेकम् अलम्भि
तत्रैतानि वचांसि लिखितान्यासन् ।

बाबिलीयष्टपेण निवृत्तलिखरेण प्रवासिता जनपदस्य ये वन्दिलोका ६
यिरुशालमं यिहूदादेशीयानि निजनगराणि वा प्रत्यागन्तुं यात्रां वि-
धाय सिखन्नाविषो येऽश्रुयो निहिमियो ऽसरियो रयमाहो नहमानि ७
र्मर्दिखयो विलशनो मिसपरो विगवयो निहूमे वानाहृश्चैतैः समं परा-
हत्याजम्भुस्तेषाम् इत्यायेलीयलोकानां संस्था । परियोश्ववंशस्य शताधिके ८
हे सहस्रे द्विसप्ततिजनाः । शिफटियवंशस्य द्विसप्तत्यधिकानि त्रीणि ९
शतानि जनाः । आरह्ववंशस्य पञ्चसप्तत्यधिकानि षट्शतानि जनाः । १०
पहृतभोयाववंशस्य येऽश्रुयथोयाववंशीया अष्टादशधिकाष्टशताधिके ११
हे सहस्रे जनाः । एकमवंशस्य चतुःपञ्चाशदधिकशतद्वयाधिकं सहस्रं १२
जनाः । सप्तवंशस्य पञ्चत्वारिंशदधिकान्यष्टशतानि जनाः । सक्तेयवं- १४
शस्य षष्ठीधिकानि सप्तशतानि जनाः । विन्नूयिवंशस्याष्टत्वारिंशदधि- १५
कानि षट्शतानि जनाः । वेवयवंशस्याष्टविंशत्यधिकानि षट्शतानि १६
जनाः । अस्रगदवंशस्य द्वाविंशत्यधिकशतत्रयाधिके हे सहस्रे जनाः । १७
अदोनीकामवंशस्य सप्तषष्ठीधिकानि षट्शतानि जनाः । विग्वयवंशस्य १८
सप्तषष्ठीधिके हे सहस्रे जनाः । आदीनवंशस्य पञ्चपञ्चाशदधिकानि षट्- १९
शतानि जनाः । आटेरवंशस्य द्विष्कियवंशीया अष्टनवतिजनाः । ह्यू- २१
मवंशस्याष्टाविंशत्यधिकानि त्रीणि शतानि जनाः । वेत्सयवंशस्य चतुर्विं- २२
शत्यधिकानि त्रीणि शतानि जनाः । हारीफवंशस्य द्वादशधिकं शतं २४
जनाः । शिवियोनवंशस्य पञ्चनवतिजनाः । वैतकेहमीया निटोफाही- २६
याश्च मनुजा अष्टाशीत्यधिकं शतं जनाः । अनाथोतीया मनुजा अष्टा- २७
विंशत्यधिकं शतं जनाः । वैथस्नावतीया मनुजा द्विचत्वारिंशज्जनाः । २८
किरियतयिगारीमीयाः किफीराहीया वेरोतीयाश्च मनुजास्त्रिचत्वा- २९
रिंशदधिकानि सप्तशतानि जनाः । रामोतीया मेवाथीयाश्च मनुजा ३०
एकविंशत्यधिकानि षट्शतानि जनाः । मिकमसीया मनुजा द्वाविंशत्य- ३१
धिकं शतं जनाः । वैथेकीया अथोयाश्च लोकास्त्रयोविंशत्यधिकशतं जनाः । ३२

- १४ अन्धनिबोर्मनुजा द्विपक्षाशङ्कनाः । अन्धैकमवंशस्य चतुःपक्षाशङ्कधि-
 १५ कश्चतदयाधिकं सहस्रं जनाः । चारीमवंशस्य विंशत्यधिकानि त्रीणि
 १६ शतानि जनाः । विरोडुवंशस्य पञ्चदशविंशत्यधिकानि त्रीणि शतानि
 १७ जनाः । अपरं कोदवंशस्य चादीदवंशस्य शोभोवंशस्य चैकविंशत्यधि-
 १८ कानि सप्तशतानि जनाः । सिनायावंशस्य त्रिंशदधिकमवशतानि त्रीणि
 सहस्राणि जना आसन् ।
- १९ याजकानाम् ३४ संख्या । येऽयुयवंशजयिदयियवंशस्य त्रिसप्तत्यधि-
 ४० कानि नवशतानि मनुजाः । इम्मेरवंशस्य द्विपक्षाशङ्कधिकं सहस्रं जनाः ।
 ४१ पशुङ्करवंशस्य सप्तचत्वारिंशदधिककश्चतदयाधिकं सहस्रं जनाः । चारी-
 मवंशस्य सप्तदशाधिकं सहस्रं जनाः आसन् ।
- ४२ जेवीयानामियं संख्या । होदवियवंशे येऽयुयस्य कद्रोयेकस्य च वंशस्य
 चतुःसप्ततिजना आसन् ।
- ४४ गायकानामियं संख्या । आसफवंशस्याष्टचत्वारिंशदधिकं शतं जना
 आसन् ।
- ४५ दारपाकानामियं संख्या । शङ्खमवंशस्याट्टेरवंशस्य टन्मेनवंशस्या-
 क्खुववंशस्ये हटीटावंशस्य च साकल्येनाष्टात्रिंशदधिकं शतं जना आसन् ।
- ४६ निधीनोयलोकानामियं संख्या । सीहो हस्रपाः टब्बायोतः केरोसः
 ४८ सीयः पादोने जिवानाहो हगावः शङ्खमयो ज्ञानो गिह्लो गहरो
 ४९ राया रिह्लोने निकोदो गसम उधः पासेहो वेघयो मियुनोयो निष्क्री-
 ४५ यो वक्कूको हस्रपा हरङ्गरो वसकूतो मिहोदा हर्षा वर्कासः सीधिराः
 ४६ तेमहो निह्लोहो हटीपाश्चैतेषां निखिकानां वंशनिवह आसीत् ।
- ४७ सुजेमने दासानां वंशनिवहस्येयं संख्या । साटयः सोफेरतः पिरूदा
 ४८ याकाहो दकोको गिह्लः शिफटियो हटीकः पोखेरतहत्यावायीम
 ४९ आमोनश्चैतेषां सर्वेषां सन्ताननिवह आसीत् । निधीनोयः सुजेमने
 दासानां सन्तानान्च साकल्येन दानवत्यधिकानि त्रीणि शतानि जना
 ४९ आसन् । अपरं तेकमेकहात् तेक्कहर्षातः निरूवाद् अरोनाद् इम्मेरा-
 चाग्रता एते मनुजा इत्यायेकीयवंशा भवन्ति न वेति निश्चयार्थं निज-
 ४९ निजपितृवंशस्य मोक्षस्य च प्रमात्रं दानुं न पारयामासुः । दिनायः
 टोवियो निकोदश्चैतेषां वंशानां द्विचत्वारिंशदधिकानि शतशतानि
 ४९ जना आसन् । अपरं याजकवंशस्य मध्ये ह्वायस्य कोसस्य वसिष्ठस्य
 च सन्तानाः । एष वसिष्ठयो गिनिषदीयवसिष्ठस्य दुहितरमेका कृष्ण

तस्य नाम्ना विख्यातो ऽभवत् । वंशवृक्षौ गणितलोकानां मध्य एते खेषां १४
वंशपत्रं गृह्णित्वा न केभिरे तत्कारणाद् अमुचयः सन्तो याजकत्व-
पदाद् भ्रष्टा अभवन् । किञ्च शासकस्तान् अवदत्, यावद् ऊरीम- १५
तुम्भीमयोरधिकारी याजक एको न भविष्यति तावत् पवित्रं वस्तु
युष्माभिर्न भोक्तव्यं ।

अपरञ्च संगृहीताः क्लृप्तसमाजीयाः षड्यधिकशतत्रयाधिकानि दा- १६
चत्वारिंशत्सहस्राणि जना आसन् । तदितरे तेषां दासा दास्यश्च सप्त- १७
त्रिंशदधिकशतत्रयाधिकानि सप्तसहस्राणि जना आसन् । किञ्च तेषां
मध्ये पञ्चचत्वारिंशदधिके द्वे शते गायका गायिकाश्चासन् । तेषां हयाः १८
षट्त्रिंशदधिकानि सप्तशतान्यासन् अश्वतराश्च पञ्चचत्वारिंशदधिके द्वे
शते आसन् । महाङ्गाश्च पञ्चत्रिंशदधिकानि चतुःशतानि गर्दभाश्च १९
विंशत्यधिकसप्तशताधिकानि षट्सहस्राण्यासन् ।

अनन्तरं पितृवंशानां केषिन् मुख्यलोकान्तत्कर्मण्यो दानानि व्यत- २०
रन् । विशेषतः शासको भायडगारे सहस्रैकादशपरिमितं काञ्चन
पञ्चाशद् भाजगानि त्रिंशदधिकपञ्चशतानि याजकानां वसनानि च
व्यतरत् । अपरं प्रधानपितृकाः कतिपयलोकान्तत्कर्मण्यो भायडगारे २१
विंशतिसहस्रादशपरिमितानि सुवर्णानि शतद्वयाधिके द्वे सहस्रे
अर्द्धशेकटकरजतानि च व्यषाणयन् । अपरं तदन्यलोकैर्यददाय तद्वि- २२
शतिसहस्रादशपरिमितानि हेमानि द्वे सहस्रे अर्द्धशेकटकरजतानि
सप्तषष्टियाजकीयवसनानि चासन् । अनन्तरं याजका शेषाया द्वार- २३
पाला गायका अन्ये मनुजा निधीनीया निखिलेच्छायेलीयमनुजाश्च निजे
निजे नगरे निवस्तुम् ध्यारभन्त ।

८ अष्टमोऽध्यायः ।

१ अथश्याया वाक्पानां पठनं प्रवक्तव्यं २ लोकानाम् आनन्दः ३ उपदेशबोधार्थं
मनोभिधानं ४ उद्वेगमहोत्सवाचरकम् ।

अनन्तरं सप्तमे मासि समुपागत इच्छायेलीयलोकेषु च खीयनगरेषु १
वसतिं कृतवस्तु निखिन्ना मनुजा नीरदारस्य सम्मुखस्थे सन्निवेशे जनैक-
वत् सम्भूयाध्यापकम् इन्द्राहम् अवदन्, परमेश्वर इच्छायेकवर्षं यां
अवस्थाम् आद्यापयत् मूससक्तद्वयवस्थापुस्तकं भवतानीयतान् । ततः २
सप्तममासस्य प्रथमे दिवसे याजक इन्द्राहः समाजस्य समक्षम् अर्पितो

- नारीपुरुषादयो यावन्तो मनुजा निश्चयं बोद्धुं शक्नुवन्ति तेषां सन्निधि
 १ तत् शास्त्रम् आनिनाय । अपरं नीरदारस्य सम्मुखस्थे सन्निवेशे नारी-
 पुरुषादयो यावन्तो मनुजा बोद्धुं शक्नुवन्ति तेषामुपकण्ठे स प्रभात-
 मारभ्य मध्याह्नकात् यावत् तत् पपाठ तेन निखिला लोका व्यवस्था-
 २ यत्रश्रवणे श्रोत्राणि निदधिरे । अध्यापक इत्याहस्तत्कर्मणः कृते निर्म्मि-
 तस्य कालमयमस्त्योपरिष्ठाद् उदतिष्ठत्, अपरं मत्तथियः प्रेमा अनाय
 ऊरियो हिल्कियो मामेयाहर्षते तस्य दक्षिणपार्श्वे शिष्य पिदायो
 मीशायेलो मक्कियो हशुमे हम्बवदानाहः सखरियो मिशुल्लमर्षते
 ३ तस्य वामपार्श्वे समतिष्ठन्त । ततो ऽध्यापक इत्याहः सर्वलोकभ्य उच्यते-
 स्थाने सन्तिष्ठमानो निखिललोकानां साक्षात् पुस्तकं मुक्तीचकार,
 ४ तेन पुस्तके मुक्तीक्रियमाणे सर्वे लोका उदतिष्ठन् । अनन्तरम् इत्याहो
 महतः प्रभोः परमेश्वरस्य धन्यवादम् अकार्षीत् तेन निखिललोका ऊर्ध्व-
 वाह्वो भवन्तस्तथास्तु तथान्विति गदितवन्तः किञ्च शिरांसि जम-
 ५ यित्वा मुखे भुवं संस्पृश्य परमेश्वरस्य भजनम् अकुर्वन्त । अपरं येशूयो
 वानिः शेरिवियो यामीना ऽक्लूवः शब्धिषयो हेदियो मासयाहः किर्कीटो
 ऽसरियो योषावन्दो हाननः पिलायो सेवीयाश्च मनुजान् व्यवस्थाम्
 ६ अवोधयन् ततो मनुजाः स्वे स्वे स्थाने तस्थिवांसः । अनेन प्रकारेण ते
 स्पष्टम् उच्चारयन्त ईश्वरस्य व्यवस्थां पठितवन्तः पठनसमये तदीयार्थं
 कुर्वन्तो लोकान् अवोधयन् ।
- ७ अपरं शासिता निहिमियो अध्यापक इत्याहो याजको लोकानां
 शिष्यितारो सेवीयाश्च निखिललोकान् अगदन्, इदं दिनं युष्माकं
 परिष्ठस्य परमेश्वरस्य प्रयतं दिनम् । अथ युष्माभिर्न शोचितयं न वा
 क्रन्दितयं । यतो व्यवस्थाया वाक्यानि प्रदग्बन्तः सर्वे लोकाः क्रन्दनम्
 १० अकुर्वन् । पुनः स तान् अवादीत्, गच्छत पृथं वस्तु भुङ्ग्ध्वं मिथं वस्तु
 पिवत च किञ्च येषां कृते किञ्चिदपि नापकल्पितं विद्यते तेषां भागान्
 प्रहिणुत । अद्यतनम् अस्मदीयप्रभोः पवित्रं दिनं यूयं शोकं मा कुहध्वं,
 ११ यतः परमेश्वरीयो य आनन्दः सैव युष्माकं शक्तिः । अनेन प्रकारेण
 सेवीया निखिलान् लोकान् शान्तयन्तो ऽवदन् नीरवा भवत, अथ
 १२ पवित्रं दिनं, यूयं शोकं मा कुहध्वं । तदानीं सर्वे मनुजाः स्वान् प्रति
 कथितानि वाक्यानि बुद्ध्वा भोजनं पानं भागप्रघमं भक्षणम् आनन्दश्च
 कर्तुम् अगमन् ।

अपरं द्वितीये दिने सर्वलोकानां प्रधानपिटका नरा याजका जेवी- १९
याश्च मिलित्वा व्यवस्थाया वाक्यानि बोद्धुम् उपाध्यायस्येव्राह्मस्य सन्नि-
धिम् आत्रजन् । तदानीं परमेश्वरो मूससा यां व्यवस्थाम् आदिष्टवान्, १४
तन्मध्ये क्लिखितो ऽयं विधिस्तैरकम्भि, यथा, सप्तममासस्य पर्वसमय
इच्छायेलीयवंशैर्बटजेषु वस्तथ्यम्, अपरं यूयं लिप्यनुसारेणोटाजान् नि- १५
र्मातुं पर्वतं गत्वा जितवृक्षाणां वन्यजितवृक्षाणां मेन्धीनां खर्खूरवृक्षा-
णां बडपर्वततःखाश्च शाखा आनयतेति वाक्यं तैः खेषां निखिलनगरेषु
यिरूपालमे च घोषयितव्यं प्रचारयितव्यञ्च ।

- तेन मनुजै र्वंष्टि र्गत्वा शाखा आनीयेकैकस्य गेहपृष्ठे प्राङ्मुखे चाप- १६
रम् ईश्वरीयमन्दिरस्य प्राङ्मुखेषु नीरदारस्य सन्निवेश इफ्पयिमीयदारस्य
सन्निवेशे च खेषां कृत उटजा निर्मिताः । युद्धदासत्वात् परावृत्तानां १७
लोकानां हस्तः समाज उटजान् निर्माय तेघूटजेषु प्रावसन् । नूनपुत्रस्य
यिहोश्रुयस्य समयमारभ्य तद्दिनं यावद् इच्छायेलीयवंशास्तादृशं न कृत-
वन्तः । तस्मात् महानन्दो ऽभवत् । किञ्च प्रथमं दिनम् आरभ्य श्रेष्ठं १८
दिवसं यावत् प्रतिदिनम् ईश्वरीयव्यवस्थापुस्तकस्य पाठो ऽभवत् । इत्थं
ते सप्तदिनान्युत्सवम् आचरन् किञ्च विध्यनुसारेणोत्सवे दिवसे कार्य-
त्वागो ऽजायत ।

६ नवमोऽध्यायः ।

१ उपवासस्य पञ्चानापस्य च कथनं ४ परमेश्वरीयानुपहस्य स्त्रीयपापानाञ्च स्त्रीकरणं ।

तस्य मासस्य चतुर्विंशे दिवसे इच्छायेलीयवंशा उपवस्तुं श्रायवस- १
नानि परिधातुं मस्तकेषु धूली र्मक्षयितुञ्च स्थान एकस्मिन् मिलिताः ।
अपरम् इच्छायेलीयवंशाः परजातीयेभ्यो लोकेभ्यः पृथग्भूय सन्निष्ठ- २
मानाः खेषां पापानि स्वपिटलोकानाञ्च दुरितानि च स्त्रीकृतवन्तः ।
किञ्च तेषु खेषां स्थाने स्थितवत्सु दिवसस्य चतुर्थीयां यावत् तेषां परि- ३
वृत्तस्य परमेश्वरस्य व्यवस्थापुस्तकम् अपठ्यत, तदन्यं चतुर्थीयां यावत्
ते पापस्त्रीकारं खेषां परिवृत्तस्य परमेश्वरस्य भजनञ्चाकुर्वन्त ।

अपरं येऽश्रुयो वानिः कद्मीयेणः शिवनियो वृत्तिः श्रेरेवियो वानिः ४
किनानिश्च जेवीयानां मञ्च उत्तिष्ठन्तः खेषां प्रभुं परमेश्वरम् उद्दिश्य
प्रोचैःस्तरेव प्रार्थनाम् अकुर्वन्त । अनन्तरं येऽश्रुयः कद्मीयेणो वानि ५

- हृश्वनियः श्रेविषो होदियः शिवनियः पिपाश्वियश्चैते जेवीया अम-
 दन्, यृथम् उल्लाय खेघां परमेश्वरस्य गित्यस्याधिगं धन्यवादं विधत्त,
 यथा, सर्वस्माद् धन्यवादात् क्लृप्तेषु अंशं यत् तदीयं मौरवान्तितं
 १ नामधेयं तद् धन्यं भवतु । त्वमेवाहितयः परमेश्वरः । गमनं सर्वोप-
 रिच्छं स्वर्गं तदीयानि सर्वानि बलानि च वसुमती तत्रत्वानि सर्वानि
 वस्तूनि च जलधिसत्त्वानि सर्ववस्तूनि च त्वयैव सखजिरे त्वमेव तेषां
 २ सर्वेषां जीवयितासि स्वर्गाय बलानि च तव भजनं कुर्वते । हे यिहावा,
 त्वमेव स ईश्वरो य इन्द्रां वरित्वा कसदीयानाम् उरनगराद् बहि-
 ३ व्युत्थ तदीयं नामधेयम् इन्द्राह्मिन्त्यकार्षीः । अपरं कसात्तात् तस्म
 मनसो विश्वास्यतां दृष्ट्वा तेन समं नियमं विधाय किनानीयानां चित्ती-
 यानाम् इमेरीयाणां पिरिधीयाणां यिवुधीयाणां गिर्गाश्रीयानाञ्च जन-
 पदं तदीयवंशाय दातुं प्रतिश्रुतवान् तव तद् वाण्यं साधितवाञ्च,
 ४ यतस्त्वं धर्मस्वरूपः । त्वं मिसरदेशे उम्नाकं पूर्वंपुरुषाणां दुर्गतिम् अदा-
 १० क्षीरारवीयसागरस्य तीरे तेषां प्रार्थनाम् अश्रीषीष । अपरं फिरौज-
 स्तस्य दासानां तदीयजानपदानां सर्वेषाञ्च समद्यं त्वं जलद्वान्यान्धैर्य-
 कर्माणि च दर्शितवान् यतो मिस्त्रीयास्तेषां विदुषं धर्मम् आचरन्
 ११ अत्र त्वं मनो निधःयाद्येव यशः प्राप्तः । अपरं त्वया तेषां सम्मुखे जलधौ
 दिधा विभक्ते ते स्थलेनेव जलधे मध्येन पारं गताः किञ्च जलराशौ
 यदत् पाषाणा निक्षिप्यन्ते तदत् तेषाम् अनुधावकास्त्वया गम्भीरतोयेषु
 १२ निक्षिप्ताः । अपरं त्वं दिवा मेघस्तम्भेन रजन्याञ्च तेषां गन्तव्यमार्गदी-
 १३ पकेन वज्रस्तम्भेन तान् अगमयः । अपरं त्वं सीनयगिरिम् अवबध्ना
 गगनात् तैः समम् आकपितवान् तान् प्रति न्यायविचाराद्वा यथार्थ-
 १४ श्वस्था उत्तमान् विधीन् आदिशाञ्च समाप्तापयः । किञ्च निगं प्रयत्नं
 विश्चामदिनं तान् आप्तापयः, अपरं निजदासेन मूससा तान् विधीन्
 १५ आदेशान् श्वस्थाञ्च समादिशः । किञ्च तेषां द्वात्रिबारञ्च स्वर्गात् तेभ्यो
 भक्ष्यम् अदाः, पिपासानिवारणार्थञ्च शैलात् तोयं निरगमयः, किञ्च
 त्वं तेभ्यो वं नीहृतं दातुं शपथमकार्षन्तित्यरिग्रहणार्थं तं प्रवेष्टुं तान् आ-
 १६ ष्टापयामासिद्य । तथाप्यस्माकं ते पूर्वंपुरुषा धर्मम् आचरन्तवाध्याः
 १७ सन्तस्त्वदीयाश्चासु मनांसि न निदधिरे । ते वशताम् अस्वीकृत्य खेघां
 निमित्तं त्वया कृतान्यान्धैर्यकर्माणि विसम्भूतः, किञ्चावाध्याः सन्तो नि-
 देशकृतेन पुनर्वारं दासत्वावस्थां गन्तुं नायकमेकं निययुजिरे । तथापि

क्षमावान् दयालुरनुकम्पावान् क्रोधे धीरो ऽनुग्रहे महान् ईश्वरो यत्नं
 त्वया ते न तत्त्वजिरे । ते गलितधातुना वत्सप्रतिमां निर्माय जगदुः १८
 यथा सा देवता यथा वयं मिसरत आनिन्यामहे । इत्थं महाक्रोधोत्पा-
 दकेषु कर्मसु तैर्विहितेष्वपि त्वं निजप्रभूतानुकम्पातः प्रान्तरे तान् १९
 न तत्त्वजिथ दिवा तेषां मार्गप्रदर्शको मेघस्तम्भो रजन्याश्च गन्तव्यवर्त्मदी-
 पको वङ्गिस्तम्भस्तेषां पुरतो नापससार । किञ्च त्वं तेभ्य उपदेशं प्रदातुं २०
 निजं सदात्मानं तेभ्यो विश्राणयाश्चकथं त्वया दत्तं मान्नाभक्ष्यं तेभ्यो ना-
 पजह्यर्थं किञ्च पिपासायां जातायां तेभ्यो ऽम्भांसि वितेरिथ । त्वं २१
 अत्वारिंशदत्तरान् यावत् प्रान्तरे तान् परिपालयाश्चकथं तेषां कस्यापि
 वस्तुनो ऽभावे न बभूव, तेषां वसनानि न जेरुस्तेषां पदानां स्फीत-
 तामपि न बभूव । अपरं त्वं राष्ट्राणि जातीश्च तेषु समर्थं सर्वदिदु २२
 तान् विस्तारयामासिथ तेन ते नृपतेः सोहो नो देशम् अर्थतो हिष्-
 वानीयनरूपते र्जनपदं वाश्नोयन्टपतेरोगस्य जनपदश्च भोगार्थं लेभिरे ।
 अपरं त्वं विहायसो नक्षत्राणीव तेषां वंशान् वर्द्धयाश्चकथं किञ्च युयम् २३
 रनं जनपदं भोगार्थं प्रविशतेति वाक्यं तेषां पिडलोका लं जनपदमधि
 त्वयोक्तास्तं जनपदं तान् आनिनयिथ । अनन्तरं तं जनपदं प्रविशन्त- २४
 स्तेषां वशास्तमधिचक्रिरे किञ्च त्वं तेषां समक्षं तद्देशनिवासिनः किना-
 नीयान् पराजिग्यिषे किञ्च राजनिवहेन समं जनपदस्थान् निखिल-
 मानवान् तेषां वशीकृत्य तान् प्रति खेच्छानुसारतः कर्तुं ददिथ । तेन २५
 हेतुना ते तेषां गाढानि नगराण्यूर्वरां भूमिश्च जगृहः सव्यावेधवित्तैः
 पूर्णानि गेहानि खनितान् प्रह्वीन् गोस्तनीक्षेत्राणि प्रभूतान् फलवतो
 विटपिनश्च लेभिरे किञ्च भुङ्गानाः सौहित्यम् ईयुः पुष्टाश्च बभूवु
 र्भवतो महावदान्यत्वेनापप्याथिरे च । तथापि तैः प्रतीपीभूय भवतः २६
 प्रतिकूलाचरणं कृत्वा भवदीया व्यवस्था पृष्ठतश्चक्रे भवतो दासा ये
 भविष्याददिनस्त्वं प्रति तान् परावर्त्तयितुं तेषां विरुद्धं साक्षित्वं
 ददिरे तान् ते व्यापादयाश्चक्रुर्महाष्टयोत्पादकानि कर्माणि चक्रिरे
 च । ततः परं त्वया तेषु सपत्नानां करेषु समर्पितेषु तैस्ते चिक्रिशिरे २७
 किञ्च श्लोशसमये त्वाम् उद्दिश्य तेषु प्रार्थनां कृतवत्सु त्वया स्वर्गं ताम्
 आकर्ण्य स्त्रीयप्रभूतानुकम्पया तेभ्य उद्धारयितारो दत्तास्ते च परिपत्थिनां
 करेभ्यस्तान् उद्धारयाश्चक्रुः । इत्थं विश्रामं लब्ध्वा तेषु पुनर्ब्वारं भवतः २८
 समक्षं कुत्सिताचारं कर्त्तुं प्रवृत्तेषु भवान् तान् प्रवर्धयिनां करेषु सम-

- पर्यामास ततः प्रवर्धिषु तेषाम् उपरिष्ठात् प्रभुत्वं कुर्वन्सु तैः पराहृत्य
 त्वाम् उद्दिश्य प्रार्थनायां कृतायां त्वं स्वर्गं तां निश्चयं निजभूरिहपान्-
 १२ सारेण बह्वारान् तान् उदारयाश्चकथं, किञ्च निजं व्यवस्थावत्कं तान्
 पुनर्बारम् आनयिष्यन् तेषां विरुद्धं साध्यं वितेरिथ, तथापि ते गर्भ-
 न्तस्तव निदेशेषु मनांसि न निदधिरे, परन्तु यासाम् आचरणेन मानवो
 जीवति भवतस्तारः राजनीतीनां विरुद्धं कलुषं चक्रिरे, दुःशास्य-
 स्तन्धाः स्तब्धयीवाश्च भूत्वा भवत आदेशे मानसानि न निदधिरे ।
 १० तथापि त्वं बहून् अष्टान् यावत् तान् प्रति सद्दिग्गतां विधाय भवदीय-
 दासानां भविष्यद्दादिनां मध्यवर्तिना भवदात्मना तेषां विरुद्धं साध्यं
 वितेरिथ किन्तु तै मनांसि न निदधिरे तेन हेतुना त्वया ते जनपदस्य-
 ११ जनानां शयेषु समर्पयाश्चक्रिरे । किन्तु महान्कम्पानिदानात् सर्वथा
 त्वया ते न विनाशयाश्चक्रिरे न विजाहरे च यतस्त्वं दयावान् कृपामय-
 १२ श्वेश्वरः । इदानीं हे अस्माकीन् ईश्वर त्वं महान् शक्तिमान् भयङ्करस्य
 तथा नियमानुकम्पापालक ईश्वरः, अशरीयन्तपतीनां समयमारभ्य
 यावदास्माकं तृपान् अधिपतीन् याजकान् भविष्यद्दादिनः पिष्टलो-
 कान् भवेदीयनिखिलप्रजास्वार्यतोऽस्मान् प्रति यानि यानि दुःखान्यघ-
 १३ टन्त तानि भवदीयदृष्ट्या क्षुद्राणि न बुध्यन्तां । अस्मान् प्रत्येतपु सर्वेषु
 घटितेषु भवान् धर्मस्वरूपोऽस्ति भवता न्याय्यं कर्माकारि किन्तु वयं
 १४ कलुषम् अकुर्महि । अपरम् अस्माकं राजानोऽधिपतयो याजकाः
 पिष्टलोकाश्च भवदीयव्यवस्थानुसारिण नाचारिणः, किञ्च भवान् या
 आदिशत् ता भवदीयाञ्च राजनीतीश्च प्रति तं मनांसि न न्यधीयन्त ।
 १५ अपरं ते स्वीयराजत्वसमये भवता दत्तस्य प्रभूतप्रसादस्य भोगकाले
 भवता तेषां वशीकृते प्रशस्ते पीने देशे भवन्तं नासवन्त खेषां कुम्भितभ्या
 १६ दुष्कृतेभ्यः पराङ्मुखश्च न बभूवुः । पश्यतु वयमद्य दासा आस्महे भवान्
 अस्माकं पूर्वपुरुषेभ्यः फलानां शुभानाश्च भोगार्थं यं देशम् अददात्
 १७ तस्य मध्ये वयं दासेया आस्महे । भवान् अस्माकं कलुषकारणाद् अस्मा-
 कम् उपरि यान् नरपतीन् नियुक्तवान् ते जनपदस्य प्रभूतान्युद्धृतवस्तूनि
 १८ क्रियते च वयस्य महान्कष्टापन्ना आस्महे । अतो हेतो वयं सर्वं नियम-
 मेकं विधाय लेखियामहे किञ्चास्माकम् अधिपतयो जेवीया याजकाश्च
 तत्र मुद्राङ्गं करिष्यन्ति ।

१० दशमोऽध्यायः ।

१ नियमस्य मुद्राङ्ककारिणां नामानि १८ नियमस्य विवर्तितश्च ।

मुद्राङ्ककारकायां नामानि । शासितार्थतो ह्यखलियस्य तनयो निहि- १
मियः सिदिक्रियः सिरायाहो ऽसरियो यिरिमियः पण्डुरो ऽमरियो २
हटूशः शिवनियो मल्लूको हारीमो मिरैमोत ओवदियो दानियेलो ३
गिद्विधोनेो वारूको मिशुल्लमो ऽवियो मियाभीनेो मासियो विलगयः ८
शिमयियश्चेमे याजका आसन् । अजरम् असनियस्य तनयो येरूयो ९
हेनाददवंशजो विन्नूयिः कद्मीयेलश्चापरं तेषां आतरो ऽर्थतः शिवनियो १०
होदियः क्लिीटः पिजायो हाननो मीखा रिहोवो हशवियः सक्कूरः १२
शेरैवियः शिवनियो होदियो वानि विनीनुश्चेमे लेवीया आसन् । १३
अपरं परियोशः पहतमोयाव एलमः सत्तु वानि वुन्निरसगदी वेवयो १५
ऽदोनियो विग्वय आदीन आटेरो ह्विक्कियो ऽहरो होदियो ह्युमो १८
वेत्सयो हारीफो ऽनाथोतो नेवयो मग्पीयशो मिशुल्लमो हेधीरो मि- २१
शेधवलः सादोको यद्दयः पिज्जटियो हाननो ऽनायो होशयो हनानियो २२
ह्यूवो हल्लोहेशः पिण्हः शोवेको रिहमो हशवनाहो मासेयो ऽहियो २६
हाननो ऽनानो मल्लूको हारीमो वानाहश्चेमे मनुजानां प्रमुखा आसन् । २७

अनन्तरम् अवशिष्टा ये जनाः परजातीयेभ्यः पृथग्भूयेश्वरस्य व्यवस्थां २८
प्रति परावृत्तास्ते मनुजा याजका लेवीया हरिणो गाथका निधी-
नीयास्तेषां भार्याः पुत्राः कन्याश्चार्थतः सर्व्वे ज्ञानवन्तो मुद्धमन्तश्च
मानवाः स्तेषां मान्येषु भाटश्वासक्ताः सन्तः शपथेनेमां प्रतिष्ठां चक्रिरे, २९
यथा, वयम् ईश्वरस्य दासेन मूससा प्रदत्ताम् ईश्वरीयव्यवस्थाम् आ-
चरिष्यामः किञ्चास्माकं परिदृष्टस्य परमेश्वरस्य सर्व्वं आज्ञा विधीन्
राजनीतीश्च मन्यमानाः पालयिष्यामस्तथा देशीयलोकैः स्तेषां तनुजा ३०
न विवाहयिष्यामः किञ्च तेषां तनयाः स्तेषां सुते न विवाहयिष्यामः,
अपरं विश्रामदिने देशीयलोकेषु विक्रेतव्यानि वा भक्ष्याणि द्रव्याणि ३१
विक्रयार्थम् आनीतवत्सु विश्रामदिने महोत्सवदिने वा तेभ्यस्तानि न
क्रोष्यामो ऽपरं सप्तमे सम्वत्सरे ऋणादानं विहास्याम इति । अधिकन्तु ३२
वयं स्तेषाम् ईश्वरीयमन्दिरस्य परिचर्य्यार्थम् अर्थतो दर्शनीयपूषानां ३३
निष्कनैवेद्यानां निष्कहोमानां विश्रामवाराद्याम् अभावस्थानां वार्धिका-
त्सवानां प्रथतवल्लूनाम् इत्यायेनवंशस्य प्रायश्चित्तार्थकपापबलीनाश्च नि-

- मित्तम् अस्माकम् ईश्वरीयमन्दिरस्य निखिलकर्म्मणां निमित्तञ्च प्रतिव-
त्सरं श्रेकणस्य ततोयांशं दास्याम इति प्रतिज्ञाभारं खेषाम् उपरिष्टाद्
- १४ अर्पयितुं व्यवस्थाम् अकार्षांश्चि । अपरं व्यवस्थाया लेखनानुसारेणा-
स्माकं परिहृष्टस्य परमेश्वरस्य होमवेदां ष्वाकनार्घ्यम् अस्माकं पिष्ट-
वंशानामनुसारेण प्रतिवर्षं निरूपिते काले ऽस्माकम् ईश्वरस्य मन्दिरे
काष्ठानि समानेतुं काष्ठान्यधि वयं याजकानां जेवीयानां मनुजानाञ्च
- १५ मध्ये गुटिकापातम् अकार्षांश्चि । अपरम् अस्माकं कृत्स्नभुवः प्रथमफलानि
निखिलतरूणां प्रथमानि फलानि च वत्सरे वत्सरे परमेश्वरस्य मन्दिरं
- १६ आनेष्यामः, किञ्च व्यवस्थाप्यस्य लेखनानुसारेणास्माकं प्रथमजातान्
तनयान् पशून्धार्यतो ऽस्माकं गवां मेघाणाञ्च पथमजातान् अस्माकम्
ईश्वरीयमन्दिरस्य परिचारकाणां याजकानां समीपम् ईश्वरस्य मन्दि-
- १७ रम् आनेष्यामः, किञ्च खेषां शतूनां प्रथमं भागम् उपहारान् सर्व-
विधतरूणां फलानि गोस्तनीरसान् तैलानि चेश्वरीयमन्दिरस्य प्रको-
ष्ठेषु याजकानाम् उपकण्ठम् आनेष्यामो ऽपरम् अस्माकं भुव उत्पन्न-
द्रव्याणां दशमांशं जेवीयानाम् अन्तिकम् आनेष्यामस्ते जेवीया अस्माकं
- १८ निखिलकृषीवलनगरेषु दशमांशं लप्स्यन्ते इति वयं निश्चितवन्तः । अपरं
यस्मिन् समये जेवीया दशमांशं लप्स्यन्ते तस्मिन् समये हारोखवंशीया
याजका अपि तत्रोपस्थास्यन्ते किञ्च जेवीया अस्माकीनेश्वरस्य मन्दिरम्
अर्धतो भाण्डागारस्य कोष्ठानि दशमांशस्य दशमांशम् आनेष्यन्ति ।
- १९ यतः प्रयतपात्राणि परिचारकयाजका हारपात्रा गाथकाश्च येषु कोष्ठेषु
तिष्ठन्ति तन्मध्यम् इच्छायेलीयवंशैर्जैविवंशस्य गोस्तनीरसतैलानाम्
उपहाराः समानेतव्याः, खेषाम् ईश्वरस्य मन्दिरम् अस्माभिर्न परि-
त्यक्तव्यम् ।

११ एकादशोऽध्यायः ।

१ चिरूशालमे निवसुं गुटिकापातेन लोकानां नियोजनं १ तेषां लोकानां नामानि
२० अर्वाश्रयानां लोकानां प्राप्तेषु निवसन् ।

- १ तस्मिन् समये लोकानाम् अधिपतयो चिरूशालमे न्यवसन् ततः परं
धर्मनगरे चिरूशालमे वासायं दशजनानां मध्यात् जनमेकं तत् स्थानम्
आनेतुम् अन्यान् नवजनान् अन्यनगराणि वासयितुंश्चावशिष्टा लोका

गुटिकापातम् अकुर्वत । किञ्च ये ये लोकाः खेच्छ्या यिरूशालमम् २
 आवस्तुम् आगमन् मनुजास्तेभ्य आशिर्घं व्यश्राणयन् ।

देशीया ये ये प्रमुखलोका यिरूशालमम् अध्ववसन् तेषां नामानि । १
 इथायेलीयवंशा याजका लेवीया निधीनीयाः सुलेमनो दासानां सन्ता-
 नाश्च यिह्मदादेशस्थनगरेष्वेकैकस्य पैटकभूमौ नगरे वा न्यवसन् । अपरं ४
 यिह्मदावंशस्य विन्यामीनवंशस्य च कतिपयलोका यिरूशालमम् आव-
 सन् । यिह्मदावंशीयानां मध्ये पेरसवंशोद्भवा महललेलस्यातिवृद्ध-
 प्रपौत्रः शिखरियस्य वृद्धप्रपौत्रो ऽमरियस्य प्रपौत्रः सिखरियस्य पौत्र
 उधियस्य पुत्रो ऽथायः, किञ्च शीलोनैरतिवृद्धप्रपौत्रः सिखरियस्य वृद्ध- ५
 प्रपौत्रो योयारीवस्य प्रपौत्रो ऽदायाहस्य पौत्रो हसायस्य पुत्रो यः
 कलहोधिस्तस्य पौत्रो वारुकस्य पुत्रो मासेयः । यिरूशालमनिवासिनः ६
 पेरसवंशीया लोकाः साकल्यतो ऽष्टषष्ठ्यधिकानि चतुःशतानि बलवन्तो
 मनुजा आसन् । किञ्च विन्यामीनवंशीयानां मध्य एते आसन् यिश्शायि- ७
 यस्यातिवृद्धप्रपौत्र ईथीयेलस्य वृद्धप्रपौत्रो मासेयस्य प्रपौत्रः कोलाया-
 हस्य पौत्रः पिदायस्य पुत्रो यो योयेदस्तस्य पौत्रो मिशुल्लमस्य पुत्रः
 साल्लः । तदितरे गव्ययः सल्लयो ऽन्ये लोकाश्च साकल्यतो ऽष्टाविंशत्यधि- ८
 कानि नवशतानि मनुजाः । अपरं सिखेः पुत्रो योयेलस्तेषाम् अधिप
 आसीत् किञ्च सिनूवाहस्य सुतो यिह्मदा नगरस्य द्वितीयो ऽधिपतिरा-
 सीत् । याजकानां मध्य एते आसन् योयारीवस्य तनयो किश्थियो १०
 याखीनश्च । अपरम् अहीटूवस्यातिवृद्धप्रपौत्रो मिरायोतस्य वृद्धप्रपौत्रः ११
 सादोकस्य प्रपौत्रो मिशुल्लमस्य पौत्रो हिल्लियस्य तनयः सिराय ईश्व-
 रीयमन्दिरस्य पतिरासीत् । किञ्च मन्दिरस्य कर्मकारिणस्तेषां आतरो १२
 द्वाविंशत्यधिकान्यष्टशतान्यासन् । अपरं मल्लियस्यातिवृद्धप्रपौत्रः पश-
 हूरस्य वृद्धप्रपौत्रः सिखरियस्य प्रपौत्रो ऽमसेः पौत्रः पिललियस्य पुत्रो
 यो यिरोहमस्तस्य पुत्रो ऽदायाहः । अपरं तस्य प्रधानपिटका आतरो १३
 द्विचत्वारिंशदधिकानि द्विशतानि जनाः किञ्च इम्मैरस्य वृद्धप्रपौत्रो
 मिशिल्लेमेतस्य प्रपौत्रो हसयस्य पौत्रो ऽसरेलस्य पुत्रो ऽमशयः ।
 अपरं तेषां भाटनिवहो ऽष्टाविंशत्यधिकं शतं महावीरा आसन् । १४
 किञ्च तेषाम् अधिपतिः सव्दीयेलः । स कस्यचिन् महतो लोकस्य सन्तान
 आसीत् । लेवीयानां मध्य एते आसन् वुन्ने वृद्धप्रपौत्रो हशवियस्य प्रपौ- १५
 त्रो ऽधीकामस्य पौत्रो हश्रवस्य पुत्रः शिमथिषः । अपरं प्रमुखलेवी- १६

- यानां मध्ये सन्निधयो योवावदश्वेन्द्रीयमन्दिरस्य वधिभूतकार्त्तव्याधि-
- १० यती आस्तां । किञ्चासन्नस्य प्रपौत्रः सन्देः पौत्रो मोक्षादस्य पुत्रो मन्त्र-
निधः, अपरं तस्य भ्रातृणां मध्ये द्वितीयो वक्त्रुक्त्रियः किञ्च विद्वद्युगस्य
प्रपौत्रो गाणकस्य पौत्रः ब्रह्मवृत्तस्य तनयो ऽब्द एते प्रार्थनाधन्यवादेयो
- १८ नियन्तार आसन् । पवित्रनगरस्था जेवीयाः साकल्येन हे इते चतुर-
१८ शीति जना आसन् । अपरं द्वारपाकानां मध्य एते आसन् अक्षुषः
टकमोनस्य तयो द्वारपाका भ्रातरो द्विसप्तत्वधिकं इतं जनान् ।
- १० इच्छायेलीयवंशानां याजकानां जेवीयानाश्चान्ये निखिललोका यिज्ञ-
११ दादेशस्यनगरेश्वरैकस्य पैटकभूमौ न्यवसन् । किन्तु निधीनीया श्वेक-
कम् अश्ववसन् । किञ्च खीष्टो निष्पन्न निधीनीयानाम् अश्वक्यावाकाम् ।
- ११ अपरं मीखा वृद्धप्रपौत्रो मन्त्रनियस्य प्रपौत्रो वृष्टविषस्य पौत्रो वाने-
पुत्रो य उधिरासन्नवंशीयानां गाणकानां मध्यवर्ती जन एक आसीत्
स इन्द्रोयमन्दिरस्य कर्मणि यिज्ञशाकमनिवासिनां जेवीयानाम् अधि-
११ पतिरासीत् । यतस्तेषां विषये नरपतिरादिदेश, अपरं गाणकानां
१४ इते प्रतिदिनं निरूपितांशे ऽदीयत । अपरं यिज्ञदासुतस्य सेरहस्य
वंशोद्भवा मिश्रेष्वेकस्य तनयः पिथाहियो लोकानां निखिलकार्या-
१४ ष्यधि ऋषस्य सहकार्यासीत् । किञ्च बहवो यिज्ञदीयाः पक्षीयामेषु
निजनिजक्षेत्रेष्वर्धतः किरियधर्वे तदीययामेषु दीवने तदीययामेषु
१० यिक्वसेने तदीययामेषु येभ्यो मोक्षादायां वैतपेकटे हत्वरभ्युयाने
१० वेर्षेवायां तदीययामेषु सिद्धमे मिश्रेनायां तदीययामेष्वैरिम्नाजे सरिये
१० यर्मते सानोहे ऽदुक्कमे तेषां यामेषु काखीशे तदीयक्षेत्रेष्वेक्यायां तदीव-
यामेषु च न्यवसन् । इत्थं ते वेर्षेवामारभ्य क्षिप्रोमोपपन्ना यावत् न्यव-
११ सन् । अपरं विन्यामीनवंशा गेवामारभ्य भिक्तसमे ऽवायां वैधेने तदीव-
१४ यामेष्वनाघेते नेवे ऽननियायां चात्सारे रामते मिश्रविभे चादीदे सि-
१४ वोधीमे निबल्लटे जोद शोमौ शिष्यकारकायाम् उपपन्नयाश्च न्यवसन् ।
१६ अपरं यिज्ञदादेशीयजेवीयानां अतिपयलोका विन्यामीनदेशे न्यवसन् ।

१२ द्वादशोऽध्यायः ।

१ याजकानां जेवीयानाञ्च नामानि १० मुख्यावकाशां नामानि ११ मुखजेवीयानां नामानि १० प्राचीरप्रतिष्ठाया उक्तयः ४४ याजकानां जेवीयानाञ्च मन्दिरोप-
कर्मणि निजे पदे नियोजनम् ।

ये याजका जेवीयाश्च शकटीयेणस्य तनयेन सिखव्वाविलेन येऽश्रूयेन १
 च समम् आगमन् तेषां नामानि । सिरायो यिरिमिय इत्याहो ऽम- २
 रियो मल्लूको ष्टुशः शिखनियो रिङ्गमो मिरमेत इद् गुन्निथोनो ४
 ऽवियो मियामीनो मोयदियो विजगाहः शिमयियो योयारीवो यिद- ५
 यियः सल्लय आमोको हिल्कियो यिदयियश्च । एते येऽश्रूयस्य वर्त्तमान- ७
 समये याजकानां निजभाटनिवहस्य च मध्ये प्रमखा आसन् । जेवीयानां ८
 नामानि । येऽश्रूयो विन्नूयिः कङ्गीयेलः श्रेरेवियो यिङ्गदा मत्तनियश्च ।
 एष मत्तनियस्तस्य भातरश्च धन्यवादस्य नियन्तार आसन् । अपरं तेषां ९
 भातरौ वक्वुकिय उन्नश्च रत्तिवर्गाणां नियन्तारावास्ताम् ।

अपरं येऽश्रूयस्य तनयो योयाकोमः, योयाकीमस्य सुतः इलियाशीवः, १०
 इलीयाशीवस्य सुतो योयादः, योयादस्य तनयो योनाधनः योनाधनस्य ११
 सुतो यद्दयः । योयाकीमस्य विद्यमानसमय इमे प्रधानपिटका याजका १२
 आसन् । सिरायवंशे मिरायः, यिरिमियवंशे हनानियः, इत्याहवंशे १३
 मिशुल्लमः, अमरियवंशे यिहोहाननः, मल्लूकवंशे योनाधनः, शिवनिय- १४
 वंशे यूषफः, हारीमवंशे ऽङ्गः, मिरायोतवंशे हिल्कयः, इद्दुवंशे सिख- १५
 रियः, गुन्निथोनवंशे मिशुल्लमः, अवियवंशे सिखिः, मियामीनवंशे एको १७
 जनः, मोयदीयवंशे पिलटयः, विजगावंशे शम्भूयः, शिमयियवंशे यिहो- १८
 नाधनः, योयारीववंशे मत्तनियः, यिदयियवंशे उषिः, सल्लयवंशे कल्लयः, १०
 आमोकवंशे एवरः, हिल्कियवंशे हशवियः, यिदयियवंशे निधोकः । २१

अपरम् इलियाशीवस्य योयादस्य योहाननस्य यद्दुयस्य च समये २२
 जेवीयानां प्रधानपिटका लोकाः पारसीकराजस्य दाराः समये याज-
 कानामपि प्रधानपिटका लोका वंशावली लिखिरे । किञ्च जेविवंशीय- २३
 प्रधानपिटकाणां लोकानां नामानिलियाशीवस्य तनयस्य योहाननस्य
 समयं यावद् वंशावलिग्रन्थे लिखितान्यासन् । जेवीयानां प्रधानलोका २४
 हशवियः श्रेरेवियः कङ्गीयेलस्य तनयो येऽश्रूयस्तेषां सहकारिणो भातर-
 खेन्वरीयलोकस्य दायूद आह्वानसारेण खखसङ्घे प्रशंसां धन्यवादश्च
 कर्तुं न्ययुव्यन्त । अपरं मत्तनियो वक्वुकिय आवदियो मिशुल्लमः २५
 टल्मोनो ऽक्लूबन्धने रत्तियो भूत्वा दाराणां देहलीषु सन्तिष्ठमाना
 रत्तिणां कर्म चलावांसः । इमे योषादकस्य पौत्रस्य येऽश्रूयस्य पुत्रस्य २६
 योयाकीमस्य समये किञ्च देशाधिपस्य निहिमियस्याध्यापकसोप्राहस्य
 याजकस्य च समये विद्यमाना आसन् ।

- १० अपरं यिरूशालमस्य प्राचीरस्य प्रतिष्ठासमयं ज्ञानन्देन धन्यवादे र्गितैः करतालमृजवीयावाद्यैश्चोत्सवपालनार्थं लेवीयान् यिरूशालमं
- १८ ज्ञानेतुं मनुजास्तेषां सर्वस्थानेषु तान् अन्वगयन्त । किञ्च गायकवध्नम यिरूशालमस्य चतुर्दिक्छायाः समभूमे निर्ढोफातीयानां ग्रामेभ्यो
- १९ वैतगिल्गलाद् गोवासमावतयोः क्षेत्रेभ्यश्च समागमन्, यतो गायका
- २० यिरूशालमस्य चतुर्दिक्षु खेषां कृते ग्रामान् आसादयन् । अनन्तरं याजका लेवीयश्च खान् पवित्रान् अकुर्वन्, किञ्च लोकान् पुरद्वाराणि
- २१ प्राचीरश्च पवित्राणि कृतवन्तः । अनन्तरम् अहं यिद्धदावंशस्याधिप-
तीन् प्राकारे समारोहयं, किञ्च धन्यवादकारिणो द्वौ मन्दासधौ न्यरू-
पयं । तयोरैकः संघः प्राकारस्य एष्टेन दक्षिणपार्श्वं सारदारं प्रति गत-
- २२ वान् । तेषां पश्चात् होशयियो यिद्धदावंशस्यार्द्धाधिपतयः किश्चासरिय
- २३ इग्राहो मियुल्लमो यिद्धदा विन्यामीनः शिमयियो यिरिमियश्चात्रजन ।
- २४ अपरं तूरीवादिनां याजकानां कतिपयतनया अर्थत आसफस्याति-
रुद्रप्रपौत्रः सकूरस्य रुद्रप्रपौत्रो मीखायस्य प्रपौत्रो मत्तनियस्य पौत्रः
- २५ शिमयियस्य तनयो यो योनाथनस्तस्य तनयः सिखरियः, तस्य भ्रातृणां
मध्ये शिमयियोऽसरेको मिललयो मिललयो माययो निथनेनो यिद्धदा
ह्वनानिखेम ईश्वरीयलोकेन दायूदा निरूपितानि वादनयन्ताणि गृही-
- २६ त्वा व्रजितवन्तः, किश्चाध्यापक इग्राहस्तेषाम् अये ऽग्रे ऽगमत् । ते प्रख-
वणदारस्य एष्टेन गत्वाये ऽग्रे व्रजन्तो दायूदनगरस्य सोपानम् अर्थतः
प्राचीरस्थितं सोपानम् आरुह्य दायूदो गेहस्य एष्टेन जलदारं यावद्
- २७ अगच्छन् । अपरं धन्यवादकारी द्वितीयः संघः प्राकारस्य एष्टेन तदन्य-
दिशं गतवान् किश्चाहम अर्द्धमनुजाश्च तेषां पश्चाद् अत्रजाम । ते चुल्लि-
- २८ दुर्गात् प्रशक्तं प्राकारं गत्वा तत इफयिमीयदारस्य पुरातनदारस्य मस्ख-
दारस्य च एष्टेन ह्वनेलीयदुर्गेण मेयादुर्गेण च मेघदारं यावद् अत्रमन्
- २९ कारागृहद्वारे च स्थगिता अभवन् । अपरं धन्यवादकारिणो तौ द्वौ
संघावहृष्ट वयम् ईश्वरीयमन्दिरस्य समीपे स्थगिता अभवाम । मया
- ३० सार्द्धम् अधिपतीनाम् अर्द्धजना आसन । किञ्च याजकानां मध्य इकि-
याकीमो मासेयो मियामीनो मीखाय इलियो-येनयः सिखरियो ह्वनानि-
खेमे तूरीवादका जनाः किञ्च मासेयः शिमयिय इलियासर उडि र्थि-
होह्वाननो मल्लिय एकम एघरश्च तत्रासन्, अनन्तरं गायका उडिःखरै-
- ३१ रगायन् यिब्रहियस्तेषां नियन्तामीन् । तस्मिन् दिने ते भृशं यश्चम्

आनन्दशाकुन्तलं यत् ईश्वरस्यान् महावन्दैरानन्दयत् तेन तेषां ज्ञाया
वाक्यानापि समानन्दं यतो बहूद्रं यावद् विश्वज्ञानमस्यानन्द-
धनिराकर्ष्यते ।

तस्मिन् दिने अथस्यानुसारेण याजकेभ्यो जेवीयेभ्यश्च दातव्यानाम् ४४
प्राणान् एकैकस्य नगरस्य क्षेत्रेभ्यः सङ्गृह्णार्थं केचित् मनुजा धनानाम्
अर्थात् उत्तोलनीयद्रव्याणां प्रथमजातफलानां दशमांशानाञ्च कोषेषु न्ययु-
ज्यन्त, यतो विश्वदावंशस्तत्र सन्तिलुमानान् याजकान् जेवीयांश्चाधि
महागन्दम् अकरोत् । अपरं दायूदस्तदीयतनयस्य सुखेमनश्च निदेशा- ४५
नुसारेण ग्राधका द्वारपालाश्च खेषाम् ईश्वरस्य रक्षणीयं पवित्रताया
रक्षणीयञ्च समरक्षिषुः । यतः पूर्वस्मिन् काले ऽर्घ्यतो दायूद आसफस्य ४६
च समये प्रधानग्राधका ईश्वरस्य प्रशंसाधन्यवादयो गाने नियुयुजिरे ।
अपरं सिवव्याजिनस्य निहिमित्यस्य च समय इच्छायेजीया निखिल- ४७
लोका ग्राधकेभ्यो द्वारपालेभ्यश्चैकैकस्य दिनस्य कृत एकैकमंशम् अददु
र्जेवीयानाञ्च निमित्तं द्रव्याख्यपावयन् जेवीयाश्च द्वारोद्यवंशस्य निमित्तं
द्रव्याख्यपावयन् ।

१३ त्रयोदशोऽध्यायः ।

१ अथस्यानुसारेण मिश्रितलोकेभ्यो विश्वदीयानां प्रथक्करणं ४ निहिमित्ये मन्दि-
रस्य प्रकोष्ठानां परिष्करणं १० मन्दिरस्य कार्ये लोकाणां नियोजनं विनाम-
दारपालानाथ नियमनं १९ अन्यजातीययोषितां त्यागायाज्ञापनञ्च ।

तस्मिन् समये लोकाणां कार्यगोचरे मूससः पुस्तके पठ्यमाने तत्र लि- १
खित एव आदेशः प्रापि, यथा, अम्मोनीया मोधावीयाश्चेश्वरस्य समाजं
कदापि न प्रवेक्षन्ति । यतस्त इच्छायेज्वंशान् अन्नजलदानाय पथि न १
साक्षात् कृतवन्तः परन्तु तान् अभिशप्तुं तेषां प्रतिपूजं विनियमाय
येतन्नं दत्तवन्तः कित्त्वस्माकम् ईश्वरस्तम् अभिशप्यं परावर्त्याश्रितं
विहितवानिति । तदारो ते अथस्यामेतां निशच्य मिश्रितजनान् इच्छा- १
येजीयवंशात् प्रथमं अकार्षुः ।

इतः पूर्वम् अस्माकम् ईश्वरीयमन्दिरस्य प्रकोष्ठानाम् अर्धक्षो याजक ४
इतिवाशीवः षोडशस्य मित्रत्वात् तस्य कृते महाप्रकोष्ठमेकम् आसाद- ५
यत् । तत्रैव पुरा लोके विवेदितं बहू भूपः पात्राणि च निक्षिप्य जेवीयानां
ग्राधकानां द्वारपालानाञ्च निमित्तम् आचार्यितः ब्रह्मावां ब्राह्मणसामां

- ९ तैवानाञ्च दशमांशो वाजपयानी नैवेद्यञ्च आधीयन्त । किन्नेतेषां षट्पानां समये ऽहं यिरूशाकमे नासं, यतो वाविधीयन्वपस्यार्तसस्तस्य राजत्वस्य द्वात्रिंशे वत्सरे राज्ञः समीपम् अहं गतवान्, किञ्च कतिपयवत्सरेभ्यः ।
- १० परं राजानं विसर्जनं याचित्वा यिरूशाकमम् आगच्छं । अपरम् ईश्वरीयमन्दिरस्य चत्सरे टोवियस्य कृते कौलं निर्मायेकियाश्रीषेन यत्
- ११ कुक्षमं कृतं तद् विदित्वाहं तस्मिन् कार्ये भ्रष्टम् असन्तोषं भूत्वा सन्नात् प्रकोष्ठात् टोवियस्य परिजनानां निखिलवस्तूनि बहिर् निक्षिप्त-
१२ वान् । अपरं ममादेष्टात् कौकैस्तेषु प्रकोष्ठेषु पावितेष्वीश्वरीयभवनस्य पात्राणि निवेदितवस्तूनि धूपाश्च मया पुनर्वारं तत्र न्यधोयन्त ।
- १० अपरं केवीयेभ्यो भागा ब दीयन्ते तत्कारणात् कर्मकारिभ्यो केवीया गायकाश्च सर्वे स्त्रीयां स्त्रीयां भूमिं यथायिता इत्यपि मया विदितं ।
- ११ तदाहम् अधिपतीन् भर्त्सयित्वा अधितवान्, ईश्वरीयमन्दिरं कृतो
- १२ ऽत्वाजि ? अनन्तरं मया तान् संष्ट्वा तेषां परेषु ते ऽस्थाप्यन्त । अपरं सर्वे यिरूदीया शस्यानां नूतनप्राकारसानां तैवानाञ्च दशमांशं को-
१३ यान् आनेतुम् आरभन्त । अपरम् अहं याजकं श्रेणिमिवम् अध्यापकं सादोक्तं केवीयानां मध्यगतं पिदायञ्च तेषां साहाय्याद्यं मत्तनियस्य यौत्सं सक्कूरस्य पुत्रं ज्ञाननञ्च कोषेषु न्ययोजयं यतस्ते विन्यास्यन्तेन
- १४ गण्डिता आसन् किञ्च तेषां भ्राट्निबन्धाय वितरयं तैरेव कर्तव्यं । हे मदीश्वर, एतदधि मां स्मर । विजेश्वरस्य मन्दिरकृते तदीयविधानस्य कृते च यत् शुभं कर्म मयाकारि तत् मा ज्ञप्य ।
- १५ अपरं तस्मिन् समये मया यिरूदावंश्रीयाः कियन्तो कौत्सा सृष्टाः, ते विश्वामदिने प्राक्षापलेभ्यो रसान् गिरधीडयन् शस्यगृह्णान् समानयन् गर्हभेषु भारान् आरोपयन् किञ्च विश्वामदिने प्राक्षारसान् प्राक्षोड्म-
१६ रयन्तानि सर्वविधद्रव्याणि यिरूशाकमम् आनयन् । ततो ऽहं तेषां भक्ष-
१७ वस्तूनां विक्रयदिन एव तेषां विद्वहं साध्यमददां । अपरं यिरूशाकमे प्रवासिनः सोरीयलौका मस्यादीनि वानाविक्रयेयवस्तुव्यानीय विश्वामदिने
- १० यिरूदावंश्रीयेषु यिरूशाकमे च व्यक्रोद्यत । तदानात् अहं यिरूदाः प्रमुसै नरैः समं विवदमानस्तान् आवाचं, वृषं विश्वामदिनम् अपविधी कुर्वन्तः
- १२ कुत एतत् कुक्षमं कुबन्धे ? युष्माकं पिबकोषेषु तादृशाकारं कृतवत्सोश्वरः विनयाकोषेवन्नगरे च दुर्दशाः सर्वा एता नावृष्टवन् ? तथापि वृषं विश्वामदिनम् अपविधी कुर्वन्त इत्येवञ्च विन् आदिषं मोक्षं वरुचिष ?

अनन्तरं विश्रामदिनस्य पूर्व्वीयसन्ध्यायां जातायामहं यिरूशालमस्य १८
गोपुराणि बद्धुम् आदिष्टवान् विश्रामदिनस्य श्रेष्ठं यावत् तेषां मोचनं
प्रतिषिद्धवाञ्छ, किञ्च विश्रामदिने येन कश्चन भारो ऽभ्यन्तरं नानोयेत
तदर्थं मम दासानां कतिपयजनान् द्वारेष्वस्थापयं । तत एकद्वारं द्वि १०
र्वा वणिजः सर्व्ववस्तुविक्रेतारश्च यिरूशालमस्य वहिर्निशाम् अया-
पयन् । तेन मया तेषां विरुद्धं साध्यं प्रदाय ते निगदिता यूयं कुतः ११
प्राकारोपकण्ठे निशां यापयत? यदि पुनर्व्वारं तत् करिष्यध्वे तर्हि
मया धरिष्यध्वे । ततः परं तैर्विश्रामदिने पुनर्नायातम् । अनन्तरं ११
विश्रामदिनस्य पावनार्थं युष्माभिः पवित्रीभूयागतैर्हाराणि रक्षितव्या-
नीति ज्ञेयीया मयादिष्टाः । हे मदीश्वर एतदप्यधि मां स्मर स्वीय-
प्रचुरानुकम्पानुसारेण मामनुकम्पस्व च ।

अपरं तस्मिन् समये यैरुसुदादीया अम्मोनीया भोयावीयाश्च योषा ११
शृङ्गास्तादृशा यिद्धदीया मयादृश्यन्त । तेषां बालका अर्द्धम् अरुसुदादीय- १४
भाषाम् अभाषन्त यिद्धदीयभाषां भाषितुं नाविदुः किन्चित्तरजा-
तीयमनुजानां देशभाषानुसारेण व्यवहरन् । ततो ऽहं तैः साकं १५
विवदमानस्तान् तिरस्कृतवान्, तेषां कतिपयलोकान् ताडयित्वा तेषां
कचान् उत्पाशेश्वरस्य नामधेयेन तान् अश्रपयं, यूयं तेषां तनयैः स्त्रेषां
तनुजा न विवाहयिष्यथ स्त्रेषां तनयैश्च तेषां तनुजा न विवाहयिष्यथ ।
इच्छायैकीयो राजा सुल्लेमान् एतादृशं कार्य्यं कृत्वा किम् अपराधी १६
नाभवत्? महतीनां जातीनां मध्ये ऽपि तेन सदृशः को ऽपि राजा
नाविद्यत, स ईश्वरस्यापि प्रिय आसीद् ईश्वरस्तं निखिलेच्छायैकीयवंशस्य
राजानम् अकरोत् तथापि विदेशीया योषितस्तमपि पापाचारे प्रवर्त्त-
याच्चक्रुः । अतो विदेशीयानां विवाहेनास्माकम् ईश्वरस्याज्ञानङ्घनाय वयं १७
यथा महापातकमिदं कुर्याम तथा किं युष्माकं वचो ऽस्माभिः श्रोतव्यं?
महायाजकस्येलियाशोवस्य पौत्राणां यिहेदायाः पुत्राणाम् एको जने १८
हेरोडीयीयसन्बल्लटस्य जामातासीत्, तन्निदानाद् अहं निजोपकण्ठात्
तम् अदवयं । हे मदीश्वर, तान् स्मर, यस्मात् ते याजकतां याजकानां १९
ज्ञेयीयानामपि नियमश्च विज्ञितवन्तः । अपरमहं सर्व्वेभ्य इतरजातीयै- १०
भ्यस्तान् सुधीन् अकरवं किञ्च याजकानां ज्ञेयीयानाश्च संघान् विभज्य
स्वीयस्वीयपदेषु तान् न्ययोजयं । किञ्च निरूपिते समवेकाङ्गानां प्रथमजा- ११
तपकानाञ्चानवनाथं लोकान् न्ययोजयं । हे मदीश्वर, मङ्गकार्यं मां स्मर ।

इष्टरोपाख्यानं ।

१ प्रथमोऽध्यायः ।

१ अहखेरस्य नृपस्य भोज्यं १० महिष्या वाप्या राजाज्ञासङ्गुनं ११ भिमूषणस्य मन्त्र-
स्थया भेषितां वशीकरणाद्यं राज्ञ आज्ञाप्रचारणं ।

- १ अहखेरो नृपः सिन्धुनदमारभ्य कूशदेशं यावत् सप्तविंशत्यधिकशतैक-
- २ देशानां राजत्वम् अकरोत् । तस्मिन् समये यदा स महिषीपालो ऽहखेरः
- ३ शूशनपुरे निजे राजसिंहासने समुपविष्ट आसीत् तदा स निजराज-
त्वस्य ढतीये वत्सरे स्वकीयमात्यानां भत्यानाञ्च कृते भोज्यम् आसाद-
यामास । तत्र पारसमादिवादेश्योः पराक्रमियो लोकाः कुलीननरा
- ४ देशाधिपतयश्च तस्यान्तिकम् आगताः । स बहूदिनान्यर्घ्यतो ऽप्रीत्य-
धिकशतं दिनानि यावत् तेषां पुरस्तात् निजराजत्वस्य गरिम्न रेख्यं
- ५ निजप्रतपस्य महिम्नस्तंजश्च चकासयाश्चकार । अपरं तेषु दिनेषु गतेषु
नृपतिः शूशनपुरे समवस्थितानां क्षुद्राणां महताञ्च निखिललोकानां
कृते राजपुण्या उद्यानस्य प्राङ्गणे सप्तदिनानि यावद् भोज्यमासादया-
- ६ मास । तत्र धूम्रवर्णसूक्ष्मसूत्रैर्निर्मितै रज्जुभिर्बद्धा मुक्तहरितभीकवर्णा
यवनिका वस्तुलासु रोप्यद्दृश्येषु मर्मरस्तम्भेषु चावालम्बन्त, अपरं रत्न-
नीलमुक्ताकृष्णवर्णमर्मरप्रस्तरेः प्रोभिते भृष्टं स्वर्णरूप्यमश्लिताः शय्या
- ७ आसन । किञ्च विविधाकाराणि ह्यमभाजनानि द्राक्षारसेनपूर्यन्त तेषां
- ८ राजकीयद्राक्षारसानां राजाहं महाधनमासीत् । तत्र पानसमये राजा-
देशात् को ऽपि केनापि बलाद्वापाय्यत, यत एकैको जनः स्वेच्छानुसारं च
कर्म करोत्विति नृपतिः स्त्रीयराजधान्याः सर्वान् अधिपतान् आज्ञा-
- ९ पयामास । अपरं महिषी वाद्यी तदद् अहखेरस्य राजनिवेशने नारी-
णां कृते भोज्यम् आसादयाश्चकार ।
- १० अपरञ्च सप्तमे दिने राज्ञस्वित्ते द्राक्षारसेन प्रफुल्लिते सति भिङ्ग-
मनो विस्था हर्षोणा विगृह्या अवगधः सेधरः कर्कसञ्च नृपस्याहखेरस्य
श्रीमुखस्य परिचारका एते सप्त नपुंसकास्तेनेदम् ऊचिरे वयं राजमुकुटेन
- ११ भूषितां राज्ञीं वाद्यीं नृपस्य समक्षम् आनयतेति । अनेन स लोकान्

अधिपतींश्च तस्याः सौन्दर्यं दर्शयितुम् ऐच्छत्, यतः सा परमसुन्दरी
स्थितवती । किन्तु सा बाष्ठी राज्ञी नपुंसकैर्ज्ञापितात् क्षितिपतेरादेशात् १२
समायातुं मतिं न चकार । ततो नृपति भ्रष्टं चुकोप तस्य क्रोधाग्निः
प्रज्ज्वाल च ।

तदानीं कर्षिणाः श्रेयरो ऽद्मायात्तर्षींशो मेरसो मर्षिणा मिमूखन- १९
श्वेतिनामानो नृपस्य मुखदर्शिने राजसिंहासनस्य पार्श्वस्थे प्रधानस्थाने
समासीनाः पारसमादियादेश्येरेते सप्त कुलीना जना नरपतेः सन्नि-
धावासन् । तदानीं राजा व्यवस्थाज्ञान् राजनीतिज्ञान् मानवान् प्रति १४
कथनस्य रीत्यनुसारेण तान् विदुषः फालग्नलोकांश्च प्रति वच इदं
बभाषे, राज्ञी बाष्ठी नपुंसकैर्ज्ञापितम् अहस्वेरस्य नृपतेरादेशं यन्न १४
समाचारत्, तस्माद् व्यवस्थानुसारेण तां प्रति किं कर्तव्यम्? तत्र मि- १९
मूखने नृपतेरध्यक्षाणाञ्च साक्षात् प्रतिजगद, महिष्या बाष्ठा यद्
अपराद्धं तत् केवलं राज्ञो नहि, किन्तु भूपालस्याहस्वेरस्य सर्वराष्ट्रेषु
यावन्तो ऽधिपतयो यावन्तो लोकान्च सन्ति तेषां सर्वेषाम् अपराद्धं ।
महिष्या एतत्कर्मणो वार्त्ता पतीनाम् अवज्ञायै सर्वासां नारीणां मध्यं १०
स्थाप्यति यतो लोकैर्विद्व्यते भूपतिरहस्वेरो बाष्ठी राज्ञी निजोपक-
रुहम् आनेतुम् आदिष्टवान् ततः सा नागमत् । अपरं पारसमादिया- १८
देश्यो र्या कुलीना महिष्या एतत्कर्मणो वृत्तान्तं श्रोष्यन्ति ता अद्यैव
नरपतेः सर्वान् अधिपतीन् तादृशं भाषिष्यन्ते तेन महत्त्वहेलः क्रो-
धश्च समुद्रविष्यतः । अतो यदि नरपतेरभिमतं जायते तर्हि बाष्ठी १८
नृपतेरहस्वेरस्य सन्निधिं पुनरायातुं न शक्यते, किञ्च राजा तस्या महि-
षीत्वं परिहृत्य तस्या उत्तमाय कस्यचित् सोमन्तिक्यै विश्रायिष्यतीति
राजाद्या भवता प्रकाशयताम्, अपरं तस्या लोपो यन्न भवेत् तदर्थं साक्षा
पारसमादियादेश्यो व्यवस्थाया मध्ये लिख्यतां । अपरं जनपदः पृथुजो २०
ऽस्ति तस्मात् तस्य सर्वत्र सा राजाद्या प्रकाशयतां तेन सर्वा योधितः
स्तुत्रं महत्त्वं वा निजं निजं पतिं सम्मंशुन्ते । तदानीं तस्मिन् वचसि १९
नृपतेरध्यक्षाणाञ्च तोषकरे सति नृपो मिमूखनस्य मन्त्रज्ञानुसारेण
चक्रवान् । स एकैकस्य जनपदस्य लिप्यनुसारत एकैकस्या जाते भाषा- १९
नुसारतश्च निजाधीनान् निखिलजनपदान् पत्राणि प्रेषयित्वा वच इदं
प्रचारयामास, एकैकः पुमान् निजे निजे वेद्मनि स्थामित्वं करोतु, निज-
जाते भाषया ताम् आद्यां प्रचारयतु च ।

२ द्वितीयोऽध्याय ।

१ बह्वी युवतीः संपादयितुं सन्तुष्टाकरणं । इष्टेरायास्तदीयपालकपितृभ्यः कथमं = इष्टेरां प्रति स्त्रीपालकस्य हेगयस्याः नृपतः १९ पावनस्य स्वपतेरानुक्रममनस्य च नीतिः १४ इष्टेरायां राजकुमृष्टिः २१ राजद्रोहप्रकाशनात् स्वपतेः पुराहणपक्षके मर्दिखयस्य नामल्लेखनं ।

- १ एतेभ्यो वृत्तान्तेभ्यः परं स्वपतेरहस्वेरस्य क्रोधे शान्ते सति स बाष्ठी
- २ तस्याः कार्यं तस्याः प्रतिकूलं कृतं नियमञ्च चिन्तयितुम् आरंभे । तत्र राज्ञः सेविनो दमस्तासमचदन् नरपतेः कृते सुन्दरीणां युवतीनां गवेघ्नं
- ३ क्रियतां । अपरं नरपतिः स्वराष्ट्रस्य सर्वदेशेषु नियामकान् नियुक्तां तैः सर्वाः सुन्दरी युवतीः कन्याः संगृह्य शृङ्गनराजधान्या अन्तःपुरम् आनीय नारीणाम् अवतिरि राजकीयनपुंसके हेगये समर्प्यन्तां किञ्च भूषणार्थं-
- ४ कद्रव्याणि ताभ्यो दीयन्तां । तत्र या कन्या राज्ञे रोचिष्यते सा बाष्ठाः पदे महिषी भवतु । तदानीं राजा तस्मिन् वाक्ये तृष्णा तथैव चकार ।
- ५ तदानीं शृङ्गनपुरे मर्दिखयनामक एका यिद्धदीयलाका आसीत् स विन्यामीनवंप्रौद्यकीशस्य प्रपौत्रः श्रिमियः पाल्वा यायोरस्य पुत्रः ।
- ६ यिद्धदीयन्त्पेण यिष्टेरायास्त्रीनेन साकं ये लोका बाबिलीयन्त्पेण निवृत्त- लिप्सरेण प्रवासयाश्चक्रिरे तैः समं स मर्दिखयो ऽपि यिष्टराकामार्त्
- ७ प्रवासितः । स निजपितृव्यस्य तनयां हृदसाम् अर्चयत इष्टेरां पथंपालयत् यतः सा पितृमातृहीना । सा तु युवती महासुन्दरी सुवदना आसीत् । तस्या मातापित्रो मरणकाले मर्दिखयस्तां स्वदाहृदवद् गृह्णीतवान् ।
- ८ अनन्तरं स्वपस्य तस्मिन् नियमे निदेशे च प्रचारिते सति राजधान्यां शृङ्गने हेगयस्य समीपे बह्वीनां कन्यानां सङ्गृहणकाल इष्टेरापि राज-
- ९ धान्यां दमनीनाम् अर्घ्यत्तस्य हेगयस्य समीपम् आनायि । सः तु बह्वीं वृत्तित्वा तस्यानुग्रहं लब्धवती, ततः स तस्मै दातव्यानि भूषणार्थकद्रव्याष्ट- प्राञ्च किञ्च राजनिवेशमाद् अभिवृत्तताः सप्त दासीश्च तस्यै त्वरितं ददिवान् अन्तःपुरस्तोत्तमस्थाने दासीभिः समं तां वासयामास च ।
- १० किन्त्विष्टेरा निजजातेरत्यन्तंश्च परिचयं कमपि न अगाद यतो मर्दिख-
- ११ यस्तत्प्रकाशनात् तां प्रतिसिघेध । अनन्तरम् इष्टेराया मङ्गलं गतिञ्च वेदितुं मर्दिखयः प्रतिदिनम् अन्तःपुरस्य चत्वरस्य सम्मुखे यातायातम् अकरोत् ।
- १२ अपरं दादशमासान् तत्र अने रमणीनां नियमितां सेवाम् उपगच्छे-

कैका युवती पर्यायेण राज्ञः समीपम् आनीयत, यतः षष्मासान् यावद् गन्धरसत्तैलसेवया षष्मासांश्च यावत् सुगन्धिद्रव्याणां योषितपरिष्कारार्थं कद्रव्याणांश्च सेवया ताः परिष्कर्तुम् एतावन्ति दिनानि व्यतियन्ति । अपरं राज्ञः समीपं गमिष्यन्ती युवती स्वया सार्द्धम् अन्तःपुराद् राज- १९ निवेशनं गमनार्थं यद्यद् द्रव्यम् अयाचत तत्तत् तस्यै व्यतीर्यत । सा १४ सन्ध्याकाले ऽप्रजत् प्रातःकाले चोपपत्नीनाम् अश्वितू राजनपुंसकस्य शाश्वसस्य समीपं द्वितीयान्तःपुरं परावृत्त्यायात् । राजा चेत् तस्यां तुष्टा तस्या नाम्ना तां नाङ्कयत् तर्हि सा नरपतेरुपकण्ठं पुनर्नागमत् ।

अपरं मर्दिखयः क्षीयपितृव्यस्यावीहयिलस्य यां कन्याम् इष्टेरां १५ स्वपुत्रीमिव गृह्णीतवान् राजसन्निधौ गमनाय तस्याः पर्याय उपस्थिते योषिताम् अश्विता राजनपुंसको ह्येगयो यद्यत् न्यरूपयत् तदतिरिक्तं सा नापरं किञ्चिद् अयाचत, किन्तु यावन्तो जना इष्टेरां प्रति दृष्टिम- कुर्वन् ते सर्वे तस्याम् अतुष्यन् । नृपस्य राजत्वस्य सप्तमवत्सरस्य दशमे १६ मास्यर्धतो टेवेतमासि नृपतेरहृषेरस्य समीपं गमनार्थम् इष्टेरा राज- निवेशनम् आनीयत । ततो नृपतिरन्याभ्यां योषिभ्यो इष्टेरायां बङ्गप्री- १७ यत किञ्च तदन्याभ्यः सर्वकन्याभ्यः सा तस्य दृष्टौ प्रसादम् अंगुयहृष लेभे तेन स तस्याः शिरसि राजकिरीटं निधाय वाञ्छाः पदे तां महिषो अकार । अनन्तरं नृपतिरिष्टेरायाः सम्मानार्थं स्वस्य निखिलाध्यक्षाणां १८ दासानांश्च कृते महाभोज्यम् आसादयाश्चकार, अपरं निखिलपरश्रानां राजकरान् भोजयित्वा राजार्हदानम् अकरोत् ।

कन्यासु द्वितीयवारं संग्रह्यमाणासु मर्दिखयो राजद्वार उपविष्ट १९ आसीत् । इष्टेरा मर्दिखयस्य निदेशात् निजकुटुम्बानां जातेषु परिचर्य २० कमपि नावदत् । इष्टेरा मर्दिखयस्य सन्निधौ परिपालनसमये यादृग- करोत् तदानीमपि तादृक् तस्य निदेशम् अगृह्णात् ।

तस्मिन् समये ऽर्धतो राजद्वारे मर्दिखयस्योपवेशनसमये विगद्यनतेर- २१ श्रामानौ दारिणां मध्यगतौ द्वौ राजनपुंसकौ क्रोधाद् राजानम् अहृषेरं व्यापादयितुं चिच्छेताते । ततो मर्दिखयस्तद् विज्ञाय राज्ञीम् इष्टेरां चा- २२ पयामास, इष्टेरा च मर्दिखयस्य नाम कृत्वा तं वृत्तान्तं राज्ञे निवेदया- मास । अपरं तेनानुसन्धाय प्रमाणे लब्धे तौ द्वौ जनौ दण्डकाष्ठयोश्च २३ म्बयाश्चकृते किञ्च सा कथा नरपतेः साक्षात् पुरावृत्तपुस्तके समलिख्यत ।

३ तृतीयोऽध्यायः ।

- १ हामनस्योन्नतिं यिद्धदीयानां विनाशाय शुभदिननिकषकार्यं गुटिकापातनं = यिद्धदीयानां विनाशाय राज्ञः प्रकाशान् हामनस्याज्ञापान्नः सम्यक् तत्प्रकाशनञ्च ।
- १ अनन्तरं नरपतिरहस्तेरौ हम्मिदाघाः सुतस्यागामीयहामनस्य पदम् एभयित्वा तम उन्नतं चकार निजसङ्गिनां निखिलकुलीनानाम् आस-
- २ नानाम् उपरिष्ठात् तदीयमासनं स्थापयाञ्चकार च । तेन राजद्वारवर्तिनः सर्वे राजकीयदासा भूमिष्ठा भवन्तो हामनं प्रणम्य आरेभिरे यतो राजा तम् उद्दिश्य तादृग् आदिदेश, किन्तु मर्दिखयो भूमि-
- ३ ष्ठा न भवति न च तं प्रणमति । तेन राजद्वारवर्तिनो राजभृत्या मर्दि-
- ४ खयं जगदः, त्वं नरपते निर्देशं कुतो लङ्घयसे? इत्थं ते प्रवृत्तं तं व्याहरन्ति तथापि स तेषां वचांसि न गृह्णाति ततो मर्दिखयो यिद्धदीय इति तस्य प्रमुखाद् विज्ञाय तदीयवाक्यानि निश्चलानि न वेति निश्चेतुं
- ५ ते हामनं तत् स्थापयामासुः । अपरं मर्दिखयो भूमिष्ठो भवन् मां न प्रणमतीति वीक्षन्मामो हामनः कोपेन परिपूर्णा बभूव । अपरं मर्दि-
- ६ खयो यिद्धदीयजातिरित्यवगम्य हामनः केवलं मर्दिखयं प्रति हकार्पणं लघु विज्ञायाहस्तेरस्य राज्ञो निखिले राज्ये मर्दिखयस्य स्वजातीयान्
- ७ निखिलान् यिद्धदीयलोकान् व्यापादयितुं येत । अपरम् एतदधि नरपतेरहस्तेरस्य राजत्वस्य द्वादशवत्सरस्य प्रथमे मासे ऽर्पेता नीघण्मासे हामनस्य साक्षाद् अदरनामकं द्वादशं मासं यावद् एकैकस्य दिनस्यैकैकस्य मासस्य च कृते गुटिकापातं बभूव ।
- ८ अनन्तरं हामनो राजानम् अहस्तेरम् उदितवान् भवतो राज्यस्य निखिलदेशे मन्थान्यलोकानां मध्ये विकीर्णा विभिन्ना चका जाति विंशते । अन्यलोकानां स्वस्थातस्तज्जातीयानां स्वमया भिन्नः ते नरपते क्वंख्यां
- ९ न मन्यन्ते तस्मात्ते राज्ञा न सादृश्याः । यदि नरपतेरभिमतं जायेत तर्हि तेषां व्यापादनार्थं राजाज्ञा निरयतां तेनार्थं राजकार्यं नियुक्तलोकानां हस्तेषु राजकोषे स्थापनार्थं दशमहस्तिकारपरिमाणानि रज-
- १० तानि समर्पयिष्यामि । तदानीं नृपः स्वीयशयाद् अङ्गुरीयकम् अपालय्य यिद्धदीयानां परिपश्यन् हम्मिदाघाः पुत्रायामामीयहामनाय ददि-
- ११ नान् । अपरं नृपो हामनम् आचचष्टी तानि रजतानि ते लोकाञ्चतुभ्यम्
- १२ अदायिषत तान् प्रति विजेष्णानुसारेणाचर । अनन्तरं प्रथममासस्य त्रयोदशे दिवसे राजलोकका च जुहुविरत त एकैकस्मिन् देशे ये राज-

प्रतिनिधयो ऽध्यक्षाश्चासन् तान् प्रति किञ्चैकैकस्या जातेरेकैकस्य देशस्य च मुख्यनरान् एकैकस्या जातेरक्षत्रे भाषया च नृपतेरहखेरस्य नाम्ना हामनस्यादेशानुसारादेव पत्राणि लिखितानि नृपाङ्गुरीयकेण मुद्राङ्कितानि च । अपरम् एकस्मिन् दिने ऽर्घ्यतो ऽदरनामकस्य द्वादशमा- १९
सस्य त्रयोदशे दिवसे युववृद्धाशिश्रुयोषिद्धिः समं निखिलयिद्धदीया विनाशयितव्या हन्तव्या लोभव्याश्च तेषां वस्तूनि च लोठयितव्या इत्याज्ञा-
सम्बलितानि तानि पत्राणि द्रुतैः क्षितिपस्य निखिलप्रदेशान् प्रति प्रेषयाञ्चकिरे । किञ्च तस्मिन् दिने सर्वे लोका यद् उद्यता भवेयुस्तदर्थं १५
निखिललोकानां ज्ञानायैकैकस्मिन् देशे ताम् आज्ञां प्रचारयितुं तस्मिन्-
रनुरूपं प्रादीयत । अनन्तरं दृता राजाज्ञातस्वरितं विधाय वहि- १५
र्व्रजुः । स आदेशो राजधान्यां श्रूयने प्राकाश्यत । ततः परं राजा
हामनश्च भद्रितुं पातुञ्चोपविविशतुः परन्तु श्रूयनेपौरा उद्विजुः ।

४ चतुर्थोऽध्यायः ।

१ मर्दिखयस्य यिद्धदीयानाञ्च शोकस्य कथनं ४ तस्य संवादं श्रुत्वा मर्दिखयस्य समीपम्
इष्टराया लोकाप्रेषणं तस्याक्षरञ्च १० इष्टराया द्वितीयकथनं मर्दिखयस्याक्षरञ्च १५
इष्टराया उपवासभिरूपणं ।

अपरं मर्दिखयस्तं क्लृप्तं लुप्तान्तं विज्ञाय निजवसनानि विच्छेद १
किञ्च शानजं वसनं परिधाय भस्म विलिप्य मध्यनगरं व्रजन् उच्चःखरेण
तीव्रं विलापं चकार । अनन्तरं राजद्वारस्य सम्मुखपर्यन्तम् आययौ, २
परन्तु राजद्वारं शानपरिहितेन केनापि न प्रवेष्टव्यम् । अपरम् एकै- २
कस्य प्रदेशस्य यद्यत् स्थानं सा राजाज्ञा नियमपत्रञ्च जगाम, तेषां
स्थानानां यिद्धदीयानां मध्ये महाशोक उपवासः क्रन्दनं विलापश्च
बभूवुः किञ्च बहवः शानवसनं परिधाय भस्मसु शिथिले ।

अनन्तरम् इष्टराया दास्यो नपुंसकाश्च समेत्य तं संवादम् इष्टरां ४
विज्ञापयामासुः । तेन राज्ञी महाशोकवती सती मर्दिखयस्य शानवस-
नम् अपाकर्षिष्यन्ती तं परिधापयिष्यन्ती च वासांसि प्रेषयामास किन्तु
स तानि न जयाह । तेन किमभूत् कुतो ऽभूदिति वेदितुम् इष्टरा ५
निजपरिचारकाणां राजनपुंसकानां मध्यवर्तिनं हृद्यकम् आह्वय मर्दि-
खयस्य समीपं व्रजेत्यादिदेश । अनन्तरं हृद्यको वहि गत्वा राजद्वारस्य ६

- ० सम्मुखे नगरस्य सन्निवेशे मर्दिखयं प्राप । तेन मर्दिखयः स्वं प्रति
यद्यद् अघटत किञ्च यिद्धदीयानां विनाशार्थं हामनो राजकोषे किम्ब-
८ रिमाणं रजतं दातुं प्रत्यजानात् तत् तस्मै कथयामास । अपरं तेषां
विनाशार्थं यद् आज्ञापत्रं शृणने प्रादायि तस्यानुलिपिं तस्मै दत्त्वा
जगाद, इष्टेराम् एतद् दर्शय बोधय चेति । अपरं सा यत् स्वजा-
तीयलोकानां हते विनेतुं प्रार्थयितुश्च राज्ञः सन्निधिं प्राविशत् तदपि
९ स कथयितुम् आज्ञापयामास । अनन्तरं ह्यधकः समेध मर्दिखयस्य
वचनानीष्टेरा विज्ञापयामास ।
- १० अनन्तरम् इष्टेरा मर्दिखयं वच इदं वदितुं पुनर्वारं ह्यधकम् आदि-
११ देश । पुमान् योषिद् वा यः कश्चिद् अनाहुतः सन् अभ्यन्तरचत्वरं राज्ञ
उपकण्ठं प्रजति तं प्रति नृपेण ह्येवमयं राजदण्डे प्रसारिते स जीवति,
किञ्च तदितरे सर्वे हन्त्या इत्यन्य आदेशो विद्यत एतत् सर्वं राज-
भृत्या राज्ञः सर्वदेशीयाः प्रजासु विदन्ति किञ्च त्रिंशद् दिनानि यती-
१२ तानि राज्ञः समीपम् गतुं नाहम आह्वये । अनन्तरं मर्दिखयाय म-
१३ ह्यिया इष्टेराया एतस्मिन् वचसि निवेदिते स इष्टेराम् इदं प्रतिवाचं
गदितुम् आदिदेश, सर्वेषां यिद्धदीयानां मध्ये त्वं राजनिवेशने तिष्ठन्ती
१४ रज्जो लप्यसे नेतत् चित्ते धिन्तय । यदि त्वं समये ऽस्मिन् वाचयमा
तिष्ठेत्तर्ह्यपरं केषांन्युपायेन यिद्धदीयानाम् उपकारस्य निवारस्य च
पथ्याः सम्भविष्यति त्वन्तु निजपिडवंशेन साकं विमंक्ष्यसि किन्तु बोधा
५यं जायते त्वम् अस्य विपत्समयस्य निमित्तं राज्ञीत्वं प्राप्ता ।
- १५ तदानीम् इष्टेरा मर्दिखयम् इदं प्रतिवाचं वक्तुम् आदिदेश, त्वया
१६ व्रजित्वा शृणने संस्थितान् निखिलान् यिद्धदीयान् सगृह्य दिनत्रयं यावत्
मदर्धम् उपवासः क्रियतां भयं परं वा किमपि न भूज्यता, किञ्च
मया मम दासाभिश्च उपवक्ष्यते । इत्यमेव हते ऽहं विधिविभङ्गं राज्ञः
१७ समक्षं यास्यामि, तेन यदि हन्त्याहं तर्हि धानिष्ये । अनन्तरं मर्दिखया
व्रजित्वेष्टेराया निदेशानुसारेण चकवान् ।

५ पञ्चमोऽध्यायः ।

- १ राज्ञः समीपं व्रजित्वा तस्मानुपपन्नं प्रायेष्टेराया तस्य हामनस्य च निमन्त्रणं ६ दिनी-
ययारं तथा निमन्त्रणं ९ अभिपानिना हामनेन मर्दिखयथावच्छेत्ता १४ तस्य हते
दण्डकाहस्थापनम् ।

अनन्तरं तृतीये दिवस इष्टेरा राजकीयवसनं परिधाय राजनिवेश- १
नस्याभ्यन्तरप्राङ्गणे भूपतेरागारसम्मुखे समुदतिष्ठत । तदानीं राजा
राजकीयागारे स्त्रीयराजसिंहासने ऽन्तरागारीयद्वारस्य सम्मुख उप-
विष्ट आसीत् । तदा राज्ञा प्राङ्गणे समुपतिष्ठन्तीम् इष्टेरां राज्ञीम् २
अवलोक्य तां प्रति प्रसादः प्रकाशितः । अतो नृपेणेष्टेरां प्रति स्वशय-
स्थिते काञ्चनमये राजदण्डे प्रसारित इष्टेरा निकटं प्रगत्य राजदण्डस्या-
ग्रभागं पस्पृशत् । ततो राजा तां पप्रच्छ हे इष्टेरे राज्ञि किम् अभूत्? ३
त्वं किं प्रार्थयसे? राजत्वस्यार्द्धमपि यदि याचसे तर्हि तदपि तुभ्यं
वितारिष्यते । तत इष्टेरा प्रतिजगाद यदि राज्ञो दृष्ट्या शुभबोधो ४
जायेत तर्हि भवतः कृते मयासादितं भोज्यम् अद्य राज्ञा हामनेन
चागम्यतां । तदानीं राजा व्याहरत्, इष्टेराया निदेशाचरणाय ५
हामनं त्वरयत । अनन्तरं राजा हामनश्चेष्टेराया समासादितं भोज्यम्
ईयतुः ।

अनन्तरं नृपो ब्राह्मणसपानसमय इष्टेरां बभाषे त्वया किं प्रार्थयते? ६
तत् तुभ्यं दायिष्यते । तव वाक्का का? अर्द्धराजत्वेन यदि भवेत् तर्हि
सा सेत्स्यति । तत इष्टेरा प्रत्यवदत्, इयं मम प्रार्थना वाक्का चास्ते, मयि ७
यदि नृपः प्रसन्नो भवेत् किञ्च मया प्रार्थितं दातुं वाञ्छितं साधयितुञ्च ८
यदि नृपतेरभिमतं स्यात् तर्हि यद्भोज्यमहम् आसादयिष्यामि, तत्र
हामनेन साकं नृपतिरायातु श्रे मया नृपतेरादेश आचरिष्यते ।

तेन तस्मिन् दिने हामन आह्लादितो हृष्टचित्तश्च वह्निरियाय । ९
परन्तु राजद्वारे यदा हामनो मर्दिखयम् अपश्यत् तदानीं स तस्य
समक्षं नोत्तस्थौ न प्रणनाम च तस्मात् हामनो मर्दिखयस्य विरुद्धं को-
पेन परिपुपूरे । तथापि हामनो धैर्यम् आललम्बे किञ्च स्वग्रेहं समेत्य १०
निजबन्धून् निजां जायां सेरशाश्च समाह्वयानिनाय । अपरं हामनस्तेषां ११
सन्निधौ निजैश्वर्यस्य गौरवं निजपुत्राणां बहुसंख्यत्वञ्च निवेदयामास
किञ्च राज्ञा तस्य पदम् एधयित्वा कुलीनाणां राजभृत्यानाञ्चोपरिष्ठात्
तस्य या उन्नतिः कृता तस्या अपि वर्गानां तान् आवयाञ्चकार । हामनो १२
ऽपरं जगाद राज्ञीष्टेरा सासादितं भोज्यं मां विना कमप्यपरं राज्ञा
साकं न समानिनाय श्रेऽर्धमपि नृपेण समम् अहं तथा निमन्त्रितो
ऽस्मि । किन्तु यतिकालान् अहं राजद्वारे समुपविष्टं तं विद्मदीर्यं १३
मर्दिखयं समीक्षे ततिकालान् एतैः सर्वैर्भमं तन्निर्ण जायते ।

- १४ तदानीं तस्य ज्ञाया खेरज्ञा बन्धवश्च तम् आचचक्षिरे, यश्चाश्च-
 वीचं दण्डकाष्ठमेकं निर्माप्यता तच्च मर्दिखयम् उल्लम्बितुं श्यो नरपतिं
 ब्रूहि, ततः परं हृष्टः सन् नृपेक साकं भोज्यं वाहि । तदानीं तेन वचसा
 हामनस्य सन्तोषे जाते स तादृशं दण्डकाष्ठं निर्मापयामकार ।

६ षष्ठोऽध्यायः ।

- १ परा...स्यके मर्दिखयस्य मन्त्रमणेन निवृत्तिं पाठयित्वा नृपस्य तन्मै पारितोषिकं
 दातुं वाञ्छन् ४ मर्दिखयस्य व्यापादनाय प्राचीनायं नृपस्यात्मिकं मतेन हामनेना-
 विज्ञानात् मर्दिखयाय सम्मानदानस्य मन्त्रका १० बन्धुनिवचं प्रति हामनस्य ज्ञाने-
 मतकथायाः कथनं तस्यापकण्डे तदीयभाविनिवाशस्य कथाकथनम् ।
- १ तस्यां यामिन्धां मञ्जोपते निर्द्राया अभावात् स खरकीयपुरादण्डस्युक्त-
 २ कस्यानयनम् आदिदेश ततो नृपतेः साक्षात् तत्पुस्तके प्रकृतमाने तच्च लि-
 खिता कथेषा प्रापि यद् विग्रथनतरश्च नामानौ यौ शरिखो राजनपुंस-
 कौ भूपालम् आहृष्टेरं व्यापादयितुम् अचेष्टतां, तयो मन्त्रका मर्दिखयेन
 ३ प्राकाश्यत । ततो राजा यप्रच्छ तत्कृते मर्दिखयाय किं सम्मानम् उच्य-
 दच्च दत्तं? नृपस्ये सेवका दासा जगदुः, तस्य निमित्तं किमपि नाकारि ।
 ४ अनन्तरं भूपतिः यप्रच्छ, प्राङ्गणे कौ विद्यते? तदानीं हामनो मर्दि-
 खयस्य निमित्तं निर्मापिते दण्डकाष्ठे तस्याल्लम्बनाय राज्ञा सह सम्मा-
 ५ धितुं राजनिवेशनस्य वचिःप्राङ्गणम् उपस्थितः । अतो नृपस्य दासा
 जगदुः, पश्यतु हामनः प्राङ्गणे सन्निष्ठमानो विद्यते । ततो नृप उवाच,
 ६ सोऽनन्तरम् आयातु । अतो हामने प्रविष्टे राजा तम् आचचक्षे, नृपो
 वस्य सम्मानेन हृष्यति तं प्रति किं कर्तव्यं? तदा हामनो मनसा चि-
 ७ न्तयामास, मदतिरिक्तं कस्यापरस्य सम्मानेन राजा हृष्येत्? अनन्तरं
 ८ हामनो राजानम् ऊचिवान् राजा यस्य नरस्य सम्माने हृष्यति तस्य
 कृते किङ्करै राज्ञः परिधेयं राजकीयवसनं राजवाचका वागी राज्ञः
 ९ शिरोभुषकः किरीटश्च समानीयतां । किञ्च तदमनं स वाजी च राज्ञः
 कस्यचित् प्रधानकुलीनस्य करे समर्प्यतां ततो राजा यस्य नरस्य सम्मा-
 नेन हृष्यति लोकास्तं तद् राजकीयवस्त्रं परिधाप्य तं वाजिनम् आरोह्य
 नगरस्य सन्निवेशं गमयित्वा तस्य समक्षम् यतां भारती घोषयन् राजा
 १० यस्य नरस्य सम्मानेन हृष्यति तं प्रत्येतादृश आचारः कर्तव्यः । तदानीं
 नरपतिं हामनं निर्दिदेश त्वयेदं त्वरितं क्रियतां । त्वया यद्दद् उक्तं

तद्दह् राजवसनं राजवाजिनश्च गृहीत्वा राजद्वारे समुपविष्टं विह्वदीयं
मर्दिखयं प्रति क्रियतां, त्वया यानि वचांसि गदितानि तेषाम् एकमपि
न परिहीयतां । तदानीं हामनस्तदसनं वाजिनश्च गृहीत्वा मर्दिखयं ११
वसनं परिधाप्य वाजिनम् आरोह्य च नगरस्य सन्निवेशं ग्रमयाञ्चकार
राजा यस्य नरस्य सम्मानेन हृष्यति तं प्रथेतादृश आचारः कर्त्तव्य इति
वागीं तस्य पुरस्तात् पुनः पुनर्घोषयाञ्चकार च ।

अनन्तरं मर्दिखयः पुनर्वारं राजद्वारं जग्मिवान् परन्तु हामनः १२
शोकान्वित आच्छादितमस्तकश्च निजं भवनं गन्तुं त्वरयाञ्चक्रे । अपरं १३
हामनः स्वस्य तासां घटनानां कथां निजां भार्यां सेरशां स्वस्य सर्व-
वन्धुञ्च समाचचक्षे । तेन तस्य विद्वल्लोकास्तदीया जाया सेरशा च
जगद्दुःखस्य समन्तं तव पतनम् आरब्धं स मर्दिखयो यदि विह्वदि-
वंप्रीयो मनुजो भवेत् तर्हि त्वं तस्य प्रभवितुं न पारयिष्यसि किन्तु
तस्य सम्मुखे पतिष्यसि । तेन सह तेषां सम्भाषणकाल एव राजनपुंस- १४
काः समेत्य इष्टेरयासादितं भोज्यं तं नेतुं त्वरयाञ्चक्रिरे ।

७ सप्तमोऽध्यायः ।

१ इष्टेरयाः स्ववाङ्मनाप्रकाशनं ५ हामनस्य दोषविलकरणं ७ हामनस्योक्तम्बन्धवत् राज
आदेशश्च ।

अनन्तरं ऋषे हामने च महिष्या इष्टेरया समं भोजनं वृत्तुं आया- १
तवतो राजा तस्मिन् द्वितीये दिने द्वाद्धारसपानसमये इष्टेरान् पुनर्वारं २
व्याजहार हे इष्टेरे राज्ञि तव प्रार्थितं किं? तत् तुभ्यं दायिष्यते, तव
वाञ्छा का? ममाहं राजत्वेन यदि भवेत् तर्हि सा सेत्स्यति । तदानीन् ३
इष्टेरा राज्ञी प्रतिजगाद, हे राजन् अहं यदि भवतो दृष्ट्यानुगृही-
ता स्यां यदि च भवतो ऽभिमतं भवेत् तर्हि मया प्रार्थिता मम प्राणा ४
मया वाञ्छिताश्च स्वजातीयानां प्राणा मह्यं दीयन्तां । यतो विनाप्रार्थं
बधार्थं जोषार्थश्च वयम् अर्थतो ऽहं मदीयस्वजातीयश्च विक्रीता अभ-
वाम । यदि वयं केवलं दासत्वार्थं दासीत्वार्थश्च व्यक्रेष्यामहि तर्हि नीर-
वाहम् अस्यास्यं किन्तु राज्ञ एतया हान्यापि परिपश्यिनस्तृप्तिर्न जायते ।
तदानीं ऋषतिरहस्ये इष्टेरां राज्ञीं जगाद, एतत् कर्म कर्त्तुं नो ५
मतिमकरोत? स कुचास्ते? इष्टेरा व्याहरत् स द्वेषो रिपुरेष दुष्टो ६
हामनः । ततो हामनो ऋषते महिष्याश्च समन्तं वितत्रास ।

